Độc Cô Hồng

Chấn Thiên Kiếm Phổ

Lời Phi Lộ

Chấn thiên kiếm phổ!

Một bí kiếp chiêu pháp võ công thượng thừa.

Chấn Thiên Kiếm!

Một thanh kiếm báu lưu truyền trong truyền thuyết vô địch võ lâm thiên hạ.

Sau hơn ba mươi năm giam mình nơi sơn lâm cùng cốc, luyện rèn miệt mài quên cả ngày đêm, năm tháng, vị cao nhân bí ẩn đã sáng chế ra được thanh Chấn Thiên Kiếm và Chấn Thiên Kiếm Phổ.

Sau lần đại bại dưới tay của kẻ thù, vị cao nhân bí ẩn lui vào ẩn tích giang hồ, luyện tập mong có dịp trả được thù xưa.

Nào ngờ "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên".

Đến chừng khi công phu đã đạt thành đỉnh giới tối cao thượng thừa, cũng là lúc kẻ thù của vị cao nhân bí ẩn đã lìa đời.

Ôm mối hận ngàn đời không trả được, vị cao nhân lui vào chốn mai danh ẩn tích, tìm thú vui trong cuộc sống phiêu bạt lãng tử.

Vị cao nhân đã để lại cho giang hồ thanh Chấn Thiên Kiếm và bí kíp Chấn Thiên Kiếm Phổ mà đường truyền rằng gồm có mười chiêu kiếm pháp và chưa bao giờ có cao thủ nào có thể đỡ nổi hai chiêu.
Sau lần vị cao nhân rút vào bóng tối, không màn gì đến mọi chuyện trên giang hồ nữa thì trên võ lâm cũng bắt đầu biến động.
Sự tranh giành chém giết lẫn nhau cứ tiếp tục xảy ra và kéo dài hàng trăm năm và giang hồ lại xuất hiện nhiều môn phái mới.
Họ ráo riết truy tìm tung tích của thanh Chấn Thiên Kiếm và bí kíp Chấn Thiên Kiếm Phổ. Cũng chính vì hai vật báu ấy mà khiến cho võ lâm không có một ngày nào yên ổn, huynh đệ tương thù chém giết lẫn nhau, không còn kể chi đến tình sư đệ đồng môn hay bằng hữu chi giao.
Rồi cho đến một ngày kia, một vị cao tăng xuất thân từ chùa Thiếu Lâm xuất hiện và không ai hiểu vì sao ông lại có được bí kíp Chấn Thiên Kiếm Phổ và thanh Chấn Thiên Kiếm.
Vì sự an nguy của võ lâm, vị cao tăng ấy đã luôn giữ hai báu vật ấy bên mình.
Nơi nào vị cao tăng xuất hiện là nơi đó dứt hẳn bọn tà ma ngoại đạo.
Sau gần hai năm hành hiệp giang hồ phục ma, đột ngột vị cao tăng này biến mất không thấy xuất hiện nữa và cũng không một ai biết được tung tích. Sự việc này vì thế đã trở thành một nghi vấn to lớn trên chốn giang hồ.
Từ lúc vị cao tăng xuống cho đến ngày mất tích vỏn vẹn hai năm trời, nhưng với thời gian ngắn ngủi hai năm này đã gây một ấn tượng sâu sắc trong lòng người võ lâm.
Cao tăng này được xem như là một nhân vật thần bí và mang đầy tính cách khủng bố với lối xuất thủ ra chiêu như quỉ u linh, ma quái.

Không ai biết được võ công của vị cao tăng cao cỡ nào, bởi vì trong khoảng thời gian hai năm vị cao tăng đã làm chấn động võ lâm, chưa có một cao thủ nào tiếp được đến chiêu thứ ba của vị cao tăng này. Và những cao thủ so tài với vị cao tăng hầu như không còn một ai sống sót được.

Từ lúc vị cao tăng biến mất, người ta nói nhiều về một truyền thuyết nơi chôn giấu báu vật là núi Tử Nha.

Có người cho rằng đó là nơi tiên cảnh mà vị cao tăng đã chọn sau một lần tình cờ phát hiện và ông quyết định lưu lại chốn ấy, gửi gấm cuộc đời còn lại, xa lánh bụi trần ô trọc?

Nhưng cũng không ít kẻ cho đó là nơi ngự trị của thần chết, bởi vì đã có không ít kẻ vì tham vọng tìm đến mà chẳng có một ai quay trở về.

Giang hồ võ lâm biến loạn.

Núi Tử Nha có thật sự là nơi chốn cất giấu vật báu?

Câu hỏi được đặt ra và chưa ai tìm được câu trả lời.

Kính mời độc giả hãy lập tức lật ngay tờ kế tiếp của bộ sách kiếm hiệp lừng danh "Chấn Thiên Kiếm".

Sự hồi hộp sẽ theo quý vị suốt câu chuyện như bóng ma u linh vô hình.

Khi giang hồ bước vào những ngày đầy sóng gió.

Chấn Thiên Kiếm Phổ

Hồi 1
Vạch Mặt Kẻ Phản Bội

Chiết Giang, một dải đất hữu tình, gồm nhiều thắng cảnh mà xưa nay khách giang hồ đã từng lưu gót, không một ai đã đến mà không một lần quyến luyến.

Bốn mùa đều có hoa nở:
Xuân có Thúy liễu xinh tươi, Đông có Anh đào trắng xóa. Nhất là tiết đầu thu, trong các hồ sen không ngớt những tiếng hát véo von của những giai nhân quí tộc. Họ tiêu khiển bằng thú chèo ghe hái sen trông rất thanh lịch.
Năm đó, vào thời nam Tống, trấn Lăng Hồ phủ Hồ Châu, trai thanh gái lịch du ngoạn rất nhiều.
Một hôm, vào mùa đông giá lạnh nhưng dưới hồ sen có sen nở rất nhiều. Đây là một điều nghịch lý vô cùng kỳ lạ mà ngàn xưa đến giờ chưa từng có.
Sen nở vào mùa thu cận tiết Trung Thu, nhưng nay lại nở vào mùa đông giá lạnh làm cho nhân gian có nhiều lời bàn bạc xôn xao.
Có người cho đó chính là điều báo trước cho một kiếp nạn sắp xảy ra. Trận kiếp báo ấy sẽ rất kinh khủng.
Có người lại cho đấy chính là điều báo trước cho biết sắp có một nhân tài đứng ra giúp đời, tránh đi trận báo kiếp ấy.
Nhưng thiên cơ bất khả lậu, mặc cho bao lời bàn tán, sen trong hồ vẫn thi nhau đua nở.
Lúc bây giờ, dưới hồ sen có một chiếc ghe nhỏ chở hai người, một lớn một nhỏ.
Chiếc ghe chèo qua mấy tán lá rộng của tàn sen, lờ lửng trên dòng nước trong như mặt gương. Hai người trên chiếc ghe ấy tuổi phân biệt rõ ràng.
Một là người trung niên ngoài ba mươi tuổi, nước da sạm nắng nhưng đôi mắt rất sáng, linh hoạt, chứng tỏ người này phải có võ công thâm hậu.
Người trung niên dùng một cây sào tre để chống cho chiếc ghe chạy đi. Một lần chiếc sào cắm xuống dưới mặt nước thì chiếc ghe lướt đi thật êm trên mặt hồ phẳng lặng. Người trung niên vừa chống ghe vừa đưa mắt nhìn qua người kia.
Đó là một cậu bé trai độ chừng ba, bốn tuổi, nhưng lanh lợi, nhanh nhẹn.
Bé trai ngồi giữa khoang ghe, đôi tay bé nhỏ giang rộng nắm lấy hai bên mạn ghe.
Nhưng đôi tay ấy quá ngắn, khiến cho bé trai luôn bị chao đảo qua lại mỗi lần chiếc ghe lắc lư.
Đâu đó trên bờ hồ có tiếng đàn ca văng vẳng vang lên:
"Se xa hồ, sen khô nhụy úa,.
Hồ không sen như giải lụa đìu hiu.
Tình đời mấy kẻ biết yêu...".

Bé trai chẳng mấy quan tâm đến lời ca tiếng hát đó, bởi với số tuổi ấy, cậu bé chưa thể nào hiểu ra hết được sự tế nhị, giao duyên của câu hát đưa tình đó.
Cậu bé trai chỉ mãi mê đưa mắt nhìn những cánh sen màu hồng nhạt pha lẫn trắng vàng nhàn nhạt đang lướt qua mắt mình.
Người trung niên lên tiếng:
- Thiếu chủ, trời đông giá lạnh ta nên về nhà thôi. Có lẽ phu nhân đang chờ đợi chúng ta đấy.
Cậu bé trai vẫn ngắm mấy đài sen và chỉ gật đầu đáp lại.
Chiếc ghe lướt đi có vẻ nhanh hơn. Nó nhắm hướng bờ cát gần đấy mà lướt tới.
Khi chiếc ghe còn cách bờ một trượng, người trung niên bèn bế xốc cậu bé trai rồi phóng người bay lướt đi.
Thuật Phi hành di thủy của người trung niên thật là kỳ tài. Người có công phu cao họa ra mới có thể lướt đi trên mặt nước như vậy đã là một điều khó, huống chi lại ẳm theo một người.
Vậy mà người trung niên tỏ ra như chẳng có chuyện gì. Đôi chân vẫn nhẹ nhàng đạp trên tòa sen hoặc cuống lá mà lướt đi lên bờ.
Đến chừng đôi chân của người trung niên vừa chạm đất thì cũng vừa lúc chiếc ghe do sức đẩy của người trung niên lúc nãy từ từ cặp vào bờ.
Người trung niên tiếp tục bế cậu bé trai và tung người phi thân lướt đi, phút chốc chỉ còn để lại một vật mờ đằng xa.
Độ nguội đi tách trà nóng, người trung niên đã đến trước một khuôn viên.
Đặt cậu bé trai xuống, người trung niên nói:
- Thiếu chủ, chúng ta đã về tới nhà rồi.
Nói đoạn, người trung niên giơ tay khẽ đẩy cánh cửa cổng. Tiếng kẻo kẹt vang lên vì lâu ngày của cánh cửa vang lên.
Một người đàn bà ngoại tứ tuần từ trong phòng đại sảnh bước ra trước thềm, có lẽ để đón cậu bé trai.
- Cửu Đỉnh, ngươi đã về rồi đó sao?
Người trung niên lật đật dẫn đứa bé trai đến trước mặt người đàn bà rồi chắp tay:
- Mộng Lan Hoa phu nhân, tiểu nhân đã về.
- Trời đông lạnh giá như thế này ngươi còn đưa thiếu chủ đi đâu?
Cửu Đỉnh đáp:
- Bẩm phu nhân, thiếu chủ đòi ra hồ sen coi sen nở nên tiểu nhân không dám cải lời.
Bấy giờ đứa bé mới chịu lên tiếng:

- Mẹ mẹ ơi! Sen nở đẹp lắm. Cửu Đỉnh thúc thúc đã đưa tiểu nhi đi chơi, thú lắm.
Mộng Lan Hoa thốt:
- Trung nhi! Trời lạnh thế này sao con không mặc thêm áo ấm?
- Tiểu nhi chẳng thấy lạnh.
Đưa mắt nhìn lên trời cao, Lan Hoa phu nhân nói tiếp:
- Đêm nay ắt hẳn phải có bão tuyết. Cửu Đỉnh, giờ ngươi ra sau chẻ thêm ít củi, sau đó nghỉ sớm, sáng mai ra chợ mua ít đồ dùng.
- Dạ, thưa phu nhân, tiểu nhân sẽ làm ngay.
Nói đoạn hắn bỏ đi ra nhà sau. Còn Mộng Lan Hoa cùng cậu bé trai đi trở vào đại sảnh.
Nàng khơi thêm mấy ngọn bạch lạp cho ánh sáng rực rỡ hơn. Nhìn qua đứa bé trai nàng ôn tồn nói:
- Thiên Trung! Con hãy vào bên trong nghỉ ngơi cho sớm.
Thiên Trung gật đầu rồi bỏ đi vào trong.
Còn lại một mình, Mộng Lan Hoa ngồi thừ ra ghế, có vẻ đắn đo suy tư.
Cửu Đỉnh từ ngoài đẩy cửa bước vào, mang đến đến đặt lên bàn chén trà sâm, và thốt:
- Phu nhân uống chén trà sâm cho ấm lòng.
Lan Hoa phu nhân chẳng nói gì, nét mặt vẫn còn lo âu.
Cửu Đỉnh nói tiếp:
- Có phải phu nhân vẫn còn lo ngại cho đại gia?
- Phải! Từ lúc tướng công quyết định ra lệnh phái lão nhị, lão tam đưa mẹ con ta tới Chiết Giang này mới đó mà đã hơn một tuần rồi, không rõ bây giờ người đã ra sao?
Cửu Đỉnh lên tiếng:
- Xin phu nhân chớ quá lo lắng. Đại gia chắc chắn sẽ không sao đâu.
- Tướng công đang có được Chấn Thiên Kiếm nên ta lo ngại bọn tà ma ngoại đạo sẽ không bỏ qua.
Cửu Đỉnh trấn an:
- Đại gia có được Chấn Thiên Kiếm âu cũng là do thiên định sắp bày. Người hữu duyên mới có được phúc phần ấy, lẽ nào trời lại tiêu diệt.
- Ngươi nói ta nghe cũng phải. Thôi hãy đi ngủ sớm đi.
Cửu Đỉnh vòng tay:
- Phu nhân cũng vậy. Tiểu nhân xin được phép cáo lui.
Cửu Đỉnh thối lui và khép hờ cửa lại...
Màn đêm nhanh chóng phủ trùm lên không gian vạn vật. Tuyết bắt đầu rơi, gió thổi mỗi lúc càng mạnh.
Không gian như huyền hoặc hẳn đi, mờ nhạt, âm u, tịch mịch.

Trong đêm tối, những bông tuyết bay lả lơi, hòa cùng sương tuyết lạnh đâm đâm, thế mà lại có bóng người dùng thuật khinh công nhắm hướng căn nhà của Mộng Lan Hoa mà lướt tới.
Trong lúc ấy, bất ngờ trong gian đại sảnh, Mộng Lan Hoa bồn chồn đứng ngồi không yên. Lòng dạ nàng như lửa đốt, tâm tư ngổn ngang rối bời như tơ vò.
Đúng theo lời hẹn thì hôm nay vào sáng sớm, chồng nàng sẽ về đến Chiết Giang.
Song một ngày đã sắp trôi qua hết mà bóng người thân biệt vô âm tín, thử hỏi Lan Hoa không lo lắng, hồi hộp sao được.
Còn đang phập phồng trong cơn hổn loạn, chợt Lan Hoa nghe trên mái nhà có tiếng động khẽ. Nàng ngẩng đầu nhìn lên và quát khẽ:
- Ai đó!
Cùng với tiếng nói, thân người của nàng đã phi thân ra ngoài sân và nhìn lên mái nhà nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một ai.
Cửu Đỉnh ở phía sau hậu viện nhưng nghe tiếng kêu của Mộng Lan Hoa, hắn đã vọt người ra ngoài đến bên nàng.
- Phu nhân, có biến ư?
- Ta nghe có tiếng chân người dẫm trên mái ngói nhưng khi ra đây chẳng thấy đâu!
Cửu Đỉnh nhíu mày:
- Không lý nào với nội lực của phu nhân như vậy lại nghe lầm hay sao?
Lan Hoa chép miệng:
- Không phải ta nghe lầm mà vì cao nhân này võ công quá cao cho nên khi ta ra đến đây thì người đã bỏ đi.
Nói đoạn Lan Hoa vòng tay thi lễ nhìn lên mái ngói, cất giọng:
- Không biết cao nhân là ai, từ đâu tới, có thể bước ra để chúng tôi diện kiến được chăng?
Nàng đảo mắt nhìn quanh, tập trung thính giác để lắng nghe, nhưng chỉ có tiếng gió lộng vù vù và bông tuyết rơi lả tả mà thôi.
Cửu Đỉnh nói khẽ:
- Phu nhân! Hay là người này đã bỏ đi rồi cũng nên.
Lan Hoa gật nhẹ đầu:
- Có thể lắm, ta vào nhà thôi!
Cả hai vừa quay lưng bước tới bậc thềm thì đã nghe gió lộng đằng sau lưng.
Cửu Đỉnh lập tức xoay nhanh người lại, và hắn cũng chỉ thoáng thấy một bóng mờ lướt qua trước mặt và mất dạng ở cuối dãy hành lang dẫn ra sau bếp.

- Phu nhân, tiểu nhân đi coi xem sao?
Lời nói vừa dứt, thân người của Cửu Đỉnh đã phóng đi như tên bắn.
Phải nói rằng thân pháp của Cửu Đỉnh rất mau lẹ, có thể nói người hầu mà đã có nội lực cao thâm như vậy thì chủ nhân có lẽ còn cao hơn nhiều.
Được một lúc, Cửu Đỉnh phóng người quay trở về.
Lan Hoa hỏi:
- Có gặp ai không?
Cửu Đỉnh lắc đầu:
- Tiểu nhân chẳng thấy một ai hết.
Lan Hoa lẩm bẩm:
- Thật là kỳ lạ!
Chợt Lan Hoa giật mình, la khẽ lên một tiếng:
- Ấy chết! Vào nhà mau, coi chừng Trung nhi.
Cả hai hốt hoảng lật đật đẩy cửa bước vào bên trong đại sảnh. Lan Hoa nhanh chân đi vào buồng cùng Cửu Đỉnh.
Lan Hoa thở phào nhẹ nhõm vì thấy Thiên Trung vẫn đang nằm chìm trong giấc điệp.
Cửu Đỉnh chợt chỉ tay lên mặt bàn:
- Phu nhân nhìn kìa.
Lan Hoa nhìn qua chiếc bàn, nàng thấy có một mảnh lụa xếp tư bỏ trên ấy.
Đến bây giờ nàng mới chú ý thấy cửa sổ phòng đã bị mở tung.
Thì ra địch nhân đã lẽn vào đây lúc nàng và Cửu Đỉnh ở ngoài sân.
Lan Hoa bèn đi tới cầm mảnh vải lên mở ra xem, bên trong vỏn vẹn có sáu chữ:
""Hầu giia vong Thê ttử diiệtt"" .
Tất cả đều viết bằng máu.
Cửu Đỉnh nổi giận:
- Thật là quá đáng! Địch nhân chẳng coi Hầu gia chúng ta ra gì hết! Nếu gặp được hắn, tiểu nhân quyết ăn thua một phen cho tới cùng.
- Đừng vội nóng nảy mà mặc phải kế của địch nhân. Họ chỉ khích ta ra mặt thôi.
Cửu Đỉnh hỏi:
- Bây giờ phu nhân tính sao?
- Ngươi cứ lui ra ngoài nghỉ ngơi đi.
Cửu Đỉnh cau mày:
- Để phu nhân ở lại đây một mình, thật lòng tiểu nhân chẳng an tâm chút nào.
Lan Hoa cười xòa:

- Ngươi sợ chứ gì? Nếu địch nhân ra tay thì Trung nhi đã bị hại từ lâu rồi, còn đâu tới ta. Ngươi an tâm đi, không hề gì đâu.
Cửu Đỉnh gật nhẹ đầu:
- Phu nhân đã nói vậy kẻ tiểu nhân này cũng an tâm. Nhưng chúng ta cũng nên đề phòng là tốt hơn.
- Điều đó là tất nhiên! Nhưng ta sẽ không rời khỏi đây nếu chưa biết địch nhân là ai. Thôi, ngươi lui ra đi.
Cửu Đỉnh cúi đầu:
- Tiểu nhân cáo lui.
Nói đoạn y bỏ ra ngoài và khép hờ cửa lại.
Riêng về Lan Hoa, tuy bên ngoài nàng nói cứng như vậy song thực chất trong lòng rất là hoang mang, bởi lẽ nàng chưa rõ địch nhân là ai, có thật là thù hay là bạn?
Nếu là bạn thì tại sao còn lưu lại mảnh vải với sáu chữ, lời lẽ dứt khoát, quả quyết?
Còn là thù thì sao không hại gì đến Thiên Trung? Địch nhân vào được đây một cách dễ dàng cũng đủ biết là một người không phải tầm thường thì chuyện ra tay hạ độc thủ hoặc bắt đi Thiên Trung như trở bàn tay, đâu có khó khăn gì.
Quanh đi quẩn lại, Mộng Lan Hoa không sao tìm ra được câu trả lời nào thích đáng cả.
Lòng buồn rười rượi, Lan Hoa buông ra một tiếng thở dài, đến khép cửa sổ lại. Nàng chợt thấy thanh kiếm treo trên vách vội bước tới cầm lấy.
Ra khỏi phòng, Mộng Lan Hoa lập tức bước ra sân đầy tuyết, thi triển Ngọc nữ kiếm pháp.
Đây là một môn công phu của Tứ Xuyên Đường môn.
Thanh kiếm vạch lên chém tới, mũi kiếm lấp lánh vạch lên trên không hàng chục hình tròn và vuông khác nhau.
Lối ra chiêu cực kỳ mau lẹ và thần tốc khôn lường.
Cũng nên nói thêm Tứ Xuyên Đường môn là một môn phái có tên tuổi trên chốn giang hồ cho nên kiếm thuật của họ cũng thật đáng nể.
Vì vậy người của Tứ Xuyên Đường môn cũng thường là tay cao thủ có hạng, nội công thâm hậu và tuyệt kỹ về kiếm pháp.
Cho nên Mộng Lan Hoa trong lúc buồn bả đã dùng hết sức ra chiêu vì thế kiếm chiêu trông vô cùng lợi hại.
Cửu Đỉnh lúc ấy cũng bước ra ngoài sân trông thấy. Hắn chỉ đứng yên nhìn.
Bất chợt Mộng Lan Hoa phóng người tới bên cạnh Cửu Đỉnh, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực hắn nhanh hơn tia chớp.

Dù Cửu Đỉnh có là thần thánh thì cũng khó thoát chết. Hắn chỉ đành đứng yên chịu trận, nhắm đôi mắt lại.
Bỗng nghe mấy tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt.
Cửu Đỉnh mở mắt ra nhìn, thấy từng mảnh kiếm, gãy dài chừng hơn tấc lả tả rớt xuống chân mình.
Mộng Lan Hoa cười ha hả rút tay về, trong tay nàng chỉ còn chuôi kiếm mà thôi.
Nguyên nhân khiến Lan Hoa phóng kiếm đâm Cửu Đỉnh và vận nội lực làm cho kiếm gãy là bởi nàng đã có dụng ý từ trước.
Một là để cho Cửu Đỉnh biết rằng hắn không cần phải nhọc sức bảo vệ cho nàng, vì so ra, hắn chẳng đủ sức tiếp ứng mà không chừng còn gây trở ngại cho nàng một khi có địch nhân tấn công.
Hai là, Lan Hoa muốn nhân tiện lúc này chứng tỏ cho địch nhân thấy rằng nàng không dễ bị hà hiếp vì Lan Hoa tin rằng địch nhân vẫn còn lai vãn đâu đó quanh đây.
Riêng về Cửu Đỉnh nhìn những mảnh kiếm gãy dưới đất, trong lòng rất kinh hãi. Bây giờ gã mới hiểu lúc Lan Hoa phóng kiếm đâm đã vận dụng toàn lực, nhưng khi mũi kiếm vừa chạm vào da của hắn, nàng lập tức chuyển luồng nội lực hùng hậu biến thành sức phá ngang làm chấn động, để rồi làm cho thanh kiếm gãy vụn ra.
Cách vận dụng nội kình tuyệt diệu như vậy thật đã đến mức xuất quỷ nhập thần.
Lan Hoa cất giọng:
- Ngươi không cần phải lo cho ta nữa, nên đi nghỉ thì hơn. Ngày mai ra trấn mua ít vật dụng cần dùng!
- Dạ!
Lần này Cửu Đỉnh thật sự an tâm mà đi ngủ. Lan Hoa cũng bỏ vào nhà khóa chặt cửa lại, đến bên giường và bắt đầu tọa công điều tức.
Bên ngoài, bông tuyết vẫn cứ rơi. Gió cứ thổi âm u lồng lộng, như lòng người sâu kín đang mang nặng một nỗi u hoài khó tả.
* * *
Vầng trăng non thượng tuần yếu ớt điểm lơ lửng trên nền trời đầy sao. Tuyết vẫn rơi đầy trời, những hạt bông tuyết trắng đục cứ đua nhau từ thanh không lũ lượt đổ nhào xuống đất, tạo ra một vùng trắng xóa lạnh lẽo.
Cái buốt giá ấy tưởng chừng như vô tận và sẽ làm chùng bước những người hăng hái nhất. Thế mà trong cái màu tuyết mờ mờ giăng phủ đó, có ba bóng người đang dùng thuật phi hành lướt nhẹ trên tuyết đi tới.
Một người vận võ phục màu trắng, có khuôn mặt chữ điền dễ nhìn,

phong thái rất là điềm đạm.
Người thứ hai vận y phục màu xám tro, lưng thắt đai bố và gắn trên đó là thanh đại đao.
Người thứ ba có vẻ bặm trợn hơn, đôi mắt đỏ ngầu giấu sau hàng lông mày rậm, râu ria xồm xoàm phủ đầy từ mép tai bên này sang mép tai bên kia, dính đầy bông tuyết.
Đi được một đoạn, cả ba dừng lại. Đưa mắt quan sát về phía trước, ở đó cách chỗ họ một đổi là một dinh thự đang chìm trong giấc ngủ đông.
Người đeo đại đao sau lưng lên tiếng:
- Lão tam, có đúng đại ca bị giam giữ ở đây không?
Người vận y phục màu trắng nhìn lại gã mang đại đao, trả lời:
- Chẳng lẽ lão nhị lại không tin ta hay sao. Suốt ba hôm nay ta đã theo dõi hành tung của bọn bộ hạ U Hồn Cốc. May ta tìm ra được chỗ này.
Lão nhị nghiêm sắc mặt thốt:
- Không phải là ta chẳng tin lão tam, nhưng người của U Hồn Cốc rất gian trá. Thử hỏi sao lại dễ dàng để chúng ta tìm ra tông tích.
Người để râu rìa, đưa tay vuốt râu và cất giọng:
- Thôi đi, lão nhị và lão tam chớ có tranh cải với nhau để làm gì. Chúng ta đã tới đây cho dù nguy hiểm tới đâu, cũng phải cứu đại ca ra.
Lão tam gật đầu:
- Lão nhất nói rất đúng.
Lão nhất nói tiếp:
- Bây giờ chúng ta chia nhau ra hành động, cứ theo những gì đã bàn mà làm. Nên nhớ chớ có vọng động làm hư đại sự.
Lão nhị thốt:
- Chúng tôi biết rồi, giờ hãy vào việc.
Ba bóng người tách về ba hướng, phóng mình bay vọt tới dinh thự trước mặt.
Chỉ thoắt trong một cái, họ đã đột nhập vào được bên trong dinh thự ấy.
Lão nhất đảo cặp mắt dùng nhãn lực xuyên thấu màn đêm, để quan sát kỹ hơn.
Phía bậc tam cấp dẫn vào bên trong có hai gã thuộc hạ U Hồn Cốc đứng gác. Chúng đi qua đi lại, nét mặt như kẻ oan hồn trắng toát, lạnh lùng.
Suy nghĩ một hồi, lão nhất bất thần tung người trổ thuật khinh công, chạy lướt qua hai gã nọ.

Thấy có bóng người lướt qua, một gã quát to:
- Ai!
Cả hai toan rút binh khí ra, nhưng chúng chưa kịp làm gì thì lão nhị và lão tam từ phía sau phóng tới, điểm nhanh vào huyệt Bách hội đối phương.
Hai tên bộ hạ của U Hồn Cốc xấu số, không kịp la lên tiếng nào, cả tấm thân đổ nhào xuống như thân chuối.
Lão nhất xuất hiện bên cạnh hai vị huynh đệ kết nghĩa.
Lão nhất hất mặt ra lệnh:
- Chúng ta tiếp tục hành động.
Cả ba phóng người bay vọt vào bên trong nội điện, nhưng khi cả ba thân người vừa chấm đất, đã nghe một tiếng cười vang lên như tiếng chuông đồng ngân dài đến chói tai. Kế đến là một trận cuồng phong nổi lên, gió không biết từ đâu ập tới khiến cả ba với một sức trụ tấn thật cứng mới đứng vững nổi.
Một bóng người từ trên cao xà xuống, đứng uy nghiêm trước mặt ba lão già nọ.
Lão nhất định thần nhìn kỹ và nhận ra người nọ. Ông ta lên tiếng:
- Ta đoán thật không sai, thế nào U Hồn Cốc cũng cho người đón tiếp chúng ta.
Nhưng lão phu đây không ngờ lại có vinh hạnh được chính Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thân hành như vậy.
người vừa được gọi là Âm Hồn Đoạt Mạng nheo mắt bật cười. Hắn vận dụng nội lực đẩy vào tiếng cười, khiến cho người nghe phải chói tai. Nếu au có nội lực non kém, chắc hẳn sẽ bị chảy máu tai mà chết.
Dứt tiếng cười, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều quắt mắt nhìn qua đám người bên kia, luồng nhãn quang của hắn thật sắc bén và mang đầy ma lực.
- Lão Cầu lại khách sáo nữa rồi, được tiếp đón Tứ đại thần kiếm như các vị đây là cả một vinh dự cho bổn môn, sao lại nói thế?
Lão nhị nổi nóng, chỉ tay vào mặt đối phương, quát lớn:
- Phi Bất Thiều, thật là U Hồn Cốc các ngươi đã giam giữ đại ca của ta ở đâu? khôn hồn thì thả ra cho mau, bằng nghịch ý bọn ta sẽ san bằng U Hồn Cốc các ngươi ra bình địa.
Phi Bất Thiều gắt giọng:
- Lớn lối, dám ngang nhanh xông vào lãnh địa của bổn môn mà còn dám khua môi múa mỏ, giọng điệu ngang tàng. Các ngươi tưởng đây là chỗ không người hay sao?
Lão tam bước tới một bước, điểm tay vào mặt Phi Bất Thiều:
- Ngươi đừng tưởng đem danh hiệu Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất

Thiều ra là có thể làm bọn ta run sợ. Cho dù có mặt luôn giáo chủ các ngươi là Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình ở đây, bọn ta cũng chẳng coi ra gì.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhép miệng cười nhạt. Hắn bật thốt:
- Đối với bọn thất phu như các ngươi thì có biết gì là trời cao đất rộng, nói chỉ có hao hơi.
Lão nhất khoác tay:
- Đúng vậy, đối với người U Hồn Cốc như các ngươi có nói đạo nghĩa cũng vô dụng, khác gì đàn gảy tai trâu. Tốt nhất nên đem đại ca của ta thả ra, để tránh đổ máu oan uổng.
- Được, nếu muốn ta thả Trương Hổ Hầu cứ việc đánh bại được ta. Bằng ngược lại, phải bỏ mạng ở đây.
Lão nhị hất hàm có vẻ xem thường.
- Có bao nhiêu thuộc hạ cứ gọi hết ra đây cho ta tế độ một lượt, khỏi phải mất công chờ đợi.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười khanh khách:
- Đối với bọn cẩu lục lâm thảo khấu như các ngươi đâu cần phải nhọc sức tới người của U Hồn Cốc. Một mình ta đây cũng đủ tóm cổ rồi.
Lão tam gầm lên như loài hổ hoang:
- Lời nói trật thượng. Nghe đồn Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chưởng của ngươi phi phàm lắm. Hôm nay bổn gia muốn thử qua xem sao.
Nói đoạn rút đại đao xông tới. ÁÙnh thép sáng ngời, phát ra luồng ánh sáng đến chói mắt.
Lão tam vung lên đánh ra một đường đao. Thanh đao chưa tới mà đã phát ra một luồng khí phong ào ạt bắn tới chỗ Phi Bất Thiều đang đứng, chứng tỏ nội lực của người sử dụng nó rất thâm hậu và dũng mãnh.
ÁÙnh đao vun vút tỏa rộng phủ chụp tới, sức như cuồng phong bão tố. Vì chẳng dám xem thường địch thủ nên lão tam đã sử dụng tới gầm mười thành công lực đẩy vào thanh đao, cho nên sức công kích rất lớn, đồng thời phối hợp với Di ảnh bộ pháp lướt nhẹ đôi chân trên nền gạch.
Nhìn thấy đao pháp của lão tam khởi động, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nở một nụ cười khinh mạt, rồi di động thân ảnh. Thoắt một cái đã lướt qua khỏi vùng phong tỏa của đao pháp, sau đó vung nhẹ cánh tay áo đẩy nhanh một chưởng vào mặt đối thủ.
Một đạo kình phong bắn ra mỏng như làn khói, đi xuyên qua vùng

đao pháp rời khỏi tay Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều. Thoạt trông cứ tưởng rất yếu ớt, chẳng thấm gì so với sức đánh tới của lão tam, nhưng kỳ thực mang trong đó một sức gió kinh hồn cuốn tới như cuồng phong vũ bão, ập đến bên người lão tam.
Nhận ra chiêu thức này của đối phương, lão nhất quát to cảnh báo cho lão tam:
- Coi chừng đó, Lạc hoa tiêu cốt chưởng.
Được nhắc nhở, lão tam liền trở bộ đao pháp, từ công sang thủ. ÁÙnh đao tạo ra một bóng mờ che phủ bảo vệ khắp người lão tam.
Riêng về Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, thật vậy chưởng phong mà hắn vừa đánh ra là Lạc hoa tiêu cốt chưởng. Bởi thế làn sương mỏng ấy khi phát ra một lúc, đã biến thành những bông hoa năm cánh bén nhọn lướt tới.
Lão nhất biết rất rõ sự nguy hiểm của loại chưởng phong này, bèn vận khí vào hai tay, phóng ra một chưởng với mười thành hỏa hầu, nhằm giải thoát bớt sức nặng nơi lão tam đang hứng chịu.
Hai luồng kình phong chạm nhau, xoáy tròn tạo ra cơn lốc làm bay gạch ngói gần đấy và một tiếng nổ phát to lên.
Bùng!
Lão nhất nghe đôi tay tê rần, cơ hồ có muôn ngàn con kiến đục bò bên trong. Lồng ngực hơi đau rát một chút.
Còn lão tam cũng bị ảnh hưởng của hai luồng chưởng pháp đó, chân đứng tấn không vững, phải thối lui ra sau tới mấy bước, đưa tay ôm lấy ngực đau buốt.
Trong khi đó, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều điềm nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra. Sắc mặt không đổi, đứng vững như bàn thạch và nở nụ cười trên môi.
Tứ hầu đao pháp:
lão nhất cùng hai người em trố mắt nhìn nhau, có phần kinh hãi.
Thấy Phi Bất Thiều vẫn nhàn nhã hôm nay hề hấn gì sau cái chạm của hai luồng chưởng pháp, điều này nói lên rằng nội lực của gã đã lên tới mức thượng thừa, khó có ai sánh kịp.
Lão nhất nghĩ thầm trong bụng:
"Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chỉ là một thuộc hạ trong U Hồn Cốc, mà võ công của hắn đã cao đến mức như vậy. Nếu như U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình có mặt ở đây, chắc Tứ hầu đao pháp này tiêu mạng rồi".
Nhìn nét mặt của đối phương, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều dường như đoán ra được phần nào suy nghĩ của địch thủ. Hắn nhướng mày đùa cợt:

- Thế nào, Tứ hầu gia các ngươi sợ rồi à? Chỉ mới có một hiệp mà đã co đầu rút cổ rồi sao?
Lão tam vốn tánh nóng như Trương Phi, nghe Phi Bất Thiều nói khích, máu nóng trong người như muốn trào ra ngoài, bèn trở đao chỉ vào mặt Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều quát to:
- Ngươi tưởng học được vài ba miếng võ Sơn Đông là có thể làm mưa làm gió hay sao? Bổn đại gia phải ra tay tế độ cho ngươi.
Nói dứt lời, y hườn đao toan xông lại thì lão nhất đưa tay ngăn lại, nói khẽ:
- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều là kẻ không dễ để cho ta ăn hiếp. Nếu muốn thắng được hắn phải hợp sức lại, họa ra mới có cơ hội.
Phía đằng này, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười. Hắn thốt:
- Các ngươi định hợp sức để đánh lại ta? Làm như vậy không sợ bị thiên hạ biết được sẽ chê cười lấy đông hiếp yếu à? Nhưng không sao, nghe nói Tứ hầu đao pháp của Hầu gia rất lợi hại, ta cũng muốn thử qua cho biết. Nhưng chỉ có ba người làm sao phát huy hết được tài năng của đao pháp?
Lão nhị trả lời:
- Tuy Tứ hầu đao pháp phải có bốn người mới phát động hết được sở trường, nhưng vẫn lợi hại khi chỉ có ba người. Bây giờ bọn ta sẽ cho ngươi thấy.
Lời nói vừa dứt, ba người trong Hầu gia liền chia ra làm ba hướng, di chuyển theo ngũ hành bát quái, chuẩn bị phát động tấn công.
Không dám coi thường, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn vận chân lực vào hai tay để ứng phó.
Phía bên này, lão nhất phất tay ra hiệu, lập tức một đao hai chưởng thoát ra khỏi tay của ba lão già, hướng về phía người Phi Bất Thiều. Thanh đao của lão tam chẳng khác nào con giao long gặp dịp vẫy vùng trong sóng biển. Hòa với hai ngọn cuồng phong từ đôi chưởng của lão nhất và lão nhị, tạo nên một màn ảo ảnh huyền hoặc, phủ chụp lên toàn thân Phi Bất Thiều.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật gù chép miệng:
- Quả thật là lợi hại, Tứ hầu đao pháp quả là danh bất hư truyền.
Phi Bất Thiều vội nhảy lùi ra sau để thoát. Nhưng hắn đã lầm, màn ảo ảnh của Tứ hầu đao pháp dường như không đơn giản như hắn đã nghĩ.
Vừa thấy thân người của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều di động, lập tức nó cũng di chuyển theo phía trên đầu. Thanh đao quay tròn như chong chóng, tạo nên một bóng mờ và nhờ sức của chưởng lực nên càng phát huy hết tài năng của nó.

Phi Bất Thiều kinh hãi, hắn không ngờ Tứ hầu đao pháp lại nguy hiểm đến mức như vậy. Dường như có một sức hút kỳ lạ, cứ mỗi lần hắn dịch chuyển đi đâu là thanh đao ấy lại bám riết bên trên không rời.
Phi Bất Thiều nghĩ trong đầu chỉ có ba người mà Tứ hầu đao pháp đã lợi hại đến mức như vậy, thử hỏi nếu đại ca của chúng là Trương Hổ Hầu cũng có mặt, có lẽ còn nguy hiểm hơn.
Nghĩ đoạn, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn khởi động bộ pháp. Hắn đoán chỉ cần đánh bại một người trong nhóm, lập tức trận pháp sẽ bị phá ngay. Không để họ kết hợp được sức với nhau thì thế đánh ấy sẽ mất công năng tức thì.
Nghĩ ra và làm ngay, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn cất giọng:
- Được, để ta cho các ngươi nếm mùi của Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng của bổn gia.
Dứt lời, hữu chưởng của hắn đã giơ cao, đánh ra một luồng kình phong về phía lão nhất, nhưng kỳ thực chỉ là hư chiêu, đồng thời tả chưởng phất ra một đạo kình quay hướng về lão tam.
Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng là một loại võ công rất kỳ lạ. Khi đánh ra hầu như không ai có thể nhận ra được vị trí nào nó sẽ đến. Bởi lối chưởng phong này mượn nhu để chế cương, nên nó không ào ạt như các loại chưởng pháp khác, mà âm thầm nhẹ nhàng như làn gió thoảng, dễ ru ngủ mọi người. Nhưng thực chất bên trong mang một sức mạnh ghê hồn, réo rắc như tiếng vọng oan hồn từ cõi âm ty đưa đến.
Ba anh em nhà Hầu gia đâu ngờ trúng kế của Phi Bất Thiều, nhất là lão tam. Thấy đối phương dùng hữu chưởng để đánh lão nhất, nên vận lực đẩy vào thanh đao nhằm đánh vào đỉnh đầu của Phi Bất Thiều cứu nguy cho đồng đội.
Đến chừng nhận ra có cảm giác lành lạnh ập tới trước ngực, lão tam bèn la to:
- Chết rồi, Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng đang đánh về phía đệ.
Đằng này lão nhất bèn la to cảnh báo:
- Đổi sang thế thứ hai của Tứ hầu đao pháp.
Lão nhị nhận lệnh lập tức chuyển sức lực vào thanh đao, thi sức với Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng của Phi Bất Thiều.
Bùng Ầm... ầm...
Soạt!
Nhiều tiếng động vang lên liên tiếp, mỗi người đều lùi lại.
Thế đánh của Tứ hầu đao pháp có phần nào ức chế được Phi Bất

Thiều, nhưng đến tám phần đã bị Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng phá hư.
Lão nhất ôm ngực đau buốt, còn lão nhị và lão tam, cả hai té ngồi ở ngoài xa.
Bên này, Phi Bất Thiều cũng chẳng khá gì hơn. Tay trái của hắn cũng bị thanh đao chém trúng một đường, làm máu chảy ướt đẫm cả tay áo.
Hắn bèn điểm vào huyệt Thiên phủ để tự cầm máu lại.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật gù, chép miệng:
- Tứ hầu đao pháp của Hầu gia các người quả thật lợi hại.
Lão nhị cũng cất giọng:
- Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng của ngươi cũng nguy hiểm không kém.
Phi Bất Thiều lên tiếng:
- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều này từ trước đến nay chưa bao giờ bại, thế mà bị một đao của Tứ Hầu gia. Vậy các ngươi có quyền làm theo ý muốn, hẹn ngày gặp lại.
Vừa dứt tiếng, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã phi thân ra khỏi nội sảnh, biến mất trong làn mưa tuyết.
Lão nhất đưa mắt nhìn theo, trong lòng cũng lấy làm lạ vô cùng. Từ xưa đến nay người của U Hồn Cốc có bao giờ bỏ ngang sự việc dễ dàng như vậy.
Đang nghĩ chợt bị lão nhị giục:
- Nhị ca, chúng ta vào cứu đại ca thôi.
Lão gật đầu rồi cùng hai lão đệ chạy vào bên trong. Một lúc sau họ đã trở ra cùng với Trương Hổ Hầu và rời khỏi dinh thự ấy ngay lập tức.
Khi mấy bóng người của Tứ Hầu gia đã chạy xa, liền khi đó có hai người từ trên thân cây cao gần đó phóng xuống. Đó chính là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, còn người thứ hai là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát. Họ chỉ đứng nhìn theo.
Vừa lúc đó có một người mặc áo đại bào, trước ngực có thêu con ó đang xòe rộng cánh, khuôn mặt quắt thước, với đôi mắt thật sáng không biết từ đâu bỗng xuất hiện.
Nghe động, cả hai cùng xoay đầu lại nhìn và nhận ra người này. Họ bèn cung kính cúi đầu và đồng lên tiếng một lượt:
- Kính chào giáo chủ!
U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đưa tay phất nhẹ một cái.
- Không cần đa lễ như vậy. Thế nào rồi?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều liền cung kính đáp:

- Bẩm báo giáo chủ, mọi việc tiến triển đúng theo kế hoạch. Họ đã cứu Trương Hổ Hầu mang đi.
- Tốt!
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát vòng tay lên tiếng:
- Bẩm giáo chủ, chúng ta thả Trương Hổ Hầu có khác gì thả cọp về rừng, thả cá về sông.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cười nửa miệng:
- Nhưng rừng đã có bẫy, dưới sông lại có lưới. Thử hỏi cá và cọp chạy đâu cho thoát.
Ta đã bắt giam Trương Hổ Hầu gần một tháng nay, nhưng hắn nhất định không khai nơi cất giấu của thanh Chấn Thiên Kiếm. Vì vậy phát thả ra. Ta tin hắn sẽ về nơi cất giấu để lấy.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gật gù, thốt:
- Thì ra là vậy. Thuộc hạ tài hèn, ý hẹp nên không sao nghĩ ra được.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chắp hai tay sau lưng, nghiêm giọng thốt:
- Bây giờ hai ngươi hãy nhận lệnh đây.
- Dạ, thuộc hạ đang chờ nghe.
U Hồn giáo chủ Doãn Chí Bình nói:
- Ngay hôm nay Kim Ma Ngân Tiêu hãy đến Chiết Giang. Ta nhận được tin của thám báo đưa về cho biết, vợ và con trai của Trương Hổ Hầu đang ở đó. Ta muốn ngươi nhanh chóng đưa họ về đây.
Kim Ma Ngân Tiêu cúi đầu:
- Bẩm giáo chủ, nhưng Chiết Giang rộng lớn như vậy thuộc hạ làm sao biết nội thị và con trai của Trương Hổ Hầu ở đâu?
- Đừng lo chuyện đó, thám báo đã cho biết hiện họ đang ở trong thị trấn Chiết Giang. Khi tới đó sẽ có người đưa ngươi tới gặp họ.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gật đầu:
- Như vậy thuộc hạ không còn gì để hỏi nữa, xin phép giáo chủ thuộc hạ đi liền cho kịp.
Nói dứt, y cúi chào Ưng Vương Ngũ Sát rồi xoay mình, phóng đi mất dạng.
Doãn Chí Bình nhìn qua gã thuộc hạ thứ hai, ôn tồn ra lệnh:
- Còn ngươi cứ tiếp tục âm thầm theo dõi bọn người Hầu gia. Khi nào có tin tức gì mới phải báo ngay cho ta biết.
- Dạ, thuộc hạ xin tuân lệnh.
Doãn Chí Bình gật nhẹ đầu, tỏ ra hài lòng:
- Tốt, tốt lắm!
Chỉ thấy Ưng Vương Ngũ Sát xoay người đi một cái đã biến mất. Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chỉ kịp nghe một cái "vù", giáo chủ của

hắn đã mất biệt tăm hơi.
Hắn rùng mình vì không ngờ thuật thần hành của Ưng Vương quá ư là lợi hại. Có lẽ trên đời này không có kẻ thứ hai có được lối khinh công thượng thừa ấy.
* * * Chiết Giang, phong cảnh hữu tình, người dân ở đây cũng thật là hiếu khách. Nhà cửa sung túc, người ngựa rộn rịp như ngày hội, thật không hổ danh là thị trấn đầu mối dẫn vào phủ Thiểm Tây.
Khách tứ phương nếu ai chưa có dịp đến một lần, khi nghe đến tên Chiết Giang cũng đã thấy lòng xao xuyến, huống hồ người đã tới thì càng không muốn rời.
Trong lòng phố thị rộn ràng, náo nhiệt đó có một người đàn ông với nét mặt hối hả, luồng lách qua đám thực khách đông đảo trên đường, hướng về phía đông đi tới. Vừa đi người này vừa quan sát xung quanh xem có bị ai theo dõi hay không.
Được một lúc, người đàn ông đã đến một căn nhà nhỏ nằm ở phía tây thành của thị trấn Chiết Giang.
Đẩy cửa bước vào, người đàn ông gặp cậu bé trai độ ba tuổi đang nghịch mấy khúc gỗ, nó dùng tay lăn tròn mấy khúc gỗ nhỏ và ra vẻ thích thú lắm. Cậu bé nghe động bèn nhìn lại, nhận thấy người đàn ông rồi lại tiếp tục trò chơi của mình.
Người đàn ông hối hả đi vào sân và gọi to:
- Trương phu nhân! Trương phu nhân!
Nghe tiếng gọi, một người đàn bà ngoài ba mươi tuổi từ trong nhà bước ra.
Nhìn thấy người đàn ông, bà lên tiếng:
- Cửu Đỉnh, có chuyện gì mà trông ngươi có vẻ hốt hoảng đến thế!
Gã đàn ông tên Cửu Đỉnh bèn nói:
- Nguy to tới nơi rồi!
- Nhưng chuyện gì mới được?
Cửu Đỉnh hấp tấp trả lời:
- Lúc nãy ở ngoài thị trấn, tôi vô tình trông thấy Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát.
- Cái gì?
Người đàn bà nhíu mày, lẩm bẩm:
- Người của U Hồn Cốc đã tới đây? Không lẽ họ đã tìm ra được nơi ẩn thân của ta?
Cửu Đỉnh lắc đầu:
- Tôi không dám quả quyết, nhưng theo ngụ ý của tôi thì phu nhân nên cùng tiểu chủ rời khỏi đây ngay để tránh nguy hiểm.
- Ta nghĩ Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát chỉ vô tình đi ngang qua

Chiết Giang thôi. Nhất định hắn không biết ta ở đây đâu, vì nơi này chỉ có ba người biết là lão nhất, nhị và lão tam.
Cửu Đỉnh nói thêm:
- Hồi nãy ở ngoài thị trấn, tiểu nhân thấy có một gã nói gì đó với Nam Cung Bát và chỉ tay về hướng này, tiểu nhân sanh nghi nên mới vội vã về đây liền.
Người đàn bà gật đầu:
- Thôi được, phòng bị vẫn tốt hơn. Cửu Đỉnh, ngươi đưa thiếu gia vào bên trong sửa soạn một ít vật dụng cần thiết rồi chúng ta lên đường ngay.
Cửu Đỉnh gật mạnh đầu, sau đó ra sân nói với cậu bé trai:
- Thiếu gia, chúng ta có việc phải đi liền, mình vào trong thu xếp nhé.
Cậu bé trai đưa cặp mắt tròn xoe nhìn Cửu Đỉnh và dường như hiểu được những gì gã đàn ông vừa nói. Cậu bé gật nhẹ đầu rồi cùng Cửu Đỉnh đi vào nhà.
Nhưng cả hai đi chưa được bao nhiêu bước đã có một bóng người từ bên ngoài phóng vào bên trong. Thân ảnh của người này rất lợi hại, cuộn tròn trên không mấy vòng rồi hai tay vung ra đẩy mạnh song chưởng vào lưng Cửu Đỉnh.
Nghe tiếng gió sau lưng, Cửu Đỉnh vội vàng đẩy nhẹ cậu bé trai sang bên, đồng thời xoay người lại, hai tay của y cũng phát ra song chưởng ứng phó với đối phương.
Người lạ tuy còn lơ lững trên không nhưng thân pháp thật tuyệt hảo. Khi đôi tay hai bên chạm vào nhau, người này đã mượn lực đẩy của chưởng phong để lộn ngược người về sau, đáp xuống đất một cách rất nhẹ nhàng.
Cậu bé trau có lẽ hoảng hốt nên ré lên bật khóc. Nghe động, người đàn bà bên trong bước ra đến bên đứa bé.
Bà nhìn về phía kẻ lạ vừa xuất hiện, nhận ra liền thốt:
- Tưởng đâu là ai xa lạ, hoá ra là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát. Lâu ngày không gặp tưởng có gì mới, chẳng ngờ chỉ có tài ăn hiếp trẻ con.
Tỏ ra chẳng có một chút gì biểu hiện trên nét mặt, Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát chỉ cười nhẹ, cất tiếng:
- Mộng Lan Hoa, không ngờ một người nổi danh như cô lại phải trốn chui trốn nhủi tại đây. Khi xưa nếu cô chịu ưng lấy ta có lẽ hôm nay đâu đến nỗi.
- Gian trá, ngụy biện! Chớ có nói xàm. Hôm nay ngươi tới đây làm gì?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát chắp hai tay lại như đang thủ lễ,

lên tiếng:
- Ta phụng lệnh U Hồn giáo chủ, đến đây để đón mẹ con nàng về U Hồn Cốc.
Mộng Lan Hoa bật cười:
- Đừng mơ tưởng! Dù có chết ta cũng không bao giờ theo ngươi về U Hồn Cốc.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát nheo cặp mắt, ôn tồn nói:
- Nàng cũng biết dù người có chết. Chẳng lẽ nàng không rõ điều đó?
Mộng Lan Hoa hứ một tiếng tỏ ra khinh khi:
- Ngươi tưởng U Hồn Cốc là bá chủ thiên hạ hay sao mà khi phán lệnh thì kẻ khác phải tuân theo chứ? Rất tiếc ta là thân gái nếu không ta sẽ tiêu diệt U Hồn Cốc để trừ họa cho võ lâm.
Nam Cung Bát ngửa mặt lên nhìn trời rồi bật cười khanh khách:
- Khí khái lắm, thật xứng đáng là nội thị của Trương Hổ Hầu. Nhưng hôm nay nhất định ta phải mời cho được nàng về U Hồn Cốc.
Cửu Đỉnh bèn nói với Mộng Lan Hoa:
- Trương phu nhân, đối với một kẻ chẳng biết gì là phải, trái thì nói làm gì cho nhọc sức. Phu nhân hãy đưa thiếu gia rời khỏi đây, tiểu nhân sẽ chặn đường chúng lại.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát lườm mắt, ném qua Cửu Đỉnh cái nhìn như thiêu như đốt:
- Đã lâu không gặp, không ngờ võ công của ngươi cũng tiến triển lắm, nhưng đừng tưởng vừa rồi đỡ được một chưởng của ta là cho mình đủ sức đối chọi.
Cửu Đỉnh ngẩng cao đầu thốt:
- Ta tuy là kẻ vô danh tiểu tốt nhưng cũng biết đâu là lễ nghĩa trên đời. Nhất định không để cho bọn ngươi muốn làm gì chủ nhân của ta.
Kim Ma Ngân Tiêu vỗ nhẹ hai tay:
- Đúng là một con chó trung thành. Được, hôm nay ta sẽ tế độ cho ngươi sớm về miền cực lạc.
Hắn phất tay, lập tức hai gã thuộc hạ từ bên ngoài phòng bước vào rồi vây lấy Cửu Đỉnh vào giữa.
Còn hắn bước tới chỗ Mộng Lan Hoa:
- Thế nào, nàng có chịu theo ta về U Hồn Cốc hay không?
- Chừng nào ngươi đánh bại được Lan Hoa này rồi hãy nói đến việc đó.
Kim Ma Ngân Tiêu chẳng nói thêm lời nào, tay phải vung lên, vài tiếng vèo vèo của ám khí đã bay sang phía đối thủ.
Mộng Lan Hoa đẩy đứa bé trai sang bên, chỉ thấy hai ống tay áo của

cô phất lên một cái, lập tức những ám khí nhắm vào người cô đã biến tan đâu hết, chẳng khác nào tro bụi rớt xuống vực sâu, vô tung vô tích.
Kim Ma Ngân Tiêu gật gù cái đầu, chép miệng khen:
- Hay lắm!
Chữ "lắm" còn đang đọng lại trên vành môi đã thấy thân người của hắn di động, bộ pháp cực kỳ nhanh lẹ đến hoa cả mắt. Thoắt một cái, Nam Cung Bát đã áp sát cạnh bên Mộng Lan Hoa làm cho cô hốt hoảng.
Không dám chậm trễ, Mộng Lan Hoa liền sử dụng tâm pháp của mình lướt nhanh đi.
Chỉ thấy tà áo trắng của cô chập chờn tung bay như bướm trắng tìm nhụy, phút chốc đã thoát khỏi vòng vây hãm của Kim Ma Ngân Tiêu.
Phía bên này trận đấu cũng không kém phần hào hứng. Cửu Đỉnh vừa nhảy né tránh được một đao của gã nọ, lập tức kiếm của gã kia đã ập tới.
Kiếm quang giăng mờ cả một góc phủ chụp lên đầu Cửu Đỉnh.
Thấy đối phương ra tay quyết liệt, chỉ mong trong vài thế đầu sẽ lấy cho được mạng của mình. Vì vậy Cửu Đỉnh đã nhận ra ngay lối ra tay nguy hiểm của địch nhân và không để họ chiếm thế thượng phong. Cửu Đỉnh vận nội lực vào tay trái, bất thình lình búng người bay vọt lên cao. Khi thân người còn lơ lững trên không đã thấy Cửu Đỉnh trở bộ thân pháp, đánh liền ra một chưởng vào hai gã hộ vệ:
Bùng...
- ÁÙi da!
Một tên trúng chưởng tháo lui mấy bước, đưa tay ôm ngực, miệng trào máu tươi, té nhào đứng lên không nổi.
Loại được một địch thủ, lòng Cửu Đỉnh mừng khấp khởi, ra tay càng hăng hơn, bèn cử quyền lướt tới.
Nhưng lần này Cửu Đỉnh đã lầm. Khi hắn vừa nhảy vào chưa kịp ra tay, đã thấy bóng người cao lớn vạm vỡ của gã nọ xoay nhanh một vòng, tức thì một ngọn kình phong bung nhanh ra ngay.
Lỡ đà, Cửu Đỉnh bèn cúi nhanh xuống giống như đang cúi đầu đáp lễ, nhưng thực ra song chưởng của hắn đã ngầm tụ chân lực đẩy mạnh ra.
Nào dè lối đánh của gã nọ chỉ là sự hư chiêu để đưa Cửu Đỉnh lọt vào bẩy.
Đến khi nhận ra thì đã muộn, hắn không thể ngờ lại bị đối phương thượng bàn như thế. Hai chân tháo lui không kịp, thể là cả một khối thịt nặng nề lăn nhào ngay xuống đất đánh huỵch một tiếng.

Tuy trúng một chưởng của đối phương song Cửu Đỉnh đã kịp thời vận chân khí, đưa ngay vào đan điền, bất thình lình hét to lên một tiếng, song chưởng lại một lần nữa tung ra dùng luôn thế Đả hổ áp đỉnh nhắm ngay đầu địch thủ đánh xuống.
Gã nọ nằm mộng cũng không thể nào ngờ rằng Cửu Đỉnh lại phản đòn nhanh đến mức như vậy. Phàm một kẻ đã trúng chưởng, nếu muốn tấn công trở lại cũng phải mất vài khắc sau mới có thể làm được.
Chính vì nghĩ như thế nên hắn không kịp trở tay, lãnh trọn ngọn chưởng phong.
Bùng...
- Ối!
Gã hộ pháp bay ra sau như diều đứt dây, té lăn mấy vòng rồi nằm yên bất động.
Riêng Cửu Đỉnh cũng chẳng khá gì hơn, vì mới trúng một chưởng, lại vận lực quá đáng nên khí huyết trong người bị đảo lộn làm hắn đứng không vững, loạng choạng lùi ra sau mấy bước, miệng trào ra một búng máu tươi.
Nhìn về phía bên thấy Mộng Lan Hoa gặp nguy, Cửu Đỉnh vội phóng người tới vừa lúc Kim Ma Ngân Tiêu đánh ra một quyền.
Cửu Đỉnh đẩy Mộng Lan Hoa ra ngoài và lãnh luôn ngọn quyền vào ngực khiến hắn bắn văng ra sau.
Mộng Lan Hoa hốt hoảng chạy tới đỡ lấy hắn và nói:
- Cửu Đỉnh, ngươi không sao chứ?
- Mặc tiểu nhân, phu nhân hãy đưa thiếu gia chạy đi.
Mộng Lan Hoa lắc đầu:
- Ta không thể bỏ mặc ngươi được.
Kim Ma Ngân Tiêu bật cười:
- Không cần phải đi đâu cho nhọc. Ta sẽ đưa tất cả về U Hồn Cốc.
- Đừng mơ mộng!
Dứt lời Cửu Đỉnh lao tới gắng sức tàn vung ra một chưởng.
Kim Ma Ngân Tiêu chẳng coi chưởng này ra gì, hắn chỉ cần lách nhẹ người một cái đã đủ tránh được ngọn chưởng phong đang tới.
Mộng Lan Hoa kinh hãi thốt:
- Cửu Đỉnh, ngươi đừng liều mạng.
- Phu nhân, thiếu gia là giọt máu cuối cùng của Hầu gia, bằng mọi cách phải bảo vệ cho người. Phu nhân đừng vì bận tâm tới Cửu Đỉnh này mà có hại cho thiếu gia. Đi đi!
Mộng Lan Hoa gật đầu:
- Phải, ta không sợ chết, nhưng ngươi nói đúng! Ta cần sống để bảo

vệ con trai của ta.
Nói đoạn nàng chạy tới chỗ cậu bé trai và nói:
- Trương Thiên Trung, hãy theo mẹ.
Mộng Lan Hoa bế xốc đứa con lên tay rồi phi thân ra khỏi trang viện.
Kim Ma Ngân Tiêu thấy vậy tính phóng người đuổi theo nhưng Cửu Đỉnh đã cản lại.
Mộng Lan Hoa ẳm tuyết phi thân một mạch đã chạy được một đoạn khá xa, cứ ngỡ đã thoát nên dừng lại bên gốc cây thở dốc.
Trương Thiên Trung nhìn mẹ, cậu bé có lẽ đoán ra câu chuyện phần nào. Nhưng mới ba tuổi đầu, cậu không thể nào hình dung ra hết được những gì đã xảy ra.
Ngay lúc đó một bóng người từ trên cao lướt tới. Lối khinh công của người này quả là cao cường, chỉ nghe tiếng tà áo phất phơi đập trong gió, thoắt cái đã đáp xuống trước mặt Mộng Lan Hoa.
Người này đứng đưa lưng về phía Mộng Lan Hoa nên cô không nhìn thấy mặt.
Mộng Lan Hoa vội rút trường kiếm ra cầm tay đề phòng bất trắc, sau đó quát hỏi:
- Các hạ là ai?
Người này từ từ xoay mặt lại, Mộng Lan Hoa giật mình thốt:
- Tây Vương Chu Kiếm Sinh? Là ông sao?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhướng mày:
- Không là ta chẳng lẽ là người khác hay sao?
- Chẳng hay Tây Vương lặn lội từ xa tới đây với mục đích gì?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vuốt khẽ chòm râu rồi thốt:
- Ta từ Cam Túc tới đây, lẽ nào một người thông minh như Lan Hoa cô nương đoán không ra hay sao?
Mộng Lan Hoa nhíu mày:
- Ngài đến vì Chấn Thiên Kiếm?
- Quả người ta đồn không sai, nội thị của Trương Hổ Hầu quả thông minh và tài hoa.
Mộng Lan Hoa bật cười:
- Nhưng ngài đã đến lầm chỗ rồi, Chấn Thiên Kiếm không có ở đây!
- Ta biết, ta biết!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật mạnh đầu thốt:
- Nhưng ta không hề tới sai chỗ. Chấn Thiên Kiếm hiện đang ở trong tay Trương Hổ Hầu vì vậy cho nên ta mới tới đây.
Mộng Lan Hoa chợt hiểu chuyện, bèn thốt:
- Thì ra ngài định dùng người để đổi vật!
- Lan Hoa cô nương thật là thông minh, nhất định Trương Hổ Hầu sẽ

vì thê tử của mình mà sẽ giao ra Chấn Thiên Kiếm.
Mộng Lan Hoa bật cười khẽ:
- Tiện nữ không ngờ chỉ vì một thanh kiếm mà Tây Vương có hứng thú đến như vậy.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười khanh khách:
- Đối với một thanh kiếm quí đến như thế thử hỏi ai lại không có hứng thú chứ?
- Thì ra ngoài U Hồn Cốc mà ngay đến Tây Vương phái cũng thèm thuồng cây Chấn Thiên Kiếm.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhíu mày:
- Lan Hoa cô nương nói sao? Không lẽ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cũng đã cho người tới đây?
- Phải, vừa rồi Kim Ma Ngân Tiêu đã tới đây.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn thốt:
- Nếu thế lão phu đây phải ra tay trước để mời Lan Hoa Cừu Bảo về Tây Vương điện.
Mộng Lan Hoa chép miệng:
- Có chết tiện nữ cũng không theo ngài về Tây Vương điện.
Nói dứt Mộng Lan Hoa liền sử dụng di ảnh bộ pháp, vung thanh kiếm múa vun vút trên không, tạo ra màn kiếm quang bao lấy toàn thân rồi phát động thân ảnh lướt tới đến ngang hông đối thủ xuất chiêu nhanh như ánh chớp.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vốn là chủ nhân của Tây Vương phái, nên đâu phải là tay mơ. Vừa thấy ánh quang lấp lánh, biết đối phương ra tay độc, bèn xoay người ngang qua, nhún chân phi thân bay ra khỏi vùng cưỡng chế của đạo kiếm quang. Đồng thời hữu chưởng giơ cao, kết hợp với cú đá như sấm sét của tả cước vào cổ tay địch thủ.
Mộng Lan Hoa nhận ra sự nguy hiểm, liền thu kiếm lại cuộn tròn người lăn dài dưới đất tránh các chiêu pháp kỳ quái của đối phương.
Bùng!
Một tiếng nổ nghe chói tai, một hố sâu non vài tấc đã hiện sau luồng kình phong làm cát bụi cuồn cuộn tung lên, làm mờ cả một vùng.
Mộng Lan Hoa tỏ ra kinh hãi vô cùng. Cô nghĩ chỉ cần chậm chân một chút có lẽ đã không toàn thây.
- Không làm cho Lan Hoa cô nương sợ chứ? Đó mới là chỉ đùa một chút thôi! Bây giờ lão phu xin thất lễ.
Lời nói vừa dứt đã thấy toàn thân Tây Vương Chu Kiếm Sinh khởi động, hai tay vung tròn tạo ra một đạo kình phong và phóng tới chỗ đối thủ.

Lối đánh này của Tây Vương Chu Kiếm Sinh không có ác ý, mà cốt để khống chế Mộng Lan Hoa. Vì thế cho nên khi chưởng phong rời khỏi tay của lão ta chỉ mang theo năm thành công lực.
Do đó nếu Mộng Lan Hoa có trúng đòn thì cũng chỉ bị thương nhẹ là cùng.
Riêng Mộng Lan Hoa không muốn kéo dài trận đánh, nên trở bộ nhảy lùi, đồng thời rút ra một trái tạc đạn.
- Tây Vương Chu Kiếm Sinh, hãy nếm thử Truy hồn đạn của Tứ Xuyên Đường môn.
Mộng Lan Hoa búng người nhảy vọt lên không, tay phải tung ra Truy hồn đạn về phía Tây Vương Chu Kiếm Sinh.
Vốn biết được sự lợi hại của Truy hồn đạn, một ám khí đặc chế của Tứ Xuyên Đường môn nên Tây Vương Chu Kiếm Sinh không dám xem thường, bèn thu chưởng lại nhảy vội ra sau.
Chân vừa chạm đất, tả chưởng đưa cao đẩy mạnh về trước, làn gió xoáy đã làm trái tạc đạn bay ngược lại về sau. Đến lúc này Mộng Lan Hoa mới giật mình, định phóng người lên để tránh nhưng đã quá trễ.
Ầm...
Thân xác của Lan Hoa bị sức ép của tráu tạc đạn hất bay ra xa, té nhào.
Trương Thiên Trung vội chạy đến bên mẹ khóc ré lên.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bước tới gần khẽ cất giọng:
Lão phu không có ý đả thương Lan Hoa cô nương, nhưng tại cô nương sử dụng Truy hồn đạn nên buột lòng lão phu mới ra tay như vậy.
Mộng Lan Hoa gượng dậy chống tay, ngước mặt nhìn Tây Vương Chu Kiếm Sinh:
- Đừng giở giọng nhân từ. Các người không ai là tốt cả.
- Bây giờ lão phu đưa mẹ con nàng về Tây Vương điện, rồi sẽ phóng tin cho Trương Hổ Hầu lại đón. Như vậy sẽ nhất cử lưỡng tiện.
Mộng Lan Hoa cố hết sức mình đứng bật dậy. Cô chống kiếm, đẩy Trương Thiên Trung ra sau lưng, quắt mắt quát:
- Đừng hòng đưa mẹ con ta đi được.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh hừ khẽ một tiếng, đưa tay vuốt râu:
- Lan Hoa cô nương quá cứng đầu, nếu vậy lão phu không cần khách sáo nữa đâu.
Nói đoạn Tây Vương Chu Kiếm Sinh chậm rãi bước tới chỗ mẹ con Mộng Lan Hoa, khí thế rất quả quyết.
Bên này, Lan Hoa gượng sức tàn chỉ mũi kiếm về phía trước, đồng thời đảo mắt nhìn một vòng tìm cách thoát thân.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh có lẽ đã đoán được suy nghĩ của đối phương, ông bật cười khanh khách:
- Lan Hoa cô nương, với sức tàn của mình còn có thể chạy thoát được hay sao?
- Cho dù tiện nữ không thoát cũng không để rơi vào tay của ngài.
Nói dứt lời, Mộng Lan Hoa đã bế xốc con trai lên, cất mình phóng đi.
Vì đã đoán trước sự việc này nên Tây Vương Chu Kiếm Sinh đâu dễ dàng để cho con mồi thoát chạy. Vừa thấy Lan Hoa khởi động thân pháp là ông ta đã nhảy vọt lên, phi thân bay tới đá thốc ra một cước.
Sức đã cạn nên sự tránh né nơi Mộng Lan Hoa yếu đi rất nhiều và không còn lanh lẹ. Nhìn thấy cú đá của Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhưng phản xạ thì lại chậm nên cô trúng phải, ngã nhào xuống đất, còn Trương Thiên Trung rời khỏi tay mẹ rơi lơ lửng qua phía đằng kia.
Mộng Lan Hoa hốt hoảng gọi to:
- Trời ơi! Con của tôi.
Bên này Tây Vương Chu Kiếm Sinh cũng nhìn thấy, ông vội cất mình định bay vọt tới đón lấy thân thể Trương Thiên Trung.
Ngay lúc đó, một tràng cười nổi lên mang một ma lực ghê người, tiếp theo đó là một bóng người lao vút tới.
Bằng một thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, người này đón lấy thân người của Trương Thiên Trung và đáp xuống một cách êm ái.
Cả Mộng Lan Hoa và Tây Vương Chu Kiếm Sinh đều nhìn nhận như nhau. Lão nhân vừa xuất hiện rất là kỳ quái, áo quần rách bươm, đầu tóc bạc trắng như cước nhưng lại rối bù.
Lão nhân đặt Thiên Trung ngồi xuống một gốc cây gần đó, chỉ tay vào mặt Tây Vương Chu Kiếm Sinh:
- Lớn già đầu như vậy lại đi ăn hiếp một đứa bé con. Thật không biết xấu hổ là gì!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn gắt giọng:
- Lão già ăn mày kia chớ có xen vào chuyện của người khác.
Lão nhân trố mắt lên tiếng:
- ÁÙi chà! Lại còn lớn lối nữa chứ? Ngươi tưởng là chủ nhân của Tây Vương phái rồi muốn làm gì cũng được hay sao?
Mộng Lan Hoa chép miệng:
- Lão tiền bối chớ có xen vào, sẽ không có lợi cho mình.
Lão nhân nhìn qua Lan Hoa, nheo cặp mắt lại và nói:
- Nghe giọng nói của cô nữa, lão phu đoán nếu không lầm thì đang bị trọng thương có phải không? Và thương tích này là do đao pháp hay gì đó của Tứ Xuyên Đường môn gây ra thì phải?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh giật mình nhủ thầm:
"Lão ăn mày này giỏi thật, chỉ cần nhìn qua là lão có thể biết liền. Như vậy lão không phải là loại người bình thường đâu!" .
Nghĩ đoạn, Chu Kiếm Sinh lên tiếng:
- Lão ăn mày cũng khá lắm đó. Cô nương này vừa rồi trúng phải Truy hồn đạn của Đường môn do chính cô ta gây ra.
Lão nhân bèn hỏi:
- Cô nương sử dụng Truy hồn đạn của Đường môn, vậy xin được hỏi Đường môn phu nhân là gì của cô nương vậy?
Mộng Lan Hoa thốt khẽ:
- Đường môn phu nhân là mẫu thân của tiện nữ.
- Vậy sao? Nếu thế ta có chuyện cần hỏi cô nương.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh ngắt lời:
- Lão ăn mày kia, ta thấy ngươi quá đáng rồi đó.
- Thật sự ta có việc muốn hỏi vị cô nương này mà.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh khoác tay:
- Muốn hỏi gì thì ba ngày sau tới Tây Vương điện. Còn bây giờ ta muốn bắt người, lão hãy tránh ra.
Nói xong lão toan xông tới.
Lão nhân bèn bước lại đứng che trước mặt mẹ con Mộng Lan Hoa.
Lão nhân giang rộng đôi tay và lật đật lên tiếng:
- Thật sự ngươi muốn bắt người sao?
- Đúng vậy!
Lão nhân bèn đưa tay gãi đầu rồi cất giọng:
- Ta có được ý này, không biết ngươi có chịu nghe hay không?
- Lão ăn mày nói thử xem.
Lão nhân bèn lên tiếng nói liền:
- Bây giờ ta sẽ để cho nhà ngươi đánh ta ba chiêu. Nếu nhà ngươi chỉ cần đánh trúng bất cứ nơi đâu trên thân người của ta, cho dù là tà áo hay cái chi chi cũng được.
Lúc đó ta sẽ để cô nương này lại và không xen vào việc của ngươi nữa, còn ngược lại...
Tây Vương Chu Kiếm Sinh xen vào nói:
- Còn ngược lại tôi phải để vị cô nương này đi theo ông chứ gì?
Lão nhân vỗ tay reo lên, cử chỉ y như một đứa bé.
- Đúng lắm, đúng lắm! Ngươi quả thật là có trí thông minh.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhíu mày tỏ ra đang suy nghĩ. Hắn nghĩ: "Nếu mình từ chối chưa chắc lão già này đã chịu bỏ qua. Chi bằng cứ nhận lời, biết đâu mình lại thắng. Còn thua ít ra cũng tìm hiểu được lão ta là ai qua võ công của lão." .

Nghĩ đoạn Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn nhìn qua lão nhân rồi lên tiếng:
- Được, ta đồng ý. Nhưng nếu ta thắng lão không được đảo ngôn đấy.
- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật đầu:
- Vậy ta không khách sáo nữa.
Vừa nói dứt câu đã thấy thân hình của Tây Vương Chu Kiếm Sinh khởi động. Gió lộng ào đến bên người lão nhân, nhanh tựa như ánh chớp.
Lão nhân trố mắt nhìn đòn ra tay của Tây Vương, chỉ thấy ông xoay người một cái biến đâu mất, như là có phép tàng hình vậy.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh không dám coi thường đối phương từ lúc đầu nên đòn đánh đầu tiên tuy là để dọ dẫm song đã mang tới bảy phần mười công lực của bản thân.
Khí lực thoát ra khỏi lòng bàn tay Tây Vương đã cuồn cuộn như cơn lốc ào ạt bắn mạnh sang người lão nhân.
Đến chừng chẳng còn nhìn thấy đối thủ đâu nữa, Tây Vương Chu Kiếm Sinh giật mình thu hồi chưởng pháp nhảy lùi về sau.
Còn đang đưa mắt tìm kiếm, Tây Vương Chu Kiếm Sinh đã nghe tiếng của lão nhân từ phía sau lưng vọng tới:
- Ta ở đây nè.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh hốt hoảng đảo bộ thân pháp, quay phắt lại, đã thấy lão nhân đứng cách mình có mấy bộ. Nếu lão nhân có ác ý, ra tay đánh lén có lẽ Chu Kiếm Sinh khó bảo toàn tánh mạng.
Vừa sợ vừa phục, Tây Vương Chu Kiếm Sinh lật đật thốt:
- Lão ăn mày kia, vừa rồi có phải lão đã sử dụng Ảo ảnh ma pháp để đối phó không?
Lão nhân bật cười hả hê, trả lời:
- Đôi mắt của nhà ngươi cũng thật tinh tường lắm. Đúng đấy, đó là Ảo ảnh ma pháp.
Đứng ngoài xa, Mộng Lan Hoa nghe xong bèn cất tiếng hỏi:
- Nếu như vậy không lẽ lão tiền bối đây là Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, người đã tuyệt tích giang hồ trên ba mươi năm qua?
Lão nhân đưa ngón trỏ gõ gõ vào trán, nhướng mày nhăn mặt:
- Đã lâu lắm rồi ta chẳng còn nhớ tên mình là gì. Đừng nhắc tới chuyện đó nữa làm chi.
Nói đoạn ngó qua Tây Vương Chu Kiếm Sinh, lão nhân bèn hỏi:
- Chưởng pháp vừa rồi của ngươi có tính không vậy? Sao lúc nãy đang đánh lại thu về, làm ta khó xử quá đi.

Thoạt nghe Mộng Lan Hoa nhắc tới tên Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, Tây Vương Chu Kiếm Sinh có phần nào giật mình. Vì tên tuổi của Kiếm Thần trên chốn giang hồ ba mươi năm về trước đã vang dội, ai mà không biết.
Vả lại so với ông ta thì Kiếm Thần đáng là bậc tiền bối. Nếu đúng như lời nói có lẽ Tây Vương Chu Kiếm Sinh khó đánh trúng được Lôi Nhất Bảo trong vòng ba chiêu.
Còn đang suy nghĩ, chợt nghe lão nhân vừa hỏi, Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn thốt:
- Chủ nhân Tây Vương phái như ta chẳng lẽ làm mà không dám nhận. Xem ra thì còn hai chiêu nữa.
Lão nhân cười khà khà:
- Khí khái lắm, đáng mặt quân tử. Nào, tiếp tục đi chứ!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vận chân khí vào đôi tay, bất thình lình phóng ra một đạo kình quang. Chưởng phóng thoát ra mang một sức mạnh vô biên, chẳng khác nào một trận bão táp cuồng phong, rầm rầm đổ thẳng về phía lão nhân.
Mộng Lan Hoa kinh hãi thốt:
- Tiền bối coi chừng đó.
Lão nhân giả vờ rùng mình lo sợ:
- Thật là lợi hại, ta không dám xem thường.
Lão nhân bèn tiếp tục sử dụng Ảo ảnh ma pháp cất mình phóng đi.
Biết rõ sự lợi hại của Ảo ảnh ma pháp, Tây Vương Chu Kiếm Sinh cũng đâu phải là tay vừa.
Lão tung chưởng vừa rồi chỉ là cách nhử, cho nên vừa thấy lão nhân phóng đi, Tây Vương đã hứ rõ một tiếng, đồng thời phi thân vọt lên cao rồi toàn thân co rúm lại như loài tôm đang chuẩn bị phóng người đi xa. Sau đó hai tay Tây Vương đánh mạnh ra, hai làn khói một đỏ, một xanh ào ào bay vèo tới chỗ lão nhân.
Đứng bên ngoài nhìn thấy, Mộng Lan Hoa hốt hoảng cảnh cáo:
- Hồng huyết chưởng!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh có vẻ hài lòng với đòn vừa đánh ra, tin rằng lần này lão nhân ấy khó lòng thoát được.
Riêng lão nhân còn đang lơ lững trên không như một loài chim, chẳng có điểm tựa.
Nhìn làn khói xanh, đỏ tỏa rộng như áng mây mưa khổng lồ phủ chụp trên cao, phạm vi có hơn mấy trượng.
Lão nhân bật cười hì hì thốt:
- Dám đem độc chiêu ra mà thử với ta đó sao?
Lời nói vừa dứt, thân người của lão nhân đã di động, lúc bên phải,

lúc bên trái, thoắt ẩn thoắt hiện, thân ảnh biến đổi không ngừng, chẳng khác nào con giao long bay lượn trên trời cao.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh đánh ra một chưởng nhưng vẫn không sao trúng được vào người lão nhân, có vẻ bực tức nên Chu Kiếm Sinh bèn đưa khí vào đan điền, chuẩn bị đánh thêm một chưởng nữa.
Lão nhân vội vàng đưa tay cản lại và nói to:
- Ê! Đã đủ ba chiêu rồi, ngươi còn muốn đánh nữa hay sao?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh thu tay lại, nhảy ra ngoài:
- Mới đấy mà đã ba chiêu rồi sao?
- Tại nhà ngươi hăng hái quá nên đâu còn nhớ là đánh mấy chiêu.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vòng tay, ôn tồn cất tiếng:
- Tiền bối quả là bậc cao nhân. Tại hạ đây có mắt cũng như không, thật là thất kính!
Lão nhân xua tay lia lịa:
- Chớ có đa lễ như vậy. Ta chỉ mong ngươi giữ lời hứa mà thôi.
- Tất nhiên tại hạ sẽ giữ lời.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhìn qua Mộng Lan Hoa nói:
- Lan Hoa cô nương, coi như hôm nay cô gặp may. Lão phu xin kiếu từ.
Nói dứt hắn phất tay áo, xoay người phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng.
Còn Mộng Lan Hoa có lẽ vì đã quá cố sức nên bây giờ mới ngã quỵ xuống.
Thiên Trung quỳ bên mẹ khóc ròng.
Lão nhân bước tới quan sát nét mặt, lão nhận ra tình trạng rất nghiêm trọng, bèn chép miệng:
- Không được rồi, thể chất rất yếu, chẳng chậm trễ được.
Nói đoạn lão nhân bế Thiên Trung lên tay rồi cõng Mộng Lan Hoa vào vai, dùng thuật phi hành lướt đi mất dạng.
* * * Tuyết vẫn rơi, những bông tuyết cứ đua nhau lã lơi trên không trung, theo làn gió thổi bay tứ tán trước khi rớt xuống đất.
Trong gió tuyết ấy, một đoàn người cất mình lướt đi băng băng, mặc cho bão tuyết mịt mù cũng không sao ngăn nổi bước chân của họ.
Cuối cùng đoàn người cũng dừng lại trước một căn nhà đổ nát tiêu điều.
Một đại hán lưng mang đại đao ngạc nhiên bước tới trước mặt một trung niên rồi thốt:
- Trương đại ca, tại sao lại dẫn bọn tiểu đệ về đây làm gì?
Thì ra vị trung niên này chẳng ai khác hơn là Trương Hổ Hầu và ba vị

huynh đệ của ông.
Lão nhất bèn cất tiếng:
- Chắc chắn đại ca có ý gì nên mới đưa chúng ta tới đây. Lão tam chớ nôn nóng, hãy chờ xem sao.
Trương Hổ Hầu chẳng nói gì, đưa tay đẩy cửa bước vào bên trong. Mọi người đồng bước theo sau.
Trương Hổ Hầu bỗng thở dài, chép miệng:
- Mới đó mà đã một tháng. Trở lại nhà xưa lòng thêm đau buồn.
Lão nhất an ủi:
- Đại ca chớ bi lụy, dẫu sao chuyện cũng đã lỡ rồi, có thương tâm cũng đâu cứu vãn được tình thế.
Trương Hổ Hầu gật đầu, rồi đưa mắt nhìn về ba người em kết nghĩa, sau đó thốt:
- Các đệ có biết tại sao hôm nay đại ca dẫn các đệ trở lại đây không?
Ba lão già đưa mắt nhìn nhau lắc đầu. Rồi lão nhị lên tiếng:
- Chắc chắn có nguyên do gì đấy nên đại ca mới đưa tụi này về đây.
- Đúng vậy!
Hổ Hầu gật đầu nói tiếp:
- Trước hết ta muốn biết Lan Hoa và con trai ta thế nào rồi?
Lão tam bèn nói:
- Đại ca an tâm, đại tẩu và tiểu điệt Thiên Trung đã được đưa tới Chiết Giang, có lẽ bây giờ rất an toàn.
Trương Hổ Hầu gật gù, phần nào an tâm. Sau đó chấp hai tay sau lưng, tần ngần nhìn đi nơi khác tỏ ra suy tư.
Lão nhất thấy vậy làm lạ, bước tới trước mặt Trương Hổ Hầu cất giọng hỏi:
- Đại ca, dường như có điều gì khiến nah suy nghĩ thì phải?
- Các đệ không thấy lạ ư?
Lão nhị bèn hỏi:
- Lạ gì chứ?
Trương Hổ Hầu xoay lại nhìn vào mặt lão nhị, rồi trả lời:
- Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bắt giam ta hơn tháng nay, mục đích của hắn chẳng qua là vì cây Chấn Thiên Kiếm. Đã mấy lần các em xông vào toan cướp ngục nhưng đều thất bại, tại sao lần này lại dễ dàng như thế?
Lão nhất gật đầu thốt:
- Chính tiểu đệ cũng lấy làm lạ lắm, U Hồn giáo chủ Doãn Chí Bình đâu có dễ thả đại ca ra như vậy? Chắc phải có âm mưu gì đây.
Lão tam khoát tay:
- Đại ca lại đa nghi nữa rồi, lần này tại anh em chúng ta đồng tâm

hiệp lực nên mới giải thoát được cho huynh.
Trương Hổ Hầu quắt mắt nhìn lão tam, hỏi:
- Vậy tại sao các đệ biết ta bị đem đến dinh thự đó mà đến cứu?
Lão nhất chỉ tay nói:
- Cái này là do lão tam cung cấp tin tức.
Lão tam có phần lúng túng, nhưng sau đó trả lời liền:
- Là do đệ theo dõi bọn thuộc hạ của U Hồn Cốc mấy ngày liền nên mới biết đại ca bị bọn chúng đưa đến dinh thự này.
Trương Hổ Hầu gật nhẹ đầu:
- Thì ra là vậy. Nhưng lần này thoát ra được, ta có cảm giác bất ổn lắm.
Lão nhị trấn an:
- Tại đại ca quá lo lắng nên mới có cảm giác thế thôi.
- Có lẽ đệ nói đúng.
Lão nhất chợt lên tiếng:
- Đại ca đưa các tiểu đệ tới đây chắc phải có nguyên do?
Trương Hổ Hầu cất giọng chậm rãi:
- Cách nay một tháng, Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình tới đây chỉ vì cây Chấn Thiên Kiếm. Lúc đó ta đã đoán ra được điều này nên đem giấu thanh kiếm ấy đi, hôm nay ta trở lại để lấy.
Lão tam có vẻ nôn nóng:
- Thật ra đại ca giấu cây Chấn Thiên Kiếm ở đâu?
Trương Hổ Hầu bật cười:
- Nhìn đệ, ta thấy còn khẩn trương hơn cả huynh nữa.
Lão tam nhăn mặt:
- ÁÙi da! Không khẩn trương sao được. Chấn Thiên Kiếm là một báu kiếm, nếu để rơi vào tay kẻ xấu thì là một đại họa cho võ lâm rồi.
Trương Hổ Hầu đưa mắt nhìn về bức tượng Phật bằng gỗ chạm ở phía góc phòng nói:
- Ở sau bức tượng Phật ấy có một ống tre già, ta đã giấu Chấn Thiên Kiếm vào đó.
Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, vừa ngơ ngác vừa thán phục. Có lẽ họ không bao giờ nghĩ đến việc một thanh kiếm báu lại đem giấu nơi đơn sơ đến thế. Nhưng chính vì thế mà nó đã làm người khác chẳng mấy chú ý.
Trương Hổ Hầu bèn nói:
- Lão tam, em tới đó lấy cây kiếm ra đây cho anh.
- Dạ!
Lão tâm tức tốc chạy tới phía sau bức tượng Phật, quả thật lão thấy có một ống tre dài nằm lăn lóc, bám đầy bụi. Lão cầm lên tay đoạn

phát hiện ra một lằn nứt tròn theo vòng ống tre. Nương theo chiều ấy, lão tam dùng một ít sức mạnh đẩy nhẹ. Ống tre liền tách đôi, để lộ cây kiếm ra ngoài.
Màu xanh của bao kiếm cộng với màu đỏ trên chuôi kiếm, tạo ra một thứ màu sắc vừa chói lọi vừa đẹp.
Lão tam bật cười đắc chí:
- Đúng rồi, Chấn Thiên Kiếm đây rồi.
Bất thình lình một tràng cười nổi lên, làm không gian lắng đọng bị vẩn đục lên và tiếp theo đó là hai bóng người từ trên nhà phóng xuống.
Họ đứng đối diện với nhóm người của Trương Hổ Hầu.
Lão nhất giật mình thốt:
- U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình?
Thật đúng như vậy, người vừa xuất hiện chính là giáo chủ của U Hồn Cốc và người thứ hai là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Phía bên này, nhóm người của Hầu gia bèn thủ thế.
Duy chỉ có Trương Hổ Hầu là vẫn bình thản, chắp tay sau lưng, miệng nở nụ cười:
- Tại hạ biết trước sau gì U Hồn giáo chủ cũng sẽ tới đây, vì thanh Chấn Thiên Kiếm, cho nên tại hạ có ý đợi đã lâu.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhíu mày:
- Sao ngươi biết ta sẽ đến?
Trương Hổ Hầu chép miệng:
- Có ai lọt vào tay U Hồn Cốc lại được dễ dàng thoát nạn. Điều này làm cho tại hạ nghỉ ngơi không ít.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bật cười:
- Quả là Hầu gia suy đoán như thần. Chẳng có việc gì qua được mắt của ngươi.
Trương Hổ Hầu nói với lão tam:
- Đệ đưa thanh Chấn Thiên Kiếm cho huynh.
Lão tam chợt ôm sát thanh Chấn Thiên Kiếm vào lòng và bước lùi lại.
Lão nhất thấy vậy quắt mắt:
- Kìa, lão tam, ngươi làm gì vậy?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười khanh khách:
- Làm gì các ngươi không thấy hay sao mà còn hỏi?
Chợt hắn nhìn qua lão tam và ra lệnh:
- Sao thấy chủ nhân mà không chào hỏi?
Lão tam cúi đầu chào U Hồn giáo chủ:
- Thuộc hạ khấu kiến giáo chủ.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cao giọng:

- Lão tam, hãy mang thanh kiếm đó lại cho ta.
Lão tam lật đật đi đến bên Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình và kính cẩn trao cây Chấn Thiên Kiếm qua cho U Hồn giáo chủ.
Lão nhất bừng giận chỉ tay vào mặt đối phương:
- Lão tam, thật ta không ngờ ngươi lại đê tiện như vậy? Dám bán đứng cả đại ca.
nhất định ta sẽ không tha cho ngươi.
Nói đoạn định xông tới ra tay nhưng Trương Hổ Hầu đã cản lại:
- Lão đệ không cần phải làm vậy. Ta đã sớm đoán ra được chuyện này.
Lão nhất ấm ức thốt:
- Tại sao đại ca biết mà vẫn để cho hắn lấy cây Chấn Thiên Kiếm?
- Vì có như vậy mới biết ai là người bán đứng ta.
Lão tam cất giọng:
- Đại ca, xin tha lỗi cho lão đệ.
Lão nhất quát to:
- Ngươi còn mặt mũi nào mà gọi là đại ca sao? Ta thật xấu hổ cho ngươi.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhép miệng:
- Kẻ thức thời mới là người hiểu chuyện. Theo ta thì tương lai sẽ rạng rỡ hơn.
Trương Hổ Hầu nheo mắt:
- Ta thật không ngờ vì một chút danh lợi mà đệ lại phản bội lời thề năm xưa.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cất giọng:
- Còn nhiều việc mà ngươi còn không ngờ nữa kìa. Lão nhị hãy qua đây.
Lão nhị im lặng từ nãy giờ bây giờ mới chịu lên tiếng:
- Dạ!
Lão phóng người sang chỗ Ưng Vương Ngũ Sát. Doãn Chí Bình cất tiếng nói:
- Cả lão nhị cũng đã theo U Hồn Cốc, hai chức vị của tổng đàn đã dành sẵün cho họ.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chậm rãi lên tiếng:
- Hầu gia đã mất đi hai người, để xem các ngươi phát động Tứ Hầu đao pháp ra sao?
Lão nhất căm tức gầm lên:
- Doãn Chí Bình, ngươi đừng tưởng như vậy là có thể làm cho Hầu gia run sợ. Cho dù Tứ Hầu đao pháp không thể sử dụng được, nhưng ta cũng sẽ lấy mạng của ngươi.

Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình ngữa mặt lên trời cười một cách điên dại, rồi bất chợt ngưng bặt, bắn tia nhìn lạnh lẽo mang đầy sát khí sang lão nhất, gằn giọng:
- Diều hâu mà đòi đâu với đại bàng, thật chẳng biết lượng sức mình. Lão tam, lão nhị đâu, hãy bắt họ cho ta.
Lão nhị, lão tam cúi đầu nhận lệnh rút kiếm và đao toan xông tới, nhưng nhìn tia mắt của Trương Hổ Hầu, cả hai chợt khựng lại, tần ngần.
Lão nhất chỉ tay vào mặt hai gã em kết nghĩa, quát to:
- Bây giờ thì ta mới rõ nguyên do tại sao hai ngươi biết đại ca bị giam ở dinh thự và tại sao lần đến giải thoát cho đại ca lại quá dễ dàng như vậy.
Nhìn qua Trương Hổ Hầu, lão nhất nói tiếp:
- Đại ca đã đoán được sự việc sẽ xảy ra như vậy, thế mà vẫn để cho chúng ra tay là sao?
Trương Hổ Hầu chép miệng:
- Vì ta muốn biết ai là huynh đệ tốt của ta và vạch mặt kẻ phản bội. Lão đệ! Tuy mất thanh Chấn Thiên Kiếm nhưng đổi lại ta có một huynh đệ tốt như lão đệ đây, ta rất hài lòng.
Nhìn qua hai gã nọ, Trương Hổ Hầu cất giọng:
- Có phải hai người sắp xếp cho Lan Hoa và con trai của ta tới Chiết Giang?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xen vào:
- Chuyện sắp xếp ấy là do chủ nhân ta sắp đặt. Có lẽ giờ này Kim Ma Ngân Tiêu đã đưa họ về U Hồn Cốc rồi cũng nên.
Trương Hổ Hầu quắt mắt:
- Các ngươi dám động đến thê nhi của ta thì ta sẽ chẳng tha cho các ngươi.
- Ngươi còn sức để đối chọi lại ta sao?
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình gắt giọng:
- Chấn Thiên Kiếm đang ở trong tay ta, chết sống của ngươi cũng hiện đang ở trong tay ta. Chỉ cần một cái hất hàm của ta, nơi đây sẽ là mồ chôn các ngươi.
Lão nhất bừng giận, gầm lên:
- Phách lối! Để ta thử qua Ưng vương trảo công của ngươi xem lợi hại ra sao mà lớn giọng kiêu ngạo như thế?
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chẳng nói gì, lắc người một cái đã phóng khỏi tầm công kích của kiếm pháp lão nhất.
Sau đó hắn mới lên tiếng:
- Chớ có vội, từ từ rồi ta sẽ tế độ cho các ngươi.

Nói dứt, hắn ngửng mặt ra lệnh:
- Lão nhị, lão tam! Sao không thi hành? Kháng lệnh của ta sao?
- Thuộc hạ không dám!
- Vậy hãy bắt Trương Hổ Hầu cho mau.
Cả hai lão nọ cúi đầu nhận lệnh rồi xông tới. Lão nhị thốt:
- Đại ca, lão đệ xin lỗi.
Bên này lão nhất rút kiếm điểm vào mặt hai gã phản bội, cất tiếng:
- Bọn mặt dạng mày dày này, ta để các ngươi sống chỉ thẹn với đất trời mà thôi. Ta thay mặt đại ca tế độ các ngươi đây.
Nói vừa dứt lời hắn múa kiếm phóng tới.
Bên kia, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cũng di động thân hình bay vọt tới chỗ Trương Hổ Hầu đang đứng.
Tiền sảnh của căn nhà chật hẹp diễn ra hai nhóm đấu với nhau.
Lão nhất múa thanh kiếm xoay tít trên tay, kiếm quang tỏa rộng mờ ảo vô lợi hại.
Mũi kiếm như được chia ra làm nhiều mũi khác và cứ thế nhắm vào các đại huyệt trên người hai lão nhị và tam phóng tới.
Trương Hầu gia, cứ theo thứ tự thừ trên xuống dưới thì người giỏi nhất là Trương Hổ Hầu, rồi kế đến là lão nhất. Cho nên vừa thấy lão ra tay, lão nhị và lão tam cả hai đâu dám coi thường, bèn chia ra làm hai phía, để mong làm giảm bớt uy vũ từ thanh kiếm của đối phương đánh ra.
Lão nhất đang bực tức nên đòn đánh ra mang một uy lực vô cùng hùng hậu khó lường. Kiếm phong tung ra ào ạt làm bàn ghế gần đấy như muốn đổ nhào.
Thấy địch thủ phân ra, lão nhất bèn trở bộ đánh vút ra một thế, bổ vào thiên đình của lão nhị, khí thế cực nhanh và hiểm hóc.
Lão nhị nhìn thấy đòn ra tay của lão nhất khá độc địa, biết lão nhất quyết tâm lấy cho được mạng mình trong chiêu đánh này nên lão không dám chậm trễ, bèn nhảy lùi để tránh.
Về phần Trương Hổ Hầu vừa thấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều phóng tới, lập tức trở bộ đảo ngược bàn tay đẩy nhanh ra một luồng kình phong, rồi sau đó rút kiếm phát động liên tiếp mấy chiêu hợp thức.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều không dám xem thường đối thủ, hắn bèn phóng nhào trở lui, rồi đảo mắt nhìn tìm chỗ hở của đối phương để ra đòn. Nhưng quả thật kiếm pháp của Trương Hổ Hầu không phải là bình thường, chẳng lấy một chỗ nào trống để Phi Bất Thiều có thể nhập nội.
Thanh kiếm trên tay Trương Hổ Hầu chẳng khác nào con giao long

đang nhảy múa, phát ra những đạo ngân quang kiếm vô cùng lợi hại. Mũi kiếm cứ nhắm vào hai huyệt ở phần bụng đối thủ là Lương môn và Đại cự đâm mạnh tới, khí thế rất là nguy hiểm.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hốt hoảng bèn di động thân pháp bay vọt lên cao, đồng thời cử hai tay đánh bổ ra một chưởng.
Trương Hổ Hầu bật cười, chẳng coi một chưởng của Phi Bất Thiều ra gì. Rồi vận chân khí phóng thanh kiếm lướt qua ảnh chưởng bay thẳng đến bên người của đối thủ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều giật mình, không ngờ Trương Hổ Hầu lại có lối đánh lạ và tài tình như thế.
Hắn đã đánh giá thấp đối phương của mình, nhìn thanh kiếm đi xuyên qua màn chưởng phong như con cá kình lướt qua sóng dữ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng dám chậm trễ đảo lộn thân pháp, thân người trên không xoay vòng như con vụ, nhảy vọt ra ngoài.
Nhưng thật lạ lùng thay, thanh kiếm ấy chẳng khác nào con quái điểu lanh lợi, cứ nhắm thân người của Phi Bất Thiều có sức hút mãnh liệt vậy.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng còn cách nào hơn, bèn xoay hẳn người lại.
Hai tay bèn đánh nhanh ra một chưởng.
Trương Hổ Hầu cũng nhận ra luồng chưởng phong ấy, hắn lẩm bẩm:
- Lạc hoa tiêu cốt chưởng!
Chẳng sai chút nào, đạo kình phong từ tay Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều phóng ra có hình những bông hoa năm cánh, sắc nhọn ập đến bên người Trương Hổ Hầu.
Không dám khinh thường, Trương Hổ Hầu bèn vận khí đưa vào đan điền, chuẩn bị đẩy ra một chưởng ứng phó.
Nhưng bỗng nhiên Trương Hổ Hầu cảm thấy lồng ngực đau buốt, không sao tập trung được chân lực vào một chỗ như ý muốn.
Lấy làm lạ và đầy hoảng hốt, Trương Hổ Hầu vội nhanh chân phóng ra ngoài vừa kịp tránh khỏi ngọn chưởng phong vừa quét tới.
Bùng! Ầm!
Nơi Trương Hổ Hầu vừa đứng bị chưởng phong của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đánh trúng, nám đen hơn cả thước, hắt lên mùi khó ngửi.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình hất hàm:
- Thế nào? Ngươi thấy trong người ra sao?
Trương Hổ Hầu nghe nói nhíu mày:
- Thì ra các ngươi đã...

Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bật cười:
- Lão tam đã cho ngươi uống Ưng Vương thần đơn của ta, nếu càng vận công thì thuốc sẽ phát tán mạnh hơn.
Thật là đê tiện.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nói tiếp:
- Chấn Thiên Kiếm đang ở trong tay ta, hôm nay ta muốn thử oai dũng của thanh kiếm này. Âm Hồn Đoạt Mạng lui ra mau.
Phi Bất Thiều cúi đầu nhận lệnh trở lui. Bên này Ưng Vương Ngũ Sát rút thanh Chấn Thiên Kiếm ra, lưỡi gươm có một màu đen tuyền. Thoạt trông người nhìn có thể lầm tưởng là cây kiếm bị rỉ sét vì bỏ lâu ngày, chẳng ai đụng tới. Nhưng thực chất sự quí báu chính là nằm ở màu đen ấy.
Trương Hổ Hầu quắt mắt, chống kiếm gượng đau, thủ thế chờ đợi.
Bất thình lình cả hai động hét lên một tiếng rồi xông thẳng vào nhau. Chỉ thấy hai bóng người xáp vào, họ quần thảo lấy nhau không rời. Các chiêu pháp được hai bên sử dụng hết sức tinh xảo. Họ uốn lượn như đôi giao long đùa cợt trên không trung, vẫy vùng đảo lộn.
Kẻ tấn, người lùi nhịp nhàng như thể là một cặp vũ công đang trình diễn ăn ý.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình múa thẳng một đường kiếm, tạo ra vùng ảnh phong vi vu tỏa rộng, vờn chụp vào các huyệt trên người đối phương.
Trương Hổ Hầu tuy bị trúng độc, song cũng không để cho địch thủ của mình chiếm thượng phong, bèn hứ nhẹ một tiếng, đảo người thoát khỏi các thế tấn công của Ưng Vương Ngũ Sát, sau đó khởi động thân pháp vận lấy nội lực đẩy vào tay cầm kiếm, rồi chuyển dịch mũi kiếm phẩy nhẹ vào tử huyệt của địch thủ.
Vì bị trúng độc nên thế đánh ra của Trương Hổ Hầu tuy lợi hại nhưng kém phần linh động, mũi kiếm hơi run một chút.
Nhận ra điều này, Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cười khẽ một tiếng, dời đổi thế đánh, đưa cây Chấn Thiên Kiếm đánh ngược qua một đường, khí thế rất mãnh liệt như sức nặng nghìn cân từ trên cao đè xuống.
Nhận ra đòn đánh lợi hại của đối thủ, Trương Hổ Hầu không dám coi khinh, vội thu quyền kiếm lại, đảo lộn thân ảnh, vút người lên không uốn lượn như con rồng bạc vẫy vùng. Phút chốc chỉ thấy Trương Hổ Hầu là một bóng mờ di động giữa vùng kiếm quang.
Chưa đầy hai khắc, cả hai đã trao đổi với nhau trên hai mươi hiệp cân đồng. Cán cân có phần nghiêng về phía Ưng Vương Ngũ Sát.
Bất chợt trong vùng ảnh quang ấy, một bóng người bay vọt lên cao,

và tiếp theo đó là một tiếng hự khô khốc vang lên.
Một bóng người bị hất văng ra khỏi vòng chiến, té lăn mấy vòng dưới đất, ụa ra mấy búng máu tươi.
Người này không ai khác hơn là Trương Hổ Hầu. Cùng lúc đó, lão nhất cũng bị một chưởng đánh lén của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đánh văng tới chỗ đại ca của lão.
Trương Hổ Hầu bèn hỏi:
- Lão đệ, không sao chứ?
Lão nhất lắc đầu rồi nhìn qua Phi Bất Thiều cất giọng:
- Ta không ngờ Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nổi danh như vậy mà cũng chỉ là một tên đánh lén không hơn không kém.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười:
- Ta mặc kệ ngươi muốn nói gì cũng được. Đối với ta làm chuyện gì có lợi thì dù phải dùng tới thủ đoạn ta vẫn không ngại.
Lão nhất đứng bật dậy quát to:
- Cho dù ta có trở thành ma cũng không tha cho ngươi.
Nói dứt hắn phi thân bay tới phóng kiếm đánh liền.
Lão nhị cùng lão tam phóng người nhảy tới đón đường kiếm.
Lão nhất cả giận múa tít thanh trường kiếm vun vút, tạo ra bóng mờ ảo bao lấy thân người của lão. Phút chốc chỉ còn thấy thân ảnh của lão nhất mờ nhạt trong vùng kiếm ảnh.
Thanh kiếm được lão nhất sử dụng hết sức tài tình, làm cho lão nhị và lão tam nhìn thấy trước mặt mình như có đến hàng vạn thanh kiếm bủa vây mờ mờ, ảo ảo khôn lường.
Cả hai không dám chậm trễ, định thần vận dụng nhãn quang đến mức tối đa để phân biệt ảnh kiếm và kiếm thật. Vất vả lắm cả hai mới tránh khỏi được mấy thế kiếm của lão nhất, mồ hôi ra ướt cả áo.
Giữa mùa tuyết rơi mà lão nhị, lão tam cũng phải dựng tóc gáy rùng mình vì các chiêu pháp bức phá mãnh liệt của đối phương.
Thế đánh của lão nhất biến hóa khó hiểu làm cho hai gã phản bội đâm ra lúng túng.
Tưởng đâu lần này sẽ nắm chắc phần thắng nên lão nhất hí hửng, mất chủ quan thêm lần nữa.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều từ phía sau nhảy tới tung ra một chưởng vào lưng đối thủ.
Ầm.
- Ối!
Lão nhất trúng chưởng bắng văng tới chỗ lão nhị, thuận đà lão ta đâm luôn một kiếm vào bụng lão nhất.
Gượng sức tàn, lão nhất đẩy ra một chưởng bằng tất cả sức lực còn

lại vào tử huyệt lão nhị.
Tiếng ré đau đớn của lão nhị làm Trương Hổ Hầu đang đánh nhau với Ưng Vương Ngũ Sát nhảy lùi nhìn qua.
Chẳng chậm trễ, Trương Hổ Hầu phóng người bay vọt sang chỗ lão nhất.
- Lão đệ!
Lão nhất xô ngã cái xác lão nhị ra rồi té nhào xuống bên người Trương Hổ Hầu.
- Đại ca! Đệ tiếc là không đủ sức bảo vệ cho đại ca. Mong rằng đại ca hãy bảo trọng.
Trương Hổ Hầu nghẹn ngào:
- Lão đệ! Lão không thể chết bỏ ta một mình trên đời này được.
Lão nhất nhíu mày, nhăn mặt:
- Đại ca hãy chạy đi, để lão đệ ngăn bọn chúng lại.
- Không thể được!
- Chạy đi.
Lão nhất xô Trương Hổ Hầu rồi đứng bật dậy. Lưỡi gươm của lão nhị còn nằm trong khoang bụng nên làm cho lão nhất đi đứng trở nên khó khăn.
Lão chống kiếm trừng mắt nhìn vào đám người của U Hồn Cốc.
- Đại ca hãy chạy đi, đừng để sự hy sinh của đệ thành vô nghĩa.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gằn tiếng:
- Sắp chết tới nơi rồi, còn đủ sức ngăn chặn bọn ta sao?
Lão nhất đáp lại:
- Thử đi rồi biết!
Trương Hổ Hầu đau lòng thốt:
- Nếu như vậy đại ca đi đây.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bèn quát:
- Ngươi chạy đi đâu chứ?
Hắn toan cất mình đuổi theo thì lão nhất đã cản lại.
Bực tức, Ưng Vương giáo chủ ra lệnh:
- Phi Bất Thiều, hãy diệt gã này trước.
Nói dứt y tung người lên mái ngói rượt theo Trương Hổ Hầu.
Kẻ trước người sau đuổi nhau được một đoạn. Có lẽ vì quá kiệt sức nên Trương Hổ Hầu dừng bước. Trước mặt là con đường cái quan phủ đầy tuyết, bên trái là vách núi cao sừng sững, bên phải là vực thẳm muôn trùng, còn phía sau kẻ địch đang đuổi theo.
Cuối cùng Ưng Vương Ngũ Sát cũng theo kịp, gương mặt hắn đằng đằng sát khí.
- Trương Hổ Hầu, để xem ngươi chạy đâu cho thoát. Hôm nay ta sẽ

dùng chính thanh Chấn Thiên Kiếm này để lấy mạng của ngươi.
Trương Hổ Hầu xoay lại, bật cười điên dại rồi sau đó chỉ tay và mặt đối phương cất giọng:
- Thật là không ngờ một kẻ lừng danh như ngươi mà cũng dễ bị ta lừa gạt như thế?
- Ngươi vừa nói gì?
Trương Hổ Hầu nói tiếp:
- Ngươi tưởng đang cầm trên tay thanh Chấn Thiên Kiếm thật hay sao?
Ưng Vương Ngũ Sát nghe vậy giật mình, rút thanh kiếm ra quan sát.
Trong lúc đó Trương Hổ Hầu nói tiếp:
- Từ lúc ngươi để cho ta thoát đi một cách dễ dàng, đã làm cho ta sanh nghi không ít, và ta đã đoán ra được ý đồ của ngươi.
Ưng Vương Ngũ Sát giận run, dùng hai ngón tay kẹp vào lưỡi kiếm, vận lực, thanh kiếm gãy đôi.
- Trương Hổ Hầu, ngươi giỏi lắm. Dám gạt cả Ưng Vương này. Hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không toàn mạng.
Trương Hổ Hầu ngửa mặt bật cười khanh khách:
- Cho dù hôm nay ta có chết cũng không bao giờ chết dưới tay của ngươi đâu.
- Trương Hổ Hầu, hãy thành thật khai báo! Thanh Chấn Thiên Kiếm ngươi giấu ở đâu?
Trương Hổ Hầu nhép miệng:
- Ta nghĩ ngươi suốt đời sẽ không có cơ may để cầm tới thanh Chấn Thiên Kiếm ấy đâu!
Ưng Vương Ngũ Sát nộ khí xung thiên, run bắn cả người, vung tay toan phóng chưởng nhưng Trương Hổ Hầu đã cất mình bay vọt lên cao.
- Đừng hòng chạm tới mình ta.
Lời nói vừa dứt, cả thân người của Trương Hổ Hầu đã lao xuống vực thẳm mất dạng.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình không ngờ Trương Hổ Hầu lại làm vậy, hắn chỉ còn biết trố mắt nhìn.
Vừa lúc ấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và lão tam chạy tới.
Thấy U Hồn giáo chủ nhìn xuống phía vực sâu, Phi Bất Thiều liền lên tiếng:
- Chủ nhân, Trương Hổ Hầu không lẽ đã...
Ưng Vương Ngũ Sát nghiến răng:
- Thật ta không ngờ hắn lại dám lao mình xuống vực sâu như vậy. Ở đời hiếm có người như thế.

Chợt nhìn thấy thanh Chấn Thiên Kiếm gãy đôi dưới đất, Phi Bất Thiều lại hỏi:
- Chấn Thiên Kiếm... không lẽ là giả?
Ưng Vương trừng mắt, buông giọng:
- Trương Hổ Hầu thông minh hơn ta nghĩ,, lợi hại lắm.
Lão tam lật đật chạy tới gần, thốt:
- Thuộc hạ thật sự không biết đó là cây Chấn Thiên Kiếm giả, mong chủ nhân tha cho.
Tưởng đâu Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nghĩ chút tình, sẽ bỏ qua cho, nào ngờ hắn đưa tay chộp nhanh vào yết hầu của lão tam. Vì không đề phòng nên lão chẳng kịp tránh, bị trảo công của U Hồn giáo chủ chộp dính.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình quắt mắt nhìn thẳng vào mặt lão tam rồi buông từng tiếng:
- Cho dù Chấn Thiên Kiếm thật có trong tay ta, ngươi tưởng ta sẽ trọng dụng ngươi sao? Kẻ phản bội như ngươi rồi sẽ trung thành với ta hay sao?
Lão tam biết Ưng Vương Ngũ Sát sẽ giết mình, lão vội vận nội lực để đưa vào đan điền, nhưng không sao làm được, bởi trảo công của U Hồn giáo chủ đã khống chế toàn bộ con người của lão.
Tức giận, lão tam cố thốt:
- Doãn Chí Bình, ngươi giỏi lắm! Ta đã phản bội Hầu gia mong được theo ngươi, vậy mà...
Ưng Vương Ngũ Sát cười điên cuồng:
- Chẳng ai ngu dại như ngươi vậy...
- Ta có chết cũng sẽ theo ngươi đòi mạng.
Ưng Vương Ngũ Sát trợn trừng mắt:
- Được, ta sẽ cho ngươi toại nguyện.
Rắc rắc...
Trảo công của Ưng Vương đã bẻ gãy các xương cổ của lão tam. Toàn thân lão ngã xuống chết tốt, mắt vẫn mở trừng.
Ưng Vương Ngũ Sát phất tay:
- Đi!
Nói đoạn cùng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều phóng người bỏ đi.
Tuyết vẫn rơi và có phần nhiều hơn. Những bông tuyết ập lên người lão tam, phút chốc đã chôn vùi thân xác của lão dưới lớp tuyết dày đặc.
Cảnh vật như thê lương, buồn thảm. Bầu trời trắng xóa như để tang cho những người xấu số kia.
Hầu gia hoàn toàn đã bị xóa sổ trên chốn giang hồ.

* * * Tiếng gió rít lên từng cơn nghe não ruột ê chề. Mọi vật như chìm lắng sau biến cố xảy ra. Một sự an bày đầy bi lụy và thảm kịch ấy cứ ngỡ sẽ theo thời gian phôi pha.
Nhưng không, cho đến một ngày...
Trời khuya! Trăng sáng lờ mờ.
Trên đỉnh một ngọn núi cao, cảnh vật âm u huyền ảo. Bầu trời như sát gần với mặt đất bởi những đám mây đen bao phủ. Cây đại thụ trơ trọi đứng trong màn sương bạc, nghiêng ngã theo từng cơn gió thổi mạnh. Cảnh lá đong đưa chập chờn trông giống như con quái vật khổng lồ đang cựa mình trở giấc.
Rẹt... rẹt... ầm... ầm...
Từng lằn chớp ngang dọc vẽ trên bầu trời xám đục báo hiệu một cơn giông sắp xảy ra trong chốc lát.
Lặng lẻ quá!
Âm u quá!
Trong cái cảnh tranh tối tranh sáng ấy, vậy mà lại có bóng dáng của một cậu bé trạc chín, mười tuổi đang thoăn thoắt lao lên đỉnh núi Thiên Nhai.
Nhìn vào lối khinh thân cũng đủ biết cậu bé không phải là một đứa bé tầm thường.
Mới có bao nhiêu tuổi đầu mà lại có một thân võ công phi phàm và lòng bạo dạn, trong đời ít có ai sánh kịp.
Đi đến bên một ngôi mộ, cậu bé liền quỳ xuống khóc nức nở:
- Mẫu thân ơi! Mẫu thân chết rồi thì lấy ai đây nói cho hài nhi biết về thân thế của hài nhi nữa chứ... hu hu hụ...
Rồi ngửa mặt lên trời cậu bé như than thân trách phận:
- Hỡi trời già sao ác nghiệt, tạo chi cảnh đoạn trường... hu hụ... Mẫu thân ơi! Sao mẹ đành bỏ hài nhi bơ vơ trên cõi đời này.
Đằng xa kia, dưới chân núi Thiên Nhai có một căn nhà tranh nằm cheo leo đơn độc, được bao phủ bởi rừng cây bao bọc dầy đặc. Từ trong nhà tranh, một lão nhân bước ra với dáng vẻ hấp tấp, tìm kiếm. Nhìn dáo dác, rồi lão nhân bước tới ngước nhìn lên đỉnh Thiên Nhai, lấy tay làm loa gọi:
- Trung... nhị...
Tiếng kêu làm cây cỏ dao động, cũng đủ biết nội lực của lão nhân này rất là thâm hậu.
Gió thổi từng cơn đập vào mái nhà tranh như muốn cuốn bay căn nhà ọp ẹp xiêu vẹo này. Gió hất tung mái tóc vốn đã rối bù càng rối thêm lên của lão nhân.
Nhắm hướng đỉnh núi Thiên Nhai, lão nhân dùng thuật khinh công

lao vút lên.
- Trung nhi!
Tiếng kêu làm cho không khí yên tĩnh bị xáo động. Vầng trăng như rung chuyển theo từng tiếng kêu vang dội ấy.
Rẹt... rẹt... ầm... ầm...
Sấm chớp dữ dội hơn, gió thổi càng lúc càng mạnh thêm. Cây cỏ đong đưa như say rượu, ngã nghiêng theo từng đợt gió thổi đến.
Lên đến đỉnh Thiên Nhai, nhìn thấy cậu bé quỳ bên ngôi mộ, lão nhân lao tới gọi to:
- Trung nhi!
Đứa bé quay lại nhìn thấy lão nhân bèn đứng dậy chạy tới, dúi đầu vào ngực lão nhân nức nở:
- Sư phụ!
Lão nhân đưa hai tay ôm lấy đứa bé vào lòng khẽ thốt:
- Trung nhi, tại sao trời đêm đang giông gió thế này mà con lại lên đây làm gì?
Đứa bé tên Trung nhi, tức là Thiên Trung, ngước mắt lên với đôi mắt đỏ hoe, đầm đìa nước mắt, giọng nói nghẹn ngào đứt đoạn:
- Sư phụ, con... hụ... hụ...!
Chỉ nói được có bao nhiêu đó rồi cậu bé lại tiếp tục khóc rống lên.
Lão nhân vội đưa tay khẽ vỗ lên đầu cậu bé rồi thốt giọng:
- Trung nhi, con phải nghe lời sư phụ. Cố học tập võ nghệ tinh thông, sau này khi con khôn lớn thành nhân, sư phụ sẽ nói rõ mọi chuyện cho con biết.
Cậu bé gật nhẹ đầu:
- Sư phụ, con biết rồi. Nhưng con chỉ nhớ mẫu thân nên mới lên đây.
- Nếu con đêm ngày thương nhớ đến thân mẫu thì phải chuyên tâm luyện rèn võ công, để người ở dưới suối vàng được mãn nguyện.
Cậu bé nói tiếp:
- Con xin ghi nhớ lời sư phụ căn dặn.
Lão nhân gật gù đầu khẽ thốt:
- Nếu con một lòng thương nhớ mẫu thân, hay để sư phụ xây căn nhà trên này để sớm tối con có thể ra vào thăm viếng phần mộ của mẹ con.
Cậu bé trai quỳ xuống:
- Con đa tạ sư phụ đã ban ơn cho con.
- Thôi, đứng dậy đi!
Rẹt... ầm... ầm...
Sấm chớp chợt nổi ầm lên, đưa con người trở lại với thực tại.
Lão nhân ngước mặt nhìn lên bầu trời đang lất phất hạt mưa rơi, rồi

nói nhanh:
- Trung nhi, thôi chúng ta về, trời đã bắt đầu đổ mưa rồi đó.
Cậu bé nhìn sư phụ khẽ gật đầu.
Lão nhân vội nắm lấy tay của Thiên Trung, dùng thuật khinh công lao xuống, rời khỏi đỉnh núi Thiên Nhai.
* * * Cũng như thường lệ, sáng sớm Thiên Trung cùng với sư phụ của mình là Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, bước ra sân để ôn lại võ công, phô diễn lại những tài nghệ đã thu thập được trong bao năm qua cho sư phụ xem.
Trước khi biểu diễn, Thiên Trung chắp hai tay bái lạy Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Cậu bé lộn người nhảy lên, chân chưa kịp chạm đất thì thân mình đã lao vút thẳng lên không gian, rẽ gió kêu vun vút. Đồng thời múa hai mươi bốn thế kiếm liên hoàn trong bộ kiếm pháp Vương kiếm.
Lúc bấy giờ, chỉ còn nghe kiếm phong và luồng gió thoáng qua, rồi một thân ảnh thấp thoáng lướt đi như một làn khói trắng, không còn thấy rõ Thiên Trung ở nơi nào nữa.
Thiên Trung muốn làm cho sư phụ vừa lòng cho nên cậu bé đem hết sở trường tuyệt học đã được thầy truyền đạt, cộng thêm nội lực mà cậu đã được chỉ dạy trong bao năm qua được huấn dụ, đem ra để biểu diễn khiến cho tiếng gió càng thổi mạnh. Tất cả những lá cây trước mũi kiếm ngoài một thước thảy đều rơi rụng lả tả.
Bỗng nhiên Thiên Trung dùng gươm đứng trụ thế trên bãi cỏ, uốn cong mình hét to lên một tiếng, nhảy vút lên cao biểu diễn ba tuyệt chiêu của Vương Kiếm là Tảo đăng quần ma, Dã hỏa siêu thiên và Quần tà tịch dịch.
Đây là ba thế kiếm lừng danh nhất trong hai mươi bốn chiêu kiếm và đưa tên tuổi của sư phụ Thiên Trung lên hàng bậc nhất trong hàng danh gia kiếm pháp là Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Mỗi tiếng hét là dứt ngang một cành cây đại thụ trước mặt.
Thiên Trung liền dừng kiếm, nhảy đến trước mặt Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, nghiêng mình xá một cái, vẻ mặt như thường, không chút gì lộ vẻ mệt mỏi cả.
Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo vô cùng hoan hỉ vỗ vai Thiên Trung cười và ngợi khen ba chiêu kiếm pháp của chàng vừa rồi.
Ông nhìn Thiên Trung gật gù cái đầu ra chiều đắc ý nói:
- Trung nhi! Tuổi con còn nhỏ mà đã tinh thông kiếm pháp, thật là hiếm có trên đời.
Không uổng công sư phụ khổ cực dày công truyền giáo cho con bao lâu nay.

Nói xong Lôi Nhất Bảo phát lên cười ha hả, làm chấn động một vùng núi âm u tịch mịch.
Thiên Trung dắt kiếm vào lưng rồi hỏi tiếp:
- Sư phụ thấy đồ nhi có tiến bộ chút nào không ạ?
Lôi Nhất Bảo ôm Thiên Trung vào lòng âu yếm và cất giọng:
- Tốt lắm! Bây giờ có thể chém gãy lìa các cành cây, nhưng sau này có lẽ mỗi nhát kiếm đưa ra sẽ chém bay cả thân cây.
Thiên Trung lên tiếng:
- Để đồ nhi biểu diễn nội công và khinh công cho sư phụ xem nhé?
Dứt lời, cậu phóng người bay vọt lên trên không, thân pháp đảo lộn và sử dụng thuật Ảo ảnh ma pháp lướt đi trên gió.
Thoắt một cái đã biến mất, rồi sau đó xuất hiện sau lưng Lôi Nhất Bảo và cứ thế phóng tới phóng lui, thoạt hiện thoạt mất như bóng ma hiển nhiên giữa ban ngày.
Sau cùng Thiên Trung đáp xuống trước mặt thầy, hai chân giang rộng xuống tấn, đôi tay đặt vào hai bên hông, ngưng tụ nội lực, đưa nguyên khí lên đan điền rồi thét to lên một tiếng.
Bất thình lình hai tay phát ra hai làn khói mỏng và hai làn khói đó nhanh chóng biến thành chưởng phong bắn thẳng tới trước.
Ầm...
Một tiếng nổ rền vang, một thân cây to như cột nhà đã bị luồng chưởng phong của Thiên Trung đánh trúng gãy làm đôi.
Chưởng pháp này có tên gọi là Ngọc trảm thần công.
Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo cất giọng:
- Nội lực của Thiên Trung đã được bảy, tám thành hỏa hầu rồi. Nếu chịu khó thêm, nhất sau này sẽ là thiên hạ vô địch.
Được thầy khen, trong lòng Thiên Trung vô cùng hoan hỉ. Chàng tủm tỉm cười vui sướng.
Cứ thế ngày qua ngày, Thiên Trung cứ theo Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo luyện tập võ công.
Ngày đêm miệt mài, quên cả năm tháng trôi đi vun vút nhanh như tên bắn.
Chàng một ngày càng khôn lớn và Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo ngày một già đi...
Cho đến một ngày kia, khi hoa lan rừng nở rộ đón chào một ngày mới.
Một ngày của mười bảy năm sau...

Chấn Thiên Kiếm Phổ

Hồi 2
Hạ Sơn Truy Tìm Thân Thế

Hết đông lại xuân, vạn vật tạo hóa cứ theo sự vận chuyển ấy mà đi lên mãi. Cây đã bao lần thay lá. Thu đến rồi đi. Hoa Anh đào cũng đã mười bảy lần nở và tàn. Mười bảy mùa xuân trôi qua một cách êm đềm, lặng lẻ.
Chiều nay trên đỉnh Vân Sơn, những áng mây vấn vương vờn quanh đỉnh núi.
Nơi đó, ở giữa lưng chừng núi, dưới gốc một cây đại thụ lớn có một chàng thiếu niên tuổi độ đôi mươi, đang quỳ trước một ngôi mộ.
Gương mặt chàng thiếu niên thật khôi ngô tuấn tú, với đôi chân mày kiếm quắt thước, đôi mắt rực sáng đầy nét nhân từ với chiếc mũi thanh tao, làn da hồng hào trắng trẻo, chẳng khác nào Phan An tái thế.
Chẳng biết chàng quỳ bên ngôi mộ ấy đã bao lâu, chỉ biết từ lúc mặt trời đứng bóng cho tới bây giờ ánh tà đã dần phai, để cái bóng dài của chàng phía sau lưng.
Một vị lão nhân từ mái nhà tranh đằng kia bước ra. Lão nhìn về phía chàng thiếu niên rồi buông một tiếng thở dài, khe khẽ vuốt chòm râu bạc.
Sau vài phút đứng tần ngần, lão nhân bước nhẹ tới sau lưng chàng thiếu niên, rồi nhẹ nhàng cất giọng:
- Thiên Trung!
Chàng trai ngẫng đầu nhìn lên. Nhận ra lão nhân chàng vội vàng cung kính:
- Thưa sư phụ gọi con.
Lão nhân chép miệng:
- Con chớ quá bi lụy như vậy sẽ ảnh hưởng tới tinh thân và sức khỏe.
Thiên Trung cất giọng:
- Câu chuyện mà sư phụ kể lại cho đệ tử nghe khiến đệ tử không sao vui được.
lão nhân bước lại đằng kia, nơi có chiếc bàn làm bằng gốc của một thân cây to lớn.
Ở đó có vài cái ghế nhỏ, cũng từ thân cây làm ra. Lão nhân ngồi xuống, chậm rãi lên tiếng:
- Nhớ lại năm xưa, nếu hôm đó sư phụ không có việc đi ngang qua,

có lẽ con và thân mẫu của con đã chết dưới tay của Tây Vương Chu Kiếm Sinh.
- Nhất định mối thù này con sẽ đòi lại. Nhưng tại sao mẹ con không nói rõ cho sư phụ biết kẻ nào đã sát hại phụ thân của đệ tử?
Lão nhân lại nói:
- Lúc ta đưa mẹ của con về đây thì nàng đã bị trúng độc của Đường môn.
- Độc của Đường môn?
Lão nhân gật đầu:
- Đúng như vậy. Mẫu thân của con đã trúng Truy hồn đạn của Tứ Xuyên Đường môn.
Thiên Trung nhíu mày:
- Nhưng sư phụ cũng có nói mẫu thân của đệ tử là người của Đường môn kia mà?
- Quả đúng vậy chứ không sai, nhưng độc của Đường môn chỉ có chủ nhân của nó mới cứu được, cho nên cuối cùng ta cũng bó tay. Trước khi mẫu thân con mất, nàng có cho ta biết nàng là con của Đường môn phu nhân, tên gọi là Mộng Lan Hoa.
Thiên Trung chắp tay hỏi:
- Thưa sư phụ, nói như vậy không lẽ con và Tứ Xuyên Đường môn có quan hệ?
- Nếu đúng như lời mẹ con lúc đó nói lại thì con là cháu ngoại của Đường môn phu nhân. Nhưng sự thật ra sao ta không rõ, ta lấy làm lạ lắm.
Thiên Trung nhíu mày thắc mắc:
- Lạ làm sao thưa sư phụ?
- Theo những gì ta được biết thì Đường môn phu nhân có hai người con gái tên gọi là Mộng Trâm và Mộng Trang. Chứ chưa bao giờ nghe nói đến tên Mộng Lan Hoa.
Thiên Trung lên tiếng:
- Nếu có dịp tới Tứ Xuyên, nhất định đệ tử sẽ hỏi cho rõ.
Lão nhân lấy ra một miếng Kim Tiền trao qua cho Thiên Trung và dặn dò:
- Đường môn phu nhân là một con người rất kỳ quái. Ta cho con miếng Kim Tiền này, nếu khi gặp bà ta sẽ không bị hại.
- Dạ! Đệ tử xin vâng lời sư phụ dạy.
Lão nhân chép miệng:
- Bây giờ ta sẽ nói rõ về Tứ Xuyên Đường môn cho con biết. Đường môn được thành lập tại Tứ Xuyên nên gọi là Tứ Xuyên Đường môn, do Côn La Thần Nữ sáng lập và người ta gọi bà là Đường môn phu

nhân.
Lão nhân ngưng lại như để cho Thiên Trung ghi nhận những gì mình vừa nói, rồi sau đó mới chịu nói tiếp:
- Tứ Xuyên Đường môn có ba loại võ công và bảy loại độc khí rất nổi tiếng trên giang hồ. Trong ba loại võ công có thể nói là vô địch thiên hạ. Trong bảy loại độc khí có hai loại nguy hiểm:
Truy hồn đạn và Thất nhật đoạn trường tán. Nếu ai trúng phải hai loại độc khí ấy, không có thuốc giải của Đường môn thì chỉ có chờ chết.
Thiên Trung gật đầu:
- Đệ tử ghi nhớ những gì sư phụ vừa nói.
- Sở dĩ ta nói rõ điều này với con là vì ta muốn lần hạ sơn này của con, con phải đến Tứ Xuyên Đường môn.
Thiên Trung cau mày ngạc nhiên:
- Tại sao con phải đến đó?
Lúc mẫu thân của con qua đời, nàng chưa kịp nói cho ta biết tại sao lại bị Tây Vương Chu Kiếm Sinh truy sát và tên của cha con là gì? Nàng chỉ nói là người của Đường môn nên ta nghĩ chỉ có tới đó mới mong tìm ra câu trả lời.
Thiên Trung cúi đầu:
- Đệ tử sẽ làm theo lời sư phụ, tới Tứ Xuyên để tìm ra thân thế của mình.
lão nhân chậm rãi nói:
- Ảo ảnh ma pháp và Ngọc trảm thần công ta đã truyền dạy cho con rồi. Còn Vương Kiếm con cũng đã học xong. Thành hay bại là do nơi con, nhưng ta dặn con một việc.
- Dạ, đệ tử đang chờ nghe.
Lão nhân nói tiếp:
- Những gì ta truyền dạy cho con, không được sử dụng bừa bãi. Nhất là không được nói tên ta cho mọi người biết.
- Dạ, con xin vâng lời dạy.
Lão nhân chợt buồn, chắp hai tay ra sau lưng, thở dài:
- Lần chia tay này không biết đến bao giờ thấy trò ta mới gặp lại. Giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường, con nên cẩn thận.
Thiên Trung bèn quỳ xuống, chàng bật khóc thút thít:
- Thật ra đệ tử không muốn xa sư phụ chút nào.
- Kìa, sao con lại làm vậy? Nam nhi đại trượng phu chỉ có quyền đổ máu chứkg được rơi lệ. Những giọt nước mắt chỉ nên dành cho phận quần thoa.
Thiên Trung nói:
- Những dẫu sao sư phụ cũng đã nuôi dạy đệ tử mười mấy năm qua,

ơn cao như Thái Sơn, rộng như Đông Hải. Bây giờ phải xa sư phụ, đệ tử không buồn sao được?
lão nhân xua tay, nói:
- Bóng tà dương đã khuất sau hậu sơn, con xuống núi là vừa. Bi lụy cho lắm rồi cũng phải chia tay. Con hãy dành những giọt nước mắt ấy cho ngày trùng phùng.
Nói đoạn lão nhân quay lưng bỏ đi vào bên trong nhà tranh.
Thiên Trung vẫn rưng rưng khóc, nhìn theo bóng dáng của sư phụ cho đến khi mất hẳn sau cửa nhà.
Chàng bước trở lại bên nấm mộ, quỳ xuống:
- Mẫu thân, xin mẹ hãy yên tâm. Hài nhi quyết định sẽ trả được mối thù cho gia đình chúng ta. Sau này có dịp, hài nhi sẽ về đây thăm mẹ thường xuyên hơn.
Nói xong cúi đầu lạy ba lạy, Thiên Trung đứng dậy nhìn xung quanh một lần nữa.
những kỷ niệm thời thơ ấu mà chàng đã gắn bó ở đây làm chàng bịn rịn không muốn rời.
Đứng hồi lâu, Thiên Trung bèn cất mình phóng xuống núi. Lúc sau đã ẩn khuất sau mấy hàng cây xa xa.
* * *.
Ngày đi đêm nghỉ, cứ vậy Thiên Trung đi được mấy ngày liền. Cho đến một hôm, chàng dừng chân ở ven một cánh rừng nhỏ sau một chuyến hành trình khá dài.
Đưa tay gạt những giọt mồ hôi lăn dài trên trán và hai bên má, Thiên Trung lựa một thân cây cao có bóng mát ngồi xuống. Chàng dự định nghỉ ngơi một lúc rồi mới tiếp tục lên đường.
Đang lim dim đôi mắt định thần, chợt Thiên Trung nghe trong gió thoảng có tiếng của ai đó kêu cầu cứu.
Chàng mở bừng mắt nhìn quanh và tự nghĩ:
"Lạ quá, tại sao ở giữa rừng lại có tiếng kêu cầu cứu? Chẳng lẽ bọn cường sơn thảo khấu lại dám lộng hành giữa ban ngày ban mặt gần thị tứ hay sao? Mình phải đi coi cho biết." .
Nghĩ đoạn bèn đứng dậy định hướng tiếng kêu cứu, Thiên Trung phóng người lướt tới. Chẳng mấy chốc chàng đã tới nơi và ẩn vào trên cành một thân cây cao quan sát.
Ở phía bên dưới, cạnh thân cây nơi Thiên Trung núp, có hai gã đại hán mặt mày dữ tợn đang vây lấy một cô gái.
Gã mặc áo màu đen chỉ tay vào mặt cô gái, thốt:
- Ngươi còn không chịu nhận mình là người của U Hồn Cốc hay sao? Đừng giả vờ qua mắt bọn ta nữa.

Cô gái có vẻ sợ hãi, cất giọng:
- Có lẽ hai vị đại ca đã nhìn lầm tiện nữ với một ai khác thì phải! Thật ra tiện nữ đâu có biết gì là U Hồn Cốc chứ?
Gã mặc áo xam xua tay:
- Thôi đừng có già mồm nữa. Bọn ta hai người vâng lệnh của Khổng Tước trang chủ theo dõi ngươi đã lâu. Bây giờ còn chối hay sao?
Cô gái khăng khăng lên tiếng:
- Một lần nữa tiện nữ xin nói hai vị đại ca đã lầm tiện nữ với người khác rồi.
Gã mặc áo đen có vẻ dứt khoát:
- Giết lầm còn hơn thả lầm. Hôm nay để hai anh em ta tế độ giùm ngươi.
Lời nói vừa dứt gã đã phóng tới vung kiếm chém liền.
Cô gái lật đật lùi lại, chân vấp phải rễ cây té nhào, nhờ vậy mà thoát khỏi đường kiếm của gã đại hán này.
Thấy tình hình nguy kịch, cứ để kéo dài sẽ nguy hiểm cho cô gái, Thiên Trung bèn bẻ một nhánh cây nhỏ, phóng thẳng xuống.
Ghê gớm thay cho sức mạnh của Thiên Trung. Cành cây kho nhỏ như chiếc đũa lại chứa đựng một nội lực thâm hậu, lướt tới vừa lúc thanh kiếm của gã đại hán mặc áo đen đánh tới thế thứ hai.
Kẻng.
Gã đại hán có cảm giác cánh tay cầm kiếm của mình tê rần khó chịu.
Lùi lại mấy bước, gã nổi giận quát to:
- Ai? Kẻ nào dám xen vào chuyện của bọn ta?
Thiên Trung từ trên cành cây phóng xuống, đáp nhẹ nhàng không một tiếng động.
Hai gã đại hán trố mắt nhìn chàng trong lòng có phần thán phục lối phi thân vừa rồi của chàng.
Gã đại hán mặc áo đen vừa bị Thiên Trung phóng cho một cây khô bèn chỉ vào mặt chàng hỏi:
- Tiểu tử, ngươi là ai sao dám xen vào chuyện của kẻ khác?
Thiên Trung đáp lại:
- Tại hạ chỉ là khách qua đường, thấy chuyện bất bình nên muốn can thiệp vậy thôi.
- Bộ ngươi hết ham sống rồi sao? Khôn hồn thì tránh đi chỗ khác.
Thiên Trung nhìn vào mặt gã đại hán mặc áo màu xám vừa lên tiếng, chàng thốt:
- Hai người to lớn, vạm vỡ như vậy đi ăn hiếp một cô nương tay yếu chân mềm, không thấy xấu hổ sao?
Gã đại hán áo đen bật cười, chỉ tay vào mặt Thiên Trung:

- Quả là tên tiểu tử này chẳng biết sợ chết là gì. Đứng trước thái sơn mà không biết mình bé nhỏ. Xưng họ tên danh tánh để ta sẽ đưa ngươi theo ông theo bà, rồi năm sau sẽ làm giỗ cho ngươi.
Thiên Trung ngẩng cao đầu, lớn tiếng:
- Tại hạ là kẻ chân đạp đất, đầu đội trời, danh tánh không bao giờ dời đổi, gọi là Trương Thiên Trung.
Gã áo đen gật gù đầu:
- Được lắm, để ta tế độ giùm cho ngươi.
Nóu dứt, đoạn phóng người tới.
Thiên Trung đã đưa tay cản.
- Khoan đã!
Gã áo xám buông giọng:
- Sao rồi, sợ rồi chứ gì? Nếu sợ thì cứ việc quì xuống lạy bọn ta ba lạy thì bọn này sẽ tha cho.
- Phách lối! Tại hạ không phải sợ, mà chỉ muốn biết tôn danh quí tánh của hai vị mà thôi. Vì tại hạ không thích giao đấu với người vô danh tiểu tốt.
Gã đại hán áo đen nổi giận:
- Tiểu tử, ngươi còn nhỏ tuổi mà ăn nói lớn lối quá. Thôi được, để bọn ta cho ngươi biết tên tuổi rồi chết cũng không muộn.
Chỉ tay vào người gã đại hán mặc áo xám, gã nọ nói:
- Đây là Khổng Lam, còn ta là Khổng Hắc. Hai trong Tứ đại hộ pháp của Khổng Tước Sơn Trang. Ai nghe tới danh của bọn ta đều phải khiếp sợ.
Thiên Trung nhướng mày:
- Vậy sao? Thế thì tại hạ lại có hân hạnh được diện kiến nhị vị đại gia.
Khổng Lam hất hàm nói:
- Bây giờ ngươi vẫn còn đủ thì giờ để rút lui.
Thiên Trung nhìn qua cô gái đang khép nép đứng tựa cây đằng kia nên cảm thấy thương hại. Chàng bèn nói:
- Thấy việc bất bình mà không ra tay thì chẳng phải là người anh hùng. Tại hạ chỉ mong nhị vị bỏ qua cho.
- Không được.
Khổng Hắc khoác tay quả quyết:
- Con tiểu nha đầu đó là người của U Hồn Cốc, không thể bỏ qua.
Thiên Trung tỏ ra nghi ngờ:
- Một cô gái yếu đuối như vậy không lẽ là nội gian hay sao? Nhị vị nói làm tại hạ khó tin quá.
Khổng Lam xua tay:

- Tin hay không mặc ngươi. Tránh ra để cho ta bắt người.
- Nếu nhị vị cứ một hai đòi bắt vị cô nương này, có lẽ tại hạ không thể làm ngơ được.
Khổng Hắc gằn giọng:
- Ngươi dám xen vào chuyện của Khổng Tước Sơn Trang tức là tìm vào đường chết.
Ta sẽ cho ngươi được toại nguyện.
Thanh kiếm của Khổng Hắc đã múa tít như chong chóng, chẳng khác nào làn sóng bạc nhấp nhô, ảnh quang bao trùm đối thủ không rời.
Bên này, Khổng Lam cũng huy động kiếm pháp vung lên múa tít, nhảy tới phối hợp với gã Khổng Hắc tấn công.
Thanh kiếm trên tay hắn vũ lộng, kiếm quang quấn lấy cùng với thanh kiếm của đồng bọn, công tới người đối thủ.
Thiên Trung nhảy lùi. Đây là lần đầu tiên trong đời chàng mới có dịp giao đầu nên trong lòng rất lấy làm thích thú, bèn phát huy hết tài năng võ học của mình.
Chàng liền sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt mình đi xuyên qua vùng kiếm quang bao phủ. Thoắt một cái đã ở sau lưng hai gã hộ pháp.
- Tại hạ ở bên này mà?
Tiếng nói của chàng làm cho hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc giật mình, cùng xoay người trở lại.
Dường như cả hai có cùng một suy nghĩ như nhau:
"Quái lạ, gã tiểu tử này còn nhỏ tuổi sao lại có một thân pháp kỳ ảo đến như vậy?
không nên xem thường hắn mới được!" .
Nghĩ đoạn, Khổng Lam cất tiếng:
- Tiểu tử, ngươi cũng giỏi lắm. Nhưng đừng tưởng có mấy chiêu trẻ con ấy rồi kênh kiệu.
Hắn khởi động thanh kiếm chẳng khác nào rồng mây gặp hội, vẫy lộn như chỗ không người.
Thiên Trung thấy vậy không dám xem thường, chàng phóng người nhảy vọt lên cao, thuận tay bẻ gãy một thân cây nhỏ rồi dùng tay tướt hết các cành cây nhỏ xung quanh.
Sau đó chàng liền di động thân ảnh múa cành cây vun vút, hóa ra muôn ngàn điểm hàn tinh, làm đối phương hoa cả mắt.
Khổng Hắc gật gù cái đầu, thầm khen:
- Gã tiểu tử này cũng khá lắm, là một nhân tài đây.
Thấy Khổng Lam bị vây hãm trong các thế đánh của Thiên Trung, tình hình có lẽ nguy ngập lắm. Chẳng dám chậm trễ, Khổng Hắc liền triển lộng thần uy, hét lên một tiếng, kkởi động thân pháp huy động

thanh kiếm đánh ra ba thế cực mạnh và cực nhanh, nhắm vào ba huyệt trên người đối phương.
Thiên Trung đang thắng thế, cứ tưởng sắp khống chế được Khổng Lam, nào ngờ thấy trước mặt mình bóng kiếm mờ ảo nên không dám chậm trễ, liền dùng di ảnh bộ pháp tránh sang một bên, đồng thời phát nhẹ trường kiếm bằng cây từ trái sang phải và đi ngược từ dưới lên trên, đâm mạnh vào đại huyệt Dương trì ở lưng cổ tay địch thủ, làm Khổng Hắc hốt hoảng rút nhanh tay kiếm về.
Cả hai gã đưa mắt nhìn nhau, lúc này có lẽ họ đã cảm nhận ra rằng trước mặt họ là một địch thủ đáng để cho họ khâm phục và kinh sợ.
Khổng Hắc bèn quát to:
- Khổng Lam, hợp công!
Lập tức cả hai cùng phóng tới, múa thanh kiếm loang loáng, tạo ra một vòng tròn lấp lánh ánh bạc, bủa vây Thiên Trung vào giữa.
Cả hai thanh kiếm kết hợp thấp thoáng tạo ra những tiếng kêu vi vu ghê rợn.
Lần này thấy đời hợp sức lại ra đòn khá lợi hại, Thiên Trung biết họ quyết tâm hạ cho được mình, chàng bèn sử dụng Ảo ảnh ma pháp, tránh khỏi sự tấn công của địch.
Chàng nghĩ nhanh trong đầu:
"Nhân dịp này hay là mình thử đem Ngọc trảm thần công ra thử một lần cho biết".
Gật gù cái đầu với ý nghĩ trên, Thiên Trung vội cất mình phi thân lên cao, hú lên một tiếng lanh lảnh, rền vang cả một góc rừng rồi lập tức đảo lộn thân pháp đáp nhẹ ra khoảng đất trống, chân xuống tấn, vận lực đưa khí vào đan điền, sử dụng đến năm thành công lực phát động chưởng phong.
Hai gã hộ pháp đang đánh tự dưng cảm thấy Thiên Trung nhảy ra xa, rồi có những cử chỉ lạ lùng khiến cả hai lưu tâm. Đến chừng thấy chàng khởi động thân ảnh, họ biết ngay là chàng đang khởi động chưởng pháp. Và liền sau đó họ nhìn thấy một luồng cuồng phong đang ập tới, khí thế rất là lợi hại.
Luồng chưởng phong dường như vừa nóng vừa lạnh, mang một khí lực kỳ lạ.
Khổng Hắc dường như nhận ra được lối phóng chưởng này của Thiên Trung, hắn lập tức cảnh báo cho đồng bọn:
- Coi chừng! Tránh mau..
Ầm, ầm...
Tiếng nổ như sấm rền vang, chấn động cả khu rừng, làm mọi người có cảm giác đau nhói lồng ngực, âm ỉ toàn thân.

Khổng Hắc đưa mắt nhìn trân trối Thiên Trung, hắn thốt:
- Ngọc trảm thần công? Ngươị..
Chỉ nói co bao nhiêu đó, Khổng Hắc đã phất tay ra hiệu cho Khổng Lam, rồi cả hai tự dưng phóng mình bỏ chạy đi, quên cả việc bắt giữ cô gái.
Thiên Trung cũng ngơ ngác không ít. Chàng nhìn theo hai gã hộ pháp của Khổng Tước Sơn Trang mà chẳng hiểu gì hết.
Lúc này cô gái mới chịu bước tới cạnh bên Thiên Trung, cất giọng oanh vàng:
- Tiểu huynh!
Thiên Trung giật mình nhìn lại, bây giờ chàng mới nhìn kỹ gương mặt của cô gái.
Thật là trời ban cho nàng một sắc đẹp tuyệt mỹ. Mắt phụng mày ngài, đào hoa chi diện (sắc mặt hồng hào) chẳng khác nào một tiên nữ ở chốn tiên bồng sa giá trần gian, làm cho chàng ngây ngất đê mê.
Thấy Thiên Trung chết lặng cứ đứng nhìn mình đăm đăm, cô gái cảm thấy thẹn thuồn, nói khẽ:
- Tiểu huynh, làm gì cứ nhìn muội đăm đăm vậy.
Thiên Trung hốt hoảng, biết mình quá đáng, mặt đỏ rần vì xấu hổ, bèn lật đật lên tiếng khỏa lấp:
- Tại hạ thật là quá đáng, lại có những cử chỉ chẳng khác bọn phàm phu tục tử, xin cô nương bỏ qua cho. Thật ra từ trước tới nay tại hạ chưa gặp người nào có vẻ đẹp như cô nương đay, nên hết lòng ngưỡng mộ.
Quả thật từ bé đến lớn Thiên Trung chỉ sống quanh quẩn ở núi Vân Sơn với sư phụ, chưa từng rời xa một bước. Nơi núi rừng hoang dã chỉ có hai thầy trò, không có một "bóng hồng" nào. Cho nên lần đầu tiên diện kiến trước một mỹ nhân như cô gái này, nên chàng không xao xuyến sao được.
Riêng cô gái thì che miệng cười thút thít. Nhìn bộ điệu của Thiên Trung, nàng biết chàng là người thật thà chân chất, nên có phần nào cảm thông.
Cô gái vòng tay thi lễ:
- Dẫu sao muội cũng phải cảm ơn tiểu huynh cứu mạng. Nếu không có lẽ đã bị hai gã vừa rồi hãm hại mất.
- Ấy, ấy! Cô nương chớ có khách sáo như vậy, thấy chuyện bất bình phải ra tay là chuyện đáng làm. Xin cô nương đừng đa lễ như thế.
Cô gái chép miệng:
- Tiểu huynh thật là một người quân tử "thi ân bất cầu báo", khiến tiểu muội khâm phục vô cùng.

Thiên Trung bèn hỏi:
- Thôi hãy bỏ chuyện đó qua đi. Tại hạ có việc này muốn được hỏi cô nương.
- Tiểu huynh cứ việc hỏi.
Thiên Trung nói tiếp:
- Nếu có thể được, cô nương xin cho biết đại danh để tiện bề chào hỏi.
- Tiểu muội tên gọi Thất Thất, họ Chu.
Thiên Trung gật nhẹ đầu:
- Thì ra cô nương là Chu cô nương. Không biết tại sao Chu cô nương lại bị hai người vừa rồi vây đánh vậy?
Chu Thất Thất bèn thốt:
- Tiểu muội đã nói rồi, có lẽ họ nhận lầm tiểu muội với vị cô nương nào đó. Cũng may là có tiểu huynh giúp đỡ.
Thất Thất nhanh nhẩu bắt qua chuyện khác:
- Chẳng hay tiểu huynh muốn về đâu mà lại đi ngang qua đây?
Thiên Trung trả lời:
- Chẳng giấu gì Chu cô nương, tại hạ có việc cần đi Tứ Xuyên nên mới đi ngang qua đây.
- Tứ Xuyên?
Thất Thất kín đáo đưa mắt quan sát Thiên Trung rồi mới nói tiếp:
- Từ đây tới Tứ Xuyên còn xa lắm, không biết tiểu huynh đến đó làm gì?
Thiên Trung định cất giọng trả lời, bất chợt chàng nhớ tới lời dặn dò của sư phụ:
"Giang hồ hiểm ác, lòng người ác độc khó lường." .
Nghĩ tới điều này nên chàng nói trệch đi:
- Tại hạ có người bà con sống ở đó đã lâu không được gặp nên nhất định về đó để thăm.
- Thì ra là vậy.
Thiên Trung bèn lên tiếng:
- Không biết gần đây có quán xá nào không, tại hạ muốn nghĩ qua đêm để sáng mai tiếp tục lên đường.
Thất Thất trả lời:
- Có đấy, hay là để tiểu muội đưa tiểu huynh tới đó?
Thiên Trung đưa tay ngăn lại:
- Không dám làm phiền đến Chu cô nương. Chỉ cần Chu cô nương chỉ giùm là được rồi, vì cô nương còn phải về nhà kẻo song thân mong đợi.
Thất Thất bỗng dưng xụ mặt xuống, ra vẻ buồn thảm.

Thiên Trung thấy nét hoa úa sầu, chàng bèn lật đật thốt:
- Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao khi nghe tại hạ nhắc tới song thân thì Chu cô nương lại buồn rầu đến như vậy?
Thất Thất chậm rãi nói:
- Cha mẹ của muội đã khuất núi từ lâu. Muội tứ cố vô thân, rày đây mai đó.
Vốn tánh thật thà, lại nhân hậu, Thiên Trung có vẻ cảm thông cho số phận của Thất Thất. Chàng thốt:
- Không ngờ Chu cô nương còn trẻ mà đã sớm mồ côi, hoàn cảnh ấy sao giống tại hạ quá.
Thất Thất vội vàng lên tiếng:
- Ấy chết, tiểu muội vô tình gợi lại chuyện buồn của tiểu huynh rồi, thành thật xin lỗi.
- Lỗi phải gì chứ? Chu cô nương và tại hạ có cùng một hoàn cảnh giống nhau, nào ai có lỗi. Bây giờ Chu cô nương định đi về đâu?
Thất Thất lắc đầu:
- Tiểu muội cũng không biết. Thân cô đơn lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, đi đâu mà chẳng được.
Thiên Trung bèn đề nghị:
- Hay là chúng ta cùng đến tửu điếm trọ qua đêm rồi hẳn tính.
- Cũng được, nhưng chỉ sợ làm phiền tiểu huynh mà thôi.
Thiên Trung cười xòa:
- Sao lại phiền, tại hạ lại nghĩ Chu cô nương không đồng ý thôi.
- Nếy vậy chúng ta đi.
Thiên Trung gật đầu rồi sánh bước cùng Chu Thất Thất bước đi.
Họ vừa đi vừa trò chuyện. Chàng là người tỏ ra vui hơn ai hết, vì đây là lần đầu được đi cạnh mỹ nhân, lòng chàng thật là phấn chấn.
Phút chốc cả hai đã tới một tửu điếm ở đầu làng.
Tên tiểu nhị hăm hở bước tới chỗ bàn của Thiên Trung, hắn thốt:
- Không biết nhị vị khách quan muốn dùng gì?
- Cho tại hạ vài món thức ăn và hãy dọn hai phòng để nghỉ đêm nay.
- Dạ, dạ. Thức ăn sẽ đem ra ngay. Sau khi nhị vị khách quan ăn xong tiện nhân sẽ đích thân đưa lên phòng.
Sau khi gã tiểu nhị đi rồi, Thiên Trung mới đưa mắt quan sát khách quán.
Một lúc sau, gã tiểu nhị lúc nãy mang thức ăn đến. Hắn vừa đặt lên bàn của Thiên Trung đã nghe từ phía sau có tiếng nói vọng lên:
- Tiểu nhị, tại sao bọn ta gọi thức ăn trước mà cho đến bây giờ vẫn chưa có?
Nghe nói, Thiên Trung bèn xoay người lại nhìn. Chàng nhận ra ở

cạnh bàn chàng có hai gã trung niên, một vận y phục màu trắng, người còn lại vận võ phục màu xanh.
Tên tiểu nhị bèn lễ phép thốt:
- Xin nhị vị đại gia chớ nóng giận, có lẽ bọn nhà bếp đã làm chậm các món thức ăn của nhị vị đại gia căn dặn. Để tiện nhân vào hối thúc họ.
Người vận võ phục trắng gắt giọng:
- Ngươi còn dám nói nữa à? Đem thức ăn ở đó qua đây mau.
Gã tiểu nhị nhăn mặt:
- Đại gia à, làm vậy tiểu nhân khó xử lắm.
Người trung niên vận võ phục xanh đập mạnh tay xuống bàn, quát:
- Tại sao đại ca của ta đã ra lệnh mà ngươi dám cãi? Không ham sống nữa à?
- Dạ, tiểu nhân nào dám, nhưng mà...
Thiên Trung bèn lên tiếng:
- Tiểu nhị, ngươi cứ việc đem thức ăn qua cho họ đi. Tại hạ chờ thêm chút nữa cũng được.
Gã tiểu nhị nghe nói vậy có vẻ vui mừng, bèn không chờ chàng thúc giục lần thứ hai, đã bưng mâm thức ăn qua bàn cho hai gã trung niên.
Sau đó hắn nói với Thiên Trung:
- Xin hai vị khách quan chờ cho một chút, tiểu nhân sẽ mang thức ăn tới liền.
Gã lật đật đi ra nhà sau.
Bên này Chu Thất Thất bèn nói khẽ với Thiên Trung:
- Tiểu huynh, hai gã này phách lối quá, không biết là người của môn phái nào?
Thiên Trung lắc đầu:
- Tại hạ mới ra giang hồ nên chẳng rành ai hết. Chu cô nương rày đây mai đó, có lẽ am hiểu hơn tại hạ.
Chu Thất Thất nhíu mày rồi thốt:
- Theo phán đoán của tiểu muội, hai người này có thể là người của U Hồn Cốc.
- U Hồn Cốc?
Thiên Trung lắc đầu:
- Môn phái này nghe lạ quá. À phải rồi, tại hạ đã nhớ ra lúc chiều hai gã Khổng Hắc và Khổng Lam luôn miệng nói Chu cô nương là người của U Hồn Cốc.
Chu Thất Thất gật đầu:
- Đúng vậy, chẳng lẽ giữa U Hồn Cốc và Khổng Tước Sơn Trang có

mối quan hệ gì đó sao?
Thiên Trung lại chép miệng:
- Cũng có thể, nếu không tại sao người của Khổng Tước Sơn Trang lại muốn bắt người của U Hồn Cốc?
Thất Thất xua tay:
- Thôi đi, mặc kệ họ, hơi đâu mà lo chuyện của thiên hạ. Chúng ta cứ việc ăn uống rồi nghỉ ngơi, để rồi sáng mai tiểu huynh còn phải đi Tứ Xuyên nữa.
- Chu cô nương nói phải.
Vừa lúc gã tiểu nhị đem thức ăn tới, cả hai chẳng thèm để ý tới gì nữa, cứ cặm cụi lo ăn.
Một lúc sau gã tiểu nhị bước tới nói:
- Nhị vị khách quan muốn lên phòng chưa? Để tiểu nhân đưa đi.
Thất Thất gật đầu:
- Được, ngươi cứ đưa bọn ta đi đi.
Cả hai vừa đứng dậy thì ở bên ngoài có hai người ăn mày, một già một trẻ bước vào quán.
Lập tức một gã từ bên trong bước ra, có lẽ là chủ quán. Hắn xua tay đuổi:
- Có muốn xin ăn thì cứ đứng ở bên ngoài, chớ có vào bên này nghe chưa?
Thiên Trung bèn nói với Thất Thất:
- Hay là Chu cô nương cứ lên phòng nghỉ trước, tại hạ ở lại đây có chút việc.
Thất Thất gật đầu:
- Cũng được, nhưng tiểu huynh chớ có xen vào chuyện của người khác đấy nhé!
- Cảm ơn Chu cô nương đã nhắc nhở, tại hạ sẽ ghi nhớ trong lòng.
Thất Thất cùng gã tiểu nhị bỏ đi. Thiên Trung bèn nói với gã chủ quán:
- Chủ quán, hãy cho họ vào đây đi.
Gã chủ quán xua tay:
- Không được, không được. Nếu cho bọn ăn mày này vào thì quán của tôi đâu ai thèm vào nữa chứ.
Thiên Trung bước ra tận cửa, nhã nhặn lên tiếng:
- Chủ quán cứ an tâm, tại hạ sẽ đài thọ và trả tiền sòng phẳng.
- Nếu khách quan đã nói vậy, tiện nhân đâu còn cách gì để từ chối.
Thiên Trung vốn tánh nhân hậu, nên thấy kẻ nghèo khó chàng đem lòng thương hại.
Vì vậy nhìn hai người ăn mày, chàng nói:

- Xin mời lão bối và đại huynh hãy vào đây ngồi, rồi nói chuyện sau.
Chàng chỉ chiếc bàn gần đấy cho hau người ăn mày vào ngồi.
Riêng lão ăn mày từ lúc đầu, khi Thiên Trung bước ra cửa, lão đã nhìn chàng đăm đăm không chớp mắt. Bây giờ đã ngồi vào bàn nhưng lão vẫn nhìn không thôi.
Lúc đầu Thiên Trung không mấy chú ý đến cử chỉ này, nhưng bây giờ chàng có cảm giác là lạ nên cất tiếng hỏi:
- Lão bối, không biết tại hạ có nói lỡ lời gì hay không, đã xúc phạm tới lão bối, mà nhìn tại hạ như vậy?
lão ăn mày xua tay:
- Không có, nhưng ta lấy làm lạ một điều.
Thiên Trung liền hỏi:
- Có liên quan tới tiểu bối sao?
- Ta không dám khẳng định, nhưng này tiểu tử, ta muốn hỏi ngươi một việc.
Thiên Trung gật nhẹ đầu:
- Tiểu bối xin nghe.
Lão ăn mày chậm rãi cất giọng:
- Tiểu tử, ngươi tên gì vậy?
- Tiểu bối là Trương Thiên Trung.
Lão ăn mày giật mình.
- Ngươi họ Trương?
- Dạ phải!
Lão ăn mày lật đật hỏi tiếp:
- Ngươi có quan hệ ra sao với Trương Hổ Hầu?
Thiên Trung cũng tỏ ra ngạc nhiên, song chàng trả lời:
- Đây là lần đầu tiên tiểu bối nghe đến cái tên này.
- Thật sự là ngươi không biết?
Thiên Trung lắc đầu:
- Tiểu bối không hiểu lão bối nói gì?
Lão ăn mày đưa tay gãi lên mái tóc rối bù của mình, lẩm bẩm một mình:
- Sao kỳ lạ quá, nhìn bề ngoài tiểu tử ngươi rất giống một người. Ta nghĩ ngoài anh em ruột, hoặc cha con ra, thì không ai có thể giống như vậy được.
Thiên Trung chép miệng:
- Nghe qua mấy lời của lão bối, tiểu bối có cảm nghĩ rằng ý của lão bối muốn nói là tiểu bối có mối quan hệ với người họ Trương kia thì phải?
Lão ăn mày lắc đầu:

- Điều này ta không dám khẳng định, nhưng quả thật nếu ngươi và Trương Hổ Hầu không có mối quan hệ thì đây là một điều hiếm có.
Thiên Trung cười xòa:
- Trên đời này người giống người, họ trùng họ là chuyện bình thường.
- Ngươi nói cũng có lý. Ta muốn hỏi ngươi một câu cuối cùng.
- Xin lão bối cứ tự nhiên.
Lão ăn mày nhìn vào mặt Thiên Trung, sau đó hỏi:
- Năm nay niên kỷ ngươi được bao nhiêu?
- Dạ, tiểu bối vừa tròn đôi mươi.
Lão ăn mày gật gù:
- Hai mươi tuổi? Nếu như vậy có lẽ ta đã lầm.
Thiên Trung bèn đứng dậy, vòng tay thi lễ, ôn tồn nói:
- Đêm đã dần buông, lão bối và vị đại huynh đây cứ việc ăn uống no say. Tiệc này do tiểu bối đải. Giờ xin cáo biệt.
Lão ăn mày cũng chắp tay đáp lễ:
- Tiểu tử, ân tình này của ngươi nhất định có dịp sau này lão phu sẽ đền đáp.
Thiên Trung nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu bối đây không hề nghĩ đến việc đó, lão bối chớ để lòng mà làm gì!
Nói đoạn chàng cúi chào lão ăn mày rồi quay lưng bỏ đi lên lầu.
Lão ăn mày nhìn theo tướng đi của Thiên Trung, lão nhủ trong đầu: "Nhìn sơ qua là ta có thể đoán ra được ngay. Tiểu tử này có một căn bản võ học đàng hoàng. Lòng nhân từ bác ái, sau này có thể là minh chủ của võ lâm." .
Gã ăn mày trẻ tuổi đi theo im lặng từ lúc đầu, giờ mới chịu lên tiếng:
- Bang chủ!
Lão ăn mày đưa tay lên miệng, suỵt một tiếng:
- Nói khẽ một chút. Ta đã dặn ngươi nhiều lần rồi, chớ gọi ta là bang chủ.
- Dạ, đệ tử quên.
Lão ăn mày hất hàm hỏi:
- Ngươi có gì bẩm báo thì cứ nói.
- Dạ, đệ tử có việc muốn được thưa qua.
Lão ăn mày gật đầu:
- Ta cho phép, cứ nói.
- Đệ tử lấy làm lạ là Cái Bang chúng ta nhận được thiệp mời của Tống Tiểu Ngọc để tới Quan Âm sơn trang. Sao bang chủ lại tới nơi này?

Lão ăn mày nhép miệng:
- Ngươi chẳng biết gì hết. Trên đường đi ta phát hiện ra một việc nên mới tới đây.
- Đệ tử không hiểu?
Lão ăn mày thốt:
- Đêm nay rồi ngươi sẽ biết. Bây giờ ăn cho no rồi tìm chỗ ngã lưng cái đã.
Cả hai lo ăn uống rồi rời quán đi mất.
Đêm hôm đó, tại phòng của Thiên Trung chàng không sao ngủ được, bèn đứng dậy rời giường, tới bên bàn ngồi xuống.
Chàng nghĩ không biết giờ này Chu Thất Thất đã ngủ chưa. Chàng muốn sang bên mời nàng đi dạo trò chuyện. Nghĩ đoạn Thiên Trung đi tới bên cửa sổ, đẩy nhẹ một cánh, trông sang phòng của Thất Thất.
Đó là căn phòng đối diện với phòng của Thiên Trung, chỉ cách một khoảng sân rộng. Phòng Thất Thất đã tắt đèn, điều này cho biết nàng đã an giấc nồng.
Thiên Trung thở dài, chợt chàng nghĩ sáng mai này mỗi người một hướng, không biết đến bao giờ mới gặp lại nhau.
Nghĩ tới đó lòng chàng buồn rười rượi.
Thiên Trung bước trở lại giường ngồi xuống, bắt đầu tọa công.
Ngồi được một lúc, bất chợt Thiên Trung nghe bên ngoài có tiếng gió lạ, dường như là tiếng vải phất trong gió.
Thiên Trung lập tức ngưng ngay lại việc tọa công của mình. Chàng nheo mắt lẩm bẩm:
- Quái lạ, trong đêm trường sao lại có ai đi đâu vào giờ này?
Chàng vội vận dụng thính lực để theo dõi và nghe rất rõ tiếng động đang di chuyển trên đầu.
Thiên Trung đưa mắt nhìn lên trần nhà, chàng biết họ đã đến phòng của chàng.
Thiên Trung vận lực chuẩn bị cho sự bất trắc có thể xảy ra, nghĩ thầm trong đầu:
"Bọn gian trá nào đây? Để xem bọn bây muốn gì?" .
Nhưng mọi việc không như Thiên Trung nghĩ, tiếng động ngưng lại một lúc, sau đó di chuyển đi nơi khác. Chàng bèn theo dõi thì thấy có hai bóng người từ mái nhà phóng xuống trước sân, không gây một tiếng động nào. Điều này chứng tỏ cả hai người này có lối khinh công rất cao.
Họ nép mình vào bóng tối, quan sát một lúc, sau đó bước tới phòng của Thất Thất.

Đứng bên này, Thiên Trung nhìn qua cửa sổ, rất may là phòng của chàng cũng đã tắt hết đèn nên tối om, rất dễ cho chàng đứng bên trong quan sát.
Thiên Trung cố vận dụng nhãn quang xuyên thủng màn đêm để nhìn cho rõ mặt hai kẻ lạ đó. Song cả hai đều vận y phục màu đen, trong đêm tối nhưng vẫn che mặt, cho nên Thiên Trung đành chịu thua.
Chàng lại nghĩ:
"Không lẽ hai gã này là Khổng Hắc và Khổng Lam, trở lại đây muốn hại Chu cô nương?" .
Nghĩ tới đó, Thiên Trung toan phóng người qua cửa sổ chạy đến can thiệp, nhưng chàng đã kịp thời nghĩ lại:
"Hai gã ấy đường đường là hai trong Tứ đại hộ pháp của Khổng Tước Sơn Trang, việc gì mà phải lén lút. Vả lại mình trông tướng mạo của hai người này không giống lắm. Cứ chờ xem sao rồi hẳn tính." .
Nghĩ xong chàng bèn nép sát cửa sổ, tiếp tục theo dõi.
Phía bên kia, hai bóng đen gõ nhẹ vào cửa vài tiếng rất khẽ, đợi thêm một chút, sau đó cả hai đẩy cửa bước vào bên trong.
Lòng Thiên Trung có phần nào lo lắng. Chàng chờ thêm một chút nữa, rồi vài khắc trôi qua vẫn chưa thấy hai gã nọ trở ra.
Thiên Trung không kiên trì được nữa, chàng bèn phóng người qua cửa sổ rồi nhẹ nhàng bước tới phòng của Thất Thất rồi áp tai vào cửa sổ. Nhưng Thiên Trung hoàn toàn không nghe thấy gì bên trong, dù là tiếng động rất nhỏ.
Sốt ruột, Thiên Trung dùng tay đục thủng một lỗ nhỏ trên vách cửa sổ và nhìn vào bên trong. Tuy rất tối song với nhãn lực của Thiên Trung thì chàng thấy rất rõ không có một ai trong phòng, điều này làm cho Thiên Trung giật mình.
Chàng bèn mạnh dạn đẩy cửa bước vào và gọi khẽ:
- Chu cô nương...
Không một tiếng trả lời. Thiên Trung nhìn quanh và phát hiện cửa sổ phía bên kia mở toang.
Đến lúc này chàng mới dậm chân, chắc lưỡi than:
"Như vậy Chu cô nương gặp nguy rồi! Mình sao ngu quá, nếu lúc nãy ra tay trước thì đâu có việc gì xảy ra. Biết làm sao đây?" .
Vừa nghĩ chàng vừa bước tới chỗ cửa sổ mở toang ấy và nghĩ tiếp:
"Có lẽ giờ này họ chưa đi xa, mình đuổi theo may ra vẫn còn kịp".
Nghĩ là làm, Thiên Trung lại phóng qua cửa sổ. Chàng nhận ra đây là hậu viên của quán, nó dẫn ra một con lộ phía sau. Lập tức chàng sử dụng Ảo ảnh ma pháp phóng người trên các ngọn cây lướt đi.

Đi được một lúc chợt Thiên Trung phát hiện phía trước của chàng có hai bóng người cũng đang dùng thuật phi hành chạy phía trước.
Lúc đầu Thiên Trung có vẻ mừng rỡ vì cứ ngỡ đã bắt kịp hai gã ban nãy ở tửu điếm, nhưng chàng đã kịp nhận ra là nếu là họ thì tại sao chỉ có hai? Đúng ra phải là ba người bởi vì chẳng thấy Chu Thất Thất.
Vả lại hai gã lúc nãy vận y phục đen, còn hai người này một mặc màu trắng, một mặc màu xanh.
Đến lúc này Thiên Trung mới sực nhớ ra đó là hai gã trung niên ban chiều đòi thức ăn ở bàn chàng.
Thiên Trung nhíu mày lấy làm lạ, sự tò mò thúc giục khiến chàng quyết định bám theo xem sao.
Hai trước, một sau, cả ba đều lướt đi trong màn đêm dày đặc.
Rất may cho Thiên Trung là hai gã phía trước do lơ là không chú ý phía sau, nên chẳng hay biết đang bị theo dõi. Cộng vào đó Thiên Trung lại sử dụng Ảo ảnh ma pháp, một lối thần hành nổi danh khi xưa của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, sư phụ của chàng, tuy chưa đạt đến mức thượng thừa, song cũng đủ làm cho kẻ khác khó nhận dạng.
Cứ thế, họ đi được một hồi thì hai gã nọ dừng lại tại một khu rừng trúc.
Thiên Trung vội vàng nép người giấu vào một nơi.
Hai gã trung niên bước tới phía đằng kia, ở đó có một gò đất nhô lên khá cao, trên đó Thiên Trung thấy rõ một bóng người đang đứng chắp tay sau lưng và đưa lưng về phía hai gã trung niên vừa bước tới.
Cả hai gã có vẻ kính cẩn, vòng tay thi lễ và đồng cất giọng:
- Xin kính chào hộ pháp.
Người này từ từ xoay người lại, nhưng Thiên Trung không thấy được mặt, bởi đã bị che mất sau tấm mạng màu đen, chỉ để lộ đôi mắt.
Tiếng oanh vàng thỏ thẻ cất lên, đến chừng ấy Thiên Trung mới biết người này là nữ giới:
- Nhị vị đã tới trễ hơn nửa canh giờ rồi.
Gã trung niên áo trắng thốt:
- Xin hộ pháp tha lỗi, bởi chúng tôi còn bận lo việc thả chim câu đưa thư về cho giáo chủ biết tin, nên có đến hơi trễ.
Vị cô nương này đưa tay ngăn lại:
- Không nên nói chuyện thừa thải. Ta nên vào vấn đề chính. Ta nhờ hai vị chuyển lời tới giáo chủ rằng mọi chuyện người giao ta đã làm gần xong.

Gã áo xanh gật đầu thốt:
- Thế thì tốt lắm!
Vị cô nương nói tiếp:
- Không biết giáo chủ có dặn dò gì không?
Gã áo trắng nói liền:
- Có, theo lệnh của giáo chủ, hộ pháp thâm nhập càng sâu vào nội vụ thì càng có lợi. Nhưng cố gắng đừng để cho đối phương phát giác. Khi nào lấy được vật ta cần, den chừng ấy sẽ rút lui.
- Nhờ nhị vị chuyển lời với giáo chủ, thuộc hạ sẽ làm theo lời dặn dò đó.
Gã trung niên vận y phục xanh lên tiếng:
- Hộ pháp còn gì để bẩm tâu lên giáo chủ nữa không?
Vị cô nương gật đầu nói:
- Tại hạ vừa nhớ ra một việc muốn được hỏi.
- Được, hộ pháp cứ hỏi.
Vị cô nương cất giọng:
- Nhị vị có nghe nói bao giờ giáo chủ rời lãnh địa để đi Cam Túc chưa?
Gã trung niên mặc y phục trắng lắc đầu:
- Về chuyện này chúng tôi chưa được nghe giáo chủ thông báo. Nhưng tại sao hộ pháp lại quan tâm đến điều đó?
- Vì sắp tới tại hạ được biết Đường môn phu nhân sẽ cử Cao Phi Trí tới Cam Túc.
Gã trung niên áo xanh nhíu mày:
- Cao Phi Trí, Thiết Chưởng môn của Đường môn? Tin tức này chính xác chứ?
- Riêng chính xác, vì ngày hôm đó tại hạ cũng có mặt trong chuyến đi này.
Gã áo xanh gật đầu thốt:
- Được, tại hạ sẽ bẩm báo việc này lên giáo chủ rồi chờ người ban lệnh!
Vị cô nương bèn nói:
- Mong rằng nhị vị trình tấu việc này cho giáo chủ càng sớm càng tốt, vì không còn nhiều thời gian để chuẩn bị.
Gã áo trắng thốt:
- Hộ pháp cứ yên tâm, chúng tôi sẽ báo lại ngay sau khi về tới nơi.
Vị cô nương vòng tay nói:
- Không còn gì, tại hạ xin được cáo biệt trước.
Nói đoạn vị cô nương phóng người, thoắt một cái đã biến mất trong màn đêm. Còn hai gã trung niên cũng nhanh chóng bỏ đi.

Riêng Thiên Trung cứ đứng thừ người ra, chàng không biết họ là ai, thuộc môn phái nào và đang nói về cái gì?
Còn đang tần ngần suy nghĩ, bất chợt có bàn tay của ai đó từ phía sau đặt lên vai Thiên Trung làm chàng giật mình nhảy vọt ra ngoài kia thủ thế.
- Tiểu tử, là ta đây mà.
Thiên Trung định thần nhìn kỹ lại và nhận ra lão ăn mày ban chiều.
Chàng lên tiếng:
- Thì ra là lão tiền bối. tại sao lão tiền bối lại theo tiểu bối?
- Ta đâu có theo ngươi mà theo bọn kia.
Biết lão ăn mày ám chỉ tới nhóm người vừa rồi, chàng nghe vậy thuận tiện hỏi luôn:
- Thì ra lão tiền bối biết họ?
Lão ăn mày cất giọng:
- Hai gã kai thì ta biết, còn vị cô nương kia ta chưa dám khẳng định.
Thiên Trung lật đật giục:
- Vậy lão tiền bối có thể nói cho tiểu bối biết được hay không?
Lão ăn mày nhướng mày:
- Cũng được, nhưng hãy trở về tửu điếm trước đã. Đứng ở đây trò chuyện hay sao?
Thiên Trung gật đầu cho là phải.
- Tiểu bối sơ ý quá, vậy mời lão tiền bối cùng theo về tửu điếm rồi sẽ nói chuyện sau.
Lão ăn mày gật nhẹ đầu, sau đó cả hai cùng đi trở về lữ quán.
* * *.
Trương Thiên Trung và lão ăn mày về đến tửu điếm thì trời đã hừng sáng.
Lúc đầu Thiên Trung định mời lão ăn mày dùng điểm tâm rồi sau đó sẽ hỏi chuyện, nhưng chàng chợt nghĩ những chuyện như thế không thể tiết lộ ra ngoài nên dẫn vào phòng của mình.
Sau khi tiểu nhị dọn thức ăn lên, Thiên Trung sốt ruột không chờ lâu được nữa, chàng bèn lên tiếng:
- Lão tiền bối, lúc nãy có nói biết hai gã trung niên ấy là ai?
- Phải, gã mặc áo trắng là Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh, gã áo xanh là Thanh Ưng Quách Phú Lương. Cả hai đều là đại đệ tử của U Hồn Cốc chủ.
Thiên Trung gật gù đầu:
- U Hồn giáo chủ là ngươi có tên tuổi ở chốn giang hồ, thảo nào bọn đệ tử lại không lớn lối như thế.
- Thì ra tiểu tử ngươi cũng biết tới Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí

Bình?
Thiên Trung bèn đáp:
- Trước lúc hạ sơn, sư phụ tiểu bối có nói sơ qua con người này. Thế còn vị cô nương che mặt đó là ai?
Lão ăn mày nheo mắt, chậm rãi thốt:
- Trong U Hồn Cốc có ba người giữ chức hộ pháp, đó là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, Kim Ma Ngân Tiêu và một người là con gái tên gọi Nhụy Ngọc Miêu, hiệu là Bách Trùng Đả Hổ.
Thiên Trung dường như hiểu ra phần nào sự việc, chàng thốt:
- Như vậy chắc chắn vị cô nương ấy là Nhụy Ngọc Miêu, hộ pháp của U Hồn Cốc.
Lão ăn mày hục hặc cười:
- Bọn chúng giấu đầu nhưng lại ló đuôi. Con bé ấy tưởng đâu che mặt sẽ không ai biết nhưng bọn kia lại xưng hô khiến người khác phải nghi ngờ.
Thiên Trung nhìn lão ăn mày đang nhai thức ăn trong miệng, chàng lại hỏi:
- Tiền bối có biết họ nói gì với nhau không? Tiểu bối nghe gã Bạch Ưng bảo cô nương đó thâm nhập nội tình là sao?
Lão ăn mày bỏ đũa xuống, lấy tay chùi mép.
- Chắc chắn con bé ấy là nội gian rồi. Nhưng nói đã lọt vào môn phái nào để làm nội ứng chứ?
- Tiểu bối nhớ ra rồi.
Lão ăn mày nhìn Thiên Trung chưng hửng:
- Tiểu tử, ngươi nhớ cái gì chứ?
- Lão bối quên rồi sao, vị cô nương ấy có nói Đường môn sẽ cử Cao Phi Trí đi Cam Túc và trong chuyến đi này có ả cô nương đó đi theo.
Lão ăn mày đưa tay vỗ trán:
- Tiểu tử, ngươi thông mình thật. Vậy mà lão già này nghĩ không ra. Như thế có thể trong Đường môn có nội gian của U Hồn Cốc rồi.
Lão ăn mày đang ngồi bèn gác một chân lên ghế, làm dáng của lão hơi khập khễnh rồi nói:
- Phải báo việc này cho Đường môn biết để họ đề phòng.
Lão ăn mày chép miệng:
- Cao Phi Trí sẽ đến Cam Túc, mà ta cũng có việc tới đó. Ta sẽ cho họ biết khi gặp ở chỗ ấy. Bây giờ lão già này muốn hỏi ngươi một việc.
Thiên Trung chắp tay thi lễ:
- Lão bối cứ tự nhiên.
Tại sao ngươi lại theo dõi hành tung của hai gã Bạch Ưng và Thanh

Ưng?
Thiên Trung xua tay:
- Tiểu bối đâu có theo dõi họ làm gì, chẳng qua là chuyện như thế này.
Nói đoạn chàng bèn thuật lại mọi việc cho lão ăn mày, từ lúc chàng phát hiện ra hai bóng đen vào phòng của Chu Thất Thất, rồi chàng đuổi theo ra sao và gặp hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng.
Lão ăn mày nghe xong, chớp mắt nói:
- Vậy mà lão già này cứ ngỡ cô nương họ Chu cùng đi chung với ngươi.
- Bây giờ Chu cô nương ra sao tiểu bối cũng không biết, thật sự rất lo lắng.
Lão ăn mày chép miệng:
- Lão già này nghĩ cô nương họ Chu ấy không đơn giản như tiểu tử ngươi nghĩ đâu.
ngươi phải nên nhớ câu "người tại giang hồ, thân bất vô kỷ", tin người sẽ có ngày ngươi tự hại ngươi đó.
Thiên Trung cúi đầu đáp:
- Tiểu bối xin ghi nhớ những lời vàng ngọc của lão bối đã dạy.
Lão ăn mày bước xuống đất rời khỏi ghế và nói tiếp:
- Ta còn một việc này muốn hỏi ngươi.
- Dạ, lão bối cứ hỏi.
Lão ăn mày bất chợt nhìn thẳng vào mặt Thiên Trung:
- Lúc đêm ta theo dõi hai gã Bạch Ưng, Thanh Ưng thì phát hiện ra ngươi. Lúc đó ta thấy ngươi sử dụng Ảo ảnh ma pháp thì phải.
Thiên Trung giật mình, chàng nhủ thầm không ngờ lão bối này cũng có đôi mắt tinh tường quá. Trong đêm mà vẫn nhận ra lối phi hành của mình.
Thật đúng như lời sư phụ thường nói:
"Trong giang hồ, kẻ tài ba không phải ít".
Thấy Thiên Trung im lặng không trả lời mình, lão ăn mày bèn lên tiếng:
- Tiểu tử, ngươi không nghe ta hỏi gì sao?
Thiên Trung giật mình lật đật nói:
- Lão tiền bối quả có một sự hiểu biết rộng rãi. Tiểu bối đây hết sức là khâm phục.
Lão ăn mày cất giọng:
- Vậy là ngươi đã nhận, thế giữa ngươi và lão Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo có mối quan hệ gì? Có phải ngươi là hậu nhân của lão?
Thiên Trung biết khó lòng giấu giếm, nên đành cất tiếng khai thật:

- Nhìn lão bối đây tiểu bối biết không phải là người xấu, không cần phải giấu giếm làm gì nữa. Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo chính là gia sư của tiểu bối.
Lão ăn mày tỏ vẻ hài lòng, bèn thốt:
- Ngay từ đầu ta đã nghĩ như vậy, không ngờ lại trúng. Cái lão Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo ấy có một hậu nhân như ngươi quả là lão ta biết nhìn người lắm.
- Thì ra lão bối cũng quen biết với sư phụ của tiểu bối sao?
Lão ăn mày cười khà khà:
- Chẳng những quen mà còn rất thân nữa là đằng khác. Năm xưa ta và lão qua lại với nhau thường xuyên, bỗng đùng một cái, lão tuyệt tích giang hồ. Tính đi tính lại đã cách đây mấy chục năm rồi.
Thiên Trung vốn là một chàng trai thông minh, nên vừa nghe lão ăn mày nói tới đó chàng đã lên tiếng:
- Nói như vậy lão bối có phải là bang chủ Cái Bang Hà Thất Phong?
Lão ăn mày bật cười:
- Không ngờ ngươi trẻ tuổi như vậy mà cũng rành chuyện lắm. Ta cũng chẳng giấu ngươi làm gì. Ta là bang chủ Cái Bang Hà Thất Phong đây.
Thiên Trung lật đật quỳ xuống thủ lễ.
Hà Thất Phong ngạc nhiên hỏi:
- Tiểu tử, ngươi làm cái gì vậy?
- Tiểu bối thật là thất kính, trước lúc hạ sơn sư phụ có dặn nếu gặp được lão tiền bối thì không được thất lễ vì thấy tiền bối như là thấy gia sư.
Hà Thất Phong bật cười khà khà:
- Lão Kiếm Thần cũng khéo dạy đệ tử lắm. Ngươi hãy đứng lên đi, người ta thường nói "Không biết thì không trách", không biết ta thì ta đâu nỡ trách ngươi chứ.
Thiên Trung đứng dậy cúi đầu:
- Hôm nay tiểu bối vô lễ quá, tiền bối hãy bỏ qua cho.
- Thôi bỏ đi, nghe ta hỏi, sư phụ của ngươi độ rày an khang chứ?
Thiên Trung lễ phép đáp:
- Dạ, gia sư cũng nhờ trời nên bình an vô sự.
- Nhất định có dịp ta sẽ tới thăm sư phụ của ngươi. Lần này Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo cho ngươi xuống núi chắc phải có nguyên do.
Thiên Trung bèn trở lại lý do chàng hạ sơn để truy tìm tông tích của bản thân.
Hà Thất Phong vừa lắng nghe, vừa gật gù. Chờ cho Thiên Trung kể hết mọi chuyện lão mới lên tiếng:

- Mộng Lan Hoa? Cái tên này ta nghe lạ quá.
- Chẳng lẽ một người hiểu biết như lão bối mà không biết đến tên đó sao?
Hà Thất Phong thở dài:
Trên hai mươi năm nay ta bế quan luyện công, không màng gì đến chuyện ngoài giang hồ nên những gì xảy ra ta nào hay biết.
Nói đoạn Hà Thất Phong nhíu mày rồi nói tiếp:
- Ta cũng như sư phụ của ngươi chỉ biết Đường môn phu nhân có hai người con gái thôi, sao hôm nay lại nghe tới tên Mộng Lan Hoa? Chuyện này theo ta phải gặp Đường môn phu nhân thì mới rõ.
Thiên Trung lên tiếng:
- Chính vì vậy tiểu bối ra đi lần này là có dự định tới Tứ Xuyên để bái kiến Đường môn phu nhân.
- Ngươi tưởng dễ gặp được Đường môn phu nhân lắm sao? Bà ta là một người đàn bà kỳ quái lắm. Ta e ngươi chưa kịp gặp mặt đã bị giết chết rồi.
- Không sao!
Nói đoạn Thiên Trung lấy ra miếng Kim Tiền đeo ở cổ, đưa cho Hà Thất Phong thấy rồi nói:
- Trước khi tiểu bối ra đi, sư phụ của tiểu bối có đưa cho cái này và còn nói khi gặp Đường môn phu nhân thì cứ đưa cái này ra, bà ta sẽ không hại gì đến tiểu bối cả.
Nhìn thấy miếng Kim Tiền trên tay Thiên Trung, Hà Thất Phong nhăn mặt nói to:
- ÁÙi da, cái lão Kiếm Thần ấy bộ muốn ngươi chết sớm hay sao mà còn đưa cho cái Kim Tiền ấy nữa chứ?
Thiên Trung ngơ ngác:
- Tiền bối nói gì, tiểu bối không hiểu gì hết.
Hà Thất Phong xua tay:
- Chuyện của người lớn làm sao ngươi hiểu được. ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có đưa cái này ra khi gặp Đường môn phu nhân.
Thiên Trung đưa tay gãi đầu, suy nghĩ:
"Sao lạ vậy, sư phụ nói không sao, còn Hà Thất Phong lại bảo nguy hiểm. Mình phải tin ai đây chứ? Suy cho cùng, lời sư phụ vẫn hay hơn vì có lý nào sư phụ lại đi hại đệ tử." .
Hà Thất Phong nhướng mày:
- Tiểu tử, làm gì ngươi thừ người ra thế? Có nghe ta nói gì không?
- Tiểu bối nghe rồi, tiền bối cứ yên tâm.
Hà Thất Phong nói tiếp:
- Ngươi cũng may mắn lắm tiểu tử.

- Lại chuyện gì may mắn nữa đây tiền bối?
Hà Thất Phong cất giọng:
- Không giấu gì ngươi, ta được Quan Âm trang chủ Tống Tiểu Ngọc phát thiệp mời đến.
Thiên Trung nhíu mày:
- Chuyện đó có gì là may mắn chứ?
- Có, vì Tống Tiểu Ngọc có mời cả Tứ Xuyên Đường môn đến dự. Ta nghĩ đây là dịp để ngươi tới đó gặp Cao Phi Trí trước, rồi sau hãy gặp Đường môn phu nhân.
Thiên Trung gật đầu:
- Tiền bối nói cũng phải. vậy tiểu bối tạm thời không đến Tứ Xuyên nữa, mà theo tiền bối tới Cam Túc một chuyến xem sao.
Hà Thất Phong tỏ ra thích thú nói:
- Vậy ngươi hãy sửa soạn, chờ ta một chút, ta ra ngoài gọi Ngưu Nải đến rồi chúng ta cùng lên đường.
Thiên Trung thành thật:
- Tiểu bối cũng đâu có cái gì để sửa soạn, vậy cứ để tiểu bối cùng đi với tiền bối luôn cho tiện.
- Ngươi tính vậy cũng gọn, đi thôi.
Thiên Trung lật đật bỏ một nén bạc lên bàn, rồi cùng Hà Thất Phong rời tửu điếm bằng cửa sau, đi mất.
Vài khắc sau đó, người ta thấy ở con lộ cái quan có ba người đang hướng về phía Cam Túc đi tới.
* * *.
Chu Thất Thất cùng hai vị trong Tứ đại hộ pháp của Tây Vương phái là Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung đi vào đại sảnh của Tây Vương điện.
Trên bục cao, cạnh một chiếc ghế lớn có khắc hình mặt trời, chạm trổ tinh vi, sơn son thếp vàng, Tây Vương Chu Kiếm Sinh đứng tần ngần ở đó.
Chu Thất Thất vừa nhìn thấy cha, nàng đã gọi to:
- Phụ thân!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhìn con gái nở một nụ cười thật tươi đáp lại.
- Con gái yêu của cha, bấy lâu không gặp cha rất lo lắng cho con.
Chu Thất Thất nhìn cha, nàng lên tiếng hỏi:
- Không biết có chuyện gì phụ thân lại triệu hồi con về Tây Vương điện gấp như vậy?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh hất tay:
- Các ngươi lui ra ngoài.

Tây Vương bước xuống khỏi bục cao, đến bên con gái ôn tồn cất giọng:
- Con rời Tây Vương phái vào Khổng Tước Sơn Trang đã lâu, lại không có tin tức.
Cha rất lo lắng nên sai Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung đến tìm con.
- Thì ra là vậy.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nói tiếp:
- Con vào Khổng Tước Sơn Trang đã lâu, không biết thu thập được những gì?
Chu Thất Thất bèn kể:
- Khổng Tước trang chủ Khổng Thiện Vương đã có ý cấu kết với U Hồn Cốc, nhưng bên ngoài lại giả bộ chống đối, không biết có ý đồ gì đây?
- Sao con lại khẳng định như vậy?
Chu Thất Thất chép miệng:
- Vì có lần con theo dõi thấy Khổng Thiện Vương tiếp chuyện với Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhíu mày:
- Nghĩ cũng lạ, U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình từ lâu đã có ý định độc bá võ lâm để làm minh chủ. Lão ta muốn tất cả các môn phái đều khuất phục, thế sao lại cấu kết với Khổng Tước Sơn Trang?
Chu Thất Thất phán đoán:
- Theo hài nhi nghĩ có thể U Hồn giáo chủ muốn mượn tay Khổng Thiện Vương để thanh trừng các giáo phái khác không quy phục U Hồn Cốc, đồng thời mượn Khổng Tước Sơn Trang làm lá chắn nếu có chuyện gì xảy ra thì đó cũng là cái khiêng đỡ đòn cho U Hồn Cốc.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật gù tỏ ra có phần nào tán đồng sự phân tích của con gái, lão nói:
- U Hồn giáo chủ thật quỷ quyệt, lão mượn tay Khổng Thiện Vương để rồi sau này xưng bá thiên hạ xong lão sẽ loại trừ cũng không muộn. Nhưng cha lấy làm lạ một điều.
- Có phải phụ thân muốn nói tại sao Khổng Tước Sơn Trang cấu kết với U Hồn Cốc, nhưng tại sao bên ngoài lại giả vờ không có chứ gì?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bật cười:
- Con gái của cha thật là thông minh. Theo con thì tại sao như vậy?
- Hài nhi nghĩ U Hồn giáo chủ tung hỏa mù để đánh lạc hướng phán đoán của các môn phái khác, sau này ra tay khó ai trở tay cho kịp.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười mỉm vuốt râu:
- Con phân tích giống như cha đã dự đoán. Quả thật U Hồn giáo chủ

có ý định đó.
Chu Thất Thất lên tiếng:
- U Hồn Cốc hiện nay là một thế lực rất lớn mạnh trong giang hồ, nay còn cấu kết với Khổng Tước Sơn Trang, như vậy thế lực càng nguy hiểm.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chép miệng:
- U Hồn giáo chủ thật ra muốn làm minh chủ của võ lâm hay không , chuyện này không dễ như con nghĩ đâu. chính Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cũng biết Tây Vương phái chúng ta muốn điều đó, hắn liên kết với các môn phái khác để tạo thêm hậu thuẩn. Cha sẽ không để cho hắn toại nguyện.
Chu Thất Thất nhìn cha, nàng nói:
- Con sợ Tây Vương phái của chúng ta chưa phải là đối thủ của U Hồn Cốc.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bật cười:
- Kẻ mạnh dùng sức, người yếu dùng mưu. Muốn làm được việc lớn phải có cơ mưu hơn là dựa vào vai u thịt bắp.
- Cha nói có lý lắm.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật gù, tỏ ra hài lòng:
- Không ngờ lần này con gái của cha đột nhập vào Khổng Tước Sơn Trang lại thu được nhiều tin tức quan trọng như vậy. Con nên trở về đó một lần nữa.
- Đã hết hy vọng rồi cha ạ!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhíu mày nhìn con gái tỏ ra khó hiểu.
Thấy vậy Chu Thất Thất liền nói:
- Con đã bị lộ tông tích, không thể trở lại Khổng Tước Sơn Trang được.
Chu Kiếm Sinh giật mình:
- Khổng Thiện Vương đã biết chân tướng của con?
- Không hẳn là như vậy. Nhưng có điều lão ta đã biết hài nhi là gian tế và còn cho hai lão Khổng Hắc và Khổng Lam truy sát hài nhi, cũng may lúc đó có người ra tay cứu kịp.
Nói đoạn Chu Thất Thất bèn kể lại mọi việc cho Tây Vương Chu Kiếm Sinh nghe, cuối cùng nàng thốt:
- Rốt cuộc cha lại cho người đến đón con về đây, không kịp tạ từ người ta một tiếng, thật là thất lễ.
Tây Vương cười xòa:
- Con gái của cha lại trọng tín nghĩa như vậy, được rồi để có dịp cha sẽ tạ ơn người ấy.
- Bây giờ cha định kế sách ra sao đây?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh chắp tay sau lưng, bước ra xa một chút rồi nói:
- Con không còn trở về Khổng Tước Sơn Trang được nữa, vậy cha nhờ con một chuyện.
- Dạ thưa cha, hài nhi xin nghe.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh xoay người lại nhìn vào mặt Chu Thất Thất.
- Theo thám báo của cha phái đi vừa đưa tin về cho biết, Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện ở thành Lạc Dương.
- Chấn Thiên Kiếm?
Chu Thất Thất nhí mày:
- Tin tức có chính xác không cha?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cất giọng:
- Đây chỉ là tin đồn, thật hư ra sao chưa ai dám khẳng định. Chính vì vậy cha muốn con tới thành Lạc Dương xem sao?
Chu Thất Thất cúi đầu:
- Hài nhi xin phụng mạng.
- Chuyến đi này cha sẽ cho Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung theo con. Có điều này con phải nên nhớ, U Hồn giáo chủ có muốn làm minh chủ, thống nhất võ lâm thì hắn phải có cây Chấn Thiên Kiếm. Đó là vật chí bảo của võ lâm Trung nguyên, họa ra hắn mới có hy vọng.
Chu Thất Thất lên tiếng:
- Theo sự hiểu biết của hài nhi, thì cây Chấn Thiên Kiếm chứa đựng bên trong nó cả một sự huyền bí về võ thuật kiếm pháp. Vì vậy cho nên giang hồ mới đề xuất ai có nó sẽ được đưa lên làm minh chủ để thống nhất các môn phái ở Trung nguyên.
- Con gái ta không ngờ lại có một tầm hiểu biết khá rộng đến thế. Quả đúng vậy, không sai, nhưng nói cho đúng hơn kẻ nào có được nó trong tay song đạo đức không có, chưa chắc các môn phái khác sẽ tuân phục.
Chu Thất Thất gật đầu:
- Con hiểu rồi, kẻ nào có được nhân phẩm tốt mới có hy vọng.
Bất chợt chàng nhìn qua cha có ý dò xét. Tây Vương Chu Kiếm Sinh hiểu ý liền nói:
- Cha không màng làm minh chủ. Người học võ chỉ cốt mong sao đạt được tới đỉnh điểm siêu phàm của võ học, đó là ước mư duy nhất của cha.
- Phụ thân chỉ mong đạt tới tuyệt đỉnh công phu, chẳng lẽ không có mục đích gì?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nheo mắt chậm rãi nói:

- Đó là chuyện của ngày sau, không ai có thể biết sẽ xảy ra điều gì. Trước mắt con cứ làm những gì cha đã dặn là được rồi.
- Hài nhi xin tuân mạng.
Lý Mạc Thu từ bên ngoài chạy vào, nét mặt của hắn có vẻ kinh hoàng:
- Bẩm báo chưởng môn, bên ngoài đã xảy ra chuyện.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chẳng nói gì, chỉ có Chu Thất Thất lên tiếng:
- Lý hộ pháp hãy nói rõ hơn, đã xảy ra chuyện gì?
- Tiểu thư, bên ngoài có người của U Hồn Cốc tới gây sự với môn đồ của chúng ta.
Chu Thất Thất bừng giận:
- Kẻ nào mà dám ngang tàng như vậy chứ? Chẳng coi Tây Vương phái ra gì hết.
Nàng xoay lại nói với cha:
- Phụ thân cứ ở lại đây, để hài nhi ra ngoài xem sao.
Nói đoạn, chẳng chờ ý kiến của Tây Vương có bằng lòng hay không, Chu Thất Thất đã cùng Lý Mạc Thu bỏ đi ra ngoài.
Ngoài khu đất trống nằm trong lãnh địa của Tây Vương phái, Chu Thất Thất nhìn thấy hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc là Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh và Thanh Ưng Quách Phú Lương. Cả hai đang giao đấu với đám môn đồ Tây Vương phái.
Ở xa hơn một chút ngoài cuộc chiến, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đứng bất động nhìn vào cuộc chiến quan sát.
Chu Thất Thất vội quát to:
- Dừng tay!
Lập tức đám môn đồ của Tây Vương phái nhảy ra ngoài, tạo một vòng tròn bao lấy hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc lại.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh hất mặt nói:
- Tây Vương Chu Kiếm Sinh đâu không ra đây, lại để cho đứa bé con ra tiếp bọn ta vậy?
Từ Mậu Trung đứng gần đó quát lớn:
- Câm miệng lại ngay, không được vô lễ trước mặt tiểu thư của ta.
Thanh Ưng Quách Phú Lương nhướng mày gật gù nói:
- À! Thì ra là đại tiểu thư của Tây Vương phái, Chu Thất Thất.
Chu Thất Thất cất giọng nhưng không nhìn hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc mà nàng chỉ nhìn qua chỗ Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều:
- Các ngươi tới đây để làm gì?
Đến lúc này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều mới chịu bước tới, lên

tiếng:
- Tại hạ vâng mạng của U Hồn giáo chủ đến đây xin được cầu kiến Tây Vương chủ.
Chu Thất Thất hứ nhẹ một tiếng:
- Cầu kiến phụ thân của ta mà ra tay đánh người của Tây Vương phái, chẳng lẽ từ xưa đến nay U Hồn Cốc có lối giao thiệp thô thiển đến vậy sao?
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh nghe Chu Thất Thất chửi khéo, hắn xốc tới toan làm dữ nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã kịp ngăn lại. Hắn cười thật tươi, chậm rãi nói với Chu Thất Thất:
- Đấy chẳng qua là sự hiểu lầm, mong tiểu thư bỏ qua cho. Tại hạ thật sự có ý muốn gặp Tây Vương chủ.
Chu Thất Thất cao giọng:
- Cha ta là hạng người gì mà các ngươi muốn gặp là gặp hay sao? Cho dù các ngươi có muốn đi chăng nữa cũng phải hỏi Chu Thất Thất này có bằng lòng hay không đã?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vẫn ôn tồn:
- Tại hạ thấy cô nương hơi quá đáng rồi đó.
Chu Thất Thất gằn giọng:
- Tại các ngươi vô phép trước thì đừng trách sao bản cô nương đây thất lễ.

Hồi 3
Quan Âm Sơn Trang

Thanh Ưng Quách Phú Lương lên tiếng:
- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi hộ pháp chớ có nói chi nhiều, cứ để cho tôi dạy con bé ấy một bài học.
Bên này Lý Mạc Thu cũng không vừa, cất giọng:
- Để ta thử xem tài nghệ của đại đệ tử U Hồn Cốc cao thấp ra sao mà phách lối đến như vậy.
Nói xong toan xông tới thì Chu Thất Thất đã cản lại.
- Không cần ngươi nhọc sức làm gì, cứ để hai con tép mỏng ấy cho tôi trừng trị được rồi.
Nghe Chu Thất Thất chê bai mình, Thanh Ưng Quách Phú Lương nộ khí xung thiên gầm lên một tiếng rồi trở bộ chẳng thèm dùng đến kiếm mà chỉ vung quyền phóng tới đấm vào mặt đối phương.

Hắn tỏ ra xem thường Chu Thất Thất.
Chu Thất Thất chẳng thèm đếm xỉa tới, nàng chờ đường quyền của địch thủ tới thật gần rồi mới chịu nghiêng đầu né tránh. Sau đó đảo bộ thân pháp nâng cánh tay lên đánh ra mấy thế tuyệt đẹp, bức bách buộc đối phương phải lui về sau.
Thanh Ưng Quách Phú Lương nhảy lùi lại, hắn hơi giật mình và nghĩ trong đầu:
"Hôm ở tửu điếm, ả trông yếu đuối lắm mà, sao hôm nay tỏ ra dũng mãnh như vậy?
ta thật chẳng ngờ!".
Thấy một mình Thanh Ưng địch không lại Chu Thất Thất, Bạch Ưng ào tới trợ lực.
Thanh kiếm trên tay hắn múa lên phát ra nhiều tiếng gió lạnh người, rồi múa kiếm thành một vòng tròn, di động thân ảnh phóng vút lên cao nhảy đến chỗ Chu Thất Thất, áp dụng thế Phi long bát bộ, vờn chụp thanh kiếm lên tám huyệt đạo trên cơ thể đối thủ.
Chu Thất Thất chẳng coi ra gì, nàng liền sử dụng thuật phi thân do đích thân cha nàng đã dạy. Thoắt một cái đã phi bộ phản hồi nhảy ra khỏi vòng vây hãm của kiếm quang một cách dễ dàng.
Chu Thất Thất trề môi tỏ ra khinh thường nói:
- Để bản cô nương cho các ngươi biết Tây Vương phái là nơi đến dễ nhưng khó về.
Nói dứt nàng quét chân một cái trên mặt đất làm điểm tựa, quăng mình quay tròn trên không, một vật sáng màu đỏ từ tay nàng vút ra bắn thẳng đến thân người của Bạch Ưng nhanh như ánh chớp, đồng thời từ vệt sáng ấy một nội lực hùng hậu được kèm theo chẳng khác nào tựa sức lôi công có thể làm núi lở sao băng.
Trước khí thế tấn công như vũ bão của Chu Thất Thất, làm cho Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh vô cùng kinh hãi. Hắn chẳng ngờ một cô gái thoạt trông yếu ớt như bông hoa trước gió này lại có được một nội lực đáng nể phục.
Không dám khinh địch, Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh bèn vận lực đề khí lên đan điền để bảo vệ các yếu huyệt ở đó rồi đẩy mạnh hữu chưởng vào người đối phương. Sức gió đánh ra ào ạt cuồn cuộn dồn đến đối thủ như thác đổ đá chạy, không gì kềm hãm được.
Tưởng đâu ngọn chưởng ấy của Bạch Ưng sẽ làm cho Chu Thất Thất phải nhảy ra xa để tránh, nhưng không, nàng vẫy nhẹ tay một cái, vệt sáng màu đỏ liền đổi vị trí bay ngược về phía Thanh Ưng, còn thân người của nàng thì cất lên lơ lửng trên không.
Chu Thất Thất đã khéo léo biết kết hợp sức của mình với ngọn

chưởng của Bạch Ưng, tạo ra một luồng sức hỗn hợp càng làm tăng thêm sự kinh khủng cho thế đánh của nàng.
Vệt sáng ấy lao đến bên Thanh Ưng với một tốc độ khủng khiếp, tưởng chừng không có cái gì có thể nhanh hơn nữa, làm hắn hoảng hốt lia nhanh thanh kiếm, đưa đến gạt phăng sang bên.
Bốp.
Cánh tay Thanh Ưng tê rần khi hai loại vũ khí chạm vào nhau. Thân người của hắn lảo đảo chực muốn ngã. Đến lúc này Thanh Ưng mới cảm nhận hết được nội lực của Chu Thất Thất. Và định thần nhìn lại mới rõ binh khí của đối phương.
Thì ra trên tay của Chu Thất Thất chỉ là vài khúc vải lụa màu đỏ mỏng manh dài độ vài thước.
Thanh Ưng tỏ ra thán phục vì hắn không thể ngờ rằng với tấm lụa mềm mại mà Chu Thất Thất có thể biến thành cứng không khác gì một thanh thép.
Riêng Chu Thất Thất cũng ít nhiều bị ảnh hưởng của sự va chạm vừa rồi. Dẫu sao so với hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc nàng có phần trội hơn. Nhưng hai gã đó chỉ là thành phần nhỏ trong U Hồn Cốc. Nàng hiểu được điều đó và không dám xem thường đối thủ đáng gờm đứng trước mặt mình, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Xem ra cán cân có nghiêng về cho phía Tây Vương phái.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vỗ nhẹ hai tay vào nhau, lên tiếng khen:
- Chu cô nương quả thật xứng đáng là đại tiểu thư của Tây Vương phái. Tại hạ rất lấy làm khâm phục.
Chu Thất Thất vòng tay đáp lễ:
- Qúa khen, nhưng so với Âm Hồn Đoạt Mạng lão bối đây, tại hạ còn thua xa.
- Khách sáo, khách sáo. Tiểu thư tỏ ra nhún nhường nữa rồi. Bây giờ tại hạ có thể vào gặp Tây Vương chủ được chứ?
- Không được!
Chu Thất Thất khoác tay:
- Muốn vào gặp thân phụ thì phải thắng được vãn bối.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười nhạt, khẽ lên tiếng:
- Tại hạ thật sự tới đây với thành ý tốt, chứ không phải để gây chuyện. Nhưng nếu Chu cô nương đã nói như vậy thì tại hạ đành thất kính vậy.
Từ Mậu Trung lên tiếng:
- Phách lối, ngang tàng, không cần tiểu thư của ta ra tay mà bọn ta cũng đủ sức đối phó với ngươi.

Chu Thất Thất đưa tay ngăn lại:
- Không được nói vậy, cứ để ta tiếp đón Phi Bất Thiều lão bối.
- Tại hạ sẽ nhường trước cho tiểu thư ba chiêu, sau đó xin cẩn thận.
Chu Thất Thất lớn tiếng:
- Phi lão bối không cần làm như vậy.
Lời nói chưa dứt đã thấy thân người của Chu Thất Thất phóng tới, tấm lụa đỏ trên tay lại khởi động như con mãng xà uốn éo lướt tới đánh vài đại huyệt Lương Môn của đối thủ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng coi ra gì, hắn trở bộ chân hơi nhích sang bên một ít, phất nhẹ tay một cái, một luồng nội lực thâm hậu từ toàn thân phát ra, âm thầm âm ỉ nhưng rất ghê gớm.
Tấm lụa đỏ từ tay Chu Thất Thất chạm phải vòng bao phủ ấy dội ngược trở lại làm cho cánh tay của nàng như chạm phải khối sắt khổng lồ, đau buốt.
Hai gã hộ pháp Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung vội vàng chạy tới đỡ lấy thân người nàng.
Lý Mạc Thu lên tiếng:
- Tiểu thư, không sao chứ?
- Ta không sao.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều làm ra vẻ lo lắng, hỏi thăm:
- Chu tiểu thư không sao chứ?
Biết Âm Hồn Đoạt Mạng ngạo mình, Chu Thất Thất tức lắm nhưng vẫn tỏ ra bình thản. Nàng thốt:
- Phi lão bối nương tay nên tại hạ không sao, xin tiếp chiêu.
Nàng hất tay hai gã hộ pháp rồi cất mình phóng tới. Lần này Chu Thất Thất cẩn thận hơn, nàng vận chân lực vào đôi bàn tay phóng ra một chưởng đánh vào ngực đối phương, nhưng thật ra đó chỉ là đòn giả để dụ địch.
Chu Thất Thất dự tính chờ Phi Bất Thiều ra tay chống đỡ thì sẽ sử dụng đòn thật mà hạ đối thủ.
Nhưng nàng đã lầm, Âm Hồn Đoạt Mạng là một kẻ nham hiểm, đã từng đấu qua không biết bao nhiêu trận nên có dư kinh nghiệm. Chỉ cần liếc sơ qua là đủ biết Chu Thất Thất muốn làm gì rồi.
Hắn nhận thấy cánh tay của Chu Thất Thất đánh ra chỉ có nửa vời, không phát huy được hết năng lực sẳn có nên biết ngay đối phương đang đánh một đòn hư để hắn không đề phòng, tiếp theo đó sẽ trúng đòn thật.
Không nói nửa lời, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vẫn đứng vững, chờ ngọn kình phong ập đến, rồi chỉ khẽ xoay người nhẹ một cái, làm cho luồng chưởng phong lướt ngang qua người hắn và chỉ

tạo ra một cảm giác mát lạnh, như gặp phải trận gió xuân, chẳng hề hấn gì.
Tưởng đâu đối phương trúng kế của mình, đâu dè chỉ né tránh, Chu Thất Thất tức giận phát tay đánh luôn một chưởng ra.
Lần này Chu Thất Thất dốc hết sức lực quyết đánh bại địch thủ bằng đòn quyết định này cho nên ngọn chưởng phong đánh ra mang một sức mạnh bạt núi kình lâm, như một ngọn sóng trào, đùng đùng dồn lên bờ đá.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhận ra chưởng pháp này, hắn kêu thầm trong miệng:
- Hồng huyết chưởng!
Hắn không dám khinh suất, bởi vì Tây Vương Chu Kiếm Sinh nổi danh trên chốn giang hồ cũng nhờ vào chưởng pháp này.
Lập tức Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều di bộ thân ảnh, đồng thời đưa khí về đan điền chuẩn bị.
Thân ảnh của hắn quá nhanh nên ngọn chưởng của Chu Thất Thất đánh hụt ra ngoài. Nàng điên tiết đưa tay toan đánh tiếp thì đã nghe Phi Bất Thiều lên tiếng:
- Chu tiểu thư, ba chiêu đã qua, bây giờ tại hạ ra tay đây.
Nói đoạn hắn ta lướt tới, không cần dùng đến chưởng pháp, Âm Hồn Đoạt Mạng chỉ dùng quyền cước mà thôi.
Năm ngón tay của hắn chỉa thẳng vào mặt Chu Thất Thất, khí thế trông rất hùng dũng, nhưng khi đến gần bàn tay ấy đột ngột biến thế từ trảo sang quyền. Quả đấm có sức mạnh ngàn cân lao tới.
Chu Thất Thất thấy đối phương có vẻ xem thường mình quá, nàng bèn thi triển quyền pháp đón đỡ đòn đánh của đối thủ. Nàng không thể nào ngờ trứng lại chọi đá.
Khi hai tay đôi bên chạm vào nhau, Chu Thất Thất có cảm giác như tay mình đang nắm giữ vật gì rất nặng, hai chân nàng lật đật xuống tấn mới đứng vững được. Nhưng sức nặng ấy cứ như có sức hút mãnh liệt, bám riết lấy đôi tay của nàng không rời.
Hốt hoảng, Chu Thất Thất phải dùng toàn lực hất mạnh cánh tay của Phi Bất Thiều ra, rồi loạng choạng lui về sau.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười khẩy, búng nhẹ ra lướt tới, chẳng khác một đường đạn cực kỳ nguy hiểm.
Chu Thất Thất giật mình xoay người để tránh, bây giờ nàng mới cảm thấy mình so với Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều một trời một vực, như chú cừu non đùa giỡn với chúa sơn lâm, là ngọn gió đùa lại đi trêu bão tố.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bất thần sử dụng thân ảnh biến

hóa phóng tới chỗ Chu Thất Thất.
Hành động này chiêu hắn quá nhanh khiến hai gã hộ pháp của Tây Vương phái trở tay không kịp, có muốn ra tay cứu giúp cho Chu Thất Thất cũng đã muộn, họ chỉ biết trố mắt đứng nhìn.
Trong lúc nguy kịch ấy, một bóng người phóng vút tới, tay của người này chạm vào tay của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và cả hai phải lùi lại.
Đến khi đã trụ tấn vững, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều mới định thần nhìn kỹ lại hắn mới nhận ra người vừa ra tay không ai khác hơn là Tây Vương Chu Kiếm Sinh.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nở một nụ cười thật tươi, rồi vòng tay thi lễ:
- Tiện nữ của lão phu có mắt không tròng, dám nghinh ngang chẳng lượng sức mình, xin Phi hộ pháp vì lão phu mà bỏ qua cho.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xua tay:
- Tây Vương chủ nhân sao lại nói vậy? tại hạ đây rất lấy làm ái ngại.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh thắc mắc hỏi:
- Không biết Phi hộ pháp thân hành tới đây có chuyện gì chỉ giáo?
- Tại hạ vâng lệnh của U Hồn giáo chủ tới đây, đệ trình lên Tây Vương giáo chủ tấm thiệp của U Hồn Cốc.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh lên tiếng:
- Hay là lão phu mời Phi hộ pháp vào tệ xá rồi chúng ta hãy bàn chuyện.
- Không cần phải khách sáo như vậy!
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đưa tay ngăn, sau đó nói tiếp:
- Tại hạ có việc cần phải đi ngay, nếu lần sau có dịp, nhất định tại hạ đây sẽ không từ chối lời mời của Tây Vương chủ nhân.
Nói đoạn y lấy tấm thiệp màu đỏ ra, sau đó vận lực búng nó bay sang chỗ Tây Vương Chu Kiếm Sinh đứng.
Biết đối phương muốn thử qua tài sức của mình, Tây Vương Chu Kiếm Sinh giả vờ đưa tay lên vuốt râu, nhưng kỳ thực đẩy ra một luồng kình khí.
Người tầm thường không dễ gì nhận ra được điều này, làn kình phong thoát ra lập tức bắn tới cản đi sức bay tới của tấm thiệp, làm nó đang lơ lửng trên không lướt tới chợt khựng lại và đứng yên một chỗ, tựa như có kẻ tàng hình nào đó giữ tấm thiệp ấy ở khoảng giữa hai người vậy.
Kỳ thực vì nội lực của hai người đang đấu với nhau, sức ép từ hai phía đã làm cho tấm thiệp đứng khựng lại.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh một mặt vận lực để giữ cho cán cân quân

bình, một mặt tỏ ra như không, lão cất giọng:
- Tây Vương phái có đáng là gì thế mà U Hồn giáo chủ lại quá quan tâm đến thế, điều này làm cho lão phu đây ái ngại vô cùng.
Nghe Chu Kiếm Sinh lên tiếng, Âm Hồn Đoạt Mạng phần nào kính phục, bởi phàm một khi hai bên đang giao đấu nội lực với nhau thì phải tập trung toàn bộ nội lực sẵün có để đối phó với kẻ địch, chỉ cần lơ đểnh hay sơ suất nhỏ nào cũng có thể bọ đối phương lấn lướt và như vậy lục phủ ngũ tạng của mình sẽ bị nội thương, còn nặng hơn có thể bị đứt ruột gan, nát tim phổi ra mà chết.
Ấy thế mà Tây Vương Chu Kiếm Sinh lại có thể vừa đấu nội lực lại vừa nói chuyện, điều này chứng tỏ nội lực của lão rất cao, không bị chi phối ra khi lão một lúc cùng làm hai chuyện.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều không dám coi thường, hắn chỉ cười mỉm và cũng lên tiếng đáp lại:
- Tiếng tăm của Tây Vương chủ nhân trên giang hồ ai lại không biết, đừng tự hạ thấp mình như thế, xin tiếp thiệp.
Nói dứt, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có cảm giác lồng ngực đau nhói. Hắn nhận ra ngay điều đó và biết rằng nội lực của hắn không bằng Chu Kiếm Sinh nên vội vàng ngưng tụ chân khí lên đan điền để chống lại và đồng thời đẩy lực xâm nhập của Tây Vương trở ra ngoài.
Là người từng trải nên mỗi động tác của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều rất kín đáo khó ai phát hiện, kể cả một người như Tây Vương Chu Kiếm Sinh cũng bị qua mặt.
Nói về Tây Vương Chu Kiếm Sinh nghe Phi Bất Thiều lên tiếng trả lời, lão bèn tự nhủ "hắn cũng lợi hại thiệt".
- Lão phu xin nhận thiệp.
Nói đoạn ngưng tụ nội khí không đấu nữa. Tấm thiệp lập tức được bay lại Chu Kiếm Sinh nhưng còn cách mặt Tây Vương một khoảng ngắn đã thấy ông thở hắt ra, nội lực lại một lần nữa phát ra ngăn chặn tấm thiệp lại.
Bên này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật đầu thốt:
- Nội lực thâm hậu, khâm phục, khâm phục!
- Phi hộ pháp quá khen.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay:
- Trách nhiệm đã xong, giờ xin cáo biệt.
- Lão phu không tiễn, Phi hộ pháp và hai vị đây ra về thong thả.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hất hàm ra hiệu, rồi cùng hai gã đại đệ tử phóng mình rời khỏi lãnh địa của Tây Vương phái.
Chu Thất Thất bước đến cạnh cha, nàng lên tiếng:

- U Hồn Cốc thật là phách lối.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chép miệng:
- Gã này nội lực cũng khá lợi hại lắm, chỉ là một trong Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc mà lợi hại đến như vậy, thử hỏi Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình còn lợi hại đến mức nào.
Chu Thất Thất liền nói:
- Phụ thân lại khen người mà chê ta rồi. Tây Vương phái chúng ta cũng nổi danh trên giang hồ lắm kia mà.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh khoác tay:
- Chớ có coi thường địch quân mà chuốc họa vào thân. U Hồn Cốc không dễ gì đối phó như con tưởng đâu, và giáo chủ Doãn Chí Bình chẳng đơn giản chút nào.
Lý Mạc Thu vòng tay thốt:
- Chủ nhân không biết trong thiệp Ưng Vương đã viết gì?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh sực nhớ, bèn mở ra xem, sau đó nói:
- Doãn Chí Bình mời ta sang U Hồn Cốc.
Từ Mậu Trung lên tiếng:
- Có thể đây là cái bẫy. Chủ nhân không nên đi.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vuốt chòm râu, bật cười:
- Thật sự là cái bẫy thì ta cũng đi, nhưng ta tin Ưng Vương Ngũ Sát không dại gì mà làm như thế.
Chu Thất Thất xen vào:
- Hài nhi sẽ cùng thân phụ tới U Hồn Cốc.
- Không được.
Chu Kiếm Sinh đưa tay cản lại, rồi nói tiếp:
- Con còn phải tới thành Lạc Dương lo cho xong công việc cha đã giao.
Chu Thất Thất nhăn mặt:
- Nhưng hài nhi không an tâm để phụ thân đến U Hồn Cốc một mình.
Chu Kiếm Sinh bật cười:
- Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình gởi thiệp cho cha, hắn đã làm theo đúng quy luật giang hồ. Như vậy chắc chắn không có làm điều gì xấu.
Lý Mạc Thu lên tiếng:
- Giáo chủ của U Hồn Cốc mời chủ nhân đi lần này không biết lão ta có âm mưu gì đây? Chủ nhân nên cẩn thận.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nheo mắt, phán đoán sự việc:
- Ta nghĩ lần này Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình mời ta đến U Hồn Cốc có lẽ chỉ muốn khuyến dụ Tây Vương phái cấu kết với hắn mà thôi.

Từ Mậu Trung nói:
- Nếu vậy dã tâm của Ưng Vương Ngũ Sát rất lớn, lão muốn độc bá võ lâm bằng cách mượn tay kẻ khác chém giết lẫn nhau, và được "thế ngư ông đắc lợi".
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cất giọng:
- Ta biết phải làm gì khi gặp giáo chủ U Hồn Cốc. Bây giờ hai ngươi ra ngoài điều động môn đồ tuần tra.
Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung cúi đầu nhận lệnh rồi cúi chào cha con Tây Vương lui ra.
Chu Kiếm Sinh nhìn qua con gái nói:
- Con cũng đã mệt mỏi lắm rồi, hãy vào thư phòng nghỉ ngơi để mai còn phải lên đường.
Chu Thất Thất thốt:
- Phụ thân cũng nên vào trong an nghĩ, giữ gìn sức khỏe là trên hết.
Nói đoạn nàng cúi đầu chào cha, sau đó dời gót bước đi.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chắp hai tay sau lưng, nhìn theo con gái rồi sau cùng cũng quay lưng bỏ đi vào bên trong.
* * *..
Suốt mấy ngày liền cứ nhắm hướng Cam Túc đi tới, cuối cùng ba người Hà Thất Phong bang chủ Cái Bang, Ngưu Hải và Trương Thiên Trung cũng đã đến địa phận của Cam Túc.
Vừa bước vào cổng thành, họ đã thấy sự nhộn nhịp, tấp nập của phố phường. Mấy ngày trên đường đi họ chỉ nhìn thấy núi rừng trùng điệp và sự hoang vu của đất trời.
Nay được hòa nhập lại với không khí thành thị, cho nên ai cũng có cảm giác vui lây với sự náo nhiệt ấy.
Cả ba dừng lại trước một ngã ba, phố chợ, dân mua bán tấp nập, nhộn nhịp.
Trương Thiên Trung đưa mắt nhìn quanh, chàng thấy ở đằng kia trên lầu cao có mấy cô gái quần áo đủ màu sặc sỡ, họ đứng ngoài hành lang, tay nắm chặt vào lan can còn tay kia cầm chiếc khăn lụa, mỗi người một màu khác nhau, và cùng vẫy mời các khách nam nhi đi phía dưới đường.
Lấy làm lạ Trương Thiên Trung bèn hỏi:
- Lão tiền bối, họ đang làm gì thế?
Hà Thất Phong bèn trả lời:
- Ngươi không biết hay sao?
- Từ nhỏ tiểu bối sống với sư phụ nơi rừng cao núi thẳm, nên đâu có biết gì.
Hà Thất Phong chép miệng:

- Vậy để ta nói cho ngươi biết, họ là kỹ nữ đấy?
- Kỹ nữ?
Trương Thiên Trung ngơ ngác:
- Kỹ nữ là sao vậy lão tiền bối?
Hà Thất Phong đáp:
- Là loại người buôn hướng bán phấn đó.
- Tiểu bối cũng không hiểu?
Hà Thất Phong dậm chân, đưa tay gãi đầu, nhìn qua Trương Thiên Trung.
- Ai da! Sao ngươi ngu quá vậy, kỹ nữ ngươi không biết, nói buôn hướng bán phấn cũng không biết. Ta phải giải thích làm sao với ngươi mới hiểu đây.
Ngưu Hải bèn xen vào:
- Sư phụ cứ để đệ tử giải thích cho hắn hiểu.
Hắn nhìn qua Trương Thiên Trung rồi đưa hai tay úp vào lật qua lật lại nói:
- Họ là những người chuyên sống bằng nghề như thế này nè, hiểu chưa?
Trương Thiên Trung nhăn mặt tỏ ra không hiểu, chàng bắt chước Ngưu Hải úp hai bàn tay vào nhau lật qua lật lại, nhíu mày suy nghĩ.
Hà Thất Phong gõ vào đầu Ngưu Hải rồi cất giọng:
- Ngươi làm như vậy làm sao hắn hiểu.
Nói đoạn nhìn qua Trương Thiên Trung thốt:
- Rồi lần lần tiểu tử ngươi sẽ hiểu.
Trương Thiên Trung cất giọng:
- Mình vào đó được không lão tiền bối?
Hà Thất Phong xua tay lia lịa:
- Không nên, không nên, người đàng hoàng chẳng ai vào đó làm gì. Tiểu tử ngươi nghe ta dặn đây, nơi đó gọi là kỹ viện, ta cấm ngươi không được vào đó nghe chưa?
Trương Thiên Trung gật nhẹ đầu:
- Tiểu bối biết rồi.
- Bây giờ ngươi và Ngưu Hải ở đây, chờ ta một chút ta lại đằng kia có chút việc, sau đó sẽ trở lại ngay.
Ngưu Hải bèn nói:
- Sư phụ cho đệ tử theo cùng.
- Không được, ta đã bảo ngươi ở đây kia mà?
Ngưu Hải nói tiếp:
- Nhưng sư phụ đi đâu thì đệ tử theo đó, đặng có gì sư phụ dạy bảo.
- Ngươi thật là rắc rối quá, chẳng lẽ ta đi đại tiện ngươi cũng theo

hay sao?
Ngưu Hải lí nhí trong miệng:
- Cái này đệ tử không dám.
- Vậy thì ở lại đây với Trương Thiên Trung chờ ta một chút.
Nói đoạn bỏ đi liền. Ngưu Hải chỉ biết đứng nhìn theo.
Trương Thiên Trung đứng sớ rớ chẳng biết làm gì. Chàng cứ loanh quanh hết nhìn cái này đến nhìn cái khác. Vật nào đối với chàng cũng mới lạ vào hào nhoáng.
Được một lúc, Trương Thiên Trung bèn nói với Ngưu Hải:
- Ngưu huynh này, buồn quá, hay là huynh đệ mình tìm cái gì chơi cho vui đi.
- Ngươi tưởng mình là con nít hay sao? Không có chuyện gì làm toàn nghĩ tầm bậy.
Trương Thiên Trung nhướng mày:
- Không chơi thì thôi làm gì la dữ vậy?
Bất chợt Trương Thiên Trung nghe có tiếng của con gái nói to ở phía đằng kia.
- Giữa ban ngày ban mặt mà các ngươi lại dám giở trò bỉ ổi hay sao?
Rồi tiếng của một gã đại hán nào đó:
- Đừng có lớn giọng như vậy, ngươi không biết oai danh của đại ca ta ở đây hay sao, dám to tiếng đến thế?
Trương Thiên Trung bèn cùng Ngưu Hải bước tới chỗ đó xem sao. Chàng thấy có hai gã đại hán đang uy hiếp hai cô gái nọ.
Trong số hai người con gái có một người rất đẹp. Trương Thiên Trung ngắm nhìn rồi nghĩ nhanh trong đầu:
"Mình tưởng đâu trên đời này chỉ có Chu Thất Thất là mỹ nhân tuyệt thế, không ngờ vị cô nương này còn đẹp hơn Chu Thất Thất gấp mười lần. Quả thế gian này có lắm trang tuyệt thế giai nhân.".
Một gã bước tới có vẻ hách dịch thốt:
- Đại ca của ta thấy vị tiểu thư đây xinh đẹp nên lòng mới để ý tới, đừng có làm phật ý đại ca của ta.
A hoàn đi theo với cô gái lên tiếng:
- Ngươi có biết tiểu thư ta là ai hay không mà dám trêu ghẹo.
Gã ấy khoác tay:
- Là ai cũng mặc, quan phủ ở đây nghe tới danh của đại ca ta cũng còn phải nể sợ.
Vị cô nương bây giờ mới chịu lên tiếng:
- Hai vị đại gia xin rũ lòng thương tha cho tiện nữ đi. Lão thân mẫu ở nhà trông đợi.
Gã đại gia bật cười:

- Lời vàng thỏ thẻ sao êm tai quá, nàng làm cho lòng ta ngây ngất say mê, nàng đừng làm cho ta thất vọng.
Hắn bước tới làm hai cô gái hoảng hốt lùi lại.
Trương Thiên Trung lấy làm lạ nói khẽ với Ngưu Hải:
- Ngưu huynh, tại sao hai gã này lại làm thế? Và mọi người ở đây thấy vậy chỉ đứng nhìn, không chịu ra tay giúp họ?
- Ngươi hỏi ta rồi ta hỏi ai đây? Ta cũng đâu có biết.
Một người qua đường nghe vậy bèn nói khẽ với Trương Thiên Trung:
- Hai vị có lẽ từ xa mới tới đây, cho nên không biết. Số là gã đại ca đó chính là công tử Đại Sinh, con trai của quan Tuần phủ ở trấn này, ngang tàng hống hách bấy lâu nay, hãm hại không biết bao nhiêu cô gái nhà lành.
Ngưu Hải cất tiếng:
- Những kẻ như vậy để sống làm gì cho chật đất. Hắn tưởng là con của quan Tuần phủ là lớn lắm sao?
Ngưu Hải thúc tay vào người Trương Thiên Trung.
- Trung đệ, ngươi có cảm thấy ngứa tay không. Bọn lang sói này ta nhường cho ngươi ra tay đó.
Trương Thiên Trung xua tay:
- Lão tiền bối đã dặn không được sanh sự, gây chuyện bên ngoài. Tiểu đệ nghĩ chúng ta không nên...
- Ngươi nói cái gì vậy? Ta hỏi ngươi thấy chuyện bất bình không cứu là người gì?
Trương Thiên Trung thành thật trả lời:
- Thấy chuyện bất bình không cứu là phi quân tử.
- Thì đó, tuy sư phụ có căn dặn. Nhưng họ là thân nhi nữ, chẳng lẽ mình thấy vậy mà bỏ qua hay sao?
Trương Thiên Trung gật gù:
- Ngưu huynh nói cũng phải, bọn chúng cậy quan quyền làm điều sai quấy, không thể bỏ qua.
- Thì đó, ngươi nói vậy sao còn đứng đây? Vào cứu hai vị cô nương đó đi.
Nói vừa dứt tiếng, Ngưu Hải đã xô mạnh Trương Thiên Trung vào. Lỡ đà chàng phóng vào luôn, vừa lúc gã công tử Đại Sinh đưa tay toan chụp vào người vị tiểu thư.
Trương Thiên Trung thuận tay hất luôn cánh tay gã công tử Đại Sinh ra.
Thấy việc làm của mình bị kẻ khác xen vào, gã công tử Đại Sinh quắc mắt nhìn Trương Thiên Trung rồi quát to:

- Thằng nhóc con kia, bộ ngươi hết muốn sống rồi sao mà dám xen vào chuyện của đại công tử này chứ?
Trương Thiên Trung vòng tay thốt:
- Xin công tử bớt nóng và nên để cho hai vị cô nương đây được thong thả ra về, nếu được vậy tại hạ vô cùng cảm kích.
Gã đại hán theo hầu xấn tới:
- Tiểu tử này xấc láo thật, dám chọc giận tới đại công tử của ta. Khôn hồn thì mau cút đi, nếu để công tử của ta đổi ý là ngươi toi mạng đấy.
Trương Thiên Trung vẫn từ tốn nói:
- Tại hạ đây không có ý gây sự, chỉ cốt vào đây khuyên nhủ công tử vài lời phải trái, mong công tử thuận theo.
Gã công tử Đại Sinh gắt giọng:
- Nói nhỏ nhẹ ngươi không chịu nghe, vậy đừng trách đại gia sao không nói trước.
Dứt lời, gã công tử Đại Sinh hất tay ra lệnh, lập tức gã đại hán nọ liền lao tới.
Gã này bèn vung quyền đánh liền. Trương Thiên Trung không có ý đả thương hắn, nên chàng chỉ lách người nhảy tránh qua một bên làm cú đánh chiêu đối phương đi trợt ra ngoài.
Thường ngày người dân ở quanh đây rất ghét gã Đại Sinh, nhưng không dám nói gì, nay có dịp thấy có người ra tay trừng trị, nên thích lắm, buồn quanh lại để xem.
Đến chừng thấy gã đại hán đánh hụt Trương Thiên Trung một cái, họ đồng cười rần lên, làm gã giận đỏ mặt, rút chiếc côn nhị khúc ra và nhảy tới.
Thấy gã đại hán có ý quyết ăn thua với mình, Trương Thiên Trung đã có ý ngại, nhưng chàng không còn cách nào khác nữa.
Vừa thấy ánh côn lướt tới phát ra mấy tiếng vèo vèo lạnh ót, chàng vội thi triển Ảo ảnh ma pháp, thoắt một cái đã biến mất trước sự ngơ ngác của mọi người.
Gã đại hán giật mình vì biết hôm nay đã gặp đối thủ lợi hại rồi. hắn mở to đôi mắt để tìm, bất chợt hắn nghe tiếng của Trương Thiên Trung từ phía sau:
- Tại hạ đang ở bên này.
Hốt hoảng, gã đại hán xoay quanh người lại, đồng thời thuận tay vung luôn cây nhị khúc vào người đối phương.
Trương Thiên Trung bèn đưa tay hất một cái, một luồng nội lực từ cánh tay chàng phát ra bắn tới chỗ gã đại hán. Đoạn nhị khúc côn lại đang bay chờ tới, bị trận cuồng phong của Trương Thiên Trung làm

nó hất ngược trở lại đập mạnh vào đầu của gã.
Không ngờ gậy ông đập lưng ông cho nên gã đại hán chẳng kịp tránh né, lãnh trọn khúc côn vào đầu. Hắn loạng choạng như người say rượu, chân bước xiêu vẹo.
Mọi người có mặt được một mẻ cười hả hê.
Gã Đại Sinh tức lắm, thường ngày hắn chuyên bắt nạt người khác, bây giờ bị Trương Thiên Trung hạ nhục cho nên bao nhiêu sự căm giận đều được hắn trút lên người của chàng. Hắn lướt tới chỉ tay vào mặt Trương Thiên Trung quát lớn:
- Tiểu tử kia, ngươi giỏi lắm. Hôm nay đại gia đây sẽ dạy cho ngươi một bài học.
Gã xắn tay áo rồi nhào tới, tới tấp vung quyền đánh vào mặt Trương Thiên Trung.
Ngưu Hải bên ngoài nhảy vào thốt:
- Nãy giờ đứng bên ngoài thấy đệ đánh huynh cũng thấy ngứa tay lắm. Thôi để gã này cho huynh dợt vài chiêu.
Không chờ Trương Thiên Trung có thuận ý hay không, Ngưu Hải đã phóng tới giao đấu với gã Đại Sinh.
Nhân dịp này hai cô gái bước tới cúi đầu tạ lễ, cô ái a hoàn cất tiếng:
- Cảm ơn công tử đã ra tay, nếu không tiểu thư của tôi đã bị gã thất phu kia làm bậy rồi.
Trương Thiên Trung vội xua tay:
- Tại hạ nào dám nhận hai chữ công tử của nhị vị cô nương ban cho. Thấy chuyện bất bình nên ra tay, xin chớ có bận tâm.
Vị tiểu thư lên tiếng:
- Khí khách ấy thật xứng đáng là một bậc quân tử, đại trượng phu, khiến Tống Kim Bình tiện nữ đây cảm kích vô cùng.
Trương Thiên Trung lên tiếng thốt:
- Thì ra cô nương đây là Tống tiểu thư, là ái nữ của Quan Âm sơn trang Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Không ngờ huynh cũng biết đến mẫu thân của muội.
- Thật ra tại hạ cũng chỉ mới nghe qua đây thôi. Thật là thất kính vô cùng.
Tống Kim Bình nói tiếp:
- Huynh lại khách sáo nữa rồi, làm muội ái ngại quá.
Cô gái a hoàn thốt:
- Tiểu thư, mình ra phố cũng đã lâu, chúng ta phải về thôi kẻo trang chủ trông đợi.
Tống Kim Bình lễ phép cất giọng:

- Đa tạ huynh đã cứu muội, mong có ngày chúng ta gặp lại.
Nàng cùng cô gái a hoàn vái chào Trương Thiên Trung một lần nữa rồi cất bước bỏ đi.
Chàng đứng tần ngần nhìn theo mà lòng ngây ngất trước vẻ đẹp mê hồn của Tống Kim Bình.
Đến chừng nghe tiếng hét của Ngưu Hải, Trương Thiên Trung mới giật mình xoay lại đã thấy hắn té nằm dài đằng kia. Chàng lật đật chạy tới đỡ lấy Ngưu Hải.
Lúc này bên cạnh gã Đại Sinh có thêm hai người nữa. Trương Thiên Trung nhìn qua và nhận ra họ, chàng liền lên tiếng:
- Thì ra Khổng Lam, Khổng Hắc của Khổng Tước Sơn Trang.
Khổng Lam nhướng mày thốt:
- Ta cũng không ngờ là ngươi, tiểu tử, ngươi cũng có số đào hoa lắm đó. Nhưng hôm nay ta không rảnh để nói chuyện với nhà ngươi.
Khổng Lam hất hàm ra lệnh:
- Chúng ta đi thôi.
Nói đoạn cùng Khổng Hắc và Đại Sinh, gã đại hán nọ rời khỏi.
Trương Thiên Trung đỡ Ngưu Hải đứng dậy hỏi:
- Huynh không sao chứ?
Vừa lúc Hà Thất Phong đi tới, nhìn thấy quần áo Ngưu Hải lấm lem, lão đã dậm chân nhăn mặt.
- ÁÙi da! Ta mới đi có một chút là các ngươi đã gây sự rồi. Ta đã dặn chớ có gây phiền hà kia mà?
- Sư phụ thường dạy đệ tử rằng, là nam nhi đại trượng phu thấy việc bất bình không thể bỏ qua.
- Ngươi!
Hà Thất Phong chỉ tay vào mặt Ngưu Hải rồi gãi đầu nói tiếp:
- ÁÙi da! Ngươi còn trả treo với ta nữa à.
Ngưu Hải bèn kể:
- Lúc nãy có hai gã đại hán lại đi ăn hiếp hai cô gái, nên đệ tử và Trương Thiên Trung mới xen vào. Không tin sư phụ cứ hỏi Trương Thiên Trung thì rõ.
Hà Thất Phong nhìn qua Trương Thiên Trung, thấy chàng im lặng vẻ mặt dường như đăm chiêu, lão bèn hỏi:
- Tiểu tử, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?
Trương Thiên Trung trả lời:
- Không biết Khổng Tước Sơn Trang và vị quan Tuần phủ ở trấn này có mối quan hệ ra sao?
- Ngươi càng nói ta càng không hiểu. Thôi bây giờ vừa đi ngươi vừa giải thích thêm sự việc cho ta biết.

Ngưu Hải bèn hỏi:
- Mình đi đâu sư phụ?
- Ngươi còn hỏi nữa, đến Quan Âm sơn trang chứ còn đi đâu?
Cả ba đồng bước đi. Hà Thất Phong hỏi Trương Thiên Trung:
- Vừa rồi tiểu tử ngươi nói cái gì mà quan hệ chứ?
Trương Thiên Trung bèn thuật lại:
- Lúc nãy tiểu bối giao đấu với con trai của quan Tuần phủ thì hai gã Khổng Hắc, Khổng Lam tới giải thoát. Nhưng vậy không phải họ có quan hệ với nhau hay sao?
Hà Thất Phong nhíu mày lẩm bẩm:
- Chẳng lẽ là vậy sao?
Trương Thiên Trung ngạc nhiên:
- Tiền bối nói gì thế, chẳng lẽ cái gì?
Hà Thất Phong xua tay:
- Ngươi không hiểu gì đâu, nói ra cũng mất công.
- Có phải tiền bối đã giấu tiểu bối chuyện gì phải không?
Hà Thất Phong xua tay lia lịa:
- Làm gì có chuyện đó, ta đâu có vào đấy.
Trương Thiên Trung nháy mắt làm hiệu với Ngưu Hải, chàng thốt:
- Cả Ngưu Hải cũng thấy vậy, có phải không?
- Đúng rồi đó, đệ tử cũng thấy vậy.
Đang đi, Hà Thất Phong chợt đứng lại:
- Ngươi học kiểu bênh vực người ngoài từ bao giờ vậy? Ta vào kỹ viện đó làm gì chứ?
Trương Thiên Trung nói thúc hơn:
- Tiền bối cấm tiểu bối không được vào những nơi ấy, thế mà lão còn vào. Bây giờ còn chối nữa thật là xấu hổ.
- Tiểu tử, sao ta nói mà ngươi không tin chứ? Ta đâu có vào đó, chỉ đi gặp một người...
Nói tới đó biết mình bị hố, Hà Thất Phong bèn đưa tay che miệng lại rồi thốt:
- Ta không nói nữa.
Trương Thiên Trung được dịp nói luôn:
- Thì ra tiền bối đâu có đi đại tiện, sao giấu tiểu bối?
Chỉ tay vào mặt Trương Thiên Trung, bang chủ Hà Thất Phong thốt:
- A! Thì ra nãy giờ ngươi nói khích ta chứ gì? Tiểu tử ngươi giỏi lắm đó. ÁÙi da! Ta mà cũng bị ngươi gạt nữa, ma lanh thật.
Trương Thiên Trung bèn nói:
- Tiền bối gặp người nào thế?
Biết khó lòng giấu giếm, bang chủ Hà Thất Phong lên tiếng:

- Đúng ra chuyện của Cái Bang thì không được tiết lộ ra ngoài, nhưng mà ngươi là môn đệ của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, mà lão với ta vốn chỗ thâm tình như người một nhà, vì vậy cho nên...
Trương Thiên Trung đưa tay ngăn:
- Lão tiền bối vào đề dài quá, làm cho tiểu bối sốt ruột đây này.
Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu:
- Bộ ta vào đề dài lắm sao?
Ngưu Hải gật đầu thốt:
- Chứ còn gì nữa. Sư phụ vào việc gấp đi.
Ba người lại tiếp tục bước đi và bang chủ Cái Bang Hà Thất Phong lên tiếng:
- Lúc nãy ta không có đi đại tiện như đã nói với hai ngươi mà đi gặp một người của Cái Bang.
Trương Thiên Trung xen vào hỏi:
- Như vậy tiền bối đã phái người này tới đây trước?
- Không phải!
Hà Thất Phong lắc đầu rồi nói tiếp:
- Ngươi nên biết Cái Bang là một môn phái mà khắp mọi nơi trên giang hồ đều có người của bổn phái. Khi muốn biết tin tức gì chỉ cần tụ tập ở nơi đó lại là sẽ biết những gì cần.
Trương Thiên Trung gật gù đầu:
- Thì ra là vậy.
Hà Thất Phong nói tiếp:
- Người này cho ta biết Khổng Tước Sơn Trang Khổng Thiện Vương đã có mặt ở Cam Túc. Thoạt đầu ta ngờ ngợ chẳng mấy tin, nhưng giờ nghe ngươi nói gặp hai gã hộ pháp của Khổng Tước Sơn Trang ta mới tin đó là sự thật.
- Tiền bối!
Trương Thiên Trung nhìn qua Hà Thất Phong nói tiếp:
- Không biết Quan Âm sơn trang Tống Tiểu Ngọc có phát thiệp mời Khổng Tước Sơn Trang Khổng Thiện Vương tới dự hay không vậy?
Hà Thất Phong chau mày:
- Nghĩ cho cùng theo nhận xét của ta có lẽ Khổng Tước trcg Khổng Thiện Vương chẳng được mời.
Ngưu Hải hỏi:
- Tại sao vậy sư phụ?
Vì trên giang hồ có tin đồn rằng Khổng Tước Sơn Trang cấu kết với U Hồn Cốc mà đại hội hôm nay là tìm cách ngăn chận U Hồn Cốc.
Trương Thiên Trung phản bác:
- Tiền bối nói sao mà lạ. Cái hôm tiểu bối cứu Chu cô nương đã nghe

hai gã Khổng Hắc, Khổng Lam nói Chu Thất Thất là giáo đồ của U Hồn Cốc, nên đòi bắt cho bằng được.
Ngưu Hải chép miệng nói hùa theo Trương Thiên Trung:
- Cũng đúng, nếu hai bên cấu kết với nhau thì tại sao người của Khổng Tước Sơn Trang lại đòi bắt người U Hồn Cốc?
Đang đi Hà Thất Phong xoay ngang ký vào đầu Ngưu Hải và lớn tiếng:
- Ngươi theo ta bấy lâu nay, sao chẳng thấy khôn chút nào. Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán. Chắc chắn bên trong nội tình có ẩn ý chi đây.
Hà Thất Phong vừa nói tới đó thì đã thấy có hai bóng người mặc đồ trắng từ trên không trung phóng tới.
Cả hai chận ngang lối đi của họ. Trương Thiên Trung và Ngưu Hải thấy vội thủ thế, chỉ riêng Hà Thất Phong là bình thường. Lão cười hà hà, thốt:
- Mãi mê nói chuyện mà đã tới lãnh địa của Quan Âm sơn trang nào hay biết. Được phân đàn trưởng Thẩm Phát Hy đích thân đón tiếp, lão phu đây ái ngại vô cùng.
Phân đàn chủ Thẩm Phát Hy vòng tay thi lễ:
- Kính chào bang chủ, tại hạ không dám nhận lời khen đó của người. Tại hạ chỉ ra đây làm tròn bổn phận do Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc giao cho.
Hà Thất Phong hiểu ý, vội rút tấm thiệp trao qua cho Thẩm Phát Hy.
- Phân đàn trưởng cứ xem qua.
Thẩm Phát Hy mở thiệp ra đọc lướt qua, sau đó lên tiếng:
- Bang chủ đừng phiền, đây chỉ là thủ tục bắt buộc.
- Sao phân đàn trưởng lại nói vậy. Lão già này có nói gì đâu.
Thẩm Phát Hy nhìn qua Trương Thiên Trung và Ngưu Hải rồi hỏi:
- Hai vị đây là...
Hà Thất Phong nói liền:
- Gã này là đệ tử của lão tên gọi Ngưu Hải và tên kia là Trương Thiên Trung.
Thẩm Phát Hy chép miệng:
- Họ Trương? Không biết Trương huynh đây có quan hệ ra sao với Trương Hổ Hầu?
Trương Thiên Trung vòng tay thi lễ:
- Đây là lần thứ hai vãn bối nghe đến tên này.
Thẩm Phát Hy lẩm bẩm:
- Lạ quá!
Hà Thất Phong xen vào:

- Chuyện này bên trong còn rất nhiều điều phức tạp, lão già này còn đang tìm hiểu đây.
Thẩm Phát Hy cất giọng:
- Chẳng hay Trương huynh đây có thiệp mời của Quan Âm sơn trang không?
- Vãn bối không có, chỉ đi theo tiền bối Hà Thất Phong tới đây.
Thẩm Phát Hy thốt:
- Nếu không có thiệp của trang chủ, tại hạ không dám cho vào.
Hà Thất Phong nói:
- Phân đàn trưởng nghe lão già này nói ít lời có được không?
- Tại hạ đang chờ nghe.
Hà Thất Phong chỉ tay vào người của Trương Thiên Trung nói:
- Chính vì muốn tìm hiểu xem giữa tiểu tử này và Trương Hổ Hầu có mối quan hệ hay không cho nên lão già này mới dẫn hắn tới đây.
Thẩm Phát Hy tỏ ra khó hiểu:
- Tại hạ vẫn chưa rõ cao ý của bang chủ.
Hà Thất Phong giải thích:
- Theo lời tiểu tử này, hắn nói mẹ hắn là Mộng Lan Hoa, con gái của Đường môn phu nhân. Thực hư ra sao thì chưa rõ, nghe nói lần này Quan Hi Vương có mời cả Tứ Xuyên Đường môn tới dự, cho nên lão phu dẫn hắn tới để gặp Thiết Chưởng môn Đường môn Cao Phi Trí để hỏi cho rõ.
- Thì ra là vậy!
Thẩm Phát Hy gật đầu:
- Tại hạ đã hiểu ra câu chuyện, nhưng không có thiệp, tại hạ khó lòng trái ý của trang chủ được.
Hà Thất Phong thốt:
- Lão già này đứng ra bảo lãnh cho hắn được không?
- Nếu bang chủ đã nói vậy, tại hạ làm sao từ chối được. Nhưng mà...
Trương Thiên Trung thấy tình hình không ổn, bèn nhìn qua Hà Thất Phong nói:
- Hà lão tiền bối cũng không nên làm cho Phân đàn trưởng Thẩm đại ca đây khó xử.
Tiểu bối sẽ ở lại bên ngoài chờ tin tức của lão tiền bối.
Thẩm Phát Hy lên tiếng:
- Trương huynh, thật ra tại hạ không có ý...
Trương Thiên Trung ngắt lời:
- Thẩm đại ca chớ có nói vậy. Tiểu đệ rất cảm phục cung cách làm việc của huynh, chẳng có chuyện gì đâu.
Nói đoạn chàng vòng tay chào mọi người. Hà Thất Phong lên tiếng:

- Tiểu tử, không giúp được ngươi ta cũng ái ngại lắm. Thôi được rồi, để ta vào bên trong nói vài lời với Tống chủ nhân, có lẽ bà ta sẽ cho ngươi vào.
Trương Thiên Trung gật đầu rồi xoay lưng định bỏ đi ra ngoài.
Ngay giây phút đó, có tiếng nói trong trẻo vang lên:
- Khoan đã.
Trương Thiên Trung bèn xoay người nhìn lại. Chàng nhìn thấy Tống Kim Bình, bèn nở nụ cười:
- Tống tiểu thư.
Thẩm Phát Hy cúi đầu chào:
- Tiểu thư, không biết có chuyện gì mà người lại ra đây?
- Ta vâng lệnh thân mẫu ra đây để mời vị đại huynh này vào trang viên.
Thẩm Phát Hy cúi đầu:
- Nhưng có lệnh bài của trang chủ chứ?
- Có đây.
Tống Kim Bình lấy ra tấm thẻ ngọc đưa cao.
Vừa lúc đó có một luồng cuồng phong không biết từ đâu ập tới, cuốn bay miệng thẻ ngọc trên tay của Tống Kim Bình, cùng lúc đó hai bóng người phóng tới. Một trong hai người này đưa tay đón lấy thẻ lệnh.
Ai nấy đều hốt hoảng, chưa kịp làm gì, riêng Trương Thiên Trung nhận ra gian tế, chàng thốt khẽ:
- Thì ra là họ.
Nói xong cất mình sử dụng Ảo ảnh ma pháp, lướt tới bên hai bóng người đó.

Hồi 4
Phá Vỡ Một Âm Mưu

Trương Thiên Trung nhìn thấy hai gã bịt mặt vận y phục màu đen, chàng cứ ngỡ là hai kẻ đã từng đột nhập vào phòng của Chu Thất Thất dạo nọ, cho nên chàng mới buột miệng thốt lên mấy lời vừa rồi.
Sau đó cất mình sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt tới.
Một trong hai gã lạ mặt ấy cứ tưởng đã đoạt được tấm thẻ lệnh bằng ngọc nào dè lại bị kẻ khác xen vào.
Hắn chỉ thoáng thấy một bóng mờ đang nhấp nhô di động, sau đó

chiếc bóng mờ ấy đã ở bên cạnh hắn.
Hốt hoảng gã đưa tay đánh ra một quyền nhằm làm cho đối phương phải lùi lại, nhưng có lẽ điều hắn làm đã quá muộn.
- Hư.....
Từ miệng của hắn chỉ thốt ra một tiếng kêu, loạng choạng thối lui mấy bước về phía sau mới đứng vững được. Đến chừng định thần nhìn lại, gã mới hay tấm lệnh bài đã bị Trương Thiên Trung đoạt lại.
Chàng phi bộ phản hồi, tung người bay ngược trở lại, rơi xuống cạnh Hà Thất Phong.
Mọi người có mặt hầu như ai cũng thán phục tài nghệ của Trương Thiên Trung.
Hà Thất Phong lên tiếng hỏi:
- Tiểu tử, ngươi biết họ sao?
- Tiểu bối không chắc, nhưng rõ ràng thấy họ lẽn vào phòng của Chu cô nương hôm nọ.
Hà Thất Phong lại nói:
- Có chắc không?
- Rõ ràng hôm đó tiểu bối nhìn thấy họ cũng ăn mặc như vầy kia mà, chính là họ.
Hà Thất Phong lên tiếng:
- Vận y phục đen bịt mặt là lối cải trang để không cho ai nhận ra mình, có thể tiểu tử ngươi nhìn lầm rồi đó.
Trương Thiên Trung cứ khăng khăng:
- Nhất định tiểu bối không nhìn lầm đâu.
Chàng trao lại tấm thẻ bài cho Tống Kim Bình, trong khi đó Phân đàn trưởng Thẩm Phát Hy bước tới chỉ tay vào mặt hai gã lạ, cất giọng:
- Hai vị là ai, tại sao vô cớ đến đây gây rối. Xin cho biết cao danh quý tánh.
Không nói nửa lời, hai gã bịt mặt nhin nhau ngầm hội ý rồi đồng một lượt phóng tới vung kiếm đánh liền.
Thẩm Phát Hy hừ một tiếng:
- Phách lối, dám ngang nhiên xông vào gây rối, thật chẳng coi Quan Âm sơn trang ra gì hết. Ta sẽ thay mặt chủ nhân đón tiếp các ngươi vậy.
Vừa dứt lời, đã thấy thân người của Thẩm Phát Hy di động, thanh kiếm trên tay vẽ ra thành một vòng tròn đánh tới.
Ba thanh kiếm quấn lấy nhau không rời, tạo ra một vùng kiếm quang rộng lớn, làm cho cây cỏ cũng phải rung chuyển dữ dội.
Tuy là một phân đàn trưởng, võ nghệ cao cường, nhưng Thẩm Phát Hy vẫn không sao áp chế được hai đối thủ.

Đang đánh, chợt hắn nghe tiếng gió động sau ót, Thẩm Phát Hy bèn trở bộ nhảy vọt lên cao, đồng thời đánh ra một thế gạt phăng thanh kiếm đối phương qua bên và tả chưởng phóng ra một luồng kình phong như bạt sơn đảo hải, khí thế rất là lợi hại.
Hai gã áo đen cũng không phải tay vừa, cả hai cùng tung người lên cao, điệu bộ rất ăn khớp như đã từng tập luyện với nhau từ trước.
Bất thình lình một trong hai gã hú lên một tiếng, có ý áp đảo tinh thần của đối phương, nhưng rồi vung tay đẩy ra một chưởng nghinh tiếp chưởng pháp của Thẩm Phát Hy đang đánh tới.
Luồng kình phong của gã áo đen ào ạt tợ sóng biển gầm rú.
Ầm...
Hai ngọn chưởng phong chạm vào nhau tạo ra một tiếng nổ khá lớn, làm rung chuyển mọi việc xung quanh.
Trương Thiên Trung đứng ngoài quan sát, chàng nghĩ một mình Thẩm Phát Hy khó có thể địch lại hai gã này, bèn cất mình phóng vào cuộc, rồi thốt:
- Thẩm huynh, có đệ vào giúp sức đây.
Vừa nói Trương Thiên Trung vừa đảo lộn thân pháp một vòng rất đẹp trên không, sau đó rơi xuống bên cạnh Thẩm Phát Hy.
Riêng hai gã áo đen dường như đã có sự sắp xếp từ đầu, chúng nháy mắt nhau làm hiệu rồi đột ngột rút trong người ra hai trái đạn màu đỏ và nhanh tay ném sang chỗ Trương Thiên Trung và Thẩm Phát Hy đang đứng.
Hà Thất Phong đứng bên ngoài nhìn thấy, lão lật đật la to cảnh cáo:
- Coi chừng, lùi lại mau! Giang Nam Tích lịch hỏa.
Nghe tiếng la của Hà Thất Phong, Trương Thiên Trung và Thẩm Phát Hy không dám chậm trễ, cả hai cất mình nhảy vọt ra khỏi chỗ đang đứng.
Ầm, ầm...
Hai cột khói và lửa màu cam bốc cao cả trượng, làm mặt đất như bị chấn động. Mọi người có mặt đều hốt hoảng lùi nhanh về phía sau mà vẫn còn có cảm giác lồng ngực tức tức. Bao nhiêu đó cũng đủ thấy Giang Nam Tích lịch hỏa không bình thường chút nào.
Đến chừng khói tan hết, mọi người nhìn lại thì hai gã áo đen đã biến đâu mất.
Trong lòng mọi người hầu như ai cũng ngờ vực. Họ muốn biết hai gã áo đen vừa rồi là ai và từ đâu đến. Tất nhiên một điều quan trọng nữa là họ tới với mục đích gì?
Tống Kim Bình bèn lên tiếng:
- Mẫu thân của tiện nữ đã có lệnh, xin mời các vị vào.

Ai nấy đều lần lượt bước theo chân của Tống Kim Bình và Thẩm Phát Hy vào bên trong Quan Âm sơn trang.
Họ đi qua một vườn hoa rất lớn rồi theo một lối hành lang dài, đến bên một chiếc cầu hình vòng cung, sang bên kia là khoảng đất trống. Ở đó có một căn nhà khá đồ sộ, tất cả mọi người đều bước vào đó.
Đây là đại sảnh của Quan Âm sơn trang. Ở chính giữa có một bục cao, trên bục cao ấy có một cái bệ cao hơn, trên đó có đặt một bức tượng Quan Âm. Bên dưới có chiếc ghế trải gấm màu xanh.
Dưới điện là hai hàng ghế dài để dành cho quan khách.
Khi Trương Thiên Trung bước vào bên trong, điều làm cho chàng lấy làm lạ là ai cũng nhìn chàng đăm đăm.
Vốn là người thông minh, Trương Thiên Trung hiểu ra ngay, chàng cười xòa vòng tay thi lễ nói:
- Vãn sinh là Trương Thiên Trung, xin ra mắt các vị tiền bối.
Lúc này có nhiều tiếng ồ cất lên. Rồi một lão tăng râu trắng phau gật gù:
- A di đà phật! Thì ra là Trương thiếu hiệp thí chủ, vậy mà lão tăng đây cứ ngỡ là...
Vị hòa thượng này bỏ lửng câu nói, khiến Trương Thiên Trung chẳng rõ ông ta muốn nói gì.
Hà Thất Phong chắp tay vái chào mọi người. Lão lên tiếng nói với vị hòa thượng:
- Tuệ Tăng đại sư, lâu ngày không gặp ngài vẫn bình an chứ?
- A di đà phật! Đa tạ Hà huynh có lòng thăm hỏi, lão tăng vẫn bình an.
Ngọc Hoa sư thái của phái Võ Đang cũng đang lên tiếng:
- Lão ăn mày lâu nay không gặp vẫn chứng nào tật nấy.
Hà Thất Phong cười hề hề nói:
- Lão sư thái vẫn còn nhớ tới lão già này sao? Hà Thất Phong là vậy đó, thích rày đây mai đó phiêu bồng tứ hải.
Vừa lúc đó từ phía trên bục cao, ở chỗ màn che, Quan Âm trang chủ Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc bước ra.
Đi theo sau bà là phân đàn trưởng Thẩm Phát Hy và Tống Kim Bình.
Mọi người có mặt đồng vòng tay:
- Xin chào trang chủ.
Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc cũng vội vàng chắp tay bái lại.
- Tống Tiểu Ngọc tôi đây vô cùng ái ngại đã làm phiền tới các vị từ xa tới đây, thật là thất kính.
Chủ khách nói với nhau vài lời cảm kích và cùng ngồi xuống.
Bên dưới, Trương Thiên Trung nhìn lên Quan Hi Vương, chàng nghĩ

thầm trong bụng:
"Thật là một thiếu phụ xinh đẹp phi thường với cặp lông mày cong vút, đôi mắt to lớn, đôi môi mọng mà tươi thắm chẳng khác nào trái đào chín. Thảo nào Tống Kim Bình tiểu thư cũng đẹp như vậy".
Trên kia Quan Hi Vương cất giọng:
Hôm nay đã đủ mặt Tuệ Tăng đại sư của phái Thiếu Lâm, Ngọc Hoa sư thái của Võ Đang, Mã Thục Văn của Côn Luân giáo, Ngữ Kiêu Ngôn của Nga Mi và Hà bang chủ Cái Bang, xem như thiếp mời của tại hạ đã đến đúng nơi, chỉ còn thiếu Tứ Xuyên Đường môn...
Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đứng lên lễ phép thốt:
- Lần này tại hạ bạo dạn đứng ra tổ chức đại hội này làm nhọc công sức các vị tới đây. Nếu có điều chi sơ suất mong các vị lượng thứ bỏ qua cho.
Mã Thục Văn cất tiếng:
- Trang chủ đã không ngại khó nhọc đứng ra tổ chức đại hội là vì sự an nguy của võ lâm thì chúng tôi đâu thể làm ngơ mà đứng nhìn.
- A di đà phật! Thục Văn thí chủ nói rất phải. Trang chủ đây một lòng một dạ vì sự sinh tồn của võ lâm thì mọi người cũng phải bỏ chút công lao ra đóng góp.
Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đáp:
Các vị quá khen khiến tại hạ hổ thẹn vô cùng. Vừa rồi để cho hai gã lạ mặt tới quấy phá thật là thất lễ. Theo lời của đàn trưởng Thẩm Phát Hy nói lại, hai gã vừa rồi sử dụng Giang Nam Tích lịch hỏa.
Hà Thất Phong gật đầu nói:
- Đúng vậy, chẳng sai, lão già này lấy làm lạ tại sao phái Giang Nam lại cho đệ tử tới đây gây rối như vậy?
Ngữ Kiêu Ngôn lên tiếng:
- Không biết giữa Quan Âm sơn trang và Giang Nam phái có thù nghịch gì với nhau không?
Tống Tiểu Ngọc lắc đầu:
- Quan Âm sơn trang ở Cam Túc còn Giang Nam phái ở tận Giang Nam, từ xưa tới nay không ai chạm tới ai thì làm gì có chuyện gieo thù kết oán.
Ngọc Hoa sư thái nói:
- Vậy thì thật kỳ lạ. Tại sao họ lại cho đệ tử tới đây gây chuyện?
Trương Thiên Trung đứng lên chắp tay thi lễ, chàng thốt:
- Tiểu sinh kiến thức nông cạn cũng xin được các vị tiền bối cho phép nói lên vài lời ngõ ý.
Tống Tiểu Ngọc gật đầu:
- Đã vào tới đây thì ai cũng có quyền góp ý. Trương thiếu hiệp cứ tự

nhiên.
Trương Thiên Trung cúi đầu bái một cái rồi mới nói:
- Hai gã áo đen vừa rồi dường như tiểu sinh đã gặp qua một lần.
Hà Thất Phong ngăn lại:
- Tiểu tử, ta đã nói với ngươi rồi, chưa chắc như ngươi nghĩ vậy đâu.
- Nhưng tiểu bối thấy rõ họ vào phòng của Chu cô nương mà?
Tuệ Tăng đại sư nghe hai người nói chuyện, bèn xen vào:
- A di đà phật! Thật ra Hà thí chủ và Trương thí chủ đang nói về chuyện gì thế?
Hà Thất Phong bèn thuật lại mọi chuyện cho tất cả mọi người cùng nghe. Từ việc Trương Thiên Trung cứu Chu Thất Thất ra sao và việc Chu Thất Thất tự dưng mất tích.
Cuối cùng lão kết luận:
- Tất nhiên mọi chuyện là do tiểu tử này kể cho ta nghe.
Ngọc Hoa sư thái nói:
- Vị cô nương họ Chu kia không lẽ đã bị người của Giang Nam phái bắt mất? Theo lời của Hà bang chủ vừa nói thì Chu cô nương ấy từng bị người của Khổng Tước Sơn Trang đánh đuổi và rồi bị người của phái Giang Nam âm thầm bắt cóc. Lão thái tôi cảm thấy có gì đó không ổn.
Quan Hi Vương thốt:
- Về vấn đề này tại hạ sẽ sớm phanh phui cho rõ ràng.
Chợt bên ngoài có tiếng nói vọng vào:
- Thiết Chưởng môn của Đường môn Cao Phi Trí đã đến.
Ngay khi đó mọi người đã thấy một chàng trai trong bộ võ phục màu cam cùng vài người bước vào.
Tới nơi, chàng trai vòng tay bái mọi người và hướng về chỗ Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc.
- Tại hạ Cao Phi Trí kính bái Quan Hi Vương trang chủ, xin cáo lỗi vì đã đến muộn, mong các vị bỏ qua cho.
Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:
- Thiết Chưởng môn chớ quá khách sáo. Dù sao cũng đã đến rồi, xin mời ngồi để chúng ta vào vấn đề chính.
Sau khi chờ Cao Phi Trí an tọa, Tống Tiểu Ngọc bèn nói:
- Tại hạ xin được vào việc chính. Hôm nay sở dĩ tại hạ mời các vị tới đây là vì võ lâm Trung nguyên chúng ta đang đứng trước bên bờ vực. U Hồn Cốc hiện nay là một thế lực rất mạnh, có ý độc chiếm võ lâm, gây sóng gió, nên chúng ta không thể ngồi yên mà nhìn.
Mã Thục Văn chép miệng:
- Theo cao ý của trang chủ, chúng ta phải làm như thế nào để ngăn

chận ý đồ tranh bá minh chủ của U Hồn Cốc.
Tống Tiểu Ngọc thốt:
- U Hồn Cốc là một giáo phái tà đạo, vì vậy việc Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lên làm minh chủ của công lực Trung nguyên lại càng không thể xảy ra được.
- A di đà phật! Theo thông lệ đặt ra từ lâu, người được cử làm minh chủ phải gồm thao lượt văn võ song toàn, có đạo lý sống ở đời và đồng thời phải có cây Chấn Thiên Kiếm thì mới có hy vọng lên ngôi minh chủ.
Ngọc Hoa sư thái thốt:
- Ngôi minh chủ võ lâm Trung nguyên đã hơn hai mươi năm nay bỏ trống vì vậy U Hồn giáo chủ có ý tranh đoạt từ lâu. Nghe đâu hắn đã gởi thiệp đến một số môn phái buộc quy phục hoặc hợp tác. Ưng Vương muốn phát huy thanh thế để mộng Bá Đồ Vương. Ta cũng nên chọn một người đứng ra gánh vác.
Tống Tiểu Ngọc hỏi:
- Vậy theo ý của các vị, ai sẽ là người đứng ra lãnh nhiệm vụ này.
Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu nói:
- Đây là một vấn đề không đơn giản chút nào. Chúng ta phải có thời gian để chọn lựa.
- A di đà phật, Hà thí chủ đây nói rất phải. Trọng trách ấy rất nặng nề và quan trọng, không thể một sớm một chiều là có thể chọn ra được ngay.
Tống Tiểu Ngọc gật đầu:
- Tuệ Tăng đại sư nói chí lý. Tại hạ cũng nghĩ như vậy.
Cao Phi Trí bây giờ mới lên tiếng:
- Thưa các vị tiền bối, theo ý của tại hạ thì việc trước mắt chúng ta nên có một kế hoạch để ứng phó kịp thời với U Hồn Cốc. Còn việc chọn người cứ chờ một thời gian nữa cũng chưa muộn, bởi trong quá trình ấy sẽ xuất hiện người ta muốn tìm.
Ngữ Kiêu Ngôn gật đầu:
- Thiết Chưởng môn đã có ý như vậy tại hạ đây cho cũng đúng.
Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:
- Tạm thời việc chọn người chúng ta thông qua. Bây giờ đến việc thứ hai, gần đây có một nguồn tin nói rằng:
Chấn Thiên Kiếm xuất hiện tại thành Lạc Dương.
Tiếng bàn tán xôn xao trong quần hùng, Ngọc Hoa sư thái cất giọng:
- Lão thái này cũng có nghe qua tin đồn ấy, nhưng sự thật ra sao thì chưa rõ ràng.
Cao Phi Trí nhã nhặn thốt:

- Trên đường từ Tứ Xuyên đến đây, tại hạ có đi ngang qua Lạc Dương thành. Nghe dân chúng bàn tán về chuyện này, chính vì điều đó mà mới tới đây trễ.
Mã Thục Văn hỏi:
- Vậy Thiết Chưởng môn điều tra được những gì?
Cao Phi Trí chỉ tay vào cô gái đứng hầu sau lưng mình và nói:
- Tại hạ đã bảo Hoa Vải Ngữ đi dọ tin, xin để cho y trả lời.
Nói dứt Cao Phi Trí ra hiệu cho Hoa Vải Ngữ. Cô gái vẫn đứng nguyên vị trí, chỉ lên tiếng:
- Thuộc hạ vâng lệnh của Thiết Chưởng môn đi dọ tin, quả thật ở Lạc Dương Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện, nhưng tại nơi nào, địa điểm chính xác thì không một ai rõ.
- A di đà phật, nếu sự thật Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện, lão tăng đây cảm thấy lo âu trong lòng vô cùng.
Ngọc Hoa sư thái nhíu mày tỏ ra khó hiểu:
- Tuệ Tăng đại sư nói sao nghe lạ. Chấn Thiên Kiếm xuất hiện là một điều đáng mừng chứ sao lại lo?
Mã Thục Văn xen vào:
- Tại hạ đây cũng thấy như vậy. Ngôi minh chủ võ lâm bỏ trống gần hai mươi năm nay cũng chỉ vì không có Chấn Thiên Kiếm. Bây giờ nói lại tái xuất giang hồ, có nghĩa là cho thấy minh chủ cũng sẽ từ đó mà ra đời.
Ngữ Kiêu Ngôn lên tiếng:
- Như vậy võ lâm Trung nguyên sẽ có người lãnh đạo, tập họp quần hùng chống lại U Hồn Cốc, đấy là một điềm lành.
- A di đà phật, sở dĩ lão tăng đây lo lắng trong lòng là bởi Chấn Thiên Kiếm là bảo vật của võ lâm, ai ai cũng muốn được. Năm xưa chính vì thanh kiếm đó mà Ưng Vương Ngũ Sát đã ra tay sát hại Hầu gia Trương Hổ Hầu.
Tống Tiểu Ngọc chép miệng:
- Đại sư quả thật là có lòng từ bi hỉ xả. Lời nói của đại sư không phải là chẳng có lý, nhưng theo tại hạ cảm thấy nếu muốn tránh được trận tai kiếp thì ít nhiều cũng phải có đổ máu. Chuyện này khó tránh lắm.
Hà Thất Phong lên tiếng:
- Năm xưa Trương Hổ Hầu là người có được Chấn Thiên Kiếm, cứ tưởng đâu sẽ là người lên ngôi minh chủ. Nào ngờ chết thảm dưới tay Ưng Vương giáo chủ. Về chuyện này lão già thấy có một điểm đáng chú ý.
Tống Tiểu Ngọc cười nhẹ, ôn tồn hỏi:
- Không biết điểm ấy là gì, Hà bang chủ hãy nói rõ ra cho mọi người

cùng nghe.
Hà Thất Phong bình thản nói:
- Cái ngày Trương Hổ Hầu mất tích thì Chấn Thiên Kiếm cũng từ đó bặt vô âm tín.
Nay lại nghe nói xuất hiện ở thành Lạc Dương, không lẽ Trương Hổ Hầu cũng đã xuất hiện ở đó? Các vị không thấy có điểm nghi vấn hay sao?
Ngọc Hoa sư thái gật gù:
- Cũng phải, nếu Trương Hổ Hầu đã trở lại thì đâu cần phô trương thanh thế như vậy? Chẳng lẽ ông ta muốn khích cho Ưng Vương Ngũ Sát tới đó?
Tống Tiểu Ngọc khoác tay:
- Chuyện này còn có nhiều uẩn khúc. Tại hạ nghĩ chúng ta không thể suy đoán mông lung được. Tốt nhất nên cử người tới Lạc Dương dò xét lại xem sao rồi hẳn tính.
- A di đà phật, Tống trang chủ nói chí phải. Không thể ngồi một chỗ mà phán đoán ra mọi chuyện. Nên cử người tới đó trước nắm tin rồi hãy tính.
Cao Phi Trí vòng tay thi lễ:
- Ai sẽ là người lãnh trọng trách này đi Lạc Dương.
Dường như đã tính sẵün, Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:
- Tại hạ đây tính nhờ Hà bang chủ giúp cho việc này, không biết Hà bang chủ nghĩ sao?
Mã Thục Văn tỏ ra hài lòng:
- ÝÙ của Tống trang chủ quả thật là cao kiến. Cái Bang rộng khắp, người ở mọi nơi.
Tại hạ cũng thấy giao việc này cho Hà bang chủ là thích hợp nhất.
Hà Thất Phong lắc lư cái đầu, cười hề hề:
- Mọi người đã đề cử như vậy, lão già này có muốn chối từ cũng đâu có được.
Tống Tiểu Ngọc đứng dậy vòng tay báo Hà Thất Phong một cái, rồi nói:
- Như vậy là Hà bang chủ đã nhận lời. Tại hạ xin được thay mặt các vị tiền bối môn nhân đa tạ trước.
Hà Thất Phong xua tay:
- Khách sáo mà làm gì. Được nhận vinh hạnh đó lão già này rất hãnh diện được góp một phần nhỏ vào việc lớn, sao lại cảm ơn.
Tống Tiểu Ngọc nói tiếp:
- Tại hạ nghĩ cuộc bàn thảo hôm nay nên tạm thời gác lại ở đây. Trời cũng đã xế chiều, mời các vị sang phòng bên dùng buổi cơm đạm

bạc sau đó sẽ hay.
Hà Thất Phong nhảy lên, vỗ tay:
- Tống trang chủ nói nghe thiệt hay, lão già này cũng đã đói bụng lắm rồi.
lúc này Tống Kim Bình mới thay mặt cho Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:
- Tiện nữ xin phép mời các vị tiền bối và các huynh, tỷ sang phòng bên dùng cơm.
Mọi người lần lượt bước đi, riêng Trương Thiên Trung kéo áo Hà Thất Phong lại.
Hà Thất Phong hỏi:
- Tiểu tử, ngươi làm cái gì vậy?
- Hà lão tiền bối nói đưa tiểu bối tới đây là để dò la tung tích cho tiểu bối, sao vẫn chưa thấy lo.
Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu. Lão nhăn mặt nói:
- ÁÙi da! Sao ngươi gấp như vậy chứ? Từ từ ta sẽ dẫn ngươi tới gặp Thiết Chưởng môn Cao Phi Trí, lúc đó tha hồ cho ngươi hỏi.
- Sao lúc nãy lão tiền bối không hỏi luôn cho tiện?
Hà Thất Phong nhướng mày:
- Ngươi không thấy cuộc họp vừa rồi quan trọng ra sao ư? Chẳng lẽ đem chuyện của ngươi vào, có phải là quá đáng hay không chứ?
Trương Thiên Trung gật gù nói:
- Vậy thì cũng phải.
- Thôi, ta không nói nhiều với ngươi nữa. Phải vào ăn đây, đói lắm rồi.
Hà Thất Phong lật đật quay lưng bỏ đi. Trương Thiên Trung gọi với theo:
- Hà tiền bối, tiền bối!
Mặc cho Trương Thiên Trung gọi, Hà Thất Phong cứ bỏ đi thẳng.
Ngưu Hải từ bên phòng bước qua, bèn hỏi Trương Thiên Trung:
- Sao đệ còn đứng đây, không đi ăn đi.
- Đệ có chuyện muốn nói với Hà tiền bối.
Ngưu Hải lắc đầu cười:
Sư phụ của huynh là vậy đó. Rất xấu tánh ăn, có gì một chút nữa hãy nói.
Trương Thiên Trung chợt nhìn thấy Tống Kim Bình đi ngoài kia, chàng bèn gọi to:
- Tống tiểu thư!
Tống Kim Bình nghe gọi bèn dừng lại. Nàng nhận ra Trương Thiên Trung nên bước tới ngạc nhiên hỏi:
- Sao Trung huynh còn ở đây? Không đi dùng cơm chiều?

- Tại hạ có một chuyện muốn thỉnh ý Tống tiểu thơ.
Tống Kim Bình bèn hỏi:
- Không hiểu là chuyện gì, xin Trung huynh cứ hỏi.
- Tại hạ muốn tới dinh Tuần phủ.
Ngưu Hải nhướng mày:
- Sao khi không đệ lại muốn tới đó?
Tống Kim Bình cất giọng:
- Trung huynh muốn tới đó làm gì? Chẳng lẽ chuyện ban chiều xảy ra với gã công tử Đại Sinh làm huynh không vừa lòng?
Trương Thiên Trung xua tay nói:
- Tại hạ đâu để bụng chi chuyện đó. Sở dĩ tại hạ hỏi đường tới dinh Tuần phủ là bởi có một ý tìm hiểu mà thôi.
Ngưu Hải nhăn mặt:
- Dinh Tuần phủ là nơi quan quân ở, đệ tới đó không nên. Mình là người giang hồ không nên chạm tới quan trường.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Tiểu muội nghĩ chắc Trung huynh có ý gì nên mới đòi đi dinh Tuần phủ.
- Quả thật không sai. Lúc chiều tại hạ nhìn thấy hai gã hộ pháp của Khổng Tước Sơn Trang, nên nghi ngờ họ có quan hệ với Tuần phủ. Vả lại Chu Thất Thất cô nương bị hai gã này đuổi đánh, rồi tự dưng mất tích. Tại hạ nghĩ tìm họ sẽ tìm ra manh mối của Chu cô nương.
Tống Kim Bình cười xòa:
- Không ngờ Trung huynh lại có ý với Chu cô nương đến thế.
Nghe Tống Kim Bình nói vậy, Trương Thiên Trung vội vả khoác tay nói liền:
- Ấy chết, Tống tiểu thơ chớ có nói vậy. tại hạ nào có tình ý gì, chẳng qua vì trước đây cứu Chu cô nương một lần nên lần này muốn làm chuyện cho trót.
Ngưu Hải bèn lên tiếng:
- Hay là để Ngưu huynh đi cùng với đệ?
- Không được, tiểu đệ chỉ đi do thám. Nhiều người dễ bị lộ lắm.
Tống Kim Bình với nét mặt lo âu:
- Dinh tuần phủ canh gác nghiêm ngặt, Trung hhh không dễ vào đó được đâu.
- Khó cũng phải vào, như vậy mới mong tìm ra sự thật.
Tống Kim Bình gật đầu:
- Thôi được, ý của Trung huynh đã quyết tiểu muội không dám trái. Vậy Trung huynh hãy theo muội vào đây.
Trương Thiên Trung nhìn qua Ngưu Hải nói:

- Huynh không được đem chuyện này nói ra cho Hà lão tiền bối biết nghe không!
- Biết rồi, có cạy miệng huynh cũng không nói.
Trương Thiên Trung có vẻ hài lòng:
- Được rồi, bây giờ huynh sang bên kia với Hà lão tiền bối đi. Ở đây lâu lão sẽ nghi đó.
Ngưu Hải gật đầu bỏ đi, còn Trương Thiên Trung theo Tống Kim Bình bước sang bên này.
* * *..
Sương mù ảm đạm, nguyệt sắc lu mờ, bóng tịch dương đã ngậm non đoài. Ngọn gió thu thổi lướt đám cỏ xanh như làn sóng gợn. Cành vật trở nên mờ nhạt khi màn đêm dần buông xuống.
Trên con lộ cái quan dẫn tới dinh Tuần phủ quạnh quẽ không một bóng người.
Giữa cảnh trời đất mênh mông ấy, bất chợt có một bóng người xuất hiện. Người này vận áo đại bào, khoát bên ngoài thêm một chiếc áo choàng bằng lụa mỏng màu đen tuyền.
Người này dùng thuật khinh công lướt đi trên đầu các ngọn cỏ, chỉ cần bám nhẹ đầu mũi giày vào các ngọn cỏ mềm cũng đủ cho người khách bộ hành ấy lấy được điểm tựa để lướt tới.
Với tuyệt đỉnh khinh công như vậy, có lẽ khó có ai là người địch qua nổi tài phi hành này của vị khách lạ ấy.
Dừng lại một đoạn cách dinh Tuần phủ không xa lắm, người lạ đảo mắt nhìn một vòng quan sát, thấy con đường vắng vẻ nên tỏ ra hài lòng, rồi tiến dần lại phía cổng dinh.
Bất thần có một tốp người là lính canh xách đèn đi tuần tra ngang qua.
Người lạ bèn hít lấy một hơi rồi tung người lên không, rồi tựa hồ biến thành con chuồn chuồn nhấp nhô, điểm chân vào không khí mấy cái đã bay lướt qua đầu bọn quân canh và biến mất sau cánh cửa thành dẫn vào dinh.
Đến chừng bọn quân canh nghe có tiếng gió lộng trên đầu bèn dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn nhưng chúng chẳng thấy gì nên tiếp tục đi tới.
Về phần người lạ, sau khi vào được dinh, có lẽ quá quen với đường đi nước bước ở đây nên rất nhanh chóng tiến tới một gian phòng còn sáng đèn.
Ở đấy, hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc đang có mặt. Bọn chúng có vẻ đứng ngồi không yên, dường như đang cố ý chờ ai.
Chợt cánh cửa sổ bật tung ra, tiếp theo đó là một bóng người bay vào bên trong.

Thân hình người này xoay tròn theo hình xoắn ốc, trông rất nhẹ nhàng rồi đáp xuống mặt đất không gây một tiếng động nào, dù rất khẽ.
Hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc nhận ra bèn cung kính cúi đầu vái chào.
- Cung nghinh trang chủ đã đến.
Thì ra người khách lạ ấy chính là Khổng Tước trang chủ Khổng Thiện Vương.
Nét mặt lạnh như tiền, Khổng Thiện Vương chắp hai tay sau lưng, điềm đạm cất giọng:
- Kế hoạch tiến hành tới đâu rồi?
Khổng Lam cúi đầu đáp:
- Bẩm báo chủ nhân, kế hoạch đã bị gã Trương Thiên Trung làm thất bại.
Khổng Hắc vội quỳ xuống:
- Bọn thuộc hạ thật bất tài, tội đáng chết, xin chủ nhân giáng tội.
Khổng Thiện Vương nheo mắt chép miệng:
- Ta không ngờ đã mấy lần gã Trương Thiên Trung ấy lại phá hỏng mọi kế hoạch của ta.
Khổng Lam cất giọng:
- Xin chủ nhân ra lệnh, thuộc hạ sẽ đi lấy mạng tên tiểu tử ấy ngay.
Khổng Thiện Vương lạnh lùng nói:
- Việc đó là việc nhỏ, còn chuyện chúng ta ly gián các môn phái trên võ lâm, theo đúng kế hoạch của U Hồn giáo chủ đề ra đó mới là chuyện lớn.
Khổng Lam thốt:
- Thuộc hạ thật thấp kém, suy nghĩ nông cạn, xin chủ nhân xá tội.
Khổng Hắc lên tiếng:
- Lần này tuy ra tay thất bại nhưng thuộc hạ đã dùng Giang Nam Tích lịch hỏa của phương Giang Nam, làm cho họ có mối nghi ngờ lẫn nhau.
- Tốt lắm, chỉ cần tứ đại danh phái và các đảng phái khác nghi kỵ nhau là đủ cho ta hành động rồi.
Khổng Thiện Vương bước tới ghế, nhưng chưa vội ngồi xuống, nhìn qua hai gã thuộc hạ, rồi nói:
- Các ngươi hãy nhận lệnh mới đây.
- Dạ, thuộc hạ đang chờ nghe.
Khổng Thiện Vương nghiêm sắc mặt, rồi cất giọng nghe nặng nề:
- Ngay trong đêm nay, hai ngươi phải tới Lạc Dương, điều tar vụ Chấn Thiên Kiếm xem sao. Ta muốn biết thật hư như thế nào.

Hai gã môn đồ cúi đầu thốt:
- Thuộc hạ xin nhận lệnh đi liền.
Nói đoạn bái Khổng Thiện Vương một cái, toan bước ra ngoài, vừa lúc có tiếng gõ cửa phòng, rồi có tiếng người bên ngoài vọng vào:
- Có phải là em đó không, Nguỵ Thế Quân.
Khổng Thiện Vương bên trong nhận ra tiếng của quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền, liền lật đật thốt:
- Đại huynh, chính là tiểu đệ đây.
Khổng Hắc bèn bước tới mở cửa cho quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền bước vào. Sau đó cả hai gã cúi đầu vái chào.
- Kính bái quan Tuần phủ!
- Nhị vị chớ đa lễ như vậy.
Khổng Thiện Vương bước tới nắm tay Ngụy Thế Hiền ân cần thốt:
- Bấy lâu không gặp, đại huynh vẫn mạnh khỏe.
Ngụy Thế Hiền cười xòa, cùng đỡ tay Khổng Thiện Vương rồi cả hai bước tới ghế cùng ngồi xuống.
- Đại huynh vẫn khỏe, còn đệ độ rày ra sao?
Khổng Thiện Vương vòng tay thi lễ:
- Đa tạ đại huynh đã có lời han hỏi. Tiểu đệ vẫn bình an.
Ngụy Thế Hiền gật gù rồi cười nói:
- Đệ biết không, nghe nói đệ sẽ tới đây thăm huynh, suốt hôm nay huynh cứ trông mãi. Tuy huynh đệ ta không cùng chung chí hướng, người làm quan của triều đình, kẻ dấn thân vào chốn giang hồ, nhưng chúng ta là anh em ruột.
Khổng Thiện Vương đáp:
Đại huynh, tuy anh em ta không cùng một chí hướng, nhưng bao giờ đệ cũng kính trọng đại huynh. Lần này tới dinh phủ của đại huynh làm rộn thật là quá đáng.
Ngụy Thế Hiền bật cười:
- Sao đệ lại nói vậy. Dinh Tuần phủ này là nhà của huynh thì cũng là nhà của đệ.
Chỉ sợ đệ không thích ở lại đấy thôi.
Khổng Thiện Vương cười lạt:
- Đa tạ đại huynh đã đoái tưởng, chỉ mong đại huynh cho đệ mượn dinh phủ tạm trú vài hôm là được rồi.
- Huynh chẳng ngại điều đó, đệ cứ tự tiện.
Ngụy Thế Hiền chợt nhìn Khổng Thiện Vương, sau đó khẽ nói:
- Thật ra thì đệ đang làm chuyện gì, có thể nói cho huynh nghe được không?
Khổng Thiện Vương bèn ra hiệu cho hai gã thuộc hạ:

- Hai ngươi ra ngoài trước, một lát ta sẽ gặp lại.
- Dạ, thưa chủ nhân!
Khổng Lam và Khổng Hắc cúi chào hai người rồi bước ra ngoài khép cửa lại.
Khổng Thiện Vương nhìn qua Ngụy Thế Hiền thong thả cất giọng:
- Đại huynh có bao giờ nghe nói đến U Hồn Cốc?
- Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là một kẻ đầy tham vọng.
Khổng Thiện Vương nói tiếp:
- Chính vì vậy đệ phải liên kết với U Hồn giáo, trước nhất để Khổng Tước Sơn Trang được sinh tồn, thứ hai đệ muốn mượn lực lượng của chính U Hồn Cốc độc bá thiên hạ.
Ngụy Thế Hiền chép miệng:
- Đệ đừng quên Doãn Chí Bình là người lắm kế nhiều mưu. Hắn không dễ để cho kẻ khác qua mặt hắn bao giờ.
- Cảm ơn đại huynh nhắc nhở. Đệ rất rõ điều này cho nên hành sự việc gì đều rất cẩn thận.
Ngụy Thế Hiền lại nói:
- Đệ cấu kết với U Hồn Cốc, các môn phái khác trên giang hồ biết không?
- Lúc đầu thì không nhưng bây giờ hầu như ai cũng biết.
Ngụy Thế Hiền đâm ra lo âu:
- Thế thì đệ phải đối đầu với các danh môn chính phái khác, e rằng thế sẽ khó lòng đấy.
- Chính vì vậy vừa rồi đệ ra lệnh cho thuộc hạ đến Quan Âm sơn trang tung hỏa mù cho họ nghi ngờ với Giang Nam phái.
Ngụy Thế Hiền gật gù nói:
- Đệ muốn phân tán lực lượng của họ chứ gì?
- Đúng như vậy. Có thế đệ mới lấy được lòng tin nơi U Hồn giáo chủ, làm cho hắn không nghi ngờ, như thế chuyện xưng vá đồ vương sau này của đệ mới thành được.
Ngụy Thế Hiền không nói gì, chỉ khe khẽ gật đầu.
Bất thình lình Khổng Thiện Vương đưa mắt lên trần nhà và quát lớn:
- Ai, kẻ nào dám nghe lén chuyện của bổn gia.
Lập tức chiếc chén sành trên bàn đã bị Khổng Thiện Vương ném mạnh lên chỗ bị nghi ngờ. Còn thân thường của hắn tựa như bóng ma, thoắt một cái đã lao ra khỏi cửa sổ ra ngoài.
Hai gã thuộc hạ đang đứng ngoài sân chợt nghe tiếng quát của Khổng Thiện Vương, bọn chúng lật đật chạy tới và thoáng thấy một bóng người trên mái nhà, bèn cất mình bay vụt lên đó.
Khổng Hắc và Khổng Lam tràn người tới vung quyền đánh liền.

Người lạ biết khó lòng trốn được, đành nhảy lùi và quăng người xuống hoa viên, đứng đối diện với Khổng Thiện Vương.
Hai gã thuộc hạ bèn phóng trở xuống, đến bên chủ nhân của chúng.
Lúc này Ngụy Thế Hiền đã từ trong phòng chạy ra, lão chỉ tay vào mặt kẻ lạ nói:
- Ngươi dám đột nhập bổn phủ, tội khó dung tha.
Khổng Hắc nhận ra kẻ lạ, lên tiếng:
- Chủ nhân, chính là hắn, Trương Thiên Trung.
Nghe gã thuộc hạ nói, Khổng Thiện Vương nhíu mày nhìn qua Trương Thiên Trung.
Riêng về Trương Thiên Trung, từ lúc xế chiều đã tới đây. Chàng chờ vừa sụp tối liền lẽn vào chỗ này núp sẵün ở trên mái ngói, vì vậy cho nên Khổng Thiện Vương mới chẳng phát giác.
Đến chừng thấy không còn gì để nghe, Trương Thiên Trung quyết định rời khỏi. Nào ngờ, chàng chỉ mới vừa nhổm người là đã bị phát hiện rồi.
Trương Thiên Trung rất lấy làm kính phục thính lực của Khổng Thiện Vương.
Về phần mình, Khổng Thiện Vương gật gù thốt:
- Đúng là một trang nam hán, nhưng sao lại có hành vi của kẻ đạo chích như thế?
Trương Thiên Trung cứng họng, vì dù sao, hành động vừa rồi của chàng cũng không phải. Nhưng chỉ sau vài giây chàng đã tìm ra câu trả lời:
- So với hành động của các hạ cho người giả dạng Giang Nam phái thì càng bỉ ổi hơn, chẳng quân tử chút nào.
Khổng Lam quát:
- Câm miệng lại, không được vô lễ trước mặt chủ nhân của ta.
Khổng Thiện Vương cười nhạt:
- Khí khái lắm, nhưng bổn vương nói cho ngươi biết, kẻ nào dám xen vào việc làm của bổn vương thì không còn con đường sống.
Trương Thiên Trung bật cười:
- Trước khi tại hạ tới đây đã có nghĩ qua việc đó, nào có sợ gì đâu.
Khổng Hắc gắt giọng:
- Ngươi đúng là phường thất phu, chẳng biết chi là lớn nhỏ. Ta sẽ cho ngươi một bài học mới được.
Nói dứt toan động thủ thì Trương Thiên Trung đưa tay cản lại:
- Khoan đã! Trước khi động thủ tại hạ có một việc muốn Khổng Tước trang chủ giải thích giùm.
Khổng Thiện Vương gật đầu:

- Được, ngươi cứ nói.
- Tại hạ muốn biết có phải các hạ đã cho người bắt cóc Chu cô nương?
Khổng Thiện Vương cau mày:
- Chu Thất Thất? Ngươi quan hệ ra sao với con bé đó?
- Tại hạ và Chu cô nương chỉ là bạn hữu.
Một tiếng cười hùng hồn nổi lên. Khổng Thiện Vương quắc mắt nói:
- Ngươi lo lắng cho bé ấy như vậy, ta nghĩ không là chỗ bạn hữu đơn giản chút nào hết.
- Các hạ muốn nghĩ sao cũng được. Tại hạ không cần phải giải thích, chỉ mong các hạ trả lời cho câu hỏi vừa rồi.
Khổng Thiện Vương lên tiếng:
- Chính ta cũng muốn biết con bé ấy là người của môn phái nào. Nếu ngươi có gặp lại nó thì nhắn lời ta rằng, ta sẽ không tha nếu gặp lại nó.
Trương Thiên Trung bèn nói:
- Trang chủ nói vậy có nghĩa là không bắt cóc Chu cô nương?
- Chớ có nói nhiều, Trương Thiên Trung, ngươi đã làm hỏng rất nhiều việc của bổn vương, nay ta quyết không bỏ qua cho ngươi.
Lời nói vừa dứt, Khổng Thiện Vương hất tay cho hai gã thuộc hạ tiến lên.
Đã từng giao đấu với Trương Thiên Trung, cho nên hai gã Khổng Lam, Khổng Hắc còn lạ gì tài nghệ của chàng. Chúng rất cẩn thận khi ra đòn.
Khổng Hắc rút thanh đoản kiếm ra lắc mình một cái, lướt tới tấn công liền. Khổng Lam cũng không dám chậm trễ, liền nhảy tới, tay kiếm múa lên vun vút, phối hợp với đoản kiếm của đồng bọn bao lấy đối phương.
Trương Thiên Trung bèn sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt khỏi vòng vây hãm của đối thủ. Sau đó vung hữu chưởng đánh ta một luồng cuồng phong, mang theo đến tám thành công lực.
Chưởng phong tuôn ra khí thế rất là lợi hại, cuốn tới như một trận cuồng phong bão tố, làm hất bay mấy chậu hoa đặt cạnh đó.
Không dám kinh thường, hai gã thuộc hạ bèn thâu kiếm nhảy ngược trở lại, nhưng chúng đã lầm. Trương Thiên Trung vừa thấy địch thủ nhảy lùi, chàng vội thi triển thân người chàng ở cạnh hai gã nọ. Đôi tay của Trương Thiên Trung đã vung cao chuẩn bị đánh xuống.
Đứng bên ngoài, Khổng Thiện Vương thấy rất rõ. Hắn biết thuộc hạ của mình không phải là đối thủ của Trương Thiên Trung, lập tức thân người của hắn khởi động.

Như một vệt mờ, Khổng Thiện Vương đã ở trước mặt Trương Thiên Trung, đồng thời tả quyền đấm vào huyệt Nhu trung giữa ngực đối thủ.
Thấy nguy, Trương Thiên Trung chẳng dám liều lĩnh, bèn bỏ hai gã nọ, tay biến thành chưởng đánh ra luôn một phát.
Chàng cứ ngỡ với khoảng cách khá gần như vậy, đối phương của mình khó lòng tránh được, nhưng Trương Thiên Trung đã quá chủ quan.
Khổng Thiện Vương xưng bá giang hồ đã lâu, tất nhiên đâu phải là hạng dễ dàng bị hại trước một đối thủ không ra gì.
Thoáng thấy Trương Thiên Trung chuyển dịch lối đánh, Khổng Thiện Vương có phần khen thầm:
"Gã này có một sở trường võ học căn cơ, thiên bẩm hơn người, đáng phục lắm.".
Nhanh như cắt, cánh tay của Khổng Thiện Vương đang nắm lại liền xòe rộng ra biến thành ngũ trảo, đồng thời một luồng đạo quang từ lòng bàn tay của hắn tuôn ra xuyên qua chưởng pháp của Trương Thiên Trung bắn tới.
Lần này người hoảng hốt lại chính là Trương Thiên Trung. Chàng không thể ngờ đối phương của mình lại lợi hại đến thế. Cho dù bây giờ chàng có muốn trở tay cũng đã quá muộn màng.
Trương Thiên Trung lập tức tụ khí vào đan điền, vận dụng Ngọc trảm thần công bảo vệ các yếu huyệt.
Bùng.
Hai ngọn chưởng phong chạm vào nhau gây ra một tiếng nổ khá lớn.
Khổng Thiện Vương lùi về sau hai bước, hắn mở to đôi mắt đầy sự kinh ngạc nhìn đối thủ.
Hắn cứ ngỡ với cú đánh vừa rồi sẽ làm cho Trương Thiên Trung ít nhiều gì bị thương, nhưng ngược lại, lại chẳng có vẻ gì là bị trọng thương cả.
Còn phần Trương Thiên Trung còn tệ hơn Khổng Thiện Vương. Chàng bị đẩy lùi ra sau hơn năm bước và có cảm giác khí huyết như chực trào ra ngoài. Sắc mặt hơi biến đổi, tuy bên ngoài không để lộ cho người khác thấy, song bên trong người của chàng khó chịu vô cùng.
Trương Thiên Trung thầm nghĩ:
"Cũng may mà mình vận dụng kịp thời Ngọc trảm thần công của sư phụ. Nếu trễ có lẽ bị hại chết bởi chưởng phong vừa rồi của Khổng Thiện Vương rồi.".
Nhìn nét mặt còn ngạc nhiên của đối phương, chàng bèn nghĩ tiếp:

"Trong lúc hắn còn đang bàng hoàng, mình ra sức đánh tiếp để trấn áp tinh thần, sau đó tìm cách bỏ chạy là hơn".
Nghĩ là làm, cộng với bầu máu nóng của tuổi trẻ, Trương Thiên Trung hăng hái xốc tới, sử dụng Ảo ảnh ma pháp bay vọt tới chỗ Khổng Thiện Vương.
Nhìn thân ảnh của Trương Thiên Trung đang sử dụng, Khổng Thiện Vương nhận ra ngay đó là Ảo ảnh ma pháp. Hắn có vẻ ngạc nhiên nhiều hơn, thầm nghĩ:
"Thì ra hắn là hậu nhân của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.".
Đối với Ảo ảnh ma pháp của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo thì Khổng Thiện Vương rất bái phục.
Song với Trương Thiên Trung thì hắn chẳng coi ra gì bởi công lực của chàng có hạn, không thể phát huy hết được sự tinh tế, sự biến hóa của môn võ học này. Trương Thiên Trung chỉ có thể sử dụng nó đối với những kẻ yếu hơn chàng, còn đối với những ai có sự luyện tập lâu năm thì chàng không thể qua mặt được.
Tuy Ảo ảnh ma pháp biến hóa khôn lường, nhưng vì nội lực Trương Thiên Trung còn thấp, cho nên những bước di chuyển đều bị đôi mắt của Khổng Thiện Vương phát hiện ra hết.
Hắn đoán trước được nơi nào chàng sẽ lướt tới, cho nên đã phát động toàn thân chặn đứng trước hết.
Còn Trương Thiên Trung cứ tưởng sử dụng Ảo ảnh ma pháp sẽ làm Khổng Thiện Vương hốt hoảng mà lùi tránh, nào ngờ mỗi bước di chuyển của mình đều bị đối phương nhận ra và đón chận.
Điều này làm chàng đâm ra lúng túng. Chính sự lúng túng này của Trương Thiên Trung làm cho thân ảnh của chàng bắt đầu rối loạn, chậm lại và không còn chính xác nữa.
Thấy thời cơ đã đến, Khổng Thiện Vương bèn vũ lộng thần oai, sử dụng lối khinh công tuyệt đỉnh của mình, tợ như làn khói tỏa bay vọt tới chỗ đứng của Trương Thiên Trung rồi hai tay cùng một lúc đánh ra.
Trương Thiên Trung thất kinh hồn vía, chàng nghĩ phen này gặp nguy khó lòng thoát được. Lật đật sử dụng hết toàn bộ nội lực có được dồn hết vào đôi tay, quyết định tung ra Ngọc trảm thần công.
Chàng hét lên một tiếng thị uy, cùng lúc chưởng pháp tuôn ra ào ạt, khí thế tợ sức lôi công.
Khổng Thiện Vương cũng đánh ra một chưởng và nhận ra lối tung đòn của địch thủ, hắn giật mình khẽ thốt:
- Ngọc trảm thần công!
Không dám chậm trễ, hắn thu chưởng nhảy lùi lại, rồi xoay tròn

người một vòng nương theo ngọn chưởng đang ập tới, phóng luôn ra bên ngoài.
Ngọn chưởng đánh hụt cứ theo đà lướt tới, ngay vào lúc quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền đã cho gọi một số quân lính chạy vào.
Toán quân canh vừa chạy tới, cùng lúc ngọn chưởng phong ập tới, thế là cả bọn chẳng kịp trở tay, lãnh trọn.
Ầm...
Mấy bóng người đi đầu bị trúng chưởng, bắn văng tứ phía la hét thảm khốc. Còn mấy kẻ đi sau cũng bị sức ép của ngọn chưởng phong đá nhào chồng chất lên nhau.
Bao nhiêu đó cũng đủ thấy Ngọc trảm thần công lợi hại ra sao rồi. chỉ cần Trương Thiên Trung cố luyện tập trau dồi thêm, có lẽ sự công phá sẽ tăng lên gấp nhiều lần.
Sau khi thoát khỏi, Khổng Thiện Vương bèn quan sát và nhìn thấy sự lợi hại và tầm sát thương của Ngọc trảm thần công, hắn nhủ thầm:
"Ngọc trảm thần công quả thật danh bất hư truyền. Tiểu tử này công lực còn yếu mà đã sử dụng lợi hại như thế, nếu để hắn sống còn, mai này sẽ là cái họa lớn cho mình trên đường độc tôn võ lâm. Chi bằng giết quách cho xong.".
Nghĩ tới đó, Khổng Thiện Vương liền nhìn qua thấy Trương Thiên Trung còn đang thở dốc, hắn biết chàng vì đã sử dụng toàn lực nên chân khí chưa tích tụ lại kịp, có vẻ hài lòng. Hắn phóng tới mà trong lòng mừng thầm:
"Lúc này không ra tay thì còn lúc nào nữa chứ!".
Trương Thiên Trung thấy Khổng Thiện Vương bay vọt tới chỗ mình, chàng biết ngay đối thủ muốn lợi dụng lúc này để hại mình, chàng bèn di bộ thân ảnh toan thoát thân, nhưng sức lực đã kiệt làm cho động tác của chàng trở nên chậm chạp.
Khổng Thiện Vương chụp được vào vai Trương Thiên Trung, nhưng chàng kịp xoay người đánh tay phản đòn.
Khi hai tay chạm vào nhau, lập tức nội lực của Khổng Thiện Vương đã phá tan sự ngăn chặn yếu ớt nơi Trương Thiên Trung. Hắn hất mạnh tay một cái, toàn thân Trương Thiên Trung bị hất bay bổng lên cao như con diều đứt dây, rồi rớt lăn ra ngoài kia.
Chàng phun ra một bụm máu tươi, sức lực cạn kiệt, chàng gượng đứng dậy. Đây là lần đầu tiên từ khi bước chân ra giang hồ, Trương Thiên Trung mới bị đánh bại.
Khổng Thiện Vương nở một nụ cười đầy cao ngạo, cất giọng:
- Bổn vương sẽ tế độ cho ngươi mau sớm siêu thoát, để theo ông bà mà về thiên trúc chầu Phật Di Đà.

Bàn tay vung lên năm ngón xòe rộng, chuẩn bị đánh xuống. Trương Thiên Trung chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Chàng không ngờ mạng mình lại ngắn ngủi đến thế.
Nhưng từ trên không có hai bóng người lao vút xuống. Một người đưa tay đánh bạt bàn tay của Khổng Thiện Vương vừa đánh xuống, rồi đôi tay của hai bên chụp vào nhau, sau đó cả hai nhảy lùi lại.
Khổng Thiện Vương nhận ra người vừa đánh mình, hắn thốt:
- Thì ra là lão ăn mày Hà Thất Phong và Thiết Chưởng môn Cao Phi Trí.
Cao Phi Trí đỡ Trương Thiên Trung đứng dậy, còn Hà Thất Phong thì cười hề hề lên tiếng:
- Trang chủ của Khổng Tước sao lại đi bắt nạt bọn tiểu sinh, làm như vậy không thấy xấu hổ hay sao?
Khổng Thiện Vương lạnh lùng đáp:
- Bổn vương từ xưa đến nay làm việc gì cũng đều có nguyên nhân hẳn hoi. Hắn nghe trộm chuyện của bổn vương nên không thể tha thứ.
Hà Thất Phong nhướng mày:
- Đành rằng là như vậy, nhưng có cần mạnh tay đến thế không? Lão già này cũng thường nghe nói, trộm rình chuyện người khác thì tạ lỗi chớ nào lấy mạng.
Khổng Thiện Vương hứ to một tiếng:
- Bổn vương và Cái Bang xưa nay không qua lại, tốt nhất Hà bang chủ chớ có xen vào chuyện của Khổng Tước Sơn Trang.
Hà Thất Phong thốt:
- Hắn là bạn tốt của lão già này, tất nhiên là lão không thể bỏ qua. Khổng Tước trang chủ, chẳng lẽ bỏ qua không được hay sao?
Khổng Thiện Vương nhép miệng nói:
- Cũng được nhưng với một điều kiện.
Hà Thất Phong hỏi:
- Điều kiện gì, xin trang chủ hãy nói.
Khổng Thiện Vương từ từ buông ra từng tiếng:
- Hắn phải uống Khổng mê u hương tán của bổn vương thì ta sẽ lập tức tha cho hắn ngay.
Hà Thất Phong giật mình:
- "Khổng mê u hương tán", một loại thuốc cực độc của Khổng Tước Sơn Trang?
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Làm vậy có khác gì là ép buộc đâu chứ? Tại hạ nghe nói ai uống thuốc đó vào chưa có ai thoát chết bao giờ, làm thế thì coi như có

chịu bỏ qua đâu?
Khổng Thiện Vương nheo mắt:
- Biết thế thì đừng xen vào. Giao lại tên tiểu tử đó cho ta thì mọi chuyện sẽ được bỏ qua.
Cao Phi Trí đặt Trương Thiên Trung ngồi xuống đất, chàng ung dung lên tiếng:
- Hiện nay giữa tại hạ và Trương Thiên Trung đây có một việc quan trọng cần làm sáng tỏ, vì vậy có lẽ không thể nghe lời dạy chiêu trang chủ được.
Khổng Hắc chỉ tay vào mặt Cao Phi Trí:
- Ngươi đừng tưởng là chưởng môn của Tứ Xuyên rồi cao ngạo, nói thế là muốn bọn ta động thủ chứ gì?
Cao Phi Trí cười mỉm:
- Tất nhiên là tại hạ không muốn chuyện đó xảy ra, nhưng nếu các vị bức bách thì tại hạ phải hầu đáp lại.
Khổng Thiện Vương quắc mắt nói:
- Thiết Chưởng môn, bổn vương không muốn sanh sự với Tứ Xuyên Đường môn.
- Nếu vậy nên để cho tại hạ đưa Trương Thiên Trung đi về.
Khổng Thiện Vương cười nửa miệng:
- Đáng tiếc không thể được.
Hà Thất Phong cao giọng:
- Nãy giờ phân phải trái mà trang chủ vẫn không chịu nghe, vậy chớ trách lão già này sao không giữ lễ.
Khổng Lam cất giọng:
- Chuyện đến nước này không ra tay cũng không được. Chủ nhân xin để thuộc hạ ra tay.
Khổng Thiện Vương hất hàm đồng tình.
Được lệnh, cả hai gã thuộc hạ phóng tới vung gươm chém liền.
Cao Phi Trí sợ đứng gần Trương Thiên Trung sẽ gây nguy hiểm cho chàng, nên tràn tới đẩy thanh kiếm Khổng Lam sang một bên, đồng thời xoay người, đã thấy chàng đứng đằng sau lưng của gã.
Lúc này hai tay của Cao Phi Trí đã mang vào đôi bao tay bằng loại thép đặc biệt chẳng khác nào đôi vũ khí lợi hại. Và chính loại vũ khí này đã đưa tên tuổi của chàng có tiếng tăm trên giang hồ.
Khổng Hắc múa kiếm hóa ra muôn điểm hàn tinh, uyển chuyển đường kiếm di ảnh bộ pháp lướt tới.
Cao Phi Trí có coi ra gì, chàng tung người lên cao, chân điểm vào không khí tựa như đạp lên điểm tựa cố định nào đó, rồi uốn người lại, sau đó trở ngoặc một cái.

Đến lúc này toàn thân của chàng chẳng khác nào một con giao long đang bơi lội giữa biển khơi, di động thân ảnh vụt một cái đã tránh khỏi luồng kiếm pháp của đối thủ, và thuận tay đánh trả một đòn lợi hại.
Hai gã Khổng Lam, Khổng Hắc làm sao có thể là địch thủ của Cao Phi Trí. Dẫu gì chàng cũng là một chưởng môn nhân của Tứ Xuyên thì võ công của chàng đâu phải là tầm thường.
Ngoài kia, Khổng Thiện Vương cũng phi thân lướt tới chỗ Trương Thiên Trung nhưng Hà Thất Phong đã vung gậy đánh chó ra phản đòn.
Hà Thất Phong cười hà hà nói:
- Đường đường là trang chủ một sơn trang danh tiếng, lại định ám kích một dã tiểu sinh đang bị nội thương. Lão già này phải can thiệp mới được.
Nói đoạn trở đầu gậy vung ra một đòn trong Đả cẩu bổng tâm pháp, khiến Khổng Thiện Vương phải lùi ngay lại.
Có vẻ bực tức, Khổng Thiện Vương vận lực vào đôi tay, rồi nhảy tới. Tả chưởng đánh ra nhắm vào huyệt Đại cự, hữu quyền đánh xoáy vào huyệt Nhân nghinh của đối phương.
Thấy cùng một lúc mà Khổng Thiện Vương lại ra tay khá mạnh như thế, Hà Thất Phong chẳng dám khinh thường. Tay trái bèn nắm lại rồi sau đó mở rộng ra đánh vào một chưởng nghinh tiếp chưởng pháp của địch thủ, còn tay mặt điểm đầu gậy vào huyệt Xích trật ở khuỷu tay và huyệt Khổng Tối ở giữa tay dưới của Khổng Thiện Vương.
Quả đúng là kỳ phùng địch thủ, không ai hơn ai.
Bùng... ầm, ầm...
Hai luồng chưởng phong chạm vào nhau gây nên tiếng nổ đinh tai nhức óc. Hai bóng người dạt ra.
Khổng Thiện Vương và Hà Thất Phong đứng trụ đưa mắt nhìn nhau.
Phía bên kia Cao Phi Trí có phần thắng thế hơn, chàng áp đảo và dồn hai gã thuộc hạ của Khổng Tước Sơn Trang vào thế bị động.
Khổng Hắc cả giận, hắn bèn liều lĩnh, di động đôi chân đánh ra một đường kiếm nhằm làm giảm bớt đi lối tấn công dữ dội của Cao Phi Trí.
Không cần dùng đến nhiều sức, Cao Phi Trí lách người đã làm mũi kiếm của Khổng Hắc đi chệch ra ngoài, và thân người của hắn vì thế bổ nhào tới trước. Nhanh như ánh chớp Cao Phi Trí sử dụng ngay bàn tay trái đánh vào ngực đối thủ.
- Hư.....
Khổng Hắc trúng đòn lùi lại, lảo đảo, cũng may Khổng Lam nhảy tới

đỡ lấy hắn.
- Ngươi không sao chứ?
- Ta không sao.
Quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền thấy phía nhà khó lòng đương cự nổi, ông bèn thúc giục đám lính đang đứng gần đấy.
- Sao các người còn đứng đây? Vào tiếp ứng đi chứ?
Đám quân lính nhận lệnh tràn vào. Cao Phi Trí thấy vậy phóng người nhảy lộn về sau, đến bên cạnh Trương Thiên Trung đề phòng bất trắc.
Hà Thất Phong cũng nhận ra điều bất lợi cho phía mình, lão bèn phi thân đến bên Cao Phi Trí.
Đám quân canh dàn hàng ngang, gươm giáo tua tủa vây lấy ba người.
Trương Thiên Trung bèn lên tiếng:
- Hà tiền bối và Cao huynh đừng vì tại hạ mà nguy hiểm đến bản thân, cứ bỏ mặc tại hạ Ở đây.
- Ngươi nói cái gì vậy? Thù nhà ngươi chưa trả chưa chi lại đòi chết sao?
Khổng Lam cao ngạo thốt:
- Để xem các ngươi chống trả ra sao đây cho biết? Hôm nay ta quyết bắt cho được bọn ngươi.
Nói dứt hắn quắc mắt bước tới.
Cao Phi Trí bất chợt đưa hai tay lên cao, trong lòng bàn tay của chàng có mỗi bên một vật gì đó màu đen to bằng quả trứng gà. Cao Phi Trí từ tốn nói:
- Tay trái ta đang cầm Truy hồn đạn, tay phải là Truy thất kim ngân trâm, tất cả đều là ám khí lợi hại của Tứ Xuyên Đường môn, nếu các ngươi không sợ thì cứ tự tiện tiến đến.
Khổng Lam bật cười:
- Ngươi tưởng ba cái thứ đó đủ làm cho ta khiếp sợ hay sao?
Riêng Khổng Thiện Vương thì quá rõ sự lợi hại của các loại ám khí của Tứ Xuyên.
Hắn rất rõ một khi bị trúng độc của Tứ Xuyên nếu chẳng có thuốc giải của chính Tứ Xuyên thì người đó sẽ chết.
Cho nên nghe Khổng Lam kiêu căng như thế hắn bèn quát:
- Khổng Lam lùi lại.
Không dám trái lệnh, Khổng Lam lập tức bước về sau.
Cao Phi Trí nhìn qua Khổng Thiện Vương:
- Tại hạ buộc lòng phải làm như vậy, xin trang chủ bỏ lỗi cho.
Lời nói vừa dứt, tay trái chàng ném mạnh ra Truy hồn đạn về phía trước và sau đó một tiếng nổ như trời long đất lở, làm mọi người đều

thất kinh, tự mình nằm xuống để né tránh.
Riêng Khổng Thiện Vương vừa thấy trái Truy hồn đạn bay vọt tới, hắn lập tức sử dụng thuật khinh công phóng người ra sau, nhờ thế không bị ảnh hưởng gì, chỉ có một số bọn lính tránh né hơi chậm nên bị sức ép làm ngã nhào, nhưng không ai bị thương cả.
Đến chừng khói tan hết, Khổng Thiện Vương nhìn lại, đám người của Trương Thiên Trung đã biến mất. Hắn nghiến răng tỏ ra tức giận, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi vào bên trong rồi mọi người cùng nối gót theo sau.
* * *..
Hà Thất Phong cứ chắp tay sau lưng, đi tới đi lui xung quanh phòng. Chốc chốc lại nhìn về phía giường nơi Trương Thiên Trung đang nằm để xem động tĩnh ra sao.
Tống Kim Bình thì đang bắt mạch cho chàng, đôi mắt của nàng tỏ ra đăm chiêu.
Cao Phi Trí đứng cạnh đây để Tống Kim Bình có cần gì sẽ sai bảo.
Thời khắc cứ chậm chậm trôi qua, được một lúc thì cửa phòng mở, Quan Âm trang chủ Tống Tiểu Ngọc cùng với Tuệ Tăng đại sư và Ngọc Hoa sư thái bước vào.
Nghe động, Cao Phi Trí và Hà Thất Phong xoay người lại nhìn, rồi họ vòng tay chào nhau.
Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc liền hỏi:
- Trương thiếu hiệp thế nào rồi?
Hà Thất Phong đáp:
- Hắn vẫn còn mê, chưa tỉnh lại.
- A di đà phật, thiện tai, thiện tai! Đã một ngày một đêm rồi mà Trương thí chủ vẫn chưa hồi tĩnh, bần tăng cảm thấy lo lắng quá.
Cao Phi Trí từ tốn nói:
- Xin đại sư chớ lo lắng thái quá, theo lời của Tống tiểu thơ thì thiên bẩm của Trương Thiên Trung hơn người, có lẽ sẽ không sao đâu.
Ngọc Hoa sư thái chép miệng:
- Trương thiếu hiệp đây mạo muội đến dinh Tuần phủ nên mới xảy ra cớ sự vậy, phải chi chúng ta biết sớm thì đây có đến nỗi.
Hà Thất Phong bèn gõ lên đầu Ngưu Hải đang đứng gần đó:
- Mọi chuyện cũng tại mi cả. Phải chi mi chịu nói sớm thì đâu có chuyện gì xảy ra.
- Sư phụ cứ trách đệ tử hoài. Tại Trung đệ đòi đi, đệ tử cản lại mà hắn có chịu đâu, còn dặn đừng cho sư phụ biết.
Hà Thất Phong dậm chân, nhăn mặt:
- ÁÙi da, sao ngươi ngu quá vậy! nếu không nhờ Tống tiểu thơ nói

ra, có lẽ hôm nay ngươi phải làm ma chay cho hắn rồi.
Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:
- Xin Hà bang chủ đừng trách đệ tử làm gì nữa. Hắn cũng đâu có muốn vậy, dẫu sao việc đã lỡ rồi, trách mắng đâu có giải quyết được gì.
Hà Thất Phong nói tiếp:
- Đệ tử sai thì sư phụ phải dạy, nếu không làm sao hắn nên người được.
Ngọc Hoa sư thái thốt:
- Cái lão ăn mày này, Quan Hi Vương đã nói như vậy sao lão cố chấp quá vậy.
Hà Thất Phong toan trả lời thì Tống Kim Bình đã rời giường. Ông bèn thôi nói, chạy tới hỏi:
- Tống tiểu thơ, tiểu tử nó sao rồi?
Tống Kim Bình không nói gì, chỉ nhìn mọi người. Thấy vậy Cao Phi Trí bèn lên tiếng:
- Tống tiểu thơ đừng ngại, cứ nói ra để mọi người cùng tìm cách cứu Trung huynh.
Tống Kim Bình từ tốn nói:
- Trương Thiên Trung bị nội lực của Khổng Thiện Vương xâm nhập vào làm nội tạng bị đảo lộn, kinh mạch bị rối loạn.
Tống Tiểu Ngọc nói:
- Chẳng lẽ không có cách nào để cứu hắn được sao?
Tống Kim Bình nói:
- Không phải là không có cách mà chỉ sợ mọi người không chịu.
Hà Thất Phong cao tiếng:
- Thì Tống tiểu thơ cứ nói đại ra thử xem, biết đâu có thể làm được.
Tống Kim Bình thốt:
- Muốn cứu Trương Thiên Trung trước hết tiện nữ sẽ dùng kim châm đâm vào mười hai huyệt đạo của hắn, sau đó dùng Quan Âm thần thủy của bổn môn cho Trương huynh uống và rồi phải nhờ tới đại sư giúp cho một tay thì mới mong cứu được.
Ngọc Hoa sư thái cau mày:
- Quan Âm sơn trang có loại thuốc trị là Quan Âm thần thủy. Nhưng nghe đâu không cho người ngoài, vậy làm sao cho Trương Thiên Trung được.
Cao Phi Trí cười xòa:
- Chính vì vậy nên Tống tiểu thơ mới bảo là khó.
Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đưa mắt nhìn mọi người, rồi dừng lại ở con gái, bà thốt:

- Cứu người như cứu hỏa, vả lại điệt nữ của tại hạ đã nói vậy thì không còn cách nào khác hơn. Tại hạ đây có thể phá lệ một lần để cứu người.
- A di đà phật! Trang chủ quả thật là đại lượng. Thật xứng đáng với danh hiệu Quan Âm sơn trang.
Tống Tiểu Ngọc vòng tay:
- Đại sư quá khen, tại hạ không dám nhận.
Ngọc Hoa sư thái lại nói:
- Quan Hi Vương đã bằng lòng, vậy Tống tiểu thơ vừa rồi có bảo cần nhờ tới đại sư không biết là có ý gì?
Tống Kim Bình nhìn Tuệ Tăng đại sư:
- Lần này phải làm phiền tới đại sư, nhờ người sử dụng Nghịch chân kinh của Thiếu Lâm để giúp đỡ.
Tuệ Tăng đại sư giật mình chắp tay nói:
- A di đà phật! Nghịch chân kinh là loại võ công của bổn môn không thể truyền đạt bừa bãi ra ngoài được. Đây là nguyên tắc của môn phái, bần tăng không dám tự liệu.
Hà Thất Phong bước tới nói:
- Đại sư nên nghĩ lại, cứu một mạng người như xây bảy cái tháp. Vả lại đại sư là người của Thiếu Lâm, chẳng lẽ thấy chết mà không cứu?
Cao Phi Trí nói thêm:
- Quan Âm thần thủy của Quan Âm sơn trang chỉ để dùng trong sơn trang, ấy thế mà Quan Hi Vương còn dám phá lệ để cứu Trương Thiên Trung, lẽ nào đại sư lại bỏ mặc trong khi đó Trương Thiên Trung đi làm việc ấy cũng chỉ vì muốn tìm ra manh mối để giúp cho võ lâm Trung nguyên, phù hợp với những gì chúng ta đang làm. Người vì chúng ta chẳng lẽ nào ta không vì người.
Tống Tiểu Ngọc thốt:
- Đại sư, Thiết Chưởng môn Cao Phi Trí nói rất đúng. Người vì ta thì ta phải vì người, nếu không trời chu đất diệt.
Tuệ Tăng đại sư có vẻ đắn đo, hết nhìn người này rồi lại nhìn người khác, chưa biết tính sao. Được một lúc mới chịu lên tiếng:
- A di đà phật! Các vị đã nói vậy, lão tăng này có muốn thối thoái cũng không được.
Vả lại Quan Hi Vương đã phá lệ thì tại sao bần tăng không phá lệ được chứ.
Hà Thất Phong bật cười hề hề:
- Lần này đại sư đã làm một việc công đức lắm đó.
Cao Phi Trí thúc giục:
- Đã vậy chúng ta nên bắt tay vào việc ngay kẻo trễ.

Tống Kim Bình lên tiếng:
- Bây giờ tiện nữ sẽ phóng châm vào huyệt đạo, mẫu thân sẽ đổ thuốc vào miệng cho Trương Thiên Trung, còn đại sư dùng Nghịch chân kinh đã thông kinh mạch cho hắn.
Mọi người gật đầu, đoạn nàng dặn số người còn lại:
- Trong lúc trị thương, các vị ra ngoài bảo vệ, đừng cho ai vào đây quấy phá, nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc trị thương.
Cao Phi Trí gật đầu:
- Tống tiểu thơ an tâm, tại hạ cùng Hà bang chủ và mọi người khác ra ngoài canh chừng, chớ có bận tâm.
Nói xong Cao Phi Trí và mọi người khác lập tức rời khỏi phòng, rồi chia nhau canh gác.
Ở bên trong, Tuệ Tăng đại sư đỡ Trương Thiên Trung ngồi dậy. Ông đặt hai tay vào hai huyệt sau lưng là Linh đài và Mệnh môn rồi bắt đầu truyền lực, đưa Nghịch chân kinh vào cơ thể của Trương Thiên Trung.
Phía đằng trước, Tống Kim Bình dùng mười hai cây kim châm ghim vào mười hai huyệt đạo quan trọng trên cơ thể Trương Thiên Trung. Trong đó nàng đã ấn vào hai huyệt ở đầu chàng là Hậu đỉnh và ÁÙ môn.
Sau khi làm xong, nàng nhìn qua mẹ nàng và gật đầu. Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc hiểu ý, bước tới lấy ra viên thuốc to bằng hạt đậu. Bà cho vào miệng Trương Thiên Trung và điểm nhẹ vào huyệt Kiên tỉnh ở hông để viên thuốc chạy vào luôn bên trong.
Đúng như tên gọi của viên thuốc là Quan Âm thần thủy, vừa vào bụng đã tan ngay thành nước.
Thời khắc trôi qua, không biết đã mấy canh giờ trôi chầm chậm. Từ từ trên đỉnh đầu của Trương Thiên Trung một làn khói mỏng màu trắng nhẹ nhàng bay lên, toàn thân của chàng từ tái xanh đã chuyển biến sang hồng hào.
Tống Kim Bình theo dõi mọi diễn tiến. Nàng tỏ ra phấn khởi, lạc quan khi thấy những dấu hiệu tốt nơi cơ thể của Trương Thiên Trung.
Cho đến khi khuôn mặt Trương Thiên Trung nhăn lại vì bắt đầu có cảm giác, Tống Kim Bình vội vã bước tới đánh ngay vào sau huyệt Hoàn cốt nơi vành tai.
Lập tức Trương Thiên Trung rên lên một tiếng và ụa ra một bụm máu thâm đen.
Đến lúc này, Tuệ Tăng đại sư và Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc mới chịu dừng tay.
Tống Kim Bình thấy Trương Thiên Trung nhấp nháy đôi mắt, biết

chàng đã tỉnh nên liền nói khẽ:
- Trung huynh, mau vận khí điều hòa lại kinh mạch.
Trương Thiên Trung chớp mắt, rồi sau đó làm theo lời của Tống Kim Bình.
Nàng bước ra ngoài thông báo cho mọi người biết. Ai bấy đều hoan hỉ mừng rỡ, tất cả bước vào bên trong và nhìn về phía Trương Thiên Trung.
Cao Phi Trí cười tươi, vòng tay:
- Thật không ngờ y thuật của Tống tiểu thơ quả cao siêu. Tại hạ rất là khâm phục.
Tống Kim Bình khiêm tốn nói:
- Thiết Chưởng môn quá khen, tiện nữ không dám nhận. Thật ra lần này là nhờ có Tuệ Tăng đại sư giúp sức, nếu không thì...
Hà Thất Phong đưa tay ngăn, rồi nói:
- Đừng có hạ mình quá như vậy. Thật ra nếu tiểu thơ không phỏng đoán bệnh chính xác, thì cho dù có đến mười người như Tuệ Tăng đại sư chưa chắc đã cứu sống hắn.
- A di đà phật!
Tuệ Tăng đại sư vừa điều khí xong sau khi trị thương cho Trương Thiên Trung nghe Hà Thất Phong nói thế, ông liền tiếp:
- Tống tiểu thơ quá khách sáo rồi. Nếu không có cách châm cứu của cô nương cộng với Quan Âm thần thủy của Quan Âm sơn trang, bần tăng đâu có làm được gì.
Ngọc Hoa sư thái nói:
- Các vị không cần đưa đẩy như vậy. trong việc này lão thái toi nghĩ ai cũng có công cả.
Mọi người gật đầu cho là phải, và nhìn qua Trương Thiên Trung để dò xem thái độ cử chỉ của hắn ra sao.
Độ vài khắc nữa trôi qua, Trương Thiên Trung bắt đầu hồi phục. Chàng mở bừng đôi mắt ra và nhìn mọi người.
Sau đó chàng đứng dậy định vòng tay thi lễ cảm ơn Tuệ Tăng đại sư và Tống Tiểu Ngọc nhưng Quan Hi Vương ngăn lại:
- Chớ có làm vậy. Trong người của Trương thiếu hiệp vẫn còn yếu, đừng thủ lễ mà làm kinh động đến cơ thể.
Trương Thiên Trung cảm động thốt:
- Mạng sống của tại hạ là do các vị cứu, tại hạ không biết lấy gì để đến đáp, xin hãy nhận một lạy này tạ Ơn.
Tống Kim Bình bèn lên tiếng:
- Trương huynh đã mạo hiểm thám thính dinh phủ, chẳng qua cũng chỉ vì muốn điều tra giùm mọi người thì chúng tôi phải có bổn phận

giúp lại huynh. Âu cũng là chuyện thường tình, có gì mà ái ngại.
Hà Thất Phong cất giọng:
- Tiểu tử, nếu ngươi có muốn cảm ơn thì phải cảm ơn Tuệ Tăng đại sư vì người đã truyền Nghịch Chân Kinh vào cơ thể của ngươi rồi.
Ngọc Hoa sư thái gật gù nói:
- Đó là võ công của Thiếu Lâm, không thể truyền qua ra ngoài, ấy thế mà đại sư đã phá lệ.
Tuệ Tăng đại sư ngăn không cho Ngọc Hoa sư thái nói tiếp, ông thốt:
- Sư thái chớ có nói như vậy, đừng đề cao bần tăng quá đáng.
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Trương huynh. Bây giờ trong người của huynh đã có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm. Đó là một điều vạn phúc, không phải ai muốn cũng được.
Hà Thất Phong tiếp lời:
- Ngươi có được Nghịch chân kinh trong người, từ nay không sợ ai nữa.
Trương Thiên Trung lấy làm lạ nên hỏi:
- Là sao, tại hạ vẫn không hiểu?
Hà Thất Phong liền giải thích:
- Nghịch chân kinh là một môn võ công của Thiếu Lâm dùng để điều trị thương tích, chứ không thể dùng để ẩu đả được vì nói không giống như các loại võ công khác.
Nhưng người nào có được nó trong mình, nếu kẻ địch yếu hơn mà đả thương sẽ bị dội ngược trở ra ngoài, không sao thâm nhập vào cơ thể của mình được.
Tống Tiểu Ngọc cười nhẹ, cất giọng:
- Trương thiếu hiệp coi như có duyên phần với Thiếu Lâm cho nên mới được truyền thụ Nghịch chân kinh, xem ra thiếu hiệp đã là người của Thiếu Lâm rồi đó.
Nghe nói vậy, Trương Thiên Trung giật mình xua tay:
- Ấy chết, làm như vậy sao tiện, dù sao tại hạ cũng đã bái sư rồi, đâu thể bái sư lần nữa.
Hà Thất Phong nói:
- Tiểu tử, sao ngươi ngốc quá vậy. có thêm một sư phụ thì càng có lợi chứ có sao đâu mà sợ?
- Nhưng đệ tử đâu thể bái sư hai lần?
Ngọc Hoa sư thái gắt giọng:
- Trương thiếu hiệp chớ làm như vậy. Nghịch chân kinh chỉ truyền cho đệ tử Thiếu Lâm, nhưng không phải ai cũng được học. Chuyện không muốn thì cũng đã lỡ rồi, thiếu hiệp nên nghĩ lại.

Tuệ Tăng đại sư ôn tồn nói:
- Xin các vị đừng ép buộc Trương Thiên Trung làm gì. Tuy Nghịch chân kinh chỉ truyền thụ cho đệ tử của bổn môn nhưng lão tăng đây chỉ có ý dùng nó để điều trị cho thiếu hiệp chứ không cố ý để ép thiếu hiệp phải bái sư.
Trương Thiên Trung nhìn mọi người, đắn đo một lúc rồi nói:
- Tại hạ không có ý xem thường các lời nói của mọi người, chỉ vì ngại một điều là đã có sư phụ rồi mà còn vọng tưởng. Nhưng nay chuyện đã lỡ, nếu đại sư không chấp thì tại hạ xin cúi đầu khấu tạ.
Thấy Trương Thiên Trung có vẻ bằng lòng, Hà Thất Phong vội giục:
- Vậy sao ngươi không mau mau quỳ xuống ra mắt sư phụ đi?
Trương Thiên Trung lật đật quỳ xuống, chắp tay vái Tuệ Tăng đại sư một cái rồi nói:
- Đệ tử là Trương Thiên Trung xin kính bái sư phụ.
Thấy việc khó đặng đừng, Tuệ Tăng đại sư bất đắc dĩ phải lên tiếng:
- Đệ tử hãy đứng lên đi, hôm nay cứ xem như lão nhận ngươi làm đệ tử. Khi nào về đến Thiếu Lâm, chừng ấy sẽ chánh thức làm lễ nhập môn.
Trương Thiên Trung cúi đầu:
- Đa tạ sư phụ.
Mọi người có vẻ vui mừng đưa mắt nhìn nhau, chợt Tống Kim Bình lên tiếng:
- Không biết Trương huynh đột nhập dinh Tuần phủ đã nghe thấy những gì, có thể kể lại cho mọi người nghe được không?
Hà Thất Phong chép miệng:
- Đúng đấy, ngươi ngất đi hơn một ngày rồi, thật ra ta cũng muốn biết lắm.
Trương Thiên Trung bèn thuật lại mọi chuyện mình nghe thấy ở dinh Tuần phủ. Cuối cùng chàng thốt:
- Thì ra hai gã bịt mặt đến đây sử dụng Giang Nam Tích lịch hỏa là hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc chứ không phải là hai kẻ lẻn vào phòng trọ bắt cóc Chu cô nương.
Cao Phi Trí nói khẽ:
- Trương huynh vì muốn điều tra tông tích về sự mất tích của Chu cô nương mà vô tình biết được âm mưu của Khổng Thiện Vương. Nếu không chúng ta đã lầm mưu ly gián của lão ta mà gây thù gieo oán với Giang Nam phái rồi.
Tống Tiểu Ngọc nói:
- Thật không ngờ quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền lại là đại huynh của Khổng Thiện Vương. Thảo nào mà hắn không kiêu ngạo sao được.

Ngọc Hoa sư thái lên tiếng:
- Trên giang hồ, Khổng Thiện Vương cũng có chút tiếng, nay lại cấu kết với U Hồn Cốc, thế lực bên ngoài đã mạnh và còn hậu thuẫn của quan Tuần phủ. Xem ra hắn quá mạnh về cả hai mặt. Đây là một bất lợi cho võ lâm Trung nguyên.
Trương Thiên Trung nhìn quanh không thấy Mã Thục Văn và Ngữ Kiêu Ngôn, chàng liền hỏi:
- Chẳng hay hai vị của Côn Luân giáo và Nga Mi đâu không thấy?
Tống Kim Bình đáp:
- Vừa rồi hai vị ấy tiếp được tin do bồ câu đưa tới, báo U Hồn Cốc chủ đã đưa thiệp tới, đòi Côn Luân và Nga Mi phải đầu phục, nếu không hắn sẽ san bằng thành bình địa.
Trương Thiên Trung nổi giận quát khẽ:
- U Hồn Cốc thật là quá đáng. Là tà ma ngoại đạo mà dám hống hách ngang tàng.
Nếu không sớm diệt đi sẽ là đại họa cho võ lâm sau này.
Hà Thất Phong nhướng mày:
- U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là một người thâm độc. Ít khi lộ diện, nghe nói võ công của hắn rất cao cường, khó có ai địch nổi. Giờ lại liên kết với các môn phái tà đạo khác, càng trở thành cái gai lớn, khó nhổ đi được.
Tuệ Tăng đại sư chắp tay nói:
- A di đà phật! Điều quan trọng trước tiên mà chúng ta nên làm là đến Lạc Dương thành, đừng để cho Chấn Thiên Kiếm rơi vào tay Ưng Vương Ngũ Sát, bằng không khó mà lường hết được hậu quả.
Hà Thất Phong khẳng khái thốt:
- Các vị đã giao phó trọng trách cho lão già này thì xin hãy an tâm. Cho dù có nát thân, lão già này cũng không để báu kiếm rơi vào tay phường gian ác đó.
- A di đà phật! Lần đại hội này có lẽ chúng ta phải hoãn lại. Ngày mai lão tăng phải về Thiếu Lâm vì sợ vắng mặt lâu ngày có thể U Hồn Cốc lợi dụng mà tấn công bổn môn.
Ngọc Hoa sư thái cũng nói:
- Lão thái ta cũng phải về Võ Đang mà phòng bị sẵün để kịp thời ứng phó một khi U Hồn Cốc làm bậy.
Tống Tiểu Ngọc cất giọng:
- Nếu vậy đại hội nên dời vào ngày rằm tháng sau, không biết các vị có bằng lòng hay không?
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Tại hạ nghĩ như vậy rất tiện. Trong vòng một tháng có lẽ cũng đã có

tin của Chấn Thiên Kiếm.
Tống Tiểu Ngọc nói:
- Nếu không ai phản đối thì cứ vậy mà làm. Riêng việc đến Lạc Dương xin đặt hết trọng trách cho Hà bang chủ.
- Lão già này sẽ không làm cho các vị thất vọng.
Trương Thiên Trung vòng tay bái Tuệ Tăng đại sư nói:
- Ngày mai đệ tử không thể theo sư phụ về Thiếu Lâm được, vì phải theo Hà lão tiền bối đi Lạc Dương. Sau này nhất định sẽ đến Thiếu Lâm gặp sư phụ.
Tuệ Tăng đại sư thốt:
- Con không cần theo ta về Thiếu Lâm làm gì, cứ theo Hà bang chủ để giúp người một tay, ta giao cho con vật này để mai sau khi đến Thiếu Lâm mới được vào gặp ta.
Nói đoạn Tuệ Tăng đại sư lấy ra một miếng ngọc màu xanh giao qua cho Trương Thiên Trung rồi nói tiếp:
- Đây là tín vật của bổn môn, các đệ tử Thiếu Lâm ai thấy cũng phải nhất nhất nghe theo.
- Đệ tử đa tạ sư phụ đã ban cho.
Thấy không còn gì để trao đổi, Tống Kim Bình vội lên tiếng:
- Đêm đã khuya, mời các vị về phòng nghỉ ngơi để mai còn lên đường cho sớm.
Mọi người gật đầu tản ra, Trương Thiên Trung vội nói:
- Cao huynh, tại hạ có chút việc muốn được Cao huynh giúp đỡ.
Cao Phi Trí đang đi, dừng lại đi trở vào cũng với Hà Thất Phong còn mọi người khác đều ra khỏi phòng.
Cao Phi Trí nhíu mày hỏi:
- Chẳng biết có việc gì xin Trương huynh cứ hỏi.
- Tại hạ có một chuyện nhưng còn quá nhiều uẩn khúc, muốn được Cao huynh giải thích.
Cao Phi Trí thắc mắc:
- Không lẽ có liên quan đến Tứ Xuyên Đường môn?
Hà Thất Phong gật đầu:
- Có thể nói là như vậy.
Trương Thiên Trung bèn kể lại mọi chuyện mà chàng biết do sư phụ Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo nói lại cho Cao Phi Trí nghe. Nào là sự quan hệ giữa thân mẫu Mộng Lan Hoa với Đường môn phu nhân...
Nghe xong Cao Phi Trí có vẻ ngơ ngác, dường như câu chuyện do Trương Thiên Trung vừa kể đối với chàng quá mới mẻ.
Cao Phi Trí nói:
- Chưa bao giờ tại hạ nghe thân mẫu hay ai kể chuyện này. Có lẽ

Trương huynh phải thân hành tới để gặp lão thái thái họa ra mới có hy vọng.
Hà Thất Phong cau mày:
- Thiết Chưởng môn nói lão thái thái có phải là Đường môn phu nhân?
- Đúng vậy, Đường môn phu nhân chính là bà ngoại của tại hạ.
Hà Thất Phong lại hỏi:
- Vậy trong hai người đại nương Mộng Trâm và nhị nương Mộng Trang, ai là thân mẫu của Thiết Chưởng môn?
- Chính là đại nương Mộng Trâm.
Hà Thất Phong gật đầu:
- Thì ra là vậy?
Trương Thiên Trung chớp mắt:
- Chẳng lẽ Cao huynh thật sự không biết gì đến cái tên Mộng Lan Hoa?
Cao Phi Trí cười xòa:
- Tại hạ gạt Trương huynh làm gì? Nếu thật sự có chuyện ấy thì chúng ta là người một nhà, tại hạ càng phải nói thật để huynh đệ chúng ta nhìn nhau chứ.
Trương Thiên Trung gật đầu:
- Cao huynh nói cũng đúng.
Cao Phi Trí nói tiếp:
- Phải rồi, Trương huynh cùng theo Hà tiền bối đi Lạc Dương, hay là nhân cơ hội đó đến Tứ Xuyên một chuyến để gặp thân mẫu tại hạ xem sao. Dù gì đến Tứ Xuyên cũng phải qua Lạc Dương, một công mà hai chuyện.
Hà Thất Phong nói:
- Đúng là nhất cử lưỡng tiện, chính vì vậy nên lão già này mới bảo hắn đi theo tới Lạc Dương.
Cao Phi Trí nói:
- Mong rằng những gì Trương huynh nói là sự thật, có như vậy chúng ta là huynh đệ rồi.
Trương Thiên Trung bèn nói tiếp:
- Tạm thời chuyện này hãy gác lại, chờ đến Tứ Xuyên hẳn hay. Bây giờ còn một chuyện này tại hạ muốn nói cho Cao huynh đề phòng.
Hà Thất Phong nghe Trương Thiên Trung nói vậy, biết chàng muốn nói gì nên cướp lời:
- Tiểu tử, có phải ngươi muốn nói tới vụ việc xảy ra trong rừng trúc dạo nọ không?
- Dạ, đúng như vậy.

Cao Phi Trí nhíu mày:
- Hai người nói gì mà tại hạ chẳng hiểu chi hết.
Hà Thất Phong lên tiếng:
- Để ta nói cho ngươi nghe.
Sau đó Hà Thất Phong bèn thuật lại cái đêm ở tửu điếm. Lão và Trương Thiên Trung gặp hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng đang trò chuyện với một người con gái che mặt và tất cả diễn tiến xảy ra đêm hôm đó cho Cao Phi Trí nghe.
Nghe xong, Cao Phi Trí nói:
- Về chuyện nội ứng này, trước khi lên đường đi Cam Túc, thân mẫu tại hạ có lưu tâm với tại hạ rồi. Nhất định gã nội ứng đó là người của U Hồn Cốc. Thật không ngờ trong Tứ Xuyên Đường môn lại có người của U Hồn Cốc.
Trương Thiên Trung liền nói:
- Cao huynh chớ vọng động sẽ làm cho gã nội ứng ấy nhìn thấy mà tự động rút lui.
Cao Phi Trí gật đầu rồi thốt:
- Thật ra tại hạ đây cũng có nghi ngờ một người, nhưng chưa dám khẳng định, vì còn trong vòng điều tra.
Hà Thất Phong có vẻ hài lòng:
- Ngươi nói vậy bọn ta cũng an tâm rồi. Ngươi có dự định ngày mai trở về Tứ Xuyên không?
- Tất nhiên tại hạ sẽ tháp tùng với Hà bang chủ và Trương huynh tới Lạc Dương xem động tĩnh của Chấn Thiên Kiếm rồi mới về Tứ Xuyên phục mệnh.
Hà Thất Phong lên tiếng:
- Đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho Trương Thiên Trung theo ngươi đi Tứ Xuyên luôn thể.
Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa, Trương Thiên Trung vội bước tới mở cửa, cô gái theo hầu của Cao Phi Trí cúi chào chàng rồi nói:
- Trương thiếu hiệp, không biết có Thiết Chưởng môn của tiểu nữ ở đây hay không?
Trương Thiên Trung nhìn vào bên trong nói:
- Cao huynh, có thuộc hạ tìm.
Cao Phi Trí bước ra cùng Hà Thất Phong rồi chàng thốt:
- Để tại hạ giới thiệu cho hai vị biết, đây là Hoa Vải Ngữ, người theo hầu tại hạ bấy lâu nay.
Sau đó Cao Phi Trí nhìn qua cô gái cất giọng hỏi:
- Có chuyện gì thế Hoa Vải Ngữ?
Hoa Vải Ngữ kính cẩn cúi đầu:

- Bẩm báo Thiết Chưởng môn, có tin của chim câu từ Đường môn đưa tới, mời chưởng môn về tư phòng xem qua.
Cao Phi Trí vòng tay bái chào Trương Thiên Trung và Hà Thất Phong rồi nói:
- Tại hạ có việc xin cáo từ trước, ngày mai sẽ gặp lại.
Nói đoạn cùng Hoa Vải Ngữ bỏ đi thẳng.
Trương Thiên Trung và Hà Thất Phong nhìn theo, họ biết rằng đã xảy ra chuyện gì rồi, xong chưa thể đoán được ngay là việc chi.

Chấn Thiên Kiếm Phổ

Hồi 5
Lộ Chân Tướng, Quần Hùng Truy Sát

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cùng Tam Sát Miêu Vi Thức và đám bộ hạ, sau hai ngày lặn lội cũng đã đến U Hồn Cốc.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh đảo mắt nhìn một vòng, rồi nhận xét.
- U Hồn Cốc quả là nơi hiểm yếu, lưng dựa núi cao, tây là hào sâu, đông gần vực thẳm, bốn bề được trời đất bao phủ tạo nên một nơi kiên cố. Thảo nào Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình không xưng vương xưng bá.
Tam Sát Miêu Vi Thức thốt:
- Chủ nhân lại quá khen đối phương rồi.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chép miệng:
- Biết ta biết địch trăm trận trăm thắng, ngươi chớ khinh địch mà thất bại.
- Dạ, thuộc hạ xin vâng lời dạy của chủ nhân.
Mọi người đang bước tới, chợt có tiếng ré thật to của loài quái điểu làm tất cả phải dừng lại, rồi từ thinh không một con chim ưng rất lớn, không biết từ đâu bay ào tới như một mũi tên lao ngay vào người Tây Vương Chu Kiếm Sinh.
Tam Sát Miêu Vi Thức bừng giận hét to:
- Loài súc sinh, sao dám hỗn xược với chủ nhân của ta?
Lời nói vừa dứt, đã thấy Tam Sát Miêu Vi Thức vung tay, một đạo hào quang từ lòng bàn tay hắn bắn ra với sức gió xoáy rất lớn.
Luồng chưởng phong tợ sóng trào nước lũ đùng đùng ập tới, cứ ngỡ

không có gì tồn tại khi ngọn kình phong ấy lướt qua.
Nào ngờ con chim ưng ấy lại tinh khôn như người. Nó vừa trông thấy ngọn gió lạ phóng tới, nó đã đập cánh liên tục. Sau đó ré lên một tiếng làm vang động cả một góc trời. Chỉ thấy nói đảo cánh là thoát khỏi chưởng pháp của Tam Sát Miêu Vi Thức.
Mọi người đều giật mình, họ không thể ngờ loài quái điểu này lại tài giỏi đến như vậy.
Con chim điểu sau khi thoát khỏi một chưởng của đối phương, nó lại tiếp tục lao xuống chỗ Tây Vương Chu Kiếm Sinh.
Vẫn điềm đạm, Chu Kiếm Sinh hiểu ra rằng con quái điểu này là vật mà U Hồn giáo chủ Doãn Chí Bình rất quý, bởi thể hắn mới co biệt hiệu là Ưng Vương.
Chu Kiếm Sinh nghĩ bụng:
- Hắn để cho loài súc sinh này bay ra đây là có ý gì đây? Lão ma đầu này không đơn giản chút nào hết. Nếu bây giờ mình ra tay lỡ con quái điểu này thiệt mạng thì hắn sẽ dựa vào đó mà bắt bẻ ta. Còn bằng không ra tay thì nó cứ nhè mình tấn công mãi thì càng nguy hơn. Thật là tấn thối lưỡng nan.
Còn đang suy nghĩ thì con quái điểu đã sà xuống gần kề, lập tức hai gã hầu cận của Tây Vương bèn rút kiếm phi thân vọt người lên cao chém ra hai đường kiếm lợi hại khiến con quái điểu phải bay ngược lên cao.
Tam Sát Miêu Vi Thức đến bên cạnh Tây Vương Chu Kiếm Sinh nói:
- Chủ nhân! U Hồn giáo chủ làm vậy là có ý gì chứ?
- Hắn muốn ta phải khó xử đây.
Trong lúc con quái điểu tiếp tục lao trở xuống, vừa lúc đó có một hồi còi cất lên nghe lanh lãnh.
Con quái điểu tự dưng bay ngược lại, không tấn công Tây Vương Chu Kiếm Sinh nữa.
Một gã trung niên mặc áo màu đỏ tía phóng người tới rồi đáp trước mặt nhóm người Tây Vương phái.
Gã trung niên hất mặt tỏ ra nghinh ngang:
- Các ngươi là ai, sao lại đường đột xông vào cấm địa của U Hồn Cốc?
Tam Sát Miêu Vi Thức hứ rõ một tiếng, chỉ tay vào mặt gã nọ:
- Thì ra U Hồn giáo chủ cho người đón tiếp bọn ta như vậy đó sao? Bấy lâu nay ta nghe đồn nhiều về U Hồn Cốc, nào ngờ đó chỉ là hư danh.
Gã trung niên quát to:
- Câm mồm lại, không được xúc phạm tới giáo chủ của ta. Việc các

ngươi dám ngang nhiên đánh chim điểu cũng đủ buộc tội rồi, chứ đừng nói gì là hỗn xược với giáo chủ. Ta phải dạy cho ngươi một bài học.
Nói đoạn phóng người lao tới vung kiếm đánh liền.
Bên này, Tam Sát Miêu Vi Thức điên tiết, toan ra tay tấn công nhưng Tây Vương Chu Kiếm Sinh đã ngăn lại, nói:
- Chớ lầm kế của Ưng Vương.
Gã trung niên chém tới không thấy ai đánh trả, hắn tức lắm bèn trở ngược bàn tay đánh rốc một đường kiếm đi chệch trở lên, nhắm vào người Chu Kiếm Sinh đánh tới.
Hai gã hầu cận thấy chủ nhân gặp nguy, bèn xông tới đưa kiếm ra đỡ đòn.
Gã trung niên lùi lại và đưa kiếm gạt hai mũi kiếm đang tới, đồng thời vũ lộng thần oai múa thanh kiếm trên tay đâm tới.
Nhìn cách ra đòn của đối thủ, Tây Vương Chu Kiếm Sinh nói khẽ với Tam Sát Miêu Vi Thức:
- Với một kẻ vô danh tiểu tốt như vậy mà võ công không tầm thường, U Hồn giáo chủ muốn thị uy và muốn cho chúng ta biết rằng dưới trướng của hắn, một tên quân cũng đa tài.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chẳng nói gì nữa, ông đưa mắt quan sát cuộc đấu.
Gã hầu cận của Tây Vương phái hét lớn lên một tiếng, vũ lộng kiếm pháp nghe vù vù rồi đâm liền hai thế vào cổ và ngực đối thủ.
Gã trung niên nhún đôi chân, phóng vút lên cao, kiếm quang bao trùm cả thân thể.
Ảnh quang của thanh kiếm tạo nên một màu bàng bạc, mờ ảo.
- Choang.
Hai thanh kiếm chạm vào nhau nẩy lửa, gã hầu cận lùi lại, cổ tay tê rần, suýt bật văng thanh kiếm, còn gã trung niên thì đứng yên bất động, có lẽ cú va chạm vừa rồi không hề hấn gì đối với gã. Nét mặt lạnh lùng, mũi kiếm chĩa xuống đất chờ đợi.
Nháy mắt nhau làm hiệu, tức thì hai gã hầu cận của Tây Vương phái phi thân phóng tới bao vây lấy đối thủ tấn công tới tấp.
Chiêu thức của họ chập chờn, khi tả khi hữu, lợi hại vô song.
Ấy thế mà gã trung niên không một chút nao núng. Thanh kiếm trên tay biến hóa khôn lường, tả xung hữu đột, bao lấy hai thanh kiếm của địch thủ. Đồng thời gã vận lực đưa vào mũi kiếm, toàn thân khởi động, di ảnh bộ pháp lướt tới.
Ảnh kiếm phủ chụp tứ phía, khí thế rất là lợi hại. Mỗi thế đánh ra kiếm phong nghe lạnh bên tai.

Bất thần gã trung niên hét lên một tiếng, tung ra một đạo ngân quang kiếm làm chói cả mắt cả hai đối phương.
Hai gã hầu cận càng đánh càng yếu thế, thoạt đầu còn tấn công, sau thì chỉ còn biết thủ và gạt đỡ những thế của đối thủ đánh tới.
Bên ngoài Tam Sát Miêu Vi Thức đưa mắt nhìn qua Tây Vương Chu Kiếm Sinh chờ lệnh.
Biết chẳng làm gì khác hơn, ông ta lên tiếng:
- Hãy vào cứu nguy cho bọn chúng đi.
Chỉ chờ câu nói đó, Tam Sát Miêu Vi Thức lắc người vọt tới, chỉ thấy một bóng mờ di động, thoắt một cái đã đến gần một bên gã trung niên.
Rồi Tam Sát Miêu Vi Thức quát to:
- Các ngươi lui ra mau!
Nhận lệnh, hai gã cận vệ thu kiếm nhảy lui ra ngoài đến bên Tây Vương Chu Kiếm Sinh.
Trong cuộc chiến, hai thân người bất động đứng nhìn nhau.
Gã trung niên có lẽ rất rồi người đang đứng trước mặt mình là ai. Một trong Tứ đại hộ pháp của Tây Vương phái, là Tam Sát Miêu Vi Thức. Là người đứng đầu trong nhóm Tứ đại hộ pháp, tất nhiên người này chẳng đơn giản chút nào.
Nhìn thuật phi hành vừa rồi của Tam Sát Miêu Vi Thức, gã trung niên cũng đủ hiểu tài ba của đối phương ra sao rồi. Gã bèn ngầm vận lực tích tụ khí lên đan điền, tay trái chực sẵün có gì sẽ dùng chưởng pháp để đối phó. Thanh kiếm đưa lên để xéo ngang ngực chờ đợi.
Tam Sát Miêu Vi Thức cũng không dám khinh địch, hai tay hườm sẵün. Đôi mắt nheo lại, bắn ra hai luồng tinh anh sáng rực, nhìn thẳng vào mặt đối phương.
Bất thình lình Tam Sát Miêu Vi Thức hú lên một tiếng, thân người di động, lắc lư vài cái thoạt ẩn thoạt hiện tiến đến phía gã trung niên.
Giật mình, gã trung niên vội vung tròn kiếm tạo ra một màn kiếm quang bao lấy toàn thân, đồng thời tả chưởng đánh ra cực lẹ.
Tam Sát Miêu Vi Thức cười lạt, chỉ cần phất nhẹ đôi bàn tay, một trận gió xoáy đã nổi lên cuồn cuộn ập tới đánh ngay vào chưởng pháp của đối thủ.
Bùng... ầm...
Hai bóng người dạt ra, lui đúng năm bước và họ ngơ ngác nhìn nhau.
Tam Sát Miêu Vi Thức ngạc nhiên hơn hết. Hắn không nghĩ ra gã trung niên lại có được một nội lực hùng hậu đến như vậy.
Còn gã trung niên cũng thế, sau cái chạm nhau của hai ngọn chưởng

phong, hắn mới rõ Tam Sát Miêu Vi Thức lợi hại ra sao.
Gã trung niên nghiến răng chuẩn bị tiếp tục phản công thì chợt một bóng người từ ngoài xa phóng tới và đáp xuống trước mặt mọi người.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhận ra người này, ông thốt:
- Là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đó sao?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát vòng tay thi lễ:
- Không biết Tây Vương chủ nhân đến nên không kịp đón tiếp, thật là sơ suất, xin Tây Vương chủ nhân bỏ qua cho.
Tam Sát Miêu Vi Thức gắt giọng:
- Các ngươi biết chủ nhân ta sẽ đến, lại cho người đón tiếp như vậy sao?
Kim Ma Ngân Tiêu cười nhạt:
- Thật ra việc Tây Vương chủ nhân sẽ đến thăm U Hồn Cốc đã được loan báo, nhưng không hiểu tại sao gã thuộc hạ này lại dám vô lễ xúc phạm tới Tây Vương chủ nhân như vậy.
Nói đoạn Kim Ma Ngân Tiêu nhìn sang gã trung niên, quát khẽ:
- Điểu nô (người trông coi chim điêu), tại sao ngươi dám mạo phạm tới Tây Vương chủ nhân?
Gã điểu nô lật đật quỳ xuống:
- Tiểu nô không dám, nhưng bởi họ làm kinh động đến chim điêu nên tiểu nô mới ra tay.
Tam Sát Miêu Vi Thức thốt:
- Con quái điểu ấy dám xúc phạm tới chủ nhân của ta, cho nên ta mới buộc lòng ra tay.
Dường như đã hiểu ra sự việc, Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát cất giọng:
- Tại hạ đã hiểu ra mọi chuyện, xin Tây Vương chủ nhân bỏ lỗi cho, vì theo quy luật của U Hồn Cốc thì kẻ nào dám làm kinh động tới chim điểu của giáo chủ đều bị trừng phạt.
Tam Sát Miêu Vi Thức trợn mắt:
- Thì ra các ngươi coi chủ nhân ta không bằng một con quái điểu hay sao?
Kim Ma Ngân Tiêu xua tay nói:
- Tại hạ nào dám nói vậy, các vị đừng hiểu lầm. Nếu điểu nô đã có ý xem thường như vậy, tại hạ sẽ bẩm báo để giáo chủ định liệu.
Bấy giờ Tây Vương Chu Kiếm Sinh mới chịu lên tiếng:
- Lão phu đây không chấp chi kẻ không biết chuyện, nếu quả thật nội quy của quý phái có quy định như vậy thì gã điểu nô đâu có làm sai.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát cười xòa:

- Xin mời Tây Vương chủ nhân vào bên trong. Hoặc của tại hạ có lẽ đang chờ đợi.
Nói đoạn bước đi trước dẫn đường. Đoàn người của Tây Vương phái nối gót đi theo.
Vào đến bên trong, Tây Vương đã thấy U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đang đứng ở trên bục cao, người mặc đại bào màu đỏ, phía trước có thêu hình con chim ưng màu vàng bằng kim tuyến lấp lánh. Bên cạnh là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Nhìn thấy Tây Vương Chu Kiếm Sinh, lập tức Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn thông báo:
- Giáo chủ, Tây Vương chủ nhân đã tới.
U Hồn giáo chủ xoay người lại, nở một nụ cười trên môi, chắp hai tay cất giọng.
Tiếng nói của hắn âm vang như tiếng chuông đồng ngân xa. Chứng tỏ nội lực của U Hồn giáo chủ rất thâm hậu:
- Tây Vương Chu huynh đã hạ cố tới U Hồn Cốc, tại hạ chậm tiếp nghinh, thật là thất kính.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cũng vòng tay đáp lễ:
- Giáo chủ chớ quá khách sáo như vậy. Tại hạ không dám cho mình là bậc đại gia nào hết, mà phải làm cho giáo chủ nhọc lòng đón tiếp.
U Hồn giáo chủ cười nhẹ, rồi chỉ tay vào ghế:
- Mời Tây Vương Chu huynh an tọa.
Chủ khách cùng ngồi, đoạn U Hồn giáo chủ hỏi tiếp:
- Không biết có ai đã làm gì cho Chu huynh buồn phiền không vậy?
Tây Vương xua tay:
- Không có gì.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát lên tiếng:
- Bẩm báo giáo chủ, lúc này gã điểu nô này đã dám mạo phạm tới Tây Vương chủ nhân.
- Sao? Có chuyện đó à?
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhíu mày, rồi nói tiếp:
- Dám xúc phạm tới khách mời của bản gia tội không thể dung tha.
Gã điểu nô quỳ xuống vái lạy Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái nói:
- Thật tình tiểu nô không dám, nhưng vì...
Giáo chủ U Hồn Cốc ngắt lời:
- Có tội phải nhận, không được biện bạch, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
- Dạ!
Doãn Chí Bình chậm rãi thốt:

- Theo ngươi phải xử như thế nào?
- Bẩm báo giáo chủ, dám vô lễ với khách mời mà nhất là đối với Tây Vương chủ nhân đây thì phải chết mới xứng đáng đền tội.
Chu Kiếm Sinh cất giọng:
- U Hồn giáo chủ làm vậy có quá đáng hay không, thử hỏi làm đúng với quy luật của bản phái mà vẫn bị ghép vào tội chết. Như thế thuộc hạ sau này đâu còn ai phục.
Doãn Chí Bình cười nhẹ, thốt:
- Chu huynh thật là nhân từ, làm tại hạ đây vô cùng bái phục.
Nhìn qua gã điểu nô, Doãn Chí Bình quát khẽ:
- Sao không quỳ lạy tạ Tây Vương chủ nhân đi?
Gã điểu nô lật đật cúi đầu xuống vái tạ:
- Đa tạ Tây Vương chủ nhân đã cứu mạng, tiểu nhân đây xin kết cỏ ngậm vành, làm thân trâu ngựa để đền đáp.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh xua tay, ý nói chẳng nhận công đức chi với gã điểu nô.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bèn hất nhẹ đầu làm hiệu. Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hiểu ý, phất tay cho gã điểu nô lui ra ngoài.
U Hồn giáo chủ vòng tay cất tiếng:
- Tây Vương Chu huynh đã nể mặt từ xa lặn lội đến nơi này, khiến tại hạ đây cảm kích vô cùng.
Tây Vương cũng đáp lễ:
- Được U Hồn giáo chủ đoái tưởng cho mời, thì dù có bận bịu trăm công nghìn việc, lão phu cũng phải thu xếp để đến. Có xá gì đường xa sóng núi cách ngăn.
Doãn Chí Bình bật cười:
- Hảo tâm này của Chu huynh, tại hạ đây sẽ ghi nhớ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chờ cho ả nữ tỳ rót đầy ly trà, lão mới chậm rãi lên tiếng:
- U Hồn giáo chủ gởi thiệp mời lão phu tới đây, không biết có việc chi chỉ giáo?
- Chu huynh sao lại nói thế?
Doãn Chí Bình nhướng mày rồi nói tiếp:
- Tại hạ nào dám chỉ dạy gì cho Chu huynh, chẳng qua mời Chu huynh tới để bàn một việc.
Tây Vương giả vờ không hiểu, hỏi:
- Chẳng hay đó là chuyện gì?
Doãn Chí Bình nghĩ thầm trong đầu:
"Lão quá rõ rồi còn gì, bày đặt hỏi cơ cầu.".

Tuy nghĩ thế, song bên ngoài Ưng Vương Ngũ Sát cũng làm ra vẻ ân cần, cất giọng đáp:
- Giang hồ hiện đang náo loạn, các môn phái đang tranh giành quyền lực gây cảnh nhiễu nhương, tất cả cũng chỉ vì ngôi minh chủ của võ lâm mà thôi. Tại hạ thiết nghĩ để tránh đi sự cướp đoạt, giết hại lẫn nhau, nên tìm người đứng vào ngôi minh chủ, chấn chỉnh võ lâm Trung nguyên.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nheo mắt làm ra vẻ đang chăm chú lắng nghe, nhưng kỳ thực tự nhủ trong đầu:
"Mở miệng nói ra nghe nhân từ đại đức quá, nhưng trong lòng ngươi muốn gì ta nào không biết. Tây Vương này còn quyết không để ngôi minh chủ rơi vào tay ngươi.".
Nhìn thấy Chu Kiếm Sinh trầm ngâm, Ưng Vương Ngũ Sát bèn hỏi:
- Vậy cao kiến của Chu huynh ra sao, có thể nói cho tại hạ biết được không?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vuốt khẽ chòm râu, cười nhạt, thốt:
- Không ngờ trên giang hồ lại còn có một người biết lo cho sự hưng vong như vậy.
Lão phu lấy làm kính phục vô cùng. Nhưng lão phu đây không hiểu U Hồn giáo chủ sẽ bằng cách nào để chấn chỉnh võ lâm.
Ưng Vương Ngũ Sát liền đáp:
- Chỉ cần Chu huynh đây giúp cho một tay thì tại hạ sẽ bình ngay thiên hạ không khó.
Tây Vương lại nghĩ thầm:
"Bây giờ hắn mới chịu vào đề đây!".
Song cũng vội xua tay:
- Ấy chết, lão phu nào có tài cán chi mà U Hồn giáo chủ lại trọng vọng như vậy?
- Đừng quá hạ mình như thế, trong giang hồ ai mà chẳng biết tới danh của Chu huynh.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười thật to:
- U Hồn giáo chủ thật là biết khéo nói đùa.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nghiêm sắc mặt lại, lạnh lùng nói:
- Chu huynh, tại hạ không đùa chút nào hết. Sở dĩ tại hạ mời Chu huynh tới là muốn bàn về vấn đề liên kết với nhau, ý Chu huynh ra sao?
- Lão phu chỉ nghĩ sức mình có hạng, chỉ sợ sau khi hợp tác với U Hồn giáo chủ chỉ làm bận bịu thêm mà thôi.
Ưng Vương Ngũ Sát xua tay:

- Chuyện đó không thành vấn đề, miễn sao Chu huynh hứa cho một tiếng là đủ rồi.
- Chuyện quan trọng như vậy lão phu nghĩ không thể dễ dàng hứa hẹn được, vì lão còn lo ngại một việc.
Doãn Chí Bình bèn hỏi:
- Chu huynh còn lo ngại điều chi?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh đứng dậy, một tay chắp sau lưng, một tay vuốt nhẹ lên chòm râu, thong thả nói:
- U Hồn giáo chủ cũng biết việc chọn người lên ngôi minh chủ từ xưa đến nay là do tứ đại danh phái đứng ra đảm nhiệm. Nếu bây giờ U Hồn Cốc đứng ra, lão phu e sẽ sính động đến họ và các môn phái khác chưa chắc ủng hộ việc làm của giáo chủ.
Doãn Chí Bình hiểu ý Chu Kiếm Sinh là muốn thối thoát nhưng vì Tây Vương đã nói như vậy, hắn cũng khó lòng từ chối, đành vòng tay thi lễ:
- Nếu Chu huynh đã nói vậy tại hạ đâu dám sai lời, vậy sau một tuần nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau.
Tây Vương lên tiếng:
- Vậy lão phu xin phép cáo từ, hẹn ngày tái ngộ.
Doãn Chí Bình lật đật cất giọng:
- Chu huynh từ xa tới đây, chưa kịp nghỉ ngơi, sao lại vội vã lên đường? Nên lưu lại vài ngày để tại hạ chiêu đãi để tỏ lòng ưu ái.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh thốt:
- Chẳng cần giáo chủ phải nhọc công như vậy, vả lại lão phu cũng còn một chút việc chưa giải quyết xong, cần phải trở lại Tây Vương phái, xin hẹn ngày gặp lại.
- Chu huynh có việc, tại hạ không dám giữ. Vậy để tại hạ đưa tiễn vài dặm đường.
Tây Vương lại từ chối:
- Tấm thịnh tình của giáo chủ, lão phu xin ghi nhớ. Không cần phải tiễn đưa làm gì, lão phu chẳng thích chút nào.
- Cũng được!
Doãn Chí Bình bèn gọi to:
- Bạch Ưng, Thanh Ưng.
Hai gã Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh và Thanh Ưng Quách Phú Lương từ sau bước tới, chấp tay cùng nói:
- Dạ, sư phụ cho gọi.
- Hai ngươi thay mặt ta tiễn Tây Vương chủ nhân ra khỏi U Hồn Cốc.
Cả hai cúi đầu đáp:
- Đệ tử xin nhận lệnh!

Tây Vương Chu Kiếm Sinh vòng tay chào U Hồn giáo chủ:
- Bái biệt!
- Bái biệt!
Sau đó cùng Tam Sát Miêu Vi Thức và hai gã hầu cận đi ra ngoài với hai gã Thanh Ưng và Bạch Ưng.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nheo mắt nhìn theo.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:
- Giáo chủ, dường như lão Chu Kiếm Sinh ấy không có ý hợp tác với ta.
- Rồi ta sẽ có cách bắt buộc lão phải hợp tác với ta. Một khi U Hồn giáo chủ này đã muốn, không một ai có thể làm nghịch ý của ta được.
Nhìn sang Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát, Doãn Chí Bình nói tiếp:
- Tại sao tới ngày hôm nay mà vẫn chưa có tin của Bách Trùng Đả Hổ Nhụy Ngọc Miêu?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đáp:
- Bẩm báo giáo chủ, thuộc hạ đã sai Thanh Ưng và Bạch Ưng đến gặp Nhụy hộ pháp rồi.
Ưng Vương Ngũ Sát hỏi:
- Nhụy Ngọc Miêu nói gì?
- Nhụy hộ pháp cho biết vật cần lấy vẫn chưa lấy được?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:
- Giáo chủ cứ yên tâm, trước sau gì Nhụy hộ pháp cũng sẽ lấy được vật ấy.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nghiến răng nheo mắt:
- Tứ Xuyên Đường môn hiện nay là cái gai trong mắt ta. Một ngày để họ tồn tại là ngày đó ta ăn không ngon, ngủ không yên. Khi nào lấy được Đường môn độc kinh thì lúc đó mới không còn sợ các ám khí độc của họ nữa.
Nam Cung Bát thốt:
- Thuộc hạ sẽ gấp rút thúc giục Nhụy hộ pháp để người hoàn thành nhiệm vụ.
- Còn chuyện về Chấn Thiên Kiếm ta sai các ngươi làm tới đâu rồi?
Phi Bất Thiều cất giọng đáp:
- Hiện nay ở thành Lạc Dương ai cũng biết Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện, và rất nhiều cao thủ võ lâm đã tụ tập về đó.
Nam Cung Bát nói thêm:
- Lần này bọn họ tự động về đó cho ta tế độ, khỏi phải nhọc công đi xa.
Doãn Chí Bình cất tiếng:

- Chớ có kinh suất. Sở dĩ ta tung tin Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở Lạc Dương là có hai mục đích. Thứ nhất để các cao thủ võ lâm đến đó, nếu có ai chống lại ta thì nhân cơ hội này giết quách đi để trừ hậu họa.
Nam Cung Bát hỏi:
- Chẳng hay còn mục đích thứ hai là gì?
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn qua Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát rồi đáp:
- Ta muốn dụ cho Trương Hổ Hầu xuất hiện.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều ngạc nhiên hỏi:
- Cho đến ngày hôm nay giáo chủ vẫn tin là Trương Hổ Hầu vẫn còn sống hay sao?
- Đúng vậy!
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói tiếp:
- Chính hôm đó thuộc hạ đã dẫn môn đồ của bổn phái xuống tận chân núi tìm xác của Trương Hổ Hầu và đã tìm được xác rồi kia mà?
Doãn Chí Bình bèn cười lạt:
- Ngươi tin đó là xác của Trương Hổ Hầu à? Năm xưa hắn tự nhảy xuống vực, điều này đã cho thấy Trương Hổ Hầu đã có chủ định từ trước. Chấn Thiên Kiếm do hắn cất giấu thì đâu dễ gì chết đi để rồi tung tích kiếm báu cũng mất theo.
Doãn Chí Bình đập tay xuống bàn:
- Rất tiếc lúc đó không bắt được thê tử của hắn.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát lấm lét cúi đầu:
- Thuộc hạ thật là vô dụng, đã để cho nội thị và con trai của Trương Hổ Hầu thoát chạy, nhưng khi đuổi theo tới chỉ thấy có Tây Vương Chu Kiếm Sinh. Lão ta nói chính mắt thấy Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo cứu mẹ con Mộng Lan Hoa.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn nói:
- Sự thật ra sao cho đến ngày hôm nay không ai rõ. Cũng có thể Chu Kiếm Sinh biết được Chấn Thiên Kiếm đang ở đâu không chừng.
Doãn Chí Bình thốt:
- Cho nên ta muốn Tây Vương cấu kết với ta, vì có như vậy lão muốn gì ta sẽ dễ dàng biết được. Ta tin nếu Trương Hổ Hầu còn sống, nhất định sẽ tới Lạc Dương vì Chấn Thiên Kiếm.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gật gù khen ngợi.
- Giáo chủ thật là cao minh, một mũi tên bắn ra trúng đến hai mục tiêu.
Doãn Chí Bình ra lệnh:
- Bây giờ hai người gấp rút tới thành Lạc Dương xem động tĩnh ra

sao, rồi tìm cách hỗ trợ cho Nhụy Ngọc Miêu hoàn thành sứ mạng, rồi cùng trở về đây phục lệnh.
Hai gã thuộc hạ vòng tay cúi đầu:
- Thuộc hạ xin nhận lệnh đi liền.
Nói đoạn cả hai vái chào U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái rồi bước ra ngoài.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn theo gật gù đầu có vẻ hài lòng.
* * *..
Ngồi trên lầu của một cao lâu sang trọng, Chu Thất Thất cùng với hai vị trong Tứ đại hộ pháp của Tây Vương phái là Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung. Họ vừa ăn uống vừa trò chuyện.
Trong cao lâu hôm nay khách thập phương đến đây rất nhiều. Theo sự quan sát của Chu Thất Thất, nàng biết tất cả cũng chỉ vì thanh Chấn Thiên Kiếm.
Chu Thất Thất bèn nói khẽ:
- Có lẽ Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở thành Lạc Dương này là có thật, nếu không mọi người đâu có kéo nhau tới đây đông dữ vậy.
Lý Mạc Thu lên tiếng:
- Thuộc hạ cũng vừa nhận được tin của chủ nhân đưa tới, sau khi rời U Hồn Cốc người đã âm thầm cho Tam Sát Miêu Vi Thức theo dõi, thấy hai gã Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đi về hướng này.
Từ Mậu Trung nói tiếp:
- Như vậy cả U Hồn giáo chủ Doãn Chí Bình cũng quan tâm đến Chấn Thiên Kiếm.
Điều này cho thấy báu kiếm thật sự đang có ở Lạc Dương thành.
Chu Thất Thất bèn hỏi:
- Các ngươi có hỏi xem cuộc gặp gỡ giữa cha ta và U Hồn giáo chủ ra sao không?
Lý Mạc Thu đáp:
- Dạ, U Hồn giáo chủ có ý buộc chủ nhân cấu kết với hắn, nhưng chủ nhân khôn khéo hẹn một tuần sau sẽ trả lời, là vì muốn trong thời gian này chúng ta mau chóng tìm ta thanh Chấn Thiên Kiếm.
Từ Mậu Trung nói thêm:
- Đồng thời chủ nhân còn dặn, U Hồn giáo chủ rất quỷ quyệt. Chúng ta phải cẩn thận kẻo lầm mưu của hắn và bị khống chế có lợi cho hắn.
Chu Thất Thất gật đầu:
- Ta hiểu ý thân phụ của ta rồi.

Nói đoạn nàng đưa mắt nhìn vào một bàn cạnh cầu thang dẫn lên lầu, nơi đó có một đại hán cao lớn, với khuôn mặt "diện phục đôi phù, lưỡng nhãn lộ quang" (mặt nổi từng u thịt, hai mắt lộ hung quang), Chu Thất Thất bèn nói khẽ với hai gã hộ pháp:
- Hai người hãy nhìn kìa, có phải gã đại hán đó là Cao Khúc, người của Giang Nam phái?
Từ Mậu Trung khẽ liếc nhìn, rồi gật đầu đáp:
- Chu tiểu thơ nhìn quả không lầm! Nghĩ cũng lạ, Giang Nam phái từ lâu đã tuyên bố không can dự vào mọi chuyện trên giang hồ, sao hôm nay lại có Cao Khúc ở đây?
Lý Mạc Thu cau mày:
- Không lẽ họ cũng vì Chấn Thiên Kiếm?
Chu Thất Thất nói:
- Lòng người túi tham không đáy, thử hỏi có được Chấn Thiên Kiếm trong tay để rồi trở thành minh chủ của võ lâm, ai mà chẳng ham. Giờ hai ngươi đi thuê phòng, lát nữa gặp lại, ta ở đây xem còn nhân vật nào tới nữa.
- Dạ!
Sau đó cả hai đứng lên bỏ đi khuất.
Vừa lúc đó từ bên ngoài, Trương Thiên Trung, Hà Thất Phong và Cao Phi Trí đi vào.
Ngưu Hải chợt nhìn thấy Chu Thất Thất ngồi ở trên lầu, bèn nói to:
- Trương đệ, nhìn xem ai kìa.
Trương Thiên Trung cũng vừa nhận ra Chu Thất Thất, chàng mừng rỡ bỏ mặc mọi người chạy ào lên lầu.
- Chu cô nương.
Chu Thất Thất đang quan sát phía đằng kia, không để ý đến phía cửa, chợt nghe có người gọi tên mình. Nàng giật mình nhìn lên và nhận ra Trương Thiên Trung.
Chu Thất Thất vui mừng đứng bật dậy, quên cả sự ngại ngùng nắm tay Trương Thiên Trung:
- Trương đại ca.
Cả hai siết chặt tay nhau, như thể lâu lắm rồi mới gặp lại.
Trương Thiên Trung nói tiếp:
- Cô nương đi đâu và làm gì trong suốt thời gian vừa qua? Làm tại hạ lo quá.
Chu Thất Thất lắc đầu:
- Trương đại ca, đừng có gọi muội là cô nương nữa. Cứ gọi là tiểu muội nhé?
- Nếu cô nương cho phép, tại hạ sẽ xưng hô như thế.

Chu Thất Thất nhăn mặt:
- Đã nói rồi cứ gọi thế mãi.
Trương Thiên Trung cười xòa, thốt:
- Thôi đừng giận ngu huynh nữa, bây giờ muội nói cho huynh biết mọi chuyện đi.
Mọi người lần lượt lên đến lầu, Hà Thất Phong cười hà hà nói:
- Cô bé, cô thật là có phúc đấy nhé. Lúc nào tiểu tử này cũng nhắc tới cô bé cả.
Chu Thất Thất nghe nói vậy mắc cỡ cúi mặt tránh né.
Ngưu Hải lên tiếng:
- Cô nương đã đi đâu làm cho Trương đệ lo lắng vô cùng.
Chu Thất Thất nhìn qua mọi người, nàng không vội trả lời mà chỉ hỏi:
- Các vị này là...
Trương Thiên Trung bèn giới thiệu:
- Vị này là Thiết Chưởng môn của Tứ Xuyên Đường môn Cao Phi Trí, còn đây là Hoa Vải Ngữ cô nương.
Cao Phi Trí vòng tay nói:
- Hân hạnh được biết Chu cô nương.
- Muội cũng rất vui được quen với Thiết Chưởng môn.
Trương Thiên Trung lại nói:
- Tiểu muội chưa nói cho huynh biết tại sao bỗng nhiên bỏ đi mà không nói lời nào với ngu huynh vậy?
Hà Thất Phong xen vào:
- Có phải Chu cô nương bị hai gã lạ mặt đến làm khó dễ?
Chu Thất Thất giật mình:
- Hai gã lạ mặt nào, Hà tiền bối nói gì tiểu bối chẳng hiểu chi hết?
Hà Thất Phong nhìn qua Trương Thiên Trung:
- Sao ngươi nói với ta là đã thấy hai gã áo đen lẻn vào phòng của Chu cô nương kia mà?
Trương Thiên Trung bèn thuật lại việc phát hiện hai gã lạ mặt đột nhập ra sao cho Chu Thất Thất nghe. Đoạn chàng hỏi:
- Lúc đó muội ở đâu mà không biết chuyện ấy?
Chu Thất Thất không biết phải giải thích sao, bởi hai người mà Trương Thiên Trung vừa nói chính là Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu đến đón nàng, nhưng vì không muốn tiết lộ tung tích ra lúc này nên Chu Thất Thất tìm cách trả lời:
- À, đúng rồi, đêm hôm đó muội có đi ra ngoài một lúc, đến chừng trở về phòng nhìn thấy đồ đạc bị xáo trộn, nên sợ quá bỏ đi luôn, không kịp từ giả đại ca.
Trương Thiên Trung vốn tính thật thà, nghe Chu Thất Thất nói thế

chàng tin liền, còn tỏ ra lo lắng nói:
- Tội cho tiểu muội quá, một đêm một mình sương gió dặm trường. Lần này huynh không để cho muội phải đơn độc nữa.
Chu Thất Thất có vẻ cảm động trước những lời chân thành của Trương Thiên Trung, nàng nhủ thầm trong đầu:
"Chàng đối với mình tốt quá, thật là có tội khi phải giấu đi thân phận của mình với chàng.".
Hà Thất Phong bèn hỏi:
- Tại sao Chu cô nương lại ở đây?
Chu Thất Thất đáp:
- Sau khi rời tửu điếm, vãn bối cũng chẳng biết đi đâu. May nhờ có một đoàn thương buôn nói sẽ về thành Lạc Dương, tiện đường nên vãn bối đi theo luôn.
Hà Thất Phong gật gù:
- Thì ra là vậy!
- Thoáng thấy bóng của Lý Mạc Thu bên dưới lều, sợ Ở đây sẽ lộ chân tướng, Chu Thất Thất tìm cớ thoát thân.
- Ấy chết! Trương đại ca, tiểu muội có chút việc phải làm, sẽ gặp lại sau.
Không nói thêm gì nữa và cũng không để cho Trương Thiên Trung nói gì, Chu Thất Thất vội vã bỏ đi xuống lầu.
Cao Phi Trí bèn nói với Hoa Vải Ngữ:
- Ngươi hãy đi mướn phòng.
- Dạ, tại hạ đi liền.
Hoa Vải Ngữ nhận lệnh cúi chào Cao Phi Trí một cái rồi bước xuống lầu.
Thấy còn lại những người thân cận, Cao Phi Trí bèn nói tiếp:
- Hà tiền bối, Trương huynh, vị Chu cô nương vừa rồi có những hành động kỳ lạ quá.
Hà Thất Phong gật đầu:
- Lão già này cũng thấy vậy, lúc đầu nói chẳng biết gì nhưng sau đó nói thấy trong phòng lộn xộn nên bỏ đi.
Trương Thiên Trung lên tiếng:
- Hà tiền bối không nghe Chu muội nói hay sao.
- Tất nhiên là ta có nghe nhưng khó tin quá.
Trương Thiên Trung nói tiếp:
- Chu muội đáng thương như vậy sao lại nghỉ ngơi chứ?
Hà Thất Phong xua tay:
- Không phải nghi ngờ, nhưng giang hồ lòng người khó lường, ngươi thì lại mới bước chân ra đời, lại giàu lòng nhân, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Trương Thiên Trung chắp tay:
- Tiền bối sẽ ghi lòng tạc dạ lời dạy của Hà tiền bối.
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Việc tại hạ nhờ, hai vị đã giúp giùm chưa?
Hà Thất Phong gật mạnh đầu:
- Xong cả rồi, chỉ chờ đêm nay cho cá cắn câu thôi.
Tất cả gật gù, tỏ ra hài lòng, đưa mắt nhìn nhau.

Hồi 6
Người Bịt Mặt Bí Ẩn

Ánh trăng thượng tuần giống như chiếc thuyền nan trôi bồng bềnh trên những đám mây như lướt sóng đi tới.
Cảnh vật mờ mờ trong huyền hoặc kỳ bí, sương phủ đầy mấy lớp càng làm cho không khí mang nặng mùi ma quái.
Trong không gian u tịch, tưởng chừng mênh mông ấy, chẳng có chuyện gì có thể phá vỡ được, một bóng người lướt nhanh trong đêm như một mũi tên bắn.
Thuật phi hành của người này thật thâm hậu, chẳng gây một tiếng động nào cả.
Băng mình đi được một lúc, vượt qua được một đoạn đường dài, người này dừng lại ở phía tây thành Lạc Dương rồi đảo mắt nhìn quanh có vẻ như đang kiếm ai.
Chợt nhìn thấy có hai bóng người đứng ở ngoài xa đằng kia, người này bèn bước tới, rồi đưa mắt quan sát, thấy hai người này đứng đưa lưng về phía mình, toàn thân khoác chiếc áo choàng, có nón cao chụp lên đầu. Vì vậy cho nên không thể nào nhận ra là ai.
Người lạ cẩn thận bước tới gần hơn, vừa lúc một trong hai người đứng đằng kia đưa cao cánh tay lên, trên tay là một thẻ bài ánh bạc phản chiếu yếu ớt dưới ánh trăng non.
Nhận ra ám hiệu đúng, người lạ có vẻ an tâm, vòng tay cất giọng:
- Tại hạ là Nhụy Ngọc Miêu ra mắt nhị vị đại hộ pháp.
Hai bóng người vẫn đứng yên không nói gì, khiến Nhụy Ngọc Miêu làm lạ, nhíu mày:
- Nhị vị hộ pháp sao không nói gì? Hay giáo chủ có điều gì khiển trách tại hạ chăng?
Có tiếng cười cất lên từ phía hai người nọ. Tiếng cười làm cho Nhụy

Ngọc Miêu giật mình, ả thốt khẽ:
- Hà Thất Phong?
Thì ra giọng cười vừa cất lên chính là Hà Thất Phong, bang chủ của Cái Bang.
Lập tức hai bóng người này xoay lại, Nhụy Ngọc Miêu nhận ra thêm người đứng bên cạnh Hà Thất Phong là Trương Thiên Trung.
Ả chột dạ lùi lại một bước.
- Tại sao lại là hai người?
- Còn ta nữa chứ?
Nhụy Ngọc Miêu hốt hoảng nhìn về phía sau và nhìn thấy Cao Phi Trí.
- Thiết Chưởng môn!
Cao Phi Trí nhướng mày:
- Chính là ta, có lẽ ngươi ngạc nhiên lắm thì phải?
Nhụy Ngọc Miêu gật đầu:
- Đúng vậy, tại sao các ngươi biết đêm nay ta sẽ đến đây và ở đâu lại có tấm thẻ bài của U Hồn Cốc?
Hà Thất Phong cười khẩy đáp:
- Có gì là khó hiểu đâu chứ, Ngụy hộ pháp hãy nhìn kìa.
Ngưu Hải đẩy một gã trung niên từ sau một ụ đất nhô cao bước ra.
Trương Thiên Trung lên tiếng:
- Nhụy cô nương nhận ra người này chứ?
Nhụy Ngọc Miêu mở trừng, khẽ thốt:
- Thuộc hạ của U Hồn Cốc? Tại sao hắn lại bị các ngươi bắt?
Hà Thất Phong nói:
- Hắn mò đến tìm Nhụy hộ pháp, chẳng may gặp lão già này nên ta thuận ta tóm cổ luôn để đối chứng.
Nhụy Ngọc Miêu gật gù thốt:
- Bây giờ thì ta đã hiểu và biết tại sao các ngươi lại biết điểm hẹn này và có thẻ bài của U Hồn Cốc.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Hoa Vải Ngữ... à mà không, phải gọi là Nhụy hộ pháp mới đúng. Ta có lời khen ngươi tài giỏi, đã vào Đường môn làm nội ứng cho U Hồn Cốc bấy lâu nay.
Nhụy Ngọc Miêu xua tay:
- Đừng có nhiều lời mất công, Thiết Chưởng môn, bây giờ ngươi muốn gì?
- Chỉ cần đòi lại sự công bằng, ta sẽ bắt ngươi đem về Đường môn cho lão thái thái xét xử.
Nhụy Ngọc Miêu bật cười khanh khách:

- Đừng vọng tưởng, không ai bắt được Nhụy Ngọc Miêu này đâu.
Cao Phi Trí cao giọng:
- Cứ thử rồi biết.
Câu nói chưa dứt, thân người của chàng đã vọt tới, đôi tay đã mang vào đôi bao tay bằng thép và đấm thẳng vào mặt đối phương.
Nhụy Ngọc Miêu đâu phải là tay vừa, là một trong Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc, võ công đâu phải là bình thường.
Vừa thấy Cao Phi Trí nhảy vọt tới, ả đã vung kiếm đánh trả liền. Kiếm quang như muôn ngàn ánh chớp, lung linh vây lấy đôi tay của đối thủ không rời.
Cao Phi Trí vận lực vào đôi tay, biến ảo khôn lường, nhanh lẹ, sức lực tuôn ra ào ạt tấn công vào các huyệt đạo trên người địch thủ.
Lối tấn công của Cao Phi Trí vừa tấn lại vừa thủ, lối đánh này vừa chắc nhưng lại vừa kín, không để một sơ hở nào cho đối phương lấy đó mà phản đòn.
Thật vậy, Nhụy Ngọc Miêu cố tìm chỗ sơ hở của Cao Phi Trí để phá đòn, song ả rất vất vả để tránh né nhiều hơn là phản công.
Nhắm bề khó thắng được Cao Phi Trí, Nhụy Ngọc Miêu bèn sử dụng thanh kiếm tung ra những thế đánh rộng và xa rất hiểm hóc.
Cao Phi Trí cũng biết rất rõ kẻ địch đứng trước mặt mình là ai, nên chàng không dám coi thường.
Cao Phi Trí dịch chuyển thân người, sử dụng di bộ thân ảnh lướt tới, cố áp sát không để đối thủ có thể sử dụng các lối đánh xa ấy làm Nhụy Ngọc Miêu gặp không ít khó khăn. Đôi tay chàng xoay tít và rất nhịp nhàng, thoắt cái đã đánh ra ba chiêu cực lẹ.
Nhụy Ngọc Miêu chợt hứ lên một tiếng thật to rồi phóng người lên cao. Thanh kiếm trên tay biến chiêu vụt nhanh, cuồn cuộn sức gió đánh tạt vào địch thủ.
Hai bên ra đòn quyết liệt, không ai chịu nhường ai, mới đó họ đã trao đổi qua lại trên ba mươi chiêu thức.
Bên ngoài, Trương Thiên Trung nói khẽ với Hà Thất Phong:
- Hà tiền bối, liệu Cao huynh có hạ nổi Nhụy Ngọc Miêu không?
- Cái này một chút nữa ngươi sẽ rõ, nghĩ cho cùng lão Doãn Chí Bình cũng giỏi thật.
Cài đặt người vào Đường môn mà chẳng ai hay biết, lần này ngươi có công lớn rồi đấy.
Trương Thiên Trung ngơ ngác:
- Sao lại có công lớn? Tiểu bối có làm gì đâu?
- Thì nhờ ngươi phát hiện ra ả này ở rừng trúc dạo nọ, từ đó mới truy ra được ả là ai.

Trương Thiên Trung cãi lại:
- Nhưng Cao huynh cũng có nói Đường môn đã có mối nghi ngờ từ trước kia mà?
- Nhưng họ chỉ nghi ngờ chứ đâu khẳng định. Từ khi nghe ngươi nói nên họ mới dám quả quyết.
- Nhưng mà...
Hà Thất Phong xua tay:
- Ta chẳng dư hơi nói với ngươi nữa, để xem Cao Phi Trí ra sao đã.
Nói rồi đứng nhìn vào vong chiến, Trương Thiên Trung đành phải làm theo.
Bên trong, Nhụy Ngọc Miêu nghe gió lạ sau lưng, hốt hoảng ả khom người nhảy luôn qua một bên tránh né.
Cao Phi Trí hất bổng thân người trên không, lộn nhào một vòng, tay phải điểm vào huyệt ÁÙ môn, sau ót Nhụy Ngọc Miêu, song ả đã thoát được.
Lập tức chàng xoay người uốn tròn mấy vòng trên không, cứ như là có ai đó vô hình đang nâng thân người của chàng đưa tới chỗ đối phương vậy. Bao nhiêu đó cũng đủ biết khinh công của Cao Phi Trí đến mực nào.
Nhụy Ngọc Miêu hốt hoảng, ả nhún chân bay vọt lên cao, đồng thời vung chưởng đẩy nhanh về trước, nhắm lưng của Cao Phi Trí đánh tới.
Luồng chưởng phong như trận bảo ào ạt cuộn đến, khí thế lợi hại vô cùng.
Trương Thiên Trung hốt hoảng la to:
- Cao huynh coi chừng!
Hà Thất Phong đập nhẹ vào vai chàng:
- Chớ có la như vậy, ngươi sẽ làm cho hắn bị phân tâm đấy.
Riêng Cao Phi Trí lập tức đảo bộ thân ảnh, một lần nữa lao vọt lên cao, cùng với cái vọt ấy, Cao Phi Trí đẩy ra một kình quang với hơn tám phần công lực.
Ngọn chưởng pháp vừa thoát ra đã lao tới, có khác chi muôn vạn lớp sóng triều dương nối đuôi nhau, cuồn cuộn thi nhau đổ vào bờ.
Khí thế ấy làm cho Nhụy Ngọc Miêu kinh hồn bạt vía, vì ả nhận ra đó là loại chẳng phong gì.
Hà Thất Phong cũng giật mình thốt:
- Côn La Thần công!
Bùng... ầm...
ÁÙnh chớp lóe lên như điện giật, hai luồng chưởng phong chạm nhau đẩy Cao Phi Trí lùi lại một bước, còn Nhụy Ngọc Miêu như con

diều đứt dây, té lăn mấy vòng ngoài kia và làm rơi ra một vật.
Cao Phi Trí định thần nhì thử, chợt chàng hốt hoảng:
- Đường môn độc kinh! Ngươi đã đánh cắp cuốn sách ấy lúc nào?
Nhụy Ngọc Miêu chụp lấy cuốn sách bỏ nhanh vào người, gượng cười đắc thắng:
- Ta gian khổ vào Đường môn chỉ để hy vọng lấy cho được cuốn Đường môn độc kinh này thôi. Sợ rồi sao?
Cao Phi Trí quát to:
- Khôn hồn thì mau giao trả lại Đường môn độc kinh thì ta sẽ chừa cho ngươi một con đường sống.
Nhụy Ngọc Miêu bật cười:
- Thiết Chưởng môn, ngươi tưởng nói vậy sẽ làm cho ta tin hay sao?
Thiên Trung bước tới gần Cao Phi Trí nói khẽ:
- Cao huynh, tính sao bây giờ?
Cao Phi Trí nói khẽ và rất nhanh:
- Bây giờ Trương huynh cùng tại hạ tương kế tựu kế. Huynh ra tay tấn công để gây y mất chú ý, tại hạ sẽ thừa cơ đoạt lại Đường môn độc kinh.
Thiên Trung gật đầu rồi bất thình lình sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt tới.
Riêng về Nhụy Ngọc Miêu, ả thấy hai người nhỏ to với nhau, biết họ đang bày mưu nên tỏ ra dè dặt.
Rồi chợt thấy Thiên Trung lướt tới. Không một chút chậm trễ, ả gượng sức tàn lắc người một cái đã thoát ra sau vài bước.
Cao Phi Trí dùng thuật phi hành bay lướt tới, đồng thời tay trái đã bung ra.
Thoạt đầu, Nhụy Ngọc Miêu cứ ngỡ Cao Phi Trí trí sẽ ra đòn nên trụ tấn chuẩn bị đối phó, nhưng thấy cánh tay chàng hất ra mà chẳng có kèm theo chưởng pháp gì, ả lấy làm lạ.
Đến chừng thấy cánh tay trái nhói đau, ả mới giật mình nhìn xuống, mới hay đã trúng ám khí.
Cao Phi Trí đảo lộn thân người rồi đáp nhẹ nhàng xuống, đứng đối diện với Nhụy Ngọc Miêu, rồi lên tiếng:
Ngươi đã trúng phải Truy thập kim ngân trâm của Đường môn. Sau mười ngày nếu không có thuốc giải của Đường môn, kinh mạch sẽ tự vỡ ra mà chết.
Nhụy Ngọc Miêu thối lui về sau mấy bước, trán lấm tấm mồ hôi.
Là nội ứng trong Đường môn bao lâu nay, ả còn lạ gì cách hạ độc của Đường môn và biết những gì Cao Phi Trí nói đều là sự thật.
Nhưng ả vẫn tỏ ra bình thản, thật can đảm.

Cao Phi Trí cất giọng:
- Nhụy hộ pháp, nếu cô nương chịu đưa ra cuốn Đường môn độc kinh, tại hạ sẽ giao thuốc giải ra ngay.
Nhụy Ngọc Miêu bật cười:
- Đến trẻ con cũng chưa chắc đã tin ngươi, chứ huống gì là Đường môn các ngươi nổi tiếng trên giang hồ về độc, trong lúc giải độc vẫn có thể hạ độc kia mà.
Thiên Trung bèn nói:
- Nhụy cô nương, Cao huynh sẽ không bao giờ làm như thế. Tại hạ có thể đứng ra bảo đảm điều đó.
Nhụy Ngọc Miêu hứ một tiếng rõ to, quắt mắt nhìn Thiên Trung:
- Ngươi và hắn cùng một phe, làm sao ta tin được.
Hà Thất Phong chép miệng:
- ÁÙi da! Nói cách nào cô nương cũng không chịu. Vậy làm sao cô nương mới bằng lòng.
Nhụy Ngọc Miêu xua tay:
- Ta chẳng cần điều kiện gì cả. Các ngươi nên nhớ trong tay ta hiện đang có cuốn Đường môn độc kinh. Tất cả các loại độc và các cách giải độc đều nằm trong đó.
Cao Phi Trí bật cười khanh khách:
- Nhưng Nhụy hộ pháp sẽ không bao giờ đọc được những gì ghi trong đó, bởi tất cả được chép bằng một loại chữ cổ. Chỉ có những người rành về y thuật họa ra mới có hy vọng đọc được mà thôi.
Nhụy Ngọc Miêu chớp mày. Ả hiểu lời nói của Cao Phi Trí là thật. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ả thấy nếu giao trả cuốn Đường môn độc kinh, chưa chắc Cao Phi Trí đã thật lòng giao thuốc giải, và trở về U Hồn Cốc mà không có cuốn sách ấy, U Hồn giáo chủ cũng đâu tha mạng cho ả.
Suy cho cùng cứ đưa cuốn Đường môn độc kinh về, biết đâu giáo chủ có cách cứu.
Nghĩ xong, Nhụy Ngọc Miêu hất mặt nhìn Cao Phi Trí, lên tiếng khẳng khái:
- Thiết Chưởng môn hãy nghe đây, bằng mọi giá ta sẽ đưa cuốn Đường môn độc kinh về U Hồn Cốc, cho dù có bỏ mạng.
Biết nói vẫn vô ích, Cao Phi Trí thốt:
Đã hết lời phân giải mà Nhụy hộ pháp không chịu nghe, tại hạ đành thất lễ vậy.
Cao Phi Trí bước dần lại trong khi Nhụy Ngọc Miêu cứ lùi mãi ra sau. Ả nói:
- Cao Phi Trí, ngươi đừng ép ta vào đường cùng, nếu không ta sẽ

liều mạng với ngươi.
Chẳng nói chẳng rằng, Cao Phi Trí cứ lầm lì bước tới. Phía sau chàng, Thiên Trung và Hà Thất Phong cũng bám sát.
Nhụy Ngọc Miêu bất chợt cất lên tiếng cười như điên dại, nghe lanh lảnh chói tai, rồi ả đột ngột xoay người vù một cái, lập tức một vật gì đó hướng về phía nhóm người của Cao Phi Trí bay vọt tới.
Cũng may đã đề phòng từ trước, Cao Phi Trí nhận ra ngay ám khí của đối phương ném tới. Chàng la to cảnh báo:
- Tránh mau, Truy hồn đạn đấy!
Nghe vậy, mạnh ai nấy nhảy tránh vừa lúc trái đạn rơi xuống nổ tung: Ầm...
Tiếng nổ nghe rền vang trong đêm, làm mọi người cứ ngỡ mình vừa trải qua dưới cơn mưa và giông gió.
Một lúc sau định thần nhìn lại thì Nhụy Ngọc Miêu đã biến mất và có tiếng ho sặc sụa của Ngưu Hải đằng kia vang tới. Đến lúc này mọi người mới nhớ đến hắn, bèn chạy lại.
Thiên Trung đỡ Ngưu Hải đứng dậy và hỏi:
- Ngưu huynh không sao chứ?
- Huynh không sao, chỉ bởi hít phải bụi nên ho một chút thôi.
Hà Thất Phong giật mình nhìn quanh:
- Ủa, gã trung niên kia đâu rồi?
Ngưu Hải lật đật nói:
- Đúng rồi, hắn đâu?
Cao Phi Trí thốt:
- Có lẽ trong lúc chúng ta lo tránh né, Nhụy Ngọc Miêu đã cứu gã nọ đi rồi. tại hạ cũng không ngờ ả đánh cắp cả Truy hồn đạn của bổn môn.
Thiên Trung lo lắng hỏi:
- Cao huynh, chưa lấy lại được cuốn Đường môn độc kinh, bây giờ ta tính sao đây?
Cao Phi Trí nhíu mày, phán đoán:
- Nhụy Ngọc Miêu đang bị thương, chắc chắn không thể đi xa mà chỉ quanh quẩn gần đây để điều trị. Ta nghĩ cứ tới mấy chỗ bán thuốc của đại phu có lẽ sẽ tìm ra ả.
Mọi người gật đầu có vẻ bằng lòng với sự phán đoán của Cao Phi Trí, sau đó tất cả rời đi.
Trời càng về khuya gió ùa về càng lạnh, một vài con vạc ăn đêm vỗ cánh bay trong đêm, cất lên những tiếng não nùng.
* * *..
ÁÙnh nắng xôn xao hòa vào đất trời, nhảy múa cùng muôn lá trong

tiếng gió rì rào của buổi sớm mai.
Cao Khúc dùng thuật khinh công chạy như bay về phía khu rừng trước mặt. Hắn lách người mấy lượt tránh những cành cây che mất lối.
Cứ mỗi lần như vậy, Cao Khúc búng người lên không trung, chập chờn như cánh bướm rồi hạ thấp mình trở xuống. Cứ thế, chỉ một lúc hắn đã đi sâu vào cánh rừng rậm.
Cao Khúc chợt khựng lại, hắn xoay nhanh người ra phía sau. Đôi mắt quắt lại, quát:
- Ai, kẻ nào lại dám lẻo đẻo theo sau đại gia?
Rừng cây vẫn im lìm, ngoài tiếng gió rung cành lá, không có một vật gì?
Cao Khúc nhíu mày tự nhủ:
"Không lẽ thính lực của mình lại non kém như vậy? rõ ràng có tiếng chân chạy theo phía sau kia mà?".
Một lần nữa, Cao Khúc đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy gì. Hắn tỏ ra bực dọc nhưng chẳng biết làm sao hơn, đành tiếp tục cuộc hành trình.
Nhưng hắn chỉ vừa rảo bước đi có vài bước, bất thình lình xoay người lại. Cao Khúc phát hiện một bóng người vừa ẩn vào thân cây đằng kia.
Cao Khúc bật cười thốt:
- Túc hạ hãy ra đây đi, tại hạ đã nhìn thấy rồi, không cần phải lén lút như vậy làm gì.
Biết khó lòng lẫn tránh, người nọ bèn bước ra đứng đối diện với Cao Khúc.
Cao Khúc giật mình vì người vừa xuất hiện không là một nam nhân như hắn nghĩ, mà lại là một thiếu nữ.
Cao Khúc nhíu mày:
- Cô nương là ai, tại sao lén lút theo dõi tại hạ?
Cô gái chẳng cần giấu giếm, nói luôn:
- Tại hạ là Chu Thất Thất.
Cao Khúc gật gù đầu:
- ẠÏ, thì ra là Chu cô nương, con gái của Tây Vương Chu Kiếm Sinh. Hành động vừa rồi của Chu cô nương, tại hạ nghĩ không mấy hay lắm đâu.
Chu Thất Thất chẳng chút gì giận dữ hay bực dọc. Nàng thốt:
- Sở dĩ tại hạ đường đột theo dõi hành tung của Cao đại gia đây, là bởi tại hạ nghe nói phái Giang Nam của giang hồ không bao giờ xen vào chuyện giang hồ nữa, nhưng hôm nay Cao đại gia lại tới thành

Lạc Dương làm tại hạ lấy làm lạ.
Cao Khúc cười khẩy:
- Chẳng lẽ Giang Nam phái tuyên bố không màng gì tới giang hồ nữa rồi không được đi đây đi đó hay sao?
Chu Thất Thất chép miệng:
Nhớ lại năm xưa, tại hạ nghe người của phái Giang Nam có hứa sẽ không rời khỏi Giang Nam nửa bước, nếu không có sự đồng ý của các môn phái khác, thì sẽ ở nguyên một chỗ.
Cao Khúc thở dài:
- Năm xưa Giang Nam phái phạm một lỗi lầm nên bị tứ đại danh phái khống chế và buộc cư lý một nơi, không được rời lãnh địa dù nửa bước. Việc đi lại đều do các đại môn phái giám sát.
Thất Thất nói khẽ:
- Chính vì vậy nên tại hạ mới theo dõi Cao đại gia.
Cao Khúc gắt giọng:
- Nhưng Chu cô nương chưa đủ tư cách để giám sát tại hạ. Ngoại trừ tứ đại danh phái.
Thất Thất cao giọng:
- Nhưng Cao đại gia lại quên một điều, năm xưa tứ đại danh phái có qui định rõ, ngoài họ ra nếu bất cứ môn phái thấy người của Giang Nam phái nếu dám rời khỏi địa phận thì vẫn có quyền bắt đem nộp cho tứ đại danh phái để xử lý.
- Chu cô nương muốn làm khó tại hạ chăng?
- Điều này thì không!
Chu Thất Thất đưa tay ngăn lại, rồi nói tiếp:
- Thật ra tại hạ không có ý làm khó dễ chi Cao đại gia.
Cao Khúc liền hỏi:
- Thế thì Chu cô nương muốn gì?
- Chỉ cần Cao đại gia trả lời cho một câu hỏi, tại hạ sẽ bỏ qua và để cho Cao đại gia tự tiện ra đi.
Cao Khúc nheo mắt:
- Chỉ một câu hỏi mà tại hạ có thể tự do ra đi, không bị cô nương làm khó dễ? Tại hạ nghĩ câu hỏi này chắc khó trả lời đây?
- Dễ hay khó là do ở Cao đại gia mà thôi.
Cao Khúc gật đầu:
- Thôi được, Chu cô nương nói ra nghe thử xem sao?
Thất Thất nhã nhặn thốt:
- Cao đại gia tới thành Lạc Dương có phải vì Chấn Thiên Kiếm?
- Chu cô nương cho là vậy?
Thất Thất lắc đầu:

- Tại hạ không chắc cho nên mới hỏi Cao đại gia như vậy!
Cao Khúc hỏi vặn lại:
- Không lẽ Chu cô nương cũng vì Chấn Thiên Kiếm mà tới chốn này?
Chu Thất Thất bật cười thật to:
- Một câu trả lời rất thông minh, nhưng Cao đại gia chưa nói cho tại hạ biết câu trả lời của chính mình.
Cao Khúc chắp hai tay ra sau lưng chậm rãi thốt:
- Tất cả các cao thủ trên giang hồ đều tập trung về Lạc Dương, vì có tin Chấn Thiên Kiếm tái xuất giang hồ.
- Như vậy tại hạ có thể hiểu rằng Cao đại gia cũng đến đây vì Chấn Thiên Kiếm?
Cao Khúc thốt:
- Tại hạ chỉ muốn biết đây là tin đồn hay sự thật mà thôi. Chứ không hề quan tâm đến báu kiếm ấy.
Thất Thất cười mỉm:
- Nghĩ cũng lạ, trong khi mọi người ai cũng có ý độc chiếm Chấn Thiên Kiếm, mà Cao đại gia lại chỉ muốn biết sự thật của tin tức ấy thôi, về việc này làm tại hạ ngạc nhiên vô cùng.
Cao Khúc hạ thấp giọng:
- Đây là chuyện riêng của bổn môn, Chu cô nương không cần biết để làm gì. Giờ xin cáo biệt.
- Khoan đã!
Cao Khúc cau mày hỏi:
- Câu hỏi của Chu cô nương tại hạ đã trả lời rồi, chẳng lẽ Chu cô nương lại nuốt lời?
- Không phải tại hạ đây muốn nuốt lời mà chỉ vì Cao đại gia không thành thật.
Cao Khúc biết Thất Thất muốn làm khó mình, hắn nghiêm sắc mặt nói:
- Chu cô nương định làm khó tại hạ sao?
- Điều này còn tùy thuộc vào thái độ chân thành của Cao đại gia đấy thôi.
Cao Khúc cất giọng:
- Nghĩa là Chu cô nương muốn tại hạ động thủ ư?
- Người Giang Nam phái từ lâu giữ đúng lời hứa không can dự vào mọi chuyện trên võ lâm, ấy thế mà hôm nay lại tới Lạc Dương vì Chấn Thiên Kiếm. Chuyện này tại hạ không thể bỏ qua.
- Được lắm, tại hạ không tin Chu cô nương đủ sức để giữ chân Cao Khúc này ở lại đây.
Chu Thất Thất vòng tay:

- Nếu Cao đại gia đã nói vậy, tại hạ đành thất lễ.
Lời nói còn đọng lại dư âm, đã thấy thân người của Chu Thất Thất khởi động. Chỉ thấy nàng lắc lư thân pháp, là đã đến bên cạnh đối phương.
Cao Khúc gật gù đầu khen:
- Tài nghệ của Chu cô nương cũng khá lắm, đã từ lâu Cao mỗ này chưa có dịp để thử tài với Tây Vương phái. Hôm nay cũng muốn thử sức xem sao.
Nói dứt, y liền sử dụng di bộ ma ảnh lướt đi, tránh cú ra đòn của Chu Thất Thất, rồi biến đổi bộ pháp, nhảy bổ tới đánh vào người địch thủ.
Thất Thất chỉ cần dịch chuyển đi phần nào thân người, rồi múa chân phi thân bay vọt lên cao, thân ảnh chợt lu mờ, chỉ để lại một vệt sáng khó nhận.
Cao Khúc khen thầm:
"Khinh công cũng giỏi lắm.".
Sau đó y hít lấy một hơi, rồi khởi động thân pháp, thoắt một cái đã biến mất.
Thất Thất lúc đầu có vẻ coi thường địch thủ, đến chừng không nhìn thấy Cao Khúc đâu nữa, nàng mới bắt đầu lo sợ. Bèn vận khí đưa vào đan điền, phòng bất trắc.
Bất chợt Thất Thất nhìn thấy Cao Khúc đang bay nhào tới chỗ mình từ phía trước mặt, thân ảnh lúc ẩn, lúc hiện và đôi tay đang chực đánh ra.
Không dám chậm trễ, Thất Thất dồn chân lực vào hai tay đánh mạnh ra một chưởng, sức gió như sóng trào thác lũ, ào ào bủa vậy.
Cao Khúc cũng lập tức đưa ngay song chưởng ứng phó. Ngọn chưởng phong mãnh liệt chẳng khác nào cơn gió lốc ùn ùn kéo tới, quét đi tất cả những gì trên bước đường nói đi tới.
Hài luồng chưởng pháp xoáy vào nhau, tạo ra cơn lốc khá lớn và rồi...
Bùng... Ầm... rào...
Trên không như bị rách toạc ra làm nhiều mảnh sau cơn động đất dữ dội của hai luồng chưởng phong chạm phải nhau.
Thất Thất thối lui ra sau mấy bộ, nàng nghe lồng ngực đau ran khắp nơi, giống như nàng mới vừa bị té từ trên cao xuống vậy.
Thất Thất thử vận chân khí để xem có bị thương tích gì hay không. Nàng mừng thầm vì chẳng có gì.
Còn Cao Khúc, sau khi chưởng pháp hai bên nổ vang, hắn cũng bị sức ép của gió đẩy ngược ra sau. Nhân thân người còn lơ lửng trên không, nên hắn đảo lộn thân ảnh, cuốn tròn xoay mấy vòng thật đẹp,

rồi mới hạ người đáp xuống phía đằng kia.
Cao Khúc cũng có cảm giác tuy nhẹ hơn Thất Thất, nhưng đôi tay cơ hồ có hàng vạn con kiến đang bò đau rần.
Cao Khúc chép miệng:
- Nội lực thâm hậu lắm, xứng đáng là con gái của Tây Vương Chu Kiếm Sinh.
- Đa tạ Cao đại gia quá khen.
Cao Khúc cất giọng:
- Tại hạ không có ý giao tranh với Chu cô nương, mong cô nương hãy để cho tại hạ đi.
Thất Thất gắt giọng:
- Chừng nào Cao đại gia nói thật đến Lạc Dương làm gì, tại hạ để cho người đi.
- Chu cô nương luôn làm khó tại hạ, vậy xin miễn thứ cho.
Thân người Cao Khúc di động, lần này hắn có vẻ nôn nóng muốn sớm kết thúc cuộc giao đấu ngoài ý muốn của hắn. Bởi thế hai tay đánh ra mang theo một nguồn nội lực hùng hậu, gió rít lên theo cánh tay lướt tới.
Thất Thất bấy giờ chẳng còn khinh địch nữa, nàng đưa chân lực vào đôi bàn tay, hai chân lướt nhẹ, dùng thuật dạ hành bay là là khỏi mặt đất, tránh cú đánh đang tới của đối phương và lập tức phân đòn.
Nào ngờ Cao Khúc chỉ sử dụng hư chiêu dụ cho Thất Thất lọt vào kế. Đến chừng thấy đối thủ của mình rơi đúng vào bẩy của mình giăng. Cao Khúc bèn biến chiêu, đôi tay đang sử dụng quyền chuyển ngay qua trảo, vồ chụp lên bả vai địch thủ.
Thất Thất tinh mắt thấy được, nàng trở bộ biến quyền thành chưởng và lập tức vẻ một vòng trên không rồi đẩy tuyệt chưởng kỳ công của mình ra.
Lần này Cao Khúc lại là kẻ lỡ đà. Hắn không ngờ cái bẩy mình giăng ra lại chính mình rơi vào. Cú phản đòn của Thất Thất quá nhanh vả lại khoảng cách lại quá gần.
Cho dù hắn có kịp trở tay để đối phó cũng ít nhiều bị đánh trúng.
Thật vậy, Cao Khúc nhanh chóng đổi trảo công sang chưởng pháp nghênh ứng đạo kình phong từ phía Thất Thất ào tới.
Đôi bàn tay của hai bên gần như chạm vào nhau.
Bùng...
Hai bóng người dội ngược về hai phía, cũng loạng choạng như nhau.
Riêng phần Thất Thất có vẻ nhẹ hơn. Nàng gượng được cố ngăn không cho dòng máu bên trong đang chực trào ra ngoài qua khóe miệng.

Nàng tự nhủ:
"Chân lực của Cao Khúc quả nhiên là lợi hại, tuy lần này mình có thắng thế hơn nhưng chỉ nhờ may mắn mà thôi".
Còn Cao Khúc bị một chưởng toàn thân phần nào chấn động, khí huyết dường như tắt nghẻn, làm lão cảm thấy khó thở vô cùng. Cố trấn tĩnh tích tụ nguyên khí, đưa về đan điền để trung hòa sự rối loạn ấy.
Suy cho cùng Thất Thất chưa đủ sức để đấu với Cao Khúc. Chỉ nhờ vào sự tính toán sai lệch của hắn mà nàng đã kịp thời lợi dụng điểm này quật ngược trở lại. Nhờ thế Cao Khúc mới dễ dàng bị Thất Thất khống chế.
Sau khi sự việc diễn biến có lợi cho Thất Thất, nàng bèn nghĩ bụng:
"Cao Khúc đang yếu thế, mình nên ra tay khống chế hắn luôn để hỏi về Chấn Thiên Kiếm. Biết đâu hắn cũng biết phần nào về lai lịch nơi thanh kiếm xuất hiện. Mình nghe nói người của Giang Nam phái một khi làm việc gì đều có nguyên nhân chính xác.".
Nghĩ đoạn, Thất Thất lên tiếng:
- Cao đại gia, xin thất kính.
Thất Thất nhún chân nhảy vọt tới, đôi tay cử quyền đánh liền.
Cao Khúc lách người nhảy tránh sang một bên, rồi cũng chẳng vừa, nâng cánh tay trái lên phóng ra một chưởng. Với chưởng pháp này, Cao Khúc chỉ có ý nhằm làm cho Thất Thất phải tránh mà thôi, cho nên hắn chỉ dùng có hơn ba thành công lực mà thôi, cộng thêm chân lực chưa mấy hồi phục nên Cao Khúc chẳng dám đem hết hết ra công kích.
Nhưng riêng phần Thất Thất vì đã quyết tâm, nên nàng vận dụng tới một nội lực thâm hậu để đo ván đối thủ. Ngọn chưởng đánh ra tựa cuồng phong vũ bão.
Cao Khúc nhận ra chưởng pháp, hắn kêu thầm trong miệng:
"Hồng huyết chưởng!".
thật vậy, một làn khói màu đỏ pha trộn với xanh tạo ra màu hồng lợt lạt, như con mãng xà uốn éo bắn tới.
Cao Khúc lẩm bẩm:
"Lần này thì nguy thật rồi, con bé quyết định bắt cho được mình đây... Nếu vậy nó sẽ không dại gì đánh chết mình đâu!".
Nghĩ thế Cao Khúc chẳng thèm né tránh, cứ đứng lì chịu trận.
Bên này Thất Thất lấy làm lạ vì nhìn thấy Cao Khúc không phản ứng gì hết. Nàng bắt đầu lo ngại và không biết định liệu ra sao. Bởi vì Hồng huyết chưởng là một độc chiêu của Tây Vương Chu Kiếm Sinh, nhờ nó mà ông xưng hùng thiên hạ. Tuy có dạy cho Thất Thất

cú chưởng pháp này, nhưng vì nội công của nàng có hạn mà trong khi đó loại chưởng pháp này khi đánh ra, ai có nội công thâm hậu khi phát huy sẽ dễ dàng điều khiển, còn yếu hơn sẽ không bao giờ thu chưởng lại được.
Thất Thất lo âu cố tận dụng toàn lực để ngăn dòng cuồng lực chưởng pháp đang tuôn ra, song nàng đã thấy rằng mình thất bại.
Cao Khúc nhìn ngọn kình phong đang ập tới và thật Thất Thất không có gì là ngưng tay như hắn đoán. Bây giờ hắn mới đâm ra hốt hoảng, muốn nhảy tránh cũng không còn kịp nữa. Cao Khúc chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.
Trong thời gian nguy kịch ấy, chợt một tiếng hú từ xa cất lên lanh lảnh, chẳng khác nào tiếng kêu của loài quỷ dữ thừ cõi âm ty đưa tới, làm lòng người dao động hoang mang.
Tiếp đó là một vật mờ chẳng rõ là vật gì đang lao tới, rồi tiếp theo một đạo kình quang từ vật ấy tuôn ra đánh tạt ngang vào giữa ngọn chưởng của Thất Thất.
Rào...
Ầm...
Ngọn chưởng của Thất Thất bị đẩy lùi trệch sang một bên, cuốn lớp lá rừng dưới đất và đánh mạnh vào thân cây gần đó gây ra một tiếng nổ chát tai.
Bây giờ cả hai Thất Thất, Cao Khúc mới định thần nhìn kỹ lại mới thấy rõ vật mờ lúc nảy di chuyển như sao băng ấy là một người bịt kín mặt, đang đứng oai nghiêm như một vị thần linh.
Cao Khúc lật đật quỳ xuống, cúi đầu vái chào:
- Đại gia!
Thất Thất lấy làm lạ nhìn sững người mới tới. Nàng cố vận dụng nhãn lực để nhìn xuyên thấu qua lớp vải che mặt ấy để xem người nọ là ai. Song nàng chưa đủ sức để làm được điều đó.
Thất Thất chỉ còn tự nhủ khinh công của người này thật là lợi hại, khi di chuyển chỉ là một vệt mờ, chưa chắc phụ thân của mình đã bằng.
Thất Thất cất giọng:
- Không biết cao nhân đây là ai, có thể cho tiện nữ đây biết danh tánh là gì được không?
Người bịt mặt chỉ đưa mắt nhìn Thất Thất một cái rồi chẳng nói gì.
Cao Khúc bèn đứng dậy chỉ tay vào mặt Thất Thất, lớn tiếng:
- Không được ăn nói vô lễ trước mặt đại gia của ta.
- Đại gia của Cao lão?
Thất Thất nhíu mấy rồi nói tiếp:
- Theo tiện nữ được biết thì chủ nhân của Giang Nam phái là nữ kia

mà, còn vị này...
Cao Khúc xua tay:
- Chuyện của bổn môn, Chu cô nương không cần biết để làm gì!
Thất Thất hất mặt:
Cao đại gia không nói thì thôi. Nhưng Giang Nam phái đã rời khỏi địa phận lần này, lại đi đến hai người, tất nhiên đã phạm tội với tứ đại danh phái. Tiện nữ không thể bỏ qua.
Cao Khúc gắt giọng:
- Chu cô nương quá đáng rồi đó. Nhưng lần này tại hạ nghĩ Chu cô nương sẽ không được như ý đâu.
Thất Thất mỉm cười:
Cứ để tiện nữ bắt được các vị rồi sẽ nói chuyện sau.
Nói dứt, nàng nước tới toan vung tay ra đòn nhưng nàng chưa kịp làm gì đã thấy người bịt mặt phất tay một cái, một trận kình phong liền nổi lên.
Trận kình phong hất Thất Thất bay bổng lên khỏi mặt đất, chẳng khác gì làn sương mỏng bị ngọn gió thổi bay là là trên mặt hồ phẳng lặng.
Thất Thất cả kinh, có lẽ trong đời của nàng đây là lần đầu tiên nàng mới thấy rõ được võ thuật là vô bờ bến, va nj gì nàng có được chỉ là quá bé nhỏ.
Trận cuồng phong nổi lên làm lá trên cành cũng đua nhau rơi đỗ, và khi tấm lá xanh bị gió thổi bay phất phới, chưa rơi xuống , người bịt mặt đã nắm tay Cao Khúc, và hai người đã mất hút ngoài ánh nắng ban mai.
Chạy được một hồi không biết đã được bao lâu, người bịt mặt mới chịu dừng lại và bỏ tay Cao Khúc ra.
Người này chấp hai tay ra sau lưng, chậm rãi bước vào một ngôi chùa hoang gần đó.
Cao Khúc lẽo đẽo theo sau, đi vào bên trong ngôi chùa.
Ở đấy lại có thêm hai người nữa, một trai một gái.
Nữ lang này đúng là trang tuyệt mỹ giai nhân, tiên nga còn phải thẹn, hoa lá cũng phải nhường.
Nữ lang mặt tấm áo đen bằng lụa mềm, áo nàng chừng quét đất, thướt tha trên nền của sân chùa.
Mái tóc đen trên đầu nữ lang xỏa xuống trên bờ vai, da mặt nàng trắng hồng mịn màng, cắp mắt nàng đen láy và sáng ngời.
Cái đẹp của nữ lang không phải là cái đẹp trên cõi đời mà là cái đẹp siêu phàm, thoát tục, một vẻ đẹp không bút mực nào tả xiết.
Nữ lang này chính là chủ nhân của Giang Nam phái, có biệt danh

Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhạn.
Còn chàng trai cũng có nét thanh tú, tao nhã. Dấng vấp của một kẻ thư sinh, nét đẹp không thua gì nữ lang vừa rồi, tên gọi Kim Vĩ, mà người đời đã ban tặng cho danh hiểu Giang Nam tài tử Kim Vĩ.
Cao Khúc nhìn thấy hai người này, bèn quỳ xuống:
- Thuộc hạ cúi đầu khấu kiến nhị vị chủ nhân.
Nữ lang lẳng lặng ngưng thần nhìn Cao Khúc bằng cặp mắt trong suốt như giọt sương đọng trên ngọn cỏ buổi tinh mơ.
Kim Mạc Nhạn cất giọng, thanh âm nàng cũng nhẹ nhàng như ngọn gió xuân lay động mặt nước hồ thu đìu hiu.
- Cao Khúc, ngươi đã để lộ hành tung rồi, làm sao chúng ta có thể tiếp tục công việc.
- Thuộc hạ thật đáng chết.
Chàng trai bèn nhìn nữ lang rồi nói:
- Tỷ tỷ, xin bỏ qua cho Cao Khúc. Thật ra Lão Cuồng đâu có muốn vậy.
Kim Mạc Nhạn nhìn qua em trai:
- Lần này ra đi là để truy cho được tung tích Chấn Thiên Kiếm mà Giang Nam phái chúng ta vẫn còn bị tứ đại danh phái khống chế. Thử hỏi để người ngoài biết chúng ta đã có mặt ở Lạc Dương thì ăn nói làm sao với tứ đại môn phái đây?
Cao Khúc cúi thấp đầu hơn:
- Thuộc hạ biết lỗi, xin chủ nhân giáng tội.
Kim Mạc Nhạn nhỏ nhẹ:
- Ta không có ý trách ngươi mà chỉ muốn nhắc cho ngươi nhớ, lần hành động này nhất thiết phải nhất nhất cẩn thận, không được để thân thế bị tiết lộ.
Cao Khúc đáp:
- Thuộc hạ xin ghi nhớ lời dạy của chủ nhân.
Kim Vĩ đáp:
- Ngươi hãy đứng lên đi. Tỷ tỷ đã tha cho rồi đó.
- Đa tạ chủ nhân.
Kim Mạc Nhạn nhìn qua người bịt mặt, nàng thốt:
- Phu quân, chàng không được vui?
Đến lúc này người bịt mặt mới chịu xoay lại nhìn nữ lang, rồi lên tiếng. Giọng nói của người này trầm ấm nhưng mang một âm lượng rất mạnh.
- Ta đang lo nghĩ về Chấn Thiên Kiếm, không biết sự tái xuất giang hồ này là có thiệt hay chỉ là âm mưu của U Hồn giáo chủ.
Kim Vĩ thốt:

- Tại sao đại huynh cứ cho đây chính là âm mưu của Ưng Vương Ngũ Sát?
Người bịt mặt chậm rãi thốt:
- Năm xưa Doãn Chí Bình cũng vì Chấn Thiên Kiếm mà đại loạn võ lâm, giết chết rất nhiều người vô tội.
Kim Mạc Nhạn gật gù nói:
- Có hai điểm mà tiểu muội cho là đáng nghi ngờ lắm.
Người bịt mặt liền hỏi:
- Phu nhân nghi ngờ gì?
- Thứ nhất, nếu Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện ở thành Lạc Dương thì tại sao U Hồn giáo chủ lại im hơi lặng tiếng. Hắn rất muốn được báu kiếm ấy kia mà.
Người bịt mặt tỏ vẻ chấp nhận ý kiến này của nữ lang. Duy chỉ có Kim Vĩ phản bác, chàng nói:
- Cũng có thể Ưng Vương Ngũ Sát cẩn thận dò xét, vì chính hắn cũng sợ đấy là tin đồn.
Kim Mạc Nhạn thốt:
- Cho dù là tin đồn, cũng phải cho người đi dọ tin tức chứ.
Người bịt mặt cất giọng:
- Doãn Chí Bình là một người đầy gian xảo. Những gì hắn làm khó có ai đoán ra được hắn muốn gì.
Cao Khúc lên tiếng:
- Chủ nhân, còn điểm thứ hai là gì?
- Có thể tin tức về Chấn Thiên Kiếm là do chính U Hồn giáo chủ tung ra, nhằm mục đích dụ do quần hùng tới Lạc Dương.
Kim Vĩ nhíu mày:
- Để làm gì cơ chứ?
Người bịt mặt gật đầu:
- Ta hiểu ý phu nhân rồi, có phải nàng muốn nói Doãn Chí Bình dụ các cao thủ tụ tập về một nơi, để cho hắn dễ hành động nếu một ai chống đối.
Kim Mạc Nhạn đáp:
- Phu quân nói chỉ đúng có một nửa, còn nửa thứ hai là U Hồn giáo chủ muốn cho Trương Hổ Hầu xuất đầu lộ diện.
Người bịt mặt nheo mắt:
- Rất có lý. Nếu thật như vậy thì Doãn Chí Bình quả nhiên là lợi hại.
Kim Mạc Nhạn chép miệng:
- Chính vì vậy muội mong chàng nên cẩn thận khi hành động, kẻo rơi vào bẫy của U Hồn giáo chủ.
- Phu nhân khéo lo, ta đâu dễ để cho hắn hại ta chứ.

Cao Khúc thốt:
- Chủ nhân, bước sắp tới chúng ta sẽ làm những gì?
Người bịt mặt nói thay cho Kim Mạc Nhạn.
- Đêm nay chúng ta sẽ đột nhập vào thành Lạc Dương rồi chờ xem động tịnh ra sao mới hành động. Ta muốn chờ coi Doãn Chí Bình muốn gì?
Cao Khúc nói:
- Đại gia, còn con bé Chu Thất Thất đại gia tính sao?
Kim Mạc Nhạn xen vào nói:
- Theo muội tạm thời ta bắt giam con bé ấy, chờ khi hành sự xong sẽ thả nó ra sau.
Kim Vĩ gật đầu:
- Đệ nghĩ tỷ tỷ nói rất phải, cứ giao việc này cho đệ làm.
Kim Mạc Nhạn gật nhẹ đầu, có ý bằng lòng.
Người bịt mặt nói tiếp:
- Ở thành Lạc Dương hiện nay có rất nhiều cao thủ tới. Đêm nay ta sẽ thân hành đi xem qua một vòng cho rõ những ai.
Cao Khúc giục:
- Vậy ta nghỉ ngơi, chờ đêm xuống rồi lên đường.
Ai nấy đều gật đầu cho là phải và im lặng.
* * *..
Tống Kim Bình cùng a hoàn A Hồng thả những bước chậm rãi trong thành Lạc Dương. Suốt hai ngày đường, cuối cùng họ cũng đã đến được nơi cần đến.
Thành Lạc Dương.
A Hồng nói cười luôn miệng:
- Tiểu thơ xem kìa, ở đây cái gì cũng có. So với Cam Túc thì sung túc hơn nhiều.
Tống Kim Bình cười xòa:
- Coi em đó, Cam Túc là một thị trấn nhỏ thì làm sao so được với nơi này, một nơi rộng lớn.
Nàng cùng A Hồng mỗi người một bên, xốch nách Nhụy Ngọc Miêu và bỏ đi.
Được một lúc có mấy bóng người từ phía đầu con đường đằng kia chạy tới. Họ dừng lại ngay chỗ Tống Kim Bình và Nhụy Ngọc Miêu vừa đứng lúc nãy.
Một gã lên tiếng:
- Sư phụ, ở đây cũng không thấy?
- Sao lạ quá, Hà bang chủ.
Thì ra nhóm người này không ai khác hơn là Thiên Trung, Cao Phi

Trí, Hà Thất Phong và Ngưu Hải.
Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu:
- Mới thấy ả ta phóng người ba, vọt tới hướng này, sao bây giờ tới đây chẳng thấy.
Ngưu Hải dậm chân:
- Thật tức chết đi được. Hai ngày nay, bỏ công tìm kiếm, mới bắt gặp ả vào tiệm mua thuốc, thấy chúng ta ả đã chạy mắt rồi.
Thiên Trung cất giọng:
- Có lẽ Nhụy Ngọc Miêu chưa chạy xa bao nhiêu đâu, lúc nãy nhìn mặt cô ấy, tại hạ thấy xanh xao lắm. Có thể chất độc đã bộc phát rồi cũng nên.
Cao Phi Trí gật đầu tán đồng:
- Tại hạ cũng nghĩ như Thiên Trung vậy. Chúng ta chia nhau tìm, một canh giờ sau gặp lại ở đây.
Mọi người gật đầu, rồi chia nhau tung người bay vọt đi.
Nói về Tống Kim Bình sau khi đưa Nhụy Ngọc Miêu vào tới quán trọ mướn phòng, rồi nàng bắt mạch một lần nữa cho ả ta.
Đôi mắt của nàng chớp liên tục, rồi nhìn vào mặt Nhụy Ngọc Miêu hỏi:
- Sao kỳ lạ quá, Vải Ngữ cô nương là người của Đường môn, tại sao lại trúng độc của Đường môn?
Nghe Kim Bình nói đúng, Nhụy Ngọc Miêu thốt:
- Quả nhiên y thuật của Tống tiểu thơ đại tài, chỉ cần xem sơ qua là có thể biết tại hạ trúng độc gì rồi. phải tại hạ trúng phải Truy thập kim ngân trâm của Đường môn hai hôm nay rồi.
A Hồng nhíu mày:
- Hoa Vải cô nương nói nghe lạ quá. Là người Đường môn sao lại trúng độc của Đường môn?
- Nói ra dài dòng lắm, nếu Tống tiểu thơ cứu được tại hạ thì tại hạ sẽ lần lượt kể cho nhị vị nghe.
Tống Kim Bình thở dài, đứng dậy rời ghế. Nàng lắc đầu ngao ngán:
- Rất tiếc độc của Đường môn chỉ có Đường môn mới có thuốc giải. Tiểu nữ cũng đành bó tay thôi.
Nhụy Ngọc Miêu kinh hãi nói:
- Chẳng lẽ Tống tiểu thơ đoán được mà lại không chữa được hay sao?
Kim Bình cười xòa:
- Nếu chữa được độc Đường môn sao Đường môn Tứ Xuyên còn nổi danh trên giang hồ được nữa chứ?
Nhụy Ngọc Miêu chợt hỏi:

- Nhưng nếu có được cuốn sách dạy giải độc của Đường môn, Tống tiểu thơ có thể chữa được hay không?
A Hồng nói xen:
- Cái này thì cần phải xem sao đã.
Tống Kim Bình nhìn Ngọc Miêu:
- Nói như Vải Ngữ cô nương đây, có lẽ cô nương có cuốn sách ấy thì phải.
- Vâng, tại hạ đang cất bên mình, nhưng chỉ sợ Tống tiểu thơ đọc không được, bởi vì nó được viết bằng loại chữ cổ.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Thường các loại sách y thuật đều được dùng chữ cổ để ghi chép. Tiểu nữ cũng biết đọc kha khá, hay là cô nương cứ đưa ra thử xem.
Nhụy Ngọc Miêu liền lấy cuốn sách đưa ra cho Tống Kim Bình. Nàng nhận và mở ra xem.
Nàng cẩn thận xem từng trang một. Cuốc Đường môn độc kinh không mấy dày, vỏn vẹn chỉ một trang ghi cách hạ độc và mười trang dạy cách giải, tổng cộng là mười một trang.
Tất cả đều được viết bằng một loại chữ rất lạ, có thể nói là một loại chữ không có trong kinh điển.
Tống Kim Bình đọc qua tất cả rất mau, sau đó nàng gấp cuốn sách lại tỏ vẻ đăm chiêu.
Thấy thái độ của Kim Bình như vậy, Nhụy Ngọc Miêu đâm ra lo âu, cất tiếng hỏi:
- Tống tiểu thơ, sao rồi? không đọc được chứ gì?
Tống Kim Bình cười tươi, đáp:
- Sao lại không? Chẳng những đọc được mà tiểu nữ đây còn thuộc nằm lòng hết những gì đã ghi trong cuốn sách này.
Nhụy Ngọc Miêu giật mình lùi lại, nhìn Tống Kim Bình sửng sốt:
- Tống tiểu thơ nói cái gì?
A Hồng lên tiếng:
- Có gì đâu cô nương phải kinh ngạc, tiểu thơ của tiểu nữ vốn có trí nhớ hơn người.
Bất cứ loại sách gì có dù dày tới đâu, chỉ cần đọc qua một lần là ghi nhớ hết trong đầu, huống hồ chỉ cuốn sách chỉ có mấy trang này.
Nhụy Ngọc Miêu vẫn sửng sốt hỏi:
- Vậy là Tống tiểu thơ đã nhớ hết?
- Tất nhiên rồi, bây giờ bắt tiểu nữ quên còn khó hơn là bắt chết.
Nhụy Ngọc Miêu nhíu mày suy nghĩ:
"Như vậy thì không ổn rồi. Đường môn độc kinh nếu để cho ai cũng biết cách giải thử hỏi đâu còn là cuốn sách quí. Thật bất ngờ là Tống

Kim Bình có một trí nhớ kỳ lạ đến như vậy. Chuyện đã lỡ rồi, chi bằng cứ để ả cứu được mình, sau đó giết đi cũng chưa muộn.".
Thấy Ngọc Miêu ra chiều bâng quơ, suy tư, Tống Kim Bình liền lên tiếng:
- Hoa Vải cô nương, bây giờ cô nương có muốn chữa bệnh hay không? Sao đứng thẩn thờ ra như vậy?
Nhụy Ngọc Miêu giả vờ cười nhẹ:
- Chỉ vì tại hạ quá bất ngờ khi biết được Tống tiểu thơ đây có một trí nhớ hơn người như vậy.
Nói đoạn ả quỳ xuống:
- Mong tiểu thơ cứu mạng.
Tống Kim Bình đỡ cô ả đứng dậy, dìu lại ghế ngươi. Nàng ân cần nói:
- Cứu người đó là trách nhiệm của thấy thuốc, lẽ nào thấy Hoa Vải cô nương bị nạn, tiểu nữ lại không cứu.
Ngọc Miêu cất giọng:
- Tại hạ hôm nay gặp được tiểu thơ đây quả là mạng còn lớn, thật là đại phúc.
Tống Kim Bình xoay lại ghi vào tờ giấy mấy dòng, rồi trao qua cho người tớ gái và dặn:
- A Hồng, muội ra tiệm thuốc nào gần đây nhất, bảo họ hốt thuốc theo đơn này đem về đây cho tỷ.
A Hồng nhận tờ giấy, rồi bỏ đi liền. Kim Bình lấy ra một viên thuốc bằng hạt đậu đưa qua cho Ngọc Miêu, nàng nói:
- Đây là Quan Âm Thần thủy, dược liệu đặc chế của bổn môn, cô nương hãy uống vào đi. Tuy nói không giải được độc của Đường môn, nhưng có thể ức chế trong vài canh giờ cho cô nương cầm cự.
- Nghe nói Quan Âm Thần Thủy không cho người ngoài, sao tiểu thợ..
Tống Kim Bình đưa tay ngăn:
- Để cứu người thì một viên đâu có là bao. Cô nương đừng bận tâm, hãy uống vào trước rồi hẳn tính.
Ngọc Miêu làm theo lời, ả bỏ viên thuốc vào miệng rồi vận công đẩy nhanh thuốc vào đan điền, và sau đó đưa đi toàn thân.
Đúng là thần dược, tuy không giải được độc, nhưng sau khi vào cơ thể. Quan Âm Thần Thủy lập tức làm dịu cơn đau nhức trên toàn thân của Nhụy Ngọc Miêu làm tinh thần ả phần nào tỉnh táo.
Ả từ từ mở mắt ra.
Tống Kim Bình liền hỏi:
- Hoa Vải cô nương thấy trong người thế nào?

- Đa tạ Tống tiểu thơ, quả nhiên là thần dược. Tại hạ cảm thấy đỡ hơn lúc này nhiều.
Tống Kim Bình liền nói tiếp:
- Trong khi chờ đợi A Hồng mang thuốc về, cô nương có thể kể cho tôi biết lý do tại sao lại trúng Truy thập kim ngân trâm của Đường môn.
Nhụy Ngọc Miêu bịa chuyện:
- Nói ra càng xấu hổ, trên đường theo Thiết Chưởng môn trở về Tứ Xuyên. Khi tới thành Lạc Dương, thì bị một nhóm người lạ tập kích.
- Họ là ai?
Nhụy Ngọc Miêu lắc đầu:
- Bọn họ che kín mặt nên không thể nhận ra. Trong lúc giao đấu tại hạ bị một người trong nhóm họ khống chế, vì muốn cứu tại hạ nên Thiết Chưởng môn liền sử dụng Truy thập kim ngân trâm. Không ngờ bọn quỷ quyệt ấy lại đẩy tại hạ ra hứng, nên mới bị trúng độc như vậy.
Tống Kim Bình gật đầu:
- Thảo nào lúc đầu tiểu nữ cứ ngạc nhiên mãi, chẳng hiểu sao Vải Ngữ cô nương lại trúng độc của Đường môn.
Nàng tỏ ra lo lắng hỏi tiếp:
- Vậy còn Cao Phi Trí thì sao? Và tiểu nữ còn biết trong chuyến đi này còn có Hà lão tiền bối và Trương huynh nữa kia mà?
- Đúng vậy!
Kim Bình hỏi dồn:
- Thế họ đâu cả rồi? Trương huynh có làm sao không?
- Trông tiểu thơ có vẻ lo lắng cho Trương thiếu hiệp quá thì phải?
Kim Bình muốn giấu nhẹm tình cảm của mình dành cho Thiên Trung, nàng thối thoát:
- Đâu có gì, chẳng qua vì Trương huynh vừa khỏi bệnh. Tiểu nữ sợ xảy ra chuyện gì sẽ không tốt cho huynh ấy.
- Thì ra là thế!
Nhụy Ngọc Miêu chép miệng:
- Tống tiểu thơ an tâm, trên suốt chặng đường tới Lạc Dương, Trương huynh rất khỏe.
Chỉ sau khi tại hạ trúng độc ngất đi, đến khi tỉnh lại là không còn thấy họ đâu nữa.
Ả giả vờ thở dài:
- Không biết giờ này Thiết Chưởng môn và mọi người ra sao?
Kim Bình chắp hai tay van vái:
- Cầu trời cao phù hộ cho không có chuyện gì xảy ra.

Nàng nói khẽ trong đầu:
"Trương huynh, muội mong huynh đừng gặp chuyện gì.".
Nhụy Ngọc Miêu dường như vẫn còn lo âu, ả cất tiếng hỏi:
- Tống tiểu thơ, có chắc là tiểu thơ sẽ giải độc được cho tại hạ chăng?
Kim Bình trả lời:
- Trừ khi cuốn sách của Vải Ngữ cô nương là giả thì tiểu nữ mới chịu bó tay.
- Nếy Tống tiểu thơ đã nói vậy, tại hạ rất là an tâm.
Ả không nói gì nữa, chỉ ngồi tọa công điều tức trị thương.
Độ chừng cháy tàn một cây nhang, Kim Bình nghe có tiếng chân người ngoài phòng, nàng thốt:
- Có lẽ A Hồng về tới.
Nhụy Ngọc Miêu cũng thôi tọa công nữa, ả rời giường bước theo sau lưng Kim Bình.
A Hồng đẩy cửa bước vào, rồi nhanh nhẩu nói:
- Tiểu thơ, xem em dẫn ai về đây nè.
Theo sau A Hồng la Thiên Trung, Cao Phi Trí, Hà Thất Phong và Ngưu Hải.
Tống Kim Bình nhìn thấy Thiên Trung, nàng mừng vui vô cùng, nhưng chưa kịp tỏ thái độ thì đã bị Nhụy Ngọc Miêu khống chế.
A Hồng hốt hoảng:
- Kìa, cô nương sao lại làm vậy?
Kim Bình cũng lấy làm lạ hỏi:
- Hoa Vải cô nương, đã gặp lại Thiết Chưởng môn sao cô nương lại làm thế?
Ngọc Miêu quát khẽ:
- Không được nhiều lời.
Thiên Trung ôn tồn nói:
- Nhụy Ngọc Miêu, không được làm bậy. Muốn gì hãy bỏ Tống tiểu thơ ra rồi hẳn nói.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Nếu ngươi bỏ Tống tiểu thơ ra, ta hứa sẽ để cho ngươi đi.
Nhụy Ngọc Miêu gằn giọng:
- Các ngươi cứ đuổi theo ta để giết cùng, diệt tận, chỉ vì bức bách nên ta mới làm như thế này thôi.
Kim Bình liền hỏi:
- Đã xảy ra chuyện gì? A Hồng, em nói đi.
A Hồng bèn thuật lại:
- Em vâng lệnh tiểu thơ đi bổ thuốc, trên đường gặp Trương thiếu

hiệp, rồi tiếp là Cao chưởng môn và mọi người khác.
Hà Thất Phong nối lời:
- Lão và mọi người rất ngạc nhiên khi thấy A Hồng ở Lạc Dương, hỏi ra mới biết tiểu thơ đến đây để bổ thuốc đem về sơn trang bào chế.
A Hồng tiếp lời:
- Rồi em nói tới Hoa Vải cô nương bị trúng độc, đang ở đây với tiểu thơ, Cao chưởng môn bảo dẫn em về, em nghĩ Hoa Vải cô nương là người Đường môn thì dẫn Cao chưởng môn tới, có gì là sai phạm?
Ngưu Hải to tiếng:
- Ả ta không phải là người của Đường môn mà chính là thuộc hạ của U Hồn Cốc, có tên gọi là Nhụy Ngọc Miêu.
Kim Bình hiểu chuyện:
- Bây giờ tôi đã hiểu rồi.
Chợt nhìn thấy cuốn Đường môn độc kinh đang để trên bàn, Cao Phi Trí bèn phóng tới chụp lấy. Nhụy Ngọc Miêu bị kẹt Kim Bình nên đành thúc thủ.
Cao Phi Trí đưa cao cuốn sách nói:
- Đường môn độc kinh hiện đang ở trong tay ta, nếu ngươi chịu thả Tống tiểu thơ ra, ta hứa sẽ cho thuốc giải.
Nhụy Ngọc Miêu bật cười điên dại:
- Bây giờ ta chẳng cần cuốn Đường môn độc kinh hoặc thuốc giải của ngươi nữa.
Hà Thất Phong nhíu mày:
- Chẳng lẽ Nhụy hộ pháp tự giải được chất độc của Đường môn hay sao?
Nhụy Ngọc Miêu lắc đầu:
- Cái này thì không, nhưng hiện ta đang có cuốn Đường môn độc kinh sống nên chẳng có gì phải sợ.
Thiên Trung khó hiểu hỏi:
- Nhụy cô nương nói vậy nghĩa là sao?
A Hồng bèn thuật lại việc Nhụy Ngọc Miêu đưa cuốn Đường môn độc kinh cho Tống Kim Bình đọc và nàng có một trí nhớ ra sao.
Nghe xong mọi người đều sững sờ, đưa mắt nhìn Tống Kim Bình.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Tống tiểu thơ, có thật như vậy không?
Kim Bình gật đầu:
- Lời A Hồng thật sự không sai.
Thiên Trung bèn nói:
- Tống tiểu thơ, nàng có thể quên được không?
Kim Bình lắc đầu:

- Những gì muội đọc qua không sao quên được, bây giờ bắt quên còn khó hơn bắt muội chết đi.
Ngọc Miêu ấn kiếm vào cổ Kim Bình, ả bình thản thốt:
- Bây giờ các ngươi đã nghe rõ rồi chứ. Khôn hồn lui ra mau, nếu không ra chẳng nương tay cho Tống Kim Bình đâu đấy.
Thiên Trung lật đật nói:
- Nhụy cô nương, cô không được làm bậy. Được rồi, bọn ta sẽ cho cô nương đi.
Ngưu Hải giật mình:
- Trương đệ, đệ nói cái gì vậy? chúng ta nhọc công mấy ngày nay mới tìm được ả ta, sao lại thả đi.
Hà Thất Phong nói khẽ:
- Tống tiểu thơ đang gặp nguy, cứu người là trên hết.
Mọi người dạt ra hai bên, nhường lối cho Nhụy Ngọc Miêu dẫn Tống Kim Bình ra ngoài sân. Ả cẩn thận kề lưỡi gươm vào cổ Kim Bình và từ từ cả hai cùng bước ra bên ngoài.
Tất cả chờ cho Nhụy Ngọc Miêu ra hẳn ngoài sân họ mới dám bước theo.
Ngọc Miêu lên tiếng:
- Ta tạm thời mượn Tống tiểu thơ về U Hồn Cốc, sau này ta hứa sẽ đích thân đem nàng giao trả lại Quan Âm sơn trang.
Ả nói khẽ với Kim Bình:
- Tiểu thơ miễn chấp cho, tại hạ không còn con đường nào khác để lựa chọn.
Nhụy Ngọc Miêu toan nắm tay Tống Kim Bình phi thân vọt đi, nhưng ngay lúc đó một bóng người không biết từ đâu lao vút tới.
Thân pháp của người này quả nhiên là cao cường, chưa ai kịp nhìn rõ xem nhân vật vừa đến là ai, thì chỉ thấy Ngọc Miêu la ối lên một tiếng, rồi sau đó ả loạng choạng thối lui về sau mấy bước.
Mọi người nhìn về bên kia đã thấy Tống Kim Bình và người nọ đứng im.
Thiên Trung lao tới, chàng sợ người lạ này có thể hại đến Kim Bình. Nhưng chàng đã lầm.
Người nọ đứng yên không động đậy mặc cho Tống Kim Bình bỏ chạy về phía Thiên Trung.
Chàng nắm lấy tay nàng mừng rỡ:
- Tiểu thơ không sao chứ?
- Muội không sao.
Đến lúc này Thiên Trung mới chịu nhìn kỹ lại, chàng quan sát người khách lạ kia.

Người này vận y phục màu xanh thẩm, đầu đội chiếc nón rộng vành có mạng che khuất, nên không sao trông rõ mặt.
Những người có mặt hầu như ai cũng thán phục lối khinh công siêu phàm của vị cao nhân này.
Hà Thất Phong bèn vòng tay thi lễ:
- Không biết vị đại huynh đây là ai, có thể nói đại danh cho mọi người cùng biết có được không?
Người bịt mặt cất giọng:
- Hà huynh lại khách sáo rồi, cứu người là việc nên làm của người giang hồ chúng ta, bất tất phải đa lễ.
Riêng Nhụy Ngọc Miêu bị cú bất ngờ, ả căm tức lắm nhưng không biết phải làm sao, chỉ còn biết chỉ tay vào mặt người nọ quát:
- Gã kia, ta với ngươi không quen không biết, tại sao vô cớ xen vào chuyện của bổn phái. Chẳng lẽ ngươi không sợ uy danh của U Hồn Cốc?
Người bịt mặt ngửa mặt lên trời, cất giọng cười khanh khách:
- U Hồn Cốc! Ngươi tưởng lớn lắm sao? Một ngày nào đó đích thân ta sẽ đến tận nơi, san bằng U Hồn Cốc thành bình địa.
- Xấc láo! Ngươi chưa đủ tư cách để đối chọi với giáo chủ của ta.
Người bịt mặt cất giọng với một thanh âm gay gắt:
- Đáng lý hôm nay lão phu đây sẽ lấy cái mạng của ngươi, song để cho ngươi sống mà trở về U Hồn Cốc, nhắn lời ta với Ưng Vương Ngũ Sát rằng ngày rằm tháng sau ta sẽ tới U Hồn Cốc.
Nhụy Ngọc Miêu nghiến răng, thốt:
- Ngươi có bản lãnh gì mà đối chọi với giáo chủ của bổn môn, có giỏi thì đấu với ta.
Người bịt mặt thong thả nói:
- Ta không thích đâu với bọn hậu sinh như ngươi, vả lại ngươi đang bị thương, phỏng thẳng được ngươi thì có danh dự chi đâu.
- Phách lối! Nhụy Ngọc Miêu này không tin chẳng đủ sức giết được ngươi.
Lời nói vừa dứt ả đã phóng người bay vọt tới, tận dụng toàn lực đánh ra một chưởng.
Người bịt mặt ung dung coi như chẳng có chuyện gì, người này xoay hẳn người lại đứng đối diện với Nhụy Ngọc Miêu và chờ ngọn kình phong đang phải tới.
Thiên Trung nhìn thấy vậy bèn khẽ nói với Hà Thất Phong:
- Hà tiền bối, sao vị cao nhân này không đánh trả?
- Ngươi chớ lo, ta nghĩ vị đại huynh này có cách giải quyết mà, cứ chờ xem.

Thật vậy, đến khi ngọn chưởng pháp của Nhụy Ngọc Miêu tới thật gần, người bịt mặt chỉ phất nhẹ tay áo một cái tức thì chưởng phong của Nhụy Ngọc Miêu bị hóa giải ngay, không để lại một chút tàn tích nào.
Nhụy Ngọc Miêu nhướng cao đôi chân mày, lấm lét lo sợ. Ả biết gặp phải tay địch thủ lợi hại rồi, nhưng vì đã lỡ làm oai. Nếu bây giờ bỏ chạy thì còn mặt mũi gì của một vị hộ pháp U Hồn Cốc, mà chẳng khác chi con rùa rút cổ sợ chết.
Nhụy Ngọc Miêu hét to lên một tiếng, nhún chân bay vọt lên cao, thanh kiếm vũ lộng thần oai, múa máy liên tục, tạo ra nhiều đạo ngân quang kiếm lấp lánh, chực đâm vào người đối thủ.
Người bịt mặt chẳng nói chẳng rằng, lắc người một cái và mọi người chỉ kịp nhìn thấy một vệt mờ dịch chuyển rất nhanh, nhanh đến mức mà họ cứ ngỡ đây chỉ là một ảo giác.
Đôi mắt của Nhụy Ngọc Miêu cứ tưởng bị hoa lên. Ả chưa kịp thu hồi thân pháp lại thì đã nghe gió lộng sau lưng và định bụng xoay người lại phản đòn.
Nhưng không hiểu sao cả vùng lưng của ả tê rần như có hàng vạn con sâu bọ đang bò lúc nhúc trong làn da vậy. Còn hai tay cứng lại không sao cử động được, và toàn thân của ả bị hất bổng lên cao, bay qua phía bên kia.
Hầu như không riêng gì Nhụy Ngọc Miêu mà tất cả những người có mặt cũng không ai nhận ra lối đánh của người bịt mặt như thế nào. Vì người này ra tay quá nhanh, đến như Hà Thất Phong là một người có tên tuổi trong chốn giang hồ, đôi mắt cũng khá nhạy bén mà vẫn chào thuáo, chẳng sao nhận định được cú pháp của người này.
Thân người của Nhụy Ngọc Miêu bay vọt ra xa và ả không sai xoay trở được, bởi toàn thân dường như đã hoá thành đá, cứng đơ.
Bất thình lình có hai bóng người từ bên ngoài phóng vào đỡ lấy thân người của Nhụy Ngọc Miêu và cả ba đáp xuống nhẹ nhàng.
Cao Phi Trí liền lên tiếng:
- Thì ra là Bạch Ưng và Thanh Ưng của U Hồn Cốc.
- Các ngươi ỷ đông hiếp đáp kẻ cô thế, hành động ấy chẳng khác kẻ tiểu nhân.
Ngưu Hải bèn trả miếng:
- Còn các ngươi lén lút cho người vào Đường môn làm nội ứng, hành động đó thì đáng gọi là gì?
Thanh Ưng Quách Phú Lương quát khẽ:
- Chẳng liên quan gì tới ngươi, đó là việc của bổn môn.
Ngưu Hải cười cợt nói tiếp:

- Việc của bổn môn? Hay là tại vì các ngươi không dám nói. Thôi thì để ta nói luôn giùm cho, đó là hành động của kẻ ti tiện hèn mạt.
- Ngươi dám!
Bạch Ưng gầm lên, quắt mắt nhìn Ngưu Hải.
Người bịt mặt chợt nhìn quanh, rồi đột ngột thốt:
- Tại hạ không muốn xen vào chuyện riêng của các vị nữa, xin cáo từ.
Hà Thất Phong lật đật lên tiếng cố giữ lại:
- Ê! Lão huynh, sao lại đi?
Không thèm nhìn lấy Hà Thất Phong một cái, người bịt mặt đã phóng người thoắt đã biến mất ngoài xa.
Thái độ chợt đến chợt đi của người bịt mặt khiến cho nhóm người của Thiên Trung chẳng hiểu gì hết.
Bên này, gã Bạch Ưng bèn nói với Nhụy Ngọc Miêu:
- Nhụy hộ pháp thấy trong người thế nào?
- Ta đã trúng độc của Đường môn.
Thanh Ưng liền hỏi:
- Nhụy hộ pháp có lấy được cuốn Đường môn độc kinh chưa?
Cao Phi Trí liền thốt:
- Cuốn sách ấy hiện đang ở trong người của ta.
Bạch Ưng ngạc nhiên nhìn Nhụy Ngọc Miêu:
- Sao Nhụy hộ pháp cho chim câu về báo là đã lấy được kia mà?
Nhụy Ngọc Miêu tóm lượt:
- Lúc đầu thì được nhưng sau đó Cao Phi Trí phát hiện ra ta và làm cho ta trúng độc.
Hãy mau bắt Tống Kim Bình, nếu không ta sẽ bị độc mà chết.
Cả hai gã gật đầu, rời Nhụy Ngọc Miêu phóng tới.
Bên này Cao Phi Trí và Thiên Trung cũng bước tới ứng chiến. Còn Hà Thất Phong và Ngưu Hải lo bảo vệ Tống Kim Bình.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh vung kiếm đánh liền khi vừa thấy Cao Phi Trí lướt tới. Mũi kiếm từ tay gã vạch ra những đòn tấn công chớp nhoáng với những chiêu pháp lạ lùng.
Cao Phi Trí bỉu môi, thì thầm:
"Quả nhiên là đại đệ tử của U Hồn giáo chủ, nhưng chưa đủ sức để đấu với ta đâu!".
Đôi cánh tay bọc thép của Cao Phi Trí vung ra, luồn lách vào giữa các chiêu pháp của Bạch Ưng. Chàng cũng có lối đòn riêng vừa thực vừa hư. Thực thực, hư hư rất khó lường.
Hốt hoảng, gã Bạch Ưng lách người nhảy lùi lại, nhờ thế cánh tay của Cao Phi Trí không sao chạm vào ngực của hắn được. Và gã vận

sức, làm thanh kiếm trong tay gã lướt gió vù vù, lấp lánh chớp nhoáng, phối hợp với thân pháp kỳ diệu của thân người.
Bạch Ưng làm chiêu thức của gã đánh ra biến ảo khôn lường.
Cao Phi Trí nghĩ rằng không thể nương tay được nữa, chàng vận dụng thân người lướt tránh cú đánh của đối thủ, đồng thời đưa cắp mắt nhận xét chiêu thức của đối phương.
Sau đó bắt đầu phản công.
Cao Phi Trí hét lên một tiếng, vung hữu chưởng đánh ra một chiêu cực mạnh vào đối thủ.
Gã Bạch Ưng lật đật lùi lại thu kiếm pháp. Hắn biết đối phương muốn hạ mình cho được nên bừng giận, cũng vung tay đánh trả lại một chưởng.
Hai luồng chưởng phong xông thẳng vào nhau tỏa rộng.
Bùng... Ầm...
Một ánh chớp lóe lên và một bóng người bị hất văng ra ngoài, và người này là gã Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh.
Hắn trúng phải một phần chưởng phong của ngọn chưởng pháp từ phía Cao Phi Trí đánh lại. Hắn té lăn ra xa mấy vòng.
Đến bây giờ hắn mới rõ chưởng pháp của Cao Phi Trí vừa đánh ra là Côn La thần công.
Về phía bên kia, trận đấu giữa Thiên Trung và gã Thanh Ưng Quách Phú Lương cũng không kém phần hào hứng và nguy hiểm.
Gã Thanh Ưng đưa kiếm tới đâm liền một nhát cực mạnh và cực nhanh vào yết hầu đối phương.
Thiên Trung lập tức đảo người, sử dụng Ảo ảnh ma pháp, thoắt một cái đã biến mất.
Thân pháp này của chàng làm cho gã Thanh Ưng giật mình hốt hoảng, bèn thu nhanh kiếm lại rồi đảo mắt nhìn quanh tìm.
Thiên Trung xuất hiện từ phía sau lưng đối phương, chàng thốt:
- Tại hạ Ở đây!
Gã Thanh Ưng lật đật xoay người lại, nhưng hắn chưa kịp có phản ứng gì đã bị Thiên Trung đưa tay đẩy ra một chưởng.
Chàng không có ý cố sát nên ngọn chưởng chỉ mang theo ra có hơn hai thành công lực. Nhưng vì khoảng cách quá gần cho nên gã Thanh Ưng lãnh trọn chưởng phong, bay vụt đi như hòn đá bị ai đó ném đi vậy.
Và để đùa thêm một chút, Thiên Trung bèn phi thân bay lướt tới. Chàng đưa tay đánh nhẹ ra Ngọc Trảm thần công, với ý định hất thân người gã Thanh Ưng lên, cốt làm cho gã thất kinh một phen.
Bất chợt Hà Thất Phong đứng bên ngoài la to:

- Thiên Trung, coi chừng!
Và sau lời cảnh cáo của Hà Thất Phong, một bóng người lướt tới tung một chưởng vào người Thiên Trung.
Diễn biến xảy ra quá bất ngờ làm cho mọi người, cho dù có muốn ra tay tiếp ứng cũng không còn kịp.
Tống Kim Bình lo sợ, rú lên:
- Trương đại ca, coi chừng đó.
Lời thốt của nàng chỉ như gió thoảng và ngọn kình phong đã áp tới bên cạnh Thiên Trung. Chàng cũng chỉ còn biết trông vào số phận của mình mà thôi.

Hồi 7
Bí Mật Giang Nam Phái

Mọi người chỉ còn biết trố mắt nhìn ngọn chưởng phong bắn vào người Thiên Trung. Ai cũng đinh ninh là chàng sẽ bịt trọng thương sau cú đánh ấy.
Nhưng kỳ diệu thay, ngọn chưởng phong ấy vừa chạm vào người Thiên Trung lập tức nó bị đẩy ngược trở ra, như có sức phản hồi bật ngược trở lại.
Và ngọn chưởng phong ấy đã bắn ngược trở lại người đã phóng ra nó.
Cũng may là người này đã kịp thời lách qua một bên tránh kịp.
Bây giờ mọi người mới nhìn lại và nhận ra người vừa phóng chưởng đánh Thiên Trung. Người này không ai khác hơn là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Gã đảo tròn mắt nhìn Thiên Trung có phần ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Tên này có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm trong người. Thảo nào chưởng pháp của mình bị đánh ngược trở ra. Cũng may vừa rồi mình chỉ sử dụng có ba thành công lực, nếu không có lẽ hậu quả còn tệ hơn.".
Về phần Thiên Trung thoạt đầu chàng cũng không biết phải tính sao để tránh cho nên chàng chỉ còn biết vận lực để cố làm giảm bớt đi uy lực của thế đánh.
Nhưng Thiên Trung quên bẳng đi là chàng đã có sẵn trong người Nghịch Chân Kinh do Tuệ Tăng đại sư truyền qua dạo nọ và chính lúc chàng đề khí là lúc được Nghịch Chân Kinh phát huy bao bọc,

bảo vệ toàn thân. Cho nên cú đánh của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bị dội ngược.
Hà Thất Phong bật cười hà hà:
- Tiểu tử ngươi thật là có phước, nếu không có Nghịch Chân Kinh là ngươi tiêu mạng rồi.
lúc này Cao Phi Trí đã phóng tới bên cạnh Thiên Trung.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cứ nhìn Thiên Trung lom lom rồi thốt:
- Ngươi... đây là...
- Tại hạ là Trương Thiên Trung.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chép miệng:
- Ngươi họ Trương?
Hà Thất Phong lên tiếng:
- Có phải Phi hộ pháp muốn nói tiểu tử này giống một người chứ gì?
- Đúng như vậy?
Hà Thất Phong cười hề hề:
- Người giống người là chuyện bình thường, Phi hộ pháp không rõ điều đó hay sao?
Cao Phi Trí cất giọng:
- Không cần nói nhiều, U Hồn Cốc các ngươi thật là quá đáng, chẳng coi Đường môn ra gì cả. Hôm nay ta quyết dạy cho ngươi một bài học.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đưa tay ngăn lại, thốt:
- Thiết Chưởng môn chớ nóng, việc tranh bá đồ vương từ xưa đến nay không ai lại chẳng thủ đoạn. Nếu có trách nên trách chính mình là đúng hơn, để người ngoài trà trộn vào làm nội ứng mà không hề hay biết, có phải tại mình dở hay sao?
Cao Phi Trí nghe nói vậy nổi giận:
- Tại hạ rất khâm phục sự khéo léo của U Hồn Cốc. Nhưng hiện nay kẻ nội ứng đã thân bại danh liệt, thử xem U Hồn giáo chủ sẽ ra tay cứu thuộc hạ mình thế nào.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:
- Độc của Đường môn quả nhiên danh bất hư truyền, song không thể nói là chẳng còn cách để trị khỏi.
Cao Phi Trí cười khẩy:
- Phi hộ pháp nói vậy có nghĩa là đã có cách giải độc?
- Không hẳn như vậy, nhưng tại hạ sẽ có cách để giải độc cho Nhụy Ngọc Miêu hộ pháp.
Bạch Ưng liền lên tiếng:
- Theo lời của Nhụy hộ pháp, Tống Kim Bình tiểu thơ là cuốn Đường

môn độc kinh sống.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nghe nói, bèn nhìn qua phía Tống Kim Bình.
Điều này làm cho Thiên Trung lo sợ không ít.
Chàng bước hẳn ra phía trước đứng áng cho Kim Bình to mới dõng dạc thốt:
- Không ai có thể chạm tới được tiểu thơ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bĩu môi:
- Các hạ đủ sức hay sao?
- Cứ thử rồi sẽ biết.
Phi Bất Thiều cười mỉm:
- Rất có chí khí. Tại hạ rất thích loại người như vậy.
Ngưu Hải nói khẽ với Hà Thất Phong:
- Sư phụ, Trương đệ chưa hẳn là đối thủ của lão ta.
Hà Thất Phong đáp; - Chớ có lo, còn ta ở đây và Cao Phi Trí nữa. Gã có muốn làm bậy cũng khó.
Bên này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay nói với Tống Kim Bình:
- Tống tiểu thơ, cô nương có thể ra tay cứu giúp cho Nhụy cô nương một phen được không?
Kim Bình chưa kịp trả lời thì Cao Phi Trí đã thốt:
- Không thể được, thuốc giải của bổn môn làm sao có thể tùy tiện cho người ngoài được.
Thanh Ưng nói:
- Nhưng Tống tiểu thơ đâu phải là người của Đường môn? Ngươi lấy tư cách gì ngăn cấm.
Cao Phi Trí đâm ra lúng túng. Thấy vậy Tống Kim Bình liền lên tiếng:
- Thật ra tiểu nữ cũng muốn cứu Nhụy cô nương lắm, nhưng nếu qui định của Đường môn như vậy, tiểu nữ không thể.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhíu mày:
- Chẳng lẽ Tống tiểu thơ nhẫn tâm như vậy sao?
- Tiểu nữ không còn cách nào khác.
Phi Bất Thiều gật đầu:
- Thôi được, nếu tiểu thơ đã quyết có lẽ tại hạ phải ra tay thôi.
Thiên Trung hất cao đầu, cao giọng:
- Muốn bắt sống Tống tiểu thơ trừ phi đánh bại được tại hạ.
Phi Bất Thiều hứ rõ to:
- Kiêu ngạo.
Dứt lời, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã phóng tới. Vì đã có chuẩn bị trước, nên Thiên Trung liền đẩy Kim Bình ra sau, còn chàng

thì cũng tung người lướt tới.
Hai bóng người chạm vào nhau, cùng một lúc tung đòn.
Vừa bị Nghịch Chân Kinh của Thiên Trung lúc nãy nên lần này Phi Bất Thiều tỏ ra cẩn thận hơn. Bởi thế cho nên lối tấn công của hắn chỉ mang tính chất dò dẫm hơn là sát tử.
Còn phần Thiên Trung, thật lòng chàng chẳng muốn có cuộc giao đấu này, song không còn cách nào để chàng chọn lựa.
Hai người đấu vài hiệp với nhau, chưa ai chịu ra đòn độc, cho nên trận đánh có phần quân bình, tương xứng.
Bất chợt Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hét lớn một tiếng, vũ lộng thần oai và thân người chớp động mờ ảo.
Thiên Trung sợ đối phương sử dụng tuyệt chiêu đánh hạ mình, chàng bèn sử dụng Ảo ảnh ma pháp biến mất.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhíu mày, hắn tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi lật đật thu chiêu pháp lại và nhảy ra ngoài.
Đến chừng Thiên Trung đáp nhẹ trước mặt Phi Bất Thiều, hắn mở to đôi mắt nhìn chàng và cất giọng:
- Ảo ảnh ma pháp? Các hạ đây là...
Hắn chưa kịp nói hết lời đã nghe có tiếng tù và từ xa. Hai gã đại đệ tử U Hồn Cốc vội cắp nách Nhụy Ngọc Miêu rồi cả ba phải người vọt đi.
Nhóm người của Thiên Trung ngơ ngác đưa mắt nhìn theo, rồi xoay lại nhìn nhau.
Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu. Thói quen của lão là vậy, cứ mỗi lần có chuyện gì khó nghĩ lão thường làm thế.
Hà Thất Phong nhíu mày nói:
- Hôm nay là ngày gì đâu đấy, gặp toàn là chuyện lạ.
Thấy Thiên Trung đắn đo suy nghĩ, Cao Phi Trí liền hỏi:
- Trương huynh đang nghĩ gì vậy?
- Tại hạ đang nghĩ tới vị cao nhân lúc nảy, không biết vị ấy là ai?
Hà Thất Phong cũng thốt:
- Ta cũng suy nghĩ nát nước mà không sao tìm ra được câu trả lời. Theo ta nhận xét thì vị cao nhân này là một nhân vật quan trọng gì đây.
Tống Kim Bình góp tiếng:
- Hành vi của vị cao nhân ấy thật là lạ lùng, chợt đến, chợt đi, thật kỳ lạ.
Ngưu Hải nói:
- Đệ tử nghĩ nếu có duyên thì thế nào cũng có dịp chúng ta sẽ gặp lại vị cao nhân ấy.

Hà Thất Phong gật đầu:
- Ngươi nói một câu nghe được đấy.
Thiên Trung nhìn Kim Bình và hỏi:
- Tống tiểu thơ đến Lạc Dương mua dược thảo đã lâu chưa?
- Tiểu muội vừa đến hôm qua, định bụng sẽ trở về. Nào ngờ gặp chuyện rắc rối.
Hà Thất Phong bèn nói:
- Theo lão già này, Tống tiểu thơ nên về sớm đi kẻo trang chủ mong đợi.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Tại hạ nghĩ Tống tiểu thơ không thể nào trở về Quan Âm sơn trang được, mà phải theo tại hạ tới Tứ Xuyên Đường môn.
Mọi người đều ngạc nhiên, Kim Bình liền hỏi:
- Thiết Chưởng môn nói vậy là sao?
Cao Phi Trí nói:
- Theo qui định của Đường môn, cuốn Đường môn độc kinh chỉ có người của bổn môn mới có quyền biết đến, và chỉ có con cháu ruột hoặc người rất thân cận mới được học những gì trong đó.
Thiên Trung tiếp lời:
- Có phải Cao huynh muốn nói người ngoài nếu biết hết về cuốn Đường môn độc kinh sẽ chết ư?
- Không hẳn là như vậy. Tùy theo trường hợp mà định, nhưng dù có sử dụng ra sao thì cũng phải đưa người này về Đường môn trước đã rồi hẳn tính sau.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Tiểu nữ cũng không ngoại lệ sao?
Cao Phi Trí thở hắt ra:
- Tiểu thơ, nếu sau này lão thái thái và mẫu thân của tại hạ biết được tiểu thơ thuộc lòng toàn bộ Đường môn độc kinh, tại hạ sẽ có tội rất nặng vì không đưa tiểu thơ về bổn môn như đã qui định.
Hà Thất Phong nhăn mặt:
- Ai da! Sao lại rắc rối đến như vậy?
Cao Phi Trí so vai:
- Thật sự tại hạ đâu có muốn làm như vậy, nhưng đó là qui luật của bổn môn, không thể làm khác được.
A Hồng xen vào:
- Tiểu thơ vì muốn cứu người nên mới đọc cuốn Đường môn độc kinh ấy chứ đâu phải cố ý.
Ngưu Hải thốt:
- Đúng là không phải lúc nào làm việc thiện cũng tốt cho mình hết.

Biết vậy Tống tiểu thơ đừng cứu Nhụy Ngọc Miêu có phải là hay hơn không.
Thiên Trung chậm rãi nói:
- Không thể trách hết cho Tống tiểu thơ được, vả lại chuyện không muốn cũng đã xảy ra rồi. Chúng ta nên tìm phương cách cho toàn vẹn.
Kim Bình gật đầu:
- Đã vậy tiểu nữ theo Thiết Chưởng môn đến Tứ Xuyên Đường môn một chuyến xem sao.
Hà Thất Phong xua tay lia lịa:
- Không được, không được. Đường môn phu nhân sẽ giết tiểu thơ chết. Lão già này còn lạ gì tánh ý của mụ ta chứ, nói một là một, hai là hai.
Tống Kim Bình thốt:
- Nhưng nếu tiểu nữ không đi, Cao chưởng môn sẽ đắc tội. Lòng tiểu nữ đâu muốn vậy.
Thiên Trung lên tiếng:
- Hà tiền bối cứ an tâm. Chuyến đi này của Tống tiểu thơ có cả tiểu bối cùng đi, có lẽ không đến nỗi nào đâu.
- ÁÙi da! Ngươi tưởng ngươi là cái gì của Đường môn phu nhân chứ? Ngay cả sư phụ của ngươi ngày xưa với mụ ta là... mà thôi, chẳng nói cho ngươi nghe làm gì. Nói chung là không được.
Thiên Trung bèn hỏi:
- Dường như tiền bối giấu giếm tiểu bối chuyện gì phải không?
- Ta đã nói rồi, chuyện của người lớn ngươi không nên biết. Nên biết rằng Tống tiểu thơ tới đó không ổn.
Cao Phi Trí trấn an:
- Hà tiền bối chớ quá lo như vậy. Dẫu sao còn Trương huynh đây và cả tại hạ nữa.
Lão thái thái chắc không đến nỗi giết chết Tống tiểu thơ đâu.
Hà Thất Phong nhăn mặt:
- Cứ cho là nhà ngươi nói như vậy là đúng đi. Nhưng còn Quan Âm trang chủ Tống Tiểu Ngọc thì sao? Nếu Quan Hi Vương biết Tống tiểu thơ đây bị đưa về Tứ Xuyên Đường môn vì cuốn Đường môn độc kinh thì sẽ để yên hay sao? Ta chỉ sợ đến lúc đó phân tranh khó tránh, tương sát lẫn nhau sẽ có lợi cho U Hồn Cốc.
Kim Bình cười tươi đáp:
- Về vấn đề này Hà tiền bối khỏi phải lo, tiểu nữ đã có cách.
Nói đoạn nhìn qua A Hồng, nàng nói tiếp:
- A Hồng, em mang các dược liệu mà chị đã mua đem về sơn trang.

Và nói với thân mẫu của tỷ là tỷ theo Thiết Chưởng môn đến Tứ Xuyên chơi một chuyến.
- Tiểu thơ, muội nghĩ trang chủ sẽ không tin lời của muội đâu.
Kim Bình chép miệng:
- Muội cứ nói Thiết Chưởng môn mời ta đến Tứ Xuyên chơi vài hôm là được rồi.
Hà Thất Phong xen vào:
- Quan Âm trang chủ đâu phải dễ bị gạt như vậy. Vả lại từ xưa đến nay tiểu thơ có bao giờ rời sơn trang đi xa mà không xin phép trang chủ đâu. Bao nhiêu đó cũng đủ cho Tống Tiểu Ngọc nghi ngờ rồi.
Ngưu Hải nhăn mặt:
- Này cũng không được, kia cũng không được, vậy biết tính sao đây?
Kim Bình quả quyết:
- Sao cũng được, nhất định tiểu nữ phải đến Đường môn chứ không để Thiết Chưởng môn bị tội.
A Hồng chợt reo lên:
- Tiện nữ có cách này không biết sử dụng được hay không?
Thiên Trung giục:
- A Hồng ngươi nói ra thử xem.
- Hôm lên đường đi Lạc Dương, trang chủ có dặn tiểu thơ đến núi Từ Phong lấy cho được cây Linh Chị..
Nghe A Hồng nhắc, Kim Bình sực nhớ, bèn ngắt lời:
- A Hồng nhắc tiểu nữ mới nhớ. Thân mẫu còn nói Linh Chi có thể nở sớm hoặc muộn đôi ngày. Cứ chờ cho đến lúc hái được mới về. Tiểu nữ nghĩ đây là phương cách hay nhất để đến Tứ Xuyên.
Hà Thất Phong bèn hăng hái ra lệnh:
- Nếu thế thì còn gì bằng, bây giờ A Hồng đến ngay núi Từ Phong chờ hái cho được Linh Chi rồi về đây chờ, nội trong ba hôm nữa nếu không thấy Tống tiểu thơ trở lại thì sẽ tìm cách tính sau.
Mọi người gật đầu cho phương cách của Hà Thất Phong nói là đúng.
Thiên Trung hớn hở thốt:
- Vậy ta lên đường ngay đi, tranh thủ thời gian cho sớm.
Hà Thất Phong gật nhẹ đầu:
- Lão già này sẽ đi cùng các ngươi tới Tứ Xuyên Đường môn.
Thiên Trung đưa tay ngăn lại:
- Đâu có được, Hà tiền bối đã hứa với mọi người khi còn ở Quan Âm sơn trang, tới thành Lạc Dương truy cho ra Chấn Thiên Kiếm. Nếu đi theo thì ai lo việc ấy?
Hà Thất Phong gật đầu:
- Tiểu tử không nhắc lão già này dám quên lắm đấy. Thôi thì ta ở lại

Lạc Dương chờ tin của ngươi.
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Nếu đã xong, chúng ta lên đường.
Tống Kim Bình dặn dò A Hồng:
- Em phải cẩn thận đấy.
Hà Thất Phong thốt:
- Chớ có lo, ta sẽ cho Ngưu Hải đi theo A Hồng tới núi Từ Phong.
Kim Bình gật đầu:
- Đa tạ lão tiền bối đã giúp đỡ.
Hà Thất Phong xua tay:
- Không cần cảm ơn ta, tiểu thơ cố đi sớm về sớm. Nếu không ta gánh không nổi đâu đấy.
Hà Thất Phong lại nói với Thiên Trung:
- Ngươi tới đây ta dặn điều này.
- Hà tiền bối có điều gì căn dặn?
Hà Thất Phong kéo tay Thiên Trung ra xa, rồi nói khẽ:
- Nhớ đi đến nơi ngươi chớ có lấy miếng Kim Tiền của sư phụ ngươi ra cho Đường môn phu nhân thấy nghe chưa? Không nghe lời ta sẽ hại cho thân đấy.
- Dạ tiểu bối hiểu rồi và sẽ làm theo lời căn dặn của tiền bối.
Cao Phi Trí nói:
- Trương huynh, chúng ta lên đường thôi.
Mọi người vòng tay chào nhau, sau đó ra phòng trọ đi thẳng.
* * *..
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đứng đưa lưng về phía hai gã đại đệ tử của mình là Bạch Ưng và Thanh Ưng.
Hai tay hắn lại đưa ra phía sau lưng, toàn thân bất động, mặt ngẩng lên nhìn ánh trăng thượng tuần đang lên cao khỏi đỉnh núi xa xa.
Bộ y phục đỏ rực của Doãn Chí Bình như ánh sáng lên bởi xung quanh có nhiều đèn lồng thắp sáng.
Từ lúc Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đưa Nhụy Ngọc Miêu về, Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình ở mãi trên lầu Vọng Nguyệt chẳng rời nửa bước.
Không khí im lặng chỉ có tiếng gió reo quanh các ngọn cây, gần đấy tạo nên những tiếng vi vu, réo rắc như tiếng đàn trổi bản Sầu vương biên ải của Thái Bạch năm xưa.
Hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng đưa mắt nhìn nhau, chúng chẳng dám nói lời nào, đứng như hai pho tượng.
Chợt có tiếng chân từ bên dưới lầu đang bước lên thang. Hồi sau Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung

Bát bước lên. Cả hai vòng tay, cúi đầu:
- Giáo chủ!
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chỉ hơi động đậy cái đầu một chút, rồi lại bất đầu bất động. Chỉ có tiếng nói phát ra:
- Nhụy Ngọc Miêu ra sao rồi?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát thốt:
- Thuộc hạ và Phi hộ pháp đã dùng nội lực đẩy chất độc ra ngoài nhưng vô hiệu, nên cuối cùng phải dồn nó về một bên cánh tay trái của Nhụy hộ pháp.
Bấy giờ Ưng Vương Ngũ Sát mới xoay lại. Hắn nhìn vào mặt Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát:
- Phương cách đó liệu kéo dài được bao lâu?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đáp:
- Mỗi ngày đều phải dùng nội lực để đưa vào cơ thể Nhụy Ngọc Miêu, nhưng chỉ có tính cách cầm chừng. Thuộc hạ nghĩ sau mười ngày nếu không có thuốc giải của Đường môn, có lẽ đành bó tay.
Doãn Chí Bình thở hắt ra:
- Độc của Đường môn quả nhanh là lợi hại.
Nói xong bước tới ghế ngồi xuống, chống một tay lên đùi, còn tay kia đặt lên bàn.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bước tới gần, hơi cúi đầu thốt khẽ:
- Giáo chủ, thuộc hạ có chuyện muốn thưa qua.
- Cứ nói!
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn nói tiếp:
- Hôm qua thuộc hạ chạm mặt với một gã thiếu niên. Gã này rất giống Trương Hổ Hầu.
- Vậy sao?
Phi Bất Thiều cất giọng:
- Có điều tên này lại có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm trong người.
- Tại sao ngươi dám quả quyết như vậy?
Phi Bất Thiều trả lời:
- Vì thuộc hạ từng đấu qua với gã ấy. Vả lại còn một điều nữa rất kỳ lạ.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn vào mặt tên thuộc hạ, nói:
- Kỳ lạ ra sao?
Phi Bất Thiều thốt:
- Dạ, hắn còn sử dụng cả Ảo ảnh ma pháp nữa.
Nghe Phi Bất Thiều nói đến bốn chữ Ảo ảnh ma pháp, Ưng Vương Ngũ Sát đang ngồi bèn đứng bật dậy.

Đôi mắt hắn nheo lại, tròng đen rung động liên tục, miệng lẩm bẩm:
- Ảo ảnh ma pháp? Gã thiếu niên ấy không lẽ có mối quan hệ với Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo hay sao?
Phi Bất Thiều chép miệng:
- Thuộc hạ không dám chắc, nhưng hắn lại đi chung với gã Thiết Chưởng môn Cao Phi Trí, cho nên có thể chúng có mối quan hệ với nhau.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chắp hai tay ra sau lưng, đi tới đi lui quanh bàn, ra chiều suy tư:
- Ảo ảnh ma pháp là một loại khinh công tuyệt thế của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Không lẽ nào lão ta lại truyền ra ngoài, ngoại trừ kẻ đó là đệ tử?
Nam Cung Bát cất giọng:
- Nếu đúng như lời giáo chủ vừa nói thì gã kia có thể là đệ tử của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo. Nhưng tại sao hắn lại có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm? Thuộc hạ nghe nói môn võ công này đâu được phép truyền dạy ra ngoài.
Phi Bất Thiều nói:
- Thật ra gã thiếu niên ấy là đệ tử của ai? Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo hay của Thiếu Lâm phái?
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chậm rãi lên tiếng:
- Theo suy đoán của ta thì gã thiếu niên ấy có phần thiên về Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Thấy hai tên thuộc hạ nhíu mày khó hiue, Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bèn giải thích:
- Giữa Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo và Đường môn phu nhân có một mối quan hệ rất là phức tạp. Gã thiếu niên ấy lại đi chung với Cao Phi Trí, điều này càng khẳng định rõ hơn mối quan hệ của họ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật đầu thốt:
- Giáo chủ lý giải có lý lắm, nhưng nếu quả như vậy thì còn việc gã thiếu niên ấy có Nghịch Chân Kinh, ta giải thích ra sao đây.
Ưng Vương Ngũ Sát chép miệng:
- Chính ta cũng đang muốn biết điều đó, ta cho tung tin về Chấn Thiên Kiếm là để Trương Hổ Hầu xuất hiện, ấy thế mà hắn vẫn chưa xuất đầu lộ diện, và lại có nhiều việc xảy ra ngoài ý muốn của ta.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát cất giọng:
- Theo lời của Bạch Ưng và Thanh Ưng thì hôm bọn chúng đến cứu Nhụy hộ pháp, lúc đó chúng thấy có một vị cao nhân xuất hiện giúp cho nhóm của Cao Phi Trí.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tiếp lời:

- Chính Nhụy hộ pháp cũng xác định tin này và còn nói thêm, vị cao nhân ấy có võ công rất siêu phàm, và che kín mặt.
Ưng Vương Ngũ Sát cau mày suy nghĩ:
- Lại một nhân vật nữa đã đến Thành Lạc Dương? Lão ta là ai? Có mối quan hệ gì với Đường môn mà lại ra tay bênh vực cho Cao Phi Trí?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thốt:
- Thật không ngờ lần này ở Lạc Dương lại có quá nhiều nhân vật cao thủ võ lâm tụ tập về đây.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn qua hai gã đại đệ tử, hỏi:
- Các ngươi thấy vị cao nhân ấy như thế nào?
Bạch Ưng cúi đầu trả lời:
- Thưa sư phụ, vị cao nhân này có võ công rất cao siêu. Chỉ cần một cái phất tay là đủ hất bay cả Nhụy hộ pháp, nhưng thái độ rất kỳ lạ.
Ưng Vương Ngũ Sát nhíu mày:
- Kỳ lạ như thế nào?
Thanh Ưng liền thốt:
- Sau khi thấy chúng con tới, vị cao nhân này bỗng dưng cáo từ nhóm Cao Phi Trí rồi bỏ đi. Thuật khinh công của vị cao nhân này lợi hại, thoắt một cái là biến mất, chẳng thấy hình dạng đâu cả.
Ưng Vương Ngũ Sát chớp mắt mấy cái lẩm bẩm:
- Quái lạ thật, không lẽ vị cao nhân này là...
Hắn bỏ lững câu nói chẳng nói tiếp, thái độ này của Ưng Vương Ngũ Sát làm bọn thuộc hạ khó hiểu, nhưng thấy nét mặt vị giáo chủ trầm ngâm nên chẳng một ai trong chúng dám lên tiếng hỏi gì.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chép miệng:
- Về mối quan hệ của gã thiếu niên với Đường môn và vị cao nhân ấy, ta sẽ đích thân tìm hiểu. Bây giờ chuyện trước mắt là làm cách nào để cứu Nhụy Ngọc Miêu.
Bạch Ưng vòng tay cúi đầu:
- Thưa sư phụ, Nhụy hộ pháp có nói Tống Kim Bình tiểu thơ thuộc làu cuốn Đường môn độc kinh, nếu bây giờ ta bắt đem về thì lo gì không cứu được Nhụy hộ pháp.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tiếp lời, hắn nói:
- Nhụy hộ pháp cũng có đề cập vấn đề này với thuộc hạ, Tống Kim Bình bây giờ chẳng khác gì của Đường môn độc kinh sống. Có ả ta thì có khác gì có cuốn Đường môn độc kinh trong tay.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình gật đầu nhè nhẹ ra vẻ hài lòng:
- Được, ta sẽ bắt Tống Kim Bình về U Hồn Cốc, buộc ả ta phải chép ra cho ta cuốn Đường môn độc kinh.

Nói đoạn nhìn qua hai gã đại đệ tử ra lệnh:
Hai ngươi nhanh chóng cho thuộc hạ do tin xem nhóm Cao Phi Trí đã đi tới đâu rồi lập tức báo về cho ta biết.
Hai gã đại đệ tử cúi đầu:
- Dạ, đệ tử xin nhận lệnh.
Nói dứt, cả hai cùng bước xuống đi thẳng.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn qua hai gã hộ pháp:
- Còn chuyện ta giao cho các ngươi, làm tới đâu rồi?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát chắp tay trả lời:
- Thuộc hạ đã dọ được tin, hiện nay con gái của Tây Vương Chu Kiếm Sinh là Chu Thất Thất, hiện đang có mặt tại thành Lạc Dương này.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cười khẩy, nhép miệng:
- Tốt lắm, các ngươi lập tức đến bắt nó đem về U Hồn Cốc cho ta.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:
- Bẩm giáo chủ, thế còn hai gã hộ pháp Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung đi theo Chu Thất Thất, có cần bắt luôn không?
Ưng Vương Ngũ Sát đưa tay ngăn lại:
- Cứ để chúng tự do ra về, có như vậy chúng mới về báo cho Tây Vương Chu Kiếm Sinh biết con gái của lão ta đang ở chỗ ta chứ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cúi đầu:
- Thuộc hạ thật là ngu muội, không nghĩ ra được điều này.
Ưng Vương Ngũ Sát phất tay ra lệnh:
- Bây giờ các ngươi nhận lệnh thi hành ngay. Ta muốn trong vòng ngày mai, ở U Hồn Cốc phải có mặt con gái của Chu Kiếm Sinh.
- Thuộc hạ nhận lệnh!
Nói đoạn, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay cúi đầu bái chào Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái, rồi sau đó cả hai cất mình phóng ra khỏi hành lang của lầu Vọng Nguyệt, phi thân vọt đi mất dạng trong đêm tối.
Còn lại một mình Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đứng trầm ngâm một hồi. Nếp trán nhăn lại, chứng tỏ rằng hắn đang suy nghĩ điều gì đó mông lung lắm. Chỉ thấy đôi mắt ấy ánh lên một luồng hung quang khó hiểu đầy hiểm ác.
Sau đó Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lắc người một cái, thân người đã rời khỏi lầu Vọng Nguyệt, lơ lửng ngoài thinh không rồi phóng người vọt đi.
* * *..
Sương mù dày đặc giăng đầy khắp nơi, treo lơ lững ở cành cây. Sương giăng mờ các lối, bao quanh lấy ngôi chùa hoang giữa khu

rừng vắng.
ÁÙnh trăng thượng tuần phả ánh sáng yếu ớt, xuyên qua mấy lỗ hổng trên mái ngói, chiếu thẳng vào chánh điện ngôi chùa.
Một ngọn bạch lạp cháy leo lét bập bùng, khi tỏ khi mờ theo ngọn gió lùa.
Vị nữ lang với tà áo trắng tha thướt đang di chuyển quanh phòng. Bóng nàng mờ mờ, ảo ảo khiến cho những kẻ nhát gan nếu có đi ngang qua có lẽ rụng rời chân tay vì cứ ngỡ hồn ma bóng quế nào đó còn vất vưỡng trên chốn trần gian.
Cạnh cửa sổ người bịt mặt đứng trầm ngâm, hai tay chấp sau lưng, mặt ngẩng lên nhìn ánh trăng qua khung cửa sổ đang bị che khuất dưới mấy lớp lá cây, khi ẩn khi hiện.
Không ai nói với ai lời nào. Họ cũng im lặng và nghe tiếng côn trùng và muôn loại khác đang cất lên bản nhạc của rừng đêm.
Chợt có một bóng người nhấp nhô phía bên ngoài khu rừng, dùng thuật dạ hành đi trong đêm, nhắm hướng ngôi chùa phóng tới.
Người bịt mặt quả là có đôi tai thính nhạy, nheo đôi mắt lại và định hướng của tiếng chân đang chạy bên ngoài.
Nữ lang dường như cũng đã nghe được tiếng chân, bèn lên tiếng:
- Có lẽ Kim Vĩ về đến!
Người bịt mặt lắc đầu:
- Đó là tiếng chân của Cao Khúc chứ không phải của Kim Vĩ.
Như để chứng minh lời nói của người bịt mặt, một bóng người đã phóng vào trong chùa và không ai khác hơn là Cao Khúc. Vừa vào đến, lão đã cúi đầu vái chào nữ lang và người bịt mặt:
- Kính chào đại gia và chủ nhân.
Điền Nông Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhạn liền hỏi:
- Thế nào? Tại sao Kim Vĩ không về đây với ngươi?
- Chủ nhân, Kim Vĩ công tử vẫn chưa tìm ra nơi ở của Chu Thất Thất nên bảo thuộc hạ về bẩm báo trước để cho chủ nhân và đại gia đừng lo.
Người bịt mặt thốt:
- Để một mình Kim Vĩ đi, ta không yên tâm chút nào. Hiện nay trong thành Lạc Dương, người của U Hồn Cốc đầy dẫy. Không khéo sẽ lộ tông tích mất.
Nữ lang Kim Mạc Nhạn trấn an:
- Phu quân chớ lo quá như vậy. Kim Vĩ võ công cũng chẳng kém cõi gì. Vả lại nó rất khôn khéo, không dễ gì bị phát hiện tông tích đâu.
Cao Khúc cất giọng:
- Đại gia đừng lo. Trước khi vào thành Kim công tử đã cải trang

thành một lão già, đến cả thuộc hạ còn nhận không ra.
- Nếu thế ta cũng an tâm.
Nữ lang bước tới gần người bịt mặt, nàng cất giọng:
- Phu quân, tại sao khi không chúng ta đã vào thành Lạc Dương rồi bỗng dưng chàng lại bảo trở ra đây? Hay trong lúc hành sự đã gặp chuyện gì?
Người bịt mặt thở hắt ra một tiếng, sau đó lên tiếng kể:
- Sau khi chúng ta vào thành, ta liền đi một vòng dọ thám thì bắt gặp Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Nữ lang nói:
- Có phải hắn là một trong Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc?
Người bịt mặt gật đầu:
- Đúng vậy.
- Phu quân đã chạm mặt với Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều?
Người bịt mặt lắc đầu:
- Ta thấy hắn nhưng hắn không nhìn thấy ta. Cuối cùng thì ta biết hắn ra lệnh cho hai gã đại đệ tử tới một quán trọ để cứu một người.
Cao Khúc bèn hỏi:
- Bọn chúng cứu ai vậy, thưa đại gia?
- Là Nhụy Ngọc Miêu. Sau khi nghe xong ta lập tức tới quán trọ ấy trước vừa lúc thấy Nhụy Ngọc Miêu đang khống chế một vị cô nương, mà sau đó ta mới biết cô nương đó là con gái của Quan Âm trang chủ Tống Tiểu Ngọc, tên gọi là Tống Kim Bình.
Nữ lang thắc mắc hỏi:
- Tại sao Nhụy Ngọc Miêu lại khống chế Tống Kim Bình?
Người bịt mặt đáp:
- Nhụy Ngọc Miêu trúng phải độc của Đường môn, nghe đâu Tống Kim Bình lại biết cách giải.
Cao Khúc nheo mắt:
- Nghĩ cũng lạ, độc của Đường môn không bao giờ tiết lộ ra ngoài, tại sao con gái của Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc lại biết cách để giải?
Người bịt mặt nói:
- Ta nghĩ bên trong chắc phải có nguyên nhân, nhưng điều ta muốn nói ở đây là ta đã gặp một người.
- Phu quân đã gặp ai?
Người bịt mặt thở mạnh ra:
- Ta đã gặp một chàng trai và người này rất giống Trương Hổ Hầu.
Nữ lang giật mình một cái:
- Phu quân nói sao? Chàng trai đó rất giống Trương Hổ Hầu? Không

lẽ hắn là...
Người bịt mặt gật nhẹ đầu:
- Ta cũng nghĩ như phu nhân vậy, có thể chàng trai đó là Trương Thiên Trung, con trai của Trương Hổ Hầu.
Cao Khúc thốt:
- Không lẽ vì chuyện đó mà đại gia bảo tất cả mọi người trở ra ngôi chùa này?
- Hãy để ta nói hết. Sau khi ta đến một chút thì hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc cũng đến. Lúc đó ta sợ Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều sẽ đến, như vậy sẽ lộ chân tướng, nên ta rút lui.
Nữ lang gật đầu:
- Muội đã hiểu rồi, phu quân sợ hai gã đại đệ tử sẽ nói lại với U Hồn Cốc và như thế sẽ bị lộ chân tướng?
- Đúng vậy! Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là một kẻ đa mưu túc trí, không ít thì nhiều hắn sẽ biết được thân phận của ta ngay. Nếu lúc này để Ưng Vương biết ta là ai sẽ rất khó cho ta hành động.
Cao Khúc như hiểu ra, thốt:
- Chính vì vậy cho nên đại gia mới lập tức bảo mọi người trở về đây, vì sợ U Hồn giáo chủ sẽ tìm đến truy tìm.
Người bịt mặt gật nhẹ đầu, rồi cất giọng:
- Không phải vì ta sợ hắn. Giữa ta và Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình có một mối thù bất cộng đái thiên, trước sau gì cũng phải tính. Nhưng hiện nay sự xuất đầu lộ diện của ta sẽ không có lợi, cho nên lánh đi là phương cách tốt nhất.
Cao Khúc vòng tay:
- Thuộc hạ đã hiểu ý của đại gia rồi.
Kim Mạc Nhạn lên tiếng:
- Phu quân, chàng tính sao nếu chàng trai kia chính là Trương Thiên Trung?
Người bịt mặt chậm rãi thốt:
- Thiếu hiệp này cùng đi với Cao Phi Trí, ta nghĩ có lẽ là họ sẽ tới Đường môn, và nếu quả thật hắn là Trương Thiên Trung thì ta sẽ ngăn không cho hắn tới Tứ Xuyên Đường môn, nếu không Đường môn phu nhân sẽ không tại hạ cho hắn.
Nữ lang chép miệng:
- Hay là ta nên dọ thử xem có phải thiếu hiệp đó là Thiên Trung hay không. Nếu đúng như dự đoán của ta thì sẽ nói thật cho hắn biết quan hệ giữa hắn và Giang Nam phái.
Người bịt mặt đưa tay ngăn lại:
Như vậy càng bất lợi, tiết lộ tông tích ra lúc này càng không có lợi

cho ta mà còn hại luôn cả Thiên Trung. U Hồn Cốc sẽ có cái cớ để triệt hạ chúng ta.
Nữ lang bèn hỏi:
- Vậy chúng ta nên làm gì?
Người bịt mặt thốt:
- Trước nhất ta sẽ đích thân tới ngăn không cho Thiên Trung đến gặp Đường môn phu nhân, còn Cao Khúc thì hỗ trợ cho Kim Vĩ để bắt cho được Chu Thất Thất.
Nữ lang cau mày:
- Thế còn muội thì sao?
Người bịt mặt đáp:
- Phu nhân ở lại Lạc Dương nghe ngóng xem Chấn Thiên Kiếm ra sao rồi hẳn tính.
Cao Khúc vòng tay thi lễ:
- Nếu đại gia đã phân công như vậy thuộc hạ xin cáo từ đi liền để kịp ứng phó với Kim công tử.
Nói đoạn y vái chào người bịt mặt và nữ lang một cái rồi cất mình phóng đi.
Nữ lang cất giọng:
- Phu quân nên cẩn trọng khi hành sự.
- Đa tạ phu nhân đã nhắc nhở ta. Nàng cũng thế, cẩn thận kẻo lầm mưu của Ưng Vương Ngũ Sát.
Nói đoạn y nắm lấy tay nữ lang dặn dò vài điều nữa, rồi mới chịu chia tay. Người bịt mặt tung người qua lỗ hỗng to trên mái ngói và mất hút trong bóng đêm.

Hồi 8
Ân Oán, Ân Tình

Tính từ ngày Thiên Trung, Cao Phi Trí và Tống Kim Bình chia tay với Hà Thất Phong ở thành Lạc Dương thì họ đã đi được hơn một ngày đêm.
Cho đến giữa ngọ ngày hôm sau, cả ba đã tới gần chân núi Thiên Nhai thuộc Tứ Xuyên.
ÁÙnh nắng gay gắt như thiêu như đốt làm họ như muốn cháy bỏng làn da.
Thiên Trung bước tới cạnh một thân cây cao tỏa bóng mát. Chàng

đưa tay che ngang trán, dõi mắt nhìn về ngọn núi, rồi hỏi Cao Phi Trí:
- Cao huynh, không biết còn bao nhiêu xa nữa ta sẽ tới lãnh địa của Đường môn.
Cao Phi Trí chỉ tay về ngọn núi trả lời:
- Đại bản doanh của Đường môn đặt tại núi Thiên Nhai. Chúng ta còn hơn một dặm nữa là đã tới.
Thiên Trung gật đầu không hỏi gì nữa. Chàng nhìn sang chỗ Tống Kim Bình, rồi ân cần hỏi:
- Tống muội có mệt không, chúng ta ngồi nghĩ một lúc rồi tiếp tục lên đường.
- Muội không mệt lắm.
Trong suốt một ngày gần nhau. Thiên Trung đã có rất nhiều cảm tình dành cho Kim Bình, và nàng cũng vậy.
Đối với Thiên Trung, lần đầu tiên từ khi chàng xuống núi, rồi gặp Chu Thất Thất, sau đó là Tống Kim Bình. Nhưng chàng chẳng hề có một chút rung cảm nào với Thất Thất.
Còn Kim Bình thì không hiểu sao, Thiên Trung có cảm giác yêu thương thầm kín. Trong đầu của chàng bao giờ cũng có hình dáng của Kim Bình trong đó.
Riêng Tống Kim Bình, lần đầu tiên gặp Thiên Trung và được chàng cứu khỏi tay gã con trai Đại Sinh, con quan tuần phủ Cam Túc, kể từ ngày đó hình bóng của chàng trai ung dung, đẹp như Phan An ấy luôn ngự trị trong trái tim nàng.
Cao Phi Trí chợt lên tiếng:
- Nơi đây không xa lãnh địa của Đường môn bao nhiêu, chúng ta ngồi nghĩ một lát cũng không đến nỗi nào, rồi lại tiếp tục lên đường cũng không muộn.
Mọi người gật đầu và tản ra tìm một nơi mát để nghĩ lưng.
Bất thình lình Thiên Trung đứng bật dậy, đôi mắt đảo một vòng. Cao Phi Trí cũng vừa bước đến gần chàng.
Thiên Trung quát khẽ:
- Kẻ nào lấp ló, cứ việc ra đây.
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Vị cao nhân nào đã tới xin cứ việc xuất hiện để chúng ta diện kiến.
Một tràng cười nổi lên nghe chói tai, mang âm điệu khó nghe khiến Thiên Trung và Cao Phi Trí phải rùng mình.
Họ biết nhân vật này nội lực rất thâm hậu, chính tiếng cười đã cho họ nhận xét đó.
Tiếp theo là hai bóng người cuộn tròn mấy vòng trên không, sau đó đáp xuống cách chỗ nhóm của Thiên Trung một đoạn.

Cao Phi Trí nhận ra đối phương là ai, chàng thốt:
- Thì ra là hai ngươi đó sao?
Hai người mới tới chẳng ai xa lạ, mà chính là Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh và Thanh Ưng Quách Phú Lương.
Thiên Trung bước tới cạnh Cao Phi Trí, lên tiếng:
- Các ngươi muốn gì?
Bạch Ưng cất giọng:
- Chẳng lẽ chúng ta muốn gì hai ngươi không biết hay sao?
Thiên Trung nhíu mày:
- Thì ra các ngươi vẫn không buông tha cho Tống Kim Bình? Tại hạ nghĩ nếu có mk tại hạ Ở đây thì các vị không dễ gì làm theo ý của mình được đâu.
Thanh Ưng bật cười khinh rẽ:
- Ngươi có tài cán gì mà đòi thách đấu với U Hồn Cốc.
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Hai ngươi tự phụ kiêu ngạo quá, vừa rồi đã bị bại dưới tay ta mà còn lớn lối.
Bạch Ưng cao giọng:
- Nhưng lần này thế cờ đã thay đổi hẳn rồi. bọn ta sợ hôm nay các ngươi sẽ bỏ thây nơi đây.
Cao Phi Trí nói khẽ với Thiên Trung:
- Trương huynh lo bảo vệ Tống tiểu thơ, để hai gã này cho tại hạ giải quyết.
Nói đoạn chàng bước tới một bước chỉ tay vào mặt hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc.
- Nơi đây gần lãnh địa của Đường môn, vậy mà các ngươi dám ngang nhiên, thật chẳng coi Tứ Xuyên Đường môn ra gì. Ta sẽ thay mặt Đường môn phu nhân dạy các ngươi một bài học.
Dứt lời Cao Phi Trí toan phóng người tới, vừa lúc ấy tiếng cười lại nổi lên và cùng với tiếng cười, một bóng người lướt đến nhanh hơn cả ánh sao băng.
Mọi người chỉ kịp nhận ra đó là một bóng mờ màu đỏ nhạt lướt ngang trước mặt, là đã nhìn thấy một người đứng sừng sững trước mặt họ.
Hầu như cả Thiên Trung và Cao Phi Trí đều giật mình trước lối khinh công của người ấy.
Hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng vội vã vúi đầu:
- Kính chào giáo chủ!
Thiên Trung nhìn sững người mới tới, chàng lẩm bẩm:
- Thì ra ông ta là Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình, giáo chủ U

Hồn Cốc.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình điềm đạm đưa mắt nhìn về nhóm người của Thiên Trung. Hắn nhìn chàng đăm đăm, sau đó gật gù chép miệng:
- Giống lắm, rất giống Trương Hổ Hầu như khuôn đúc.
Cao Phi Trí vòng tay thi lễ:
- Không ngờ chỉ vì một việc cỏn con mà phải nhọc công tới cả giáo chủ U Hồn Cốc, để túc hạ đích thân tới đây.
Doãn Chí Bình lên tiếng:
- Không cần phải dài dòng, hôm nay ta tới đây là muốn mời Tống Kim Bình tiểu thơ về U Hồn Cốc một chuyến.
Bây giờ Tống Kim Bình mới lên tiếng:
Tiểu nữ nghĩ khó vâng lời của giáo chủ lắm, vì đang bận tới Tứ Xuyên Đường môn để yết kiến lão phu nhân thái thái.
Doãn Chí Bình cười khẩy:
- Tống tiểu thơ không cần phải gấp rút như vậy, cứ theo ta về U Hồn Cốc trước rồi hãy tới Đường môn sau.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Giáo chủ nói vậy là có ý muốn đối chọi với Tứ Xuyên Đường môn?
Doãn Chí Bình chắp hai tay ra sau lưng, ung dung thốt:
- U Hồn Cốc và Tứ Xuyên Đường môn từ xưa tới nay đất ai nấy ở, không quan hệ với nhau, tại sao lại đi tranh chấp. Việc ta mời Tống tiểu thơ tới U Hồn Cốc là có nguyên nhân.
Thiên Trung nói:
- Có phải giáo chủ muốn Tống Kim Bình giải độc cho Nhụy Ngọc Miêu?
Doãn Chí Bình cười khẽ:
- Ngươi cũng đủ thông minh để hiểu ra điều đó đây.
Tống Kim Bình bèn nói:
- Tiểu nữ trót thuộc lòng cuốn Đường môn độc kinh, nhưng theo qui định của Đường môn thì không thể tiết lộ điều ấy ra ngoài được. Cho dù giáo chủ có đưa tiểu nữ về U Hồn Cốc cũng vô ích.
Doãn Chí Bình nhíu mày:
- Nghĩa là Tống Kim Bình nhất quyết không chữa cho Nhụy Ngọc Miêu?
Tống Kim Bình nhìn qua Cao Phi Trí rồi chậm rãi nói:
- Không còn cách nào khác, tiểu nữ đành thất kính vậy.
Thiên Trung bèn lên tiếng:
- Giáo chủ cũng đã nghe thấy rồi đó. Tống Kim Bình không thể đi theo túc hạ được.

vậy xin đừng làm khó dễ.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh quát to:
- Rượu mời không muốn uống lại uống rượu phạt, các ngươi quả đúng chẳng biết gì?
Đứng trước Thái Sơn mà cứ tưởng mình là bão tố hay sao?
Cao Phi Trí vẫn bình thản, cất giọng:
- Giáo chủ, túc hạ vừa nói U Hồn Cốc và Tứ Xuyên Đường môn từ xưa tới nay không giao du quan hệ, vậy chúng ta nên giữ cho hai bên có hòa khí là hơn.
Doãn Chí Bình cười gằn:
- Rất tiếc ta muốn có sự hòa khí đó nhưng Thiết Chưởng môn lại chẳng biết lấy nghĩa khí để đải nhau thì làm sao ta có thể lấy hòa khí mà nói chuyện.
Cao Phi Trí thấy tình hình mỗi một lúc càng xấu đi, biết trước sau gì cũng khó tránh một cuộc huyết đấu. Chàng nói khẽ bên tai Thiên Trung:
- Nếu có chuyện gì xảy ra, Trương huynh cố bảo vệ cho Tống tiểu thơ. Còn mọi chuyện khác cứ để tại hạ lo.
Thiên Trung nói khẽ lại:
- Giáo chủ U Hồn Cốc chẳng phải tầm thường, một mình Cao huynh khó mà đánh lại. Huống hồ chi lại có thêm hai gã kia.
Cao Phi Trí đáp:
- Không sao, chúng ta chỉ cần thủ hòa, vừa đánh vừa chạy tới lãnh địa của Đường môn, sẽ có người tiếp ứng.
Thiên Trung gật đầu:
- Vậy cũng tốt.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lên tiếng:
- Một lần nữa ta hỏi, Tống tiểu thơ có bằng lòng theo ta về U Hồn Cốc không?
Kim Bình quả quyết trả lời:
- Tiểu nữ không thể tuân lệnh giáo chủ được.
Thiên Trung nói thêm:
- Muốn dẫn Tống Kim Bình đi, trừ phi giáo chủ đánh gục được tại hạ.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bật cười:
- Khí khái lắm, nghe nói các hạ biết Ảo ảnh ma pháp và Nghịch Chân Kinh, ta cũng muốn thử qua cho biết.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Một mình tại hạ cũng đủ hầu tiếp giáo chủ rồi, cần gì tới Trương huynh.
Nói dứt lời, thân người của Cao Phi Trí đã nhún một cái, thoắt đã đến

bên cạnh Ưng Vương Ngũ Sát.
Chàng di động thân ảnh chớp nhoáng, sử dụng tuyệt chiêu vì biết nhân vật mà mình đang giao đấu là một đại ma đầu khét tiếng. Cho nên Cao Phi Trí đâu dám xem thường.
Thân người bước theo bộ pháp, chân trái dịch chuyển về phải một ít, chân mặt thì chỉa mũi giày lên phía trước, Cao Phi Trí dùng ngũ hành di chuyển để vừa có thể tấn công mà vừa có thể thủ nếu đối phương phản công.
Tay trái của chàng đánh ra một thế lướt ngang qua yết hầu, tay phải dùng song chỉ, vận sáu thành công lực, đâm vào đôi mắt đối thủ.
Chỉ trong một thế mà Cao Phi Trí đã sử dụng đến ba bốn đòn tấn công, cho thấy rằng chàng quyết tâm đánh hạ địch thủ từ chiêu đầu.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình biết Cao Phi Trí đường đường là một chưởng môn của Tứ Xuyên Đường môn, tất nhiên võ công cũng đâu phải là bình thường.
Liếc nhìn thấy đối phương dịch chuyển hai chân theo ngũ hành, Doãn Chí Bình bèn trở bộ, đôi chân lập tức bước theo bát quái.
Hắn muốn sử dụng thế này là để dễ dàng xoay ngược theo tám hướng, như vậy so với Cao Phi Trí hắn có lợi thế hơn.
Suy cho cùng Cao Phi Trí vẫn biết dùng bát quái sẽ thắng thế hơn, song người sử dụng nó phải có một nội lực thâm hậu, vì rất hao tổn nguyên khí. Nếu chỉ cần yếu hơn địch thủ dù là một phần mười chân lực, là dễ bị phản đòn. Chính vì vậy Cao Phi Trí quyết định dùng ngũ hành.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình sau khi bỏ chân bước theo bát quái, đôi tay của hắn liền khởi động. Tả chưởng, hữu quyền cùng một lúc đánh ra, nghinh tiếp đòn tấn công đang tới của đối thủ.
Cao Phi Trí chẳng dám khinh xuất, chàng lập tức di chuyển phương vị trong ngũ hành, lắc người một cái, nhẹ nhàng lượn mình như con chim én chao lượn, tránh sang một bên.
Cú pháp của Cao Phi Trí làm cho các đòn phản công của U Hồn giáo chủ trúng vào hư không.
Nhưng chàng quên rằng đối thủ của mình cao hơn mình một bước. Doãn Chí Bình sử dụng phương vị bát quái, tất nhiên đâu dễ để cho địch thủ của mình tự tung tự tác.
Hắn bật cười một tiếng, thân người lắc lư một cái thì toàn thân biến động. Đã thấy hai tay hắn chớp động.
Lần này hắn tấn công vào yếu huyệt trên toàn thân Cao Phi Trí và phong tỏa tất cả những nơi mà Cao Phi Trí có thể thụt lùi tránh né.
Bây giờ Cao Phi Trí mới thấy rõ lối sử dụng ngũ hành của mình, giờ

đây chẳng những không giúp chàng tấn công được đối phương, mà còn làm cho chàng muốn thủ cũng đã thấy khó.
Cao Phi Trí bắt đầu lúng túng, chân tay trở nên chậm chạp.
Đứng bên ngoài, Tống Kim Bình có phần lo ngại. Nàng nói với Thiên Trung.
- Trương đại ca, Cao chưởng môn gặp nguy rồi, đại ca vào cứu đi kẻo muộn.
Thiên Trung nói:
- Huynh cũng muốn vào hiệp sức với Cao huynh từ lúc đầu, vì huynh biết Ưng Vương giáo chủ rất lợi hại. Nhưng thử hỏi bây giờ huynh nhảy vào, hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng sẽ bắt muội ngay.
- Đại ca chớ có lo xa, chỉ cần ca ca cứu nguy cho Cao Phi Trí lúc này thoát khỏi sự nguy hiểm, rồi trở ra với muội cũng đâu có muộn.
Thiên Trung gật đầu:
- Muội nói cũng có lý, vậy để huynh vào phụ Cao huynh một tay.
Nói đoạn sử dụng Ảo ảnh ma pháp, lắc người một cái đã biến mất.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình tuy đang đấu với Cao Phi Trí song đôi mắt của hắn luôn để ý mọi động tịnh nơi Thiên Trung. Hắn biết chắc nếu Cao Phi Trí gặp nguy, thế nào Thiên Trung cũng nhảy vào tiếp ứng. Bởi thế cho nên, vừa thấy chàng khởi động thân pháp là hắn liền đề phòng.
Đến chừng thấy bóng hình của Thiên Trung biến mất, thân pháp của chàng thật huyền ảo như quỉ u linh, Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhũ thầm trong đầu.
"Quả thật gã này sử dụng Ảo ảnh ma pháp cũng lợi hại lắm".
Tuy nói vậy nhưng Doãn Chí Bình có coi Thiên Trung ra gì, hắn vẫn bước chân thoe phương vị bát quái. Một mặt dồn ép Cao Phi Trí vào lối bí, một mặt chờ Thiên Trung xuất hiện tấn công.
Đúng như phán đoán của Doãn Chí Bình, Thiên Trung đã lướt tới phía sau lưng của hắn.
Vừa vào tới, Thiên Trung liền đẩy hai tay về trước, một luồng kình phong đã theo lòng bàn tay mà đánh ra.
Luồng kình phong tuy không mang hết nội lực của Thiên Trung, nhưng khí thế rất là dũng mãnh, chẳng khác nào sóng trào thác lũ, cuồn cuộn ập tới sau lưng của Doãn Chí Bình.
Ưng Vương Ngũ Sát hứ rõ to một tiếng, chẳng thèm tránh né. Hắn chỉ phất nhẹ tay áo một cái, lập tức một luồng gió mãnh liệt đã phóng ra.
Thiên Trung chưa kịp xác định xem lối phản công của Doãn Chí Bình ra sao, thì đã thấy luồng gió ấy ập đến bên người của chàng rồi.

Thật là lợi hại, Thiên Trung lật đật lách người, ấy thế mà sức ép của ngọn gió đó cũng đẩy chẳng lùi lại ba, bốn bước.
Thiên Trung phần nào ngạc nhiên và kính phục cho nội lực của Ưng Vương Ngũ Sát.
Vừa tránh khỏi một đòn, Thiên Trung bèn tiếp tục sử dụng Ảo ảnh ma pháp thoắt đi, cùng lúc đưa hữu chưởng ra đánh ngay một thế trong Ngọc trảm thần công.
Lần này chàng dùng đến mười thành công lực, nên chưởng pháp đánh ra đã mang một kình lực thật lớn lao, tựa gió cuốn ba đào, ùn ùn lao nhanh tới.
Biết Thiên Trung ra đòn độc, Doãn Chí Bình không dám xem thường. Hắn đảo bộ thân pháp, tung người bay vọt lên cao, bỏ mặc Cao Phi Trí và phất tay áo một cái.
Nhờ thế Cao Phi Trí mới thoát khỏi sự bức bách của Doãn Chí Bình, vừa lúc chàng nhìn thấy hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng đang phi thân về chỗ Tống Kim Bình.
Lập tức Cao Phi Trí búng chân phóng tới, rồi dùng thuật phi ảo, thân ảnh lướt ngang qua mặt hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng.
Hai tên đại đệ tử của U Hồn Cốc thấy vậy bèn đình bộ nhảy trở lui. Nhờ thế Kim Bình mới thoát khỏi.
Bấy giờ trong cuộc đấu giữa Thiên Trung và Doãn Chí Bình, hai bên đã trao đổi qua lại hơn năm chiêu.
Bất thình lình Thiên Trung giơ cao hữu chưởng, xuống tấn trong tư thế phát chiêu.
Chàng vận lực đưa nguyên khí vào cánh tay, nhanh như chớp phát động thế đánh tức thì một đạo kình quang từ lòng bàn tay của chàng tuôn ra thật mạnh bạo, chẳng khác nào sóng gào gió thét.
Doãn Chí Bình nhíu cắp chân mày, nộ khí xung thiên, xoay tròn thân người một cái, chẳng thèm tránh né vung tay đánh ra một chưởng phản đòn.
Bùng!
Một tiếng nổ rền vang, thân người chớp động. Cánh tay Thiên Trung như chạm phải loại sắt thép bền cứng, thân người của chàng bị dội ngược lùi ra sau mấy bước. Khuỷu tay đau nhức vô cùng.
Thiên Trung cả kinh thất sắc, chàng biết đối phương của mình chưa hẳn ra tay hết sức, bằng không tánh mạng của chàng khó bảo toàn, trông tình thế này chàng quyết chẳng địch nổi y rồi.
Bên ngoài Cao Phi Trí nhìn thấy Thiên Trung sắp bại dưới tay Doãn Chí Bình, chàng cũng đâm ra lo ngại.
Riêng Tống Kim Bình, tuy không biết võ công, nhưng nàng có thể

nhận xét sự việc qua đôi mắt và trí thông minh của mình.
Nhìn cục diện, Kim Bình dễ dàng nhận ra một điều là Thiên Trung không thể nào là đấu thủ của Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình. Càng đánh càng bất lợi cho chàng, chi bằng nếu có thêm Cao Phi Trí hợp sức, họa may cán cân mới mong giữ ở thế quân bình, hoặc ít nhất cũng không thất bại thảm thương.
Nghĩ đoạn, nàng nói với Cao Phi Trí:
- Thiết Chưởng môn, nên vào ứng phó cùng Trương huynh.
- Nhưng còn tiểu thơ?
Tống Kim Bình trấn an:
- Tiểu nữ không sao đâu, hãy lo cho Trương huynh trước.
- Thôi được, vậy để tại hạ vào giúp Trương huynh một tay.
Nói dứt, phóng người bay vào cuộc, đến bên Thiên Trung, rồi hỏi:
- Trương huynh không sao chứ?
Thiên Trung lắc đầu nói:
- U Hồn giáo chủ quả nhiên là lợi hại, một mình tại hạ quyết không thể là địch thủ của ông ta.
Cao Phi Trí thốt:
- Nếu chúng ta hợp sức có lẽ không đến nổi nào.
Doãn Chí Bình bĩu môi, cất giọng:
- Hai ngươi chưa ai xứng đáng là đối thủ của ta, khôn hồn giao Tống Kim Bình ra đây, như vậy mới mong bảo toàn tánh mạng.
Cao Phi Trí lớn tiếng:
- Chừng nào giáo chủ đánh bại được chúng tôi, đến lúc đó hãy nói đến việc ấy.
Doãn Chí Bình cười ngạo nghễ:
- Thất Thất không biết trời cao đất rộng là gì cả! Để xem bọn ngươi có tài cán gì cho biết.
Lời chưa dứt, thân người của Doãn Chí Bình đã lay động.
Bên này Cao Phi Trí và Thiên Trung cũng bèn vận lực vào đôi tay, không hẹn mà nên, cả hai chia ra hai phía, một trên một dưới tung đoạn tấn công.
Doãn Chí Bình cười khẩy, thân người mờ ảo, hai tay áo bất chợt phất ra.
Bên này, Cao Phi Trí sử dụng Côn La thần công, còn Thiên Trung sử dụng Ngọc trảm thần công. Tất cả đều là chân truyền của bổn môn, vì vậy khí thế đánh ra có phần hung hãn, gió cuốn ba đào, cuồn cuộn phong ba.
Nhưng thật lạ lùng thay, chiêu thức của hai người vừa đánh ra chỉ mới được một nửa bỗng cảm thấy một cơn gió lốc cực mạnh và

mãnh liệt, đánh tạt họ ra làm mất hiệu năng của chiêu pháp. Sức gió thật là khủng khiếp không thể nào kháng cự nổi, chẳng khác nào thiên binh vạn mã ào ạt tấn công, cứ cuồn cuộn xô tới.
Thiên Trung và Cao Phi Trí hốt hoảng, lật đật xuống định tấn trụ lại, nhưng sức gió mạnh đến nổi nhấc bổng toàn thân cả hai ném về phía sau.
Thiên Trung và Cao Phi Trí chẳng khác gì hai tờ giấy hoa tiên bị cuốn đi trong cơn gió thoảng, lơ lững trên không trung như cánh hoa xuân trong cơn gió đầu mùa, rồi cả hai cùng té nhào lăn mấy vòng ngoài xa.
Tống Kim Bình chạy tới đỡ lấy Thiên Trung rồi đến Cao Phi Trí.
Hai chàng trai đưa mắt nhìn nhau. Họ có cùng một cảm nhận như nhau:
công lực của Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cao hơn họ đến mấy bực.
Thiên Trung bừng giận, vùng mình đứng dậy. Chàng thốt:
- Hôm nay Thiên Trung này không đánh bại được ngươi, quyết không làm người nữa.
Nói xong phóng người bay vọt tới, hai tay cùng một lúc xuất chiêu.
Doãn Chí Bình cười khẩy:
- Sao lại nóng giận như vậy? dù gì chúng ta cũng là người một nhà kia mà.
Thiên Trung quát to:
- Ai là người nhà của giáo chủ, sao lại nhận bà con? Tiếp chiêu!
Luồng kình phong bắn ra khí thế như núi lỡ sao băng.
Doãn Chí Bình muốn nói thêm cũng chẳng được, hắn đành đang chéo hai tay áo lại và phất ra một lần nữa.
Thiên Trung tự biết công lực của mình chẳng ra sao so với Ưng Vương Ngũ Sát, nên vừa thấy đối phương tung đòn đánh trả, chàng bèn xoay tròn người, dùng Ảo ảnh ma pháp lướt đi, đồng thời thu chưởng lại bay ngược lên cao đánh bổ xuống.
Nhưng công lực của Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đã đạt đến đỉnh giới rất cao, cho nên hắn có thể thu phát tùy tâm. Thấy Thiên Trung thu chưởng, dùng Ảo ảnh ma pháp ẩn mình rồi sau đó đánh lén mình, Doãn Chí Bình hứ một tiếng, chẳng coi ra gì, lắc người một cái, rời khỏi vị trí đang đứng.
Thân người Thiên Trung vừa đáp xuống đất, sau cú đánh hụt một chưởng, phần nào hơi loạng choạng bởi chàng dùng sức cho ngọn chưởng quá nhiều. Chưa kịp định thần là đã thấy Doãn Chí Bình đứng trước mặt mình. Thân pháp của hắn quá ư là nhanh lẹ như quỉ

u linh, làm Thiên Trung thất kinh.
Doãn Chí Bình cười khẽ thốt:
- Ảo ảnh ma pháp của kiếm thần Lôi Nhất Bảo tuy huyền ảo vô song nhưng chẳng có tác dụng gì với ta cả.
Thiên Trung toát mồ hôi lạnh, tay chân lạnh ngắt. Chàng không thể ngờ cả Ảo ảnh ma pháp do sư phụ truyền thụ và cách di chuyển bên trong ra sao đều bị đối thủ am tường. Thiên Trung giờ đây mới hiểu rõ hơn tài cán của mình chẳng thấm vào đâu so với nhân vật ma đầu này.
Không chậm trễ, Thiên Trung vận dụng toàn lực để chống trả, nhưng đã quá trễ.
Bịch một tiếng, Thiên Trung lãnh trọn một chưởng vào ngực, tức thì loạng choạng thụt lùi ra sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi, đầu óc choáng váng nảy đom đóm, thân người chao đảo muốn té ngã giống người say rượu.
Tống Kim Bình hốt hoảng định chạy nhào tới, nhưng Cao Phi Trí đã kịp thời giữ tay nàng lại vì chàng thấy thân người Doãn Chí Bình đã lướt tới bên cạnh Thiên Trung.
Doãn Chí Bình dùng ngũ trảo bấu vào yết hầu của Thiên Trung, hắn nhìn qua chỗ Cao Phi Trí và Tống Kim Bình nói:
- Thế nào? Giờ các ngươi tính sao?
Cao Phi Trí quát to:
- Giáo chủ, không được làm bậy.
Tống Kim Bình cũng lật đật thốt:
- U Hồn giáo chủ, xin hãy tha mạng cho Trương huynh. Chuyện gì cũng có thể thương lượng kia được mà.
Doãn Chí Bình gật gù nói:
- Nói nghe cũng hay lắm. Nếu muốn ta tha mạng cho hắn, Tống tiểu thơ nên theo tại hạ về U Hồn Cốc.
Thiên Trung nói:
- Tống muội không nên vì huynh mà theo Ưng Vương về U Hồn Cốc. Rốt cuộc ông ta lại cũng chỉ muốn muội chữa cho Nhụy Ngọc Miêu thôi.
Kim Bình nhìn qua Cao Phi Trí như để dọ ý vì nàng không biết phải làm sao.
Cao Phi Trí cũng đành bó tay. Chàng không còn cách nào để chọn lựa.
Thấy hai người còn phân vân, Thiên Trung nói tiếp:
- Mặc kệ tại hạ, hai người cứ về Đường môn đi. Ông ta không hại gì tại hạ đâu, vì người ông ta cần là Tống muội.

Doãn Chí Bình gắt giọng:
- Ngươi không tin ta sẽ giết chết ngươi hay sao? Cái mạng của mình giữ còn chưa xong, đi làm chuyện cao thượng.
Thiên Trung quắt mắt nhìn Doãn Chí Bình:
- Nam nhi đại trượng phu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Ông đừng đem nó ra mà nghĩ rằng hù dọa được tại hạ.
- Hiên ngang lắm, để ta xem ngươi gan dạ đến đâu.
Nói đoạn hắn đưa ngón tay ấn vào ÁÙ môn huyệt khiến Thiên Trung rú lên đau đớn.
Tống Kim Bình la to:
- Dừng tay!
Doãn Chí Bình nới lỏng tay và hỏi:
- Tống tiểu thơ đã suy nghĩ lại rồi sao?
Tống Kim Bình nhìn Cao Phi Trí:
- Thiết Chưởng môn, tiểu nữ không còn cách nào để lựa chọn nữa, phải theo U Hồn giáo chủ về U Hồn Cốc thôi.
Cao Phi Trí giật mình:
- Tống tiểu thơ, khách lẽ tiểu thơ muốn dùng Đường môn độc kinh để trao đổi với U Hồn giáo chủ hay sao?
Kim Bình trấn an:
- Thiết Chưởng môn an tâm, tiểu nữ dù có chết cũng không bao giờ tiết lộ ra một chữ nào trong Đường môn độc kinh cả.
Cao Phi Trí gật nhẹ đầu:
- Tại hạ vẫn thấy bối rối.
Thiết Chưởng môn đừng lo ngại, tiểu nữ theo U Hồn giáo chủ, đó là cách để cứu Trương huynh.
Không để cho Cao Phi Trí nói gì nữa, Tống Kim Bình ngẩng đầu nhìn qua Doãn Chí Bình, nàng thốt:
- U Hồn giáo chủ, tiểu nữ đồng ý theo ông về U Hồn Cốc. Hãy thả Trương huynh ra trước đi.
Thiên Trung dùng dằn:
- Tống muội, mười không được làm vậy. Rồi sẽ ăn nói với Đường môn phu nhân thế nào đây?
Doãn Chí Bình gằn giọng:
- Một là ngươi sống, hai là ngươi chết, cứ chọn lựa.
Tống Kim Bình thốt:
- Cứ thả Trương huynh ra sẽ nói chuyện sau.
Doãn Chí Bình gật nhẹ đầu:
- Ta tin các ngươi không dám tráo trở.
Nói dứt, y đẩy Thiên Trung ra xa. Tống Kim Bình bước tới.

Thiên Trung có vẻ buồn rầu, nói:
- Huynh thật vô dụng, đã không cứu được mà còn hại muội thêm.
Kim Bình chậm rãi thốt:
- Đại ca đừng nói vậy. Huynh đã vì muội rất nhiều, vậy tại sao muội không một lần vì huynh chứ?
Cao Phi Trí bước tới, thốt khẽ:
- Tống tiểu thơ coi trọng tình nghĩa, tại hạ rất lấy làm bái phục.
Trương Thiên Trung nói:
- Muội phải cẩn thận, U Hồn giáo chủ rất đa mưu.
- Huynh cứ yên tâm, giáo chủ U Hồn Cốc không thể nào hại được muội. Ông ta chỉ cần Đường môn độc kinh, nếu muội vẫn im lặng tất sinh mạng sẽ được bảo toàn.
Trương Thiên Trung chùi máu trên miệng, chàng nói:
- Sau khi huynh đến Đường môn làm xong một số việc, nhất định sẽ đến U Hồn Cốc đón muội.
Tống Kim Bình cười tươi:
- Muội sẽ chờ huynh tới.
Doãn Chí Bình cao giọng:
- Các ngươi chia tay như thế là quá đủ rồi, ta không có nhiều thời gian chờ đợi.
Cao Phi Trí nói:
- Tống tiểu thơ nên bảo trọng.
Tống Kim Bình gật đầu rồi đi tới chỗ Doãn Chí Bình. Nàng nói:
- U Hồn giáo chủ, chúng ta có thể lên đường được rồi.
Ưng Vương Ngũ Sát nhìn qua Trương Thiên Trung, hắn cất giọng:
- Ngươi yên tâm. Tuy ta là một đại ma đầu nhưng rất trọng tình nghĩa. Ta hứa sau khi xong mọi việc ta sẽ để cho Tống Kim Bình tự tiện ra về.
Nói dứt y nắm tay Tống Kim Bình và cùng hai gã đại đệ tử cất người phóng đi mất dạng.
Trương Thiên Trung và Cao Phi Trí chỉ còn biết đưa mắt nhìn theo, ai cũng buồn rười rượi.
Trương Thiên Trung chợt quỳ xuống ôm lấy ngực.
Cao Phi Trí hốt hoảng bước tới đỡ lấy người của Trương Thiên Trung và lo lắng hỏi:
- Trương huynh, làm sao vậy?
- Lúc nãy Ưng Vương Ngũ Sát đã dùng lực ấn vào ÁÙ môn huyệt của tại hạ và dường như có vật gì đó đi vào trong cơ thể.
Nghe nói vậy, Cao Phi Trí lật đật nhìn ra sau ót Trương Thiên Trung. Chàng thấy có một vết bầm màu đen to bằng hạt đậu.

Cao Phi Trí nhíu mày chép miệng:
- Ưng Vương thần đơn?
Trương Thiên Trung ngạc nhiên:
- Ưng Vương thần đơn là cái quái gì vậy?
Cao Phi Trí bèn nói:
- Tại hạ nghe nói cách đây khoảng trên năm mươi năm, có một vị cao nhân tên gọi là La Vô Vọng, trong giang hồ chưa có ai là đối thủ.
Trương Thiên Trung nhíu mày:
- Cao huynh nói chuyện đó cho tại hạ nghe để làm gì, nó có quan hệ gì tới Ưng Vương thần đơn?
- Tất nhiên là có mối quan hệ với nhau chứ. Theo lời đồn thì vị cao nhân này ngoài võ công cái thế ra, còn có một độc chiêu độc nhất vô nhị, đó là dùng độc. Cao nhân này chỉ cần dùng sức bắn độc ra và độc ấy sẽ chui qua da vào cơ thể.
Trương Thiên Trung chau mày:
- Lợi hại vậy sao? Chẳng lẽ không cần cho vào miệng hay hít bào mũi mà vẫn có thể trúng độc à?
- Đúng như vậy, và độc đó có tên gọi là Ưng Vương thần đơn. Người trúng phải sẽ bị lưu dấu màu đen to bằng hạt đậu.
Trương Thiên Trung giật mình:
- Chẳng lẽ tại hạ trúng phải Ưng Vương thần đơn hay sao?
Cao Phi Trí lắc đầu:
- Tại hạ không dám quả quyết, vì đó chỉ là truyền thuyết.
- Ai đã kể truyền thuyết này cho Cao huynh nghe vậy?
Cao Phi Trí đáp:
- Lão thái thái có một lần đề cập đến nên tại hạ mới biết.
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Vậy vị cao nhân La Vô Vọng ấy bây giờ đâu?
Cao Phi Trí kể tiếp:
- Lão thái thái nói, vị cao nhân ấy sau ba mươi năm xuất hiện trên giang hồ rồi đột nhiên mất tích, không ai biết cao nhân ấy đã đi đâu. Vả lại đây chỉ là truyền thuyết.
Trương Thiên Trung nói:
- Nếu đây là truyền thuyết thì dấu bầm trên ót tại hạ không là Ưng Vương thần đơn.
Còn ngược lại thì giữáo giáo chủ U Hồn Cốc và vị cao nhân La Vô Vọng phải có một mối quan hệ. Nhưng không biết loại độc dược này bị trúng thì sẽ ra sao?
- Vậy Trương huynh thấy trong người thế nào?
Trương Thiên Trung bình thản thốt:

- Vẫn bình thường.
Cao Phi Trí nhíu mày:
- Thế sao vừa rồi Trương huynh lại té quị?
- Tại vì lúc nãy tại hạ trúng một chưởng của U Hồn giáo chủ, nên khó chịu.
Cao Phi Trí nói:
- Cũng may nhờ vậy mà phát hiện ra vết bầm này. Dẫu sao cũng không nên xem thường. Mẫu thân của tại hạ rất rõ về câu chuyện này, chúng ta nên sớm về Đường môn để gặp mẹ của tại hạ.
Cao Phi Trí vừa nói dứt câu thì đã nghe có tiếng hú từ xa vọng đến, mang một âm điệu ngắt khoảng.
Trương Thiên Trung lắng nghe, lấy làm lạ chàng bèn hỏi:
- Giữa núi rừng bao la sao lại có tiếng kỳ dị?
Lần này Cao Phi Trí chẳng tỏ ra gì là sợ, nét mặt rạng rỡ thốt:
- Trương huynh chớ lo, đó là hiệu lệnh của Đường môn.
Một lúc sau có hai bóng người từ xa phóng tới. Đó là một nam một nữ, họ đã tới gần chỗ Cao Phi Trí và Trương Thiên Trung.
Nữ nhân là một thiếu phụ tuổi ngoài tứ tuần, nhưng nhan sắc vẫn còn mặn mà. Nam nhân độ tuổi cũng tương đương với vị nữ nhân.
Cao Phi Trí nhìn thấy liền lên tiếng:
- Nhị nương, Thiết tổng quản.
Thì ra thiếu phụ đó chính là Nhị nương Mộng Trang, con gái của Đường môn phu nhân Côn La Thần Nữ, còn nam nhân là Thiết Tùng, tổng quản ở Đường môn.
Nhị nương Mộng Trang lên tiếng:
- Cao Phi Trí tiểu điệt, vừa rồi thám báo về cho biết tiểu điệt đã tới đây, nhưng có một bọn người đến quấy phá?
Cao Phi Trí thốt:
- Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đã đến.
Thiết Tùng nghiến răng:
- Hừ! U Hồn giáo chủ dám tới lãnh địa của Đường môn mà gây chuyện sao?
Cao Phi Trí hỏi:
- Nhị nương, sao không thấy thân mẫu của tiểu điệt?
Nhị nương Mộng Trang đáp:
- Từ lúc tiểu điệt rời Đường môn đi Cam Túc dự đại hội, đại tẩu và lão thái thái đã bế quan luyện công, còn hai hôm nữa mới tới ngày xuất quan.
Chợt nhìn thấy Trương Thiên Trung, nhị nương bèn nói:
- Vị này là...

Bây giờ Trương Thiên Trung đang cúi đầu mới chịu ngẩng đầu lên nhìn qua nhị nương. Chàng vòng tay định cất giọng, nhưng chưa kịp nói gì đã thấy nhị nương hốt hoảng lùi lại, miệng đã lẩm bẩm:
- Ngươi là... Trương Hổ Hầu chăng?
Trương Thiên Trung biết nhị nương lầm, chàng liền nói:
- Tại hạ là Trương Thiên Trung, bái kiến nhị nương, Thiết tổng quản.
Nhị nương chép miệng:
- Các hạ họ Trương?
Trương Thiên Trung bèn đáp:
- Có phải nhị nương muốn nói tại hạ và Trương Hổ Hầu có mối quan hệ?
Cao Phi Trí xen vào:
- Câu chuyện dài dòng lắm, chúng ta hãy về bổn cung rồi nói chuyện sau.
Mọi người gật đầu và cùng nhau bỏ đi. Vừa lúc đó một người bịt mặt cũng vừa mới tới. Nhìn thấy Trương Thiên Trung đi cùng nhóm người của Đường môn, nên chỉ còn biết chắc lưỡi than:
- Thôi rồi, mình đã đến muộn. Trương Thiên Trung đã vào Đường môn rồi.
Người bịt mặt chỉ còn biết thở dài lắc đầu nhìn theo mà chẳng biết làm gì.
* * *..
Bóng đêm tràn về bao trùm lên vạn vật, gió lạnh thổi về mang sắc thái lạnh buốt và khô rét.
Một lão già râu tóc bạc phơ đang đứng thẩn thờ, dường như lão có ý chờ ai. Chốc chốc lại nhón chân nhìn về xa xa.
Có vẻ bực bội, lão già cằn nhằn một mình:
- Ai da! Làm cái gì lâu quá, sao đến giờ này vẫn chưa tới?
Vừa nói dứt lời đã có một bóng người phóng tới. Rồi người này vòng tay bái chào lão già:
- Kim Vĩ công tử, thuộc hạ đến trễ, xin thứ lỗi.
Lão già chính là Giang Nam Tài Tử Kim Vĩ cải trang. Hắn thốt:
- Cao Khúc, sao ngươi đến trễ vậy?
Cao Khúc bèn nói:
- Thuộc hạ trở lại chùa honag gặp chủ nhân để nhận lệnh, vì vậy nên tới trễ.
Kim Vĩ lên tiếng:
- Chúng ta vào việc thôi. Chu Thất Thất và hai gã hộ pháp Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu hiện đang có mặt trong căn nhà ở phía đằng trước.

Cao Khúc nhìn theo hướng tay chỉ của Kim Vĩ, lão ta thấy thấp thoáng trong rừng trúc thưa thớt xa xa đằng kia là một căn nhà tranh có ánh đèn leo lét.
Cao Khúc bật thốt:
- Con tiện nữ ấy cũng tinh ranh lắm, biết chọn nơi tá túc để tránh bị lộ hành tung.
Kim Vĩ chép miệng:
- Ta khó khăn lắm mới tìm ra được nơi này đấy.
- Công tử, bây giờ ta phải hành động ra sao đây?
Kim Vĩ thốt:
- Lão phải làm sao dụ cho hai gã Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu rời khỏi căn nhà đó, việc còn lại để ta lo.
Nói xong rồi lão cùng Kim Vĩ lặng lẻ bước tới sát căn nhà tranh.
Trong nhà, Chu Thất Thất ngồi đứng không yên. Nàng luôn luôn nắm hai tay vào nhau, nét mặt tư lự suy nghĩ.
Hai gã thuộc hạ Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu đứng hầu ở hai bên, bọn chúng im lặng chờ lệnh.
Được một lúc lâu, Chu Thất Thất mới chịu lên tiếng:
- Chúng ta đã lưu lại thành Lạc Dương hơn một tuần, nhưng vẫn chưa tìm ra thanh Chấn Thiên Kiếm. Không biết tin đó là thật hay là sự đồn đại.
Lý Mạc Thu thốt:
- Chu tiểu thơ, thời gian lưu lại đã quá lâu. Theo ý thuộc hạ chúng ta nên quay về Tây Vương phái để hỏi ý kiến của chủ nhân coi sao. Tiếp tục ở đây sẽ không có lợi.
Chu Thất Thất bèn hỏi:
- Từ Mậu Trung, ngươi đã liên lạc được với phụ thân ta chưa?
Từ Mậu Trung cúi đầu đáp:
- Bẩm tiểu thơ, thuộc hạ đã thả chim bồ câu đi mấy lần, song đến nay vẫn chưa có tin trở lại. Không biết đã xảy ra chuyện gì.
Chu Thất Thất nói:
- Có khi nào chim câu lạc lối hay không?
Lý Mạc Thu trả lời:
- Không thể nào có chuyện đó. Chim câu của ta là loại chim được đem từ quan ngoại về, huấn luyện rất kỹ. Cho dù có đi xa ngàn dặm, nó vẫn biết chốn cũ để trở về.
Chu Thất Thất chau mày:
- Nếu vậy có lý nào đến nay vẫn chưa có tin phản hồi? Ta có rất nhiều việc cần bẩm báo với phụ thân.
Từ Mậu Trung nói:

- Để sáng mai thuộc hạ sẽ đi dọ tin xem sao.
Chu Thất Thất sực nhớ ra một chuyện, nàng bèn hỏi:
- Các ngươi có biết Trương Thiên Trung đang ở đâu chưa?
Lý Mạc Thu đáp:
- Thuộc hạ vừa được biết Trương Thiên Trung cùng Cao Phi Trí và Tống Kim Bình trên đường tới Tứ Xuyên.
- Tứ Xuyên?
Chu Thất Thất chép miệng:
- Tại sao chàng lại đến Tứ Xuyên? Mà còn có cả Tống Kim Bình nữa? Kỳ lạ thật?
Từ Mậu Trung nói:
- Tứ Xuyên Đường môn lâu nay ít giao thiệp với người ngoài giang hồ, nhưng nay lại đưa Trương Thiên Trung tới Tứ Xuyên, thuộc hạ nghĩ bên trong phải có vấn đề gì đây.
Chu Thất Thất chậm rãi:
- Dẫu sao Trương Thiên Trung cũng là ân nhân cứu mạng ta. Các ngươi phải nhớ không được hại tới chàng.
Lý Mạc Thu nhíu mày:
- Tiểu thơ, qua lời nói của tiểu thơ, thuộc hạ nghe thấy dường như tiểu thơ có cảm tình với gã thiếu hiệp họ Trương đó thì phải?
- Vô lễ!
Đôi mắt Chu Thất Thất quắt lại, phát ra một luồng nhãn quang lạnh lẽo:
- Ngươi không được quyền nghi vấn vào chuyện của ta.
Lý Mạc Thu vòng tay:
- Thuộc hạ không dám, chỉ nhắc nhở tiểu thơ nhớ lời của chủ nhân mà thôi.
- Ta biết rồi, trong công việc, không thể nào lẫn lộn tình cảm riêng tư. Cảm ơn ngươi đã nhắc ta điều đó, ta biết mình phải làm gì rồi.
Chu Thất Thất chắp tay sau lưng chậm rãi đi về phía cửa sổ còn mở một cánh. Nàng dõi mắt nhìn ra bên ngoài, màn sương bàng bạc giăng mờ mờ, huyền ảo dưới ánh trăng non đã lên cao quá đỉnh đầu. Không biết nàng đang nghĩ ngợi chuyện gì, chỉ nghe một tiếng thở dài, rồi Chu Thất Thất xoay người lại ra lệnh:
- Đêm cũng đã quá khuya, hai ngươi đi nghỉ sớm, ngày mai chúng ta sẽ về lại Tây Vương phái.
Hai gã hộ pháp đồng cúi đầu và cùng nói:
- Thuộc hạ xin cáo lui, chúc tiểu thơ an giấc.
Họ vừa quay lưng đi thì đã nghe tiếng của Chu Thất Thất quát to:
- Ai?

Cả hai đồng quay lại và họ nhìn thấy một bóng người vừa lướt qua bên ngoài cửa sổ.
Lý Mạc Thu thốt:
- Tiểu thơ cứ ở yên trong phòng, để chúng tôi ra ngoài xem sao?
Hai bóng người của Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu phóng qua cửa sổ ra ngoài và chạy đuổi theo bóng đen đằng kai.
Còn lại một mình, Chu Thất Thất cảm thấy bất ổn. Nàng cầm lấy kiếm toan bước ra ngoài xem xét tình hình.
Bất chợt cánh cửa sổ bị một trận gió mạnh thổi hất một cái, bật tung ra, làm ngọn nến lập lòe chợt tắt. Tiếp theo đó một bóng người đã lù lù đứng áng trước thềm.
Chờ ánh sáng từ ngọn nến bình thường trở lại, Chu Thất Thất mới định thần nhìn kỹ và nàng nhận ra đối phương là ai, bèn lùi lại một bước, cất tiếng:
- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều?
Một tiếng cười khàn đục từ miệng Âm Hồn Đoạt Mạng vang lên, sau đó gã nói:
- Chu cô nương thật là khôn khéo, biết chọn nơi để tá túc lắm.
Chu Thất Thất hất mặt cất giọng:
- Đừng nói dài dòng, đêm nay các hạ tới đây tìm bổn cô nương này ắt hẳn có chuyện?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng hai tay đáp:
- Tại hạ phụng mạng U Hồn giáo chủ đến mời Chu cô nương tới U Hồn Cốc một chuyến.
Chu Thất Thất hứ một tiếng:
- Tây Vương phái và U Hồn Cốc xưa nay không qua lại với nhau, đâu có thâm tình gì, sao lại mời bổn cô nương về đó.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:
- Chính vì muốn kết mối thâm giao nên U Hồn giáo chủ mới quyết định mời Chu cô nương đến.
Chu Thất Thất cười khẩy:
Rất tiếc bổn cô nương đây từ xưa đến nay chỉ thích làm những gì mình muốn và chỉ đến những nơi cần đến, không bao giờ để ai xai khiến cả.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:
- Nhưng lần này tại hạ nghĩ Chu cô nương không thể làm theo ý của mình được nữa rồi.
- Nghĩa là các hạ bắt buộc bổn cô nương sao?
Phi Bất Thiều lạnh lùng thốt:
- Tại hạ không còn cách nào khác hơn, nếu như Chu cô nương đây

từ chối.
Chu Thất Thất gắt giọng:
- Các hạ bảo vâng lệnh giáo chủ mời bổn cô nương tới U Hồn Cốc, giờ tỏ thái độ như thế, có khác gì bức bách bổn cô nương này đâu.
- Chu cô nương hiểu cho lần này tại hạ mang trọng trách phải mời cho được Chu cô nương tới bổn môn, cho nên không thể kháng lệnh.
Chu Thất Thất gật nhẹ đầu:
- Thôi được, nếu Phi hộ pháp muốn bổn cô nương đến U Hồn Cốc hãy để cho tại hạ hỏi ý kiến phụ thân trước đã.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xua tay:
- Điều này tại hạ nghĩ Chu cô nương không cần nữa.
Chu Thất Thất ngạc nhiên:
- Tại sao?
- Vì Chu cô nương đâu còn con chim câu nào để đưa tin về Tây Vương phái.
Chu Thất Thất giật mình:
- Các hạ nói vậy nghĩa là... À! Bổn cô nương hiểu ra rồi. Thảo nào gần đây bao nhiêu chim câu thả ra đều không quay trở lại, thì ra các hạ đã sát hại chúng.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười, nói:
- Chu cô nương bỏ lỗi cho tại hạ thiếu thức nhắm để uống rượu nên đành mượn tạm vài con chim bồ câu xài đỡ.
Chu Thất Thất bừng giận:
- Ngươi thật là quá đáng!
- Chu cô nương, bây giờ xin mời theo tại hạ.
Chu Thất Thất cười nửa miệng:
- Ngươi đủ sức đưa ta tới U Hồn Cốc sao?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thốt:
- Có phải Chu cô nương muốn kéo dài thời gian để chờ hai vị hộ pháp trở lại tiếp ứng chứ gì? Tại hạ nghĩ không nên chờ làm gì. Vừa rồi Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đã dụ họ đi xa lắm rồi.
Chu Thất Thất bật cười khanh khách:
- Cần gì tới chúng, một mình bổn cô nương đây cũng đủ đối phó với ngươi rồi.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chợt nghiêm sắc mặt, âm giọng trầm xuống:
- Một lần nữa Chu cô nương có chịu theo tại hạ đến U Hồn Cốc không?
Chu Thất Thất đưa cao thanh kiếm trên tay ngang ngực, dõng dạc thốt:

- Muốn bổn cô nương đi hãy hỏi thanh kiếm này.
- Nếu vậy tại hạ cam thất lễ.
Chu Thất Thất nhanh nhẹn ra tay trước. Nàng muốn chiếm thế thượng phong. Thanh kiếm trên tay liền khởi động. Chu Thất Thất dùng nội lực truyền vào lòng bàn tay đẩy tới, tức thì bao kiếm bị sức ép của lực tuột khỏi thân kiếm bắn thẳng tới ngực của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Đồng thời thân người của nàng đã bay vọt, lướt tới nhanh như điện xẹt.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chỉ cần lắc nhẹ người một cái, toàn thân đã dịch chuyển sang một bên.
Chu Thất Thất ra đòn cực lẹ nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều còn lẹ hơn nàng một bậc, vì vậy bao kiếm không trúng vào người của hắn mà bay thẳng qua cánh cửa ra ngoài, và ghim sâu vào thân cây.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vừa tránh được một thế của Chu Thất Thất thì đã nhìn thấy thân người của nàng ngay trước mặt gã.
Chu Thất Thất vung tay múa ra một đường kiếm tuyệt đẹp, đâm vào yết hầu của đối phương, khí thế trông rất là nguy hiểm và cực kỳ hung tợn.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng thèm né tránh, hắn búng nhẹ một ngón tay ra, lập tức một luồng khí thoát ra phóng tới thanh kiếm của đối thủ.
Coong...
Một tiếng ngân dài, Chu Thất Thất có cảm giác cánh tay cầm kiếm của mình có vật gì đó chạy ngược trở vào, làm tê rần, cầm thanh kiếm không muốn nổi. Nàng thật sự ngơ ngác và không thể nào ngờ rằng luồng chỉ phong của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lại lợi hại như vậy.
Còn Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thì mặt mày vẫn bình thản, không hề biến đổi sắc mặt, chứng tỏ hắn chẳng hề hấn gì sau cú ra đòn vừa rồi.
Chu Thất Thất cả kinh đảo lộn thân pháp, bay ngược về sau.
Trong tình hình này, nàng biết không địch nổi Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Chu Thất Thất trụ tấn thật vững, chuẩn bị cho đòn đánh thứ hai.
Nàng đưa thanh kiếm ngang đầu, tả chưởng thủ trước ngực, tập trung tinh thần rồi vận nguyên khí đưa lên đan điền, sau đó hết lên một tiếng, toàn thân khởi động. Thanh kiếm trên tay của nàng vũ lộng thần oai, quyết lần này lấy mạng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều,

vì vậy đòn tấn công của Chu Thất Thất mang một uy lực mạnh bạo vô cùng thâm hậu.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tuy không coi Chu Thất Thất ra gì, song sự quyết liệt lần này của nàng làm hắn không dám sơ suất. Đôi mắt tinh anh của hắn mở thật to, vận dụng nhãn lực để phân định các thế đánh của đối phương.
Với đôi bàn tay không, hắn không cần phải dùng sức quá nhiều, chỉ cần vài các lắc nhẹ, thân người đã thoát khỏi vòng vây hãm của màng kiếm qunag nơi Chu Thất Thất.
Hai bên ra tay đấu với nhau thật quyết liệt, chưa ai thủ được phần thắng trong tay.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vừa né tránh một đòn Chu Thất Thất đang động ra, hắn vừa cất giọng:
- Thủ pháp cũng khá lắm, nhưng hỏa hầu vẫn còn kém. Chu cô nương, xin cẩn thận!
Sau câu cảnh cáo đã thấy thân người Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chớp động, chỉ lưu lại một vệt mờ ảo.
Chu Thất Thất thấy đối phương di động cực lẹ, thân ảnh quá ư biến hóa thì cũng đâm ra lo ngại, vội vã thu hồi chiêu pháp, nhảy ngược ra sau.
Nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xuất kỳ bất ý nhanh hơn những gì Chu Thất Thất muốn làm, thoắt một cái đã đứng trước mặt Chu Thất Thất.
Nhìn đối phương đứng tần ngần trước mặt, Chu Thất Thất giật mình, liền vung tay kiếm toan đâm tới, nhưng động tác của nàng lại quá chậm.
Bốp...
Thân người Chu Thất Thất chao đảo, vì trúng phải một chưởng của địch thủ. Cũng may với đòn vừa rồi, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chỉ có ý trêu đùa Chu Thất Thất, chứ không làm trọng thương nàng, nếu không Chu Thất Thất khó lòng thoát chết.
Chu Thất Thất nghe lồng ngực mình ran rát đau, song chẳng đến nỗi nào. Nàng nghĩ nhanh trong đầu, cứ kéo dài mãi sẽ bất lợi cho mình, chi bằng mình tìm cách thoát thân trước, rồi mọi chuyện sẽ tính sau.
Nghĩ đoạn, Chu Thất Thất đưa hữu chưởng đẩy tới nhanh như ánh chớp. Lạ lùng thay ngọn chưởng đánh ra không thấy tăm hơi của kình phong đâu cả, chẳng nghe thấy tiếng gió nào hết, dường như nàng dùng hư chiêu.
Thật ra Chu Thất Thất chẳng có ý đánh chưởng vào người Phi Bất Thiều, mà nàng chỉ cố ý làm cho đối phương phải lùi lại và đúng như

dự định của nàng, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã nhảy lùi ra sau, để trống một khoảng cách thuận lợi cho Chu Thất Thất.
Không để lỡ mất cơ hội, Chu Thất Thất vận lực vào tay kiếm rồi phóng kiếm bay tới chỗ đối phương, còn nàng di động thân ảnh bay vọt đến cạnh cửa sổ, tả chưởng búng ra một luồng chỉ phong làm tắt ngọn nến trên bàn.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vừa hiểu được dụng ý của đối thủ thì đã trễ. Hắn nhún chân bay thẳng lên cao, thanh kiếm chẳng trúng đích bay luôn ra ngoài rồi chui tọt vào bao kiếm lúc nãy bị phóng ra, còn ghim trên thân cây ngoài vườn.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhìn lại, hắn vừa thấy Chu Thất Thất định phóng mình qua cửa sổ liền quát to:
- Chạy đâu cho thoát...
Rồi định chúi người lao trở xuống, nhưng chợt gian phòng bỗng tối om, làm hắn không dám liều, thuận đà dùng thuật khinh công trổ mái nhà bay vọt luôn ra ngoài.
Còn đang lơ lửng trên không, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đảo cắp mắt cú vọ, phóng ra luồng nhãn lực để truy tìm đối phương.
Gã nhìn thấy Chu Thất Thất đang chạy lao tới chỗ thanh kiếm ghim trên cây phía trước nhà.
Gã cười mỉm, sau đó thân người từ trên cao chúi gập xuống, đôi tay xòe rộng, giang về trước, động tác gần giống như con chim đại bàng chuẩn bị từ trên cao lao xuống cắp mồi.
Chu Thất Thất nghe gió lộng trên đầu, biết gặp nguy, nàng bèn đình bộ, trụ tấn, tay phải đưa nguyên khí lên đầu các ngón tay, dùng lực hút lấy thanh kiếm đằng kia, làm nó rời khỏi thân cây bay tới bên nàng. Lập tức Chu Thất Thất chuyển bàn tay lên làm thanh kiếm phóng thẳng tới chỗ địch thủ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều buột miệng khen:
- Khá lắm!
Thân người tuy vẫn còn trên không, nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng quả nhiên là lợi hại.
Hắn chỉ cần đảo người một cái, xoay tròn trên không, đủ làm cho thanh kiếm đi trợt ra ngoài, và rồi nhanh như tia chớp, luồng kình phong từ tay hắn đánh ra cuồn cuộn ập xuống đầu đối thủ.
Chu Thất Thất cả kinh nhún chân phóng người đi để tránh, nhưng nàng đã chậm chân mất rồi.
Bùng...
Tiếng nổ tuy không lớn lắm, song cũng đủ to để nghe thấy được.
Chu Thất Thất có cảm giác khí huyết trong người rạo rực đi ngược

lên đan điền, đi vào lục mạch ngũ tạng, rất là khó chịu. Nàng loạng choạng lùi mấy bước, rồi té ngồi luôn trên đất. Thanh kiếm cũng vừa lúc rơi xuống cắm sâu trên đất bên cạnh chỗ nàng.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng có ý đả thương Chu Thất Thất nên các đòn đánh ra bao giờ cũng giữ ở một chừng mực nhất định, nên tuy Chu Thất Thất có trúng đòn song vẫn không nguy hại tới tánh mạng.
Bây giờ thân người của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều mới rơi xuống đất, đứng đối diện với Chu Thất Thất.
Hắn bình thản nói:
- Chu cô nương giờ chịu theo tại hạ về U Hồn Cốc rồi chứ?
Chu Thất Thất muốn trả lời, song nội lực đang đảo lộn, khó chịu, nên nàng chỉ còn đưa mắt nhìn đối phương chứ chẳng trả lời. Tay nàng cầm lên chuôi thanh kiếm gượng đứng dậy.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười nhẹ, bước tới toan nắm tay Chu Thất Thất.
Nhưng hắn chưa kịp làm điều đó đã nghe tiếng quát:
- Dừng tay!
Cùng với tiếng quát là một cây trúc từ phía bóng người đằng kia bay vọt tới. Sức lao tới của thân trúc thật kinh khủng. Bao nhiêu đó cũng đủ biết nội lực của người này rất là cao thâm.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng dám xem thường, hắn vội lộn ngược thân người ra sau để tránh.
Hai người lạ xuất hiện, chính là Kim Vĩ trong lớp cải trang thành một lão già, còn Cao Khúc thì che kín mặt bằng một vuông lụa màu đen. Cả hai đứng áng trước mặt Chu Thất Thất. Cây trúc bay một vòng sau đó theo đà bay ngược trở lại chỗ Kim Vĩ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhíu cặp lông mày quan sát hai người lạ. Dưới ánh trăng lờ mờ, hắn không làm sao nhận định rõ đối phương là ai? Một phần vì trời khá tối, phần vì Kim Vĩ cải trang quá điêu luyện nên hắn không sao nhìn ra được.
Hắn vòng tay thi lễ:
- Chẳng biết nhị vị đây là ai, tôn danh là chi, sao vô cớ xen vào chuyện của tại hạ?
Kim Vĩ đáp:
- Lão phu chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, có đáng chi đâu để Phi hộ pháp phải quan tâm.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều giật mình, hắn không rõ nhân vật đang đứng trước mặt là vị cao nhân nào, sao lại biết cả tên và chức vụ của hắn ở U Hồn Cốc. Hắn cẩn thận lên tiếng:

- Không biết nhị vị đây ngăn cản việc làm của tại hạ là có ý gì?
Cao Khúc thốt:
- Chủ nhân của ta muốn đưa Chu cô nương đi, nhưng ngươi vô lễ dám ra tay trước.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:
- Thì ra nhị vị đây cũng muốn bắt chắc chắn hay sao?
Kim Vĩ xua tay:
- Sao Phi hộ pháp lại nói như vậy. Lão phu chỉ mời chứ đâu có bắt ép gì?
Cao Khúc bèn nói:
- Ngươi nghĩ sao?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đáp:
- Tại hạ nghĩ không thể nào đáp ứng được với yêu cầu của nhị vị đây. Chu cô nương đã là khách mời của U Hồn Cốc rồi.
Cao Khúc lên tiếng:
- Ngươi sao lộn xộn quá! Chủ nhân ta đã quyết không thể nào làm khác được.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:
- Nhị vị đừng làm tại hạ khó xử.
Kim Vĩ nhướng mày, lạnh lùng:
- Chẳng lẽ Phi hộ pháp bắt buộc lão phu xuất thủ chăng?
- Tại hạ nào dám, nhưng nếu nhị vị cứ nằng nặc đòi đưa Chu cô nương đi thì tại hạ cũng đành thất lễ.
Cao Khúc quắc mắt, gằn giọng:
- Ngươi thật là chẳng biết trời cao đất rộng gì cả.
Chu Thất Thất đã lấy lại được sự bình thường, giờ nàng mới chịu lên tiếng:
- Các ngươi cho ta là món hàng hay sao mà người này đòi đem đi, kẻ khác đòi lấy đi chứ?
Kim Vĩ chép miệng:
- Chu cô nương, theo lão phu sẽ tốt hơn là đi theo hắn ta về U Hồn Cốc.
Chu Thất Thất cao giọng:
- Ta nghĩ chẳng theo ai là tốt hơn. Đường ta thì ta cứ đi.
Dứt lời, Chu Thất Thất cất bước toan bỏ đi.
Cao Khúc lật đật vọt tới trước mặt chận lại.
- Chu cô nương định đi đâu?
Chu Thất Thất nhíu mấy:
- Bổn cô nương muốn đi đâu phải báo trình cho ngươi hay sao?
Cao Khúc gắt giọng:

- Tại hạ nghĩ không để Chu cô nương đi như vậy được.
- Ngươi có bản lãnh gì để giữ chân bổn cô nương này chứ?
Không thèm nhìn Cao Khúc đến một cái, Chu Thất Thất bước đi.
Cao Khúc bèn quát khẽ:
- Chu cô nương, tại hạ đành thất lễ.
Hắn phi thân phóng tới, nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã nhanh hơn, bay lướt tới:
- Chớ có động đến Chu cô nương!
Lời nói vừa dứt, luồng kình phong từ tay đã phóng ra, làn sương mỏng lướt tới, sau đó hình thành những cái bông mai sắc bén.
Kim Vĩ cảnh báo:
- Lão Hầu lui mau, Lạc hoa tiêu cốt chưởng.
Cao Khúc chẳng chậm trễ, đảo bộ thân pháp, phi bộ phản hồi nhảy tuốt ra đằng sau, vừa lúc ngọn chưởng phong trúng vào thân cây trúc.
Bùng...
Thật là lợi hại, nhưng cánh mai mỏng manh của làn sương mảnh lại nguy hiểm vô song, chúng chém đứt các nhánh trúc và phạt ngang một thân trúc lớn làm nó đổ nhào.
Kim Vĩ thì thầm:
- Chưa chi mà hắn đã ra đòn độc, có lẽ mình nên cẩn thận mới được.
Nghĩ đoạn hắn nói khẽ với Cao Khúc:
- Trong tình hình này nếu muốn mau chóng kết thúc sự việc, ta nghĩ ta và ngươi phải hợp sức mới sớm hoàn tất được.
Cao Khúc gật đầu rồi cùng Kim Vĩ nhảy tới bao lấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vào giữa.
Chu Thất Thất đứng ngoài nhìn vào cuộc, nghĩ nhanh trong đầu: "Chờ cho bọn họ đấu với nhau thật căng rồi mình sẽ thừa cơ bỏ trốn.".
Nàng chẳng vội vàng gì, cứ đứng yên trông vào trận đánh, làm ra vẻ say sưa.
Bên trong, đối thủ hai bên bắt đầu ra tay quyết liệt. Họ cẩn thận trao đòn một cách cầm chừng, ấy thế mà đã giao đấu hơn năm mươi hiệp cầm đồng, chưa phân thắng bại.
Bất chợt Cao Khúc nhìn ra ngoài không thấy Chu Thất Thất đâu, gã vội la to:
- Dừng tay!
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn hỏi:
- Thế nào, nhị vị đã suy nghĩ lại rồi à?
Cao Khúc khoát tay:

- Đừng nhiều lời nữa. Chu Thất Thất đã bỏ trốn rồi.
Đến bây giờ, Kim Vĩ và Phi Bất Thiều mới chịu nhìn tới chỗ Chu Thất Thất thì nàng đã biến đâu tự lúc nào.
Kim Vĩ bèn giục Cao Khúc:
- Sao còn đứng đó, đuổi theo mau.
Cả hai lật đật phi thân vọt đi. Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cũng liền cất người bay đuổi theo sau.

Hồi 9
Huyết Thủ Bà Bà

Lưu lại Đường môn được hai hôm, lòng dạ Trương Thiên Trung như lửa đốt, phần lo cho Tống Kim Bình không biết giờ đã ra sao nơi U Hồn Cốc, phần muốn biết thân thế của mình ra sao.
Chàng lo nhiều cho Tống Kim Bình bởi ân tình của chàng dành cho nàng rất sâu đậm, tha thiết. Và Trương Thiên Trung cũng rất rõ tình cảm của Tống Kim Bình dành cho chàng thế nào.
Từ lúc hạ sơn, Trương Thiên Trung đã từng gặp qua rất nhiều các trang mỹ nhân tuyệt sắc, song chưa có người nào để lại trong lòng chàng sự lưu luyến ân cần như Tống Kim Bình.
Đang mãi lo suy nghĩ, Trương Thiên Trung không hay Cao Phi Trí đang bước vào phòng.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Trương huynh!
Trương Thiên Trung giật mình xoay lại:
- Cao huynh, mời ngồi!
Cao Phi Trí nhìn sắc diện của Trương Thiên Trung, rồi lên tiếng hỏi:
- Tại hạ trông nét mặt của Trương huynh dường như nôn nóng lắm thì phải?
Trương Thiên Trung khẽ thở dài:
- Chẳng dấu gì Cao huynh, tại hạ rất muốn gặp Đường môn phu nhân để mau chóng tìm ra thân thế rồi sau đó còn đến U Hồn Cốc.
- Tại hạ rất biết Trương huynh lo lắng cho Tống Kim Bình, nhưng huynh cứ an tâm, Tống Kim Bình thông minh xuất chúng, dễ gì U Hồn giáo chủ hại được nàng.
Trương Thiên Trung chép miệng:

- Dẫu biết là vậy, nhưng trong lòng tại hạ cứ lo quá.
- Bởi Trương huynh ngày đêm cứ lo nghĩ tới Tống Kim Bình nên mới sanh ra nỗi sợ hãi. Ân tình của Trương huynh đối với Tống Kim Bình thật là sâu nặng.
Trương Thiên Trung cười nhạt:
- Xin Cao huynh chớ nghĩ ngợi mông lung, cũng vì tại hạ mà Tống Kim Bình mới bị hại nên vô cùng ái ngại trong lòng.
- Sống chết có số, đều do ý trời. Trương huynh cũng đừng quá sầu bi, sẽ có hại cho sức khỏe.
Trương Thiên Trung vòng tay:
- Cảm ơn Cao huynh đã nhắc nhở, tại hạ xin ghi nhớ trong lòng.
Cao Phi Trí rót trà đưa cho Trương Thiên Trung. Chàng nhận lấy rồi nhìn Cao Phi Trí thốt:
- Từ hôm tại hạ tới Đường môn đến nay đã vừa tròn hai ngày, nhị nương Mộng Trang cũng không gặp.
Cao Phi Trí đáp:
- Nhị nương vì phải thay thế cho thân mẫu của tại hạ lo đôn đốc mọi việc ở bổn môn, nên người rất bận rộn.
- Thì ra là vậy.
Cao Phi Trí giải thích thêm:
- Tuy tại hạ là chưởng môn của Đường môn, chức vụ ấy là để sử dụng với bên ngoài, còn trong bổn cung, mọi chuyện đều do một tay lão thái thái và thân mẫu cùng nhị nương đảm trách, lo liệu.
Trương Thiên Trung gật gù đáp:
- Tại hạ đã hiểu rồi.
- Hôm nay là ngày xuất quan, có lẽ Trương huynh sẽ gặp mặt mẹ của tại hạ đó.
Trương Thiên Trung khẽ thốt:
- Tại hạ cũng mong sớm gặp Đại nương cũng như lão thái thái để mọi chuyện được rõ ràng phân giải.
Trương Thiên Trung vừa nâng tách trà lên, chưa kịp uống thì đã thấy có hai người đàn bà từ bên ngoài khuôn viên sân trang bước vào nhà.
Một trong hai người là nhị nương Mộng Trang.
Trương Thiên Trung đoán ra ngay người còn lại là đại nương Mộng Trâm.
Đúng như Trương Thiên Trung dự đoán, khi hai thiếu phụ vào đến nhà, Cao Phi Trí đã đứng lên thủ lễ:
- Hài nhi bái kiến mẫu thân và nhị nương.
Trương Thiên Trung cũng đứng lên vòng tay:

- Vị này đây có lẽ là đại nương Mộng Trâm chăng?
Nhị nương Mộng Trang gật đầu nói thay:
- Đúng vậy chẳng sai.
Đại nương ngắm nhìn Trương Thiên Trung rồi thốt khẽ:
- Quả nhiên rất giống Trương Hổ Hầu.
- Tại hạ là Trương Thiên Trung, từ xa tới đây bái kiến đại nương, và muốn thỉnh cầu một việc.
Đại nương Mộng Trâm bước tới ghế ngồi, rồi từ tốn nói:
- Ta có nghe nhị nương nói sơ qua về yêu cầu của thiếu hiệp, nhưng trước khi trả lời những gì thiếu hiệp cần biết, đại nương ta muốn hỏi một câu.
Trương Thiên Trung cúi đầu đáp:
- Đại nương cứ việc hỏi, tại hạ xin hầu đáp.
- Ta nghe nhị nương nói thiếu hiệp là con trai của Mộng Lan Hoa?
Trương Thiên Trung gật đầu:
- Vâng, đúng như vậy.
Đại nương Mộng Trâm lại hỏi:
- Song có cái vật gì làm bằng chứng thiếu hiệp là con của Mộng Lan Hoa?
Trương Thiên Trung đáp:
- Sư phụ tại hạ có thể chứng minh được điều đó.
Nhị nương bèn hỏi:
- Vậy sư phụ thiếu hiệp tôn danh và ngoại hiệu là gì?
Trương Thiên Trung đắn đo một lúc rồi mới chịu lên tiếng:
- Trước lúc rời núi, sư phụ của tại hạ có căn dặn là không thể tiết lộ điều gì về tôn sư cả, cho nên tại hạ không thể phụng cáo.
Nhị nương Mộng Trang chậm rãi nói:
- Nếu thiếu hiệp không chịu nói ra thì làm sao chúng tôi có thể tin được.
Đại nương Mộng Trâm từ từ cất giọng:
- Thật ra ta nghe nhị nương Mộng Trang nói lại thiếu hiệp biết Ảo ảnh ma pháp, bao nhiêu đó cũng đủ để ta nhận định giữa thiếu hiệp và Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo có mối quan hệ ra sao. Nhưng ta muốn thiếu hiệp chứng thực điều này.
Trương Thiên Trung ngạc nhiên nhìn qua nhị nương Mộng Trang. Chàng ngơ ngác hỏi:
- Tại hạ đâu có nói gì với nhị nương Mộng Trang. Tại hạ Ở đây tuy được hai hôm, nhưng trong hai ngày ấy nào có gặp nhị nương Mộng Trang?
Cao Phi Trí xen vào:

- Trương huynh không nên thắc mắc, vì tất cả đều do tại hạ kể lại cho nhị nương Mộng Trang biết.
Trương Thiên Trung vỡ lẽ, gật đầu:
- Thì ra là vậy. Nếu thế tại hạ không cần giấu giếm làm gì nữa, Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo chính là gia sư của tại hạ.
Đại nương thở hắt ra:
- Như vậy những gì ta đoán thật không sai.
Trương Thiên Trung nhíu mày:
- Chẳng hay Đại nương đã đoán được những gì?
Đại nương Mộng Trâm thốt khẽ:
- Nếu quả thật thiếu hiệp là môn đồ của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo thì nên lập tức rời khỏi Đường môn mới mong bảo toàn tánh mạng.
Trương Thiên Trung lấy làm lạ hỏi:
- Tại sao? Không lẽ giữa gia sư của tại hạ và Đường môn phu nhân có mối cừu thù?
Đại nương Mộng Trâm nói khẽ:
- Vấn đề này ta cũng không rõ, nhưng chỉ biết lão thái thái khi nghe nhắc tới tên Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo là thường hay nổi giận.
Trương Thiên Trung thở dài:
- Thật là kỳ lạ! Nếu vậy tại hạ sẽ đi ngay sau khi tìm hiểu về thân thế. Đại nương, xin cho biết có phải Mộng Lan Hoa là con gái của Đường môn phu nhân không?
Đại nương khẽ liếc mắt nhìn quanh, chậm rãi thốt:
- Mười bảy năm trước ta có nghe lão thái thái nói đến tên Mộng Lan Hoa một đôi lần, nhưng sau đó...
Đại nương Mộng Trâm bỏ lửng câu nói. Cao Phi Trí thấy vậy bèn giục:
- Rồi sau đó thế nào hả mẹ?
Đại nương Mộng Trâm thở hắt ra một cái, chép miệng:
Có một lần lão thái thái không biết đi đâu trở về bổn cung, nét mặt giận dữ và luôn miệng nói:
"Mộng Lan Hoa ngươi giỏi lắm, từ nay ta sẽ không bao giờ nhắc tới ngươi nữa.".
Và từ đó không bao giờ nghe thái thái nói tới cái tên này nữa.
Cao Phi Trí gật đầu:
- Thảo nào khi gặp Trương huynh tại Cam Túc, người cứ hỏi tới tên Mộng Lan Hoa mà tại hạ thì hoàn toàn không biết.
Trương Thiên Trung nhíu mày:
- Chẳng lẽ một người như Đại nương mà hoàn toàn không biết gì về Mộng Lan Hoa?

Đại nương Mộng Trâm lắc đầu:
- Thật sự ta cũng không biết Mộng Lan Hoa là ai, và có quan hệ ra sao với Đường môn phu nhân. Về chuyện này phải hỏi lão thái thái mới rõ.
Trương Thiên Trung chớp mắt làm ra vẻ thắc mắc hỏi:
- Tại hạ có một điểm khó hiểu, muốn Đại nương giải thích giùm.
- Ngươi cứ nói.
Trương Thiên Trung nói tiếp:
- Đại nương không biết Mộng Lan Hoa, thế sao lại nói tại hạ giống Trương Hổ Hầu.
Vậy vị Trương Hổ Hầu kia có mối quan hệ thế nào với Đường môn?
Đại nương Mộng Trâm nhìn Trương Thiên Trung một cái rồi chẳng nói gì. Nhị nương Mộng Trang lên tiếng nói thay:
- Trương Hổ Hầu chẳng quan hệ gì với Đường môn cả, mà là... tình nhân năm xưa của Đại nương.
Mọi người "ồ" lên một tiếng. Đại nương Mộng Trâm buồn bã thốt:
- Chuyện này ta giấu kín bao năm nay, không tiết lộ ra ngoài. Duyên phận là do trời định, cuối cùng Trương Hổ Hầu đi yêu một cô gái khác.
Trương Thiên Trung hỏi:
- Vậy Đại nương có biết cô gái mà Trương Hổ Hầu yêu thương là ai hay không?
Đại nương Mộng Trâm u sầu đáp:
- Từ lúc ta biết Trương Hổ Hầu ôm cầm sang thuyền khác, lòng ta rất oán hận và từ đó ta xa lánh chuyện đời, về Đường môn ẩn dật cho tới nay.
Cao Phi Trí nói:
- Như thế mẹ cũng không biết cô gái đó là ai sao?
Đại nương Mộng Trâm lắc đầu. Trương Thiên Trung buồn nói:
- Câu chuyện càng nói ra lại càng thêm phức tạp, làm tại hạ không hiểu gì cả. Theo ý của tại hạ phải liều một phen đến bái kiến Đường môn phu nhân may ra có thể tìm ra sự thật.
Nhị nương Mộng Trang giật mình xua tay:
- Chớ có liều lĩnh. Lão thái thái không thích tiếp người ngoài, vả lại ngươi là Đường môn của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo càng không thể gặp mặt.
- Nói như vậy chẳng lẽ suốt đời tại hạ cũng không biết thân thế mình hay sao?
Đại nương Mộng Trâm thở dài, từ tốn cất giọng:
- Hãy thong thả, đợi lúc có dịp thuận tiện, ta sẽ hỏi lão thái thái mọi

chuyện của thiếu hiệp.
- Nhưng biết đến bao giờ?
Đại nương Mộng Trâm đáp:
- Cái này còn tùy thuộc vào thời gian.
- Nếu vậy tại hạ không thể nào chờ được, bởi tại hạ còn rất nhiều chuyện để làm.
Đại nương hãy giúp tại hạ diện kiến Đường môn phu nhân.
Đại nương Mộng Trâm cất giọng dứt khoát:
- Ta không thể.
Trương Thiên Trung lên tiếng quả quyết:
- Chẳng còn cách nào khác hơn, vậy tại hạ cam thất lễ.
Nói đoạn chàng xoay người lại, định phóng ra cửa, bất chợt thân người lảo đảo chợt té. Trương Thiên Trung có cảm giác đầu óc quay cuồng, thân người chao đảo, cơ hồ trời đất như nghiêng ngửa.
Cao Phi Trí nhìn thấy bước tới đỡ lấy chàng, lo âu hỏi:
- Trương huynh làm sao thế?
- Tại hạ thấy đau ở sau ót.
Cao Phi Trí dìu Trương Thiên Trung tới ghế ngồi xuống rồi vạch cổ áo ra xem. Mọi người đều nhìn vào chỗ vết bầm ở ót của chàng. Sau hai ngày vết bầm đã lan rộng ra lớn hơn đầu ngón tay cái, màu sắc đỏ có pha lẫn tím đen.
Đại nương Mộng Trâm nói liền:
Thiếu hiệp trúng Ưng Vương thần đơn?
Trương Thiên Trung hỏi ngược lại:
- Sao Đại nương biết đó là Ưng Vương thần đơn?
Đại nương Mộng Trâm đáp:
- Người trúng Ưng Vương thần đơn rất dễ nhận ra. Có phải ngươi thấy say xẩm và khi đứng cơ hồ muốn té?
Trương Thiên Trung gật đầu:
- Quả đúng như vậy.
Cao Phi Trí thốt:
- Vậy thế thì đúng là Trương huynh bị trúng Ưng Vương thần đơn rồi.
Đại nương Mộng Trâm lộ sắc mặt suy tư, lẩm bẩm:
- Thiếu hiệp đã gặp Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng?
- Không có, tại hạ bị Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đả thương này.
Đại nương Mộng Trâm cau mày:
- Là Doãn Chí Bình, không lý nào.
Nhị nương Mộng Trang thắc mắc hỏi:
- Đại tẩu nói vậy chắc có ngụ ý gì?

Đại nương Mộng Trâm chép miệng:
- Theo truyền thuyết thì Ưng Vương thần đơn là độc chiêu của Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng, nhưng cao nhân ấy bỗng nhiên mất tích trên chốn giang hồ, cho đến nay không ai biết sống chết ra sao.
Trương Thiên Trung nói:
- Thế thì tại sao Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lại biết sử dụng độc chiêu ấy?
Đại nương Mộng Trâm nheo mắt:
- Ta cũng lấy làm lạ lắm, không lẽ Doãn Chí Bình có mối quan hệ với vị cao nhân La Vô Vọng?
Nhị nương Mộng Trang lắc đầu:
- La Vô Vọng là bậc chính nhân quân tử, làm sao có thể quan hệ với một tên ma đầu như gã U Hồn giáo chủ.
Đại nương Mộng Trâm buông giọng:
- Dẫu sao Doãn Chí Bình biết Ưng Vương thần đơn, ta nghĩ ắt bên trong có ẩn khúc gì đây.
Trương Thiên Trung hỏi:
- Đại nương! Nếu người trúng độc này thì tánh mạng sẽ ra sao? Và có thuốc nào giải được hay không?
Đại nương Mộng Trâm thở ra chán chường:
- Muốn giải được độc tố của Ưng Vương thần đơn thì phải có chính thuốc giải của nó, bằng không sau hai tháng sẽ vỡ tim mà chết.
Trương Thiên Trung lộ vẻ buồn rầu, chán nản. Thấy vậy Cao Phi Trí lên tiếng:
- Trương huynh không nên buồn phiền. Sống chết có số, vả lại U Hồn giáo chủ hạ độc được tất phải giải được.
Trương Thiên Trung thảng thốt nói:
- Không phải tại hạ sợ chết, nhưng vì chưa biết rõ kẻ thù giết hại cha mẹ mình là ai, thân thế ra sao? Và còn một số việc chưa hoàn thành nên chưa muốn bị hủy diệt.
Nhị nương Mộng Trang lên tiếng:
- Ta nghe Cao điệt nói lại, Doãn Chí Bình bắt sống Tống Kim Bình về U Hồn Cốc chẳng qua là muốn cô nương ấy chép lại cuốn Đường môn độc kinh.
Trương Thiên Trung vội vàng lên tiếng:
- Nhị nương an tâm, Tống Kim Bình sẽ không bao giờ chép lại cho U Hồn giáo chủ.
Nhị nương Mộng Trang cười lạt:
- ÝÙ ta không phải vậy, ta muốn nói hãy mau chóng thông báo việc thiếu hiệp trúng độc cho Tống cô nương biết.

Đại nương Mộng Trâm chưa hiểu, bèn hỏi:
- Nhị muội nói vậy có phải muốn dùng Đường môn độc kinh để trao đổi thuốc giải cho Trương Thiên Trung?
- Đại tẩu hiểu sai ý của muội rồi. hiện Nhụy Ngọc Miêu đã trúng Truy thập kim ngân trâm. Ta có thể chấp nhận cho Tống Kim Bình giải độc khi nào Doãn Chí Bình chịu đưa thuốc giải cho ta.
Cao Phi Trí tỏ ra hài lòng:
- Nhị nương nói có lý lắm. Một đổi một xem ra cũng công bằng đấy chứ, như vậy vừa bảo đảm được sự tuyệt mật của cuốn Đường môn độc kinh, mà còn cứu được tính mạng của Trương Thiên Trung nữa.
Trương Thiên Trung vòng tay xúc động nói:
- Đa tạ sự ân cần của các vị. Tấm thâm tình này làm tại hạ cảm kích vô cùng.
Nhưng đây là chuyện riêng của tại hạ và U Hồn giáo chủ, không dám để các vị nhọc công như vậy.
Đại nương Mộng Trâm bật cười:
- Thiếu hiệp lại khách sáo nữa rồi. Tống Kim Bình vì cuốn Đường môn độc kinh mà bị Doãn Chí Bình bắt đi, thiếu hiệp cũng vì nó mà mang độc khí trong người. Vậy sao không có liên quan đến Tứ Xuyên Đường môn?
Trương Thiên Trung thở dài:
- Biết làm sao bây giờ? Tại hạ thật bất tài.
Cao Phi Trí bèn hỏi:
- Thưa mẹ, độc tố trong người Trương huynh tuy không có thuốc giải ở đây, nhưng trong thời gian này có ảnh hưởng gì tới sức khỏe không?
Đại nương Mộng Trâm lắc đầu:
- Tuy trong thời gian này độc tố chẳng hại gì, nhưng cứ sau bảy ngày phải bị hành hạ một lần. Và cứ mỗi lần sự đau đớn lại gia tăng lên. Nếu muốn giữ mức độ đau đớn không thay đổi, chỉ có một cách.
Cao Phi Trí nhìn Đại nương Mộng Trâm nói:
- Cách gì thưa mẹ?
Đại nương Mộng Trâm thở hắt ra lộ vẻ khó nói, rồi đưa mắt nhìn Trương Thiên Trung nét mặt trầm buồn.
Trương Thiên Trung vội lên tiếng:
- Đại nương đừng ngại, cứ nói ra đi. Dẫu có khó khăn đến đâu tại hạ cũng quyết vượt qua để giữ các mạng, lo tròn những việc cần làm.
Nhị nương Mộng Trang nói:
- Đại tẩu hãy nói ra xem sao, nếu phải lội suối trèo đèo để tìm thảo dược, chuyện đó muội không từ nan.

Đại nương Mộng Trâm nhăn mặt:
- Vấn đề ở đây không phải là vượt suối trèo non gì, nếu vậy còn dễ hơn điều mà ta sắp nói ra đây.
Cao Phi Trí nhíu mày:
- Chuyện gì mà khó khăn đến thế?
Đại nương Mộng Trâm cất giọng:
- Đó là phải sử dụng Côn La thần công ức chế Ưng Vương thần đơn- được như vậy may ra Trương Thiên Trung mới bớt đau đớn.
Cao Phi Trí cười xòa:
- Ngỡ là chuyện gì khó, về việc này hài nhi có thể giúp đỡ được Trương huynh.
Nhị nương Mộng Trang xua tay:
- Cao điệt nói vậy sao phải. Côn La thần công của Đường môn là tuyệt thế võ công, đâu phải muốn sử dụng bừa bãi là được hay sao?
Đại nương Mộng Trâm lên tiếng:
- Nhị muội đừng lo, cho dù Trí như có muốn giúp Trương Thiên Trung, tỷ đây cũng đâu đồng ý.
Cao Phi Trí nhướng mày:
- Kìa, sao mẹ lại nói vậy?
- Hài nhi, hãy nghe mẹ nói hết đã.
Nói đoạn, Đại nương Mộng Trâm im lặng một chút, sau đó mới chịu nói tiếp:
- Côn La thần công có thể làm tiết giảm sự đau đớn của Ưng Vương thần đơn, song muốn được vậy, người sử dụng phải có một nội lực thâm hậu. Có như vậy mới mong giúp Trương Thiên Trung ức chế hoàn toàn độc tố.
Cao Phi Trí chớp mắt:
- ÝÙ của mẹ là với nội lực của hài nhi bây giờ chưa để giúp Trương huynh?
- Đúng vậy! và ngược lại còn làm cho độc tố phát tán nhanh hơn, đi thẳng vào tim mà chết.
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Có phải Đại nương muốn nói người có thể giúp tại hạ đó là Đường môn phu nhân?
Đại nương Mộng Trâm gật đầu:
- Chính là vậy, không sai.
Cao Phi Trí nhăn mặt:
- Mẫu thân vừa nói Trương huynh không thể gặp lão thái thái, rồi bây giờ nói giúp được Trương Thiên Trung cũng là lão thái thái, sao mâu thuẫn vậy?

Đại nương Mộng Trâm so vai:
- Bởi thế cho nên mẹ mới bảo là rất khó khăn.
Trương Thiên Trung âu sầu thốt:
- Nếu việc là vậy, tại hạ nghĩ chúng ta không nên cố chấp làm gì. Tại hạ chỉ lấy làm tiếc những gì mình chưa làm được.
Cao Phi Trí trấn an:
- Trương huynh chớ bi lụy như thế. Hay là để tại hạ thỉnh cầu lão thái thái xem sao?
Đại nương Mộng Trâm lắc đầu:
- Làm vậy chỉ có nước là giết chết Trương Thiên Trung mà thôi.
Cao Phi Trí chép miệng:
- Thưa mẹ, không thử thì làm sao biết. Cứ để hài nhi gặp lão thái thái xem sao.
Bất thình lình có tiếng cười nổi lên ngân vang như tiếng chuông ngân. Tiếp theo đó là một giọng nói rền vang:
- Dám đưa người lạ vào bổn cung, còn đòi đến gặp ta. Cao điệt, ngươi còn có coi ta là lão thái thái nữa hay không?
Nhị nương Mộng Trang hốt hoảng:
- Chết rồi, lão thái thái đã đến.
Trương Thiên Trung nghĩ nhanh trong đầu:
"Nếu số mình đã đứt thì ở đâu rồi cũng sẽ chết. Tại sao mình không thử một phen, biết đâu chừng trong cái rủi lại có cái may.".
Nghĩ đoạn Trương Thiên Trung vòng tay nói to:
- Vãn bối là Trương Thiên Trung xin được khấu kiến Đường môn phu nhân.
Đại nương Mộng Trâm nói khẽ:
- Thiếu hiệp, ngươi không sợ chết sao?
Trương Thiên Trung dõng dạc đáp:
- Nếu số đã chết thì trốn tránh cũng không thoát. Tại hạ đây suy nghĩ kỹ rồi.
Tiếng cười lúc này có vẻ gần hơn, nên âm lượng rất lớn, làm cho Trương Thiên Trung nghe chói cả tai.
- Tiểu tử ngươi cũng gan dạ lắm. Nhưng ngươi có biết luật lệ của Tứ Xuyên Đường môn ta ra sao không?
Trương Thiên Trung chắp tay, đáp:
- Vãn bối biết, không thể tiếp người ngoài, bất cứ là ai khi đã đến Đường môn thì chỉ có một con đường là tử lộ.
- Thế tại sao ngươi còn dám đến?
Trương Thiên Trung hiên ngang nói:
- Vãn bối xem cái chết nhẹ tợ lông hồng, nào có xá chi, chỉ mong

diện kiến được Đường môn phu nhân.
- Ta ở đây!
Trương Thiên Trung giật mình xoay người lại. Chàng đã thấy một người đàn bà trạc ngoài sáu mươi, đầu tóc bạc phơ, nhưng nét thiên kiều vẫn còn phảng phất trên khuôn mặt trái xoan của bà.
Chàng nhủ thầm trong bụng:
"Bà lão thờ xuân sắc có lẽ là một thiếu nữ tuyệt thế. Nay tuổi đã ngoài lục tuần mà vẫn còn đẹp.".
Đại nương, Nhị nương vừa thấy người đàn bà, đã lật đật cúi đầu khép nép thốt:
- Trâm nhi và Trang nhi bái kiến lệnh mẫu!
Cao Phi Trí cũng chắp tay:
- Tiểu điệt khấu kiến lão thái thái.
Trương Thiên Trung thấy mọi người vài chào lão thái thái, chàng bèn vòng tay cúi đầu, nhã nhặn cất giọng:
- Vãn bối Trương Thiên Trung cúi đầu tham bái Đường môn phu nhân.
Vừa cúi đầu chào, trong bụng Trương Thiên Trung đã nghĩ:
"Đường môn phu nhân quả nhiên là lợi hại. Nội lực thâm hậu, không biết vào được trong nhà bằng cách nào, sao mình chẳng hay biết gì?".
Nhìn sắc diện của Trương Thiên Trung, Đường môn phu nhân hỏi:
- Tiểu tử, ngươi đang nghĩ gì đó? Có phải nghĩ xấu về ta hay không?
Trương Thiên Trung xua tay nói:
- Vãn bối nào dám thế.
Đường môn phu nhân lên tiếng:
- Ngươi làm sao vào được bổn cung và quen với ai trong này?
Cao Phi Trí vội lên tiếng trả lời:
- Da, đó là bạn của tiểu điệt. Trương huynh có chút việc muốn thỉnh cầu lão thái thái.
Đường môn phu nhân gằn giọng:
- Cao điệt, cháu có biết dẫn người lạ vào bổn cung là sái với nội quy của Đường môn hay không?
- Dạ, tiểu điệt biết. Nhưng Trương huynh đây có một thân thế rất là đặc biệt, mong thái thái giúp cho huynh ấy.
Đường môn phu nhân hứ khẽ một tiếng:
- Hai mươi năm nay ta không hề rời khỏi Đường môn nửa bước thì làm gì biết chuyện nào đã xảy ra ngoài giang hồ.
Trương Thiên Trung vòng tay nói:
- Vãn bối chỉ hỏi về thân thế của mình mà thôi.

Tiếng cười bật ra nghe chói tai. Đường môn phu nhân quắt mắt nhìn Trương Thiên Trung:
- Ngươi cho Đường môn là bảo sanh viện hay sao mà tới đây điều tra thân phận? Nể tình ngươi là bạn của Cao điệt nên ta phá lệ một lần tha mạng, khôn hồn thì rời khỏi đây ngay.
Trương Thiên Trung bèn thốt:
- Thật sự vãn bối muốn được Đường môn phu nhân giúp cho, được vậy quyết sẽ không quên ơn, bằng ngược lại vãn bối sẽ không đi đâu hết.
- To gan!
Đường môn phu nhân đập mạnh tay xuống bàn đánh rầm một cái, nét mặt bà bừng giận đỏ ngầu:
- Ngươi dám chống đối lại ta sao?
Trương Thiên Trung lắc đầu:
- Vãn bối nào dám thế.
Đại nương Mộng Trâm thấy Đường môn phu nhân giận dữ, bèn lên tiếng cản ngăn:
- Xin mẹ bớt giận. Thiếu hiệp đây vì quá nóng lòng muốn tìm hiểu thân thế của mình, nên bất chấp nguy hiểm mới thốt ra những lời thất kính vừa rồi.
Đường môn phu nhân cau mày:
- Chẳng lẽ thân thế của gã tiểu tử này ta biết hay sao?
Cao Phi Trí thốt:
- Tiểu điệt không dám chắc, nhưng theo lời Trương huynh nói lại thì ít nhiều gì có mối liên hệ?
Đường môn phu nhân nói:
- Vậy ngươi nói nghe thử.
Trương Thiên Trung nhanh miệng đáp:
- Vãn bối muốn biết Mộng Lan Hoa là gì của phu nhân.
- To gan! Dám nhắc con tiện tỳ ấy trước mặt ta, ngươi thật hết ham sống rồi đó.
Dứt lời chỉ thấy bàn tay của Đường môn phu nhân hất ra một cái thật nhẹ, nhưng ghê gớm thay, một nội lực hùng hậu đã ập tới, quét ngang một đường làm Trương Thiên Trung đứng không muốn vững.
Đại nương Mộng Trâm, Nhị nương Mộng Trang hốt hoảng lên tiếng cản ngăn:
- Xin mẹ nương tay kẽo không giết chết hắn mất.
- Lui ra mau. Các ngươi còn bênh người ngoài nữa hay sao?
Cao Phi Trí đỡ lấy thân người Trương Thiên Trung lên tiếng:
- Lão thái thái nương tay cho.

Đường môn phu nhân quát:
- Tiểu tử, Mộng Lan Hoa là gì của ngươi?
- Là thân mẫu của vãn bối.
Đường môn phu nhân giật mình:
- Vậy ngươi là con trai của Trương Hổ Hầu sao?
- Vãn bối cũng không biết? Theo lời của phu nhân vậy vãn bối chính là con trai của Trương Hổ Hầu rồi.
Đường môn phu nhân gắt giọng:
- Nếu quả thật ngươi là con trau của Trương Hổ Hầu và Mộng Lan Hoa thì ta nhất định không để cho ngươi sống được.
Trương Thiên Trung giật mình. Chàng không hiểu gì cả. Tại sao Đường môn phu nhân cứ khăng khăng đòi lấy mạng của chàng khi biết được sự thật về thân thế của chàng.
Trương Thiên Trung cất giọng:
- Phu nhân, tại sao cứ đòi giết vãn bối là sao?
- Thắng được ta thì ta sẽ giải thích cho ngươi biết.
Lời nói vừa dứt, toàn thân Đường môn phu nhân đã khởi động, thoắt một cái đã lướt tới bên cạnh Trương Thiên Trung.
Cao Phi Trí thấy vậy vội đưa tay định gạt một cái, nhưng chàng chưa kịp làm gì đã bị Đường môn phu nhân phất tay một cái, toàn thân chàng bị hất bổng lên và bị ném về phía đằng xa.
Một vị chưởng môn như Cao Phi Trí vậy mà giờ đây đứng trước Đường môn phu nhân chẳng khác nào con cừu non đứng trước chúa sơn lâm, như cơn gió thoảng đối đầu với cơn phong ba bão táp.
Cũng may là có Đại nương Mộng Trâm và Nhị nương Mộng Trang ở cạnh đó đỡ lấy thân ngươi của Cao Phi Trí nên chàng không hề gì.
Còn Trương Thiên Trung nhìn thấy Cao Phi Trí bị một cái phất tay thôi đã bay về phía đằng kia, nên chàng chẳng dám coi thường, vội thi triển Ảo ảnh ma pháp thoát đi.
Đường môn phu nhân có vẻ giật mình khi nhìn thấy Trương Thiên Trung sử dụng lối khinh công ấy, bà trố mắt ngạc nhiên, chờ cho Trương Thiên Trung hạ người xuống đất, bà mới lên tiếng hỏi:
- Tiểu tử, có phải vừa rồi ngươi sử dụng Ảo ảnh ma pháp?
Trương Thiên Trung đáp:
- Đường môn phu nhân quả có đôi mắt tinh tường, thật chẳng sai, đó là Ảo ảnh ma pháp.
- Ngươi là gì của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Trương Thiên Trung đáp:
- Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo là gia sư của vãn bối.
Nghe đến tên Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, Đường môn phu nhân trợn

trừng đôi mắt, toàn thân run lên và hét to:
- Bọn đàn ông các ngươi không ai đáng sống trên đời này hết.
Dứt lời, tả chưởng phất ra một cái, luồng gió mạnh như vũ bão đã ào ạt táp vào người Trương Thiên Trung. Khí thế chẳng khác nào sóng trào thác lũ.
Trương Thiên Trung tự biết không thể đối phó với luồng chưởng phong ấy, theo bản năng sinh tồn, chàng liền cất người để phóng đi. Nhưng lần này Đường môn phu nhân đã chuẩn bị trước.
Bà vừa thấy Trương Thiên Trung cất mình toan phóng đi, lập tức hữu chưởng giơ cao phát ra một đạo kình quang.
Cao Phi Trí đứng ngoài thấy, vội la khẽ lên một tiếng:
- Coi chừng!
Trương Thiên Trung không dám chậm trễ, nhanh chóng phóng chưởng phản kích:
Ầm...
Một tiếng nổ vang rền, thân người của Trương Thiên Trung bị luồng chưởng lực hất lên cao đánh mạnh một cái, ngã ra đất, máu ướt cả vành miệng, không còn đứng dậy nổi.
Đường môn phu nhân bật cười:
- Lão già chết tiệt ấy không dám tới gặp ta lại để ngươi tới đây. Ta cũng chẳng ngại gì mà không đưa ngươi sớm đi âm phủ.
Nói đoạn lướt tới, đưa cao tay chưởng toan giáng xuống.
Trương Thiên Trung cứ ngỡ số mình đã dứt, nên chàng đành nhắm mắt chờ chết, nhưng chàng chẳng nghe động tịnh gì, bèn mở mắt ra nhìn thì thấy Đường môn phu nhân cũng đang nhìn chàng trân chối.
Trương Thiên Trung lấy làm lạ nhưng không dám hỏi. Đường môn phu nhân bèn thốt:
- Tiểu tử, ở đâu ngươi có miếng Kim Tiền, có phải của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo đã cho ngươi?
Trương Thiên Trung vẫn ở nguyên vị trí, chàng nói:
- Đường môn phu nhân hỏi vãn bối quá nhiều việc.
- Không được nhiều lời, hãy trả lời ta mau.
Trương Thiên Trung hiểu nếu chọc giận Đường môn phu nhân chỉ có chuốc họa vào thân nên chàng gật đầu, đáp:
- Miếng Kim Tiền đó đúng là vật của sư phụ vãn bối cho.
Đường môn phu nhân bước tới đưa tay giật phăng miếng Kim Tiền, làm Trương Thiên Trung hốt hoảng đưa tay toan giữ lại nhưng đã trễ.
Chàng đứng bật dậy, định chạy lại để giành lại, nhưng chỉ vài nước thì thân người đã loạng choạng.
Cao Phi Trí thấy vậy liền chạy tới đỡ lấy.

Đường môn phu nhân lấy làm lạ, hỏi:
- Hắn làm sao vậy?
Đại nương Mộng Trâm liền thưa:
- Thiếu hiệp này đã trúng phải Ưng Vương thần đơn. Lúc nãy Trâm nhi định nhờ mẹ dùng Côn La thần công ức chế.
Bên này, Trương Thiên Trung bất chợt phun ra một ngụm máu tươi, rồi té quỵ xuống.
Nguyên nhân là bởi chàng dùng quá sức nên nội lực kiệt cạn, cộng vào đó bị trúng độc của U Hồn giáo chủ, nên không gượng nổi.
Đường môn phu nhân bèn ra lệnh:
- Lập tức đỡ hắn ngồi dậy.
Đại nương Mộng Trâm và Cao Phi Trí không dám chậm trễ, bèn dìu Trương Thiên Trung ngồi xếp bằng dưới đất.
Đường môn phu nhân hét lên một tiếng, bất thần người phóng lên cao, đảo lộn mấy vòng rồi cuộn tròn, xoay như con vụ trên không. Thân pháp của bà thật là kỳ ảo.
Đường môn phu nhân ra lệnh:
- Đại nương, Nhị nương, hãy mau đánh vào huyệt Linh đài và Như trung huyệt, cùng ta đả thương kinh mạch cho hắn.
Không dám cải lệnh, Đại nương Mộng Trâm phóng tới đưa tay đánh vào giữa ngực của Trương Thiên Trung còn Nhị nương Mộng Trang cũng bay vòng ra phía sau, đẩy mạnh tay vào giữa lưng cho chàng.
Đường môn phu nhân từ trên cao bay vụt tới, đầu của bà đưa xuống đất, hai chân chập lại, đưa thẳng lên trời, tựa như người ta đang "trồng chuối" rồi tay phải bà đặt lên huyệt Bách hội trên đỉnh đầu của Trương Thiên Trung truyền lực vào.
Cao Phi Trí đứng ngoài nhìn, chàng biết đây là lúc quan trọng nên không dám hỏi han gì mà chỉ đứng cảnh giới.
Độ gần tàn một cây nhang, Đường môn phu nhân thu tay về, bước xuống đất.
Rồi bà ngồi xếp bằng, điều hòa lại khí huyết vừa tiêu hao.
Thời gian lặng lẻ trôi qua, cho đến một lúc, Trương Thiên Trung mở bừng mắt ra cùng lúc Đường môn phu nhân cũng vừa điều hòa xong.
Bà nói với Đại nương Mộng Trâm:
- Hãy xem vết bầm trên ót coi sao?
- Dạ!
Đại nương Mộng Trâm vạch áo Trương Thiên Trung xem vết thương, rồi bẩm báo:
- Thưa mẹ, Ưng Vương thần đơn đã nhỏ lại bằng hạt đậu.
Đường môn phu nhân gật nhẹ đầu:

- Vậy thì tốt rồi, tiểu tử, trong người của ngươi có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm, cộng thêm Côn La thần công của ta, tính mạng không đến nỗi nào đâu.
- Đa ta Đường môn phu nhân đã ra tay cứu giúp.
Đường môn phu nhân khoát tay:
- Đừng vội cảm ơn ta làm gì. Ta cứu ngươi là vì miếng Kim Tiền này chứ không phải vì ngươi. Nhưng phải nhớ lấy một điều, sau hai tháng không tìm được thuốc giải của Ưng Vương thần đơn thì mạng ngươi coi như chấm hết.
Trương Thiên Trung vòng tay:
- Đa tạ Đường môn phu nhân nhắc nhở. Vãn bối chỉ cần trong thời gian này chất độc đừng hành hạ để vãn bối còn lo một số việc.
Đường môn phu nhân đứng dậy thốt:
- Bây giờ ngươi rời khỏi Đường môn mau.
- Nhưng...
Đường môn phu nhân đã đưa tay cản lại:
- Ta không nói gì cho ngươi biết đâu, ở lại đây cũng vô ích. Đại nương Mộng Trâm tiễn khách.
Dứt lời, Đường môn phu nhân bỏ đi thẳng ra ngoài.
Trương Thiên Trung toan lên tiếng, nhưng Cao Phi Trí đã ngăn lại:
- Một khi lão thái thái đã nói quyết không sửa lời. Trương huynh có hỏi gì thêm cũng vô ích mà thôi.
Trương Thiên Trung lên tiếng:
- Nhưng tại hạ chưa hỏi được những gì cần biết.
Đại nương Mộng Trâm cất giọng:
- Thiếu hiệp chớ quá nôn nóng làm chi. Ta nghĩ trước sau gì có ngày rồi thiếu hiệp cũng biết rõ thân phận của mình thôi.
Trương Thiên Trung thở dài, nét mặt buồn ảm đạm. Cao Phi Trí bèn hỏi:
- Giờ Trương huynh định đi đâu?
- Tại hạ sẽ đến U Hồn Cốc để cứu Tống Kim Bình.
Cao Phi Trí lo lắng:
- Với tình trạng sức khỏe của Trương huynh bây giờ, chưa hẳn địch nổi Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc chứ đừng nói đến U Hồn giáo chủ.
Trương Thiên Trung trấn an:
- Cao huynh yên tâm. Tại hạ sẽ tùy cơ ứng biến.
Cao Phi Trí gật đầu:
- Nếu Trương huynh đã quyết, tại hạ không dám cản. Để khi nào lo xong việc ở Đường môn, tại hạ sẽ đến U Hồn Cốc một chuyến.

Trương Thiên Trung vòng tay bái chào:
- Vậy hẹn gặp lại tại U Hồn Cốc.
Đại nương Mộng Trâm lên tiếng:
- Thiếu hiệp hãy bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ.
Mọi người chào nhau, sau đó Cao Phi Trí tiễn Trương Thiên Trung ra khỏi Đường môn. Hai người bịn rịn hồi lâu rồi mới chịu chia tay.
* * *..
Trương Thiên Trung từ biệt Cao Phi Trí xong, chàng nhắm hướng U Hồn Cốc đi tới, vừa đi Trương Thiên Trung vừa suy nghĩ miên man. Chàng không rõ tại sao khi nhắc đến tên mẹ chàng là Mộng Lan Hoa thì Đường môn phu nhân lại nổi giận lên như vậy. thật ra mẹ của chàng và Đường môn phu nhân có mối quan hệ ra sao? Chàng không sao hiểu nổi, ngay đến cả Đại nương Mộng Trâm cũng không hề biết chút gì trong câu chuyện đó.
Trương Thiên Trung lại nhớ tới lời của sư phụ, người có nói khi chàng sắp xuống núi rằng Đường môn phu nhân chỉ có hai người con gái là Đại nương Mộng Trâm và Nhị nương Mộng Trang. Nếu như vậy mẹ của chàng là ai, sao lại tự nhận là con của Đường môn phu nhân?
Trương Thiên Trung cũng lấy làm lạ là Côn La Thần Nữ Đường môn phu nhân bà không phủ nhận, mà cũng không thừa nhận Mộng Lan Hoa là ai, và có quan hệ ra sao với bà. Sự thật câu chuyện như thế nào, khiến Trương Thiên Trung rất khó chịu.
Và còn chuyện của sư phụ chàng là Đường môn phu nhân. Tại sao bà lại giận dữ khi biết chàng là môn đồ của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, rồi định giết chết chàng, nhưng sau khi thấy miếng Kim Tiền thì bà lại thôi ngay ý định, còn dùng Côn La thần công để trị thương cho chàng.
Miếng Kim Tiền đó có ý nghĩa gì khiến Đường môn phu nhân thay đổi thái độ một cách kỳ lạ.
Càng nghĩ Trương Thiên Trung càng thấy đầu óc của mình rối bù, không có một cơ may nào sáng tỏ cả.
Trương Thiên Trung chỉ còn biết thở dài ngao ngán, chàng cảm thấy thân thế của mình mờ mịt quá. Duy có một việc là chàng đã biết được rằng Trương Hổ Hầu chính là cha của mình, song hiện nay ông ta ở đâu và ra sao thì chàng không rõ.
Tâm tư mang nặng một nỗi sầu về thân thế và nỗi lo ngại cho Tống Kim Bình đầy ắp trong lòng khiến Trương Thiên Trung bồn chồn không yên.
Thơ thẩn cất bước, đầu óc miên man thả hồn theo những suy nghĩ

mông lung, Trương Thiên Trung cũng không rõ mình đang bước đi đâu.
Chàng đứng lại để quan sát mới thấy rằng mình đã đi được một đoạn đường dài quanh một ngọn núi khá xa.
Trương Thiên Trung thấy trước mặt là một rừng cây chen chúc rậm rạp. Trông cảnh địa thì biết ngay đây là nơi không có người đặt chân đến bao giờ. Nhưng có điều lạ là dường như ở khoảng giữa có một thông lộ đã được phát hoang.
Trương Thiên Trung lấy làm lạ, chàng không hiểu tại sao giữa chốn núi rừng như vậy lại có con đường như vậy.
Do dự một chút, Trương Thiên Trung lần bước đi tới gần hơn.
Thấy chẳng có gì lạ, Trương Thiên Trung bèn bước vào bên trong thì thấy thời khí rất là mát mẻ. Chàng nghĩ trong đầu:
"Nơi này địa phận thật tốt, làm nơi tá túc thì hay biết bao nhiêu.".
Trương Thiên Trung ngồi tựa lưng vào một thân cây gần đó, định thần nghỉ ngơi.
Chợt Trương Thiên Trung nghe tiếng gió rít bên tai, chàng liền mở to đôi mắt ra nhìn. Chàng thấy có hai bóng người đang rượt đuổi nhau phía bên ngoài rừng cây.
Trương Thiên Trung ngạc nhiên bèn đứng dậy, ẩn vào sau một lùm cây để theo dõi.
Phía bên ngoài, hai người này một trước một sau đuổi nhau tới trước con đường nhỏ dẫn vào khu rừng, mà lúc nãy Trương Thiên Trung đã đứng.
Trương Thiên Trung giật mình khi nhận ra một trong hai người bên ngoài là Chu Thất Thất.
Chàng hốt hoảng nghĩ bụng:
"Sao lại là Chu muội? Thì ra Chu muội cũng biết võ công, vậy mà bấy lâu nay lại giấu ta. Để xem họ muốn gì?".
Người thứ hai là một đại hán tử, mặc áo đại bào màu xám tro với đôi mắt "Nhãn đa bạch sắc" và khuôn mặt "Diện đại dị tiểu" (mắt nhiều lòng trắng, mặt to mũi nhỏ).
Trương Thiên Trung lắng nghe Chu Thất Thất nói:
- Tại sao ngươi cứ theo bổn cô nương hoài vậy?
Đại hán cười hề hề, giọng cười của gã tựa như ngựa hí.
- Chu cô nương chớ có làm vậy khiến tại hạ đây thật là khó xử.
Chu Thất Thất chống nạnh:
- Khó xử hay không mặc xác ngươi, mắc mớ gì tới ta mà nói.
Đại hán lật đật thốt:
- Chu cô nương nói vậy sao phải. Tại Chu cô nương làm hư đồ của

tại hạ nên tại hạ phải theo dõi chứ sao?
- Ngươi nói sao lạ quá. Đường đi rộng thênh thang sao ngươi không giăng bẫy lại đi giăng bẫy chim ngay trên lối để làm gì? Cũng may là bổn cô nương đây thấy mới tránh kịp, nếu không té gãy cổ rồi.
Đại hán dậm chân, mặt mày nhăn nhó, càng làm cho gương mặt khó coi hơn:
- Nhưng cũng đâu vì thế mà Chu cô nương lại đi phá hư đồ của tại hạ. Bây giờ làm sao tại hạ về ăn nói với Huyết Thủ Bà Bà.
Trương Thiên Trung đứng ẩn bên trong, chớp mắt lấy làm lạ nghĩ:
"Huyết Thủ Bà Bà? Cái tên nghe sao lạ quá, mình chưa nghe ai nói tới bao giờ.".
Chu Thất Thất khoác tay:
- Bổn cô nương đây chẳng cần biết Huyết Thủ Bà Bà là ai. Ta đây có chuyện đi gấp.
Nếu các hạ cứ cản ngăn hoài thì đừng trách bổn cô nương đây không khách sáo.
Đại hán chép miệng:
- Nói như vậy nghĩa là Chu cô nương muốn tại hạ ra tay hay sao?
Chu Thất Thất nhướng cao đôi chân mày, thốt:
- Thì ra nãy giờ các hạ đi theo ta đây là muốn gây chuyện chứ gì? Được, vậy cứ ra tay đi.
Đại hán cất giọng:
- Chu cô nương thật là kiêu căng. Tại hạ phải bắt đem về giao lại cho Huyết Thủ Bà Bà định đoạt.
Nói đoạn hắn xốc tới toan đánh, giữa lúc này Trương Thiên Trung đang ẩn bên trong lo sợ nghĩ:
"Không biết Chu Thất Thất sẽ ra sao đây? Có đủ sức đánh lại đại hán này không?".
Đại hán bước tới vung quyền đánh vào mặt Chu Thất Thất, thế quyền đánh bổ xuống cực mạnh. Đột nhiên Chu Thất Thất xuất chưởng tạt ngang thành chiêu Vụ lý kháng hoa.
Bốp.
Một tiếng kêu vang lên, đại hán loạng choạng lui về sau, trên má trái in nguyên bàn tay năm ngón.
Đại hán không có ý sát thương Chu Thất Thất song bị một cái tát đâm ra nổi giận, bèn phóng cước đá liền một cái.
Chu Thất Thất đánh trúng đại hán thì trong bụng nàng vui mừng lắm, bật cười thích thú.
Chợt nhìn thấy đại hán vung cước bổ tới, nàng bèn lách ngang qua mé hữu đồng thời trả lại một cước.

Lần này đại hán chủ động hơn nên gã bèn trở bộ, giật ngược ngọn cước lại rồi dùng tay phải phát ra một chưởng đánh vào chân trái đang đá tới của địch thủ.
Chu Thất Thất lố đà nên không sao tránh kịp.
Bốp.
- ÁÙi chà!
Chu Thất Thất trúng phải một đòn phản công của đại hán vào chân. Nàng nhảy ngược ra ngoài, chân có hơi bị sượng.
Đại hán đánh trúng lại một đòn thì lấy làm hả dạ lắm, cất tiếng:
- Chu cô nương, như vậy chúng ta đã hòa một-một.
Chu Thất Thất xụ mặt, quắt mắt nhìn gã đại hán một cái, có vẻ giận lắm. Nàng chẳng nói một lời nào, quát khẽ lên một tiếng, hai tay liền động thủ, lần lượt thi triển những chiêu thức mà nàng đã được thân phụ truyền cho.
Thoạt đầu gã đại hán có vẻ mương tay, song mỗi lúc cứ thấy Chu Thất Thất ra đòn mạnh và hiểm, nên gã không nhường nhịn nữa.
Riêng về Chu Thất Thất ngày thường khi còn ở Tây Vương phái luyện công, những người cùng luyện với nàng biết tánh nàng háo thắng, cho nên ai cũng nhường nhịn vài phần, chẳng tội gì mà đem thực lực ra tranh thắng với nàng để đi đến chỗ hai bên cùng bị hại, thành thử khi rời bổn phái, Chu Thất Thất thường hay coi kẻ khác không ra gì. Tuy có vài lần bị bại, nhưng tánh khí vẫn không thay đổi.
Lần này Chu Thất Thất sau khi thoát chạy khỏi cuộc truy tầm của Kim Vĩ và Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, trong lúc đêm tối nên cứ cắm đầu mà chạy, không phân biệt phương hướng, cho đến trời sáng thì nàng đi đến địa phận này, sau đó vấp phải mấy cái bẫy chim của gã đại hán và xảy ra chuyện.
Cuộc đánh đã đến lúc hào hứng, Chu Thất Thất động thủ với gã đại hán mới trong mười mấy chiêu mà tính khí kiêu căng của nàng đã giảm.
Chu Thất Thất biết đối phương là tay đáo để, vì nàng đã thi triển chưởng pháp đến chỗ biến ảo kỳ diệu đánh trúng vào vai, vào ngực gã ba bốn đòn, ấy thế mà gã vẫn không hề hấn gì.
Chu Thất Thất thấy đánh mãi mà không áp chế nổi gã đại hán, trong lòng bừng giận, càng phóng chưởng đánh nhanh hơn. Bỗng nghe bốp một tiếng.
Gã đại hán lại trúng một cái tát tai. Đòn này nàng ra tay khá nặng.
Nhảy ra ngoài, Chu Thất Thất thốt:
- Lần này hai má đã đồng đều, các hạ không còn phải phiền hà vì bổn cô nương đây không đều tay.

Gã đại hán tức quá gầm lên:
- Con khỉ này thiệt là ngu ngốc không biết gì. Tại hạ thấy ngươi nhỏ tuổi nên mới nói phải trái cho nghe, vậy mà còn đi sinh sự. Tại hạ quyết bắt sống mới thôi.
Lời nói vừa dứt, đã thấy thân người hắn lướt ngang một cái, lập tức đã đứng sát ngay bên Chu Thất Thất. Tay trái gã quét ra một chưởng cực kỳ lợi hại.
Chu Thất Thất ỷ lại vừa rồi mình liên tiếp áp đảo đối phương, nên có phần nào chủ quan. Nàng phất tay một cái, đón lấy đòn phản công của đối phương.
Hai cánh tay của đôi bên chạm vào nhau, bất chợt Chu Thất Thất nghe lòng bàn tay mình nhói đau, giống như có rất nhiều kim châm đang đâm vào vậy.
Hốt hoảng nàng bèn rút nhanh tay về, nhưng gã đại hán có lẽ đã đoán trước được điều đó, hắn còn lẹ hơn Chu Thất Thất một bước, hữu chưởng đánh tới từ dưới xoáy vào giữa ngực đối phương.
Vì quá gần nên Chu Thất Thất không tài nào tránh khỏi, lãnh luôn luồng chưởng phong đó, toàn thân bay tuốt ra bên ngoài. Cũng may nơi nàng rơi xuống là đám lá khô khá dầy cho nên không hề hấn gì.
Gã đại hán cười hà hà, những tiếng như ngựa hí, nhìn Chu Thất Thất rồi cất giọng:
- Chu cô nương không sao chứ? Cũng may Cước Vi Bộ Tam Môn Khách này có phần nương tay, nếu không...
gã đại hán có tên gọi Cước Vi Bộ Tam Môn Khách bỏ lửng câu nói, sau đó bước tới đứng đối diện với Chu Thất Thất rồi gã nói tiếp:
- Bây giờ phiền Chu cô nương theo tại hạ đi gặp Huyết Thủ Bà Bà.
Chu Thất Thất gượng đứng dậy. Tuy vết thương không mấy nặng song vì quá gần nên sức ép của gió làm cho nàng đau rát cả khoang bụng, tạm thời chưa lấy lại được sức như lúc ban đầu.
Nàng cất giọng:
- Các hạ chỉ có giỏi ăn hiếp trẻ con mà thôi, có gì xứng đáng đâu?
Tưởng câu nói khích của mình sẽ làm cho Cước Vi Bộ Tam Môn Khách giận dữ, nào ngờ Chu Thất Thất vẫn thấy gã bình thản như không, ngược lại còn bị gã nói lại:
- Trẻ con mà không nghe lời người lớn là không ngoan, cớ sao không trách mình mà lại đi trách người khác.
Nói đoạn y bước tới đưa tay ra định nắm lấy người chiêu Chu Thất Thất, bất chợt gã lùi mau lại, bởi một trận cuồng phóng tự dưng từ trong phía rừng cây bay ào tới. Sức gió như cuồng phong vũ bão, như muôn ngàn đợt sóng sa vào bờ gầm thét.

Biết đây không phải là trận gió bình thường của thiên nhiên mà là do sức người tạo ra, gã Cước Vi Bộ Tam Môn Khách bèn xuống tấn trụ người lại, hai tay đưa ngang hông nắm lại tựa như người ta đứng trung bình tấn vậy, rồi vận đến mười hai thành công lực vào song chưởng đẩy mạnh tới.
Ầm.
Một tiếng nổ rền vang, thân người Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lắc lư vài cái rồi sau đó mới thụt lùi về phía sau một bước, toàn thân bị chấn động mạnh.
Gã lập tức vận khí điều hòa kinh mạch lại ngay, vì nó đang có dấu hiệu bất ổn, đồng thời kiểm tra xem có nơi nào trên người bị thương tích gì không.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách thở phào, bởi chưa bị thương tích gì hết.
Gã có vẻ biến sắc, đảo mắt nhìn vào rừng cây và quát to:
- Không biết vị nào đã ra tay vừa rồi, xin hãy xuất hiện cho.
Một bóng mờ bước ra khỏi rừng cây, thân pháp thật thâm hậu rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Chu Thất Thất như chiếc lá mùa thu rơi trên mặt nước hồ, không gây ra một tiếng động nào.
Người xuất hiện không ai khác hơn là Trương Thiên Trung.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách có vẻ giật mình, gã đưa mắt nhìn Trương Thiên Trung đăm đăm. Có thể gã không ngờ người vừa tung chưởng đánh hắn lại là một trang thiếu niên hãy còn quá trẻ mà võ công lại quá tài giỏi.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách nghĩ thầm trong đầu:
"Tiểu tử này tuổi chưa ngoài đôi mươi mà lại có một cơ bản võ học tài giỏi đến thế, thật là đáng phục.".
Nói về Chu Thất Thất sau khi nhận ra người cứu mình là Trương Thiên Trung thì trong lòng nàng vui mừng lắm.
Từ lúc gặp lại chàng tại thành Lạc Dương rồi sau đó xa nhau, hầu như lúc nào nàng cũng mong có ngày gặp lại.
Lần này trông thấy lối ra tay của Trương Thiên Trung, Chu Thất Thất có phần ngạc nhiên. Nàng nhủ:
"Chỉ cách nhau chưa được bao lâu, sao Trương Thiên Trung lại vượt trội về công lực như vậy?".
Chu Thất Thất nhớ lại lần trước Trương Thiên Trung cứu nàng khỏi tay hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc ở Cam Túc dạo nọ, so với bây giờ võ công của chàng đã tiến bộ rõ rệt.
Còn về phần Trương Thiên Trung vừa thấy Chu Thất Thất gặp nguy, chàng vung tay đánh ra một chưởng chỉ có ý ngăn không cho Cước

Vi Bộ làm hại. Nhưng chàng cũng không ngờ công lực của mình bỗng dưng vượt trội như vậy.
Thật ra bởi vì từ lúc được Đường môn phu nhân dùng Côn La thần công trị thương, Trương Thiên Trung lại có được một thiên chất hơn người, cộng vào đó lại có Ngọc trảm thần công của sư phụ và thêm Nghịch chân kinh của Tuệ Tăng đại sư truyền thụ.
Trong người của chàng tích tụ rất nhiều sự chân truyền, do đó một khi phát huy sẽ rất là lợi hại.
Chu Thất Thất reo lên:
- Trương đại ca!
Nàng chạy ào tới chỗ Trương Thiên Trung, quên cả cái đau vì trúng chưởng.
Trương Thiên Trung cũng nhìn Chu Thất Thất, chàng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách hất hàm lên tiếng:
- Trương thiếu hiệp sao vô cớ xen vào chuyện của tại hạ?
Trương Thiên Trung ôn tồn nói:
- Chu muội là chỗ quen biết của tại hạ, nếu có gì không phải xin các hạ niệm tình bỏ qua cho.
Cước Vi Bộ xua tay:
- Đâu thể nói như vậy được, làm hư đồ người khác rồi nói xuông là xong hay sao?
Trương Thiên Trung vẫn từ tốn nói:
- Chỉ là những cái bẫy chim thôi, sao các hạ lại quan trọng đến như vậy?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách thốt:
- Trương thiếu hiệp không rõ nên mới nói như vậy, chứ thật ra chuyện không đơn giản như thiếu hiệp nghĩ đâu.
Chu Thất Thất một tay chống nạnh, còn một tay đưa lên xua nói:
- Các hạ đừng có đặt điều. Những cái lưới bẫy chim thì có gì phức tạp?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách chậm rãi nói:
- Chuyện là như vầy, cứ mỗi năm vào tháng này là tại hạ vâng lệnh của Huyết Thủ Bà Bà mang lưới Bạch cước mã đến đây để bẫy chim.
Trương Thiên Trung cau mày tỏ ra thắc mắc hỏi:
- Các hạ vừa nói Bạch cước mã không biết là loại cước gì?
Tam Môn Khách đáp:
- Đó là tấm lưới được dệt từ đuôi của ba mươi sáu con bạch mã vùng Miêu Cương.

Loại lông đuôi đó rất chắc, không khác gì các loại cước khác, ngoài ra có điểm kỳ la.....
Trương Thiên Trung bèn hỏi:
- Lạ như thế nào?
- Sau khi dệt thành tấm lưới đem giăng, dưới ánh nắng mặt trời sẽ cho ra những sắc cầu vồng bảy màu lấp lánh mà mắt thường của con người không nhìn thấy. Nhưng có một loại chim thì nhận thấy từ rất xa.
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Không biết đó là loại chim gì vậy?
Cước Vi Bộ đáp:
- Đó là loại chim Dã Kê (bà Lã Hậu nhà Hán tên là Lã Trĩ, nên từ đó người ta kiêng tên, gọi chim trĩ là Dã Kê).
Chu Thất Thất nói:
- Sao khi nãy ta không nghe các hạ nói?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách trả lời:
- Chu cô nương cứ nặng nặc đòi bỏ đi, đâu để cho tại hạ giải thích.
Nói đoạn gã thở dài một cái rồi mới tiếp:
- Phải chi đó là loại lưới bình thường thì tại hạ cũng bỏ qua, ngặt nỗi đó là Bạch cước mã, làm sao ăn nói với Huyết Thủ Bà Bà đây?
Chu Thất Thất lên tiếng:
- Hay là cứ lấy ba mươi sáu con ngựa ấy ra lấy đuôi mà dệt lại là xong.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách cười buồn:
- Đâu dễ dàng như Chu cô nương nói. Đuôi của bầy ngựa sau khi lấy đi nếu muốn dùng nữa phải chờ mất hai mươi năm sau mới mọc dài lại, đúng tấc thước sử dụng mới được.
Chu Thất Thất nhăn mặt:
- Vậy tính sao đây?
Trương Thiên Trung bình tĩnh nghĩ cách, sau đó nói:
- Các hạ giăng bẫy để bắt Dã Kê?
- Đúng như vậy!
Trương Thiên Trung bèn nói tiếp:
- Như thế chắc chắn hôm nay loại Dã Kê ấy sẽ tới đây. Tại hạ sẽ ra tay bắt lấy chúng là được rồi.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách cất tiếng cười như ngựa của mình lên mà nói:
- Nếu dễ dàng như vậy thì Huyết Thủ Bà Bà đâu cần nhọc công tới Miêu Cương lấy lông đuôi ngựa để dệt lưới bắt Dã Kê.
Chu Thất Thất hỏi:

- Nói như vậy nghĩa là sao?
- Loại Dã Kê này chỉ ưa có loại màu sắc cầu vồng mà thôi, nếu không chẳng bao giờ bắt được chúng, vả lại loài Dã Kê này có một khứu giác rất đặc biệt, chỉ cần ngửi thấy hơi người cách ngoài xa hai trượng là đã bay mất rồi.
Trương Thiên Trung thở dài:
- Chẳng lẽ không còn cách nào hay sao?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lắc đầu:
- Chỉ còn cách đưa Chu cô nương về gặp Huyết Thủ Bà Bà để người định đoạt.
Trương Thiên Trung xua tay:
- Tại hạ nghĩ cách này sẽ không tiện, tấm lưới quý như vậy thử hỏi Huyết Thủ Bà Bà làm sao bỏ qua cho Chu Thất Thất.
Tam Môn Khách bèn hỏi:
- Vậy theo ý Trương thiếu hiệp, tại hạ nên làm sao?
Trương Thiên Trung nói liền:
- Hay là các hạ cứ về bẩm báo mọi chuyện trước, tại hạ còn một số việc phải làm.
Sau khi hoàn tất sẽ cùng Chu muội tới yết kiến Huyết Thủ Bà Bà sau.
Tam Môn Khách cười lạt:
- Chúng ta gặp nhau như bèo nước mây trời, làm sao tại hạ có thể tin lời Trương thiếu hiệp được.
Chu Thất Thất cả giận thốt:
- Trương đại ca của ta là bậc chính nhân quân tử, sao các hạ lại dám xem thường như vậy.
Trương Thiên Trung đưa tay ngăn lại, không cho Chu Thất Thất nói gì thêm nữa.
Chàng khẽ nói:
- Chu muội đừng nói vậy. dẫu sao Tam Môn Khách đại ca đây nói cũng phải, không quen biết nhau thì lời nói làm sao có thể tin được.
Chàng vòng tay thi lễ, hướng về Cước Vi Bộ Tam Môn Khách rồi nói:
- Tam Môn đại ca, tuy chúng ta mới gặp nhau nhưng thái độ cư xử của huynh trong công việc đâu đó rõ ràng, công tư phân minh. Đó là tính khí của người nghĩa hiệp giang hồ, làm tại hạ rất khâm phục.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách vòng tay đáp lễ:
- Qúa khen! Tại hạ không dám nhận những lời nói của Trương thiếu hiệp.
Trương Thiên Trung nói tiếp:
- Chúng ta là người trong giang hồ, tất phải lấy nghĩa khí làm chữ tín. Vậy tại hạ hẹn sau một tuần nữa, sẽ đến gặp Huyết Thủ Bà Bà.

Tam Môn Khách chép miệng:
- Nếu Trương thiếu hiệp đã thốt ra những lời như vậy, tại hạ chẳng còn gì để nói.
Vậy một tuần nữa hẹn gặp lại tại Hồi Chi Cốc, tại hạ xin cáo biệt.
Nói đoạn y vòng tay bái chào Trương Thiên Trung và Chu Thất Thất rồi phóng người bỏ đi.
Chu Thất Thất chờ Cước Vi Bộ Tam Môn Khách đi khuất, nàng mới bước lại cạnh Trương Thiên Trung rồi lên tiếng:
- Lần này nếu không có Trương đại ca có lẽ muội gặp rắc rối rồi.
Trương Thiên Trung chưa kịp trả lời đã đưa tay lên ôm ngực, mặt nhăn nhó tỏ ra đau đớn.
Chu Thất Thất hốt hoảng:
- Đại ca, huynh sao vậy?
- Không biết nữa, tự dưng ngu huynh cảm thấy đau ở ngực quá.
Chu Thất Thất vội đỡ Trương Thiên Trung ngồi xuống.
Nguyên nhân của sự đau đớn này là do lúc nãy chàng vận lực quá nhiều nên làm nguyên khí hao tổn. Ưng Vương thần đơn tuy đã bị Côn La thần công ức chế, còn ngược lại, nếu sử dụng sức quá mức sẽ làm nó phát tán lại ngay.
Đây là nguyên tắc mà Trương Thiên Trung không nắm bắt được nên mới sanh ra nguyên nhân trên.
Chu Thất Thất bèn nói:
- Đại ca thử vận lực tọa công xem sao, có thể sẽ làm giảm bớt đau chăng?
Trương Thiên Trung gật đầu, và làm theo lời Chu Thất Thất, nhưng vừa vận lực đưa chân khí lên đan điền, chuẩn bị đưa vào lục phủ ngũ tạng. Trương Thiên Trung đã có cảm giác kinh mạch bị đảo lộn. Cũng may trong người của chàng có Nghịch chân kinh nên lập tức ức chế ngay hiện tượng đó. Nhưng vì công lực của Trương Thiên Trung còn thấp kém, nên sự tổn thương nội tạng làm chàng rất là đau đớn.
Không còn chịu được nữa, Trương Thiên Trung hết lên một tiếng, phun ra ngụm máu tươi rồi ngã nhào xuống đất.
May cho chàng là Chu Thất Thất ở bên cạnh, nên khi vừa thấy chàng ngã nhào, nàng liền đưa tay đỡ lấy.
- Đại ca, sao lại như vậy?
Mặc cho Chu Thất Thất gọi, Trương Thiên Trung đã ngất lịm không còn hay biết gì nữa.
Chu Thất Thất sợ quá, nàng không biết làm sao, vội đặt Trương Thiên Trung lên vai cõng đi, nhắm hướng thị tứ gần nhất trổ thuật

khinh công bay vọt tới.
Lòng nàng rất lo âu cho sinh mạng của Trương Thiên Trung.
Không biết được bao lâu, Trương Thiên Trung dần dần tỉnh lại.
Chàng mở mắt ra nhìn chung quanh và cảm thấy đầu nặng trịch.
Trương Thiên Trung gượng chống tay ngồi dậy. Nghe động, Chu Thất Thất đang đứng bên cái bàn gãy mất một chân đằng kia liền bước lại.
Nàng đỡ lấy người Trương Thiên Trung cho chàng ngồi dậy. Chu Thất Thất lên tiếng:
- Đại ca đã tỉnh rồi. Lúc nãy làm moi lo quá.
Trương Thiên Trung nhìn quanh, bấy giờ chàng mới nhận rõ nơi đây là một ngôi miếu hoang, cửa bám đầy bụi, màng nhện giăng tứ tung, chứng tỏ nơi đây đã hoang phế từ lâu.
Trương Thiên Trung cất giọng nói:
- Huynh ngất đi được bao lâu rồi?
- Hơn hai canh giờ.
Trương Thiên Trung nhíu mày:
- Lâu vậy sao?
Chu Thất Thất bước lại chỗ chiếc bàn gãy. Nàng mang lại một chén thuốc còn bốc khói.
Đưa chén thuốc cho Trương Thiên Trung, Chu Thất Thất nói:
- Lúc đại ca ngất, muội đem huynh đến đây và rồi muội ra chợ trong trấn mua lấy ít thuốc về nấu cho huynh dùng.
Trương Thiên Trung nhìn chén thuốc rồi thở dài ngao ngán:
- Đa tạ Chu muội đã có lòng lo lắng cho ta, nhưng thuốc thường không cứu được mạng của ta đâu.
- Tại sao vậy?
Trương Thiên Trung thốt khẽ:
- Vì huynh đã trúng phải Ưng Vương thần đơn của U Hồn giáo chủ.
Chu Thất Thất nhíu mày ngạc nhiên:
- Sao lại xảy ra chuyện đó?
Trương Thiên Trung bèn thuật lại mọi chuyện cho Chu Thất Thất nghe, từ lúc gặp lại nàng ở quán rượu trong thành Lạc Dương, rồi cho đến khi cùng Tống Kim Bình theo Cao Phi Trí về Tứ Xuyên ra sao.
Nhất nhất mọi chuyện cùng đều kể cho Chu Thất Thất nghe, không giấu điều chi, ngoại trừ việc chàng yết kiến Đường môn phu nhân ra sao và hỏi về thân thế của chàng.
Vì chuyện đó chưa rõ ràng nên Trương Thiên Trung không kể ra mà thôi.

Nghe xong, Chu Thất Thất chép miệng:
- U Hồn giáo chủ thật là quỷ quyệt, đã bắt được người rồi lại còn hạ độc thủ, chẳng quân tử chút nào.
Chu Thất Thất chợt hỏi:
- Vậy sao huynh lại có mặt ở khu rừng Trúc Viên?
Trương Thiên Trung trả lời:
- Ngu huynh định tới U Hồn Cốc để cứu Tống Kim Bình, không ngờ mãi suy nghĩ mà lạc mất lối mới đến rừng Trúc Viên.
Nói dứt chàng rời cái sàn gỗ trên bục cao đang nằm, bước xuống đất.
Chu Thất Thất bèn nói:
- Trương đại ca hãy còn yếu, xuống đất làm gì?
- Ngu huynh thấy đỡ nhiều lắm rồi.
Nói tới đó, chợt Trương Thiên Trung nhìn vào đôi mắt Chu Thất Thất, chàng nói khẽ:
- Tại sao muội lại giấu huynh?
Biết Trương Thiên Trung đang nói về vấn đề gì, Chu Thất Thất hơi cúi đầu, như để giấu đi sự ngại ngùng của mình. Sau đó nàng mới nói:
- Muội xin lỗi huynh, thật ra muội không có ý giấu huynh làm gì, nhưng lúc đó hoàn cảnh không cho phép nên chưa thể nói ra được thân thế của muội.
Sực nhớ ra một chuyện, Trương Thiên Trung chợt lùi lại và ngó đăm đăm vào Chu Thất Thất, làm nàng ngạc nhiên cất tiếng hỏi:
- Làm gì mà huynh nhìn muội dữ vậy?
Trương Thiên Trung bèn thốt:
- Nhớ lại lầm trước ngu huynh cứu muội khỏi tay hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc, huynh nhớ bọn họ gọi muội là nội ứng của U Hồn Cốc, không lẽ...
Chu Thất Thất bật cười:
- Đại ca nhìn muội bộ giống người của U Hồn Cốc lắm sao?
Trương Thiên Trung lắc đầu:
- Tất nhiên là huynh không nghĩ vậy, nhưng đã có quá nhiều việc xảy ra khiến huynh ngờ vực. Vả lại hành động của Chu muội chứa đầy bí ẩn làm huynh không khỏi đặt nghi vấn.
Chu Thất Thất cất giọng:
- Thật ra muội không phải là người của U Hồn Cốc. Đại ca cứ yên tâm, bằng không muội đã hại đại ca rồi chớ đâu có cứu như vậy.
- Muội nói cũng có lý lắm.
Nhìn nét mặt chân thật của Trương Thiên Trung, Chu Thất Thất bèn

nói:
- Sao huynh thật thà quá vậy? Muội nói sao huynh cũng gật đầu hết, huynh không sợ muội đất chuyện lần nữa hay sao? Nếu muội là người của U Hồn Cốc...
Trương Thiên Trung ngắt lời:
- Ngu huynh không tin muội là người như vậy.
Chu Thất Thất lại nói:
- Tại sao huynh không hỏi muội là người của giáo phái nào?
Trương Thiên Trung lên tiếng:
- Mỗi một con người ai cũng có một bí mật riêng. Muội không nói cho huynh biết, ắt hẳn là có nguyên do, huynh không ép.
- Bây giờ muội sẽ nói cho huynh biết muội là ai, muội là...
Chu Thất Thất định bụng nói ra mình là con gái của Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhưng ngay lúc đó ở bên ngoài có bóng người từ xa phóng tới, đứng sừng sững ở trước cửa ra vào của ngôi miếu.
Sau đó là một tiếng nói nói dõng dạc cất lên:
- Chu cô nương, tại hạ đã tìm Chu cô nương mấy ngày hôm nay, không ngờ lại ẩn náu tại đây?
Chu Thất Thất nhíu mày:
- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều!
Trương Thiên Trung cũng chép miệng:
- Người của U Hồn Cốc. Sao họ lại tìm muội?
Chu Thất Thất lắc đầu:
- Muội cũng không biết nữa, nhưng nói chung là muội đang bị họ đuổi bắt.
Đứng bên ngoài, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lại lên tiếng:
- Tại hạ đã biết Chu cô nương đang có mặt trong nội điện của ngôi miếu này, xin mời ra đây mau.
Chu Thất Thất nhìn qua Trương Thiên Trung như để hội ý. Chàng bèn nói khẽ:
- Chúng ta nên ra ngoài gặp gã cho rồi.
- Nhưng huynh còn bị thương, muội sợ không đủ sức đối phó với gã.
Trương Thiên Trung lại nói:
- Sợ rồi hắn sẽ tha cho muội hay sao? Với lại ngu huynh cũng chẳng đến nỗi nào.
Chu Thất Thất gật đầu rồi cùng Trương Thiên Trung bước ra ngoài.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có vẻ hơi lấy làm lạ, khi thấy không phải chỉ có một mình Chu Thất Thất mà có thêm một người nữa. Hắn nhận ra Trương Thiên Trung bèn nói:
- À! Thì ra là Trương thiếu hiệp, chúng ta đã một lần tương ngộ nhau

tại quán trọ.
Trương Thiên Trung gật nhẹ đầu:
- Phải, và lần đó các hạ có ý định bắt Tống Kim Bình, còn hôm nay lại...
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười khanh khách, thanh âm nghe chói tai.
- Lần này thì tại hạ có ý định đưa Chu cô nương về U Hồn Cốc.
Trương Thiên Trung gắt giọng:
- Tại hạ sẽ không để các hạ toại nguyện trong việc này.
- Tại hạ nghĩ các hạ quả thật có số đào hoa, cứ mỗi lần gặp lại thì các hạ lại bảo vệ một thân phận quần thoa.
Trương Thiên Trung lên tiếng:
- Các hạ nên dùng lời cẩn thận hơn một chút.
Chu Thất Thất thốt:
- Trương đại ca của ta là bậc ahu, thấy chuyện bất bình ra tay hào hiệp, có gì lạ?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cất giọng:
- Lần này tại hạ quyết mời cho được Chu cô nương về U Hồn Cốc.
Trương Thiên Trung khẳng khái nói:
- Nếu các hạ quyết bắt Chu muội, tại hạ đành thất lễ vậy.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:
- Các hạ nhất định xen vào chuyện của bổn giáo chăng?
- Tại hạ không còn con đường nào để lựa chọn.
Phi Bất Thiều gật nhẹ đầu:
- Đã vậy, tại hạ không khách sáo.
Chu Thất Thất không muốn Trương Thiên Trung phải ra tay, vì chàng hãy còn yếu, cho nên vừa nghe Phi Bất Thiều nói dứt, nàng đã rút kiếm phóng tới.
- Một mình bổn cô nương cũng đủ đối phó với ngươi rồi, cần gì đại ca của ta phải ra tay.
Tuy nói cứng như vậy, nhưng thực chất trong lòng Chu Thất Thất rất lo. Bởi nàng biết quá rõ võ công của mình chẳng là gì so với võ công của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Nhưng dẫu sao để nàng ra tay vẫn còn hơn là để Trương Thiên Trung phát động.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vừa thấy Chu Thất Thất rút kiếm nhảy tới, hắn lắc nhẹ người qua một bên để tránh làm lưỡi kiếm của nàng đi chệch ra ngoài.
Không để đối phương kịp trở tay, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều liền trở bộ nhún chân phóng tới.

Chu Thất Thất đánh hụt một đòn, vội thu kiếm về nàng chuẩn bị tung đòn lần thứ hai thì đã thấy hoa mắt và một bóng người đứng trước mặt.
Nàng chưa kịp nhìn kỹ liền vung trường kiếm đâm tới, nàng ra chiêu Đả thương quần ma, nhằm đâm vào trước ngực của đối phương nhanh như chớp.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều khẽ né mình đi một cái liền tránh khỏi.
Chu Thất Thất bèn cầm kiếm quét ngang, Phi Bất Thiều cười lạt một tiếng rồi quay sang mé tả của Chu Thất Thất.
Thấy vậy Chu Thất Thất liền phóng tay trái đánh ra một chưởng, đồng thời nàng xoay trường kiếm lại đâm đối thủ.
Trương Thiên Trung đứng bên ngoài quan sát và luôn ở tư thế sẵün sàng ứng phó một khi cần thiết.
Không muốn kéo dài cuộc đấu vì Chu Thất Thất hiểu rất rõ sức của nàng có hạn.
Càng kéo dài sẽ dẫn đến thất bại và sẽ nguy hại đến Trương Thiên Trung, nghĩ thế cho nên nàng thi triển toàn bộ các thế kiếm, đánh liều mạng, không kể gì đến thân mình nữa.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều với hai tay không, chỉ né tránh chứ không cố tình đánh trả.
Hắn chờ cho Chu Thất Thất đánh ra hai mươi chiêu có dư, rồi mới cười lạt nói:
- Quyền kiếm của Chu cô nương chỉ có thế thôi sao?
Lời nói vừa dứt đã thấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đảo lộn thân người một cái, toàn thân nhấc bổng lên không, nửa thân trên chúi xuống, đồng thời đưa tay ra búng đánh choang một tiếng...
Luồng khí lực trúng vào trường kiếm Chu Thất Thất, làm khẩu tay nàng đau quá.
Chờ đúng lúc này khi Chu Thất Thất sơ hở, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn phất tay một cái đã thấy Chu Thất Thất lăn long lóc mấy vòng.
Trương Thiên Trung hốt hoảng lật đật phóng tới che chở cho Chu Thất Thất.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhíu mày:
- Các hạ nhất định xen vào hay sao?
Trương Thiên Trung gật đầu đáp:
- Các hạ không cần phải nói nhiều, muốn dẫn Chu muội đi trước hết phải thắng được tại hạ.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật đầu khẽ nói:

- Các hạ đã nói vậy, tại hạ không nương tay đâu.
Dứt câu nói đã thấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều phóng tới, tả chưởng đưa cao chuẩn bị phát động.
Trương Thiên Trung cười lạt, chàng đưa hữu chưởng lên vận lực và nghênh tiếp.
Hai luồng chưởng phong xoáy vào nhau.
Ầm...
Gần như khu nội điện của ngôi chùa rung lên vì tiếng nổ vừa rồi.
Hai bóng người lùi lại. Người ngạc nhiên hơn chính là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều. Hắn cau mày nhìn đăm đăm vào mặt Trương Thiên Trung, bụng bảo dạ:
"Cách nhau không bao lâu, tại sao tiểu tử này lại có thể tiến triển một cách đáng kể như vậy? Gã này chẳng tầm thường chút nào, mình đã đánh giá quá thấp về gã.".
Về phần Trương Thiên Trung, chàng cũng biết trước mặt mình là một trong Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc, tất không phải là một nhân vật bình thường, bởi vậy đòn ra tay vừa rồi chàng đánh ra có phần thận trọng và hàm chứa hơn mười thành hỏa hầu nên sức đánh khá hoàn chỉnh.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có biết đâu rằng, hiện trong người của Trương Thiên Trung đã có Côn La thần công và Nghịch chân kinh, cho nên thiên chất của chàng rất khác người bình thường rất nhiều.
Hắn gật nhẹ đầu khen:
- Quả nhiên là lợi hại.
- Qúa khen, các hạ cũng thật xứng đáng là hộ pháp của U Hồn Cốc.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thốt:
- Trương thiếu hiệp, xin cẩn thận!
Chữ "thận" còn đọng trên vành môi của Phi Bất Thiều, thân người của hắn đã di động.
Trương Thiên Trung sợ nếu cứ dùng lực để phát chưởng liên tục, sẽ làm tổn hao chân khí và đưa tới tình trạng kiệt sức, như vậy sẽ ảnh hưởng tới cục diện.
Nghĩ đoạn, Trương Thiên Trung bèn di bộ thân ảnh lướt tới chỗ Chu Thất Thất, thuận tay cầm luôn trường kiếm của nàng.
Trương Thiên Trung nhủ thầm:
"Từ lúc hạ sơm đến bây giờ, mình chưa hề sử dụng bài Vương Kiếm do sư phụ chỉ dạy, nay thử đem ra ứng dụng xem sao?".
Nghĩ là làm, Trương Thiên Trung liền trở bộ thân pháp, sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt tới, vung kiếm chém ra một chiêu Bạch hạc ghẹo

nguyệt vừa chuẩn xác vừa mãnh liệt.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn né mình đi, lưỡi kiếm chém trượt về mé hữu chỉ còn cách gã không đầy hai tấc, khiến Phi Bất Thiều giật mình kinh hãi, liền cất tiếng:
- Vương Kiếm! Quả nhiên là lợi hại.
Trương Thiên Trung chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục trở ngược thanh kiếm đánh tới chiêu thứ hai.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều không dám khinh địch, chờ Trương Thiên Trung phóng chiêu kiếm thứ hai tới nơi, gã mới vung chưởng lên phản kích.
Trông thấy đối phương phát chưởng, Trương Thiên Trung bèn trở bộ. Bất chợt điểm mũi kiếm xuống đất, rồi đột ngột quét ngang một cái, ánh bạc quang rần rần vọt ra.
Đó là chiêu Quần tà tịch dịch.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhận thấy thế kiếm cực kỳ mãnh liệt, hung hãn.
Hắn không dám xem thường, bèn lách người tránh đi và thu chưởng về.
Trương Thiên Trung càng đánh càng hăng. Chàng bèn tiếp tục phóng ra chiêu thức thứ ba. Lần này vận dụng đến hơn tám thành công lực, lập tức chiêu Phô quỳ quyết mục đã đánh ra, mũi kiếm nhắm vào hai mắt của đối phương.
Lúc này ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào sân chùa, tuy ánh nắng không mãnh liệt nhưng nó chiếu vào thân kiếm lấp lánh, chẳng khác nào ánh vào trong gương, làm cho Phi Bất Thiều hoa cả mắt lên.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều giật mình la thầm:
- Hỏng mất, Vương Kiếm thật sự lợi hại.
Không chậm trễ một giây, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn nhảy lùi về phía sau, trống ngực đánh thình thình. Chiêu kiếm vừa rồi suýt làm cho hắn gặp nguy hiểm.
Phi Bất Thiều nhủ thầm trong bụng:
"Năm xưa Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo nổi danh trên chốn giang hồ cũng nhờ vào bài Vương Kiếm này cho nên người đời đã đặt cho lão biệt danh Kiếm Thần. Cũng may gã này công lực còn non yếu, nên chưa phát huy hết được sự lợi hại của chiêu thức, nếu không mình khó lòng thoát được.".
Nhìn nét mặt trầm tư suy nghĩ của đối phương, Trương Thiên Trung hiểu phần nào lợi thế đã nghiêng hẳn về phía mình. Chàng bèn vận lực và đưa vào trường kiếm.
- Bây giờ các hạ vẫn còn có thể suy nghĩ lại.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lạnh lùng thốt:
- Khi nào Trương thiếu hiệp hạ được tại hạ thì hãy nói đến câu này.
Trương Thiên Trung cao giọng:
- Vậy các hạ nên lưu ý.
Trường kiếm đưa lên ngang tầm, Trương Thiên Trung đẩy nhanh tới. Lần này chàng dùng toàn lực để sử dụng tuyệt chiêu Sấm chớp ngang trời.
Trường kiếm rời khỏi tay Trương Thiên Trung bay lượn trên không, cứ hướng về phía Phi Bất Thiều mà lướt tới.
Thật không hổ danh là Vương Kiếm của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn đảo lộn thân ảnh, nhảy tránh sang bên.
Nhưng kỳ lạ thay, thanh kiếm cứ như có mắt vậy, nó cứ nhắm người của gã mà lao tới cho dù gã có tránh né đi bằng mọi cách.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hốt hoảng bay vào tới cạnh góc sân, nơi đây có một trụ nhỏ dùng để cắm lá cờ của ngôi miếu bằng sắt đã rỉ sét.
Nhanh như cắt hắn đưa tay rút lên vừa lúc thanh kiếm bay tới. Phi Bất Thiều đưa lên gạt luôn một cái đánh choang một tiếng, bàn tay của gã chấn động không ít.
Còn Trương Thiên Trung dồn hết sức vào đòn đánh cho nên sau khi bị Phi Bất Thiều đánh gạt lưỡi kiếm đi, hầu như toàn bộ sức lực của chàng vì thế bị tuông ra ngoài.
Bất chợt Trương Thiên Trung quỵ xuống nghe nhói đau cả vùng ngực.
Nguyên nhân là vì tuyệt chiêu của Vương Kiếm là thế Sấm chớp ngang trời một khi đã khởi động thì người sử dụng phải dùng toàn lực đưa vào thanh kiếm, rồi sau đó điều khiển nó tùy theo ý thức của mình. Mặc dù kiếm đã rời tay, song luôn luôn chịu sức điều khiển nơi người sử dụng qua một màn lực vô hình nối giữa người và kiếm.
Nếu thế giữa người và kiếm bị cắt đoạn bất ngờ thì kiếm sẽ mất tác dụng, còn người cũng vì thế mà toàn lực sẽ tuôn hết ra ngoài.
Ở điểm này bởi vì Trương Thiên Trung chưa đạt được đến đỉnh giới cao nhất của võ học nên chàng chưa thể thu phát sức lực tùy tâm, nên một khi bị gãy đoạn sẽ không bao giờ chịu nổi sức ép của hậu quả.
Thêm vào đó lại bị nội thương, nên Trương Thiên Trung gắng gượng không nổi.
Chu Thất Thất hốt hoảng chạy tới:
- Trương ca, huynh lại bị tổn thương nữa rồi.

Phía đằng kia, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lấy làm lạ. Hắn nhíu mày nhìn Trương Thiên Trung và nhanh chóng hiểu ra ngay sự việc. Hắn nghĩ trong đầu:
"Thì ra hắn đã bị nội thương từ trước, nhân dịp này mình ra tay là tốt nhất.".
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười rồi phóng tới:
- Lần này Trương thiếu hiệp khó chống lại ý của tại hạ rồi, Chu cô nương, chúng ta đi thôi.
Trương Thiên Trung gượng dậy, chàng che cho Chu Thất Thất:
- Đừng vọng tưởng, trừ phi các hạ hại được tại hạ.
- Lời nói này là do thiếu hiệp ép tại hạ phải ra tay, đừng trách sao tại hạ đây không nể tình.
Hai tay gã đưa cao lập tức phát chưởng. Chu Thất Thất đứng phía sau lưng Trương Thiên Trung bèn thốt:
- Trương ca đang trọng thương, nhất định không địch nổi hắn đâu.
Nàng định bước ra phía trước, nhưng Trương Thiên Trung đã nhanh hơn. Chàng xô nàng sang bên, rồi đưa song chưởng lên đẩy ra một thế Ngọc trảm thần công.
Ầm...
Tiếng nổ dữ dội, bóng người của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thối lui ra sau hơn cả trước, còn thân hình của Trương Thiên Trung bị nhấc bổng, ném ra khá xa đằng kia.
Chàng phun ra một ngụm máu tươi loang ướt cả khoảng áo giữa ngực, đứng lên không nổi.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tuy có phần chấn động sau ngọn chưởng, nhưng hắn cố thu toàn lực tung ra ngọn chưởng thứ hai.
Chu Thất Thất hốt hoảng phóng tới che trước mặt Trương Thiên Trung, đồng thời cử chưởng đánh trả.
Bởi trong lúc bất ngờ, không chuẩn bị từ trước, nên sức đánh của luồng chưởng pháp của Chu Thất Thất không mấy lợi hại, trong khi Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã có chủ ý, nên đòn đánh ra rất lợi hại.
Ầm...
Chu Thất Thất văng nhào ra sau, té lăn cạnh bên Trương Thiên Trung. Nàng ôm lấy ngực nhăn mặt có vẻ đau đớn lắm.
Trương Thiên Trung lo lắng hỏi:
- Chu muội, sao phải làm như vậy?
Chu Thất Thất toan cất tiếng trả lời nhưng vừa mở miệng ra thì đã phun ra một ít máu, có lẽ nàng không chịu đựng nổi nữa nên mới bị như vậy.

Trương Thiên Trung lảo đảo đến bên Chu Thất Thất. Nàng cũng gượng dậy và nói:
- Muội không sao, chỉ sợ cho huynh thôi.
- Muội khờ quá.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:
- Thấy hai ngươi lo cho nhau, tại hạ nghĩ tình cảm giữa hai ngươi không đơn giản chút nào.
Chu Thất Thất gắt giọng:
- Các hạ đường đường là vị hộ pháp của U Hồn Cốc mà lại đợi lúc người khác bị trọng thương ra tay như vậy, đâu phải là bậc anh hùng.
Phi Bất Thiều lạnh lùng thốt:
- Chu cô nương quên rằng trong lúc giao đấu nếu lúc nào có cơ hội tốt thì phải ra tay, đâu cần phải trái.
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Tuy tại hạ có trúng đòn nhưng dẫu có chết cũng không để các hạ dẫn Chu muội đi.
Nói dứt lời lướt tới vung tay toan đánh, song lại nhói đau làm chàng gập người xuống. Thấy thế Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn phát chưởng.
Bốp...
Trương Thiên Trung lại trúng đòn ngã nhào ra sau.
Phi Bất Thiều thốt:
- Nếu Chu cô nương không chịu theo tại hạ, có lẽ tại hạ sẽ chẳng nương tay cho gã này đâu.
Hắn lại đưa cao hữu chưởng, Chu Thất Thất liền cản lại:
- Dừng tay! Bổn cô nương sẽ theo ngươi về U Hồn Cốc.
Trương Thiên Trung giật mình:
- Kìa Chu muội, sao làm vậy?
Chu Thất Thất trấn an:
- Trương Thiên Trung, huynh đừng lo. Họ chỉ muốn muội tới U Hồn Cốc thôi mà, cứ đi theo họ thì huynh sẽ không sao.
Trương Thiên Trung muốn bật khóc, chàng nói:
- Huynh xin lỗi, huynh thật vô dụng, muốn giúp cho Chu muội mà cũng không xong.
Chu Thất Thất thốt:
- Trương Thiên Trung, huynh chớ có trách mình như vậy, tại muội gây hại nên huynh mới ra nông nỗi này.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:
- Nếu Chu cô nương theo tại hạ về U Hồn Cốc thì tại hạ sẽ không

làm hại đến Trương Thiên Trung.
Chu Thất Thất nói:
- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, vậy chúng ta đi.
Nàng nhìn qua Trương Thiên Trung nói tiếp:
- Trương Thiên Trung huynh nên bảo trọng.
Trương Thiên Trung giữ tay Chu Thất Thất.
- Chu muội đi theo Phi hộ pháp thật sao?
Âm Hồn Đoạt Mạng muốn kết thúc, nên vội lên tiếng:
- Chu cô nương nói vậy các hạ không nghe hay sao? Thôi, chúng ta đi.
Cả hai bèn bỏ đi. Trương Thiên Trung gượng bước theo, nhưng chỉ vài bước đã ngã té nhào. Chàng cảm thấy đầu óc nhức như búa bổ và không còn biết gì nữa.
* * *..
Tại sảnh đường của Tây Vương điện, hai gã hộ pháp Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung đang phủ phục dưới trướng. Cả hai cúi đầu không dám nhìn lên.
Bên trên, cạnh chiếc ghế có hình đầu con hổ, Tây Vương Chu Kiếm Sinh đứng trầm ngâm, nét mặt lộ vẻ lo âu.
Lý Mạc Thu chợt lên tiếng:
- Thuộc hạ bất tài, để cho Chu tiểu thơ phải bị bắt, xin chủ nhân giáng tội.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vẫn im lặng. Thấy vậy Từ Mậu Trung cất giọng:
- Thuộc hạ cũng không ngờ lại bị Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dụng kế điệu hổ ly sơn, dụ đi xa cho Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều ra tay hành động.
Bây giờ Tây Vương Chu Kiếm Sinh mới chịu lên tiếng:
- Chuyện này cũng không trách các ngươi được. Bọn chúng đã có chủ mưu từ trước thì làm sao mà phòng bị chứ.
Lý Mạc Thu thốt:
- Chủ nhân, hay là ta đem thuộc hạ tới U Hồn Cốc để đòi người.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh đưa tay ngăn lại:
- Làm thế sao phải, hiện chúng ta chưa đích xác rõ ràng là Chu nhi có bị bắt hay không? Lấy cớ gì để đòi người?
Từ Mậu Trung nói:
- Nhưng rõ ràng đêm hôm đó Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dụ hai thuộc hạ đi xa, sau đó trốn mất. Đến khi nghĩ ra mình bị trúng kế của địch nhân trở về đã muộn.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cất giọng:

- Hai ngươi cũng đã nói sau khi trở lại căn nhà tranh thì không còn ai ở đó.
Cả hai gật đầu:
- Dạ, đúng như vậy.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn nói tiếp:
- Như vậy sẽ có hai trường hợp xảy ra. Một là Chu nhi đã bị bắt đưa về U Hồn Cốc, hai là nó đã chạy thoát nhưng ta thiên về trường hợp thứ hai hơn.
Lý Mạc Thu nhíu mày nói:
- Có phải ý chủ nhân muốn nói rằng nếu U Hồn Cốc đã bắt được tiểu thơ thì mấy hôm nay đã cho người tới Tây Vương phái để bẩm báo rồi chứ gì?
- Đúng thế!
Từ Mậu Trung có vẻ lo âu, thốt:
- Bẩm chủ nhân, nếu như tiểu thơ đã bị bắt thì sao?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười ha hả không lộ chút gì lo ngại, khẽ vuốt chòm râu một cái.
- Quả thật như Chu nhi đã được đưa về U Hồn Cốc thì ta lại càng không lo. Thế sẽ tốt hơn để Chu nhi lang thang bên ngoài còn nguy hiểm hơn.
Lý Mạc Thu nhíu mày, ngạc nhiên hỏi:
- Thuộc hạ không hiểu ý của chủ nhân.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh giải thích:
- U Hồn giáo chủ Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình sở dĩ muốn bắt Chu nhi chẳng qua là chỉ muốn dùng con gái ta để khống chế ta mà thôi, hắn muốn làm việc đó là để bắt ta hợp tác.
Từ Mậu Trung gật gù đầu, dường như đã hiểu ý. Gã nói:
- ÝÙ của chủ nhân như vậy là U Hồn giáo chủ sẽ đối xử tốt với tiểu thơ chứ nhất định không dám đối xử tệ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật đầu:
- Và hắn còn phải đối xử Chu nhi như là một thượng khách nữa kia, thế mới lấy lòng được ta chứ.
Lý Mạc Thu vẫn tỏ ra lo ngại, hắn nói:
- Chủ nhân, tuy tiểu thơ không nguy hại tới tánh mạng, song ở trong tay của U Hồn giáo chủ sẽ bất lợi cho ta.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nheo mắt, vuốt chòm râu cất giọng:
- Thật ra ta cũng có nghĩ tới điều này từ trước, cho nên khi để cho Chu nhi tới Lạc Dương ta đã cho hai ngươi theo là có chủ ý rồi.
Từ Mậu Trung cúi đầu:
- Thuộc hạ trí mưu nông cạn, không hiểu thấu dụng ý của chủ nhân,

còn làm hại đến Chu tiểu thơ, tội thật đáng chết.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh lắc đầu khe khẽ cất giọng:
- Ta không trách ngươi thì cần gì ngươi lại trách mình, vả lại đây chỉ là giả thuyết chắc gì Chu nhi đã bị bắt, lúc còn ở Khổng Tước Sơn Trang làm nội ứng, nó còn thoát được, huống chi lần này.
Lý Mạc Thu chép miệng:
- Thuộc hạ cũng mong được như vậy.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh khẽ thở dài, tuy bên ngoài nói cứng nhưng trong lòng của Chu Kiếm Sinh cũng rối tung lên như mở bòng bong.
Quả thật, nếu Chu Thất Thất đã rơi vào tay Doãn Chí Bình thì quả là một điều bất lợi cho Chu Kiếm Sinh. Dù muốn dù không thì tình phụ tử lão không thể tách ra được, nhưng còn để một Tây Vương lừng danh mà phải chịu cúi đầu trước kẻ khác thì còn gì là Chu Kiếm Sinh.
Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Tây Vương Chu Kiếm Sinh vẫn nhận ra một điều là mình đang ở giữa thế kẹt, tấn thối lưỡng nan.
Còn đang suy nghĩ, chợt có một tên môn đồ tiến vào, nét mặt có vẻ hớt hãi:
- Bẩm báo chủ nhân, xảy ra chuyện lớn rồi.
Lý Mạc Thu quát hỏi:
- Ngươi có điều chi mà hốt hoảng như vậy?
Gã môn nhân ấp úng đáp:
- Bẩm Lý đại gia, bên ngoài có người của U Hồn Cốc đến và ẩu đả dữ lắm. Tam Sát Miêu Vi Thức đang cự định bên ngoài.
Từ Mậu Trung nghiến răng, hậm hực:
- Cũng tại là người của U Hồn Cốc thật là quá đáng, họ chẳng coi Tây Vương phái ra gì hết, để thuộc hạ ra ngoài coi như thế nào.
Nói đoạn đi thẳng ra ngoài, Chu Kiếm Sinh bèn nói với Lý Mạc Thu:
- Chúng ta ra ngoài ấy xem sao?
- Dạ!
Cả hai cùng đi ra khỏi Tây điện, lúc này bên ngoài tiếng binh khí chạm nhau và tiếng hò reo của hai phe làm vang dậy một góc trời.
Tam Sát Miêu Vi Thức cầm đoản đao chỉ tay vào mặt Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hét lớn:
- U Hồn Cốc có gì là tài giỏi đâu chứ? Chỉ giỏi chuyện đi hù dọa người khác mà thôi.
Đây không phải là đất hoang, muốn đến muốn đi thì tùy tiện.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười:
- Miêu hộ pháp đã hiểu sai việc tại hạ tới đây ngày hôm nay rồi.
Tam Sát Miêu Vi Thức chép miệng:

- Có phải ngươi định nói đến để thăm bổn cung hay sao?
- Miêu huynh quả là biết cách nói đùa rất khéo. Tại hạ tới là để xin được bái kiến Tây Vương Chu Kiếm Sinh chủ nhân.
Tam Sát Miêu Vi Thức xua tay:
- Chủ nhân của ta đâu phải là hạng người ai muốn gặp cũng được?
- Miêu huynh đừng cố chấp, tại hạ đến với thiện chí kia mà.
Tam Sát Miêu Vi Thức gằn giọng:
- Bọn U Hồn Cốc các ngươi bên ngoài nói chuyện nhân nghĩa, song bên trong ngấm ngầm một âm mưu ác độc luôn sẵün sàng hại người. Nếu muốn gặp chủ nhân của ta thì cứ hỏi đoản đao này trước đã.
Dứt lời, thân người của Tam Sát Miêu Vi Thức lướt tới, đoản đao trở ngược đánh ra một đường hóc búa vô cùng nguy hiểm.

Chấn Thiên Kiếm Phổ

Hồi 10
Nội Ứng Trong U Hồn Cốc

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thấy Tam Sát Miêu Vi Thức cứ một mực khăng khăng đòi đánh, mà không chịu cho hắn bái kiến Tây Vương Chu Kiếm Sinh thì trong lòng giận lắm.
Chờ đoản đao của đối phương tới gần, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn lùi lại một bước, đồng thời đẩy tay trái ra vung mạnh một quyền vào ổ tay địch thủ.
Hắn chẳng có ý sát thủ nên cách ra đòn chỉ nhằm mục đích gạt thế đánh của đối thủ mà thôi.
Riêng về Tam Sát Miêu Vi Thức lại nghĩ sai về hành động của đối phương. Hắn cho là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xem thường hắn, và cho là hắn chẳng ra gì.
Bừng giận, Tam Sát Miêu Vi Thức bèn thi triển đao pháp múa tít tạo ra một màn đạo quang mờ ảo, rồi bất thần đâm tới.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có cảm giác trước mặt mình có đến hơn năm, bảy mũi đao đang đâm vào mấy huyệt trước ngực của hắn.
Chẳng dám coi thường, Phi Bất Thiều bèn trổ bộ nhún chân bay vọt lên cao.
Khi hai chân còn đang lơ lửng trên không đã thấy hắn thi triển hai tay đánh ra song chưởng, nhắm vào đầu và vai địch thủ mà công tới.
Tam Sát Miêu Vi Thức bừng giận hét to lên một tiếng:

- Giỏi lắm!
Lập tức sau đó thu đao lại, tay trái đưa nhanh về trước, vận lấy mười hai thành công lực và phóng chưởng.
Hai ngọn chưởng chạm vào nhau phát nổ rền vang lên một tiếng.
Ầm!
Hai người cùng cảm thấy cánh tay tê nhức và đều lùi lại một bước.
Tam Sát Miêu Vi Thức tánh tình vốn nóng nảy chẳng khác Trương Phi. Bị một đòn lòng hắn như dầu đổ thêm vào lửa, bèn hét to lên một tiếng, khoa nhanh đoản đao thành đường vòng tròn rồi đột nhiên đâm tới.
Ánh đao lóe ra nhiều điểm, mũi đao đâm ra bảy tám chỗ.
Bên này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vội tụ chân khí, lần này lại đẩy ra một đạo kình quang cực kỳ lợi hại, tiềm lực như sóng trào, thác lũ, ào ạt cuốn phẳng tới chỗ Miêu Vi Thức.
Nhận ra chưởng pháp của đối phương Tam Sát Miêu Vi Thức thốt khẽ:
- Lạc Hoa tiêu cốt chưởng!
Không chậm một giây, Tam Sát Miêu Vi Thức vội thu đao về, phóng người vọt lên cao và nói:
- Nghe nói Lạc Hoa Tiêu Cốt chưởng của ngươi cũng lợi hại lắm, ta muốn thử qua cho biết.
Ngoài miệng nói cứng nhưng trong bụng Miêu Vi Thức thì rất là lo. Gã vội đề khí bảo vệ các huyệt đạo toàn thân, một mặt bung ra một luồng chỉ phong để ứng phó.
Bốp.
Miêu Vi Thức trúng một đòn vào vai, cơ hồ như xương gãy lìa. Hắn loạng choạng thối lui, trố mắt nhìn sững đối phương.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:
- Miêu huynh không sao chứ, tại hạ có hơi quá tay.
Tam Sát Miêu Vi Thức giận run cả người, toan xông tới, vừa lúc đó Tây Vương Chu Kiếm Sinh cùng với hai gã hộ pháp Từ, Lý bước ra.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh quát khẽ, nhưng thanh âm rất to và chứa đựng một âm lượng nghe sang sảng:
- Dừng tay!
Nhóm môn đồ của Tây Vương phái nghe mệnh lệnh, vội nhảy hết ra ngoài vòng chiến.
Hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc là Thanh Ưng Quách Phú Lương và Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh bèn nhảy tới bên cạnh Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.
Nhìn thấy Tây Vương Chu Kiếm Sinh, gã Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất

Thiều vội vàng vòng tay thi lễ:
- Tại hạ Phi Bất Thiều bái kiến Tây Vương chủ nhân.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh không nói gì, chỉ có Từ Mậu Trung là cất giọng:
- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tại sao lần nào tới bổn phái, ngươi cũng đều kiếm chuyện đánh người?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chậm rãi đáp:
- Đó là chuyện ngoài ý muốn, bởi phái đồ của Tây Vương không để cho tại hạ vào bái kiến chủ nhân.
Lý Mạc Thu lên tiếng:
- Muốn yết kiến chủ nhân của ta thì phải ở dưới chân núi, lưu lại nhà tiếp khách, chừng nào có lệnh gọi thì mới được lên đây. Các hạ tự ý xông vào lãnh địa tất môn đồ phải ra tay là lẽ đương nhiên rồi.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhã nhặn nói:
- Tại hạ vẫn biết điều đó, nhưng lần này có việc quan trọng nên không thể chờ được.
Tam Sát Miêu Vi Thức hãy còn giận, gã gắt gỏng nói:
- Quan trọng gì cũng phải theo quy định của bổn phái. ngươi cũng không nằm ngoài lệ đó.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh nhướng cao đôi chân mày, gã vờ hỏi:
- Chẳng lẽ chuyện có liên quan tới Chu tiểu thơ mà các vị cho là quan trọng hay sao?
Nghe nói tới Chu Thất Thất, Lý Mạc Thu vội hỏi:
- Các ngươi đã làm gì tiểu thơ của ta?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nghe nói về Chu Thất Thất ông mới chịu lên tiếng la rầy đám thuộc hạ:
- Các ngươi không được ăn nói hàm hồ như vậy.
Đoạn quay sang Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhã nhặn cất giọng:
- Không biết Chu nhi đã làm gì mà phải nhọc công Phi hộ pháp tới tệ phái?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười thầm trong miệng:
"Lão nghe nói tới Chu Thất Thất thì mới chịu lên tiếng, nếu mình lên đây mà không có con chủ bài này e khó mà mời lão tới U Hồn Cốc lần nữa. Quả thật giáo chủ đoán việc như thần.".
Sau đó Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều mới lên tiếng:
- Tây Vương chủ nhân đừng bận tâm, hiện Chu cô nương đang ở U Linh Điện và rất được giáo chủ tiếp đãi nồng hậu.
Lý Mạc Thu nghe Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói vậy, hắn tức lắm. Là vì bởi chính hắn và Từ Mậu Trung bị trúng kế của gã để Chu

Thất Thất bị khống chế.
Giờ nghe gã giở giọng lịch lãm, Lý Mạc Thu dằn không được, bèn lên tiếng:
- Mi nói thúi lắm. Rõ ràng Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dụ bọn ta rời khỏi tiểu thơ cho mi dễ dàng hành động. Mi bắt tiểu thơ ta đem đi vậy mà còn giở giọng lịch lãm làm khỉ gì chứ?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh quát khẽ:
- Không được vô lễ với khách.
Nói rồi ngó qua Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, Chu Kiếm Sinh bèn hỏi:
- Chuyện xảy ra như thế nào, phiền Phi hộ pháp nói rõ lại có được không?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn kể:
- Lúc đầu tại hạ cũng có ý mời Chu cô nương về U Hồn Cốc, song có một lão già và một gã bịt mặt đến ngăn cản. Họ cũng muốn dẫn Chu cô nương đi.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhíu mày:
- Vậy Phi hộ pháp có biết hai người đó là ai không?
Phi Bất Thiều lắc đầu:
- Tại hạ vẫn chưa đoán ra hai nhân vật đó là ai. Song khẩu âm nghe rất lạ tai, dường như là người vùng Giang Nam.
Tam Sát Miêu Vi Thức cất giọng:
- Lời ngươi nói có thật không?
- Không tin Tây Vương chủ nhân có thể gặp Chu cô nương để minh chứng. Tại hạ không đặt chuyện bao giờ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh lại hỏi:
- Hiện Chu nhi đã có mặt tại U Hồn Cốc?
Thanh Ưng Quách Phú Lương gật đầu:
- Chu cô nương vẫn bình an vô sự. Đúng ra sư phụ của vãn bối đã đưa Chu cô nương về Tây Vương phái, song người còn nhiều việc để làm nên không thể đích thân đưa đi được.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh tiếp lời:
- Vả lại đang có người muốn bắt Chu cô nương nên sư phụ vãn bối không dám để Chu cô nương về một mình. Nên phái thuộc hạ tới đây bẩm báo lại Tây Vương chủ nhân biết.
Tam Sát Miêu Vi Thức bèn hỏi:
- Thế tại sao các ngươi không đích thân hộ tống tiểu thơ về đây có phải hay hơn không.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay, khẽ đáp:
- Miêu huynh hiểu cho, giáo chủ của bổn giáo sợ chúng tôi tài hèn

sức yếu, trên đường đi không hộ giá được Chu cô nương, như vậy càng đắc tội với Tây Vương chủ nhân thêm mà thôi.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười xòa, rồi cất giọng:
- U Hồn giáo chủ cẩn thận như vậy làm lão phu đây rất yên dạ vô cùng. Ngoài chuyện đó ra, không biết giáo chủ còn có điều gì chỉ giáo nữa chăng?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều liền lên tiếng:
- Giáo chủ có dặn là mời Tây Vương chủ nhân lên U Hồn Cốc một chuyến. Trước là rước Chu cô nương về, sau nữa là bàn đến việc trước đây. Dẫu gì thời gian hẹn trước cũng đã cận kề.
Chu Kiếm Sinh hiểu Phi Bất Thiều nhắc nhở chuyện gì rồi. Lão bèn chép miệng:
- Nhờ Phi hộ pháp trở về bẩm báo với U Hồn giáo chủ, nhất định lão phu sẽ đến trong vài hôm nữa.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tỏ ra cung kính:
- Đa tạ Tây Vương chủ nhân đã nhận lời. Tại hạ sẽ về bẩm báo lại. Xin phép cáo lui.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cản lại:
- Phi hộ pháp đã đến hay là cứ vào nội xá dùng chén trà giải khát rồi hãy trở gót?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lắc đầu đáp:
- Đa tạ tấm chân tình của Tây Vương chủ nhân, tại hạ không thể, bởi vâng lệnh giáo chủ sau khi đến đây xong việc là phải lập tức trở về bổn giáo phục mệnh, không được chậm trễ.
Nói xong vòng tay vái chào Tây Vương Chu Kiếm Sinh một cái, rồi cùng hai đệ tử phóng người bỏ đi.
Lý Mạc Thu hứ rõ to một tiếng:
- Rõ ràng là Ưng Vương Ngũ Sát muốn đè chúng ta mà. Hắn muốn mượn tiểu thơ để bắt buộc chủ nhân hợp tác với y.
Từ Mậu Trung gắt giọng:
- Thật tức chết đi được, Tây Vương phái sao chịu cho hắn sai khiến.
Tam Sát Miêu Vi Thức nhìn qua Chu Kiếm Sinh, vòng tay:
- Chủ nhân, Tây Vương phái ta có hơn ba mươi sáu bộ (một bộ vào thời đó khoảng trên một ngàn người, một phân cục có trên một trăm người) người đông như vậy há sợ bọn U Hồn Cốc hay sao?
Lý Mạc Thu gật đầu, nói hùa theo:
- Phải đó, chúng ta sẽ dẫn thuộc hạ đến san bằng U Hồn Cốc ra thành bình địa cứu lấy tiểu thơ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh đưa tay ngăn lại, nói:
- Các ngươi cho như vậy là thượng sách hay sao? Doãn Chí Bình

đâu phải là hạng người đơn giản như các ngươi nghĩ đâu?
Từ Mậu Trung bèn thốt:
- Chủ nhân, ta phải làm sao đây?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh vuốt chòm râu, đôi mắt nheo lại, suy nghĩ và nói:
- Ưng Vương Ngũ Sát bắt giữ Chu nhi chẳng qua là muốn ta hợp tác với hắn mà thôi.
Miêu Vi Thức nhíu mày:
- Chủ nhân nhận lời với hắn hay sao?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh quắt mắt:
- Ta còn cách để lựa chọn hay sao? Đó là cách vẹn toàn nhất để cứu Chu nhi ra. Vả lại hợp tác với Doãn Chí Bình dẫu gì cũng không có hại.
Lý Mạc Thu bèn nói:
- Ý chủ nhân là...
Tây Vương Chu Kiếm Sinh thốt khẽ:
- Ưng Vương Ngũ Sát sở dĩ muốn ta hợp tác chẳng qua là gã muốn lợi dụng vào ba mươi sáu Bộ của ta, người đông lại rãi khắp Giang Tây, Giang Bắc. Vậy tại sao ta không lợi dụng trở lại thanh thế của U Hồn Cốc để mưu đồ việc lớn cho mình.
Ba gã hộ pháp cau mày, có vẻ tư lự và cùng nói:
- Chủ nhân muốn...
- Sau này các ngươi sẽ rõ. Giờ Tam Sát Miêu Vi Thức sửa soạn cùng ta đến U Hồn Cốc. Bổn phái ta giao lại cho Lý, Từ hai ngươi canh giữ.
Tất cả cúi đầu nhận lệnh.
- Dạ, thuộc hạ đã rõ!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nói tiếp:
- Ta vào sửa soạn ít vật dụng rồi lên đường ngay.
Nói đoạn y quay lưng bỏ đi vào bên trong.
* * *..
Tại sảnh đường của U Linh Điện, ở hàng ghế dành cho khách, Khổng Tước trang chủ Ngụy Thế Quân đang ngồi, sau lưng gã là hai tên Khổng Lam và Khổng Hắc. Hai gã đứng khoanh tay bất động như hai pho tượng.
Phía trên cao, nơi có trải vải gấm màu đỏ phủ dưới đất, Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cũng đang ngồi ở chiếc ghế bành lớn. Sau lưng ghế là tấm trướng bằng loại vải gấm thượng hạng treo dài từ trên cao xuống tận mép đất.
Chính giữa tấm trướng có thêu hình một con chim ưng đang vỗ cánh

tung bay bằng một loại chỉ thêu cực đẹp màu vàng, càng làm nổi bật trên nền vải màu đỏ của tấm trướng.
Con chim ưng thoạt trông rất là sinh động, nếu có ai đó chỉ nhìn thoáng qua có thể sẽ lầm tưởng đó là một con chim thật.
Khổng Thiện Vương vòng tay nói:
- Giáo chủ, chẳng hay cho dời tại hạ tới U Hồn Cốc này là có chuyện gì chỉ giáo.
Doãn Chí Bình cười lạt đáp:
- Khổng trang chủ chớ có nói vậy, sở dĩ hôm nay tại hạ cho mời trang chủ tới bổn giáo là có một việc cần thảo luận.
- Giáo chủ cần thảo luận điều gì xin cứ nói.
Doãn Chí Bình bèn thốt:
- Từ lúc chúng ta cùng nhau hợp sức quyết chống lại quần hùng, phát hưng giáo phái, so về lực lượng chúng ta có hơn, song về thực chất thì chúng ta còn thua họ.
- Tại hạ còn chưa rõ lắm ý của giáo chủ muốn nói gì?
Doãn Chí Bình chép miệng:
- Thật ra cho đến ngày hôm nay chúng ta chưa thể chấn chỉnh võ lâm là bởi Chấn Thiên Kiếm vẫn bặt vô âm tín. Đó là điều mà ta chưa thể xưng bá xưng hùng.
Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân cất giọng:
- Gần đây có tin đồn Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở thành Lạc Dương. Tại hạ có cho thủ hạ tới dò la nhưng đến nay vẫn chưa có tin gì chắc chắn!
Doãn Chí Bình nghĩ ngay trong đầu:
"Thì ra gã cũng có ý tìm Chấn Thiên Kiếm. Mình phóng tin lần này cũng thu được một kết quả tốt. Ít ra cũng rõ được lòng dạ của gã thế nào.".
Tuy nghĩ như vậy, nhưng Doãn Chí Bình cũng nói:
- Tại hạ cũng có nghe qua tin đó, chính vì vậy muốn nhờ trang chủ giúp cho một việc.
Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân bèn nói liền:
- Có việc gì giáo chủ cứ nói.
- Từ lúc có tin Chấn Thiên Kiếm ở Lạc Dương thành, rất nhiều cao thủ võ lâm bốn phương tụ hội về đó. Trong số này có một người tại hạ rất lưu ý.
Ngụy Thế Quân cau mày:
- Là ai vậy?
- Một người bịt mặt mà cho đến hôm nay tại hạ chưa rõ danh tánh.
Ngụy Thế Quân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao giáo chủ lại có ý quan tâm đến người bịt mặt này?
Doãn Chí Bình cười nhạt:
- Thật ra tại hạ đều chú ý tất cả những ai có mặt tại Lạc Dương thành. Nhưng cao nhân bịt mặt này là đáng để quan tâm.
Ngụy Thế Quân chép miệng:
- Nghe giáo chủ gọi người bịt mặt này là cao nhân, chắc có lẽ võ công của người này rất cao thâm?
- Có thể nói như vậy, bởi giáo đồ của bổn giáo đã từng chạm trán qua.
Ngụy Thế Quân nhăn mặt:
- Như vậy sẽ bất lợi cho ta rồi.
- Cao nhân này còn hẹn ngày rằm tháng này sẽ tới U Hồn Cốc.
Ngụy Thế Quân chớp mắt, thốt:
- Chúng ta chưa rõ cao nhân này là thù hay bạn, như vậy sẽ đối phó ra sao?
Doãn Chí Bình chậm rãi đáp:
- Chính vì vậy tại hạ muốn nhờ trang chủ giúp cho một tay, sớm điều tra xem cao nhân đó là ai?
- Thì ra là vậy!
Ngụy Thế Quân gật nhẹ đầu, rồi bụng bảo dạ:
"Hoá ra Doãn Chí Bình muốn mượn tay mình để xác minh vị cao nhân xem là ai?
Hắn cũng ranh ma lắm, nếu có chuyện gì xảy ra thì mình sẽ là bình phong gáng hết kiếp nạn cho hắn. Đúng là mượn tay người đánh bóng.".
Trong bụng nghĩ vậy, bên ngoài Ngụy Thế Quân vẫn cười tươi, cất giọng:
- Tưởng là chuyện gì, về vấn đề này giáo chủ cứ để cho tại hạ lo, nội trong một cử (ngày) sẽ có tin báo về.
Doãn Chí Bình lật đật tỏ ra cảm kích, chấp hai tay vái một cái:
- Được trang chủ ra tay giúp đỡ như vậy thì còn gì bằng, tại hạ vô cùng đa tạ.
Ngụy Thế Quân khoát tay:
- Chớ có khách sáo làm gì. Chúng ta là người một nhà, sau này phú quý vinh quang cùng hưởng. Chỉ mong sao giáo chủ đừng quên tại hạ là được rồi.
- Ơ kìa! Sao trang chủ lại nói thế? Doãn Chí Bình này đâu phải là hạng người bội tín bội ước hay sao.
Ngụy Thế Quân bật cười:
- Nếu vậy thì còn gì bằng.

Chợt bên ngoài có gã giáo đồ chạy vào, trông gã có vẻ hốt hoảng lắm.
- Bẩm giáo chủ, lại có chuyện nữa rồi.
Doãn Chí Bình nhíu mày, quát:
- Lại xảy ra chuyện gì nữa?
Gã giáo đồ cúi đầu không dám nhìn lên, hắn nói:
- Tống cô nương lại nổi giận. Nhuỵ hộ pháp và Nam hộ pháp sai tiện nhân đến bẩm báo.
- Lui mau!
Gã giáo đồ nhận lệnh và cứ thế thụt lùi mà lui ra ngoài.
Ngụy Thế Quân nhướng cao đôi chân mấy hỏi:
- Không biết vừa rồi gã môn nhân nói đến Tống cô nương nào vậy?
Doãn Chí Bình từ từ nói:
- Không giấu gì trang chủ, Nhụy Ngọc Miêu của bổn giáo bị trúng độc của Đường môn nên tại hạ có mời Tống Kim Bình cô nương đến bổn cung để trị liệu.
- Tống Kim Bình nào? Có phải là Tống tiểu thơ con của Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc?
Doãn Chí Bình gật đầu:
- Trang chủ quả nhiên là tinh tường, thật đúng vậy không sai.
Bất chợt Ngụy Thế Quân bật cười, Doãn Chí Bình lấy làm lạ hỏi:
- Chẳng hay có chuyện gì mà trang chủ lại cười như vậy?
Ngụy Thế Quân thốt:
- Giáo chủ thật khéo nói chơi. Tống Tiểu Ngọc xưa nay đâu có quan hệ gì với Tứ Xuyên Đường môn, sao lại có chuyện Tống Kim Bình biết thuật giải độc của Đường môn?
Doãn Chí Bình cũng cười lạt đáp:
- Trang chủ nói vậy cũng phải, nhưng kỳ thực đây là chuyện có thật. Sau này tại hạ sẽ kể lại mọi chuyện cho trang chủ nghe.
Nói đoạn y đứng lên, cao giọng:
- Người đâu?
Lập tức Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều từ sau tấm rèm ở phía tả bước ra, cúi đầu:
- Thuộc hạ đang đợi lệnh.
Doãn Chí Bình dõng dạc thốt:
- Ngươi hãy đưa trang chủ về phòng ngơi nghỉ.
- Dạ!
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xoay qua Khổng Thiện Vương:
- Xin mời Khổng trang chủ theo tại hạ.
Ngụy Thế Quân đứng lên vòng tay chào Doãn Chí Bình:

- Tại hạ cáo từ.
Rồi theo chân Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều rời khỏi U Linh Điện.
Doãn Chí Bình chờ Ngụy Thế Quân đi khuất hắn mới rời chỗ đi về hướng đông.
Giữa lúc này, tại phòng của Tống Kim Bình, nàng cầm chắc con dao nhỏ và để vào cổ của mình.
Nàng nhìn Nhuỵ hộ pháp và Nam hộ pháp rồi nói:
- Nếu hai vị không gọi U Hồn giáo chủ tới, tiểu nữ sẽ xuống tay đó.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát xua tay:
- Tống cô nương không nên làm vậy, có gì từ từ thương lượng vẫn được kia mà.
Nhụy Ngọc Miêu cũng nói:
- Chúng tôi đã cho người đi mời giáo chủ rồi, người sẽ đến trong chốc lát. Tống cô nương hãy bình tĩnh lại.
Chợt bên ngoài có tiếng vọng vào:
- Giáo chủ tới!
Cánh cửa phòng được hai gã môn đồ bên ngoài mở toát ra. Chúng cúi đầu khi Doãn Chí Bình bước vào.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát và Nhụy Ngọc Miêu đồng cúi đầu:
- Bái kiến giáo chủ!
Doãn Chí Bình khoát tay ý bảo miễn bái rồi nhìn qua Tống Kim Bình.
- Tống cô nương có gì phẫn uất mà phải làm như vậy?
Thấy đã có U Hồn giáo chủ, Tống Kim Bình vội bỏ dao xuống. Nàng cất giọng:
- Tiểu nữ muốn giáo chủ giữ đúng lời đã hứa.
- Ta đã hứa gì với Tống cô nương vậy?
Tống Kim Bình nói:
- Khi đưa tiểu nữ về đây, giáo chủ có hứa trước mặt Thiên Trung và Cao Phi Trí là sau khi xong việc sẽ thả tiểu nữ ra kia mà?
- Phải, ta có hưa với Tống cô nương như thế.
Tống Kim Bình liền nói:
- Vậy tại sao hôm nay giáo chủ không giữ lời hứa?
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình thốt:
- Nhưng Tống cô nương có làm xong việc đâu mà đòi ta thả ra?
- Giáo chủ dẫn tiểu nữ về đây chẳng qua là muốn tiểu nữ giải độc cho Nhụy Ngọc Miêu thì nay đã xong rồi.
Doãn Chí Bình nói:
- Đó chỉ là một phần.
Tống Kim Bình nói:

- Phải chăng phần còn lại là giáo chủ muốn tiểu nữ ghi lại cuốn Đường môn độc kinh?
Doãn Chí Bình gật đầu:
- Quả nhiên là như thế.
- Giáo chủ cũng biết rằng tiểu nữ không thể làm điều đó kia mà!
Doãn Chí Bình bật cười:
- Tại sao Tống cô nương cho rằng mình không thể làm điều đó?
Tống Kim Bình từ tốn nói:
- Đường môn độc kinh là bí quyết giải độc cũng như sử dụng độc. Đây là bí mật của Tứ Xuyên Đường môn, đâu thể tiết lộ ra ngoài. Làm sao tiểu nữ dám làm bậy.
Nhụy Ngọc Miêu lên tiếng:
- Tống cô nương lời nói không đúng với việc làm, vậy tại sao cô nương lại giải độc cho tôi?
Tống Kim Bình đáp:
- Cứu người như cứu hỏa, vả lại tiểu nữ là một thầy thuốc, việc cứu người là đúng với trách nhiệm. Như vậy có gì là sai?
Nhụy Ngọc Miêu lại hỏi:
- Nhưng đó là cách giải độc của Đường môn kia mà?
- Chính vì vậy mà tiểu nữ đã mạo phạm môn qui của Đường môn, nên nhất quyết không thể tiếp tục sai phạm.
Nam Cung Bát chép miệng:
- Đã phạm một lần thì sai thêm một lần nữa có sao đâu?
- Nói như các hạ đây thì tiểu nữ đừng cứu Nhụy cô nương sẽ hay hơn chứ gì?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát xua tay:
- Tất nhiên ý của tại hạ không phải là vậy.
Tống Kim Bình cao giọng có vẻ dứt khoát:
- Cho dù các vị có nói gì đi chăng nữa thì tiểu nữ không bao giờ nói ra, dù một chữ của Đường môn độc kinh.
- To gan.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình gắt giọng rồi quắt mắt nhìn Kim Bình:
- Tống cô nương đừng làm cho ta phải nổi giận sẽ không có lợi.
- Cho dù giáo chủ có nổi giận cũng vậy mà thôi. Tiểu nữ đã nói là làm.
Nhụy Ngọc Miêu thốt:
- Tống cô nương không sợ chết à?
- Tiểu nữ sợ thì sẽ được tha hay sao?
Doãn Chí Bình bật cười khanh khách:

- Tống cô nương thông minh lắm, thảo nào trí nhớ hơn người. Nhưng ta nói cho cô nương được biết, nếu không chịu ghi chép lại thì suốt đời sẽ bị giam giữ ở đây.
Dứt lời hắn quay lưng bỏ đi ra ngoài, hai gã hộ pháp cũng lật đật đi theo.
Còn lại một mình, Tống Kim Bình ném con dao xuống đất rồi úp mặt vào hai tay khóc ròng. Nàng không ngờ số phận của mình lại truân chuyên đến như vậy.
Khóc một hồi cũng thấm mệt, Tống Kim Bình bèn bước tới ghế ngồi xuống.
Bất chợt nàng nghe có tiếng động khẽ ở phía bên hông, bèn xoay đầu nhìn ở hướng cửa sổ, chợt thấy có một người dùng thuật khinh công phóng vào và đáp nhẹ xuống, cách Tống Kim Bình một đoạn.
Tống Kim Bình hốt hoảng lùi lại, bởi nàng chưa rõ người lạ là ai, tốt xấu ra sao và vào đây để làm gì?
Tống Kim Bình nép người cạnh giường, trố mắt nhìn người lạ. Nàng quan sát thấy người này vận võ phục đen bó sát người, che kín cả mặt mày.
Thoạt đầu nàng ngỡ người này là kẻ bịt mặt dạo nọ xuất hiện ở quán trọ, nơi mà nàng đã bị Nhụy Ngọc Miêu khống chế. Nhưng nhìn kỹ lại thì tầm thước nhỏ con hơn gã nọ, dáng vóc trông giống một nữ nhi.
Tống Kim Bình thu lấy can đảm và cất giọng hỏi:
- Vị huynh đài là ai, sao dám vào đây?
Đến chừng người nọ cất giọng trả lời, Kim Bình mới biết là nữ:
- Tống cô nương đừng sợ, tại hạ vào đây là có ý tốt.
Thanh âm tuy rất trong, song vì bị khuôn vải che kín cả miệng nên khẩu âm phát ra nghe rất lạ.
Tống Kim Bình không thể đoán được là ai, nàng lại hỏi:
- Nhưng cô nương vào đây làm gì?
- Chứ không phải Tống cô nương muốn rời khỏi đây sao?
Tống Kim Bình nhướng mày:
- Thì ra cô nương vào đây là để đưa tôi đi trốn?
- Việc đó bất tất phải hỏi, chúng ta rời khỏi đây ngay.
Người nọ bước tới toan nắm tay Tống Kim Bình nhưng nàng đã lùi lại.
- Làm sao tiểu nữ tin rằng cô nương vào đây là để giải thoát cho mình.
Người nọ thốt:
- Vậy Tống cô nương cho tại hạ vào là vì chuyện gì? Nếu muốn hại cô nương thì tại hạ đã ra tay rồi đâu cần dài dòng.

Tống Kim Bình gật đầu rồi nhủ thầm:
- Vị cô nương này nói cũng phải, mình là kẻ yếu đuối không một chút võ công, nhìn cách phi hành của người này biết là tay lợi hại, nếu muốn hại mình thì có khó khăn gì đâu, chẳng khác gì lấy món đồ trong túi vậy. Ở lại chưa chắc đã an toàn, chi bằng cứ đánh liều theo vị cô nương này, biết đâu là điều hay.
Nghĩ đoạn, Tống Kim Bình nhìn sang người lạ, thốt:
- Nhưng đây là cấm địa của U Hồn Cốc làm sao chúng ta có thể thoát được. Vả lại người của U Hồn Cốc canh gác nghiêm ngặt.
Người lạ cười lạt:
- Tại hạ đã vào đây được tất phải trở ra được, có xá gì một U Hồn Cốc mà dẫu rằng là chín tầng địa ngục cũng không giữ chân tại hạ được.
- Nếu cô nương đã nói vậy, tiểu nữ quyết theo cô nương một phen xem sao.
Người lạ bèn thốt:
- Vậy chúng ta rời khỏi đây ngay càng sớm càng tốt.
Tống Kim Bình gật đầu rồi cùng người nọ đẩy cửa bước ra bên ngoài.
Họ đi dọc theo hành lang, rão bước thật khẽ đến một đoạn rẽ.
Bất chợt người nọ đẩy Tống Kim Bình sang một bên nép vào bờ tường, vì có hai gã giáo đồ đi tuần sắp bước ngang qua.
Chờ cho hai gã tuần canh đi ngang, bất thình lình người nọ phóng ra.
Thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ thấy cánh tay phát động một cái, "bốp, bốp", đã thấy hai thân người ngã xuống không một tiếng la nào hết.
Người nọ xuất thủ cực nhanh đến nỗi Tống Kim Bình chưa kịp nhìn là mọi chuyện đã an bày xong rồi.
Sau khi hạ xong hai gã tuần canh, người nọ dùng một chân đá văng một tên vào góc tường gần đó, nơi ấy được trồng mấy dãy phù dung.
Còn tên còn lại, người nọ kéo lết bỏ vào một góc tối.
Xong việc, người nọ nhìn thấy Tống Kim Bình gật nhẹ đầu, ý bảo nàng đừng lo sợ gì hết và hãy tiếp tục đi.
Họ đi hết dãy hành lang thì dẫn ra một cái sân rộng.
Tại đây, được xây một cái hồ khá lớn, có cầu bắt ngang. Phía bên trong là một hòn non bộ cao độ vài thước. Đất trống xung quanh thì được trồng nhiều loại hoa đẹp.
Người nọ lên tiếng:
- Qua sân này là có con đường mòn, đi hết con đường ấy là coi như chúng ta thoát.

Tống Kim Bình lắng nghe, nàng có cảm giác như người lạ này rất quen thuộc đường đi nước bước.
Cả hai bước đi ra tới giữa sân thì có tiếng cười vang dội và có bóng người phóng xuống, và một số môn đồ ở các hướng chạy tới bao lấy hai người vào giữa.
Người vừa xuất hiện chính là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát. Hắn nhìn vào mặt người lạ như để soi mói xem là ai, nhưng đôi mắt của gã không tài nào nhận ra được.
Hắn mỉm cười và cất giọng:
- Các hạ là cao nhân ở đâu sao dám ngang nhiên xông vào bổn giáo gây náo loạn?
Người nọ hứ rõ một tiếng:
- Ngươi chưa đủ tư cách để cho ta trả lời.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát có vẻ giận dữ, hắn nghiến răng:
- Các hạ ngang tàng đột nhập bổn giáo và còn đánh gục hai giáo đồ, tại hạ thiết nghĩ chuyện này khó bỏ qua được lắm.
- Không bỏ qua thì sao? Ngươi làm gì được ta?
Tống Kim Bình nói khẽ:
- Cô nương, liệu chúng ta có thể thoát được không?
- Yên tâm, tại hạ sẽ dẫn Tống cô nương rời khỏi đây.
Nam Cung Bát cười lạt:
- Tại hạ nghĩ các hạ sẽ không bao giờ thực hiện được điều đó.
Dứt lời hắn phát tay, lập tức mấy gã giáo đồ vung đao, kiếm phóng tới.
Người nọ bèn đẩy nhanh Kim Bình ra phía sau rồi rút kiếm ra quét một đường kiếm đẩy lùi đám môn đồ.
Bọn môn đồ bèn bao lấy người nọ vào giữa vòng vây. Chúng di chuyển từ từ chung quanh mà người nọ là tâm điểm để chúng mục kích.
Chợt người nọ chủ động hét lên một tiếng, thanh kiếm trên tay huy động múa ra mấy đường tuyệt đẹp nhắm vào hai gã phía trước.
Nhận thấy thế kiếm của đối phương quá lợi hại, kiếm quang bao phủ cả một vùng.
Hai gã môn đồ không dám phản đòn, liền nhảy lùi ra ngoài.
Nhưng bù vào đó hai gã phía sau lại múa đao phóng vào, đâm thẳng vào lưng đối phương.
Nghe gió lộng phía lưng, người nọ bèn trở bộ nhún chân bay vọt lên cao di động thân ảnh, đảo lộn một vòng trên không. Mũi kiếm lóe lên một vết sáng như ánh sáng bàn bạc lấp lánh.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát biết rõ đám môn đồ không đáng là

đối thủ của người nọ, hắn bèn quát to:
- Lùi mau!
Đám môn đồ nhận lệnh lập tức lùi ra, còn bản thân Nam Cung Bát thì phóng vào, thuận tay hắn chụp lấy thanh đao của gã môn đồ và ra đòn.
Người nọ thấy Nam Cung Bát phóng kiếm đánh mình, nên trở tay kiếm gạt một cái, "choáng" một tiếng, hai món binh khí chạm nhau, và cả hai cùng lùi lại.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát mắt nhìn người lạ đầy vẻ ngạc nhiên. Có lẽ hắn không thể ngờ đối phương của mình lại có một nội lực ghê gớm đến như vậy.
Còn người nọ cũng chấn động toàn thân không ít, song nét mặt ra sao thì không ai biết bởi khuôn lụa che ngang mặt đã cản đi tầm quan sát của người khác đối với người nọ.
Quả nhiên một bên là tay lão luyện ghê gớm, một đằng lại cao thâm kiếm pháp.
Bên tám lạng, người nửa cân, ngang sức cân đồng.
Cả hai giao đấu qua lại được hai mươi chiêu cân sức, chưa bên nào chiếm được thế thượng phong.
Người nọ nôn nóng trong lòng vì sợ kéo dài sẽ bất lợi và U Hồn giáo chủ xuất hiện sẽ càng thêm rắc rối.
Nghĩ đến điều đó, y vội hét lên một tiếng, vung kiếm đâm vèo vèo luôn mấy nhát.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát từ lúc giao đấu với người lạ, hắn có ý dò la thân thế của đối phương qua các chiêu kiếm. Song hắn nhận ra một điều là địch thủ của mình rất dè dặt và tinh khôn khi sử dụng kiếm pháp, không hề để lộ ra một chút sho nào cho gã nhận đoán được mình là ai.
Thủy chung là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát vẫn mù tịt về đối thủ, nhưng có một điều mà hắn còn nhận ra được là kiếm pháp của địch thủ chẳng có gì cao siêu lắm, toàn là những đường kiếm đơn giản.
Thật ra Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đâu có ngờ, sở dĩ người nọ ra tay đánh mấy thế kiếm sơ sài là vì không muốn đem sử dụng tuyệt học ra để giao đấu, bởi như vậy sẽ bị lộ chân tướng.
Bằng lòng với suy nghĩ của mình, Kim Ma Ngân Tiêu bèn hừ lên một tiếng rõ to, thanh đao liên tiếp phản công và dùng các thế đánh của mình vây hãm đối thủ.
Người nọ cười khẩy, vung thanh kiếm hoa lên một đường. Ánh kiếm mờ ảo tựa như một vòng tròn bàng bạc ánh quang.

Nam Cung Bát giật mình lùi lại rồi nghĩ bụng:
"Mình quen sử dụng Tiêu để giao đấu, nếu dùng binh khí không quen dễ bị đối phương khống chế.".
Nghĩ xong, hắn ném cây đao qua một bên, đồng thời rút cây tiêu bằng vàng pha với loại thép tốt cầm tay, rồi múa một vòng.
Tiêu phong vút nghe rợn cả tai.
Người nọ bèn thốt:
- Tại hạ nghe nói các hạ nổi danh cũng nhờ cây tiêu này, hay là hôm nay để cho tại hạ hân hạnh được xem qua Tiêu pháp của các hạ được không?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gằn giọng:
- Tại hạ sẽ làm cho các hạ vừa lòng.
Lời nói vừa dứt, đã thấy chiếc tiêu trên tay Nam Cung Bát xoay tròn đánh tới.
Đường tiêu múa ra mỗi lúc một mau lẹ, gã thi triển Tung phong tiêu pháp, chỉ thấy những luồng kim quang lấp loáng bao vây lấy người nọ trong vòng ánh tiêu.
Bấy giờ người nọ mới thấy rõ sự lợi hại của tiêu pháp Nam Cung Bát, bèn nhủ trong đầu:
"Thảo nào giang hồ không đặt ngoại hiệu Kim Ma Ngân Tiêu, thật xứng đáng với danh hiệu đó.".
Người nọ thấy mắt mình như hoa lên, cứ tưởng như có hàng mười mấy cây tiêu từ bốn mặt tám phương phóng đến tới tấp.
Người lạ bèn vội vung kiếm thành đường vòng tròn để bảo vệ thân thể. Vận dụng nhãn lực quan sát đường tiêu của đối phương.
Vừa đánh vừa nghĩ cách thoát thân, người nọ bất thình lình lùi lại, đột ngột xoay người một cái, tay trái ném ra một vật gì đó, rồi nắm lấy tay Tống Kim Bình lao về phía con lộ nhỏ sau sân.
Kim Ma Ngân Tiêu thấy đối phương ném ra một vật, thoạt đầu ngỡ đối phương dùng ám khí. Nhưng khi thấy một lớp bụi màu đen như bụi than tỏa ra, hắn lập tức la to cảnh báo cho đám môn đồ biết.
- Khổng Mê U Hương Phấn! Tránh mau.
Cả đám môn đồ không ai bảo ai, mạnh người nào người nấy lo tìm chỗ nhảy đi.
Chừng khi khói tan hết nhìn lại, Tống Kim Bình và người lạ đã chạy mất. Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát vội vàng quát:
- Đuổi theo mau, không được để cho bọn chúng thoát.
Tất cả hùa nhau phóng qua con đường mòn, chạy đuổi theo phía sau.
* * *..

Nói về Thiên Trung sau khi Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều dẫn Chu Thất Thất đi rồi, vết thương nội tạng làm chàng ngất lịm đi.
Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, chàng dần dần hồi tỉnh, tựa hồ vừa trải qua cơn ác mộng. Toàn thân chàng bị đè áp đến khí huyết cũng không lưu thông.
Thiên Trung giương mắt lên nhìn thì thấy tối đen như mực, chân tay mình mẩy đau đớn như dần, trong lòng hội hộp dị thường.
Chàng lẩm bẩm:
- Ta chết rồi ư? Bây giờ thành ma chứ không phải là người nữa. Ta hiện ở âm phủ chứ không còn ở dương gian?
Hồi lâu chàng gượng ngồi dậy, dụi mắt mấy lần ra nhìn thấy mình còn ở bên ngoài sân của ngôi chùa. Bốn bề một màu tối om, chàng biết là đang đêm khuya.
Ở nơi hoang vu, sơn dã Thiên Trung chỉ nghe tiếng côn trùng rên rỉ, mà tuyệt không có tiếng người.
Giữa lúc ấy một mảnh trăng từ trong đám mây đen ló ra. Ánh trăng ảm đạm chiếu mấy bóng cây là trên mặt đất. Làn gió thổi cành lá rung rinh, tưởng chừng như quỉ ma đang tìm người mà hù dọa.
Thiên Trung nghe trống ngực đập thình thình, đầu vẫn còn đau nhức như búa bổ.
Chàng lồm cồm bò đến cạnh một gốc cây, thò tay ra vịn vào cành để đứng thẳng người lên.
Chàng nghe tiếng ếch kêu inh ỏi từ các bụi cây gần đó văng vẳng vọng lại, đột nhiên chàng cảm thấy nỗi thê lương tịch mịch rồi không nhịn được, chàng bật khóc lên. Chàng la thầm:
"Trương Thiên Trung hỡi Trương Thiên Trung, sao cuộc đời ngươi lận đận đến như vậy? Thân thế ra sao cho tới ngày hôm nay vẫn chưa rõ ràng. Võ công lại vô dụng, nếu không nhẫn nại để lọt vào tay bọn ác ôn sẽ tan xác ngay thì thù nhà làm sao rữa sạch.".
Than thân trách phận một hồi, sau đó Thiên Trung lầm lũi bước đi trong đêm gió lạnh lẽo.
* * *..
Thiên Trung đi tới lúc trời sáng.
Ánh dương quang chiếu vào mặt làm chàng hoa cả mặt. Chàng cũng không biết mình đã ở đâu và làm gì trong lúc này. Ngẩng đầu nhìn đến thì thấy mình đang rảo bước vào một thị trấn khá đông dân cư.
Thiên Trung không biết đây là đâu.
Chàng bèn bước tới gần một đại hán đang đi đằng kia, rồi hỏi:
- Vị huynh đệ, xin cho biết đây là đâu vậy?
Gã đại hán đang vác một đống củi to trên vai nhìn Thiên Trung với

cặp mắt dò xét.
Thiên Trung mặt mày lem luốt, quần áo bẩn thỉu. Hắn bèn xô chàng một cái:
- Tên ăn mày này tránh ra cho ta đi, hôi hám quá.
Nói đoạn gã đại hán gánh củi bỏ đi.
Bây giờ Thiên Trung mới chịu nhìn xuống thân người của mình. Chàng mới cảm nhận lời nói của gã vừa rồi là đúng.
Đi thêm một đoạn nữa, Thiên Trung gặp một lão già gánh rau cải, chàng bèn vòng tay lễ phép hỏi:
- Đại thúc, xin cho vãn bối được hỏi đây là nơi nào vậy?
Lão nhân nhìn chàng hty không có vẻ gì là ác ý, vả lại thấy chàng vòng tay thi lễ nên cũng không ngại, trả lời:
- Chú em bộ từ xa mới tới chốn này hay sao mà không biết đây là đâu?
Thiên Trung thật thà đáp:
- Thật sự vãn bối từ xa mới tới nên không rõ, mong đại thúc hướng dẫn giùm.
- Đây là trấn Vũ Hán, huyện Tiêu Điều thuộc phủ Nam Xương.
Thiên Trung cúi đầu bái chào một cái:
- Đa tạ đại thúc đã chỉ giùm.
Nói đoạn bỏ đi. Thiên Trung vừa đi vừa nhủ thầm:
"Mình tìm một tửu điếm nào đó vào ăn uống nghỉ ngơi, lấy lại sức. Sau đó sẽ hỏi đường đến U Hồn Cốc cũng chưa muộn.".
Nghĩ đoạn chàng tìm một quán bước vào, mua lấy một bộ y phục khác để thay đổi.
Tắm rửa, thay đổi quần áo xong, Thiên Trung mới tìm một tửu điếm. Chàng tìm một bàn cạnh cửa sổ để dễ quan sát bên ngoài lẫn bên trong tửu điếm.
Thiên Trung gọi thức ăn và đồ nhắm cùng một bình rượu to.
Sau khi gã tiểu nhị mang thức ăn ra, chàng bèn lên tiếng:
- Tiểu nhị ca này, cho tại hạ được hỏi?
- Khách quan cần chi?
Thiên Trung bèn hỏi:
- Không biết từ đây tới Lâm Tri thì đi như thế nào?
Gã tiểu nhị vội đáp:
- Khách quan muốn hỏi lối đi về Lâm Tri? Nếu vậy muốn đi đường thủy thì xuống thuyền đi ngược dòng Trường Giang, qua Hồ Nam, Hồ Bắc, vượt qua dãy Tam Giáp là đến. Nếu đi đường bộ thì trước hết đến Hồ Nam, vượt qua biên giới Xuyên Tương, rồi đến Lâm Tây, đường này đi lại khó khăn, thường thường mấy chục dặm không có

nhà cửa.
- Cảm ơn tiểu nhị ca.
Nói đoạn, gã tiểu nhị cúi chào Thiên Trung một cái rồi bỏ vào bên trong.
Thiên Trung rót rượu ra chung đưa lên định uống chợt nghe có tiếng đàn từ đâu đó vọng lại và tiếng hát cất lên:
Tích nhân dĩ thừa Hoàng Hạc khứ, Thử địa không dư Hoàng Hạc lâu.
Hoàng Hạc nhất khứ bất phục phán, Bạch Vân thiên nhai không du du.
Tình duyên Lịch Lịch Hán dương thụ, Phương thảo thê thê Anh Vũ Châu.
Nhật mộ hương quan hà xứ thị, Yên ba giang thượng sử nhân sầu.
Tạm dịch là:
Người xưa cưỡi hạc đã bay xa, Hoàng Hạc lầu không vẫn chốn này.
Mây trắng ngàn năm lơ lửng mãi, Hạc vàng một tếch khuất trùng ngay.
Hán dương sông tạnh cây phô sắc, Anh Vũ cồn xa cỏ mọc đầy.
Chiều muộn quê nhà đâu khuất bóng, Trên sông khói sóng gợi buồn thay.
Thiên Trung xoay đầu nhìn lại nhận ra tiếng đàn và tiếng hát được phát ra từ phía cuối phòng.
Ở đấy có một bục cao, trên đó có chiếc bàn dài và đặt trên đó một cây đàn tỳ bà.
Người vừa khảy đàn vừa hát là một cô gái độ tuổi mười sáu. Nét mặt của nàng đượm một vẻ ưu sầu man mác.
Lời ca tiếng đàn vừa dứt, mọi người vỗ tay tán thưởng.
Thiên Trung nghe hai người ngồi bàn kế bên bàn tán.
Người kia nói:
- Vị cô nương này không biết từ đâu đến đây hai hôm nay, ca hát giúp vui cho tửu điếm này, nhờ vậy mà đông khách như thế này.
Người nọ cũng thốt:
- Trông vị cô nương đó cũng dễ coi, không biết con cái nhà ai mà khổ sở như vậy?
Người kia lại nói:
- Dẫu sao cô nương ấy cũng ca hay đàn giỏi, ở lại tửu điếm này sẽ không chết đói đâu.
Người một câu làm câu chuyện thêm rôm rã.
Thiên Trung nghe vậy bèn nhìn kỹ cô gái lần nữa. Chàng thấy cô gái thân hình mũm mĩm, nước da bánh mật. Tuy khuôn mặt chẳng có gì

xuất sắc song cũng dễ nhìn, dễ thương.
Chợt có một gã ngồi ở gần bàn nơi cô gái, hắn tu một hơi rượu rồi đưa tay lên chùi mép, nổi lên một tràng cười ha hả. Hắn cất giọng:
- Vị cô nương này bắp thịt nở nang trông cũng vừa mắt đại gia lắm. Hãy sang đây, hầu tiếp cho ta đàng hoàng, rồi đại gia sẽ không bạc đãi đâu.
Nói rồi bật cười ha hả to hơn lúc nãy. Tánh khí của gã này làm cho nhiều người có mặt ở tửu điếm lấy làm khó chịu. Nhưng chẳng ai tỏ cử chỉ gì hết, bởi thật ra, dù gì cô gái đối với họ cũng chẳng quan hệ gì, xen vào chỉ có rước họa vào thân, nên im lặng là thượng sách.
Riêng Thiên Trung vốn tánh cương trực, ngay thẳng cho nên thấy thái độ ngông cuồng của gã đang thì tức giận đầy ruột, giơ tay đánh mạnh xuống bàn nghe chát một tiếng, rồi quát hỏi:
- Con chó đui ở đâu sao lại hống hách ngang tàng?
Hai gã ngồi bàn gần Thiên Trung thấy chàng nói vậy, bèn nhìn sang rồi nói khẽ:
- Huynh đài sao liều quá, có biết hán tử đó là ai không?
Còn gã đại hán nghe có người chửi mình là con chó đui thì tức lắm. Hắn nhìn qua Thiên Trung một cái rồi hơi ngẩng người ra một chút, sau đó mới quát:
- Tên công tử bột kia, ngươi vừa thóa mạ ai đó?
Sở dĩ mà gã đại hán sau khi nhìn qua Thiên Trung rồi hơi ngẩng người đi một chút và gọi chàng là công tử bột là bởi nguyên Thiên Trung có nét mặt sáng, lại mày thanh mắt phụng, vẻ người xinh đẹp khác thường, chẳng khác gì là một cô gái giả trai. Chính vì vậy nên gã nọ mới nói như vậy.
Nghe gã hán tử gọi mình là công tử bột, Thiên Trung lại càng không dằn được sự tức giận. Chàng giận đến nổi đỏ bừng cả hai má càng làm cho nét mặt của chàng thêm đẹp ra.
- Ngươi vừa gọi ai là công tử bột đó, có dám lập lại một lần nữa hay không?
Gã hán tử nhìn mặt Thiên Trung, thì lại trêu ghẹo thêm:
- Càng nhìn mi ta càng thấy rõ không phải là đàn ông, mà nhất định là một vị đại cô nương cải nam trang. Đôi má của ngươi lại vừa trắng lại vừa hồng, lại đây cho ta hôn một cái vào má có hay hơn không?
Thiên Trung bật dậy, chỉ tay vào mặt gã đại hán, chàng hét to:
- Quân chó má, ngươi dám mạ lị Thiên Trung này hay sao? Ta sẽ dạy cho mi một bài học để nhớ đời.
Nói dứt, chàng đánh mạnh tay xuống bàn, làm chung rượu bị đẩy bật lên cao ngang tầm tay, thuận đà chàng bèn phất nhẹ tay một cái. Một

luồng kình phong đã ào ra đẩy chiếc ly bay vèo sang chỗ gã đại hán. Thế đánh của chàng tuy trông rất nhẹ nhàng nhưng kỳ thực chứa bên trong một nội lực thâm hậu.
Mọi người trong tửu điếm nhìn cách của chàng ra tay, ai cũng biết chàng là tay võ công lợi hại. Họ nhìn không chớp mắt, cứ như bị thôi miên.
Về phần gã hán tử thấy Thiên Trung chỉ hất nhẹ tay thôi mà chung rượu đã bay sang phía gã cực lẹ. Không dám chậm trễ, liền vung cây đại đao lên, chém ra một đường vừa lúc ly chạm vào lưỡi đao nghe "choang" một cái.
Khuỷu tay của gã tê rần, cơ hồ đứng không muốn vững. Còn chung rượu không hề tràn gì mà còn đổ úp vào mặt gã, làm rượu đổ tràn lên cả mặt.
Được dịp đám thực khách cười rộ lên.
Gã đại hán trừng mắt nhìn một cái, làm trận cười bị gián đoạn.
Tên tiểu nhị lúc nãy Thiên Trung hỏi thăm đường lật đật chạy tới chỗ gã đại hán.
Hắn khuyên lơn:
- Xin đại gia bỏ qua cho. Vị huynh đài này từ xa mới tới nên không biết đại gia là ai.
Đang lúc giận lại có người kế bên, gã đại hán chẳng nói tiếng nào, túm lấy ngực áo gã tiểu nhị rồi hét lên một tiếng, nhấc bổng hắn lên và ném qua dãy bàn đằng kia.
Tội cho tên tiểu nhị chẳng khác hòn đá, bị người ta cầm vứt đi. Hắn bay nhào tới xô ngã luôn mấy chiếc bàn và số người ngồi ở đó, làm tất cả ngã dồn đống một chỗ.
Gã đại hán vung đại đao nhảy bổ về phía Thiên Trung, khí thế rất là hung hăng, làm mọi người đều lo ngại cho chàng.
Chờ gã đại hán đến gần, Thiên Trung xoay người một cái, sử dụng Ảo ảnh ma pháp biến đâu mất.
Gã đại hán chém xuống một đao lở đà chới với, thanh đại đao cắm sâu vào chiếc bàn hơn phân nửa.
Đám thực khách bỗng dưng thấy Thiên Trung biến mất thì có người la lên:
- Ái chà! Không lẽ ban ngày lại có yêu ma xuất hiện? Mới đó mà biến mất rồi.
Riêng gã đại hán thì nửa phần thì thẹn, nửa phần lại sợ. Hắn lo sợ bởi biết rằng hôm nay gặp phải cao thủ lợi hại, còn thẹn là vì từ bấy lâu nay nơi gã hùng cứ đều nể oai danh của y, thế mà hôm nay lại làm trò cười cho mọi người. Thử hỏi mặt mũi còn để ở đâu.

Gã hán tử vận lực để rút thanh đao ra nhưng sớ gỗ khá chắc chắn làm gã không sao rút ra được.
Bừng giận hắn hét lên một tiếng, vung tay trái đấm mạnh lên mặt bàn một cái làm chiếc bàn vỡ đôi.
Đám khách quan trông thấy, ai cũng le lưỡi lắc đầu, ngồi cúm rúm lại. Sức mạnh của gã đại hán có phần nào làm cho họ lo lắng giùm Thiên Trung.
Về phần Thiên Trung, sau khi trổ thuật Ảo ảnh ma pháp thoát đi. Rồi nhìn thấy gã hán tử tay không đập vỡ chiếc bàn, trong lòng chàng cũng mến phục, song thái độ hống hách của gã làm cho chàng khó chịu.
Lập tức Thiên Trung trổ thuật khinh công đáp xuống sau lưng đối phương.
Gã hán tử nghe tiếng gió lộng phía sau vội nhanh chóng xoay người lại, tay phải vung đao lên toan chém ra một nhát nhưng hắn đã chậm hăn Thiên Trung một bước.
Ngọn độc cước của chàng tạt vào má phải của đối thủ làm hắn liểng xiểng chưa kịp đứng vững đã bị chàng bồi thêm một cước nữa. Lần này gã đại hán chẳng khác nào con diều giấy đứt giây, bay nhào tới tận cửa quán.
Gã đại hán giận run cả người, hắn chống đao đứng dậy quắt mắt nhìn Thiên Trung rồi nói:
- Gã tiểu tử kia, ngươi giỏi lắm. Có giỏi thì chờ ta, nhất định đại gia đây sẽ trở lại tìm ngươi.
Thiên Trung vòng tay:
- Tại hạ sẵün sàng chờ các hạ.
Gã hừ một tiếng rồi vác đao quay lưng bỏ đi thẳng.
Thiên Trung bèn xoay lại nhìn tới chỗ cô gái ngồi đàn thì nàng đã đi đâu mất.
Chàng cười xòa một tiếng rồi trở lại bàn của mình tiếp tục uống rượu.
Hai người khách ngồi gần đó lại bàn tán. Người kia nói:
- Không dè thiếu hiệp này coi nhỏ người vậy mà sức lực siêu phàm, thật là đáng phục.
Người nọ thốt:
- Chưa bao giờ đệ cảm thấy sướng mắt như hôm nay, cái gã Giãng Hoài Vũ kia bấy lâu hà hiếp mọi người, bây giờ có lẽ ê mặt lắm.
Người kia lại nói:
- Dẫu sao huynh cũng cảm thấy ngại, cái gã Giãng Hoài Vũ này có tánh tiểu nhân, chỉ sợ vị thiếu hiệp đây làm sao đề phòng được?

Người nọ lý luận:
- Sao huynh lại nói vậy. Chẳng lẽ huynh không thấy vừa rồi vị thiếu hiệp này ra tay như thế nào sao? Đúng là người của giang hồ rồi, có xá gì tên Giãng Hoài Vũ kia.
Thiên Trung ngồi nghe, chàng chỉ biết phì cười. Dẫu sao đây cũng là cách lý giải của bọn người tầm thường.
Tên tiểu nhị lúc nãy chạy tới chỗ bàn Thiên Trung, hắn vái chào chàng một cái, nét mặt vẫn còn méo xẹo. Có lẽ hãy còn đau sau cái xô trí mạng vừa rồi.
Nhìn hắn, Thiên Trung ngỡ hắn tới đòi chàng bồi thường thiệt hại, nên nhẹ nhàng cất giọng:
- Tiểu nhị ca, xin chớ bận tâm. Bao nhiêu hư hao tại hạ sẽ đứng ra hoàn trả hết.
Không ngờ hắn lại xua tay, nói:
- Đại hiệp chớ lo chuyện đó. Tiện nhân tới đây là thay mặt cho lão gia quán này nói lời đa tạ đại hiệp mà thôi.
Nghe gã tiểu nhị đổi cách xưng hô, gọi mình là đại hiệp và còn xưng là tiện nhân, bất giác Thiên Trung phì cười và lên tiếng hỏi:
- Tại sao tiểu nhị ca lại cảm ơn tại hạ?
Gã tiểu nhị đáp:
- Bởi đại hiệp không rõ, nguyên cái gã Giãng Hoài Vũ kia là người từ xứ khác tới đây. Hắn ỷ có sức mạnh chẳng coi ai ra gì, kể cả quan quân địa phương cũng còn sợ hắn. Cho nên hung hăng phách lối, gã thường vào đây ăn uống, có bao giờ trả tiền, đã vậy thích cái gì thì lấy đi cái nấy. Chúng tôi khổ sở vì hắn lắm rồi.
Thiên Trung gật gù:
- Thì ra là vậy.
Gã tiểu nhị nói tiếp:
- Lão gia tiện nhân nói hôm nay coi như bữa ăn này là thết đãi đại hiệp, không phải lo gì hết.
Thiên Trung chắp tay:
- Đa tạ tấm thạnh tình của gia chủ.
- Đại hiệp không cần khách sáo như vậy, nếu có gì sai bảo xin đại hiệp cứ gọi. Giờ cáo lui để đại hiệp dùng bữa tiếp tục.
Gã vái Thiên Trung một cái, sau đó lui đi.
Thiên Trung tiếp tục uống rượu, nghĩ ngợi mông lung.
Bất chợt nghe bên ngoài đường có nhiều tiếng la hét và náo động, chàng vội đưa mắt ra nhìn thì thấy có mấy bóng người đang rượt đuổi nhau.
Chàng giật mình khi nhận ra người chạy phía trước là ai. Chàng kêu

thầm lên:
- Tống Kim Bình?
Chẳng nói thêm gì nữa, Thiên Trung lập tức phóng người bay vọt ra ngoài. Sau hai cái đạp chân vào các thân cây là chàng đã tới cạnh bên Tống Kim Bình.
Tống Kim Bình đang chạy bỗng thấy có bóng người đang lao về phía mình, nàng hốt hoảng khựng lại, và mấy người phía sau bắt kịp, có một kẻ đưa tay toan chụp lấy nàng.
Thiên Trung nhanh hơn, chàng búng mạnh ra một cái, một luồng chỉ phong trúng vào tay gã ấy nghe "bốp" một cái, làm gã lùi lại kêu lên "ái chà" một tiếng.
- Tống muội!
Tống Kim Bình nhận ra Thiên Trung, nàng mừng quá la to:
- Trương đại ca.
Hai người nắm tay nhau mừng rỡ, sau đó chàng nhìn qua bọn người đằng kia rồi nói:
- Lại cũng là người của U Hồn Cốc, các ngươi thật quá đáng.
Hai gã đệ tử của U Hồn Cốc cùng sánh vai bước tới.
Gã Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh hất mặt thốt:
- Cũng lại là mi, khôn hồn thì đừng xen vào chuyện của bổn giáo.
Thiên Trung cười khẩy:
- Ngươi đã từng bại dưới tay ta, sao còn lớn tiếng khua môi múa mõ?
Bị đối phương hạ nhục, Bạch Ưng bừng giận:
- Đừng ỷ mình có một chút võ công rồi nghênh ngang, chẳng coi ai ra gì.
Thiên Trung gắt giọng:
- Tại hạ cũng có ý tới U Hồn Cốc để hội kiến với U Hồn giáo chủ và rước Tống muội. Hôm nay không hẹn mà gặp, nhưng vậy khỏi mất công chi nữa.
Thanh Ưng Quách Phú Lương chỉ tay vào mặt Thiên Trung, quát một tiếng:
- Nói như vậy nghĩa là ngươi muốn xen vào chuyện của bổn giáo chăng?
Thiên Trung cười lạt:
- Không còn cách nào hơn.
Thanh Ưng nhíu mày, gắt giọng:
- Được, ta sẽ cho mi toại nguyện.
Dứt lời, gã xông lên, thanh kiếm trong tay múa ra một đường Hải trào bạt sơn, khí thế khá hùng dũng. Gió từ thanh kiếm phát ra nghe vù

vù.
Thiên Trung trở gót, rồi vọt người bay đi như cánh én chao liệng giữa trời xuân, dễ dàng tránh khỏi thế đánh của đối thủ.
(thiếu trang) Cô gái cười tươi:
- Thiếu hiệp đừng nói gì, lo điều trị vết thương đi, mọi chuyện để tiểu nữ lo.
Thấy có người phá đám, gã Bạch Ưng quát to:
- Con nha đầu kia sao lại nhiều chuyện như vậy?
Cô gái nhã nhặn thốt:
- Vị huynh đài này đã ra ơn cho tại hạ một lần, nên kẻ mang ơn không thể làm ngơ được. Mong hai vị bỏ qua.
Thanh Ưng xua tay:
- Bỏ qua, sao ngươi nói nghe dễ dàng như vậy?
Cô gái nhướng mày:
- Không lẽ nhị vị muốn động thủ chăng?
- Còn phải hỏi.
Bạch Ưng vừa dứt lời đã thấy mắt mình hoa lên và nhận ra cô gái đứng trước mặt mình rồi. Hắn kinh hoàng chưa kịp thối lui đã nghe bốp một cái, má trái của gã đã bị trúng một quyền của đối phương.
Thấy vậy, Thanh Ưng liền nhào tới nhưng hắn cũng chưa kịp xuất thủ là đã lãnh luôn một đá vào bụng, chới với thụt lùi ra sau.
Cô gái toan ra tay đánh tiếp, bất thần dừng lại vì có tiếng và nổi lên.
Thiên Trung cũng nhận ra điều đó, chàng lắng nghe và đoán ra rằng tiếng tù và này chắc chắn ở cách xa đây, phải có hơn vài dặm đường, nhưng thanh âm phát ra nghe rất lớn, chứng tỏ người sử dụng nó đã dùng nội công thổi vào tù và, đưa tiếng vọng đi rất xa. Điều này cho thấy nội lực của người này cao thâm uyên bác.
Về phần cô gái, nghe tiếng tù và thì sắc mặt thay đổi, bèn bay vọt tới chỗ Thiên Trung và Tống Kim Bình, nói khẽ:
- Tiểu nữ cam thất lễ!
Nói dứt tay nàng đã phất một cái, liền điểm vào Trung phủ ở bả vai Thiên Trung và Tống Kim Bình, sau đó cặp lấy hai người bên hông mình, phóng người trổ thuật khinh công bay vọt đi.
Hai gã đệ tử U Hồn Cốc tự dưng thấy cô gái nghe tiếng tù và thì bỗng nhiên lật đật bỏ đi, bọn chúng cũng lấy làm lạ lắm. Rồi còn thấy cô gái cặp Thiên Trung cùng Tống Kim Bình đi, cả hai giật mình toan đuổi theo, song vừa trúng đòn của đối phương hãy còn đau. Vả lại nhìn thuật phi hành của cô gái, chúng biết mình chẳng thể nào đuổi theo nên chỉ còn biết đứng đưa mắt nhìn theo.
Nói về cô gái, sau khi điểm vào huyệt của Thiên Trung và Tống Kim

Bình rồi ẳm hai người phóng đi, cứ nhắm hướng khu đồi thông mà đi tới.
Về phần Thiên Trung dù bị điểm huyệt, song đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Chàng bụng bảo dạ:
"Cô gái này là người của môn phái nào, tuổi tác tuy còn nhỏ mà công lực cao thâm đến như vậy, và tại sao vào làm ca nhi cho tửu điếm?".
Chàng suy nghĩ mãi nhưng không tìm ra câu trả lời.
Chạy được một lúc, cô gái bèn dừng lại trước một khu đất rộng, sau đó đặt Thiên Trung cùng Tống Kim Bình xuống, rồi giải thông huyệt đạo.
Thiên Trung lấy làm lạ, liền hỏi:
- Cô nương tại sao lại đưa tại hạ tới đây? Và có thể cho biết tôn danh quí tánh.
Cô gái chỉ cười tươi và đáp:
- Thiếu hiệp đứng thắc mắc vội, một lát nữa sẽ rõ mọi chuyện.
Ngay lúc đó liền có mấy bóng người ở sâu trong rừng thông đang đi đến chỗ của họ.
Một người trong bọn vừa đi vừa nói:
- Oanh nhi đã về rồi đó sao?
Thanh âm người này nghe rất lớn và thật rõ, tuy vẫn còn ở xa mà tiếng nói không hề dứt đoạn bởi đang chạy. Lời nói vừa dứt thì nhóm người này cũng vừa tới nơi.
Cô gái được gọi là Oanh nhi bèn cúi đầu vái chào mấy người mới tới:
- Oanh nhi cúi chào nghĩa phụ và lão thái quân.
Thiên Trung và Tống Kim Bình bèn đưa mắt nhìn về phía mấy người nọ. Chỉ riêng Thiên Trung là nhận ra một người mà cô gái Oanh nhi gọi là nghĩa phụ.
Người này chẳng ai xa lạ, chính là Cước Vi Bộ Tam Môn Khách.
Chàng vội bật thốt:
- Là các hạ đây sao?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách bèn vòng tay:
- Trương thiếu hiệp, chúng mình lại gặp nhau.
Thiên Trung nhìn qua người đàn bà, chàng nhận xét người này có dáng cao nghệu cao nghều như cây tre đầu làng, đã vậy bà ta lại búi mái tóc cao càng làm cho dáng của bà như cao hơn một chút. Duy có đôi mắt của bà là rất tinh anh, sáng một cách lạ thường.
Thiên Trung bèn cất giọng:
- Lão bà đây có phải là Huyết Thủ Bà Bà?
Lão nhân nghe Thiên Trung gọi mình lão này lão nọ thì nét mặt không vui, liền quắt mắt quát:

- Ngươi vừa gọi ai là lão bà đó?
Thiên Trung giật mình chẳng hiểu đã sai phạm điều gì làm Huyết Thủ Bà Bà phải giận như vậy, bèn đưa mắt sang nhìn Cước Vi Bộ Tam Môn Khách.
Nguyên Huyết Thủ Bà Bà từ xưa đến nay vốn bao giờ cũng cho rằng mình là một con người thật đẹp cho nên bất cứ ai gọi bằng lão thì rất ghét.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lật đật cất giọng:
- Nương nương bớt giận, Trương thiếu hiệp vì không biết nên mạo phạm.
Nói đoạn nhìn qua Thiên Trung, nói tiếp:
- Trương thiếu hiệp quả nhiên đoán không lầm.
Huyết Thủ Bà Bà bây giờ mới chịu lên tiếng hỏi:
- Ngươi là Trương Thiên Trung?
- Dạ, chính là vãn bối.
Huyết Thủ Bà Bà lại nói:
- Là người làm hư lưới Bạch cước mã của ta đó chứ gì?
Thiên Trung vòng tay:
- Thật ra tại hạ không phải là người làm hư lưới Bạch cước mã. Câu chuyện ra sao có lẽ Cước Vi Bộ Tam Môn Khách đã bẩm báo với Huyết thủ nương nương.
Nghe Thiên Trung gọi lại mình là nương nương thì mát dạ, bà gật gù đầu giọng nói phần nào nhẹ đi.
- Nhưng ngươi đã nhận thay cho con bé kia thì coi như là do người làm vậy.
Thiên Trung bèn nói:
- Cứ cho là vậy đi, nhưng vãn bối đã có hẹn với Cước Vi Bộ Tam Môn Khách một tuần nữa sẽ đến Hồi Chi Cốc bái kiến nương nương. Sao chưa gì lại đến bắt về đây?
Huyết Thủ Bà Bà lên tiếng:
- Sở dĩ ta cho Oanh nhi tới Vũ Hán đón ngươi là vì có một chuyện muốn hỏi ngươi.
Thiên Trung lấy làm lạ hỏi:
- Giữa vãn bối và nương nương từ trước đến nay đâu có mối quan hệ, thì sao lại có chuyện để hỏi?
Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:
- Ta nghe Tam Môn Khách thuật lại ngươi họ Trương và biết Ảo ảnh ma pháp?
Tống Kim Bình xen vào:
- Huyết Thủ Bà Bà... nương nương không lẽ có quan hệ với Trương

ca hay sao?
Bây giờ Huyết Thủ Bà Bà mới chịu ngó qua nàng một cái, rồi nói:
- Cô nương đây là ai?
- Tiểu nữ là Tống Kim Bình...
Huyết Thủ Bà Bà đưa tay ngăn lại:
- Có phải cô nương là hài tử của Tống Tiểu Ngọc?
Tống Kim Bình vội hỏi:
- Thì ra nương nương có biết qua lệnh mẫu nữa sao?
Bỗng dưng Huyết Thủ Bà Bà bật cười khanh khách:
- Quan Hi Vương thì ta có lạ gì đâu.
Nghe Huyết Thủ Bà Bà có vẻ hơi lạc đề, Thiên Trung liền lên tiếng:
- Huyết Thủ Bà Bà lúc nãy có đề cập đến Ảo ảnh ma pháp và họ Trương của vãn bối, không hiểu là có chuyện gì?
Huyết Thủ Bà Bà gật đầu:
- Ảo ảnh ma pháp là lối khinh công tuyệt kỷ của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, nếu ngươi biết nó chắc phải là môn đồ của lão.
Thiên Trung thừa nhận:
- Quả nhiên nương nương có đôi mắt tinh tường. Kiếm Thần là gia sư của vãn bối.
Bất chợt Huyết Thủ Bà Bà nhìn sang Oanh Oanh hỏi:
- Oanh nhi, lúc nãy dường như cháu có ẩu đả với ai thì phải?
Oanh Oanh đáp:
- Lúc nãy Trương huynh bị bọn người của U Hồn Cốc vây đánh nên tiểu điệt ra tay xen vào.
Huyết Thủ Bà Bà nhíu mày lẩm bẩm:
- Nếu ngươi là môn đồ của Kiếm Thần thì tại sao U Hồn giáo chủ lại vây bắt ngươi?
Thiên Trung lấy làm lạ, đưa mắt nhìn Kim Bình, sau đó nhìn qua Huyết Thủ Bà Bà hỏi:
- Nương nương nói vậy không lẽ vãn bối và U Hồn giáo chủ có mối quan hệ với nhau hay sao?
- Gần như là có thể nói như vậy.
Nghe Huyết Thủ Bà Bà phần nào thừa nhận điều đó khiến Thiên Trung lấy làm lạ.
Chợt chàng nhớ ra trước đây khi giao đấu với U Hồn giáo chủ, chàng còn nhớ hắn ta có nói câu "mình là người một nhà".
Lúc ấy chàng không hiểu được ngụ ý của U Hồn giáo chủ, bây giờ nghe Huyết Thủ Bà Bà xác nhận như vậy, Thiên Trung đâm ra nghi ngờ, bèn hỏi:
- Thật ra giữa vãn bối và U Hồn giáo chủ có mối anh hùng ra sao?

Huyết Thủ Bà Bà lắc nhẹ đầu:
- Ta cũng không rõ lắm, vì bên trong có nhiều bí ẩn mà ta không hiểu nhiều.
Thiên Trung liền nói:
- Nương nương có nói tới gia sư của vãn bối, chắc ít nhiều gì cũng biết về gia sư?
Huyết Thủ Bà Bà cười xòa:
- Ta còn lạ gì Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Thiên Trung mừng rỡ liền hỏi:
- Vậy nương nương có thể kể về gia sư cho vãn bối nghe được chăng?
Huyết Thủ Bà Bà hứ một tiếng:
- Lão Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo ấy thì có gì để kể chứ!
Nghe Huyết Thủ Bà Bà nói vậy, mặt Thiên Trung xụ xuống liền. Rồi tự dựng lồng ngực chàng lại nhói đau làm chàng khom người lại đau đớn.
Tống Kim Bình hốt hoảng:
- Trương ca làm sao vậy?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách cũng hỏi:
- Trương thiếu hiệp bị nội thương chăng?
Oanh Oanh cất giọng:
- Lúc nãy Oanh nhi cũng thấy Trương huynh đang giao đấu với giáo đồ U Hồn Cốc, chợt cũng co rúm như thế này.
Huyết Thủ Bà Bà đang đứng bèn lắc người một cái, Thiên Trung chưa kịp định thần thì đã thấy Huyết Thủ Bà Bà ở sát một bên.
Bà đưa tay bắt mạch tay của Thiên Trung lắng nghe. Thoắt một cái đã rút tay lại phóng người trở về chỗ cũ.
Huyết Thủ Bà Bà chấp hai tay sau lưng, nét mặt tỏ ra đăm chiêu nghĩ ngợi.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lấy làm lạ liền hỏi:
- Nương nương, Trương thiếu hiệp làm sao vậy?
Giọng trầm và ấm, Tống Kim Bình lên tiếng:
- Nếu tiểu nữ đoán không lầm thì Trương ca đã trúng Ưng Vương thần đơn.
Huyết Thủ Bà Bà xoay người lại nhìn Kim Bình, bà tỏ ra ngạc nhiên:
- Cô nương cũng biết loại độc đó hay sao?
Tống Kim Bình bắt mạch tay cho Thiên Trung xong, nàng bỏ tay xuống đáp:
- Tiểu nữ bắt mạch tay cho Trương ca, nghe máu huyết dường như luôn đi ngược trở về tim. Trước đây tiểu nữ cũng có nghe thân mẫu

vài lần đề cập đến loại độc này.
Huyết Thủ Bà Bà gật đầu nói:
- Kiến thức của cô nương cũng sâu rộng đấy. Quả nhiên người trúng Ưng Vương thần đơn sẽ có cảm giác choáng váng, khó chịu và lại cảm thấy rằng khí huyết cứ dồn về tim.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách xen vào:
- Nghe nói người trúng loại độc đó cứ mỗi lần vận công sẽ đau ran vùng ngực.
Thiên Trung gật đầu:
- Thảo nào cứ mỗi lần vãn bối đề tụ chân khí là lồng ngực lại đau buốt.
Huyết Thủ Bà Bà cau mày:
- Thường kẻ trúng độc này chỉ cần vận lực vài lần sẽ bị vỡ tim mà chết. Tại sao ngươi vẫn còn giữ được cái mạng?
Thiên Trung thật thà kể:
- Vãn bối nhờ được Đường môn phu nhân dùng Côn La thần công dồn ép chất độc lại, không cho phát tán. Nhưng sau hai tháng nếu không có thuốc giải thì...
Tống Kim Bình bật cười thốt:
- Trương ca, ca ca không thể chết được. Bằng mọi cách muội phải cứu cho bằng được ca ca.
Huyết Thủ Bà Bà thở dài ra một tiếng rồi chép miệng:
- Nghĩ cũng lạ, Ưng Vương thần đơn là độc của Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng, nhưng lão đã biệt tích khá lâu, chẳng lẽ...
Thấy Huyết Thủ Bà Bà nhìn mình đăm đăm, Thiên Trung liền nói:
- Vãn bối bị Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình hạ độc.
Huyết Thủ Bà Bà trố mắt nhướng cao đôi chân mày tỏ ra hết sức ngạc nhiên nhìn Thiên Trung.
- Doãn Chí Bình biết cách hạ độc, không lẽ hắn có liên quan tới Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng.
Thiên Trung lên tiếng:
- Vãn bối có nghe Đường môn Tứ Xuyên nói về điều này. Nhưng tại sao Doãn Chí Bình biết cách hạ độc thì dường như họ cũng không rõ.
Quan hệ im lặng lắng nghe, giờ mới cất giọng hỏi:
- Thái quân lúc nãy có nói Trương huynh và Doãn Chí Bình có mối liên hệ, rồi giờ lại nói hắn cũng có thể có liên hệ với Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng. Thật ra chuyện này phải được hiểu như thế nào?
Tống Kim Bình tán đồng, tiếp lời:
- Tiểu nữ cũng lấy làm lạ về vấn đề này.

Huyết Thủ Bà Bà chậm rãi đáp:
- Ta chẳng giấu ngươi, Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng và Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo cùng bái sư học võ. Họ là đồng môn sư huynh đệ, và La Vô Vọng là đại huynh của Lôi Nhất Bảo.
Thiên Trung giật mình:
- Như vậy Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng là sư bá của vãn bối sao?
Huyết Thủ Bà Bà gật đầu:
- Dĩ nhiên.
Tống Kim Bình xen lời:
- Như vậy Trương ca có hy vọng được cứu sống rồi.
Tam Môn Khách nói:
- Nhưng Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng tuyệt tích giang hồ trên năm mươi năm nay, hy vọng thật mong manh.
Thiên Trung thốt:
- Tại sao chưa bao giờ vãn bối nghe lệnh sư nhắc tới chuyện này?
Huyết Thủ Bà Bà lắc đầu:
- Về vấn đề này ta cũng không rõ. Ta chỉ nhớ có một lần nhưng đã rất lâu. Lần ấy ta đến chỗ Lôi Nhất Bảo thì bắt gặp một chuyện.
Thiên Trung nóng lòng giục:
- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nương nương hãy kể mau đi.
Huyết Thủ Bà Bà thở khì ra bằng mũi, đôi mắt nheo lại như nhớ về xa xôi:
- Lần ấy ta bắt gặp La Vô Vọng cùng Lôi Nhất Bảo tranh cải nhau về chuyện gì đó rất là sôi động. Nhưng rất tiếc khi thấy ta thì họ không bàn đến nữa. Chỉ nghe Lôi Nhất Bảo nói rằng:
"Nếu đại ca nhất định làm chuyện ấy thì từ nay đệ mặc đại ca làm gì, không hề quan tâm tới nữa.".
Tam Môn Khách cũng lộ vẻ thắc mắc, hỏi:
- Thế La Vô Vọng có nói gì không?
Huyết Thủ Bà Bà đáp:
- La Vô Vọng tánh vốn nóng nãy, khi nghe Lôi Nhất Bảo nói vậy, cái lão ấy cũng cứng đầu thật, bèn trả lời nếu vậy, từ nay việc ai nấy lo, không cần quan tâm đến nhau làm gì. Nói xong lão bỏ đi liền.
Quan hệ lại hỏi:
- Thái quân không hỏi Lôi Nhất Bảo tiền bối chuyện gì xảy ra hay sao?
- Tất nhiên là ta có hỏi, nhưng cái lão Lôi Nhất Bảo đâu có chịu nói ra. Lão chỉ thốt:
"Đại ca không nghe lời ta, sau này hối hận thì đã muộn" ngoài ra lão

chẳng nói gì nữa.
Kim Bình nhíu mày:
- Câu chuyện cũng lạ thật.
Thiên Trung bèn hỏi:
- Năm xưa có lẽ nương nương và gia sư của vãn bối qua lại rất thân tình thì phải?
Huyết Thủ Bà Bà gật đầu nói:
- Không những thâm tình mà suýt chút nữa ta đã là...
Nói đến đó chợt Huyết Thủ Bà Bà nín bặt, trừng mắt nhìn Thiên Trung:
- Ngươi định khai thác ở ta đó sao?
Thiên Trung cười xòa:
- Vãn bối nào có ý đó, chỉ muốn hỏi cho rõ thêm mà thôi.
Huyết Thủ Bà Bà nói:
- Có những chuyện bây giờ chưa nói ra được, ngươi có hỏi ta cũng không nói đâu.
Thiên Trung lại nói:
- Đã vậy vãn bối xin được hỏi qua vấn đề khác.
Chàng ngưng lại một chút để xem thái độ của Huyết Thủ Bà Bà ra sao. Thấy đối phương yên lặng chàng liền thốt:
- Nương nương có hỏi tới họ Trương của vãn bối, không hiểu có ngụ ý gì?
Huyết Thủ Bà Bà cất giọng:
- Vì ngươi rất giống một người.
- Tại hạ biết nương nương nói đến ai rồi, có phải nương nương nói vãn bối giống Trương Hổ Hầu?
Huyết Thủ Bà Bà lộ vẻ ngạc nhiên:
- Tại sao ngươi đoán ra được vậy?
- Vãn bối không đoán mà biết bởi vì đã có rất nhiều người nói như vậy.
Huyết Thủ Bà Bà liền hỏi:
- Vậy ngươi có phải...
Thiên Trung ngắt lời nói liền:
- Vãn bối cũng không dám quả quyết, nhưng Đường môn phu nhân có nói có thể tại hạ là con trai của Trương Hổ Hầu.
Huyết Thủ Bà Bà hỏi:
- Nếu ngươi là con trai của Trương Hổ Hầu vậy mẹ ngươi có phải là Mộng Lan Hoa?
Nghe Huyết Thủ Bà Bà nhắn tới tên mẹ mình thì Thiên Trung mừng lắm, chàng bèn hỏi dồn:

- Thì ra nương nương cũng biết mẹ của vãn bối sao?
Huyết Thủ Bà Bà không trả lời câu hỏi của Thiên Trung, bà chỉ thốt lẩm bẩm như để nói cho chính mình nghe vậy:
- Không lẽ là như vậy? Bao nhiêu năm chờ đợi ngày hôm nay đã đến.
Nhìn dáng vẻ trầm tư, lộ ra điều gì đó bất ổn nơi Huyết Thủ Bà Bà, Thiên Trung liền lên tiếng:
- Nương nương vừa nói gì thế?
Huyết Thủ Bà Bà ngẩng đầu lên nhìn Thiên Trung và hỏi:
- Ngươi có vật gì để xác minh ngươi là con của Trương Hổ Hầu hay không?
Thiên Trung lắc đầu:
- Vãn bối không có vật gì để nói lên điều đó, đây chỉ là ý của Đường môn phu nhân mà thôi.
Huyết Thủ Bà Bà nhăn mặt tỏ ra khó chịu.
- Như vậy ta không thể nói cho ngươi nghe một câu chuyện.
- Đó là chuyện gì?
Huyết Thủ Bà Bà gằn giọng:
- Bao giờ ngươi chứng minh được ngươi là con trai của Trương Hổ Hầu, thì đến lúc đó ta sẽ nói.
- Nhưng chính sư phụ đã kể lại cho biết vãn bối là con của Mộng Lan Hoa kia mà?
Sau đó Thiên Trung bèn thuật lại hết những gì chàng được lệnh sự kể cho nghe về thân thế của mình. Cuối cùng chàng thốt:
- Vãn bối không hề giấu giếm nương nương một điều gì.
Nhìn nét mặt của Thiên Trung, Huyết Thủ Bà Bà nhận xét trong đầu, bà tin chắc rằng chàng không dám đặt chuyện để gạt bà, nhưng bà vẫn nói:
- Ta tin ngươi không gạt ta, song giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường, thì làm sao ta tin ngươi được? chỉ khi nào ngươi tự chứng minh được là hậu nhân của Trương Hổ Hầu thì ta mới nói câu chuyện đó ra.
Tống Kim Bình xen vào:
- Trương ca đã nói hết lời, nương nương vẫn một mực giữ thái độ như vậy cũng đành chịu chứ nói sao bây giờ.
Quan hệ cũng lên tiếng:
- Thái quân đừng có như vậy mà. Oanh nhi thấy Trương huynh chẳng gian dối chút nào.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách thốt:
- Oanh nhi, ở đây không có chuyện của con, đừng xen vào.

Oanh Oanh bị nghĩa phụ rày, nàng trề môi phụng phịu. Vốn tuổi còn nhỏ nên nàng rất dễ hay hờn mát.
Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:
- Ta vẫn biết hắn không dám gạt ta, nhưng năm xưa ta có hứa sau này hậu nhân của Trương Hổ Hầu đến và có tín vật thì ta mới tin.
Thiên Trung bèn nói:
- Đã vậy vãn bối không ép nương nương nói ra làm gì. Chờ cho đến khi nào xác nhận rõ ràng vãn bối là ai chừng ấy nói ra cũng không muộn màng gì.
Huyết Thủ Bà Bà gật mạnh đầu:
- Tiểu tử, ngươi chí khí lắm. Bình sinh ta rất thích loại người như vậy.
Thiên Trung chợt vòng tay, ân cần cất giọng:
- Vãn bối có một chuyện muốn được thỉnh cầu nương nương giúp cho.
- Ngươi cứ nói, nếu trả lời được ta chẳng giấu ngươi làm gì.
Thiên Trung nói liền:
- Nương nương biết rành về mẫu thân của vãn bối thì phải?
- Ta không dám chắc lắm, nhưng cũng khá khá đấy. Ngươi muốn hỏi về vấn đề gì?
Thiên Trung lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Vãn bối muốn hỏi Mộng Lan Hoa có phải là con gái của Đường môn phu nhân?
Huyết Thủ Bà Bà cau mày:
- Tiểu tử ngươi hỏi sao lạ?
Thiên Trung ngớ người hỏi ngược:
- Vãn bối chẳng hiểu ý nương nương muốn nói gì?

Hồi 11
Hội Ngộ Trong Tửu Điếm
Quần Hùng Thảo Luận

Huyết Thủ Bà Bà liền nói:
- Có phải lúc nãy ngươi nói với ta chính Đường môn phu nhân đã dùng Côn La thần công ức chế độc tố cho ngươi?
- Vãn bối chẳng bao giờ nói dối về điều đó.
Huyết Thủ Bà Bà thốt:
- Côn La Thần Nữ đã truyền Côn La thần công cho ngươi thì tại sao

ngươi lại hỏi ta về vấn đề này? Chẳng lẽ bà ta không nói cho ngươi biết?
Thiên Trung cười khẽ:
- Tất nhiên Đường môn phu nhân chẳng nói, nếu có vãn bối lại hỏi nương nương làm chi.
Huyết Thủ Bà Bà gật đầu:
- Ngươi nói cũng chí phải.
Kim Bình cất giọng:
- Vậy nương nương có thể nói ra được chứ?
Huyết Thủ Bà Bà cười nửa miệng:
- Đã gặp Đường môn phu nhân thế mà ngươi không hỏi, giờ lại đi hỏi ta. Chẳng ăn thua gì đâu.
Thiên Trung nhướng cao đôi chân mày:
- Nghĩa là...
Huyết Thủ Bà Bà nói:
- Thật ra ta cũng không biết Mộng Lan Hoa là con của ai? Chuyện này chỉ có một mình Đường môn phu nhân mới giải thích nổi.
Thiên Trung nhíu mày:
- Thật là lạ, vãn bối đã hỏi qua rất nhiều người và ai cũng đều trả lời như nương nương. Vậy duy nhất chỉ có Đường môn phu nhân biết nhưng không chịu nói ra.
Huyết Thủ Bà Bà chợt thốt:
- Tiểu tử, hôm nay ta cho Oanh nhi phục ở Vũ Hán này mấy hôm để đón ngươi hỏi mấy chuyện, nhưng ta nhắc cho ngươi nhớ, lưới Bạch cước mã ngươi đã nhận lấy trách nhiệm thì chớ có quên lời hứa.
Thiên Trung vòng tay:
- Sau một tuần nữa vãn bối sẽ nhất định tìm đến Hồi Chi Cốc.
Huyết Thủ Bà Bà gật nhẹ đầu:
- Được, bổn nương nương sẽ chờ ngươi tại Hồi Chi Cốc.
Nhìn qua Cước Vi Bộ Tam Môn Khách và quan hệ, bà ra lệnh:
- Chúng ta đi.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách chào Thiên Trung một cái.
Quan hệ chẳng nói gì, nàng chỉ đưa mắt nhìn Thiên Trung, miệng mấp máy gì đó chẳng ai nghe được.
Ba người liền sau đó khuất dạng trong rừng thông bạt ngàn.
Tống Kim Bình bèn hỏi:
- Trương ca, giờ đại ca định làm gì?
Thiên Trung đáp:
- Ngu ca sẽ đến U Hồn Cốc cứu Chu Thất Thất.
- Nhưng trong người Trương ca hãy còn mang nội thương, làm sao

địch nổi U Hồn giáo chủ.
Thiên Trung quả quyết:
- Cho dù không lại huynh cũng đi. Chu Thất Thất cũng vì huynh mà bị bắt về U Hồn Cốc, thử hỏi làm sao huynh an tâm được.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Muội biết huynh là người có nghĩa có tình, nhưng phải lo cho bản thân trước mới nghĩ đến chuyện cứu người sau.
Thiên Trung còn lộ vẻ suy nghĩ thì Kim Bình lại nói:
- Hay là tìm một nơi nào đó để muội xem có thể trị liệu cho huynh được hay không rồi sau hãy tính.
Thiên Trung cho là phải, lập tức cả hai rời khỏi rừng thông.
* * *..
Trên cao, vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa bầu không gian, nhả ánh sáng bàng bạc lạnh lùng xuống đỉnh núi hoang lương. Ánh sáng chảy dài theo con đường sơn đạo quanh co, uốn khúc mờ nhạt trong sương đêm, dẫn vào khu rừng cây rậm rạp ở chân núi.
Ở lưng chừng núi là một khoảng đất rộng bằng phẳng. Bốn bề im lặng, im lắng bao trùm lên vạn vật.
Trong khung cảnh tưởng chừng như hoang sơ mênh mông ấy, cứ ngỡ mọi vật đang chìm trong giấc ngủ vùi lạnh lẽo.
Mấy bóng người im lặng như tờ, kẻ đứng người ngồi, không ai nói với nhau một lời nào. Trông họ như các pho tượng đá vô tri.
Chợt có tiếng thở ra từ trong đám người ấy cất lên, một người dáng cao cao xoay người lại nhìn vào mấy người kia rồi cất giọng hỏi:
- Cao Khúc, ngươi có tin gì bẩm báo hay không?
Cao Khúc nhìn người bịt mặt đáp:
- Bẩm đại gia, từ lúc thuộc hạ và Kim Vĩ công tử bị Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều làm hỏng kế hoạch, đến nay vẫn không rõ hành tung của Chu Thất Thất ra sao?
Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhạn từ tốn lên tiếng:
- Để Chu Thất Thất thoát rõ ràng bất lợi cho ta. Nếu một mai không may tứ đại danh phái biết ta đã rời Giang Nam thì thật là bất lợi.
Cao Khúc chép miệng:
- Chủ nhân chớ có lo xa hay không? Bất quá ta đánh nhau một trận, còn không thì quay trở lại Giang Nam.
Kim Vĩ xen vào:
- Ngươi chỉ nghĩ có một mà chẳng nhìn thấy tới mười. Cho dù chúng ta có phải lưu lại Giang Nam suốt đời thì quyết không có một lời than van. Chỉ lo sứ mạng của đại huynh thất bại.
Kim Mạc Nhạn tiếp lời em trai:

- Đúng như vậy. Rời Giang Nam lần này đâu phải tại ta muốn tái xuất giang hồ, mà vì muốn để cho phu quân đạt thành ý nguyện mà thôi.
Cao Khúc cúi đầu:
- Thuộc hạ trí sơ đức cạn nên suy nghĩ hạn hẹp, mong nhị vị chủ nhân bỏ qua cho.
Kim Vĩ thốt:
- Chúng ta chỉ nhắc cho ngươi biết chứ có trách gì ngươi đâu.
Kim Mạc Nhạn nhìn qua người bịt mặt, nói:
- Phu quân, có phải chàng đang lo nghĩ đến Thiên Trung?
Người bịt mặt thừa nhận:
- Quả thật ta đang nghĩ không biết hắn ra sao?
Kim Mạc Nhạn thốt:
- Thiên Trung số mạng hơn người, chắc hắn chẳng sao đâu.
Người bịt mặt khẽ thở dài:
- Đường môn phu nhân từ xưa tới nay vốn tánh kỳ quái, ta chỉ e Thiên Trung khó bề...
Kim Vĩ trấn an:
- Đại huynh quá lo nên sanh ra lo sợ mông lung. Thử hỏi Cao Phi Trí đã đưa Thiên Trung đến Đường môn, nếu để cho Thiên Trung bị hại thì Cao Phi Trí mặt mũi nào còn nhìn thiên hạ. Chưởng môn như hắn có còn xứng đáng hay không?
Cao Khúc gật đầu cho là đúng nói:
- Công tử nói chí phải, xin đại gia đứng lo lắng thái quá mà hao tổn đến sức khỏe.
Người bịt mặt lên tiếng:
- Bây giờ việc cần làm là mau chóng tìm cho ra Chấn Thiên Kiếm, chớ để cho nó lọt vào tay Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình thì võ lâm sẽ gặp nạn kiếp.
Cao Khúc thốt:
- Nhưng từ lúc có tin Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở thành Lạc Dương cho tới hôm nay vẫn chỉ là một tin đồn.
Người bịt mặt lại thở ra:
- Phải chi ta tìm được Huyết Thủ Bà Bà, có lẽ sẽ dễ dàng biết Chấn Thiên Kiếm ở đâu.
Kim Vĩ nhìn người bịt mặt hỏi:
- Không lẽ Huyết Thủ Bà Bà biết Chấn Thiên Kiếm ở đâu sao?
Người bịt mặt không trả lời câu hỏi, mà chỉ nói:
- Nhưng rất tiếc Huyết Thủ Bà Bà cũng tuyệt tích sau khi Trương Hổ Hầu rớt xuống vực thẳm. Từ đó đến nay không ai rõ Huyết Thủ Bà Bà ở đâu.

Kim Vĩ nói:
- Nói như đại huynh thì Huyết Thủ Bà Bà có liên quan tới Chấn Thiên Kiếm?
Người bịt mặt thốt:
- Bao nhiêu năm nay ta cất công tìm kiếm Huyết Thủ Bà Bà, nhưng không sao tìm được, đột nhiên có tin Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở Lạc Dương. Thoạt đầu ta bán tin bán nghi, cứ ngỡ Huyết Thủ Bà Bà ở đó, nhưng khi tới nơi...
Kim Vĩ gật đầu:
- Đệ đã hiểu rồi, thảo nào đại huynh cứ nghi đây là kế của Doãn Chí Bình đánh tiếng để dụ các cao thủ về Lạc Dương.
Kim Mạc Nhạn chép miệng:
- Doãn Chí Bình gian xảo, nếu không cẩn thận dễ lọt vào bẫy của hắn.
Cao Khúc nói:
- Cũng may là đại gia suy tính kỷ càng, nếu không chúng ta đã lộ tung tích từ lâu.
Kim Vĩ cao giọng:
- Chớ có vội mừng, Chu Thất Thất nếu bị bắt đưa về U Hồn Cốc, có thể ả sẽ khai ra chúng ta thì càng nguy hơn.
Người bịt mặt thốt:
- Chính vì vậy mà chúng ta phải gấp rút tìm cho ra, một là Chấn Thiên Kiếm, hay là Huyết Thủ Bà Bà. Càng sớm càng tốt.
Cao Khúc chắp hai tay:
- Đại gia có kế sách gì chưa?
Người bịt mặt thong thả nói:
- Bỗng dưng ta nhớ ra một việc nên mới hẹn mọi người ra đây. Ta nhớ cứ vào hàng năm khoảng tháng này, Huyết Thủ Bà Bà thường hay đến ngoại thành Vũ Hán để bắt dã kê.
Kim Mạc Nhạn chợt hiểu:
- Có phải ý của phu quân là ta sẽ tới đó, họa ra sẽ đón được Huyết Thủ Bà Bà?
- Nương tử đã đoán trúng ý của ta. Nhưng ta không dám chắc, bởi Huyết Thủ Bà Bà từ lâu ẩn tích, không biết việc bắt dã kê có còn hứng thú hay không?
Kim Vĩ nhanh nhẩu nói:
- Đại huynh, không đến đó thì làm sao biết. Hay cứ để cho đệ tới Vũ Hán một chuyến xem sao?
Người bịt mặt từ tốn thốt:
- Vậy làm phiền Vĩ đệ một lần nữa.

- Đại huynh chớ có nói vậy, đệ sẽ giúp huynh hoàn thành ước nguyện.
Người bịt mặt nhìn qua Kim Mạc Nhạn:
- Phu nhân cũng nên đến Vũ Hán và ở lại đó chờ ta.
Kim Mạc Nhạn ngạc nhiên:
- Phu quân bảo thiếp đến Vũ Hán, vậy còn chàng sẽ đi đâu?
- Nương tử đừng thắc mắc, ta sẽ đến Vũ Hán sau. Bởi vì ta muốn đi dọ thám U Hồn Cốc một chuyến.
Kim Mạc Nhạn ân cần nói:
- Chàng nên cẩn trọng. U Hồn Cốc là nơi đi dễ khó về.
Người bịt mặt ngửa đầu lên trời bật cười, có vẻ tự tin:
- Câu nói ấy có thể làm kẻ khác run sợ chứ còn ta có coi U Hồn Cốc ra gì. Nương tử nên bảo trọng, đừng lo cho ta làm gì.
Cao Khúc lên tiếng:
- Đại gia, bây giờ chúng ta xuất phát được chưa?
Người bịt mặt gật đầu:
- Chúng ta tạm chia tay ở đây. Năm hôm sau ta sẽ đến Vũ Hán tìm các ngươi.
Tất cả vòng tay bái chào nhau một cái, rồi chia ra hai phía phóng đi.
Nhóm Kim Mạc Nhạn theo hướng dẫn đến Vũ Hán mà đi, còn người bịt mặt thì nhắm U Hồn Cốc trực chỉ.
Trên cao, áng mây đen che ngang vầng nguyệt làm cảnh vật tối sầm lại. Cho đến khi áng mây đen rời qua khỏi vầng trăng, không gian sáng trở lại, nhưng vắng bóng người, tịch mịch lại trở về với núi rừng đêm.
* * *..
Thác nước đổ ào ạt từ trên vách núi cao đổ xuống, từng tụn nước to trên cao ùn ùn ập tới, rồi va vào mấy mỏm đá, vỡ ra từng hạt to nhỏ khác nhau, rồi cứ theo đà mà tiếp tục đổ nhào xuống bên dưới.
Trong không khí lạnh buổi sớm tinh mơ, gió phát ra từng cơn lạnh buốt. Thế mà tại một gò đá, nơi dòng nước đổ xuống, một chàng thiếu niên cởi trần ngâm mình trong làn nước bạc lạnh đến khiếp người.
Đứng xa một chút, nơi một tảng đá to có mái cũng bằng đá chồm ra ngoài, tạo nên một mái nhà tự nhiên. Một thiếu nữ đang đứng chăm chú nhìn về hướng chàng thiếu niên.
Tuy ngâm mình trong nước lạnh, song gương mặt thiếu niên vẫn giữ được nét hồng hào, đầy sinh lực, mà không lộ chút gì lạnh lẽo hay khó chịu gì khác.
Được một lúc, thiếu nữ bèn bắt tay làm loa, gọi to:

- Trương ca, đủ canh giờ rồi. Lên thôi!
Tiếng của nàng như bị tiếng thác đổ làm tan loãng đi trong sương sớm.
Thiên Trung đang ngồi định thần tọa công, hai mắt nhắm nghiền. Nghe tiếng gọi của Tống Kim Bình, chàng hét to lên một tiếng. Giọng của chàng như hòa với tiếng nước reo, vang dội cả đồi núi.
Thân người chàng cất lên, hai tay đang chắp lại trước ngực bèn giang rộng ra như loài chim đại bàng tung cánh. Chàng bay vút lên cao, đảo lộn thân pháp mấy vòng trên không, đoạn hai tay chập vào nhau, một luồng kình phong từ lòng bàn tay tuông ra, làm thân người Thiên Trung nóng ra lên.
Thiên Trung đạp chân vào một gò đá mượn đà, rồi cả thân người uốn lượn chẳng khác con giao long bay lượn bên cạnh Tống Kim Bình.
Kim Bình tay đang cầm tấm khăn to, đưa ngay sang cho Thiên Trung. Đôi mắt của cả hai nhìn nhau như tỏ rõ lòng mình.
Thiên Trung đi vào bên trong hang đá, lát sau trở ra, rồi cùng Kim Bình rời khỏi dòng thác. Họ đi ngược tới dãy rừng cây đằng kia.
Thiên Trung cất giọng:
- Tống muội, đa ta muội đã cứu huynh mấy ngày nay.
Tống Kim Bình cười tươi như đóa hoa hàm tiếu:
- Trương ca đừng nói vậy, muội không cứu huynh thì cứu ai bây giờ.
Thiên Trung dõng dạc thốt:
- Trong đời của huynh đã mang ơn của rất nhiều người, huynh nghĩ suốt đời này khó mà đền đáp hết được.
Tống Kim Bình cười xòa:
- Huynh đừng nghĩ ngợi chi nhiều. Tuy nội thương trong người huynh đã được ngăn chặn song chưa hết hẳn. Huynh chớ làm gì gắng sức, nếu không độc tố vẫn phát tán lại.
- Huynh biết rồi, muội đừng lo.
Tống Kim Bình chợt chỉ tay về phía đông, nàng nói:
- Trương ca nhìn kìa, mặt trời lên đẹp quá.
Thật vậy, ánh dương tròn lẳn như bánh xe đỏ hồng đang từ từ chui ra khỏi lớp mây dưới chân trời. Nó treo lơ lửng ở ngọn cây, đỉnh núi.
Thiên Trung sánh vai Tống Kim Bình đứng ngắm cảnh mặt trời lên.
Được một lúc chợt Kim Bình thở dài. Thiên Trung lấy làm lạ hỏi:
- Tống muội làm sao vậy?
Tống Kim Bình trả lời:
- Muội nghĩ không biết đến bao giờ muội mới có dịp cùng huynh ngắm cảnh mặt trời lên như vậy nữa.

Thiên Trung lộ vẻ chân thành cất giọng:
- Tống muội đừng buồn, huynh hứa với muội. Sau khi tới U Hồn Cốc cứu Chu Thất Thất ra, huynh sẽ trở lại đây để mỗi ngày cùng muội ngắm cảnh mặt trời mọc.
Kim Bình cảm động nói:
- Nhất định huynh phải trở lại, nếu không chẳng có ai cùng muội ngắm cảnh bình minh.
Thiên Trung gật đầu, chàng mạnh dạn cầm lấy đôi tay bé nhỏ của Tống Kim Bình như để tự nói rằng, chàng nhất định sẽ quay trở lại.
Sau đó chàng lên tiếng:
- Chúng ta ra thị trấn ăn chút gì, sau đó huynh sẽ lên đường.
Tống Kim Bình gật đầu rồi sánh vai cùng Thiên Trung bước đi.
Độ một canh giờ sau, họ tới trấn Vũ Hán.
Cả hai nước vào tiểu điếm, nơi cách đây vài hôm Thiên Trung từng vào. Tên tiểu nhị nhìn thấy chàng, hắn tỏ ra mừng rỡ lật đật chạy tới vồn vã:
Đại hiệp lại đến thật phúc lớn cho tửu điếm của lão gia chúng tôi, mời đại hiệp vào bên trong.
Tống Kim Bình lấy làm lạ, không hiểu tại sao gã tiểu nhị lại mừng rỡ khi gặp Thiên Trung. Nhưng nàng cũng chẳng nói gì.
Thiên Trung tìm một bàn thuận tiện để ngồi. Chàng đảo mắt nhìn quanh quan sát, chẳng thấy gì lạ ngoài mấy mươi thực khách đang ăn uống.
Có một số thực khách đã từng chứng kiến cảnh Thiên Trung đánh bại gã Giãng Hoài Vũ hôm nào, nay thấy chàng cùng đi với một mỹ nhân thì có phần nễ phục lắm.
Tên tiểu nhị bèn hỏi:
- Đại hiệp cần dùng chi?
- Tiểu nhị ca này, cho tại hạ một vài món ăn nhé.
- Có ngay!
Tên tiểu nhị lật đật chạy đi, một lúc sau trở lại với một mâm thức ăn đầy các món.
Thiên Trung bảo với Tống Kim Bình:
- Muội ăn đi, mấy hôm nay muội đã chịu khổ cực vì huynh, cần phải bổ dưỡng lại.
Tống Kim Bình tỏ vẻ cảm động trước cử chỉ lo lắng của Thiên Trung. Nàng gật nhẹ đầu thốt:
- Huynh cùng ăn với muội chứ? Một mình muội sao dùng hết được.
Ngay lúc đó gã đại hán Giãng Hoài Vũ từ bên ngoài bước vào, trông thấy Thiên Trung và Tống Kim Bình.

Hắn cứ nhìn chằm chặp vào mặt Tống Kim Bình, có lẽ hắn không tưởng tượng nổi sao lại có người đẹp đến thế. Hắn quát:
- Tên tiểu tử kia, ngươi cũng giỏi lắm. Hôm nay đại gia sẽ trả lại những gì hôm trước ngươi cho ta.
Tống Kim Bình thắc mắc:
- Trương huynh đã cho hắn thứ gì mà hôm nay hắn đòi trả lại vậy?
Thiên Trung khẽ thốt:
- Muội cứ ngồi yên, đừng nói gì hết. Mặc huynh làm gì đừng có tham dự.
Tống Kim Bình gật đầu. Nàng nhìn Thiên Trung chứ chẳng ngó đi đâu.
Gã đại hán thấy Thiên Trung vẫn im lặng cúi đầu lo ăn, chẳng ngó ngàng gì lời nói của gã thì tức lắm, liền hét vang như sấm vung đao lướt tới.
Bên này, Thiên Trung chợt thốt:
- Mấy hôm nay không có ai để giải sầu, lần này đã có kẻ để bầu bạn, thật là vui.
Lời nói vừa dứt, chàng đã chụp lấy chén trà trên kỷ vung tay một cái, hất chén trà nóng ra.
Cái hất này Thiên Trung đã sử dụng một ít nội lực, nhưng lực phóng ra khá mạnh, nên vừa mau lẹ lại vừa trúng đích.
Gã đại hán Giãng Hoài Vũ không tránh kịp, bị nước trà nóng hất trúng mặt, gã đau quá thét lên và lùi lại.
Thiên Trung vẫn tỏ ra thản nhiên coi như chẳng có việc gì. Chàng dùng đũa gặp lấy miếng thịt bò khá lớn để vào chén Tống Kim Bình.
Gã đại hán vừa bị hất nước vào mặt bừng bừng lửa giận. Hắn gầm lên một tiếng, lần này lại phóng tới.
Chỉ thấy Thiên Trung phất tay một cái, lập tức miếng thịt bò chưa kịp cho vào chén của Tống Kim Bình đã bay vèo đi.
Mọi người có mặt chưa kịp nhìn thấy rõ vật mà Thiên Trung đã ném đi là gì, họ chỉ nghe Giãng Hoài Vũ la ối một tiếng, mắt trợn trắng bỏ rơi cây đại đao, loạng choạng thối lui về sau cả thước.
Đến lúc này mọi người mới trông thấy rõ trong miệng của gã Giãng Hoài Vũ còn tỏ ra ngoài miếng thịt bò. Họ đều trố mắt kinh ngạc.
Chỉ riêng Tống Kim Bình là không kềm được tức cười, nàng bỏ đũa xuống che miệng lên cười.
Gã Giãng Hoài Vũ thẹn đỏ cả mặt, nghe mỹ nhân cười trêu, gã chẳng biết nói sao để mà chui trốn cho lẹ. Giận quá hóa rồ, hắn phun miếng thịt bò ra ngoài, giọng nói giận quá đến run lên:
- Tiểu nhóc tử, hôm nay đại gia không lấy được mạng ngươi quyết

không làm người nữa.
Lời nói vừa dứt, gã múa tròn hai tay đánh tới một chưởng.
Thiên Trung bèn dùng ngón tay búng ra một cái, lập tức một luồng kình phong bắn ra ào tới. Nó xuyên qua làn chưởng phong trúng thẳng vào tay đối phương.
Bốp một tiếng.
Giãng Hoài Vũ đưa tay còn lại ôm lấy tay kia, nét mặt nhăn lại, lộ vẻ đau đớn lắm.
Thiên Trung xoay đầu nhìn gã đại hán thốt:
- Huynh đài đừng ép tại hạ phải ra tay làm gì.
Mỗi lời nói của Thiên Trung có khác gì lời nhạo báng gã.
Giãng Hoài Vũ càng tức giận hơn, hắn hét lên một tiếng, bằng hết sức lực của mình làm thực khách có kẻ phải đưa hai tay ra bịt lỗ tai lại.
Giãng Hoài Vũ liều mạng phi thân phóng tới, hai tay đẩy mạnh về trước.
Biết đối phương quyết tử, Thiên Trung không dám xem thường.
Chàng vội đứng lên trụ tấn chuẩn bị phải chưởng.
Bất thình lình một cây gậy chẳng biết từ đâu bay vào tới nhắm vai Thiên Trung đâm tới cùng với thế đánh đó, một giọng nói cất lên:
- Hoài Vũ lui ra mau!
Giãng Hoài Vũ không dám cải lời, hắn rút tay về, thu chưởng lại nhảy ngược ra sau.
Còn Thiên Trung cũng không dám chậm trễ, chàng liền sử dụng Ảo ảnh ma pháp lắc người thoát đi.
Chiếc gậy xoay tròn như chong chóng lướt tới, không trúng mục tiêu liền theo đà bay ngược trở lại nơi xuất phát.
Một bóng người từ bên ngoài bay phóng tới, lướt ngang qua đầu đám thực khách đang đứng bít cả lối vào, thuận tay chụp lấy cây gậy rồi đáp nhẹ xuống giữa phòng.
Thiên Trung cũng vừa thoát khỏi, chàng tiến đến bên Tống Kim Bình để lo bảo vệ cho nàng.
Đến chừng cả hai nhìn vào nhau thì mới vỡ lẽ.
Thiên Trung reo lên:
- Hà lão tiền bối!
Thì ra người mới vung gậy chính là Hà Thất Phong, bang chủ Cái Bang.
Lão cũng nhận ra chàng và Tống Kim Bình liền nhảy cỡn lên:
- Ái da, thì ra là tiểu tử ngươi và Tống tiểu thơ.
Nói đoạn bước tới bàn của Thiên Trung. Gã Giãng Hoài Vũ ngơ ngác

chẳng hiểu gì.
Hắn không biết tại sao sư bá của hắn lại quen với Thiên Trung.
Giãng Hoài Vũ nhíu mày, thắc mắc:
- Sư bá, thế này là sao?
Hà Thất Phong đưa tay vẫy kêu gã bước tới rồi nói:
- Là sai gì nữa? người nhà với nhau, chỉ là hiểu lầm thôi.
Thiên Trung ngạc nhiên không ít, lên tiếng hỏi:
- Hà tiền bối! vị huynh đài này là...
Hà Thất Phong liền nói:
- Hắn là đệ tử của sư đệ ta, nhưng đã phạm qui nên bị đuổi khỏi Cái Bang cách nay hai năm.
Thiên Trung gật gù:
- Thì ra là vậy.
Hà Thất Phong nói với gã Giãng Hoài Vũ:
- Ngươi nói với ta là có kẻ ăn hiếp, thì ra người đó là tên tiểu tử này chứ gì? Hắn chính là Thiên Trung mà ta từng nói cho ngươi biết đấy.
Thiên Trung bèn vòng tay bái chào Giãng Hoài Vũ một cái:
- Giang huynh, xin bỏ qua.
Giãng Hoài Vũ xua tay:
- Không cần đa lễ, tại hạ phải xin lỗi thiếu hiệp mới đúng. Có chí khí lắm, thế mới xứng đáng là một trang nam tử hán chứ.
Tống Kim Bình giờ mới chịu lên tiếng:
- Sao Hà tiền bối lại ở đây?
Hà Thất Phong xua tay, ngồi vào ghế rồi mới lên tiếng:
- Chuyện dài dòng lắm, từ từ ta kể lại cho nghe. Bây giờ hai ngươi hãy thuật lại cho ta nghe trước đã.
Thiên Trung và Tống Kim Bình lần lượt kể lại mọi chuyện cho Hà Thất Phong nghe, không bỏ sót một chi tiết nào hết.
Hà Thất Phong chú ý lắng nghe, nét mặt của lão lúc thì cau lại, khi thì tròn xoe hai mắt ra, cứ thế thep nhịp độ thay đổi của câu chuyện.
Cuối cùng Hà Thất Phong gật đầu, chép miệng:
- Thảo nào, các ngươi đi lâu đến như vậy.
Tống Kim Bình bèn giục:
- Tiểu nữ đã kể xong rồi, giờ đến Hà tiền bối nói đi chứ? Sao lại ở đây? Còn A Hồng, Ngưu Hải đâu rồi.
Hà Thất Phong liền kể:
Sau khi để hai ngươi đi theo Cao Phi Trí về Tứ Xuyên Đường môn, ta ở lại, A Hồng cùng Ngưu Hải đi núi Từ Phong về...
Tống Kim Bình ngắt lời:
- A Hồng có tìm được cỏ Linh Chi không?

Hà Thất Phong lắc đầu:
- A Hồng nói đã tìm gần khắp núi nhưng chẳng có, vả lại ngày hẹn đã đến nên phải quay trở về. Chúng ta đợi thêm một ngày nữa vẫn không thấy hai người trở lại, ta bèn bảo Ngưu Hải đưa A Hồng về Quan Âm sơn trang, còn ta tức tốc đi Tứ Xuyên.
Thiên Trung bèn hỏi:
- Hà tiền bối có gặp Cao Phi Trí?
- Tất nhiên là có, nhưng suýt chút nữa ta đã bị Đường môn phu nhân hại chết.
Thiên Trung giật mình:
- Có chuyện đó nữa sao?
Hà Thất Phong đang cầm ly rượu toan uống, nghe Thiên Trung nói vậy, lão bèn bỏ ly xuống bên, cao giọng:
- Cũng chỉ vì nóng lòng gặp ngươi cho nên ta xông thẳng vào Đường môn nên mới xảy ra chuyện.
Thiên Trung lên tiếng:
- Hà tiền bối cần gì phải làm thế.
- Ngươi coi ta như gia sư, tất nhiên ta cũng yêu mến ngươi, thử hỏi làm sao ta an tâm được.
Nghe Hà Thất Phong nói vậy, Thiên Trung cảm kích trong lòng vô cùng. Chàng liền thốt:
- Tiểu bối làm cho tiền bối nhọc công như vậy, thật là đáng trách.
Hà Thất Phong xua tay:
- Không cần khách sáo, cứ nghe ta kể tiếp. Cũng may Cao Phi Trí ra kịp thời nên mới không xảy ra chuyện. Hắn kể Tống tiểu thơ bị Doãn Chí Bình bắt ra sao. Còn ngươi sau khi rời Tứ Xuyên Đường môn sẽ đến U Hồn Cốc.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Chính vì vậy mà Hà tiền bối mới tới đây?
Hà Thất Phong lắc đầu; - Chưa đâu, ta quay trở lại Lạc Dương cho đệ tử Cái Bang đem tin về Quan Âm sơn trang rồi mới lên đường.
Tống Kim Bình nhảy dựng lên:
- Ấy chết, nếu mẫu thân của tiểu nữ hay tin tiểu nữ bị Ưng Vương Ngũ Sát bắt đi, có lẽ sẽ đến U Hồn Cốc mất.
Hà Thất Phong cười hà hà, nói:
- Tống tiểu thơ chớ lo, lão gia này đâu có nói Tống tiểu thơ bị U Hồn giáo chủ bắt đi.
Giãng Hoài Vũ thắc mắc hỏi:
- Thế sư bá đã nói sao?
Hà Thất Phong nhìn qua gã sư điệt:

- Coi bộ ngươi cũng nóng lòng muốn biết thì phải.
Giãng Hoài Vũ nhăn mặt:
- Sư bá biết rồi còn hỏi, nói nhanh đi.
Hà Thất Phong lại cười hề hề, nâng ly rượu lên uống một hơi, cố tình kéo dài thời gian cho mọi người sốt ruột.
Đến chừng nhìn thấy chẳng ai tỏ thái độ nôn nóng, lão mới nói:
- Ta nhắn về nói rằng:
Tống tiểu thơ đã đến Đường môn đã trở về Lạc Dương an toàn, hiện cùng ta đi núi Từ Phong tìm cỏ Linh Chi.
Thiên Trung chép miệng:
- Hà tiền bối cũng mồm miệng thật đấy, rồi sau đó tiền bối làm gì nữa?
Hà Thất Phong đáp:
- Ta đến đây định tắt ngang Vũ Hán để tới Lâm Tri, không ngờ gặp cái gã này.
Hà Thất Phong chỉ tay vào mặt Giãng Hoài Vũ, rồi nói tiếp:
- Mặt mày hắn sư vù, hỏi ra thì hắn nói bị một ten tiểu tử đánh. Tuy hắn bị đuổi ra khỏi bổn bang, nhưng nể chút tình với sư phụ của hắn tức là sư đệ của tạ..
Tống Kim Bình xen vào:
- Nên Hà tiền bối mới lưu lại để trả thù giùm Giang huynh chứ gì?
- Tống tiểu thơ chỉ nói đúng có một phần.
Thiên Trung liền hỏi:
- Vậy phần còn lại là gì?
- Hắn nói với ta gã tiểu tử ấy có lối khinh công biến mất. Nghe nói vậy ta nghi là ngươi liền. Bởi vì trên giang hồ hiện nay, người có lối khinh công xuất quỉ nhập thần ấy, chỉ có Lôi Nhất Bảo. Nhưng đã gọi là tiểu tử thì làm sao là lão ta được.
Thiên Trung cười xòa:
- Hà tiền bối thật là lanh trí.
- Bởi vậy, ta quyết định lưu lại để xem sao, vì hắn bảo ngươi sẽ quay trở lại. Ta đoán thật không sai.
Giãng Hoài Vũ bèn rót đầy hai chung rượu, đưa sang cho Thiên Trung rồi nói:
- Trương huynh đệ, bởi tại hạ không biết nên có những hành động quá đáng. Ly rượu này tại hạ kính huynh đệ, coi như tạ lỗi.
Thiên Trung lật đật đáp lời:
- Giãng huynh chớ nói vậy, thật ra tiểu đệ cũng có hơi quá đáng. Đệ kính huynh mới đúng.
Hà Thất Phong cười lớn:

- Người ta nói "đấu kinh đởm hóa hiền hữu", thật không sai (đánh nhau đau mới nhận ra bạn tốt).
Cả hai cùng cạn ly uống sạch rượu trong cốc.
Hà Thất Phong chợt nhìn qua Tống Kim Bình và cất giọng:
- Lúc nãy Tống cô nương có nói khi ở U Hồn Cốc được một người bịt mặt cứu thoát, vậy có đoán ra là ai không?
Tống Kim Bình lắc đầu:
- Tiểu nữ không sao đoán ra được, thoạt đầu tiểu nữ cứ nghĩ là người bịt mặt mà chúng ta gặp hôm nào ở tửu điếm trong thành Lạc Dương.
Thiên Trung lên tiếng:
- Tống muội có nói đó là một nữ nhi kia mà?
- Chính vì vậy cho nên muội không thể đoán ra là ai?
Hà Thất Phong lại thốt:
- Tống tiểu thơ cũng có nói người này đã sử dụng Khổng Mê U Hương phấn, không lẽ y thị là người của Khổng Tước Sơn Trang.
Tống Kim Bình chậm rãi cất giọng:
- Tiểu nữ không dám quả quyết đoán như vậy, nhưng theo những gì tiện nữ được biết thì Khổng Tước Sơn Trang có hai loại độc:
một là Khổng mê u hương tán, không mùi không màu, dùng để pha vào thức ăn thức uống, đối phương dùng phải sẽ chết sau ba ngày.
Giãng Hoài Vũ cũng góp ý:
- Sư điệt cũng được biết loại độc thứ hai có tên Khổng mê u hương phấn, khi sử dụng có màu đen như bột than, nhưng rất nhẹ và phạm vi tỏa rộng rất lớn nếu ở địa thế thuận lợi. Đặc biệt loại phấn ấy có chất kết dính như keo, người nào vô phúc trúng phải sẽ lở da ra mà chết liền.
Thiên Trung nhìn Tống Kim Bình:
- Có khi nào Tống muội nhìn lầm không?
Tống Kim Bình lắc đầu:
- Lúc đó Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát cũng la thét lên, gọi trúng tên loại độc đó khi thiếu nữ bịt mặt kia ném ra. Thử hỏi làm sao lầm được.
Thiên Trung lại nói:
- Có khi nào có kẻ đã trộm loại độc đó để đánh lạc hướng U Hồn giáo chủ. Cũng như lần trước suýt chút nữa đã nghi oan cho phái Giang Nam, khi gã Khổng Lam, Khổng Hắc sử dụng Giang Nam Tích Lịch Hỏa.
Hà Thất Phong gật nhẹ đầu:
- Ngươi nói cũng có lý, nhưng theo ta biết thì Khổng Tước Sơn Trang

nội qui rất nghiêm. Ngoài Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân ra chỉ có những con cháu của lão ta mới được dùng tới hai loại độc này. Tuyệt nhiên đệ tử không ai được xài.
Thấy Thiên Trung còn phân vân, Hà Thất Phong bèn nói tiếp:
- Ngươi đã từng chạm trán với hai gã Khổng Lam, Khổng Hắc. Chúng đánh đâu có lại ngươi, thế tại sao những lúc đó chúng không dùng một trong hai loại độc ấy để khống chế ngươi? Rồi chưa?
Thiên Trung vỡ lẽ gật đầu:
- Hà tiền bối nói chí phải. nhưng tiểu bối vẫn còn thấy làm lạ.
Giãng Hoài Vũ nhíu cặp chân mày tỏ ra khó hiểu, hỏi:
- Trương huynh đệ nói vậy là sao? Lạ chỗ nào.
Thiên Trung bèn nói:
- Hà tiền bối chẳng lẽ không nhớ cái đêm tiểu bối đột nhập dinh tuần phủ Ngụy Thế Hiền hay sao?
- Tất nhiên là ta nhớ chứ.
Thiên Trung lại thốt:
- Thì đó, chính tiểu bối nghe Ngụy Thế Quân nói với quan tuần phủ Ngụy Thế Hiền rằng:
lão đang hợp tác với U Hồn giáo chủ kia mà.
Tống Kim Bình nhanh nhẩu nói:
- Trương ca lại quên một điểm, chính Trương ca cũng có nói Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân bảo là hợp tác với U Hồn giáo chủ với mục đích lợi dụng.
Hà Thất Phong hào hứng thốt:
- Tống tiểu thơ nói có lý, ngươi quên hay sao?
- Lẽ dĩ nhiên tiểu bối không quên, nhưng thử hỏi Khổng Thiện Vương cũng đâu ngu đến nổi dùng loại độc danh tiếng đó của bổn sơn trang ngay tại U Hồn Cốc, để thuộc hạ U Hồn giáo chủ phát hiện.
Hà Thất Phong đang hào hứng, chợt xụ xuống như quả bóng xì hơi. Lão đưa tay gãi đầu:
- Ngươi nói cũng chí phải, Khổng Thiện Vương đâu có khùng đến mức như vậy?
Thấy mọi người đồng tình, Thiên Trung liền nói tiếp:
- Vả lại Khổng Thiện Vương tại sao phải cho người cứu Tống muội làm gì?
Giãng Hoài Vũ lý giải:
- Biết đâu chừng Khổng Thiện Vương có mưu đồ gì đó chăng?
Hà Thất Phong nhăn mặt, rồi nói:
- Ai da! Càng nó càng bí lối, không sao tìm ra được câu giải đáp hợp lý. Thôi thì tạm gát chuyện đó qua một bên. Tiểu tử, ta muốn hỏi

ngươi một việc.
Thiên Trung thắc mắc hỏi:
- Việc chi đó Hà tiền bối?
- Ngươi bảo đã gặp Huyết Thủ Bà Bà, chuyện này có thật không?
- Không tin Hà tiền bối cứ hỏi Tống muội sẽ rõ thực hư.
Tống Kim Bình vội lên tiếng:
- Lời nói của Trương ca không sai chút nào.
Hà Thất Phong trầm ngâm, lấy làm lạ Thiên Trung liền hỏi:
- Có chuyện chi trông Hà tiền bối lộ vẻ suy tư như thế?
Hà Thất Phong tư lự một lúc nữa, rồi mới chịu lên tiếng:
- Nghĩ cũng lạ, Huyết Thủ Bà Bà bỗng dưng tuyệt tích mấy mươi năm nay, rồi bây giờ lại tự dưng xuất hiện. Không làm lạ sao được.
Thiên Trung chớp mắt nói:
- Tiểu bối cũng lấy làm lạ một điều.
- Ngươi nói thử nghe coi?
Thiên Trung nói tiếp:
- Tiền bối cứ nghĩ xem, từ lúc Trương Hổ Hầu rớt xuống vực thì Huyết Thủ Bà Bà cũng tuyệt tích, phái Giang Nam bị cấm cố một nơi và hàng loạt các sự việc khác. Nếu để ý một chút ta thấy dường như chúng có quan hệ với nhau thì phải.
- Ngươi nói cũng phải.
Chợt Hà Thất Phong nhìn vào mặt Thiên Trung, lão hỏi:
- Ngươi nói Huyết Thủ Bà Bà bảo có một việc muốn nói cho ngươi biết?
Thiên Trung buồn rầu thốt:
- Nhưng Huyết Thủ Bà Bà nói, bao giờ tiểu bối chứng minh được mình là con trai của Trương Hổ Hầu thì mới chịu nói ra.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Không lẽ Huyết Thủ Bà Bà có mối quan hệ với Trương Hổ Hầu?
Hà Thất Phong nói:
- Muốn biết rõ ràng hay là ta tới gặp bà ta. Hiện Huyết Thủ Bà Bà ở đâu?
Thiên Trung đáp:
- Hồi Chi Cốc!
- Nó ở đâu?
Thiên Trung giật mình, bây giờ chàng mới sực nhớ đâu có hỏi rõ Hồi Chi Cốc nằm ở đâu. Chàng lắc đầu:
- Ấy chết! Tiểu bối quên hỏi Hồi Chi Cốc tọa lạc nơi nào rồi.
Hà Thất Phong nhăn mặt, nhảy cỡn lên:
- Ai da! Sao ngươi bất cẩn đến như vậy? Thế thì làm sao biết nơi đó

là chỗ nào mà tìm?
Tống Kim Bình xen vào:
- Theo muội nghĩ, Oanh Oanh đưa ta tới khu rừng thông và Huyết Thủ Bà Bà cũng từ trong rừng thông đi ra, có thể Hồi Chi Cốc ở tại chỗ đó.
Thiên Trung gật mạnh đầu:
- Tống muội nói rất đúng.
Giãng Hoài Vũ giục:
- Vậy hay là chúng ta tới đó tìm, may ra sẽ gặp.
Thiên Trung đưa tay ngăn lại:
- Không nên, không nên.
Hà Thất Phong nhíu mày:
- Tại sao không nên?
- Bởi vì vãn bối có hứa với Huyết Thủ Bà Bà sau khi đến U Hồn Cốc, một tuần sau sẽ tới Hồi Chi Cốc. Nếu bây giờ tới Huyết Thủ Bà Bà không nghênh đón chúng ta.
Hà Thất Phong tròn xoe mắt:
- Vậy thì sau này cũng được, nhưng ngươi đòi đến U Hồn Cốc làm chi nữa? Tống Kim Bình đã thoát rồi còn gì.
Thiên Trung bèn thuật lại chuyện Chu Thất Thất cho Hà Thất Phong nghe.
Hà Thất Phong nghe xong liền nói:
- Ta thấy Chu Thất Thất có cái gì đó rất là bí ẩn, ngươi phải coi chừng con người này.
Thiên Trung chép miệng:
- Sao tiền bối lại nói vậy? Chu cô nương đối với tiểu bối rất tốt, chẳng lẽ nào lại hại tiểu bối hay sao?
Hà Thất Phong lạnh lùng nói:
- Ta biết ngươi lòng dạ rất tốt, nhưng chuyện giang hồ ngươi chưa từng trải nhiều, nghe hay không thì tùy ở ngươi.
Sợ Hà Thất Phong sẽ giận Thiên Trung, Tống Kim Bình vội lên tiếng:
- Hà lão tiền bối chớ có nói thế, tất nhiên Trương đại ca phải ghi nhớ lời căn dặn của tiền bối rồi còn gì.
Nàng thúc nhẹ tay vào người Thiên Trung, chàng hiểu ý liền cất giọng:
- Bấy lâu nay tiểu bối xem tiền bối khác nào gia sư, lời căn dặn của người nhất quyết phải nghiêm nghe theo. Nhưng chuyện giải cứu Chu Thất Thất thì...
Hà Thất Phong ngắt lời:
- Ngươi biết nói vậy thì ta yên tâm rồi. còn chuyện đến U Hồn Cốc

cứu Chu cô nương ta nào cản chi ngươi. Dẫu sao nó cũng vì ngươi mà bị bắt, không cứu thì đâu phải là nam tử hán.
Ngeh Hà Thất Phong nói thế, Thiên Trung như mở cờ trong bụng:
- Vậy thì còn gì bằng. Tiểu bối sẽ đi ngay U Hồn Cốc.
Giãng Hoài Vũ chợt xen vào:
- Ấy chết, lúc nãy Trương huynh đệ có bảo trúng Ưng Vương thần đơn của U Hồn cốc chủ, liệu bề cự địch nổi hay không?
Hà Thất Phong xua tay:
- Ngươi khéo phải lo, ta sẽ cùng đi với hắn.
Thiên Trung cản ngăn:
- Tiền bối chớ theo tại hạ làm gì, mà nên lưu lại đây bảo vệ Tống muội.
- Ngươi đủ sức chống lại Doãn Chí Bình hay sao?
Thiên Trung thấp giọng:
- Tiểu bối nào có nói như vậy, chỉ vì còn một chuyện muốn nhờ tiền bối giúp cho.
- Ngươi muốn ta giúp chuyện chi?
Thiên Trung nói tiếp:
- Theo lời Huyết Thủ Bà Bà thì Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng chính là sư bá của tiểu bối.
Giãng Hoài Vũ dường như đoán ra được ý của Thiên Trung, liền thốt:
- Có phải Trương huynh đệ muốn nhờ sư bá của tại hạ tìm người này?
Hà Thất Phong la to một tiếng "ai da" làm đám thực khách xung quanh ngơ ngác nhìn về phía lão.
Biết mình hơi quá đáng, lão lại hạ thấp giọng xuống một chút:
- Bảo ta làm chuyện đó thì có khác gì mò kim đáy biển. La Vô Vọng mai danh ẩn tích khá lâu, biết đâu mà tìm?
Tống Kim Bình kêu lên:
- Trương Thiên Trung huynh nói vậy chắc phải có ý gì, tiền bối cứ để Trương Thiên Trung nói hết xem sao?
Hà Thất Phong nhìn qua Trương Thiên Trung:
- Có phải vậy hay chăng?
Trương Thiên Trung gật đầu thừa nhận:
- Tiểu bối nhờ Hà tiền bối làm tất phải có dụng ý từ trước.
- Vậy ngươi hãy nói dụng ý cho ta nghe thử xem?
Trương Thiên Trung tiếp lời:
- La Vô Vọng sư bá có mối quan hệ với gia sư của tiểu bối nên bây giờ tiền bối đến chỗ gia sư của tiểu bối sẽ có ít nhiều chi tiết.
Hà Thất Phong chỉ tay vào mặt mình:

- Ngươi bảo ta đến gặp sư phụ của ngươi?
- Trước kia Hà tiền bối cũng có nói nếu có cơ hội sẽ đến thăm gia sư của tiểu bối kia mà?
Hà Thất Phong gật đầu:
- Tất nhiên, nhưng từ đây đến núi Thiên Nhai đâu có gần.
Trương Thiên Trung chợt buồn rầu, giọng nói có vẻ thê lương:
- Tiểu bối chỉ còn có hơn một tháng nữa thôi. Ưng Vương thần đơn phát tán là mạng sống kết thúc, nếu tiền bối chẳng chịu giúp thì biết làm sao đây?
Hà Thất Phong hứ một tiếng:
- Ngươi đừng có nói dại, số ngươi mạng lớn làm sao chết được. thôi thì ta cũng vì ngươi mà đi Thiên Nhai một chuyến.
Trương Thiên Trung mừng rỡ, vòng tay:
- Tiểu bối xin đa tạ trước.
Hà Thất Phong lườm Trương Thiên Trung một cái chẳng nói gì. Tống Kim Bình bèn bước tới cạnh Trương Thiên Trung, ân cần lên tiếng:
- Lần này đi U Hồn Cốc dữ nhiều lành ít, Trương Thiên Trung huynh phải cẩn thận.
Trương Thiên Trung gật nhẹ đầu:
- Muội yên tâm, huynh không sao đâu.
Tống Kim Bình chép miệng:
- Huynh phải về để đưa muội đi ngắm cảnh bình minh lên nhé.
Giọng Trương Thiên Trung chắc nịch:
- Nhất định huynh sẽ về, muội hãy chờ huynh.
Chàng đứng lên vái chào Hà Thất Phong:
- Bây giờ tiểu bối xin cáo biệt, hẹn ngày tái ngộ.
Trương Thiên Trung xoay lưng bỏ đi. Tống Kim Bình lấy mắt tiễn đưa, chợt nàng xoay lại có phần quyến luyến, cõi lòng tràn ngập thê lương.
Riêng Tống Kim Bình, nàng đồng tình với Trương Thiên Trung, thấy chàng đầy sự tịch mịch. Người ta tịch mịch hay chính nàng tịch mịch.

Hồi 12
Nơi Vực Sâu Hội Kiến Kỳ Nhân

Bên trong gian phòng lớn, Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình ngồi ở ghế lớn, nét mặt đăm chiêu nghĩ ngợi.

Chợt có tiếng vọng từ ngoài, tuy thanh âm rất khẽ song sắc gọn.
- Bẩm báo giáo chủ, Khổng trang chủ đến.
- Cho vào!
Doãn Chí Bình sửa lại thế ngồi, cửa phòng mở, Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân bước vào. Lần này lão đi một mình không có hai tên Khổng Lam và Khổng Hắc theo hầu.
Doãn Chí Bình vẫn ngồi yên vị, lão đưa tay ra chỉ ghế:
- Khổng trang chủ, mời ngồi.
- Đa tạ!
Khổng Thiện Vương bái chào Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái, rồi mới chịu ngồi xuống ghế. Chờ kẻ phục dịch mang trà đến rồi trở lui, sau đó Ngụy Thế Quân lên tiếng:
- Không biết có chuyện gì mà giáo chủ lại cho triệu kiến bổn sơn trang?
Doãn Chí Bình cất giọng:
- Đáng lý ra tại hạ không có ý làm phiền tới Khổng trang chủ, nhưng có chuyện thắc mắc muốn được hỏi qua.
- Là chuyện gì thế?
Doãn Chí Bình đứng dậy, rời ghế, hai tay chắp sau lưng, chậm rãi nói:
- Hôm rồi trong nội giáo xảy ra cuộc ẩu đả, kẻ gian đã dẫn Tống Kim Bình trốn thoát.
- Có chuyện này sao?
Doãn Chí Bình quan sát nét mặt của Khổng Thiện Vương, hắn nhận xét thấy chẳng có gì thay đổi, liền nói tiếp:
- Ngay cái hôm Khổng trang chủ rời bổn giáo ra đi cho nên hôm nay tại hạ mới cho mời Khổng trang chủ đến.
Khổng Thiện Vương nhíu mày tỏ ra khó hiểu:
- Không lẽ nói như giáo chủ đây, sự việc kia có liên quan tới tại hạ?
Doãn Chí Bình vội xua tay:
- Tại hạ không dám quả quyết như vậy, song có một điều khó hiểu, nghi không ra, cho nên mới làm phiền đến Khổng trang chủ.
Khổng Thiện Vương ngeh vậy, cao giọng:
- Giáo chủ chớ ngại, có gì cứ nói ra đi.
Doãn Chí Bình ngồi trở lại ghế ngồi, rồi từ từ nói:
- Kẻ gian hôm đó đã sử dụng Khổng mê u hương phấn của Khổng Tước Sơn Trang.
Lần này đến lượt Khổng Thiện Vương đứng bật dậy:
- Có chuyện này nữa sao? Không biết giáo chủ có bắt được hung thủ?

Doãn Chí Bình lắc đầu:
- Bọn thuộc hạ của bổn giáo dù mình đồng da sắt, cũng đâu dám đuổi theo. Huống hồ chi là da thịt con người, làm sao dám chọi lại với loại phấn độc đó.
- Như vậy tên gian phi ấy đã thoát đi?
Doãn Chí Bình gật đầu:
- Và cứu được luôn Tống Kim Bình.
- Thật tức chết đi được, tại sao tên đó lại có Khổng mê u hương phấn?
Doãn Chí Bình chép miệng:
- Chính tại hạ cũng đang muốn biết điều đó. Theo tại hạ được rõ, Khổng mê u hướng phấn là loại phấn độc của Khổng Tước Sơn Trang, tại sao bị truyền ra ngoài?
Khổng Thiện Vương nhướng cao đôi mày:
- Giáo chủ nghi là người của Khổng Tước Sơn Trang?
Doãn Chí Bình xua tay:
- Tại hạ chưa dám khẳng định điều này, nhưng cứ thắc mắc mãi vì theo tại hạ biết chỉ có con cháu và trang chủ ra, đệ tử của Khổng Tước Sơn Trang đâu ai được sử dụng.
Khổng Thiện Vương gật nhẹ đầu:
- Giáo chủ nói rất đúng, nhưng không loại trừ trường hợp có kẻ gian trộm đi thì sao?
- Nói như Khổng trang chủ đây, chẳng lẽ nơi Khổng Tước Sơn Trang có nội ứng chăng?
Khổng Thiện Vương ngồi trở lại ghế, chắp hai tay:
- Về việc này, tại hạ sẽ điều tra ngay lập tức.
Nhìn thái độ của Khổng Thiện Vương lộ vẻ giận dữ, Doãn Chí Bình nghĩ thầm trong đầu:
"Cũng có thể lão ta hoàn toàn không phải là kẻ chủ mưu trong chuyện này, song đề phòng vẫn hơn.".
Suy nghĩ trong đầu xong, Doãn Chí Bình nói:
- Thật ra tại hạ chưa bao giờ nghi kỵ với Khổng trang chủ, nhưng muốn báo chuyện này là để trang chủ sớm điều tra xem kẻ đó là ai, và để đề phòng việc phòng thủ ơ Khổng Tước Sơn Trang tốt hơn.
- Đa tạ lời dặn của giáo chủ. Tại hạ sẽ tức tốc làm ngay những việc đó.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cười nhạt, cất giọng:
- Tạm thời nên gác lại chuyện đó, bao giờ tra cứu sẽ tính. Bây giờ xin hỏi trang chủ một việc.
- Giáo chủ cứ hỏi.

Doãn Chí Bình nói tiếp:
- Chuyện tại hạ nhờ, không biết trang chủ đã làm tới đâu rồi?
Khổng Thiện Vương thở hắt ra:
- Thân thế của người bịt mặt quả nhiên là bí ẩn. Tại hạ đã cho thuộc hạ theo dõi song lần nào cũng bị gã làm mất dấu.
Doãn Chí Bình nhíu mày:
- Không biết cao nhân đó là ai. Điều này rất quan trọng đối với tại hạ.
Khổng Thiện Vương lên tiếng:
- Tại hạ sẽ cố gắng hơn trong việc điều tra, mong rằng sẽ mang lại kết quả càng sớm càng tốt.
Doãn Chí Bình khiêm tốn:
- Vạn sự đều nhờ vào tài lực của Khổng trang chủ.
- Giáo chủ lại khách sáo nữa rồi.
Gã Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh từ ngoài bước vào, cúi đầu:
- Bẩm báo sư phụ, bên ngoài có Tây Vương Chu Kiếm Sinh xin cầu kiến.
Doãn Chí Bình cười lạt:
- Ta cũng đang có ý chờ hắn đây, cho mời vào.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh lui ra, Khổng Thiện Vương bèn thốt:
- Giáo chủ, tại hạ xin được cáo lui trước.
Doãn Chí Bình cản lại:
- Sao lại đi? Khổng trang chủ nên ở lại, tại hạ có chuyện muốn nhờ trang chủ làm chứng giùm.
Khổng Thiện Vương lấy làm lạ, lão nhíu mày tỏ ra không hiểu.
Doãn Chí Bình bèn nói:
- Một lát nữa trang chủ sẽ rõ, đừng nôn nóng hay thắc mắc chi sớm.
Lúc này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát từ bên hông phòng bước vào, đứng hai bên Doãn Chí Bình.
Một lúc sau, hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng cùng Nhụy Ngọc Miêu bước vào, sau lưng họ là Tây Vương Chu Kiếm Sinh và Tam Sát Miêu Vi Thức.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh chợt nhận ra Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân, lão có vẻ hơi ngạc nhiên, song chẳng nói gì, cứ lầm lũi bước tới.
Về phần Khổng Thiện Vương lão cũng lấy làm lạ, không biết Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình muốn làm gì đây, soa lại tụ tập đám hộ pháp và hai gã đại đệ tử ở đây?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bái chào Doãn Chí Bình một cái rồi sau đó mới khẽ nhìn qua chỗ Khổng Thiện Vương cười nói:

- Không ngờ có cả Khổng trang chủ ở đây, lâu quá chúng ta mới tái ngộ.
Khổng Thiện Vương đáp:
- Tây Vương chủ nhân vẫn mạnh?
- Đa tạ.
Doãn Chí Bình khoác tay:
- Mời các vị an tọa.
Chủ khách cùng ngồi, Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn cất giọng:
- Hôm nay tại hạ đến U Hồn Cốc để đón Chu nhi về.
Khổng Thiện Vương vờ ngạc nhiên:
- Ạĭ! Thì ra hài nhi của Tây Vương chủ nhân đang lưu lại U Hồn Cốc?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh đáp:
- Trang chủ không biết hay sao?
Doãn Chí Bình xen vào:
- Trong chuyện này tại hạ nào có nói nên Khổng trang chủ đâu biết.
Chu Kiếm Sinh nói tiếp:
- Không biết Chu nhi hiện đang ở đâu? Có thể để tại hạ gặp được chăng?
Doãn Chí Bình đáp:
- Tất nhiên là được, nhưng trước khi để tây vương chủ nhân gặp Chu cô nương, tại hạ có một việc muốn nhờ hai vị đây đứng ra làm chứng giùm.
Cả hai người Tây Vương Chu Kiếm Sinh và Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân đưa mắt nhìn nhau. Họ không biết Doãn Chí Bình muốn gì.
Khổng Thiện Vương bèn lên tiếng:
- Không biết giáo chủ nhờ tại hạ và Tây Vương nhân huynh đây đứng ra làm chứng chuyện gì?
Doãn Chí Bình chẳng trả lời mà nhìn qua Bạch Ưng. Lâm Đạt Vinh bèn bước đến trước mặt Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình quỳ xuống:
- Dạ, sư phụ có chuyện gì truyền dạy.
- Con theo ta được bao lâu rồi?
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh không hiểu tại sao Doãn Chí Bình lại hỏi gã như vậy, nên còn ấp úng chưa đáp.
Doãn Chí Bình bèn hỏi:
- Sao con không trả lời ta?
- Dạ, từ bảy tuổi đệ tử đã được sư phụ đưa về U Hồn Cốc nuôi dạy, công ơn ấy đệ tử không bao giờ quên.
Doãn Chí Bình gật đầu:

- Tốt, sở dĩ hôm nay ta hỏi con điều này là bởi muốn tuyên bố một việc.
Nói đoạn, hắn nhìn qua hai vị khách, vòng tay thốt:
- Nhị vị chủ nhân, hôm nay tại hạ có ý nhận Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh làm nghĩa tử, nhờ hai vị làm chứng cho.
Hầu như ai cũng bất ngờ trước quyết định này của Doãn Chí Bình. Họ đưa mắt nhìn nhau lấy làm lạ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bật cười:
- Như vậy thì càng hay hơn, từ nay giáo chủ đã có con để tiếp tục phát huy sự hưng thịnh của U Hồn Cốc, nếu ai là hôn thê của nghĩa tử thì thật là đại phúc.
Doãn Chí Bình bái tạ:
- Tây Vương Chu huynh quá khen.
Khổng Thiện Vương nói với gã Bạch Ưng:
- Sao ngươi còn ở đó, không mau đa tạ U Hồn giáo chủ.
Gã Bạch Ưng nhanh nhẹn cúi đầu:
- Đệ tử đa tạ sự chiếu cố của sư phụ.
Doãn Chí Bình bật cười:
- Coi kìa, sao còn gọi ta là sư phụ?
- Hài nhi cúi đầu khấu kiến nghĩa phụ.
Doãn Chí Bình nói tiếp:
- Hài nhi nghe đây, từ nay con phải hết lòng vì thanh danh của U Hồn Cốc, ngày càng làm cho hưng thịnh.
- Hài nhi sẽ không làm cho nghĩa phụ phải thất vọng.
Doãn Chí Bình gật đầu tỏ ra hài lòng:
- Được, hài nhi làm cho ta hài lòng lắm.
Nói dứt, Doãn Chí Bình nhìn qua Nhụy Ngọc Miêu cất tiếng:
- Nhụy hộ pháp bước ra đây.
Nhụy Ngọc Miêu chờ Bạch Ưng đứng lên bước tới cạnh Doãn Chí Bình, ả mới quỳ xuống ngay chỗ của Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh tâu:
- Thuộc hạ đang đợi lệnh.
Khổng Thiện Vương lấy làm lạ nên hỏi:
- Chẳng lẽ giáo chủ có ý nhận thêm một nghĩa nữ hay sao?
Doãn Chí Bình bật cười ha hả:
- Khổng Thiện Vương trang chủ có sự nhận xét thật tinh tường, quả nhiên tại hạ có ý đó.
Nhụy Ngọc Miêu thoáng giật mình, ả khẽ liếc qua Khổng Thiện Vương một cái, nhưng hắn phớt lờ đi nói tiếp:
- Như vậy thật phúc phần cho Nhụy hộ pháp.
Doãn Chí Bình nói với Nhụy Ngọc Miêu:

- Ngươi theo ta bao năm và vào sanh ra tử cũng không ít, xét thấy sự trung thành của ngươi, nên ta có ý nhận ngươi làm nghĩa nữ. Ý ngươi như thế nào?
Nhụy Ngọc Miêu cất giọng:
- Thuộc hạ thật bất ngờ trước quyết định này của giáo chủ. Nếu được vậy từ nay nghĩa nữ sẽ hết lòng vì nghĩa phụ.
Nhụy Ngọc Miêu cúi lạy Doãn Chí Bình ba cái, sau đó tiến tới đứng cạnh một bên của U Hồn giáo chủ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bật cười sảng khoái:
- Thật không ngờ song hỉ lâm môn, xin chúc mừng giáo chủ cùng một lúc có hai người con.
- Đa tạ Tây Vương nhân huynh đã quá khen.
Doãn Chí Bình nói xong, trầm ngâm một chút, sau đó thốt:
- Tại hạ có một việc muốn được hỏi qua ý kiến của Tây Vương nhân huynh.
Chu Kiếm Sinh ân cần nói:
- Giáo chủ đừng ngại, xin cứ nói.
- Tại hạ cũng chưa định bề gia thất, ý muốn xin cưới cho đồ nhi, không biết Tây Vương nhân huynh nghĩ thế nào?
Chu Kiếm Sinh giật mình, nghĩ thầm:
"Thì ra hắn bày những chuyện này là có dụng ý từ trước. Thảo nào mới nhận Bạch Ưng làm con, hiện Chu nhi đang trong tay hắn, nếu mình từ chối thì có hại cho Chu nhi. Doãn Chí Bình này quả là lợi hại.".
Thấy Tây Vương Chu Kiếm Sinh trầm tư, Doãn Chí Bình cười thầm rồi thốt:
- Ý Tây Vương Chu huynh thế nào?
Chu Kiếm Sinh ấp úng đáp:
- Đề nghị của giáo chủ quá bất ngờ làm tại hạ chưa biết phải trả lời sao?
Doãn Chí Bình cười lạt:
- Nếu được Tây Vương nhân huynh nhận lời thì hay biết bao nhiêu.
Chu Kiếm Sinh cất giọng:
- Chuyện hôn nhân là rất quan trọng, theo ý tại hạ nên để cho Chu nhi quyết định sẽ tốt hơn.
Khổng Thiện Vương xen lời:
- Chuyện hôn nhân từ xưa đến nay là do cha mẹ sắp xếp, nếu Tây Vương Chu Kiếm Sinh đã quyết không lẽ Chu cô nương kháng lệnh.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhìn snag Khổng Thiện Vương một cái rồi làm thinh.

Đối với lão từ chối cũng khó mà chấp nhận càng khó hơn. Lão ở trong cái thế tấn thối lưỡng nan.
Vuốt khẽ chòm râu, Tây Vương cất giọng:
- Được sự chiếu cố của giáo chủ, tại hạ rất lấy làm cảm kích vô cùng. Hay là để tại hạ gặp qua Chu nhi bàn thử xem sao?
Doãn Chí Bình gật đầu:
- Tại hạ cũng không có ý bắt ép Chu cô nương. Vậy cứ để Chu cô nương ra đây rồi hãy tính.
Hắn cao giọng ra lệnh:
- Lập tức mời Chu cô nương tới đây.
- Dạ!
Gã môn đồ đứng bên ngoài dạ to rồi cấp tốc chạy đi.
Doãn Chí Bình lại nói:
- Tại hạ có thêm ý này để nói với Tây Vương nhân huynh.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh thoáng giật mình, bởi vì bây giờ mỗi lời nói, mỗi đề nghị của Doãn Chí Bình đều đem đến sự bất lời cho hắn, nhưng dẫu sao hắn cũng không còn cách để thối thoát.
Mặt ngoài làm tĩnh, Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười nhẹ lên tiếng:
- Không biết lại là chuyện gì đây, xin giáo chủ cứ nói.
Doãn Chí Bình tỏ ra hưng phấn, hắn cao giọng thốt:
- Chuyện là như thế này. Bỗng dưng tại hạ nghĩ ra một cao kiến. Tại hạ được biết Tam Sát Miêu Vi Thức đã góa bụa hơn hai năm nay, nên có ý muốn gã nghĩa nữ Nhụy Ngọc Miêu cho Miêu hộ pháp, ý của người ra sao?
Tam Sát Miêu Vi Thức thoáng biến sắc, có lẽ hắn chẳng ngờ Doãn Chí Bình lại có ý tác hợp bạo như vậy, nên hắn cũng chẳng biết tính sao, chỉ đưa mắt nhìn qua Tây Vương Chu Kiếm Sinh vừa để cầu cứu, vừa để hội ý.
Riêng về Tây Vương Chu Kiếm Sinh từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lão quá rõ dã tâm của Doãn Chí Bình. Hắn hỏi xin cưới Chu Thất Thất cho Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh để giữ Chu Thất Thất ở lại U Hồn Cốc, làm áp lực buộc lão phải hợp tác và chịu dưới sự sai bảo của hắn, nếu có hành động hay cử chỉ chống đối thì hắn sẽ dùng Chu Thất Thất ra như một bình phong để chế ngự lão.
Còn về việc gả Nhụy Ngọc Miêu cho Tam Sát Miêu Vi Thức, bên ngoài là một hảo tâm, nhưng thực chất bên trong là một âm mưu. Còn gì lợi hại khi có người của mình trong nội bộ của đối phương. Hành động kế hoạch gì của đối phương tất sẽ được biết trước để phòng bị và có cách ứng phó khi cần thiết.
Nói như thế nào thì Doãn Chí Bình đều nắm lấy phần lợi trong tay,

nếu suy cho cùng dù có phải hy sinh đi hai nghĩa nhi thì chúng cũng chỉ là người ngoài, chẳng ruột rà máu mủ gì với hắn, bằng ngược lại Chu Kiếm Sinh có thể mất đi đứa con gái duy nhất mà lão có.
Chẳng dám suy nghĩ lâu, nên Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn nhìn Tam Sát Miêu Vi Thức thốt:
- Chuyện này thuộc về chuyện riêng của Tam Sát Miêu Vi Thức, ta không thể nào xen vào được, vậy thì tùy hộ pháp định đoạt.
Tam Sát Miêu Vi Thức hiểu câu nói của Tây Vương Chu Kiếm Sinh, bèn nhìn qua Doãn Chí Bình nhã nhặn cúi đầu nói:
- Tại hạ rất lấy làm cảm kích được U Hồn giáo chủ nghĩ đến, song thoạt nghĩ phận mình thấp kém, đâu dám mơ mộng hão huyền.
Doãn Chí Bình xua tay:
- Chớ khách sáo như vậy, nếu so về chức phận, Nhụy Ngọc Miêu và Miêu Vi Thức cùng là hộ pháp, thì có gì thua kém? Có khác chẳng ả là nghĩa nữ của ta mà thôi!
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chợt xen vào một tiếng:
- Nay giáo chủ muốn gả nghĩa nữ cho Miêu hộ pháp, tức là hạ mình xuống một bậc, chẳng lẽ các hạ không nhận thấy điều đó hay sao?
Tam Sát Miêu Vi Thức cất giọng:
- Tấm thịnh tình của giáo chủ tại hạ xin khắc cốt ghi tâm, nhưng nương tử của tại hạ chưa chết được bao lâu, nếu bây giờ lập thêm thê thiếp, e thiên hạ dị nghị chăng?
Doãn Chí Bình bật cười thật to:
- Ai dám dị nghị nào? Ta đường đường là giáo chủ một giáo phái lớn, đã dám đứng ra làm chuyện đó, thử hỏi có ai còn chống đối chứ?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát khẽ thốt:
- Miêu hộ pháp sao không cảm ơn U Hồn giáo chủ đi?
Cực chẳng đã, Tam Sát Miêu Vi Thức đành chắp tay bái Doãn Chí Bình một cái:
- Tại hạ xin đa tạ hảo tâm của giáo chủ.
Doãn Chí Bình cất tiếng cười thật to và đầy sảng khoái. Trong tiếng cười của hắn chất chứa tới hai ý.
Một là hăn cười cho kế hoạch của hắn đã thành công, lần này buộc Tây Vương Chu Kiếm Sinh phải chịu hợp tác với hắn.
Hai là hắn cười cho sự bất lực của đối phương, dù đoán ra được dụng ý của hắn nhưng vẫn phải nuốt hận mà vui vẻ bắt tay với hắn.
- Cha!
Chu Thất Thất theo chân tên giáo đồ tới nơi, nhìn thấy Tây Vương Chu Kiếm Sinh nàng đã gọi to.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cũng mừng rỡ:

- Chu nhi!
Hai cha con nắm lấy tay nhau mừng rỡ. Chu Kiếm Sinh hỏi tiếp:
- Bấy lâu nay con vẫn khỏe chứ?
Ý câu nói này của Chu Kiếm Sinh là ngầm hỏi Doãn Chí Bình đối xử với nàng ra sao?
Vốn nhanh nhẹn nên Chu Thất Thất hiểu ngay ý cua cha, nàng gật đầu:
- Con vẫn khỏe, U Hồn giáo chủ đối xử với con rất tốt.
Chu Kiếm Sinh thúc giục:
- Mau mau tạ lễ giáo chủ rồi theo cha cùng trở lại Tây Vương phái.
Khổng Thiện Vương cản lại:
- Khoan đã, Tây Vương nhân huynh chưa nói rõ chuyện hôn nhân cho Chu cô nương biết kia mà?
Chu Thất Thất lấy làm lạ nhìn Chu Kiếm Sinh hỏi:
- Hôn nhân? Chuyện gì vậy cha?
Tam Sát Miêu Vi Thức thay mặt Chu Kiếm Sinh thuật lại mọi chuyện cho Chu Thất Thất biết, nghe xong nàng quắt mắt nhìn U Hồn giáo chủ rồi nói:
- Bổn cô nương đây nói cho giáo chủ biết, không bao giờ có chuyện đó. bổn cô nương chẳng bao giờ lấy người của U Hồn Cốc.
Chu Kiếm Sinh hốt hoảng sợ Chu Thất Thất sẽ làm cho Doãn Chí Bình nổi giận, nên vờ quát tháo:
- Chu nhi, không được ăn nói hồ đồ như vậy, bậc hậu bối không có quyền ngang ngược trước mặt các vị tiền bối.
Doãn Chí Bình chẳng những không giận mà còn cười vui, thốt:
- Không sao, tại hạ đã đoán từ trước Chu cô nương sẽ từ chối, nhưng cũng chẳng sao, Tây Vương Chu huynh, tại hạ có ý này.
- Giáo chủ cứ nói, lão đây xin nghe.
Doãn Chí Bình nói tiếp:
- Nên để cho Chu cô nương lưu lại bổn giáo một tháng, để cho hai đứa làm quen với nhau. Nếu trong thời gian đó vẫn không có kết quả, tại hạ sẽ đích thân đưa Chu cô nương về Tây Vương phái.
Chu Thất Thất phụng phịu:
- Phụ thân, hài nhi sẽ không lưu lại đây đâu, chúng ta mau rời khỏi lập tức.
Chu Kiếm Sinh lườm con gái một cái, sau đó nói:
- Giáo chủ đã nói vậy có khác gì bắt ép tại hạ đâu chứ?
Khổng Thiện Vương lại xen vào:
- Sao Tây Vương nhân huynh nói như thế? Ít ra cũng nên để cho chúng nó tìm hiểu lẫn nhau, vả lại giáo chủ cũng đã hứa sau một

tháng nếu sự việc không xong, sẽ đích thân đưa Chu cô nương về Tây Vương phái kia mà.
Chu Thất Thất cáu kỉnh:
- Lão biết gì mà xen vào chuyện của người khác.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh quát con gái, rồi nói với Khổng Thiện Vương:
- Khổng trang chủ bỏ qua cho.
- Không sao, không sao, tại hạ đâu có chấp gì đám hậu sinh.
Chu Kiếm Sinh vòng tay nói với Doãn Chí Bình:
- Giáo chủ đã nói vậy, tại hạ cũng khó chối từ, vậy cứ thế mà làm.
- Tốt, tốt lắm.
Chu Thất Thất không ngờ cha mình lại đồng ý để nàng ở lại U Hồn Cốc, nên vùng vằng:
- Hài nhi sẽ không lưu lại đây đâu.
Mặc cho sự dỗi hờn của Chu Thất Thất, Doãn Chí Bình ra lệnh:
- Người đâu mang rượu ra đây, hôm nay là ngày vui chúng ta phải cạn ly.
Hắn vừa nói dứt lời đã thấy một tên giáo đồ ôm tay máu chạy vào:
- Giáo chủ, không xong rồi.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thấy vậy quát hỏi:
- Có gì mà ngươi hốt hoảng đến như vậy?
- Dạ, bẩm Phi hộ pháp, có người xông vào U Hồn Cốc của chúng ta.
Nhụy Ngọc Miêu bừng giận:
- Kẻ nào dám to gan như thế? Nghĩa phụ hãy để nghĩa nữ ra đó bắt đem vào đây.
Doãn Chí Bình ngăn lại:
- Khoan đã, hãy hỏi cho rõ nguyên nhân xem sao.
Gã giáo đồ liền nói tiếp:
- Tên này bảo vào đây đòi người.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh phẫn nộ:
- Người gì mà hắn đòi?
- Dạ, hắn bảo giáo chủ phải trả ngay Chu cô nương, bằng không hắn sẽ phá nát U Hồn Cốc ra bình địa.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát bừng lửa giận, gầm lên:
- Thật là quá lắm, chẳng coi ai ra gì. Giáo chủ, để thuộc hạ ra ngoài ấy xem sao?
Về phần Chu Thất Thất nghe nói có người đến đây vì mình thì trong lòng lâng lâng một cảm giác khó tả, và đoán biết ngay người ấy là Trương Thiên Trung, bèn hăng hái thốt:
- Ta cũng ra ngoài nữa.

Chu Kiếm Sinh nhìn con gái, phần nào đoán ra sự việc, bèn cất tiếng hỏi:
- Chu nhi, trông con như vậy, chẳng lẽ nào có quen gã ấy.
- Chính là người cứu con dạo nọ mà hài nhi có nói cho phụ thân nghe rồi đó.
Khổng Thiện Vương hỏi:
- Hắn là ai vậy Chu cô nương?
- Trương Thiên Trung.
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh bật thốt:
- Thì ra là hắn, xin phép nghĩa phụ để hài nhi ra dạy cho hắn một bài học.
Doãn Chí Bình cười gằn:
- Hóa ra là hắn, được, để ta ra ngoài xem hắn muốn gì?
Nói dứt rời ghế đi liền, mọi người khác bèn nối gót theo sau.
Bên ngoài đã có một số giáo đồ của U Hồn Cốc, kẻ bị thương, người la lối xếp lớp ở cạnh lối ra vào. Chúng nhìn thấy Doãn Chí Bình thì lập tức cúi đầu:
- Giáo chủ!
- Giáo chủ!
Doãn Chí Bình đưa mắt quan sát, hắn thấy Trương Thiên Trung đang bị một tốp giáo đồ vây đánh, nhưng chàng vẫn bình thản không tỏ ra mệt nhọc gì.
- Dừng tay!
Lệnh ban ra, bọn giáo đồ chẳng ai dám kháng lệnh, lập tức thu binh khí nhảy ra ngoài vòng chiến.
Trương Thiên Trung liền bước tới, chàng thấy sau lưng Doãn Chí Bình có rất nhiều người và nhận ra Khổng Thiện Vương bèn thốt:
- Thì ra có cả Khổng trang chủ ở đây sao, từ lúc chúng ta chia tay nhau ở dinh tuần phủ, các hạ vẫn bình an chứ?
Sợ Doãn Chí Bình hiểu lầm, Khổng Thiện Vương liền lên tiếng:
Ngươi dám lẻn vào dinh của quan tuần phủ, chẳng khác nào một tên đạo chích, hay ho gì mà còn kể ra.
Khổng Thiện Vương nói vậy có ý hạ nhục Trương Thiên Trung để chàng xấu hổ mà tránh đi chuyện đó, chung quy hắn sợ chàng cứ quanh quẩn vào câu chuyện đó có thể làm lộ ra những gì mà chàng nghe được trước đây.
Còn Trương Thiên Trung thì chẳng rõ ý này của đối phương nên cứ thốt:
- Làm đạo chích còn hơn con người xấu xa của các hạ.
- Ngươi còn dám nói ta sẽ không bỏ qua cho đâu.

Doãn Chí Bình cản lại:
- Khổng trang chủ, chớ nóng. Trương Thiên Trung hôm nay ngươi tới đây để đòi người hay gây sự.
Trương Thiên Trung cao giọng:
- U Hồn giáo chủ nên giao trả Chu Thất Thất ra đây, nhất quyết tại hạ không làm khó dễ gì.
Doãn Chí Bình ngữa mặt lên trời, buông ra một tràng cười tưởng chừng không dứt, rồi đột ngột ngưng bặt. Hắn quắt mắt nhìn chàng, gằn từng tiếng:
- Làm khó dễ bổn giáo? Ngươi đủ sức làm chuyện đó sao?
Bây giờ Chu Thất Thất theo chân Tây Vương Chu Kiếm Sinh bước ra ngoài, nghe tiếng của Trương Thiên Trung, nàng bèn lướt tới gọi:
- Trương đại ca, muội đây nè.
Trương Thiên Trung nhìn thấy Chu Thất Thất thì mừng lắm, chợt thấy Chu Kiếm Sinh nắm lấy tay nàng giữ lại, bèn quát:
- Lão già kia, sao dám nắm tay Chu muội của ta?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều quát to lên một tiếng:
- Ngươi thật là to gan, dám mắng cả Tây Vương chủ nhân.
Nghe Phi Bất Thiều nói người đó là Tây Vương, Trương Thiên Trung bèn hỏi:
- Không lẽ các hạ đây là Tây Vương Chu Kiếm Sinh?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật đầu đáp:
- Thiếu hiệp đoán không sai.
Lửa hận bốc lên làm mờ cả đôi mắt của Trương Thiên Trung, chàng hét lên:
- Quả trời cao có mắt, khỏi mất công ta tìm kiếm. Cừu nhân giết chết mẹ ta đây rồi.
Chu Kiếm Sinh ngơ ngác chẳng hiểu gì, bèn hỏi:
- Thiếu hiệp nói gì thế? Ai là cừu nhân giết chết mẹ của thiếu hiệp?
- Ngươi còn giả vờ hay sao? Năm xưa chính ngươi đã bức bách mẹ ta phải chết, giờ còn chối hay sao?
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gắt giọng:
- Chớ ăn nói hồ đồ, ngậm máu phun người.
Trương Thiên Trung gạt ngang, cáu kỉnh thốt:
- Ngươi biết gì mà xen vào chứ? Tây Vương Chu Kiếm Sinh, ta hỏi mi, có phải mười bảy năm về trước mi đã bức chết cô gái tên Mộng Lan Hoa?
Hầu như tất cả những ai có tham gia vào câu chuyện năm xưa đều giật mình sững nhìn Trương Thiên Trung.
Doãn Chí Bình cau mày:

- Không lẽ ngươi là con trai của Trương Hổ Hầu?
Trương Thiên Trung liền nói:
- Giáo chủ cũng biết Trương Hổ Hầu?
- Ngươi chưa trả lời ta.
Trương Thiên Trung lắc đầu:
- Ta không biết!
Doãn Chí Bình gầm lên:
- Ngươi là con của Mộng Lan Hoa, tức là con của Trương Hổ Hầu. Vậy Chấn Thiên Kiếm hiện đang ở đâu, nói mau?
Trương Thiên Trung gật gù:
- Nếu giáo chủ đã xác định rõ điều đó thì tại hạ quả là con trai của Trương Hổ Hầu rồi, và bây giờ tại hạ đã rõ ra phần nào câu chuyện. Cũng vì Chấn Thiên Kiếm mà gia đình tại hạ bị các người sát hại.
Doãn Chí Bình cười ngạo nghễ:
- Ta cũng chẳng giấu ngươi làm gì, chính năm xưa ta truy sát gia phụ của ngươi để đoạt lấy Chấn Thiên Kiếm. Bây giờ ngươi làm gì được ta?
Nộ khí xung thiên, Trương Thiên Trung gầm lên như hổ rống:
- Phường chó má, hôm nay Trương Thiên Trung này quyết lấy mạng bọn ngươi để tế cho gia phụ và tiên mẫu.
Hai tay chàng khởi động toan phát đòn thì Chu Thất Thất nói to:
- Trương ca, sao lại có chuyện đó được. Không lẽ phụ thân của muội cũng tham dự vào chuyện đó?
Trương Thiên Trung giật mình:
- Muội nói ai là gia phụ của muội chứ?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười lớn:
- Tất nhiên là lão phu đây chứ còn ai nữa.
- Thật uổng công cho huynh lặn lội tới đây vì muội, vậy mà...
Khổng Thiện Vương bèn trêu:
- Oan nghiệt quá phải không?
Nghe đối phương ngạo mình, Trương Thiên Trung đưa cao hữu chưởng, đồng thời quát:
- Nói nhàm! Ta và Chu Thất Thất chỉ là huynh muội chi giao.
Khổng Thiện Vương được nước nói thêm:
- Như vậy thì càng hay, từ huynh muội dần dần tiến xa hơn một chút có sao đâu.
Trương Thiên Trung quá thẹn thành giận, gót chân giậm phịch, thân người bay vù tới, đôi tay vung lên thành hình vòng cung đánh tới.
Khổng Thiện Vương đã từng động thủ với Trương Thiên Trung trước đây cho nên có coi chàng ra gì. Hắn chẳng thèm né tránh, cử

chưởng đánh trả lại ngay.
Ầm...
Tiếng nổi dường như làm cho Khổng Thiện Vương bừng tỉnh. Hắn đâu có ngờ Trương Thiên Trung hôm nay đã khác với Trương Thiên Trung khi gặp hắn trước đây.
Khổng Thiện Vương nhíu mày tự nhủ:
"Quái lạ, mới cách mặt chẳng bao lâu, thế mà công lực của gã thăng tiến một cách đáng sợ? Thảo nào gã dám đơn thương độc mã tới đây gây sự!".
Nghĩ đoạn, lão cao giọng:
- Tiểu tử, ngươi cũng giỏi lắm, nhưng chớ tự phụ.
Lời nói vừa dứt, hắn đã xuất chiêu liền. Chưởng phong xé gió hướng thẳng vào Trương Thiên Trung.
Chiêu thức của Khổng Thiện Vương chưa thành hình, Trương Thiên Trung nhanh như chớp tiến lên, Ảo ảnh ma pháp lay động, thoắt một cái đã biến mất.
Khổng Thiện Vương rất rõ đối phương muốn gì, hắn lập tức thối lui. Hai tay phất lên, tay áo rít gió một đạo kình phong vút tới như sóng trào, thác lũ, nhắm bóng mờ đang di động mà công tới.
Ảo ảnh ma pháp là lối khinh công tuyệt thế của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, tất nhiên đâu dễ bị kẻ khác đánh bại. Trương Thiên Trung nghe gió lộng, còn đang trong vòng sử dụng Ảo ảnh ma pháp nên chàng liền trở ngược người lộn về phía sau tránh đòn.
Chuyện làm này đối với Trương Thiên Trung không một chút khó khăn gì, nhưng đối với những người đứng ngoài một lần nữa họ lại thấy thân người mờ nhạt của chàng lại biến mất.
Và chàng xuất hiện sau lưng Khổng Thiện Vương.
Rõ ràng gã ma đầu Khổng Thiện Vương vô tình lại kẹt trong cái thế chẳng đặng đừng, lẽ nào để bại dưới tay một đứa hậu bối thì còn gì là mặt mũi của gã.
Dù có phải thọ thương cũng chẳng thu tay về, Khổng Thiện Vương đành lòng trở ngược đôi tay, đồng thời thân người uốn cong chẳng khác nào con mãng xà uốn éo, phát xuất chiêu đánh ngay lập tức.
Lần này phần thắng nghiêng về tay Khổng Thiện Vương, chưởng pháp đánh ra vừa chớp động đã thấy hắn vọt người lên cao, hai cánh tay áo lại phất thêm lần nữa.
Thân pháp của Trương Thiên Trung cực kỳ mau lẹ, lập tức chàng trở bộ dùng tiếp Ảo ảnh ma pháp thoát đi, vừa kịp lúc klng chưởng phong ập tới.
Bùng...

Nơi Trương Thiên Trung vừa rời khỏi, đất cát bị hất tung tứ phía, tạo nên một hố sâu non một tấc.
Chàng có vẻ giật mình, chẳng dám khinh suất nữa.
Còn Khổng Thiện Vương đánh hụt rồi bèn biến thế, hoành bộ thân pháp tiếp tục tấn công.
Không còn nhịn được nữa, Trương Thiên Trung đảo lộn thân ảnh nhảy ra xa đáp xuống. Hai chân giang rộng, xuống tấn, nhanh chóng đưa nguyên khí lên đan điền, một luồng nội lực hùng hậu tràn đầy như muốn tuôn ra ngoài. Chàng đẩy nội lực vào hai cánh tay đánh mạnh ra.
Sức ép cuồn cuộn tợ sóng đào gió thét, mãnh liệt như sóng động ba đào.
Nhìn thấy chưởng lực đối phương đánh tới, Khổng Thiện Vương nhận ra bí pháp đó, chợt thốt khẽ:
- Ngọc trảm thần công!
Khổng Thiện Vương có vẻ hơi bối rối, không phải vì hắn chẳng dư sức chống trả, mà có phần ngạc nhiên thì đúng hơn. Bởi Khổng Thiện Vương quá bất ngờ khi nghĩ rằng Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo lại có một hậu nhân tài hoa đến thế.
Rủi thay cho hắn, chỉ lơ đểnh có một chút mà suýt nữa mang hại. Đến chừng thấy chưởng phong thì đã sát kề một bên.
Đứng ngoài, Doãn Chí Bình thấy Khổng Thiện Vương gặp nguy, hắn lập tức tung người lên cao xoay tròn mấy vòng.
Trương Thiên Trung cảm thấy như trước mặt có hơn mười bàn tay đang đánh tới.
Không dám chậm trễ bèn thu ngay chưởng pháp về và nhảy ra ngoài.
Nhờ thế Khổng Thiện Vương được cứu đi một bàn bại trông thấy.
Vừa thẹn vừa giận, Khổng Thiện Vương lướt tới toan ra đòn đánh nữa, cũng may Doãn Chí Bình đưa tay cản lại, thốt:
- Khổng trang chủ, xin bớt giận và chớ vọng động.
Khổng Thiện Vương vẫn chưa nguôi cơn giận, lên tiếng:
- Giáo chủ cứ để mặc tại hạ.
Doãn Chí Bình lại khuyên:
- Hắn tới đây là muốn gây sự với U Hồn Cốc, trang chủ có thắng được hắn, người ngoài lại cho là chúng ta ỷ đông hiếp yếu.
Khổng Thiện Vương nghe vậy bèn lùi lại, Doãn Chí Bình hất mặt nói:
- Ngươi tới đây là để cứu người, nay Chu cô nương không cần ngươi lo nữa.
Trương Thiên Trung quát lên:

- Không cứu người thì ta cũng đòi lại sự công bằng cho gia phụ. Năm xưa ngươi đuổi cùng diệt tận gia đình ta, hôm nay mối thù phải trả.
Doãn Chí Bình hứ to một tiếng:
- Có khí khái lắm, được! ta sẽ nhường bước cho ngươi ba chiêu, nếu ngươi bức bách được ta lui khỏi chỗ đứng dù nửa bước, coi như ta bại.
- Phách lối, chỉ cần một chiêu thôi cũng đủ đánh bại ngươi rồi, chớ nói chi tới ba chiêu.
Chu Thất Thất lo sợ, lên tiếng:
- Trương Thiên Trung, huynh không là đối thủ của U Hồn giáo chủ đâu.
Trương Thiên Trung nhìn Chu Thất Thất, đôi mắt chàng ánh lên niềm cảm kích, nhưng tuyệt nhiên chẳng nói gì, bởi lẽ sự thật quá phủ phàng, nàng lại là con của kẻ thù bức chết mẹ của chàng.
Trương Thiên Trung quắt mắt nhìn Doãn Chí Bình:
- Hôm nay ta phải bắt ngươi phải trả lại cái mạng cho gia phụ của ta.
Thân người Trương Thiên Trung bèn chớp động, lướt đến tung đòn đánh liền. Chiêu thứ nhất chàng đánh thẳng vào trước ngực đối phương.
Cuồng phong cuồn cuộn bắn tới khí thế bạt sơn dịch thủy mãnh liệt vô song.
Chỉ thấy Doãn Chí Bình quay người sang bên một chút, hai chân vẫn ở vị trí cũ, không hề chuyển đổi. Vậy mà cú pháp của Trương Thiên Trung đánh ra đã đi trước ra ngoài, tan loãng trong không khí.
Trương Thiên Trung cả kinh, lập tức chuyển song thế đánh thức thứ hai, bất chợt chàng xoay người một vòng, tả chưởng từ dưới đánh lên, hữu chưởng từ trên bổ xuống.
Lưới chưởng như thiên la địa võng, trùng trùng điệp điệp. Gió rít lên vù vù như thiên binh vạn mã đánh thẳng vào người đối phương.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chẳng coi ra gì. Hắn bắt chéo hai tay rồi phất ra một cái, kình phong bốc cao ngùn ngụt, tỏa rộng bao phủ lấy chưởng pháp của Trương Thiên Trung.
Chàng có cảm giác như có một sức nặng nghìn cân đang chực chờ đè lên thân người mình. Hốt hoảng Trương Thiên Trung liền đảo lộn thân pháp nhảy tránh sang bên.
Doãn Chí Bình cất giọng khinh bỉ:
- Ngươi chỉ còn một lần cơ may nữa thôi, hãy cố gắng mà tận dụng.
Trước sự trêu chọc của đối phương, Trương Thiên Trung không dằn được nữa, hét to lên một tiếng như ma tru quỷ hú, lập tức phi thân vọt đến đánh liền ra ba chưởng cực kỳ thâm hậu, thân người chàng

lay động thật nhanh, gió bốc lên ào ào.
Lần này chàng quyết tâm đánh bại địch thủ mới hả cơn tức giận nên chiêu pháp tung ra rất lợi hại, mang hơn mười thành hỏa hầu, chẳng khác nào sóng biển cuộn trào hết lớp này đến lớp khác cuốn tới.
Doãn Chí Bình nhận thấy lối ra đòn của Trương Thiên Trung hết sức lợi hại, hắn ngấm ngậm vận lực vào hai tay chuẩn bị đối phó, bất chợt hắn nhận ra một điều.
Chưởng pháp của đối phương đánh ra đang mạnh bỗng yếu đi một nửa.
Sự phán đoán của Doãn Chí Bình thật không sai. Quả nhiên Trương Thiên Trung đang tận lực đánh ra mấy đòn quyết định chợt chàng nghe nhói đau ở ngực và biết rằng Ưng Vương thần đơn đã bộc phát, lập tức thế đánh của chàng tự dưng yếu đi rõ rệt.
Lợi dụng sơ hở này Doãn Chí Bình nhanh chóng đưa hữu chưởng lên, cánh tay xoay nửa vòng đánh nhẹ ra, chưởng phong lướt tới.
Bên này Trương Thiên Trung muốn thu đòn lại nhưng đã muộn.
Ầm...
Thân người chàng loạng choạng thụt lùi đến mấy bước mới đứng vững được.
Hầu như cả Chu Kiếm Sinh và Khổng Thiện Vương có cùng một ý nghĩ giống nhau.
Họ cảm thấy rằng Doãn Chí Bình quá lợi hại, và với sức lực của họ bây giờ có khác nào lấy trứng chọi với đá. Họ ngấm ngầm lo sợ.
Doãn Chí Bình cất giọng:
- Tiểu tử, ba chiêu đã qua, giờ thì cố mà cẩn thận.
Tánh quật cường nổi lên, Trương Thiên Trung nghiến răng thốt:
- Để xem ngươi làm gì được ta.
Doãn Chí Bình xoay người một cái, toàn thân chớp động, mờ nhạt lướt đi, cánh tay của hắn tung ra vờn chụp các yếu huyệt trên người chàng.
Trương Thiên Trung cả kinh đến độ mồ hôi ra ướt cả trán, song vốn tính bướng bỉnh, chẳng bao giờ chịu khuất phục. Chàng không hề nao núng, hai tay liên tiếp đánh ra liên tục.
Thoắt một cái chàng đã đánh ra hơn mười chưởng, trong khi cánh tay của Doãn Chí Bình trúng vào mình chàng rõ ràng, song chỉ chạm vào lớp áo bên ngoài, chẳng hề hấn gì.
Chưởng nối tiếp nhau, chưởng sau uy vũ hơn chưởng trước, thành thử cánh tay của Doãn Chí Bình lệch đích luôn luôn.
Doãn Chí Bình nhíu mày, thầm nghĩ:
"Gã tiểu tử này liều mạng thật, rõ ràng mình nhận thấy chân khí của

hắn đã bị tiêu hao một nửa, cớ sao còn đánh hăng như thế này. Chỉ trong thoáng mắt xuất phát hơn mười chiêu, cứ như vậy chân khí còn lại sẽ bị tiêu tán hết.".
Nguyên nhân đưa tới tình trạng Trương Thiên Trung cứ phóng chưởng liên tục, là bởi chàng biết một khi độc tố phát tán thì chàng có muốn gắng sức cũng vô ích. Chi bằng hiện giờ chưa đến nỗi nào, thì cố vận dụng mà dành lấy thế thượng phong, sẽ có lợi cho mình. Chính suy nghĩ ấy nên Trương Thiên Trung cứ đánh tới tấp.
Chu Kiếm Sinh đứng ngoài nhíu mày, lão nghĩ thầm:
"Trong thiên hạ làm gì có thứ chưởng pháp lạ kỳ như vậy. Liên tiếp xuất chiêu, nội lực cho dù xung mãn đến đâu thì cũng tiêu vong mất.".
Thật ra Trương Thiên Trung quá hấp tấp cho nên chàng đã phạm một sai lầm mà đáng lý ra chàng không nên mắc phải.
Doãn Chí Bình nhận thấy sắc diện của đối phương biến đổi từ trắng qua xanh, biết thể lực của Trương Thiên Trung suy giảm, hắn cười đắc thắng, thân người phóng vút lên cao như chiếc pháo thăng thiên.
Trương Thiên Trung chỉ thấy chưởng ảnh trùng trùng lớp lớp, không còn thấy Doãn Chí Bình đâu nữa, cho nên dù có lợi hại đến đâu cũng không sao dám phản công tiếp, chẳng những thế, không khéo bị đả thương là đằng khác.
Chàng nhận ra tình thế bất lợi cho mình vội tung người lướt đi để tránh.
Có lẽ đoán trước được Trương Thiên Trung sẽ làm như vậy, cho nên Doãn Chí Bình đã dự liệu từ trước, hắn rú lên một tiếng lanh lảnh chẳng khác gì tiếng tru của loài sói dữ, rồi dĩ nhiên toàn thân hắn lắc lư liên tục đến hoa cả mắt người nhìn.
Trương Thiên Trung như bị rơi vào một trận đồ không có lối thoát, hai tay bắt đầu lọng cọng.
Bất thình lình, bốp một tiếng, Trương Thiên Trung trúng một chưởng cơ hồ đứng không vững, nhưng không thể để cho đối phương coi thường mình, chàng gượng đau trụ tấn thật vững, nuốt một búng máu chực phun ra ngoài, nét mặt lạnh như tiền, hiên ngang nhìn địch thủ.
Doãn Chí Bình thấy khí phách của Trương Thiên Trung như vậy thì trong lòng phục lắm, hắn lẩm bẩm một mình:
Gã chẳng khác Trương Hổ Hầu ngày xưa chút nào, quật cường, cứng đầu, thấy chết mà không sợ, dũng khí lắm.
Trương Thiên Trung tiếp tục nghe lồng ngực của mình nhói đau. Chàng cố gắng cắng răng chịu đựng, không để lộ ra ngoài. Chàng sợ

để cho đối phương biết được điều này thì tánh mạng của chàng khó vẹn toàn.
Với tánh cương trực, Trương Thiên Trung thét lớn:
- Hôm nay một là ta chết, hai là ngươi chết.
Chữ chết còn trên môi của Trương Thiên Trung đã thấy thân người chàng lướt tới.
Chàng nhớ đến những gì sư phụ kể về cái chết của thân mẫu, cộng với bị trúng Ưng Vương thần đơn của Doãn Chí Bình, lửa căm hờn bốc cao mờ cả nhất nguyệt, dẫu biết có thể không đánh bại được đối thủ nhưng chàng phó mạng cho số phận, tiếp tục xuất chiêu.
Không ngờ chàng vừa xuất thủ thì đã choáng váng đầu óc, phun liền ra hai ngụm máu tươi.
Chu Thất Thất hốt hoảng toan lao tới nhưng Chu Kiếm Sinh đã giữ nàng lại.
Doãn Chí Bình cười ngạo nghễ:
- Để ta tế độ đưa ngươi về âm ty cho gia đình đoàn tụ.
- Đừng vọng tưởng, nếu ta có thác thì cũng rủ ngươi đi cho có bạn.
Doãn Chí Bình cười khì:
- Thử xem ngươi có thực hiện được hay không?
Trương Thiên Trung vận lực, tuy rất đau nhưng chàng cố chịu đựng không rên la một tiếng, rồi đánh liền ra một thế. Chiêu này cực kỳ lợi hại, đó là Ngọc trảm thần công.
Nhưng dù sao công lực của Trương Thiên Trung đã yếu dần nên sự lợi hại của chiêu pháp chẳng được phát huy đến tận cùng tuyệt đỉnh.
Doãn Chí Bình bật cười khinh mạt:
- Ngọc trảm thần công chỉ có vậy thôi sao? Ha ha hạ..
Tiếng cười của đối phương chẳng khác nào như muôn ngàn kim châm vào cơ thể của chàng. Cơn tức giận bừng lên đến tận óc, Trương Thiên Trung đảo bộ thân pháp bay vọt đến.
Nhưng tiếc thay công năng của chàng bây giờ chẳng khác gì những kẻ mới bập bẹ học võ còn quá yếu. Thân ảnh quá chậm làm đối phương nhìn thấy rõ ràng.
Doãn Chí Bình đẩy nhanh tả chưởng về phía Trương Thiên Trung.
Ầm...
Trương Thiên Trung như con diều đứt dây bị tống văng ra xa cạnh mép vực thẳm.
Doãn Chí Bình gầm lên một tiếng bay tới. Chu Thất Thất không chịu được nữa, nàng hất tay cha rồi phi thân bay lướt tới, tung chưởng đánh vào Doãn Chí Bình.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh giật mình:

- Chu nhi!
Nhưng đã muộn, luồng chưởng phong của nàng đang cuồn cuộn đẩy tới chỗ đứng của Doãn Chí Bình.
- Hồng Huyết chưởng.
Thật vậy, chưởng pháp mà Chu Thất Thất vừa sử dụng chính là Hồng Huyết chưởng.
Một làn khói một đỏ một xanh cuộn vào nhau thành một màu hồng tái nhạt.
Doãn Chí Bình không dám coi thường, hắn trụ bộ rồi cất người bay lên cao, lướt ngang qua chưởng pháp.
Vốn chỉ có ý cứu nguy tình thế nguy ngập cho Trương Thiên Trung, nên Chu Thất Thất chỉ đánh ra với một nội lực vừa phải, vì thế chưởng phong chẳng đáng ngại.
Nhưng riêng Doãn Chí Bình, hắn đã có ý giết chết Trương Thiên Trung thì dễ gì buông tha cho chàng.
Hắn lướt qua khỏi chưởng phong của Chu Thất Thất, đáp nhẹ xuống cạnh bên Trương Thiên Trung, đưa tay cử quyền đánh liền.
Trương Thiên Trung tuy bị thương rất nặng, song có khi nào lại chịu để kẻ khác coi thường mình. Chàng cũng cử quyền đánh trả lại, nhưng sức của chàng còn đâu để đối địch với cừu nhân.
Doãn Chí Bình bất thần dùng chân đá thẳng vào hạ bộ của địch thủ, làm cho Trương Thiên Trung phải phóng người bay vọt lên. Nào ngờ ý hắn muốn chàng làm vậy để hại chàng.
Cho nên lập tức hắn đẩy nhanh một chưởng, cốt ý đánh cho chết Trương Thiên Trung.
Ngoài kia Chu Thất Thất thấy mình đánh hụt một thế, bèn trở người nhằm lưng đối phương đánh ra một chưởng nữa. Lần này sử dụng đến chín thành công lực.
Còn Trương Thiên Trung sau khi bay vọt lên tránh đòn, cũng may cho chàng là thân người không còn nhanh nhẹn, nên lập tức rơi nhanh trở xuống như một tảng đá nặng.
Nhờ thế thoát được cú đánh của Doãn Chí Bình. Nhưng vận may lại chuyển thành vận rủi.
Bởi Chu Thất Thất phóng chưởng tới, Doãn Chí Bình lạng người tránh khỏi, chỉ tội cho Trương Thiên Trung vừa rơi xuống cũng kịp lúc ngọn chưởng đánh tới, làm chàng không sao tránh khỏi.
Bùng...
Thân người Trương Thiên Trung trúng ngọn chưởng bị hất văng trở lên. Hai tay chàng chới với chụp phải cành cây gần đấy, nào ngờ Doãn Chí Bình trông thấy, hắn phất tay chưởng một cái, cành cây

gãy ngang, toàn thân người của Trương Thiên Trung rơi ào xuống vực.
Chu Thất Thất hốt hoảng la to rồi quỵ xuống ngất lịm.
Còn mọi người chỉ biết đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Trương Thiên Trung nhỏ dần và mất hút dưới lòng vực sâu thăm thẳm đầy sương mờ.
* * *..
Nữ nhân bị mặt được bốn liễu hoàn hướng dẫn bước đi theo một hành làng quanh co. Cứ mỗi đoạn hành lang dài độ vài thước là có một tên môn đồ đứng gác.
Thời khắc lúc này vào lúc hoàng hôn nên trong dãy hành lang được mắc những bó đuốc to, cháy bừng bừng, bốn bề tịch mịch vắng lặng.
Nữ nhân đưa mắt quan sát xung quanh, nàng chẳng thấy gì ngoài lối đi mà nàng đang bước.
Đi đến một tòa nhà có lối kiến trúc bằng đá màu hồng ngọc.
Bốn liễu hoàn dừng lại ở bậc thềm, lập tức có tám liễu hoàn khác ở phía trên thềm tòa nhà bước xuống. Chúng vận y phục bất đồng với bốn ả kia, tay mỗi người cầm một chiếc đèn lồng bằng lụa màu trắng.
Cả tám ả vừa bước xuống tới bên dưới đã cúi đầu chào nữ nhân, rồi một ả lên tiếng:
- Trang chủ đang đợi Tôn nương!
Bốn liễu hoàn kia lập tức lui ra, nữ nhân ấy bèn theo gót tám liễu hoàn nọ bước trở lên bậc thềm vào nhà.
Ở đây, Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân đã có mặt từ lâu. Hắn đăm đăm đưa mắt nhìn lên một bức tranh lụa thật lớn, được vẽ cảnh núi non hùng vĩ.
Một liễu hoàn cất giọng:
- Bẩm trang chủ, Tôn nương đã đến.
Hắn phất tay cho tám ả liễu hoàn lui ra.
Nữ nhân cúi đầu thốt khẽ:
- Nghĩa phụ!
Khổng Thiện Vương ừ hử cho có lệ rồi nói trống không:
- Ngồi đi!
Nữ nhân bước đến ghế ngồi xuống. Lúc này Khổng Thiện Vương mới chịu xoay người lại, nhìn nữ nhân rồi thốt:
- Ngươi khinh suất làm Doãn Chí Bình nghi ngờ chúng ta rồi đó.
- Hài nhi biết lỗi!
Khổng Thiện Vương thở hắt ra một cái, chép miệng:
- Hôm đó ta bảo ngươi đến giải thoát Tống Kim Bình là để dùng ả viết ra Đường môn độc kinh. Tại sao lại dùng Khổng mê u hương

phấn mà sử dụng?
- Nghĩa phụ chớ giận. Lúc đó giáo đồ của U Hồn Cốc rất đông. Hài nhi sợ chúng phát hiện ra hành tung nên bất đắc dĩ phải lấy Khổng mê u hương phấn ra đối phó.
Khổng Thiện Vương phất tay áo một cái, chắp hai tay ra sau lưng:
- Bây giờ cái lão quỷ Doãn Chí Bình đang hướng mũi dùi nghi ngờ về phía ta, làm sao đánh tan mối ngờ vực ấy?
Nữ nhân nói khẽ:
- Nghĩa phụ đừng quá lo lắng, hài nhi đã có sẵün một kế hoạch vẹn toàn, nhằm chuyển mối nghi ngờ của U Hồn giáo chủ sang đối tượng khác.
Khổng Thiện Vương nhíu mày:
- Kế hoạch như thế nào? Ngươi nói ta nghe thử xem?
Nữ nhân chậm rãi nói:
- U Hồn giáo chủ muốn có Đường môn độc kinh, ta cũng vậy. chi bằng tạo mối nghi ngờ giữa hắn ta với Quan Hi Vương Trí Tinh.
Khổng Thiện Vương cau mày:
- Ta chưa rõ ý của ngươi?
- Chỉ cần ly gián họ tất ta có lợi. Về chuyện này nghĩa phụ cứ để cho hài nhi lo.
Thiên cơ bất khả lậu, sau này hài nhi sẽ nói rõ cho nghĩa phụ biết.
Khổng Thiện Vương dường như chẳng mấy tin tưởng cho lắm, hắn cất giọng nói:
- Liệu có thành công hay không?
- Nghĩa phụ muốn có Đường môn độc kinh thì cứ chờ tin lành của hài nhi.
Khổng Thiện Vương gật đầu:
- Nghe ngươi nói chắc như vậy ta cũng an tâm. Mọi chuyện cứ thì hành nhưng phải hết sức cẩn thận.
- Hài nhi ghi nhớ lời nghĩa phụ.
Khổng Thiện Vương sực nhớ một việc bèn chuyển đề tài:
- Việc theo dõi tông tích gã bịt mặt quái lạ ngươi làm tới đâu rồi?
Nữ nhân đáp liền:
- Hôm nay hài nhi tới đây cũng vì chuyện đó!
- Không lẽ ngươi có tin tức gì đáng nói?
Nữ nhân gật đầu nói tiếp:
- Hai hôm nay hài nhi nhận được tin gã bịt mặt ấy đi về hướng Lâm Tri.
- Lâm Tri?
Khổng Thiện Vương bật thốt.

- Đó là hướng tới U Hồn Cốc. Không lẽ gã này có quan hệ với Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình?
- Không có lý như vậy?
Khổng Thiện Vương nhìn vào mặt nữ nhân bịt mặt:
- Ngươi nói vậy chắc có ý gì?
Nữ nhân bịt mặt nói:
- Lần trước gã bịt mặt ấy đã xen vào chuyện của U Hồn Cốc tại Lạc Dương thành.
Hắn giúp cho nhóm của Trương Thiên Trung đánh lại người U Hồn Cốc. Vậy có lý nào có quan hệ với Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình?
Khổng Thiện Vương gật đầu cho rằng nữ nhân kia lý giải đúng. Hắn nói:
- Thế gã bịt mặt về Lâm tri làm gì?
- Về vấn đề này hài nhi chưa rõ, sẽ phái người theo dõi tiếp. Nhưng hài nhi có một điều muốn báo qua cho nghĩa phụ biết.
Khổng Thiện Vương biết điều mà nữ nhân bịt mặt sắp nói ra là quan trọng, bèn hất tay một cái, lập tức các cánh cửa sổ đang mở toang bị đóng sầm xuống hết.
- Ngươi cứ bẩm báo, chớ ngại.
Nữ nhân bịt mặt hạ thấp giọng nói thật khẽ:
- Hài nhi phát hiện gã bịt mặt ấy có lần đến gặp hai người.
- Là ai vậy?
Nữ nhân bịt mặt đáp gọn:
- Người của Giang Nam phái.
- Ngươi nói cái gì? Tại sao là Giang Nam phái? họ đã bị tứ đại danh phái khống chế, không được rời khỏi Giang Nam nửa bước kia mà?
Nữ nhân bịt mặt giọng chắc nịch quả quyết:
- Hài nhi không thể lầm được. Hài nhi còn thấy rõ mặt hai người này nữa.
Nữ nhân bịt mặt nói liền:
- Một người là Cao Khúc, ngươi còn lại chẳng ai khác hơn là Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhạn.
Khổng Thiện Vương chép miệng:
- Nếu đúng vậy thì chắc là Giang Nam phái rồi. Họ đến đây làm gì? Và quen biết ra sao với gã bịt mặt kia?
- Có một điều lạ là Cao Khúc và Kim Mạc Nhạn cùng với một người nữa đã rời Lạc Dương đi Vũ Hán.
Khổng Thiện Vương bèn thốt:
- Người mà ngươi vừa đề cập có phải là Giang Nam Đệ Nhất Tài Tử

Kim Vĩ, em trai của Kim Mạc Nhạn?
- Không phải.
Khổng Thiện Vương thắc mắc:
- Vậy người đó là ai?
- Một lão già.
Khổng Thiện Vương lập lại:
- Một lão già? Lão là ai thế? Sao lại có nhiều điều kỳ lạ như vậy?
- Người Giang Nam phái lần này ly khai khỏi Giang Nam, hài nhi nghĩ tất phải xảy ra chuyện gì đó, không chừng có liên quan tới Chấn Thiên Kiếm cũng nên.
Khổng Thiện Vương gật gù:
- Cũng có lý lắm, vậy ngươi mau chóng cho người gấp rút theo dõi gã bịt mặt đó.
Nữ nhân cúi đầu:
- Chuyện này hài nhi đã làm rồi, nghĩa phụ an tâm.
Khổng Thiện Vương hài lòng:
- Ngươi làm việc ta an lòng lắm.
Nữ nhân bịt mặt vòng tay cúi đầu:
- Nếu không còn gì truyền dạy nữa, hài nhi xin phép được cáo từ.
- Ngươi cũng nên lui gót, lưu lại đây lâu Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình sẽ sinh nghi.
Nữ nhân bịt mặt lên tiếng:
- Hài nhi cáo từ.
Nói đoạn y bái chào Khổng Thiện Vương một lần nữa sau đó mới bước ra khỏi cửa.
Ở đây đã có sẵün tám liễu hoàn lúc nãy. Vừa thấy nữ nhân bịt mặt bước ra, chúng liền cúi đầu đồng thốt:
- Tôn nương.
Rồi dẫn đường đưa nữ nhân bịt mặt ra phía bên ngoài. Tại đây lại có bốn liễu hoàn khác, chúng tiếp nhận và đưa nữ nhân ra khỏi dãy hành lang.
Vừa tới cổng, bất thình lình một ả a hoàn trong số bốn ả đi gần bên nữ nhân bất thần đưa tay chụp lên khăn che mặt của nữ nhân.
Vì quá bất ngờ nên nữ nhân bịt mặt chẳng kịp phòng bị, đã để lộ khuôn mặt của mình.
Số liễu hoàn còn lại thấy vậy vội quát lên:
- Tiểu Linh, sao ngươi dám...
Bọn chúng chưa nói hết câu đã bỏ lỡ, bởi a hoàn Tiểu Linh đó đã cởi bỏ lớp hóa trang.
Bọn liễu hoàn nhao nhao:

- Thì ra không phải Tiểu Linh, có kẽ đã đội lớp.
Nữ nhân cũng vừa kịp nhận ra người này, nàng thốt:
- A! Là ngươi Thanh Ưng Quách Phú Lương.
Thanh Ưng Quách Phú Lương gật đầu:
- Chính là ta! Quả nhiên giáo chủ liệu việc như thần. Ngươi lại là nội gián bấy lâu nay ở U Hồn Cốc, thảo nào lại rành đường đi nước bước ở đó.
Nữ nhân quát to:
- Kẻ nào biết rõ về ta thì sẽ chết.
Lập tức ba liễu hoàn bèn phóng tới vung tay ra đòn.
Cùng lúc đó, một bóng người phóng ra tiến sát sau lưng gã Thanh Ưng Quách Phú Lương.

Hồi 12
Nơi Vực Sâu Hội Kiến Kỳ Nhân

Ba ả liễu hoàn vừa tung người đến toan xuất chiêu, nhưng chợt thấy có bóng người từ sau lướt tới, bọn chúng lập tức lùi lại rồi đồng thanh thốt:
- Trang chủ!
Thanh Ưng Quách Phú Lương cũng phóng người lên cao, rời chỗ đứng đáp xuống đằng kia. Hắn nhìn người mới tới, lên tiếng:
- Khổng trang chủ!
Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân chắp hai tay sau lưng, thong thả thốt:
- Là ngươi đó sao?
- Chính là tại hạ. Thật không ngờ trang chủ tài đến thế. Cài đặt người trong U Hồn Cốc tài giỏi đến như vậy.
Khổng Thiện Vương chép miệng nói khẽ, thanh âm tuy nhỏ nhưng rợn người:
- Kẻ nào biết quá nhiều chuyện về bổn sơn trang thì kẻ đó không thể nào sống trên đời này được.
Nữ nhân đã che mặt lại, cất giọng:
- Nghĩa phụ, cứ để cho hài nhi tế độ hắn.
Khổng Thiện Vương khoát tay:
- Cứ để ta giải quyết.
Lời nói của Khổng Thiện Vương vừa dứt, đã thấy người hắn nhấc

bổng lên, hai chân đạp vào không khí lướt tới.
Nổi danh về thuật khinh công, đôi chân của Khổng Thiện Vương khác nào loài chim Khổng Tước, có lẽ thế gian khó ai bì kịp.
Thanh Ưng quá rõ tài nghệ của Khổng Thiện Vương nên đâu dám chậm trễ. Hắn cất người bay vọt đi để thoát thân, nhưng hắn đã quá chậm.
Khổng Thiện Vương lướt đi như mũi tên, phút chốc đã ở ngay trước mặt đối phương, tay hắn đánh ra là gã Thanh Ưng chẳng kịp phản kháng, bị trúng ngay một đòn.
Không để đối thủ đủ thời gian chuẩn bị, Khổng Thiện Vương tiếp tục vung tay ra đạo kình quang bắn tới.
Gã Thanh Ưng rú lên một tiếng, ngã nhào ra phía ngoài.
Lập tức ba ả liễu hoàn áp tới, ba mũi kiếm chực đâm vào người gã.
Chẳng chậm trễ, gã Thanh Ưng tung người lên toan tránh, nào ngờ nữ nhân bị mặt đã nhanh hơn, từ trên cao bổ nhào xuống tung ra một chưởng.
Lần này hắn chẳng thoát vào đâu được, hắn nghe đầu nặng trịch, liền khi ấy Khổng Thiện Vương cũng đã đẩy nhanh một chưởng vào bụng gã.
Một tiếng thét thê thảm cất lên, thân người gã Thanh Ưng bị hất ra sau đập vào một cột sân gần dó, rồi đổ nhào xuống bất động.
Một ả hoàn bước tới dùng chân lật cái xác Thanh Ưng nằm ngửa ra cho mọi người nhìn rõ.
Khoang bụng của gã bị chưởng của Khổng Thiện Vương đánh nát vụn đầy máu. Còn trên đầu của gã lại bị chưởng của nữ nhân, Thiên Linh Cái bị đánh vỡ nát.
Gã chết một cách thê thảm.
Khổng Thiện Vương hứ một tem không kềm được sự giận dữ:
- Hắn dám giả dạng a hoàn Tiểu Linh trà trộn vào đây mà các ngươi chẳng phát hiện được?
Ba ả liễu hoàn lật đật quỳ xuống, nét mặt tái nhạt vì sợ, đồng thốt:
- Chúng thuộc hạ đáng chết, xin trang chủ tha tội.
Vừa lúc đó có mấy tên thuộc hạ từ bên ngoài chạy vào báo:
- Bẩm trang chủ, chúng tôi đi tuần ngang qua đây thì phát hiện ra a hoàn Tiểu Linh bị giết chết bỏ thấy ở góc tối ngoài trại.
Rồi thấy có hai người nữa khiêng một tấm ván đi vào, trên tấm ván đặt một xác chết, trước ngực hãy còn cắm thanh kiếm.
Thanh kiếm này đâm từ dưới bụng xuyên lên, chỉ còn chừa lại có chuôi kiếm. Hiển nhiên lưỡi kiếm đã đâm ngược lên tới tận cổ nạn nhân. Chiêu số đâm kiếm thật là tàn nhẫn.

Khổng Thiện Vương giận dữ:
- Gã Thanh Ưng này quả nhiên quá độc ác, ra tay chẳng chút nương tình. Hắn chết cũng chưa đủ đền bù lại tội lỗi này.
Nữ nhân hất tay truyền lệnh:
- Hãy mang xác Tiểu Linh an táng cho đàng hoàng.
Mấy gã môn đồ lật đật mang xác Tiểu Linh đi, ba ả liễu hoàn toan bước theo mấy gã kia, bỗng Khổng Thiện Vương gọi ngược lại:
- Các ngươi khoan đi đã.
Ba ả liễu hoàn bèn đứng lại, chúng nói:
- Trang chủ có điều gì sai khiến?
Khổng Thiện Vương buông giọng lạnh lùng:
- Bọn ngươi đã nhìn thấy mặt nghĩa nữ của ta thì không thể sống được. Hãy tự sát đi.
Không riêng gì ba ả hoàn, mà ngay cả nữ nhân cũng rúng động.
- Trang chủ...
- Nghĩa phụ, như vậy có quá đáng chăng?
Khổng Thiện Vương nghiêm sắc mặt:
- Làm việc lớn hy sinh việc nhỏ thì có đáng gì. Sao các ngươi không ra tay đi.
Chẳng dám trái lệnh, ba ả liễu hoàn đồng quỳ xuống rồi đưa cao tay đánh mạnh vào đầu rồi ngã lăn ra chết.
Nữ nhân ngẩng người ra nhìn chẳng nói được câu nào.
* * *..
Không biết ngất đi được bao lâu, Trương Thiên Trung từ từ hồi tỉnh. Chàng có cảm giác lành lạnh, phát rùng mình một cái, sau đó từ từ ngồi dậy.
Trương Thiên Trung có cảm giác tay chân rã rời, đau nhức như bị ai đó dùng roi quất vào cơ thể của mình vậy.
Bóng tối bao trùm xung quanh, chàng cố vận dụng tối đa nhân lực để xem xét, nhưng công lực đã yếu nên chàng cũng chẳng thấy rõ ràng gì cho lắm.
Ngồi yên một hồi, Trương Thiên Trung lần mò trong bóng tối lầm lũi bước đi. Chàng cũng không rõ là mình đang bước đi đâu, nhưng đôi chân cứ bước, không theo sự điều khiển của trí óc, mà theo bản năng sinh tồn thì nhiều hơn.
Trương Thiên Trung cứ bám theo các vách đá lởm chởm mà đi tới, có những đoạn gồ ghề trơn trượt, cố hết sức lắm chàng mới không bị vấp ngã.
Bất chợt chàng lỡ chân ngã nhào, toàn thân rơi tõm vào nền đất ướt và trơn, và cứ thế theo độ dốc lài của nền đất, thân người chàng cứ

thế tuột dài.
Cho đến một lúc, thân người của chàng rơi tõm vào một hồ nước rất lạnh đang mờ hơi sương.
Trương Thiên Trung hoàn toàn bất ngờ trước sự việc này, nhưng điều làm cho Trương Thiên Trung ngạc nhiên nhất là nơi này lại khác hẳn chỗ lúc nãy. Sáng rực có thể trông thấy rõ mọi vật.
Trương Thiên Trung tìm cách leo lên khỏi hồ nước, song thành hồ rất trơn ướt, chàng thử bao nhiêu lần đều thất bại. Chàng nghĩ cứ thế này mãi sẽ chết rét dưới này.
Nhìn quanh Trương Thiên Trung phát hiện có một lối đi và có một số cây bị phát hoang, chứng tỏ phải có người sống ở đây mới làm được mấy việc này.
Mừng thầm, chàng kêu to lên, cốt ý cho có người nghe thấy:
- Cứu tôi với, có ai ở đây không?
Chỉ có tiếng của chàng dội lại từ các khe núi vọng tới. Chàng thử lại một lần nữa nhưng cũng chỉ như ban đầu.
Trương Thiên Trung ngồi co rúm dưới hồ. Cái lạnh đã bắt đầu thâm nhập vào cơ thể của Trương Thiên Trung làm chàng liên tiếp rùng mình.
Đang trong lúc nguy kịch, chợt Trương Thiên Trung nghe có tiếng chân khe khẽ bước về phía mình. Mừng rỡ, Trương Thiên Trung vội kêu lên:
- Ai đó? Xin hãy cứu tại hạ!
Tiếng chân chợt im bặt sau khi có tiếng nói của Trương Thiên Trung.
Đợi một hồi sau, Trương Thiên Trung lại nghe có tiếng chân, nhưng lần này ở phía sau lưng.
Vì đáy hồ khá sâu, tuy nước ít nhưng thành hồ lại cao quá đầu của Trương Thiên Trung nên chàng chỉ có thể nghe được mọi tiếng động, nhưng lại không thấy gì.
Trương Thiên Trung ngẩng đầu nhìn lên trên thành hồ nghe ngóng và lần này tiếng chân dẫm lên lá khô lại ở phía tả, rồi rất nhanh chuyển sang mé hữu.
Trương Thiên Trung nhíu mày nghĩ ngợi, quên cả việc mình đang ngâm mình trong hồ nước giá lạnh.
- Quái lạ! Sao có người lại di chuyển nhanh đến như vậy?
Đột ngột chàng thấy một bóng đen thấp người xuất hiện trên thành hồ, ở phía trước mặt mình.
Trương Thiên Trung toan cất giọng gọi nhưng chàng lại im bặt bởi nhận ra đó là một con tinh tinh.
Chàng chép miệng lẩm bẩm:

- Thì ra là một con khỉ chứ không phải là người.
Con tinh tinh cứ đưa mắt nhìn chàng lom lom, đôi mắt đỏ au chớp chớp vài cái, dường như nó đang nghĩ gì trong cái đầu của nó.
Sau đó nó đi quanh miệng hồ, cử chỉ động tác của nó như tìm cách cứu Trương Thiên Trung.
Thấy vậy, Trương Thiên Trung liền nói:
- Huynh đệ Ơi! Nếu ngươi cứu được ta thì ta cảm ơn ngươi nhiều lắm đó.
Hình như con tinh tinh hiểu được tiếng người, nó chạy quanh miệng hồ nhanh hơn, cất tiếng tru lớn, sau đó bỏ chạy mất.
Trương Thiên Trung thất vọng thở dài:
- Có lẽ mình chết ở dưới này mất.
Độ tàn một cây nhang, con tinh tinh trở lại. Nó nhìn chàng rồi hú lên một tiếng như để nói gì.
Chàng thốt khẽ:
- Mày muốn nói gì, tao làm sao hiểu được.
Con tinh tinh đột ngột ném một sợi dây xuống lòng hồ, còn đầu kia nó quấn ngang một thân cây trên đó.
Trương Thiên Trung cả mừng nghĩ bụng:
- Thì ra lúc nãy nó bỏ đi là tìm dây đến cứu mình.
Chàng cầm lấy dây và bắt đầu leo lên. Sợi dậy chỉ là loại dây leo được, con tinh tinh đã hái và kết nhiều sợi lại với nhau cho nên rất chắc.
Sau một hồi chật vật lắm, Trương Thiên Trung cũng lên được miệng hồ. Chàng vòng tay bái con tinh tinh một cái:
- Huynh đệ, ngươi cứu ta, xin đa tạ.
Con tinh tinh chẳng tỏ thái độ gì. Nó xoay người bỏ chạy về hướng trước mặt, được một khoảng xa, nó dừng lại và nhìn Trương Thiên Trung, rồi ú ớ gì đó, cử chỉ ưăng xăng, dường như có ý bảo chàng đi theo nó.
Nhận ra thái độ này, Trương Thiên Trung vừa bước đi vừa cất giọng hỏi:
- Ngươi định dẫn ta đi đâu vậy?
Tuy hỏi vậy nhưng Trương Thiên Trung cứ đi theo con tinh tinh.
Đi được một lúc, chàng nghe văng vẳng có tiếng nước chảy, dễ chừng đâu đây có thác nước. Chàng cau mày.
Tiếp tục theo chân con tinh tinh bước đi, Trương Thiên Trung nghe tiếng nước chảy càng lúc càng lớn tiếng hơn, âm thanh sang sảng như tiếng lôi đình vang dội.
Cuối cùng Trương Thiên Trung cũng đã đến nơi, liền trông thấy có

một dòng nước thác trắng tinh đổ từ trên cao xuống. Nơi dòng thác nước đổ xuống ào ào tạo nên những cơn sóng trắng, âm thanh phát ra nghe rì rào đến đinh tai nhức óc.
Chỗ thác nước đổ xuống hình thành một đầm nước rất lớn, sóng nước dồn dập vào các gò đá liên tục không ngừng, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng người nào hết.
Trương Thiên Trung nhìn lại, con tinh tinh cũng biến đâu mất. Chàng bèn đi dọc theo đầm nước vào sát phía dưới chỗ thác nước đổ.
Lúc này Trương Thiên Trung mới phát hiện ở cạnh chỗ thác nước đổ là một cửa hang. Chàng đứng tại chỗ nhìn vào.
Lòng hang sâu hút thăm thẳm, chẳng thấy gì. Con tinh tinh từ trong đó chạy ra, nó nhìn thấy chàng thì khịt khịt mấy tiếng.
Trong lòng hang chợt đưa ra một giọng nói khàn đục, nhưng âm lượng rền vang như tiếng sấm bên trời.
- Tinh nhi, ngươi đưa ai về đây vậy?
Nhận ra có tiếng người, Trương Thiên Trung bèn cúi đầu thi lễ:
- Tại hạ là Trương Thiên Trung bái chào tiền bối.
Tiếng nói từ trong hang vọng ra:
- Tiểu tử, ngươi từ đâu tới đây?
- Tại hạ bị rơi từ trên cao xuống.
Tiếng nói lại cất lên pha lẫn sự ngạc nhiên:
- Ngươi rơi xuống mà không chết ư?
Trương Thiên Trung thật thà thốt:
- Trong lúc rơi xuống đây, tại hạ đã ngất đi, nên không biết rơi xuống như thế nào?
- Sao ngươi vô tình đến độ để rơi xuống đây?
Trương Thiên Trung chợt thở dài. Tiếng thở dài của chàng nghe thê lương buồn nản.
Tiếng nói từ bên trong lại cất lên:
- Tại sao ngươi lại thở dài?
- Tiền bối cứ nghĩ lại xem có ai mà vô tâm đến nỗi để cho mình rớt xuống vực thẳm này chứ.
Tiếng người lại vọng ra:
- Chẳng lẽ ngươi bị ai đó xô xuống đây sao?
- Gần như là vậy.
Bây giờ đến lượt tiếng thở dài ai oán từ bên trong phát ra:
- Đã trên năm mươi năm qua, ta cứ tưởng sẽ chỉ có một mình ta lưu lại chốn này, không ngờ hôm nay lại có thêm ngươi. Dẫu sao cũng bớt hiu quạnh.
Nghe nói vậy, Trương Thiên Trung rúng động toàn thân. Chàng bèn

nói:
- Như vậy suốt đời tại hạ phải lưu lại đây hay sao?
- Làm gì mà ngươi phải khẩn trương lên như thế?
Trương Thiên Trung cao giọng:
- Không thể được, tại hạ bằng mọi cách phải rời khỏi đây. Nếu không sẽ ân hận suốt đời.
- Tại sao lại ân hận? Không lẽ ngươi đang mang một mối huyết hải thâm thù?
Trương Thiên Trung gật đầu:
- Đúng như vậy!
Giọng người bên trong lại hỏi:
- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?
Trương Thiên Trung đáp:
- Tại hạ vừa tròn hai mươi tuổi. Tiền bối, tại hạ có chuyện muốn được hỏi.
- Ngươi cứ tự tiện.
Trương Thiên Trung liền nói:
- Tại sao tiền bối lại rơi xuống đây?
Tiếng nói trở nên bi ai hơn:
- Đừng nhắc đến khiến ta càng căm hờn.
Trương Thiên Trung lại hỏi:
- Tiền bối có thể cho tại hạ vào gặp mặt được chăng?
- Tinh nhi, hãy đưa hắn vào đây.
Con tinh tinh nghe được tiếng người, nó liền khịt khịt vài cái rồi đi trước dẫn đường.
Trương Thiên Trung lập tức theo sau.
Lòng hang quanh co, lại hẹp, chỉ vừa đủ cho hai người đi song đôi. Con tinh tinh dẫn chàng qua mấy ngã rẽ mà vẫn chưa tới nơi phát ra tiếng nói.
Trương Thiên Trung thầm nghĩ:
"Xa thế này mà lão tiền bối có thể biết rõ có người ở ngoài cửa hang, và còn nói chuyện như đang ngồi đối diện, chứng tỏ công lực thâm hậu. Đồng thời thính lực ngươi này cũng rất nhạy bén, thế tại sao không thoát ra mà để bị giam cầm cả năm mươi năm dưới này.".
Sau cùng con tinh tinh đưa Trương Thiên Trung tới một vọng cửa đá cao độ một vóc người, rồi nó bước vào. Trương Thiên Trung cũng vào theo sau.
Bên trong lại sáng rực. Nguồn sáng phát ra từ một gò đá, nơi đó có đặt một hạt trân châu to bằng quả trứng gà và ánh sáng từ đấy phát ra có màu xanh ngọc.

Một lão nhân đang ngồi xếp bằng ở cạnh một vách đá, đầu tóc bạc trắng, rối bù, dáng người trông thật thiểu não. Cơ thể gầy đét như một bộ xương khô.
Trương Thiên Trung bèn vòng tay thi lễ:
- Tại hạ là...
Lão nhân ngắt lời:
- Ngươi là Trương Thiên Trung chứ gì? Lúc nãy ngươi đã nói rồi.
Trương Thiên Trung vội thốt:
- Sao tiền bối cứ ở mãi trong này? Chẳng lẽ không muốn lên bên trên?
Lão nhân chợt nói:
- Ngươi khoan hỏi gì về ta đã, hãy kể về ngươi trước đi.
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Tại hạ bị người ta đánh rơi xuống đây.
- Ai lại tàn nhẫn như vậy? Chẳng lẽ là hắn?
Trương Thiên Trung ngơ ngác:
- Lão tiền bối nói hắn nào?
- Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chứ còn ai khác nữa.
Trương Thiên Trung ngạc nhiên:
- Lão tiền bối cũng biết hắn?
Lão nhân tỏ ra giận dữ, nhưng phương cũng chỉ ngồi một chỗ, đập tay xuống nền đá, giọng hừng hực sự căm hờn:
- Nghịch đồ, súc sanh đó tại sao ta không biết chứ?
Trương Thiên Trung giật mình lùi lại một bước, nhìn trân lão nhân:
- Lão tiền bối vừa nói gì? Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là môn đồ của tiền bối sao?
Lão nhân gật nhẹ đầu:
- Quả nhiên là như vậy.
Trương Thiên Trung nhíu cặp chân mày:
- Tại hạ thật không hiểu nổi, tại sao hắn lại có thể làm như vậy đối với gia sư của mình.
Lão nhân hứ rõ một tiếng:
- Chuyện gì mà hắn không dám làm chứ?
Trương Thiên Trung thắc mắc hỏi:
- Tại sao Ưng Vương Ngũ Sát lại làm như vậy đối với tiền bối?
- Bởi vì ta không truyền lại tuyệt kỹ võ công cho hắn.
Trương Thiên Trung gật gù:
- Thì ra là vậy!
- Tiểu tử, ngươi có thù oán gì với Doãn Chí Bình?
Trương Thiên Trung chép miệng:

- Hắn là kẻ đã sát hại tiên phụ của tại hạ.
Lão nhân chớp mắt rồi hỏi:
- Gia phụ của ngươi tôn danh quý tánh là chi?
Trương Thiên Trung lễ phép thốt:
- Gia phụ của tại hạ tên là Trương Hổ Hầu.
Lão nhân lắc đầu:
- Ta không biết người này.
Trương Thiên Trung cười xòa:
- Làm sao tiền bối biết được, vì người bị giam cầm cả năm mươi năm rồi còn gì.
- Ngươi nói cũng phải, nhưng tại sao hắn lại sát hại thân phụ của ngươi?
Trương Thiên Trung thở ra:
- Vì Chấn Thiên Kiếm.
- Lại cũng vì nó.
Trương Thiên Trung nhíu mày:
- Tiền bối cũng biết về Chấn Thiên Kiếm?
- Tất nhiên là ta biết, mà còn biết rất rõ nữa là đằng khác.
Trương Thiên Trung mừng rỡ lên tiếng:
- Như thế tiền bối có thể kể cho tại hạ nghe về nguồn gốc thanh kiếm đó được chăng?
Lão nhân gật đầu rồi bắt đầu kể:
- Cách nay trên một trăm năm có một vị cao nhân vì hấp tấp trả thù mà bị bọn hắc đạo vây đánh tơi tả. Vì quyết chí rửa hận, vị cao nhân tìm một nơi vắng vẻ để luyện công. Không bao lâu, vị cao nhân này đã chế luyện được một thanh gươm, đặt tên cho là Chấn Thiên Kiếm.
Trương Thiên Trung ồ lên một tiếng khẽ:
- Như vậy Chấn Thiên Kiếm là của cao nhân ấy.
Lão nhân chẳng màng gì tới lời của Trương Thiên Trung. Lão kể tiếp:
- Cao nhân đó từ khi có được Chấn Thiên Kiếm thì ngày đêm khổ công tập luyện và đã sáng tác nên một bài quyền kiếm hết sức tinh xảo, biến hóa khôn lường.
Trương Thiên Trung chợt lên tiếng hỏi:
- Tiền bối, vị cao nhân ấy sau khi luyện thành chiêu kiếm có đi rửa thù không?
Lão nhân thở dài:
- Tiếc thay trời lại phụ lòng người. Vị cao nhân ấy vì mãi mê luyện tập mà quên mất ngày đêm. Đến chừng sực nhớ ra thì đã ba mươi năm trôi qua.

Trương Thiên Trung giật mình:
- Luyện tập đến hơn ba mươi năm?
- Đến lúc đó vị cao nhân này mới quyết định ly khai sơn động báo thù, nhưng hỡi ôi!
Bao nhiêu kẻ thù đều đã chết hết, thù nhà chưa trả, lại mang nỗi hận triền miên, vị cao nhân ấy lúc đó chỉ muốn tìm đến cái chết cho thanh thản.
Trương Thiên Trung lại hỏi:
- Thế vị cao nhân đó có chết hay không?
- Vị cao nhân chợt nghĩ nếu chết đi thì bao nhiêu năm trời trui rèn nên võ công coi như mai một, nhất là bộ kiếm pháp mà vị cao nhân ấy cất công luyện tập lâu nay. Cuối cùng người ghi chép lại kiếm phổ và đem chôn giấu đi cùng thanh Chấn Thiên Kiếm.
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Thật đáng thương cho vị cao nhân ấy.
Lão nhân nói tiếp:
- Trải qua bao nhiêu năm, bỗng dưng Chấn Thiên Kiếm xuất hiện làm võ lâm rúng động, làm cho giang hồ đại loạn lên và chính nói cũng làm cho hai giới hắc - bạch chết đi không biết bao nhiêu người. Sau đó có một vị cao tăng của Thiếu Lâm xuất hiện, vị này cuối cùng giành được thanh kiếm đó.
Trương Thiên Trung cau mày:
- Thiếu Lâm mà cũng đi tranh giành nữa sao?
- Tiểu tử, hãy nghe ta nói hết đã. Vị cao tăng ấy chỉ muốn tránh đi trận nạn kiếp nên mới ra tay như vậy. Thế rồi hai phe hắc, bạch đồng tình rằng nếu ai có Chấn Thiên Kiếm thì người đó sẽ là minh chủ của võ lâm Trung nguyên.
Trương Thiên Trung bèn nói:
- Như vậy vị cao tăng đã là minh chủ của võ lâm rồi.
lão nhân gật đầu:
- Tất nhiên là như vậy, vị cao tăng đã đem kiếm phổ đi giấu một nơi khác và ghi rõ nơi ấy bên thanh kiếm. Sau khi vị cao tăng qua đời, Chấn Thiên Kiếm cũng từ đó lưu lạc, không rõ ra sao.
Kể tới đó, lão nhân buông tiếng thở dài, rồi nhìn vào mặt Trương Thiên Trung hỏi:
- Tiểu tử, theo lời ngươi nói, tại sao phụ thân ngươi có được Chấn Thiên Kiếm.
Trương Thiên Trung đáp:
- Về chuyện này tại hạ cũng không được rõ, chỉ biết Doãn Chí Bình vì thanh kiếm mà hãm hại phụ thân của tại hạ.

Lão nhân thở dài:
- Nghịch đồ súc sanh, chỉ vì ta không nghe theo lời của sư đệ cho nên mới có ngày hôm nay.
- Tiền bối còn một vị sư đệ?
Lão nhân gật đầu:
- Đúng vậy, không biết hắn còn sống hay đã quy tiên rồi cũng nên.
- Tiền bối đừng bận tâm, tại hạ sẽ tìm sư đệ ấy cho tiền bối.
Lão nhân bật cười ha hả:
- Ngươi cũng có dũng khí lắm, nhưng ngươi nghĩ đủ sức rời khỏi đây hay sao?
- Nhất định tại hạ sẽ ra khỏi đây.
Nói đoạn Trương Thiên Trung quay người toan bỏ ra ngoài.
Lão nhân quát khẽ:
- Đứng lại đó.
Trương Thiên Trung có cảm giác rất lạ, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đã giữ người chàng lại, và cột chặt hai chân chàng xuống đất, làm chàng không sao nhúc nhích được.
Trương Thiên Trung nhìn qua chỗ lão nhân, chỉ thấy tay lão phất nhẹ có một cái mà làm toàn thân chàng bất động. Công lực ấy thật ghê gớm, chàng hốt hoảng nhìn trân vào mặt lão.
Lão nhân lên tiếng:
- Với công lực của ngươi hiện nay không đủ để thoát khỏi đây!
Trương Thiên Trung gào lên:
- Chẳng lẽ tại hạ suốt đời phải lưu lại đây sao? Không thể như vậy được.
Dứt lời, chàng vận lực thoát khỏi sự kềm chế của lão nhân rồi lướt đi.
Lão nhân thấy vậy bèn vung tay phất ra một cái.
Trương Thiên Trung bây giờ đã đề phòng nên vừa thấy lão nhân ra tay, chàng liền sử dụng Ảo ảnh ma pháp thoát đi.
Nào ngờ lão nhân vừa thấy Trương Thiên Trung dùng Ảo ảnh ma pháp lướt đi, lão trố mắt làm lạ, bèn hét lên một tiếng, dùng ngón tay búng ra một cái, một luồng chỉ phong bắn ra.
Về phần Trương Thiên Trung sau khi rơi xuống vực, công lực đã yếu đi rất nhiều, chưa hồi phục lại bao nhiêu. Bây giờ lại đem ra thi thố, thì làm sao có đủ sức tranh tài.
Cho nên thân pháp của chàng rất chậm, do đó khó tránh được luồng chỉ phong từ tay lão nhân phóng tới.
Chàng toan lắc người nhảy tràn sang bên, chợt ngực lại nhói đau làm chàng khựng lại ngay lập tức. Luồng chỉ phong đã trúng vào huyệt Nhân nghinh làm chàng đứng yên như khúc gỗ.

Thì ra lão nhân đã sử dụng Cách không điểm huyệt mà ra tay. Bao nhiêu đó đủ thấy nội công của lão nhân rất siêu phàm.
Chuyện sử dụng cách không điểm huyệt tuy là chuyện không khó, song đối với những ai công lực yếu thì điều này không phải là dễ dàng.
Sau khi điểm huyệt xong, lão nhân bèn quát:
- Tiểu tử, tại sao ngươi biết Ảo ảnh ma pháp? Ngươi là gì của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo?
Nhìn nét mặt đã quái dị của lão nhân, bây giờ càng khó coi hơn, khiến Trương Thiên Trung hơi lo ngại. Chàng không biết có nên nói rõ mình là đệ tử của sư phụ hay là không? Bởi nhìn thái độ của lão nhân, chàng sợ có thể nói ra sẽ bất lợi.
- Không ai dạy cả, tự tại hạ biết.
Lão nhân bật cười:
- Ngươi đừng hòng gạt được ta. Ảo ảnh ma pháp của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo không thể dễ truyền lại ra ngoài. Nếu ngươi không nói thật ta sẽ giết chết ngươi.
Trương Thiên Trung nổi tánh quật cường:
- Tiền bối có giết chết tại hạ thì tại hạ cũng chẳng sợ.
Lão nhân vung tay:
- Ngươi dám...
Lão định xuất chưởng nhưng lại thôi, rồi buông giọng thở dài.
Con tinh tinh ngồi bên cạnh lão nhân bấy giờ chợt thấy cả hai động thủ, nó chẳng hiểu tại sao, nên cứ khịt khịt và nhảy lên trông rất lạ.
Lão nhân chép miệng:
- Sở dĩ ta muốn biết tại sao ngươi biết Ảo ảnh ma pháp là bởi Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo chính là sư đệ của ta.
Trương Thiên Trung giật mình:
- Tiền bối nói gì? Gia sư của tại hạ là sư đệ của tiền bối? Không lẽ người là Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng?
Lão nhân chợt ngửa mặt lên trời cười như điên dại, sau đó lại bật khóc. Thái độ kỳ lạ này của lão nhân làm Trương Thiên Trung ngớ ngẩn.
Lão nhân cất giọng:
- Không ngờ bao năm nay vẫn có người biết đến danh của ta.
Trương Thiên Trung muốn quỳ xuống thủ lễ, song còn bị điểm huyệt nên chỉ biết cúi nhẹ đầu:
- Đồ nhi không biết, xin tha tội.
La Vô Vọng xua tay:
- Ngươi bất tất phải đa lễ như vậy.

Nói đoạn phẩy tay một cái, lập tức giải khai huyệt đạo cho Trương Thiên Trung ngay.
Vừa được khai thông huyệt đạo, Trương Thiên Trung khuỵu xuống liền, nét mặt thật là đau đớn.
La Vô Vọng lấy làm lạ bèn hỏi:
- Ngươi làm sao vậy?
- Đồ nhi bị trúng Ưng Vương thần đơn của Doãn Chí Bình.
La Vô Vọng nghiến răng:
- Tên nghịch đồ súc sanh ấy, cả sư huynh đệ đồng môn mà hắn cũng hại.
Bây giờ Trương Thiên Trung mới rõ tại sao Doãn Chí Bình lại nói chàng và hắn là người trong nhà với nhau.
- Ngươi hãy lại đây cho ta xem.
Trương Thiên Trung toan bước tới, nhưng đôi chân nhấc đi không nổi.
Thấy vậy, La Vô Vọng bèn đưa hai tay lên vận lực, hét lên một tiếng.
Bỗng dưng Trương Thiên Trung thấy toàn thân của mình bị nhấc bổng lên và bay đến bên cạnh La Vô Vọng.
Ghê gớm thay cho kình lực của lão nhân. Trương Thiên Trung chẳng khác nào là con rối, mặc tình lão nhân muốn làm gì cũng được.
- Ngươi bị hắn hạ độc ở đâu?
- Sau ót.
La Vô Vọng lật áo Trương Thiên Trung ra, nhìn vào chỗ ấy bây giờ đã sưng to lên, đỏ au lớn hơn quả trứng gà.
La Vô Vọng chắc lưỡi:
- Không được rồi, ta phải lập tức tẩy độc ra ngoài cho ngươi trước đã. Tiểu tử hãy xếp bằng lại.
Trương Thiên Trung không dám chậm trễ, làm theo lời của La Vô Vọng.
Phía sau lưng chàng, La Vô Vọng đặt hai bàn tay vào hai huyệt chánh yếu của chàng. Trước khi ra tay, lão nói:
- Ngươi mau vận lực đưa nguyên khí lên nội tạng, ta sẽ dùng Ưng Vương thần công đưa vào, rồi sau đó cùng nhau đẩy lực đến lục phủ ngũ tạng. Ta sẽ tống chất độc theo mồ hôi ra ngoài.
Trương Thiên Trung gật đầu, làm theo lời chỉ dẫn của La Vô Vọng.
Chàng bắt đầu có cảm giác sau lưng của mình có một nguồn lực sung mãn từ hai cánh tay của La Vô Vọng đang tuôn đổ ào ạt sang cơ thể của chàng. Một luồng khí nóng, một luồng khí lạnh, cứ thế song song đi sâu vào nội tạng của Trương Thiên Trung.
Độ tàn một cây nhang chợt trên đầu Trương Thiên Trung một làn

khói mỏng tợ sương mai bắt đầu lan rộng xung quanh Thiên linh cái. Sau lưng chàng, nơi hai cánh tay La Vô Vọng đặt vào cũng bắt đầu xuất hiện hai làn khói màu trắng lơ lửng bay tỏa.
Trán của Trương Thiên Trung đã lấm tấm những hạt mồ hôi. Nhưng những hạt ấy mang màu sắc đen đậm đặc sệt. Điều này chứng tỏ độc tố đã theo mồ hôi đổ ra ngoài.
Cứ thế sau một lúc nữa, bất chợt La Vô Vọng hét lên một tiếng, hai tay vận lực nhấn mạnh một cái.
Trương Thiên Trung nhận ra ngay một sức mạnh vô biên như thác đổ, gió cuốn cứ tuôn vào cơ thể của mình. Kinh mạch của chàng bắt đầu hoạt động nhanh hơn, làm chàng cảm thấy khó chịu, đầu óc choáng váng.
Bất thình lình chàng nhăn mặt la to lên một tiếng rồi phun ra mấy ngụm máu đen đặc, rồi ngã xuống bất tỉnh.
Không biết được bao lâu, Trương Thiên Trung dần dần hồi tỉnh lại. Chàng mở mắt nhìn thấy đang nằm cạnh La Vô Vọng, còn lão vẫn ngồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền.
Trương Thiên Trung không dám làm động, vì biết La Vô Vọng đã tốn hao bao chân khí để giúp chàng trị thương nên nằm yên.
Chẳng ngờ La Vô Vọng lên tiếng:
- Tiểu tử, ngươi đã tỉnh lại rồi đó sao. Ngươi đã ngất đi ba ngày ba đêm rồi đấy.
Trương Thiên Trung giật mình ngồi chồm dậy.
- Sư bá nói sao? Đồ nhi đã ngất ba ngày ba đêm?
- Ta gạt ngươi để làm gì? Tiểu tử, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.
Trương Thiên Trung ngồi lại ngay ngắn rồi nói:
- Xin sư bá cứ dạy bảo.
- Thật ra ngươi có phải là môn đồ của sư đệ ta chăng?
Trương Thiên Trung thắc mắc:
- Tại sao sư bá lại hỏi lạ như vậy?
- Vì trong người của ngươi ngoài Ngọc trảm thần công ra còn có Côn La thần công và Nghịch chân kinh. Ta lấy làm lạ lắm?
Trương Thiên Trung bèn hiểu ra mọi việc, chàng bèn thuật lại mọi chuyện cho La Vô Vọng nghe, chẳng giấu chi tiết nào hết.
Nghe xong La Vô Vọng cau mày hỏi:
- Đường môn phu nhân tánh tình kỳ quái, sao lại dùng Côn La thần công để trị liệu cho ngươi? Nhất là biết ngươi lại là đệ tử của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo. Đáng lý bà ta phải giết ngươi chớ sao lại tha đi?
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Thoạt đầu Đường môn phu nhân cũng định giết đồ nhi, nhưng khi

thấy miếng Kim tiền thì bà ta đổi ngay tánh ý.
La Vô Vọng bật cười:
- Thảo nào, bà ta cũng giữ lời hứa quá chứ!
Trương Thiên Trung thắc mắc:
- Thật ra đồ nhi cũng không hiểu tại sao Đường môn phu nhân lại tha cho đồ nhi.
La Vô Vọng bèn nói:
- Có gì đâu mà ngươi không hiểu. Năm xưa Đường môn phu nhân yêu thầm sư phụ của ngươi, nhưng sư phụ ngươi lại đi yêu kẻ khác. Chẳng được đáp lại, cho nên Đường môn phu nhân biến yêu thành hận.
Trương Thiên Trung gật gù:
- Hèn gì, lúc nào đồ nhi cũng nghe Đường môn phu nhân gọi bọn đàn ông xấu xa.
Nhưng còn miếng Kim tiền thì sao?
- Trước khi biết sư phụ của ngươi đi yêu người khác, Đường môn phu nhân có tặng sư đệ của ta miếng Kim tiền và có lời nói rằng, bà ta sẽ làm bất cứ việc gì nếu sư đệ ta yêu cầu, nhưng chỉ một lần. Sau đó khi hay Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo yêu kẻ khác, bà ta âm thầm bỏ đi.
Trương Thiên Trung gật đầu:
- Bây giờ thì đồ nhi đã hiểu rồi câu chuyện rồi.
La Vô Vọng nói:
- Ngươi có miếng Kim tiền, tự nhiên Đường môn phu nhân phải giữ lời hứa với sư phụ ngươi đấy thôi.
- Đồ nhi có chuyện này muốn được sư bá giải thích cho.
La Vô Vọng gật nhẹ đầu:
- Ngươi cứ việc hỏi.
- Tại sao sư phụ và sư bá lại tranh cãi với nhau? Rồi sau đó hai người chia tay?
La Vô Vọng giật mình:
- Sao ngươi lại biết chuyện này? Chẳng lẽ Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo đã thuật lại?
Không bao giờ có chuyện đó.
Bất chợt đôi mắt u uẩn của La Vô Vọng sáng rực lên và hấp tấp hỏi:
- Có phải Huyết Thủ Bà Bà nói cho ngươi hay? Hiện nàng ở đâu?
Nghe sư bá nói Huyết Thủ Bà Bà là nàng với giọng đầy tình cảm, chàng bèn nói:
- Sư bá quen biết với Huyết Thủ Nương Nương?
- Ngươi nói nương nương nào?

Vì quen gọi Huyết Thủ Bà Bà là nương nương, nên chàng cứ thế mà gọi, làm La Vô Vọng chẳng hiểu.
Trương Thiên Trung bèn thuật lại chuyện chàng cứu Chu Thất Thất ra sao, khi nàng làm hư lưới Bạch cước mã và rồi được gặp Huyết Thủ Bà Bà ra sao.
La Vô Vọng tỏ ra hào hứng, rồi bật khóc. Trương Thiên Trung cũng đã quen với thái độ này của La Vô Vọng nên chàng cũng bình thản. Chờ cho sư bá nín bặt, chàng mới lên tiếng hỏi:
- Sư bá có vẻ rất thân với Huyết Thủ Bà Bà?
La Vô Vọng chép miệng:
- Nàng là nương tử của ta thì làm sao ta không thân được chứ.
Trương Thiên Trung la to lên:
- Thế Huyết Thủ Bà Bà lại là bá mẫu của đồ nhi rồi. Thật không ngờ.
La Vô Vọng thở ra:
Quanh đi quẩn lại chúng ta là người một nhà. Vậy bao giờ ngươi gặp ưi Huyết Thủ Bà Bà thì nói rằng ta rất nhớ nàng.
- Nhưng sư bá có nói là ở đây đâu có lối thoát, làm sao đồ nhi có thể ly khai khỏi đây?
La Vô Vọng nói:
- Không phải là không có lối thoát, mà vì ngươi chưa đủ sức để ra đi.
Trương Thiên Trung mừng rỡ:
- Như vậy đồ nhi còn có hy vọng? Nếu được vậy sau khi phục hồi lại công lực, đồ nhi sẽ đưa sư bá rời khỏi đây luôn.
La Vô Vọng cười buồn:
- Ngươi thật có lòng nhân. Sư đệ của ta có mắt chọn người, chỉ có ta là thiển cận, nên chọn lầm gã nghịch đồ súc sanh. Chính vì chuyện này mà hai anh em ta giận nhau, nhưng ta không thể rời khỏi đây được.
Trương Thiên Trung lấy làm lạ hỏi:
- Với công lực của sư bá đây không lẽ cũng chẳng rời khỏi được đây sao?
- Ngươi nhìn đây!
La Vô Vọng kéo cái chăn rách nát, đắp ngang phía dưới người ra cho Trương Thiên Trung nhìn. Bây giờ chàng mới nhận rõ đôi chân của La Vô Vọng khô đét như hai que củi, khác hẳn với phần thân trên đầy đặn của lão.
Trương Thiên Trung cau mày:
- Tại sao sư bá lại ra nông nỗi này?
La Vô Vọng đưa tay chỉ vào mỗi bên đùi của lão đều có một cây đinh cắm sâu vào da thịt rồi nói:

- Năm xưa Doãn Chí Bình thúc ép ta truyền dạy võ công cho hắn. Nhưng sau khi ta biết được bản chất thật của gã, ta đâu thể truyền hết tuyệt kỹ võ công. Nào ngờ có một lần, hắn mời ta uống rượu nhân dịp mừng thọ ta, trong rượu lại bỏ thuốc mê.
Trương Thiên Trung vốn tánh cương trực, chàng bèn nghiến răng:
- Thật là vô liêm sĩ, ti tiện.
- Hắn chờ lúc ta mê man rồi làm phế đi đôi chân của ta và mang ta đến đây. Hắn dùng đủ mọi cực hình buộc ta chỉ dạy hết võ công. Cuối cùng không đạt được ý nguyện, hắn dùng hai cây đinh này đóng vào đùi ta.
Trương Thiên Trung giận run:
- Thật là tàn nhẫn. Sư bá tại sao Doãn Chí Bình lại làm vậy?
- Hắn sợ để ta dưới này lâu ngày ta sẽ hồi phục lại đôi chân và tìm hắn trả thù.
Trương Thiên Trung cất giọng:
- Sư bá an tâm, đồ nhi sẽ nhổ bỏ hai cây đinh ấy và đưa sư bá ra khỏi đây.
La Vô Vọng bật cười:
- Tiểu tử, ngươi ngây thơ quá. Nếu đơn giản là vậy, ta đã nhổ bỏ nó đi cách đây mấy chục năm rồi, đâu để đến ngày hôm nay.
Trương Thiên Trung ngạc nhiên:
- Không lẽ bên trong có gì bí ẩn?
La Vô Vọng liền giải thích:
Hai cây đinh này được làm từ loại cây Bách tùng xạ trên hai trăm năm tuổi và đã được cắm vào huyệt Lương khâu giữa hai đùi. Mỗi cây đinh dài hơn hai thước, cắm sâu vào lòng đất rồi.
- Sư bá chịu đau để đồ nhi lấy ra thì được chứ gì?
La Vô Vọng cười buồn:
- Ta nói vậy mà ngươi vẫn chưa hiểu hay sao? Hai huyệt mạch Lương khâu ở hai bên đùi ta đã bị phế rồi, cho dù lấy ra được thì cũng có lợi gì đâu? Vả lại bao năm nay thịt da của ta đã ăn liền với cây đinh ấy, nếu không khéo thì ta sẽ nguy đến tính mạng.
Trương Thiên Trung lo âu:
- Như vậy chẳng lẽ suốt đời sư bá cứ ở mãi trong này sao?
- Biết làm sao được, âu cũng là số phận.
Trương Thiên Trung chợt quỳ xuống cúi đầu lạy La Vô Vọng, giọng buồn thảm:
- Đồ nhi thật vô dụng, không làm sao cứu được sư bá, lòng thật hổ thẹn, không biết phải nói sao với sư phụ.
- Không liên quan gì tới nhà ngươi hết, sao lại tự trách mình như

vậy? Chỉ mong sau khi ngươi thoát khỏi đây thay ta mà hành đạo, trừ đi mối họa cho võ lâm.
Biết La Vô Vọng nói đến Doãn Chí Bình, chàng bèn đáp:
- Sư bá an tâm, về việc này sư bá không nhắn nhở, đồ nhi vẫn phải làm. Ngoài việc giúp cho võ lâm tránh đại nạn, Doãn Chí Bình còn có mối thù riêng với đồ nhi.
La Vô Vọng gật đầu tỏ ra hài lòng, rồi lên tiếng:
- Bây giờ ngươi thử vận công xem sao, coi có còn đau ở sau ót hay ở ngực nữa hay không?
Trương Thiên Trung bèn theo lời, tọa công vận chân khí đưa vào ngũ tạng. Chàng cảm thấy sảng khoái vô cùng, dường như chưa bao giờ bị trúng độc cả.
Mừng rỡ, Trương Thiên Trung lên tiếng:
- Sư bá, đồ nhi cảm thấy rất khỏe. Dường như đã hết trúng độc rồi.
La Vô Vọng cười xòa:
- Thật ra ngươi đã được ta tống chất độc ra khỏi cơ thể từ ba hôm nay rồi, cho nên thấy trong người khỏe khoắn là đúng.
Trương Thiên Trung quỳ lạy:
- Đồ nhi đa tạ sư bá đã cứu mạng.
- Chớ vội mừng quá lớn, ngươi hãy nghe ta nói đã. Tuy Ưng Vương thần đơn đã bị ta đẩy ra ngoài hết, nhưng vì thiên chất của ngươi có khác người thường, cho nên...
Trương Thiên Trung ngắt lời:
- Sư bá định nói với đồ nhi là chất độc vẫn còn đấy chứ?
La Vô Vọng lắc đầu:
- Có bao giờ ta lại nói như vậy? Ý của ta là cốt cách của ngươi hơn người, chỉ sợ độc tố lâu ngày tuy đã tống ra ngoài, song e rằng còn thấm trong xương tủy, nên ngươi phải làm một việc này mới có thể tuyệt độc được.
- Việc ấy ra sao, sư bá cứ dạy.
La Vô Vọng hỏi:
- Có phải cách đây ba hôm, trước khi vào đây gặp ta, ngươi đã rơi xuống một hồ nước rất lạnh?
Trương Thiên Trung gật đầu:
- Dạ đúng như vậy, cũng may có tinh huynh cứu giúp, nếu không...
- Đừng dài dòng nữa, nghe ta nói tiếp đây. Đó là Hồ băng hàn, không phải ai cũng có phúc phần được ngâm mình vào đó đâu. Tiểu tử, ngươi hiểu ý ta chưa.
Trương Thiên Trung vốn thông minh cốt cách hơn người, nên chàng nói liền:

- Có phải sư bá muốn nói đồ nhi xuống đó ngâm mình?
- Quả nhiên ngươi thông minh lắm, chỉ cần ngươi ngâm mình đúng ba ngày ba đêm là cơ thể không còn sợ gì nữa.
Trương Thiên Trung lo ngại:
- Nhưng nước trong hồ rất lạnh.
- Nghe đây! Hồ băng hàn có thể trị được bách độc, chỉ cần bất cứ ai ngâm mình vào đó đúng ba ngày ba đêm. Nếu mấy hôm trước ngươi không gặp ta, mà cứ tiếp tục ở trong hồ băng đó ba ngày thì độc tố trong người của ngươi cũng tự khắc mà hết.
Trương Thiên Trung giật mình, chép miệng:
- Kỳ diệu đến như vậy sao? Nếu vậy sau này đồ nhi sẽ dùng nó cứu mạng bao người khác.
La Vô Vọng bật cười:
- Ngươi thật chẳng hiểu gì hết. Nếu cứu được nhiều người thì ta đâu nói ngươi có phúc phần.
Trương Thiên Trung nhíu mày thắc mắc:
- Là sao? Đồ nhi không rõ?
- Hồ băng hàn cứ đúng một trăm năm thì tụ đầy nước một lần, nước ở đó là do linh khí của trời đất tạo ra. Sau mười lăm ngày sẽ tự mất hết. Theo ta tính thì chỉ còn ba hôm nữa nước ở đó sẽ hết.
Trương Thiên Trung chớp mắt:
- Sư bá...
La Vô Vọng ngắt lời:
- Đừng nhiều lời nữa, hãy tranh thủ thời gian, sau ba ngày nữa hãy đến gặp ta.
Nói đoạn nhắm nghiền mắt lại như đang tham thiền nhập định.
Trương Thiên Trung biết có nói thêm cũng chẳng ích gì, bèn đứng lên bước ra khỏi hang, đi lần trở về nơi hồ băng hàn.
Chàng để ý thấy nước ở hồ đã cạn dần hơn mấy hôm trước, khi chàng rơi xuống.
Nghĩ ngợi một lúc chàng bèn tung người xuống hồ.
Cái lạnh buốt như đi thẳng vào da thịt làm chàng rùng mình liên tục.
Sau đó ngồi xếp bằng, hai tay để âm dương trên đùi, dùng nội công đưa chân khí đi khắp cơ thể.
Thời gian lặng lẻ trôi, chẳng mấy chốc ba ngày đã trôi qua rất mau.
Trương Thiên Trung cứ lo mê mãi mà quên mất thời gian, đến chừng nghe tiếng của con tinh tinh chàng mới thôi vận công, dõi mắt nhìn lên.
Con tinh tinh thấy vậy vỗ hai tay tỏ ra mừng rỡ. Nó chạy quanh miệng hồ.

Trương Thiên Trung nhìn xuống thấy nước trong hồ đã cạn, chàng bèn đứng dậy, nhún chân bay lên miệng hồ.
Thật bất ngờ, với cái nhún chân thật khẽ mà cả thân người của Trương Thiên Trung vọt cao đến mấy trượng làm chàng hốt hoảng tự nhủ:
"Sao lạ vậy? Mình đâu có dùng sức nhiều tại sao lại bay cao đến thế này?".
Sau khi đáp xuống mặt đất, Trương Thiên Trung cùng tinh tinh chạy ngay về hang động. Chàng gọi to:
- Sư bá, đồ nhi đã về đây.
La Vô Vọng vẫn ngồi yên chẳng nhúc nhích. Ông chỉ lên tiếng:
- Ngươi trở lại rồi đó sao?
- Vâng, đồ nhi đã trở lại.
La Vô Vọng thốt:
- Ngươi hãy lại đây.
Trương Thiên Trung bèn đến sát bên La Vô Vọng, ông cầm lấy tay chàng một lúc rồi nói:
- Thật là ý trời. Tiểu tử, ngươi đã thành công rồi đó.
Trương Thiên Trung ngơ ngác chẳng hiểu La Vô Vọng nói gì. Chàng chau mày:
- Sư bá đang nói gì vậy?
- Có gì mà chẳng hiểu. Sau ba ngày vừa qua, chẳng những không còn sợ bị ai hạ độc mà còn mỗi lần xuất chiêu thì khí lạnh của linh khí sẽ giúp ngươi chế ngự được đối phương.
Trương Thiên Trung nghe nói vậy vừa mừng, vừa lo. Nhận thấy điều đó, La Vô Vọng nói tiếp:
- Để cho ngươi có thể phát huy đến vô cùng, vô tận chân lực, ta sẽ truyền qua cho ngươi tám chục năm công lực của ta.
Trương Thiên Trung hốt hoảng lùi lại:
- Sư bá, người đừng nên làm vậy, nếu thế người sẽ chết mất.
La Vô Vọng thở dài:
- Ta đã từng tuổi này còn ham sống chi nữa. Với ta sống chết bây giờ có khác gì là một cõi đi về.
Trương Thiên Trung lắc đầu cương quyết:
- Đồ nhi nhất định không nhận sự may mắn đó của sư bá.
- Ngươi không nhận cũng không được, chẳng lẽ ngươi không muốn rời khỏi đây?
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Tất nhiên đồ nhi muốn, nhưng mà...
La Vô Vọng đưa tay ngăn lại:

- Với công lực của ngươi hiện nay, nếu không đón nhận chân lực của ta truyền sang thì muôn đời ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại chốn này.
Trương Thiên Trung thốt:
- Đồ nhi không nỡ nhìn sư bá chết lần chết mòn ở đây.
- Ngươi không muốn cũng không được, ta rất biết trong người ra sao, bây giờ ngươi hãy ngồi xuống.
Trương Thiên Trung lùi lại:
- Đồ nhi không thể...
- Ngươi cứng đầu quá.
Nói đoạn, La Vô Vọng vung tay lên. Trương Thiên Trung biết khó lòng thoát được, nên đã chuẩn bị từ trước, vừa thấy sư bá ra tay, chàng đã phóng người đi. Nào ngờ La Vô Vọng đã dự liệu từ trước. Đôi tay của ông còn nhanh hơn thân người Trương Thiên Trung mấy bậc, một luồng khí lực đẩy ra hút thân thể của chàng bay ngược trở lại phía ông.
Trương Thiên Trung hết phương vùng vẫy, đành chịu phép. Khi thân người của chàng vừa chạm đất, lập tức hai bàn tay của La Vô Vọng đã áp vào người chàng.
Một luồng nội lực sung mãn tràn sang cơ thể Trương Thiên Trung, lần này nó tuôn sang mãnh liệt hơn lần trước, khi La Vô Vọng trị thương cho chàng.
Trương Thiên Trung chẳng dám chậm trễ, vì nếu sơ suất không nhận nguyên khí của La Vô Vọng truyền sang để kết hợp với nguyên khí của mình hòa vào cơ thể thì sẽ có nguy cơ gân cốt kinh mạch sẽ đứt đoạn mà chết.
Thời khắc trôi qua, được một lúc sau, La Vô Vọng rút tay về, mồ hôi ra ướt đẫm toàn thân của ông, hơi thở trở nên nặng nhọc.
Trương Thiên Trung xoay người lại đỡ lấy thân người La Vô Vọng.
- Sư bá, ngươi không sao chứ?
- Đừng lo cho ta, hãy nghe đây, đúng ngọ trưa nay khi ánh dương lên đến đỉnh đầu non, dòng thác trước cửa hang sẽ ngưng chảy trong vài khắc. Ngươi phải lập tức rời khỏi đây.
Trương Thiên Trung ôm La Vô Vọng vào lòng khóc nức nở:
- Đồ nhi không thể để sư bá ở đây một mình được.
- Đừng có khờ như vậy, ta đã già rồi, không biết chết nay mai, đừng có lo gì cho ta.
Nhìn những giọt nước mắt của Trương Thiên Trung, La Vô Vọng nở một nụ cười:
- Nam nhi đại trượng phu chỉ đổ máu chứ không rơi lệ. Ngươi hãy cầm lấy vật này đến trao lại cho Huyết Thủ Bà Bà.

Trương Thiên Trung cầm lấy miếng ngọc bội từ tay La Vô Vọng đưa qua. Ông nói tiếp:
- Hãy nói ta lúc nào cũng nhớ đến nương tử cả. Số phận ta ngắn ngủi, thôi thì hẹn kiếp sau trùng phùng.
Trương Thiên Trung òa khóc như đứa trẻ:
- Sư bá không thể chết được, đồ nhi sẽ đưa sư bá rời khỏi đây.
La Vô Vọng lắc đầu:
- Đem ta theo chỉ làm vướng bận cho ngươi thêm mà thôi. Hãy đi đi, giờ ngọ đã đến rồi.
Còn tinh tinh bây giờ mới kêu lên vài tiếng, nó nhìn La Vô Vọng mà đôi mắt nó cũng ướt lệ.
La Vô Vọng thốt:
- Sau khi ngươi rời khỏi đây, nhớ dùng đá lấp cửa hang lại. Ta không muốn bị kẻ khác quấy phá.
- Sư bá, thế còn tinh huynh?
La Vô Vọng nhìn qua con tinh tinh:
- Tinh nhi theo ta bao năm nay. Nhờ nó mà bao năm nay ta có được hai buổi no lòng. Sau khi ta mất đi nó sẽ tự lo cho mình được.
Con tinh tinh hú lên một tiếng nghe bi thương. La Vô Vọng nói tiếp:
- Tinh nhi, sau khi ta mất, ngươi hãy tự lo cho mình nhé?
Con tinh tinh gật gù cái đầu, tỏ ra đã hiểu.
Bất thình lình đất đá rung chuyển dữ dội, cơ hồ như sắp xảy ra cơn động đất. La Vô Vọng giục:
- Đồ nhi, ngươi hãy đi đi. Giờ ngọ đã đến rồi.
Trương Thiên Trung bịn rịn không muốn rời:
- Đồ nhi không thể.
- Chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù nhà? Nam tử hán chẳng nên mềm lòng.
Đất trời như rung chuyển dữ dội hơn, La Vô Vọng gắt giọng:
- Ngươi hãy đi đi, nhanh lên.
Trương Thiên Trung biết nói gì cũng chẳng lay chuyển được La Vô Vọng, chàng bèn cúi lạy rồi thốt:
- Sư bá cứ yên tâm, đồ nhi sẽ chuyển miếng ngọc bội này cho Huyết Thủ Bà Bà và sẽ làm những tâm nguyện của sư bá.
Nói đoạn chàng gạt nước mắt bước ra khỏi hang. Lúc này con tinh tinh cũng đã chạy đi đâu mất.
Vừa rời khỏi hang động thì sự rung chuyển càng lúc càng dữ dội hơn. Trương Thiên Trung chưa kịp lấy đá che lấp cửa hang thì một tảng đá to từ trên cao đổ xuống tự động che kín vòm hang.
Thác nước trút xuống ào ào hơn, làm bọt nước bắn văng cao cả

thước. Rồi đột nhiên ngưng bặt, dòng nước thác khổng lồ tự dưng chẳng còn chút nước nào, để lộ ra mấy mỏm đá lởm chởm như bậc thang.
Nhớ lời dặn của La Vô Vọng, thác nước chỉ ngưng lại trong vài khắc, nếu không biết tận dụng thì suốt đời sẽ lưu lại đây.
Trương Thiên Trung hú lên một tiếng lanh lảnh, làm vang dội vực sâu, sau đó cất mình lên dùng thuật khinh công bay vọt lên.
Nhờ ngâm mình trong hồ băng hàn và được La Vô Vọng truyền thụ công lực hơn tám mươi năm cho, vì thế công lực Trương Thiên Trung tăng lên gấp ba lần. Mỗi bước phi thân phóng đi của chàng xa đến mấy mươi trượng.
Nhờ vậy chẳng mấy chốc, Trương Thiên Trung đã lên khỏi vực thẳm. Ngay lúc đó dòng thác nước bắt đầu chảy trở lại, xối xả, ào ạt như xưa.
Trương Thiên Trung nhìn lại nơi mình đang đứng, thấy không phải là chỗ trước cửa dẫn vào U Hồn Cốc dạo nào. Chàng biết vì dãy núi khá dài nên khi rơi xuống vực, chàng đã ra khỏi lãnh địa của U Hồn Cốc.
Trương Thiên Trung nhìn xuống vực sâu một lần nữa, bùi ngùi thương tiếc, sau đó cất người phóng đi.
* * *..
Sau mấy ngày đường vượt núi trèo non, cuối cùng Trương Thiên Trung cũng đến được một thị trấn sung túc.
Chàng rẽ vào một quán trà bên đường, gọi nước uống.
Trương Thiên Trung nhận thấy trong quán trà có vài tay cao thủ của giang hồ. Bất chợt chàng nhìn ra ngoài đường, thấy chốc chốc lại có mấy vị hòa thượng chạy lướt đi với dáng vẻ hấp tấp, khẩn trương.
Lấy làm lạ, Trương Thiên Trung nghĩ bụng:
"Tại sao mấy vị hòa thượng kia có vẻ hối hả đến như vậy? Chẳng lẽ ở đây đã xảy ra chuyện gì?".
Chờ gã tiểu nhị đi ngang, Trương Thiên Trung bèn gọi khẽ:
- Tiểu nhị, cho tại hạ hỏi thăm.
- Có chuyện gì xin thiếu hiệp cứ hỏi.
Trương Thiên Trung hỏi:
- Chẳng biết có chuyện chi mà tại hạ thấy mấy vị tăng đồ có vẻ hối hả bên ngoài?
Gã tiểu nhị đáp:
- Tại thiếu hiệp mới đến không biết mấy hôm nay ở chùa Thiếu Lâm đã xảy ra chuyện.
- Chuyện gì thế?

Gã tiểu nhị đáp:
- Thật ra tiện nhân cũng không rõ lắm, chỉ nghe họ bàn tán với nhau là sắp có cừu nhân đến gây rối tại chùa, cho nên mấy hôm nay họ đi tuần tra.
Trương Thiên Trung gật đầu:
- Thì ra đây là trấn Hoa Sơn, xin cho hỏi núi Thiếu Lâm nằm ở nơi nào.
- Ra khỏi quán, thiếu hiệp cứ theo hướng nam mà đi khắc tới.
Trương Thiên Trung vội chấp tay:
- Đa tạ tiểu nhị ca đã hướng dẫn.
- Không có chi, nếu cần gì thiếu hiệp cứ gọi.
Trương Thiên Trung gật đầu đáp lại, rồi thong thả uống trà. Chàng nghĩ Thiếu Lâm tự từ xưa đến nay là chốn thanh tịnh, không vấn bụi trần đời, sao lại có thù địch với người bên ngoài? Nhìn sự hối hả của các tăng nhân, Trương Thiên Trung đoán kẻ thù phải ghê gớm lắm, nếu không các tăng nhân đâu khẩn trương đến như vậy.
Chợt Trương Thiên Trung nghe đằng kia có hai gã hảo hớn đang trò chuyện, tuy họ trao đổi rất nhỏ, song cùng vẫn có thể nghe một các rõ ràng.
Nguyên từ lúc được La Vô Vọng truyền thụ chân khí, nội lực của Trương Thiên Trung đã tăng triển một cách đáng kể, cho nên bây giờ bất cứ vật gì ở xa ngoài hai trượng cho dù di chuyện thật khẽ, cũng không thoát khỏi thính giác của chàng, huống hồ gì hai gã hán tử kia ngồi sát một bên.
Gã vận y phục màu xanh lơ nói:
- Đại ca có hay tin gì chưa?
Gã mặc y phục xanh đậm hơn được gọi là đại ca đáp:
- Tin gì kia chứ? Đại ca chưa rõ ý của tiểu đệ muốn nói gì?
Gã tiểu đệ kia thốt:
- Ở chùa Thiếu Lâm đã xảy ra đại họa rồi đó.
- Nhưng là chuyện gì mới được?
Gã tiểu đệ nói tiếp:
- Đệ nghe nói cách nay hai hôm ở Thiếu Lâm tự nhiên Tàng kinh các của họ bị phát hỏa.
Gã đại ca cười xòa:
- Chuyện đó là bình thường, có gì là quan trọng mà đệ làm ra vẻ bí mật lắm. Có lẽ do bọn tăng nhân bất cẩn gây ra chứ gì?
Tên kia lắc đầu:
- Đại ca cứ nghĩ xem Tàng kinh các là nơi cất giữ các Phổ lục, Binh thư của Thiếu Lâm tự, tất nhiên phải có nhiều sách quý và việc dùng

lửa ở quanh khu vực đó còn bị nghiêm cấm thì làm sao tại đó được có lửa chứ?
Gã đại ca gật gù:
- Tiểu đệ nói cũng phải, vậy tại sao nó lại bốc cháy.
Tên tiểu đệ bèn nói:
- Nghe đâu có kẻ đã phóng hỏa làm việc này.
Trương Thiên Trung ngồi nghe tỏ ra vẻ sốt ruột, bèn đứng dậy bước tới, vòng tay thi lễ:
- Tại hạ nghe nhị vị huynh đệ vừa bàn chuyện về Thiếu Lâm, có thể cho tại hạ ngồi xuống cùng nghe được chăng?
Gã đại ca nhìn Trương Thiên Trung thấy cốt cách chàng phi phàm, trong lòng cũng nể phục, bèn đứng dậy chắp tay:
- Tại hạ là Ngô Cương, còn đây là tiểu đệ Ngô Nhược. Nếu đại huynh có hảo ý muốn nghe xin cứ tự nhiên ngồi xuống.
Trương Thiên Trung đáp lại.
- Tại hạ là Trương Thiên Trung, không dám làm phiền hai vị đại huynh lâu đâu.
Gã tiểu đệ Ngô Nhược thốt:
- Huynh đài là Trương Thiên Trung? Có phải là người vừa bị Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đánh rơi xuống vực đó không?
Trương Thiên Trung giật mình:
- Đúng là tại hạ ri, nhưng sao các hạ lại rõ chuyện này?
Ngô Cương lên tiếng thấy cho tiểu đệ của hắn:
- Nếu đúng là như vậy thì đâu là điều kỳ lạ. Rơi xuống vực sâu vẫn bình an, thì thật là không thể ngờ. Còn tại sao chúng tôi biết thì không có gì khó hiểu, bởi chính Doãn Chí Bình cho phao tin này ra ngoài.
Trương Thiên Trung nhíu mày:
- Sao Doãn Chí Bình làm như thế?
Ngô Nhược đáp:
- Việc chuyện này tại hạ không được rõ.
Trương Thiên Trung khoát tay:
- Cứ bỏ qua vấn đề ấy, bây giờ phiền huynh đài nói về Thiếu Lâm tự, kẻ nào đã đốt cháy Tàng kinh các vậy?
Ngô Nhược lắc nhẹ đầu:
- Điều này chưa ai rồi, song sau khi Tàng kinh các bị thiêu hủy thì môn đồ của Thiếu Lâm cứ mỗi ngày có từ hai đến ba người bị giết chết. Cái chết của họ cũng chưa được điều tra rõ ràng.
Trương Thiên Trung chép miệng:
- Tại hạ cũng có nghe nói cừu nhân sẽ đến Thiếu Lâm? Chuyện này

có thật hay không vậy?
Ngô Nhược gật đầu:
- Còn thật với giả gì nữa, chuyện đã xảy ra rồi còn gì?
Trương Thiên Trung lật đật thốt:
- Như vậy cừu nhân đã đến rồi chăng?
Ngô Cương đáp:
- Thì mỗi ngày môn đồ của Thiếu Lâm chết đi một ít, nếu không phải gã cừu nhân đã đến thì ai đã làm chứ?
Trương Thiên Trung gật nhẹ đầu:
- Các hạ nói cũng đúng.
Ngô Nhược lên tiếng:
- Nghe đâu kẻ địch nhân còn hẹn hôm nay sẽ thiêu hủy cả chùa Thiếu Lâm nếu ở chùa không đáp ứng yều cầu của địch nhân.
Trương Thiên Trung hỏi:
- Yêu cầu gì thế?
Ngô Nhược nói tiếp:
- Kẻ địch nhân đòi các tăng nhân phải trao cuốn Nghịch chân kinh và Thập bát la hán phổ lục.
Trương Thiên Trung nghiến răng:
- Thật là quá lắm. Tên ấy chẳng coi Thiếu Lâm ra gì hết.
Ngô Nhược tiếp:
- Chính vì thế nên môn đồ Thiếu Lâm mấy hôm nay tuần tra rộng khắp để đề phòng và kịp thời thông báo cho nhau một khi địch nhân xuất hiện.
Trương Thiên Trung từ tốn nói:
- Ngô Nhược đại huynh có biết địch nhân của Thiếu Lâm là ai không vậy?
Ngô Nhược lắc đầu:
- Vấn đề này cho đến hôm nay hầu như chưa ai biết rõ, bởi gã địch nhân luôn ra tay một cách âm thầm.
Ngô Cương chép miệng:
- Như vậy gã ấy luôn ẩn mình trong bóng tối để hành sự chứ gì?
Ngô Nhược gật đầu:
- Đại ca nói không sai.
Ngô Cương chợt thốt:
- Trương Thiên Trung đại huynh, hai anh em tại hạ có chuyện phải đi, xin hẹn tái ngộ.
- Không dám làm phiền nhị vị đại huynh nữa, đi đường nên cẩn trọng.
Hai anh em họ Ngô bái chào Trương Thiên Trung rồi bước ra khỏi

quán.
Còn lại một mình, Trương Thiên Trung nhíu mày nghĩ ngợi. Chàng lẩm bẩm:
- Từ lúc mình từ biệt Tuệ Tăng đại sư tại Quan Âm sơn trang cho đến hôm nay cũng đã hơn một tháng. Hay là sẵün dịp này mình lên núi trước là thăm bái sư phụ, sau nữa hỏi sự tình như thế nào.
Nghĩ ngợi xong, chàng bèn bỏ một nén bạc lên bàn, rồi rời quán bước đi. Trương Thiên Trung theo lời dặn của gã chủ quán, cứ nhắm hướng nam mà đi tới.
Thoạt đầu chàng đi bình thản cố tránh dùng thuật khinh công, bởi trong thị trấn người qua lại rất nhiều, cho đến khi ra tới ngoại vi trấn Hoa Sơn, chàng mới lướt mình bay vọt đi như một bóng mờ.
Chẳng mấy chốc đã tới bên dưới chân núi Thiếu Lâm.
Trương Thiên Trung dừng lại để quan sát, trên lưng chừng núi có ngọn tháp cao vút ẩn mình trong làn sương mờ nhạt.
Trương Thiên Trung có phần nào phấn khởi, định bụng sau khi gặp lại Tuệ Tăng đại sư sẽ tâm sự cho bỏ những ngày xa cách.
Chàng cất mình lướt như bay tới, bất chợt có mấy bóng người từ trên lưng chừng núi đi ngược trở xuống. Phút chốc họ đã đến trước mặt Trương Thiên Trung.
Đến lúc này Trương Thiên Trung mới quan sát kỹ, và nhận ra đó là bốn nhà sư vận áo màu nâu.
Họ xếp thành hàng chữ nhất ngang mặt của Trương Thiên Trung, một tay chắp để trước ngực, tay còn lại đều gầm cây gậy trúc.
Một vị tăng nhân đứng tuổi nhất trong bốn người bước tới một bước, tách khỏi đám người phía sau.
Vị tăng nhân này nhã nhặn cất giọng:
- Mô Phật! Chẳng hay thí chủ là ai, sao lại tự tiện lên núi Thiếu Lâm?
Thiên Trung cũng từ tốn đáp:
- Tại hạ đến với một thiện ý, mong bốn vị tăng huynh cho nhập núi.
- Bổn chùa hiện đang có chuyện cho nên mấy hôm nay không tiếp khách. Nếu thí chủ đến viếng cảnh chùa, xin lui gót mà chờ dịp khác.
Thiên Trung xua tay:
- Thật ra tại hạ lên đây không phải là khách viếng cảnh.
Vị tăng nhân lên tiếng:
- Nếu không là khách viếng cảnh, vậy thí chủ nên sớm rời khỏi đây, vì bổn chùa không tiếp một ai.
Thiên Trung ồn tồn nói:
- Chuyện cấp bách, mong các vị tăng huynh nên hạ cố để cho tại hạ lên núi.

- Nếu thí chủ một mực khăng khăng đòi lên núi thì buộc lòng chúng tôi phải ra tay.
Nói dứt lời y phất tay làm hiểu, lập tức ba vị tăng nhân còn lại bước tới. Họ cùng dàn thành hàng ngang.
Thiên Trung thốt khẽ:
- Chuyện đã đến nước như vậy, tại hạ đành thất lễ.
Lời nói vừa dứt, thân chàng đã lay động, sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt đi biến mất.
Đến chừng xuất hiện trở lại đã ở phía sau lưng bốn vị tăng nhân.
Cứ tưởng đã thoát nên Thiên Trung bước đi tiếp. Nhưng chàng đâu biết rằng đâu dễ thoát đi như vậy, bởi bốn tăng nhân này đã lập thành thế trận hẳn hoi.
Lập tức hai vị khom người xuống để cho hai vị còn lại phóng lên vai, mượn đà. Cả hai cuộn tròn trên không rồi đáp xuống trước mặt Thiên Trung. Rốt cuộc chàng bị bao vào giữa, ở bốn góc đã có bốn vị tăng nhân bao vây.
Bốn cây gậy trúc loang lên một vòng trước mặt, đồng hướng về phía người Thiên Trung chực bổ xuống.
Bên trong vòng vây, Thiên Trung vận lực đưa lên đôi tay chờ đợi.
Vị tăng nhân cao tuổi hét lên một tiếng hiệu lệnh, rồi vung gậy đánh tới. Ba vị còn lại cũng nhanh chóng vung gậy chia ra ba điểm tấn công tới.
Thiên Trung bèn giậm khẽ đôi chân, thân người bay vọt lên. Nào ngờ thế trận cũng liền thay đổi phương vị theo chàng. Bây giờ họ chia ra làm hai hướng. Hai người phía trên, hai người phía dưới, đồng vung tay đánh tới.
Thế trận chẳng khác nào thiên la địa võng, phủ chụp trùng trùng. Cả bốn biết dụng hợp làm một, có lúc lại tách ra, thế trận biến hóa phi thường. Lối hợp công của họ chẳng để lộ một chút sơ hở nào cho đối phương lấy đó mà phản đòn.
Thiên Trung lúc đầu không có ý gây thương tích cho bốn vị tăng nhân, nhưng càng giao đấu chàng nhận thấy họ lại có ý hại mình cho đo ván. Cuối cùng chàng đành mạnh tay hơn.
Hai tay chàng vung lên phát huy oai lực, một luồng khí từ tay chàng bắn ra bay lướt đến. Thiên Trung nghĩ bụng chỉ cần đánh ngã một trong bốn người tức thì thế trận sẽ bị phá vỡ ngay. Cho nên chưởng pháp chàng mới đánh ra bèn nhắm vào vị tăng nhân cao tuổi.
Nhưng chưởng pháp thoát đi mới được nửa chừng, đã chuyển hướng bay ngược sang vị tăng nhân trẻ tuổi nhất trong bọn.
Bị cú bất ngờ, vị tăng nhân trẻ tuổi trở tay không kịp, nên vung gậy

đánh luôn.
Chưởng phong hất gậy của vị tăng nhân trẻ tuổi chếch sang một bên, làm hắn mất đà chới với muốn té.
Thấy thế trận sắp bị phá, vị tăng nhân cao tuổi bèn dịch chuyển đôi chân bay lướt tới cây gậy trúc được truyền lực vào, chẳng khác nào thanh sắt nguội nhằm đâm vào người Thiên Trung.
Thiên Trung chẳng chậm trễ, tràn người rồi thuận tay lướt tới bên vị tăng nhân trẻ tuổi, chụp vào cây gậy đánh ngược trở ra. Nghe đánh choang một tiếng.
Cả hai vị tăng nhân này vừa chạm gậy vào nhau đã nghe đôi tay tê rần. Họ biết nội lực ấy không phải là của họ, mà là của đối phương, nên họ đồng rùng mình trước nội lực thâm hậu của địch thủ.
Thấy vậy hai vị tăng nhân còn lại lập tức múa cây gậy trúc liên tục, phát ra những tiếng vù vù không ngớt.
Thiên Trung nhanh chân búng người bay luồn ra phía sau lưng hai vị tăng nhân này.
Hai tay chàng đẩy ra một luồng chưởng pháp.
Chàng chỉ dùng có hơn ba thành công lực, nhưng sức gió mạnh tưởng chừng dời non lấp biển, gió thổi vù vù.
Hai vị tăng nhân chưa kịp xoay người lại đã bị trúng chưởng đánh bốp một cái, lảo đảo ngã sấp luôn.
Đến lúc này hai vị tăng nhân một trẻ một lớn tuổi nhìn lại. Họ thấy hai vị đồng môn của họ cứ run lên cầm cập như trúng phải chứng phong hàn.
Còn phía bên Thiên Trung, toàn thân chàng có một vùng sương mỏng phủ lấy từ đầu tới chân của chàng, rồi sau đó mới từ từ tan hết.
Vị tăng nhân cao tuổi giật mình thầm nghĩ:
"Sao lại có loại võ công kỳ dị như thế? Nếu người này đúng là địch nhân của bổn chùa thì nguy hại vô cùng.".
Lúc này tiếng chuông chùa vang lên liên hồi, có lẽ mọi người ở Thiếu Lâm đã biết có người đột nhập lên chùa, nên từ phía trên núi có rất đông người đang kéo nhau chạy xuống.
Thấy để tình trạng kéo dài sẽ bất lợi cho cả hai bên. Thiên Trung bèn thốt:
- Tại hạ không có ý gây sự, mong các vị tăng huynh đừng làm khó dễ tại hạ nữa.
Vị tăng nhân cao tuổi, từ tốn:
- Mô Phật! Tiện tăng đã nói rồi, hôm nay bổn chùa chẳng tiếp đón một ai. Chỉ vì thí chủ không chịu nghe đấy thôi.

Thiên Trung nói tiếp:
- Tại hạ có chuyện muốn được gặp Tuệ Tăng đại sư.
Vị tăng nhân cao tuổi hỏi:
- Các hạ là ai, sao đòi yết kiến phương trượng Tuệ Tăng?
- Tại hạ là Trương Thiên Trung.
Vị tăng nhân cao tuổi chép miệng:
- Thiên Trung?
Lúc này nhóm người mới đến gần cả trăm đã đến, một vị tăng nhân để râu chòm hỏi vị tăng nhân cao tuổi:
- Trí Tỉnh! Đã xảy ra chuyện gì?
Vị tăng nhân cao tuổi có tên Trí Tỉnh bèn chắp tay:
- A di đà phật! Vị thí chủ này đòi vào gặp phương trượng.
Vị tăng nhân để râu nhìn qua chỗ Thiên Trung, nhíu mày:
- Mô Phật, thí chủ đây có chuyện gì lại muốn gặp phương trượng của bổn chùa?
Thiên Trung thi lễ:
- Tại hạ có chuyện quan trọng cần cầu kiến Tuệ Tăng đại sư, mong tăng huynh chấp thuận.
Trí Tỉnh bước đến nói nhỏ vào tai tăng nhân để râu, chỉ thấy lão ta cau mày rồi nhìn Thiên Trung một cái, nói gì đó và gã này bỏ chạy lên núi.
Thiên Trung lên tiếng:
- Tình hình cấp bách không thể đợi lâu, nếu các vị tăng huynh cứ ngăn trở sẽ lãnh một hậu quả khó lường.
Vị tăng nhân để râu thốt:
- Vì đã có lệnh nên lão tăng không thể để cho thí chủ tùy tiện lên núi được.
Thiên Trung gắt giọng:
- Nếu tăng huynh cứ ngăn cản mãi, tại hạ sẽ không giữ lễ được.
- Thí chủ cứ một mực làm khó dễ thì Trí Tâm này đành thất lễ vậy.
Thiên Trung chẳng nói chẳng rằng, hai tay vung lên đánh liền.
Phía bên này, Trí Tâm cũng đã phát động toàn thân, cử quyền phản công.
Thiên Trung liền lách người lướt xéo qua một bên. Trí Tâm đánh hụt nổi giận vung song quyền đánh ngược trở ra sau.
Nào ngờ quyền pháp của Thiếu Lâm thiên biến vạn hóa khôn lường, cho nên Trí Tâm sử dụng rất tinh xảo và biến chuyển.
Cả quyền của Trí Tâm đấm vút ngang mặt Thiên Trung, bất chợt khựng lại rồi bổ nhào trở xuống yết hầu đối phương. Tay áo lướt gió nghe vù vù, từng chiêu phóng ra ung dung, thong thả.

Thiên Trung chẳng dám xem thường, chàng di động thân pháp đảo bộ thần ảnh sử dụng Ảo ảnh ma pháp thoát đi.
Trí Tâm một lần nữa đánh hụt đối thủ, rồi chẳng thấy Thiên Trung đâu nữa, có vẻ giật mình nhìn dáo dát.
Chợt nghe bốp một tiếng, bả vai Trí Tâm đã trúng một đấm của Thiên Trung, rồi lão bị cánh tay của chàng bấu luôn vào bả vai, kéo lão về phía chàng.
Bàn tay của Thiên Trung chẳng khác gì cái móc sắt, bốp mạnh vào làm những khớp xương của Trí Tâm kêu lên lục cục, làm lão đau quá, cơ hồ ngất đi.
Trí Tâm cố chịu đau, xoay nửa người sang phải, tung ra một chưởng để cứu nguy tình thế.
Nào ngờ Thiên Trung đã đề phòng từ trước, chàng đưa luôn tay còn lại chụp vào bả vai còn lại của đối phương, làm Trí Tâm chẳng xoay trở đâu được.
Lần này Thiên Trung vận sức cho vào hai tay gia tăng cường lực. Nội lực của chàng lập tức đi thẳng vào xương cốt Trí Tâm làm các khớp xương vang lên mấy tiếng lách cách.
Một luồng khí lạnh đi qua làm lão rùng mình liên tục, chịu đựng hết nổi, hét lên một tiếng đau đớn.
Cũng may, Thiên Trung chỉ có ý làm đau Trí Tâm một chút. Nếu chàng mạnh tay một chút có lẽ lão đã gãy vụn đôi vai cũng nên.
Bất chợt có một bóng người từ trên núi phóng xuống, hét to lên một tiếng:
- Dừng tay!
Thiên Trung lập tức bỏ tay phóng luôn ra bên ngoài, rồi nhìn qua người mới đến.
Cả hai nhìn sững nhau, rồi Thiên Trung reo to:
- Hà bang chủ tiền bối!
Hà Thất Phong cũng nhảy cởn lên:
- Tiểu tử, ngươi chưa chết sao?

Hồi 14
Thủ Phạm Giấu Mặt

Nói đoạn Hà Thất Phong lại tự vả vào miệng mình rồi nói tiếp:
- Ai da! Ta lại nói bậy nữa rồi.

Trí Tâm ngơ ngác:
- Hà bang chủ, việc này ra sao vậy?
Hà Thất Phong lật đật nói:
- Người một nhà cả, đừng dài dòng nữa, cứ để hắn theo ta lên núi vào gặp phương trượng.
Trí Tỉnh lên tiếng:
- Nhưng sư phụ chưa có lệnh, làm sao các đệ tử dám để Thiên thí chủ lên núi!
Ngay khi đó tăng nhân lúc nãy được Trí Tâm sai trở lên núi, bây giờ đã trở xuống.
Hắn chạy tới bên Trí Tâm rồi nói:
- Đại sư huynh! Có lệnh của sư phụ. Hãy để Thiên Trung lên núi.
Trí Tâm nhìn qua Trí Tỉnh như để hội ý, nhưng dù sao đã có lệnh thì làm sao chống lại lệnh.
Bất đắc dĩ, Trí Tâm nhìn sang Thiên Trung:
- Xin mời thí chủ.
Hà Thất Phong cười khì, vừa cùng Thiên Trung bước đi, lão vừa nói:
- Lát nữa vào gặp sư phụ, tiểu bối sẽ thuật lại mọi chuyện cho tất cả cùng nghe. Còn bây giờ Hà tiền bối cho biết tại sao lại có mặt trên Thiếu Lâm?
Hà Thất Phong chép miệng:
- Chuyện dài dòng lắm, để lát nữa lão già này sẽ cho ngươi biết.
Chẳng mấy chốc họ đã lên tới núi vào chánh điện.
Ở đây phía bên trên có bức tượng Phật tổ cao to, ngoài ra xung quanh còn có rất nhiều các tượng Phật khác bày la liệt ở các bục gỗ quanh khu chánh điện.
Trí Tâm, Trí Tỉnh cùng bước vào. Họ cúi đầu chào Tuệ Tăng đại sư:
- Sư phụ! Đệ tử đã đến.
Tuệ Tăng đại sư đang lần tràng hạt, mặt hướng về phía tượng Phật tổ bèn quay lại.
Thiên Trung lật đật quỳ xuống:
- Đệ tử là Thiên Trung bái kiến sư phụ.
Hai gã Trí Tâm, Trí Tỉnh ngơ ngác nhìn nhau.
Tuệ Tăng đại sư khoác tay:
- Đồ nhi hãy đứng lên đi. Còn hai đứa con nghe đây, Thiên Trung từ nay là sư đệ của hai con.
Trí Tâm bèn hỏi:
- Sắc này là như thế nào vậy sư phụ?
Tuệ Tăng đại sư đáp:
- Để lúc nào rảnh rỗi, sư phụ sẽ thuật lại cho các con nghe.

Hai gã chỉ còn biết gật đầu vâng dạ.
Thiên Trung lên tiếng:
- Ở Thiếu Lâm đã xảy ra chuyện gì vậy thưa sư phụ?
Tuệ Tăng đại sư thốt:
- Cách nay mấy hôm, đột nhiên lão tăng nhân được một phong thư vô danh gởi đến.
Người gửi đòi Thiếu Lâm phải giao ra Nghịch chân kinh và thập bát La Hán phổ lục.
Thiên Trung hỏi dồn:
- Dĩ nhiên sư phụ đâu chịu đưa chứ gì?
Hà Thất Phong xen vào:
- Cái đó là chắc như vậy rồi. Vật gia truyền của bổn phái, tùy tiện cho người khác được hay sao?
Tuệ Tăng đại sư nói tiếp:
- Có lẽ vì lý do đó nên cách nay hai hôm, Tàng kinh các bị đốt cháy. Cũng may ta đã sớm đoán ra được điều này, nên sau khi nhận được thơ, ta liền cho chuyển dời tất cả sách quí đi chỗ khác.
Thiên Trung mừng rỡ:
- Như vậy Tàng kinh các cháy không ảnh hưởng gì rồi.
Tuệ Tăng đại sư nói:
- Chỉ có cháy các sách kinh Phật mà thôi.
Thiên Trung lại hỏi:
- Có tìm ra thủ phạm gây ra trận hỏa hoạn ấy không?
Tuệ Tăng đại sư chép miệng:
- Ngay đêm hôm đó có hai đệ tử của chùa tuần tra ngang Các thư bị giết chết. Hai cây đèn lồng đó đã gây ra vụ cháy.
Thiên Trung nhíu mày:
- Không lẽ hai vị huynh đệ ấy lại đi đốt Tàng kinh các rồi tự vẫn hay sao?
Hà Thất Phong nói:
- Chuyện này ngươi không cần suy nghĩ cho mất công, lẽ dĩ nhiên hai sư đồ đó chẳng bao giờ làm chuyện ấy.
Thiên Trung bèn cất giọng:
- Trước khi lên đây, đệ tử cũng có nghe sơ qua về mọi chuyện, vậy bây giờ sư phụ tính sao?
Tuệ Tăng đại sư đáp:
- Thật ra địch nhân trong tối, còn chúng ta ngoài sáng. Thử hỏi có muốn ra tay cũng khó, cho nên ta chỉ cho môn đồ tuần tra canh gác phòng bị mà thôi.
Thiên Trung nhăn mặt:

- Đó đâu phải là thượng sách. Hiện ta chưa rõ được nhân vật đó là người như thế nào, cứ để sư huynh đệ tuần tra như vậy chẳng khác nào đưa họ vào chỗ chết.
Trí Tỉnh lên tiếng:
- Vậy theo đệ, ta nên làm gì?
Thiên Trung lắc đầu:
- Đệ cũng không biết. Nhưng hôm nay đệ đã đến đây thì quyết không để cho địch nhân muốn làm gì thì làm.
Vốn đã đấu qua với Thiên Trung, nên Trí Tâm có vẻ phấn chấn, thốt:
- Có thêm đệ, sư huynh cảm thấy vững tâm hơn.
Thiên Trung chợt hỏi:
- Còn Hà tiền bối cớ sao lại ở đây?
Hà Thất Phong nói:
- Ngươi còn hỏi nữa sao? Lần trước ta thay ngươi đến Thiên Nhai để gặp Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, chẳng dè lão bế quan một năm sau mới xuất quan.
- Rồi Hà tiền bối đi đâu?
- Ta năm lần bảy lượt đi gặp nhưng sư phụ ngươi nhất định không tiếp. Cuối cùng ta trở lại Hán Vũ thì hay tin Quan Âm sơn trang bị tàn phá.
Thiên Trung giật mình:
- Sao lại xảy ra chuyện đó?
Hà Thất Phong nói to:
- Có gì lạ! Thì mọi chuyện đều do Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình mà ra.
- Tên nghịch đồ đáng chết đó, phải trừng trị hắn mới được.
Tuệ Tăng đại sư cau mày:
- Đồ nhi! Con vừa nói gì mà nghịch đồ?
Thiên Trung bèn thuật lại mọi chuyện từ lúc chàng bị đánh rơi xuống vực ra sao, rồi gặp được Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng như thế nào, chàng kể hết cho mọi người cùng nghe.
Hà Thất Phong chép miệng:
- Thảo nào Doãn Chí Bình biết cách hạ độc Ưng Vương thần đơn.
Thiên Trung nói:
- Bây giờ theo ý của tại hạ ta nên đề phòng đêm nay địch nhân lẽn vào đây.
Ai nấy gật đầu cho là phải. Thiên Trung lại hỏi:
- Vậy Quan Âm sơn trang có hề gì không?
Hà Thất Phong thốt:
- Chỉ vì nóng lòng cứu Tống Kim Bình nên Quan Hi Vương bị Doãn

Chí Bình đánh bại đến tử nạn.
- Thế hiện giờ Tống muội lưu lạc ở đâu?
Hà Thất Phong đáp:
- Tống cô nương đã trở lại Hán Vũ để chờ ngươi, nhưng sau khi nghe tin ngươi rơi xuống vực, Tống Kim Bình rất là đau buồn.
Thiên Trung thở dài:
- Thật tội nghiệp cho nàng quá. Có dịp tiểu bối sẽ đến Hán Vũ để gặp nàng.
Bỗng có một sải tăng tiến vào, nét mặt còn hốt hoảng:
- Bẩm phương trượng, Trí Không... bị giết chết rồi.
Hắn vừa nói vừa run cầm cập, chứng tỏ còn quá hãi hùng.
Mọi người trong chánh điện đều rúng động.
Tuệ Tăng đại sư cất giọng:
- Tại sao Trí Không chết, ai đã giết y?
Gã sải tăng đáp:
- Vừa rồi Trí Không còn nói với đồ đệ là y chột dạ, nên ra cầu tiêu. Nhưng mãi cho tới vừa rồi vẫn không thấy y vào nên đồ đệ sanh nghi, ra vườn sau thì thấy y nằm chết.
Trong người y chẳng có thương tích chi hết, nhưng toàn thân lạnh cứng. Có lẽ y bị cấp bệnh mà thác.
Tuệ Tăng đại sư thở phào một cái nói:
- Để ta ra coi.
Nói rồi lập tức đi liền, mọi người cũng vội theo sau.
Ra tới vườn rau sau chùa đã thấy bảy tám người đang xúm xít vào một chỗ. Mọi người thấy Tuệ Tăng đại sư tới đều tránh ra nhường lối đi.
Lúc này thi thể của Trí Không đã được lột hết quần áo ra rồi. Trong mình gã tuyệt không một vết máu.
Tuệ Tăng đại sư nhìn lướt qua rồi hỏi Hà Thất Phong đứng bên:
- Hà bang chủ thấy sao?
Hà Thất Phong lắc đầu:
- Tuyệt không một thương tích nào, nhưng chưa chắc bị cấp bệnh mà thác đâu.
Thiên Trung gật gù xen vào:
- Tiểu bối cũng đoán như vậy, bởi người mắc bệnh thác đi thì da thịt phải có biểu hiện ra ngoài. Còn đằng này chẳng thấy gì, có thể y bị giết bất đắc kỳ tử.
Trí Tỉnh nghiến răng:
- Nếu như vậy thì thật là quá đáng. Địch nhân chẳng coi Thiếu Lâm là gì cả.

Trí Tâm hùa theo:
- Đệ tử mà bắt được gã địch nhân đó, thề phân thây muôn mảnh mới hả dạ.
Tuệ Tăng đại sư thốt:
- Tạm thời đem xác Trí Không vào hậu viên, ngoài ra chớ đồn tin này rộng khắp làm môn đồ hoang mang. Trí Tâm, Trí Tỉnh, sư phụ giao công việc này cho hai con.
- Dạ!
Tuệ Tăng đại sư cùng Hà Thất Phong và Thiên Trung trở gót vào đại sảnh. Nét mặt mỗi người đều mang một sự lo lắng, nhưng không ai nói ra.
Suốt ngày hôm đó từ lúc Trí Không bị sát hại cho đến đầu canh một đêm ấy chẳng có chuyện gì đáng tiếc xảy ra nữa.
Mãi cho đến đầu canh hai, Thiên Trung đang ngồi tọa công trên giường, chợt chàng nghe có tiếng chân người bước nhẹ bên ngoài.
Thiên Trung bèn ngưng lại, rồi đưa tay búng nhẹ một cái làm ngọn bạch lạp trong phòng tắt phụt.
Chàng rón rén bước đến cửa sổ nghe ngóng, sau đó chàng đẩy một cánh cửa rồi phóng người ra ngoài.
Chàng đưa mắt nhìn tìm, thoắt thấy có hai bóng người đang đi về phía nhà bếp của chùa.
Thiên Trung cho là môn đồ của Thiếu Lâm canh tuần, đang đêm đói bụng nên mới mò vào nhà bếp.
Song chàng nhìn kỹ lại thấy dáng vẻ hai gã này khả nghi, vả lại họ vận đồng phục theo lối con nhà võ, đầu thì búi tóc cao, chứng tỏ không phải là người của Thiếu Lâm.
Thiên Trung liền dùng thuật phi hành đi trong đêm, lướt theo để xem rõ ra sao.
Hai bóng đen cứ ung dung đi thẳng vào nhà bếp, chẳng hề hay biết mình đang bị theo dõi. Bọn chúng bước tới cạnh một nồi cơm to, mở mắt nhìn vào.
Ánh đèn bên ngoài hắt vào cửa sổ nhà bếp, làm cho Thiên Trung nhìn rõ mặt hai gã họ, chàng giật mình thốt khẽ:
- Sao lại là hai gã này.
Thì ra Thiên Trung nhận rõ hai gã nọ chẳng xa lạ gì. Họ chính là Ngô Cương, Ngô Nhược mà chàng từng trò chuyện tại quán trà ngày hôm qua.
Thiên Trung nghĩ bụng:
"Sao họ lại có mặt ở đây? Không lẽ họ là..., không thể như thế được. Nếu họ là địch nhân của Thiếu Lâm, sao võ công tầm thường như

vậy. Đến cả việc bị mình theo dõi mà chẳng hề phát hiện ra?".
Chàng cho những gì mình nghĩ là đúng, và kiên nhẫn chờ xem hai anh em họ Ngô sẽ làm gì.
Trong khi đó gã Ngô Cương lấy trong người ra một gói giấy nhỏ, sau ấy trút hết vào một lu nước dùng để nấu ăn. Còn gã Ngô Nhược thì rắc một thứ bột màu đen quanh nồi cơm. Màu của bột hòa với màu đen của nồi nên khó phát hiện.
Thiên Trung thấy vậy bụng bảo dạ:
"Hóa ra mình nghĩ tốt cho họ thì họ lại là kẻ xấu. Hành vi này không thể tha thứ được, phải vạch mặt bọn họ ra.".
Nghĩ xong chàng phóng người bay vào cửa sổ, lướt vào bên trong.
Hai gã họ Ngô giật mình vì thoáng thấy vệt mờ lướt ngang mặt họ, làm bọn chúng hốt hoảng đứng nép vào nhau.
Thiên Trung vào đến nơi liền chỉ tay vào mặt hai anh em họ Ngô:
- Thật các ngươi không biết trên dưới gì hết, Thiếu Lâm thù oán chi với hai ngươi, sao lại giết hết người này đến người kia. Lại còn đòi yêu sách kia, nọ. Hôm nay tại hạ quyết chẳng bỏ qua.
Nhận ra mặt co Thiên Trung, hai anh em họ Ngô phần nào bớt sợ.
Gã Ngô Cương lên tiếng:
- Thiên thiếu hiệp chớ có hiểu lầm, tại hạ nào có ác ý với Thiếu Lâm đâu.
Thiên Trung hừ rõ to một tiếng:
- Hai ngươi còn chối nữa sao? Vậy vừa rồi tại hạ trông thấy tận mắt các ngươi bỏ độc vào nước và cơm, giờ còn chối nữa hay sao?
Ngô Nhược xua tay lia lịa:
- Thiên thiếu hiệp chớ có nghi oan mà tội cho hai anh em chúng tôi.
- Vậy hành động vừa rồi hai ngươi giải thích ra sao?
Ngô Cương bèn thốt:
- Chúng tôi bị bắt buộc mà thôi.
Thiên Trung nhíu mày:
- Không lẽ hai vị bị ai khác khống chế?
Ngô Nhược rầu rĩ nét mặt:
- Đúng là như vậy đó.
Thiên Trung chép miệng:
- Như vậy những cái chết của môn đồ Thiếu Lâm không do hai người gây ra?
Ngô Cương lắc đầu:
- Quả tình chúng tôi không có làm, mà chỉ mới ra tay đêm nay.
- Hai vị có thể nói rõ hơn được không?
Ngô Nhược kể:

- Sau khi hai anh em tại hạ cáo biệt huynh đài, ly khai khỏi Hoa Sơn, trên đường đi bị một người chặn lại gây sự. Sau đó chúng tôi bị người này khống chế bằng thuốc độc, rồi bảo chúng tôi đem loại bột này bỏ vào nước và cơm của Thiếu Lâm.
Thiên Trung hỏi:
- Người này còn sai các vị làm việc gì nữa không?
Ngô Cương lắc đầu:
- Không, người này bảo sau khi hoàn thành thì trở lại điểm cũ, sẽ cho thuốc giải.
- Thế người này là ai, và điểm hẹn đó ở nơi nào?
Ngô Nhược toan cất giọng trả lời thì ngay lúc đó bên ngoài cửa sổ có bóng người thấp thoáng, rồi cả hai anh em họ Ngô trợn trừng mắt, không kịp kêu lên một tiếng, đã ngã nhào xuống.
Đến lúc này Thiên Trung mới thấy rõ sau ót, nơi huyệt Á môn của họ đã bị hai chiếc lá của cây dương liễu đâm xuyên qua, chết tốt không kịp trối.
Giật mình, Thiên Trung thấy cách ra tay như vậy đoán ngay địch thủ là tay có hạng.
Chỉ bằng hai chiếc lá thật mỏng mà có thể sát hại được đối phương, điều này chứng tỏ nội công của người này thật cao thâm.
Chẳng chậm trễ, chàng tung người ra bên ngoài, rồi phóng vút lên mái chùa quan sát. Chàng nhận ra một bóng người vận y phục trắng đang chạy ở phía trước.
Chẳng bỏ lỡ cơ hội, Thiên Trung lập tức trổ thuật khinh công đuổi bám theo sau.
Một trước một sau, chạy đuổi một lúc đã ra khỏi chùa Thiếu Lâm, bất chợt bóng trắng phía trước dừng lại.
Thiên Trung cũng lập tức đình bộ. Chàng quan sát đối phương từ đầu tới chân, song không sao nhận biết là ai. Bởi người nọ trong đêm tối lại đội nón rộng vành, có mạng che phía trước.
Chàng thầm nhủ:
"Quái lạ, trời tối đen như thế này có nắng gì mà người này lại đội nón, lại có mạng che. Nếu vậy đôi mắt có lẽ rất sáng, chẳng bằng làm sao thấy đường.".
Thiên Trung bèn lên tiếng:
- Hành động vừa rồi của các hạ thật là chẳng quang minh chánh đại chút nào. Hạ độc thủ sau lưng kẻ khác, đó là hành vi của kẻ tiểu nhân.
Người nọ bật cười khanh khách:
- Bọn chúng chẳng hoàn thành được sứ mạng, còn nhiều chuyện

bép xép. Chết là đáng lắm, có gì lạ đâu?
- Giết người không gớm tay, hành động đó giải thích như thế nào?
Người nọ chẳng thèm đếm xỉa gì tới việc đó mà cất giọng nói:
- Thiên Trung, mạng của ngươi quả thật lớn. Bị Doãn Chí Bình đánh cho một chưởng rơi xuống vực sâu, ấy vậy mà không chết. Nhưng đừng tưởng thế là ta sợ.
Thiên Trung ngạc nhiên không ít:
- Các hạ là ai, sao lại biết danh tánh của tại hạ?
- Chưa phải lúc để ngươi biết ta là ai.
Vừa lúc đó từ phía chùa Thiếu Lâm có ánh lửa lập lòe, quang cảnh dường như náo nhiệt lắm. Rồi tiếng chuông rền vang báo hiệu chùa đang gặp tai biến.
Thiên Trung giật mình, giậm chân tự trách:
"Chết rồi, mình bị gã này dùng chiêu điệu hổ ly sơn, dụ ra khỏi chùa, để người của gã dễ dàng hành động.".
Chàng quắt mắt nhìn qua người đội nón, gắt giọng:
- Ngươi thật là đê tiện.
Đoạn xoay người toan bỏ chạy về phía chùa Thiếu Lâm. Nhưng người nọ đã phóng tới áng ngay trước mặt.
- Đi đâu mà gấp rút như vậy? Hãy ở lại hầu chuyện với ta một lúc nữa cũng được mà.
Lửa giận bốc lên, Thiên Trung hét to một tiếng:
- Loài cẩu tặc, ta phải chỉ dạy ngươi mới được.
Chàng phóng người bay vọt tới, chưa kịp ra tay thì đã thấy từ cánh tay của đối phương một vật gì đó bay lướt tới.
Thiên Trung giật mình lạng người sang một bên. Chàng vọt người rất mau lẹ phi thường. Ám khí lướt tới cũng không phải chậm, nhưng đối với thân pháp của chàng thì nó còn chậm hơn một bậc.
Thiên Trung đảo lộn thân ảnh, hai tay để trước ngực, định bụng sẽ vươn ra bắt lấy ám khí một cách nhẹ nhàng.
Nào ngờ người nọ đã có dụng ý từ trước. Nhác thấy Thiên Trung đưa tay toan bắt lấy ám khí của mình, y bèn phẩy tay một cái, làm ám khí đang bay còn cách tầm tay chàng độ vài tấc đột nhiên rớt xuống đất đánh cạch một tiếng.
Thiên Trung vươn tay ra chút nữa thì bắt được một cách dễ dàng, nào ngờ bị đối phương phản đòn như vậy làm chàng ngượng đến đỏ mặt.
Thì ra người nọ có ý chọc tức Thiên Trung cho chàng phát cáu lên, như vậy sẽ mất cảnh giác.
Cho nên vừa thấy chàng ngượng ngập, y bèn vung tay lên lần nữa,

liệng ra một tờ giấy đã được với tròn. Luồng lực đạo chuẩn xác phi thường mà cách ra đòn cũng vô cùng sắc xảo.
Bấy giờ Thiên Trung thấy cuộn giấy với tròn nhỏ xíu liệng tới đi rất gấp, so với ám khí lúc nãy còn mau lẹ hơn nhiều. Chàng hiểu ra ngay dụng ý của đối thủ liền.
Phàm những tay cao thủ nội gia cao thâm, có thể đả thương người bằng một cánh hoa hay một mảnh lá, cho nên tấm giấy cuộn tròn này mà liệng trúng thì chàng không khỏi bị thương.
Nhanh như ánh chớp, Thiên Trung giơ ngón tay bên phải lên búng một cái vào cuộn giấy, làm nó đang bay tới khựng lại ngay và khẽ vang lên một tiếng tách.
Cuộn giấy rách tan thành trăm mảnh vụn, bay như bươm bướm trước mặt chàng độ hai thước.
Người nọ thấy vậy không chịu được, bật tiếng reo:
- Tuyệt diệu! Ngươi sử dụng chiêu Bách điểu triều phụng hay lắm.
Những tay cao thủ hầu như ai cũng có thể luyện được Bách điểu triều phụng nhưng luyện tới được chỗ cao thâm thì quả thật chỉ đếm được trên đầu ngón tay.
Chỉ cần một chiêu cũng có thể đồng thời hạ sát hay đả thương đến mười người, thật là một chiêu lợi hại khiến cho đối phương khó lòng tránh khỏi.
Nhưng sở dĩ người nọ buột miệng khen Thiên Trung một tiếng là bởi chàng còn nhỏ tuổi mà công phu đã luyện đến cao thâm như vậy thì đáng nể phục lắm.
Nếu chàng tiếp tục rèn luyện để thuần thục hơn, búng ra một cái làm ra hàng trăm ngàn hạt giấy nhỏ hơn như bột, nhưng sắc bén như mũi dao chụp tới, thì e rằng những tay cao thủ đến đâu cũng có thể mất mạng ngay tức khắc.
Luận về công phu mà bàn luận, những người muốn luyện Bách điểu triều phụng muốn đạt được hiệu quả phải mất từ mười lăm đến hai mươi năm, họa ra mới đạt được như ý nguyện. Ngờ đâu một chàng trai còn trẻ tuổi lại biết tận dụng môn võ công này, thử hỏi sao không đáng thán phục.
Thiên Trung đánh trả lại được một đòn, liền cất giọng:
- Các hạ quá khen rồi.
Người nọ cười khẩy một tiếng:
- Tuy ngươi có thể sử dụng Bách điểu triều phụng song có làm gì được ta đâu.
Miệng thì nói nhưng tay của hắn đã gia tăng kình lực vào tay, bất thần phóng ra một chưởng.

Về phần Thiên Trung nghe đối phương trả lời có vẻ coi thường mình quá đáng, thì sự quật khởi trong lòng nổi dậy, bật thốt:
- Các hạ khi người quá đáng rồi đấy.
Dứt lời chàng bèn đưa tay đẩy ra một đạo kình quang bắt lấy chưởng pháp của địch thủ đang tới.
Hai luồng chưởng pháp bắn thẳng vào nhau tạo nên cơn lốc xoáy lên cực mạnh.
Cả hai đều có cảm giác khối nặng ngàn cân đang từ từ đè nặng lên đầu của họ.
Thiên Trung lật đật tăng cường thêm nội lực đưa vào chưởng pháp của mình.
Người nọ cũng hốt hoảng gia tăng kình lực vào chưởng pháp. Bất chợt người nọ nhìn thấy toàn thân nơi Thiên Trung bốc ra một làn khói mỏng như sương, bao bọc quanh thân thể chàng, hắn cảm thấy làm lạ nhíu mày lẩm bẩm:
- Sao lại có loại chưởng pháp lạ lùng đến thế? Mình chưa thấy bao giờ.
Trong lúc suy tư, phần nào khí lực nơi người này bị giảm sút, và nội khí của Thiên Trung được thế lấn áp lướt sâu vào chưởng phong đối thủ, đi thẳng tới luôn.
Người nọ đến chừng cảm nhận được việc này thì vận lực nhưng đã muộn màng.
Bùng!
Tiếng nổ như sấm sét ngang trời, làm mặt đất rung chuyển liên hồi.
Người nọ bị đẩy lùi ra sau tới mấy bước, còn Thiên Trung vẫn bình an như vại.
Đến lúc này, người nọ mới tỏ ra sửng sờ trước công lực phi phàm của đối phương.
Bất chợt hắn có cảm giác lòng bàn tay lạnh buốt như đang thò tay vào khối băng hà ngàn năm, vẫn chưa hết bàng hoàng.
Thiên Trung đẩy lùi được địch thủ, thì trong lòng phấn chấn không ít.
Chàng liền di động thân ảnh lướt đi, định bụng nhân lúc đối thủ còn chưa đủ sức phản kháng sẽ lột luôn chiếc nón trên đầu để nhận diện là ai?
Chàng lướt đi như một bóng mờ, làn sương mỏng bao quanh người chàng tan loãng theo cử động, làm nó bay lơ lửng như người đang viễn du trên tầng mây ngàn thăm thẳm.
Người nọ trông thấy Thiên Trung lướt tới, lập tức hai chân trụ vững, tay đánh ra một cái.
Một luồng khí nóng phả ra giống như người ta đang bước vào một lò

lửa lớn mới bước ra vậy.
Luồng nhiệt khí ấy công thẳng vào người Thiên Trung, làm chàng cảm thấy trước ngực nóng lên. Nhưng nhờ nội công của chàng vừa phát ra lúc nãy hàm chứa khí lạnh của hồ băng hàn nên phía ngoài tuy có nóng nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến bên trong cơ thể của chàng.
Luồng nhiệt khí chạm phớt phía ngoài cách Thiên Trung một trượng bị ngay hàn khí còn bao quanh của chàng bao lấy, tạo nên luồng lực đạo nhu hòa.
Làn sương mỏng từ từ tan biến đi khi gặp nhiệt khí, thân hình Thiên Trung hiện ra rõ ràng hơn.
Thiên Trung bèn phất tay một cái, đưa ra một lực khí nữa, đẩy trệch luồng nhiệt khí sang một bên.
Cả giận, người nọ lập tức hét lên một tiếng, hai tay vận nguyên khí đánh thẳng ra.
Thiên Trung cười nhạt, chàng cũng xoay người để né tránh và nhận ra đối phương muốn dùng lực để đấu với chàng, nên lần này chàng đột ngột đưa cao tay lên và thân người cất lên cao đẩy ngược trở xuống.
Một đạo kình lực hùng dũng ào ạt ập tới trên đỉnh đầu đối thủ. Chàng quyết định sử dụng Từ phong thiên cân lực vì trong công phu này chứa đựng nội kình cả cương lẫn nhu.
Người nọ biết thế đánh này của Thiên Trung tinh diệu phi thường, bên trong ngấm ngầm luồng chân lực mãnh liệt trút ra không ngớt nên vội vàng phát huy công năng thêm nữa.
Bên tám lạng, bên nửa cân, tương đồng hiệu ứng, thật là kỳ phùng địch thủ.
Hia luồng kình lực chạm vào nhau khiến cho cánh tay của cả hai bên đau buốt, tê chồn. Cả trước ngực họ cũng ngấm ngầm đau làm cả hai đồng lùi bước hai bước.
Người nọ gật gù thốt:
- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, đáng nể đáng nể.
Hắn nói luôn hai lần chữ "đáng nể", chứng tỏ là trong lòng hắn rất bái phục Thiên Trung.
Chàng nhìn qua đối phương, đáp trả:
- Các hạ cũng đáng mặt anh tài, công phu không kém cõi, nhưng sao lại có hành động mờ ám?
Lời khen chẳng khác nào chê bai, làm cho người nọ hơi ngượng. Nhưng hắn bật cười rồi nói:
- Khi cần đạt được điều gì thì bất chấp thủ đoạn. Có xá chi chuyện

cỏn con đó. nếu ngươi cứ nằn nặc xen vào chuyện của Thiếu Lâm, thì ta đây cũng không bỏ qua.
Thiên Trung cười khẩy:
- Thấy chuyện bất bình, người ngay còn phải ra tay can thiệp, huống hồ gì giữa tại hạ và Tuệ Tăng đại sư lại có mối quan hệ, thì hỏi sao không xen vào được.
Người nọ chép miệng:
- Nếu ngươi đã nói vậy, ta chẳng còn gì để nói thêm. Bây giờ hãy về lại Thiếu Lâm mà phụ với bọn họ chôn cất người chết là vừa.
Thiên Trung vội đưa tay ngăn lại:
- Nói vậy nghe sao phải. Lúc nãy các hạ ngăn không cho tại hạ đi, thì bây giờ đâu thể bỏ đi dễ dàng như vậy được.
Người nọ bật cười khinh bỉ:
- Không lẽ ngươi đủ sức giữ chân ta ở lại đây hay sao?
- Tại hạ không dám chắc nhưng các hạ muốn bỏ đi e chẳng được như ý đâu?
Người nọ tỏ ra thách thức:
- Vậy ngươi cứ thử xem.
Chữ "xem" còn vang động, thân người của hắn đã cất lên.
Thiên Trung nhanh chóng lắc người bay vọt theo.
Chẳng dè người nọ đã dự trữ từ trước. Hắn nhác thấy Thiên Trung bay vọt lên, bèn liệng ra một vật nhỏ.
Vật này xé gió bay ngược trở lại, tốc độ rất lớn, nghe vù một tiếng.
Thiên Trung chẳng dám xem thường, lật đật đảo ngược thân hình, uốn cong người lại, lộn tròn mấy vòng rơi trở lại phía sau.
Rồi chàng dùng tay gạt một cái, làm vật nhỏ bị đánh bạt rớt xuống đất vang lên tiếng cạch một cái.
Thiên Trung nhìn xuống nhận ra vật đó là cái nút áo bằng ngọc trai to bằng một hòn sỏi.
Chàng ngẩng đầu nhìn lên đã thấy người nọ phải đi đã khá xa.
Chàng chỉ biết lắc đầu vì biết có đuổi theo chưa chắc đã kịp. Vả lại nhìn thuật khinh công của người này khá giỏi nên chàng chỉ biết đứng nhìn, rồi cúi xuống nhặt cái nút áo bằng ngọc trai cho vào túi.
Sau đó chàng trổ thuật phi hành trở lại chùa Thiếu Lâm lập tức.
Chàng phi thân một mạch về chùa. Chưa tới nơi, xa xa đã trông thấy ngoài cổng lớn ánh lửa sáng rực và có đông người tụ tập.
Thiên Trung có vẻ xúc động tâm tình, bèn tiến vào chùa.
Chợt có mấy người nói:
- Thiên Trung về đến kia rồi!
- Nãy giờ đệ đi đâu làm mọi người trong chùa lo ngại.

Thiên Trung đáp vội:
- Đệ có chuyện mới ra ngoài, sư phụ và Hà tiền bối hiện đang ở đâu?
- Bên trong đại sảnh.
Thiên Trung bèn đi nhanh vào bên trong. Chàng nhìn thấy một ngọn cờ bỏ dưới đất.
Nhìn kỹ mới thấy đó chính là lá cờ tượng trưng cho chùa Thiếu Lâm, đã gãy cột và bị người ta quẳng xuống đó.
Thiên Trung nhìn kỹ thấy cột cờ không đứt tiện, hiển nhiên không phải nhát đao hay kiếm chặt, mà là do chưởng lực chấn động mạnh tạo ra.
Cột cờ này có đường kính rộng một xích (độ gần hai tấc), vậy mà kẻ đối đầu dùng chưởng lực đánh gãy, thì đủ biết võ công người này phải siêu phàm lắm.
Thiên Trung nhíu mày bụng bảo dạ:
"Người này muốn đánh gãy cột cờ tất phải ở trên cao đánh xuống. Người còn lơ lửng trên không, chẳng có điểm tựa để phát huy nội lực, mà đánh ra được chẳng này thì không phải chuyện dễ.".
Chàng bước vội vào đại sảnh. Vừa thấy chàng, Hà Thất Phong đã lên tiếng:
- Tiểu tử, ngươi đi đâu vậy? Lúc nãy ở đây xảy ra biến cố, ta đến phòng của ngươi chẳng thấy, đâm ra lo lắng quá chừng.
Thiên Trung cúi chào Tuệ Tăng đại sư, nói:
- Lúc nãy có việc nên đệ tử ra ngoài một chút.
Tuệ Tăng đại sư thốt:
- Đồ nhi làm chuyện gì cũng phải nên hết sức cẩn thận, lúc nãy không thấy ngươi ai cũng lo.
Thiên Trung bèn thuật lại mọi chuyện cho mọi người cùng nghe, từ lúc chàng phát hiện ra hai anh em họ Ngô như thế nào cho đến việc đuổi theo người đội nón rộng vành ra sao.
Nghe xong, Hà Thất Phong nhíu mày:
- Thật kỳ lạ quá, người này là ai?
Thiên Trung lên tiếng:
- Võ công của người đội nón rộng vành rất cao, nhưng so với kẻ đã đánh gãy cột cờ trước sân chùa thì còn thua đến mấy bậc.
Nói đoạn chàng nhìn Hà Thất Phong, hỏi:
- Lúc tiểu bối rời chùa, ở đây đã xảy ra biến cố như thế nào vậy?
Hà Thất Phong liền kể:
- Lúc ta đang ngủ chợt nghe có tiếng động lạ trên mái nhà, nên ta bèn phóng lên xem sao thì gặp Tuệ Tăng đại sư.
Tuệ Tăng đại sư tiếp lời:

- Lão tăng cũng đang ngã lưng thì nghe có tiếng chân bước sau hè, lập tức chạy ra coi, bỗng thấy có bóng người trên mái ngói. Nào ngờ lúc phóng lên lại là Hà bang chủ.
Hà Thất Phong kể tiếp:
- Kế đó chúng ta nghe môn đồ trong chùa la to:
"trong bếp có người chết" nên ta và đại sư bèn vào đó xem sao.
Tuệ Tăng đại sư chép miệng:
- Thoạt đầu lão tăng cứ ngỡ đó là môn đồ của Thiếu Lâm bị hại, đến chừng coi kỹ lại...
Hà Thất Phong nói:
- Lúc ấy ta sực nhớ đến ngươi bèn chạy một mạch tới phòng ngươi nhưng không thấy ngươi đâu. Kế đó đã nghe toàn chùa báo động có địch nhân xâm nhập.
Thiên Trung bèn hỏi:
- Thế sư phụ và Hà tiền bối có đối đầu với địch nhân không?
Hà Thất Phong lắc đầu:
- Có ai đâu chứ. Lúc đó bỗng dưng lửa cháy ngút trời, ai cũng lo chửa cháy, còn tâm tưởng đâu mà tìm địch nhân.
Thiên Trung vẫn còn thắc mắc:
- Thế còn cột cờ sao lại gãy?
Tuệ Tăng đại sư thốt:
- Lúc ấy lão tăng có đi ngang qua chỗ này, có thấy một bóng người. Song vì cứ nghĩ tới chuyện lo dập tắt lửa chẳng mấy chú ý. Đến chừng nghe một tiếng nổ lớn, xoay đầu nhìn lại đã thấy cột cờ gãy đôi.
Thiên Trung thở dài ra:
- Càng lúc càng bế tắc, không sao tìm ra được thủ phạm là ai.
Sực nhớ ra một việc, chàng liền lấy trong túi áo ra cái nút áo bằng ngọc trai:
- Người đội nón lúc nãy đã dùng vật này để ném tiểu bối. Có thể biết người qua vật được không?
Hà Thất Phong cầm lấy xem sơ qua rồi trao nó cho Tuệ Tăng đại sư coi.
Tuệ Tăng đại sư cũng chỉ biết trố mắt nhìn, sau đó nói:
- Hà bang chủ lịch lãm giang hồ từng ngao du đây đó, có biết gốc tích về nút áo này không?
Hà Thất Phong suy nghĩ một lúc, sau đó cất giọng:
- Người dùng nút áo này trên giang hồ không nhiều, song cũng không phải là ít.
Nhưng...

Thiên Trung nghe Hà Thất Phong bỏ lửng câu nói, bèn giục:
- Nhưng như thế nào vậy Hà tiền bối?
Hà Thất Phong lên tiếng:
- Ý của ta là loại nút áo bằng ngọc trai to như hòn sỏi này thì chỉ có hai người dùng đến.
Tuệ Tăng đại sư nhíu mày:
- Là ai vậy Hà bang chủ?
- Là Đường môn phu nhân và Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc.
Thiên Trung lắc đầu lia lịa:
- Không thể như vậy được.
Tuệ Tăng đại sư chép miệng:
- Quan Hi Vương thì vừa tử nạn, chỉ còn có Đường môn phu nhân. Nhưng đã từ lâu bà ta không ra giang hồ nữa thì làm gì có chuyện ấy.
Thiên Trung vội nói:
- Hà tiền bối cố nhớ lại xem ngoài hai người trên ra, còn có ai nữa không?
Hà Thất Phong lắc đầu, khẳng định:
- Ta không thể nào nhớ sai bao giờ, chẳng lẽ ngươi cũng không tin lão già này hay sao?
Thiên Trung xua tay:
- Tiểu bối nào có suy nghĩ như vậy.
Tuệ Tăng đại sư từ tốn:
- Chuyện chưa rõ ràng, hay là ta cứ từ từ điều tra đi.
Ai nấy đều gật đầu cho rằng đó là cách duy nhất để tiếp tục điều tra cho ra mọi chuyện.
Bây giờ trời bên ngoài đã hừng sáng, Thiên Trung bèn nói:
- Để sáng rõ chuyện này, tiểu bối muốn được trở lại Tứ Xuyên để gặp Đường môn phu nhân.
Hà Thất Phong cau mày:
- Ngươi lại muốn đến đó sao?
- Còn cách nào nữa đâu?
Tuệ Tăng đại sư thốt:
- Đồ nhi nói vậy cũng phải, nếu chẳng tới đó thì chúng ta cứ mãi nghi ngờ cho Đường môn phu nhân, như vậy đâu có đúng.
Hà Thất Phong nói:
- Lão già này chỉ e bà ta chẳng tiếp ngươi.
Thiên Trung đáp:
- Vẫn còn người khác tiếp tiểu bối kia mà.
- Ngươi muốn nói Cao Phi Trí và Đại nương Mộng Trâm?

Thiên Trung gật đầu:
- Đúng như vậy, vả lại dù sao tiểu bối cũng là đệ tử của Thần Kiếm và Đường môn phu nhân có một thời là sư mẫu của tiểu bối.
Tuệ Tăng đại sư chép miệng:
- Đồ nhi nên cẩn thận, vì chuyện của Thiếu Lâm mà để ngươi bận tâm, lão tăng ái ngại vô cùng.
- Sư phụ đừng nói như vậy. Đệ tử đã là người của Phật môn, đóng góp chút công lao thì có gì đáng kể.
Hà Thất Phong nói:
- Ngươi đi đường nên cẩn thận.
- Hà tiền bối chớ quá lo ngại, mong người giúp đỡ cho Thiếu Lâm.
Hà Thất Phong ưỡn ngực:
- Ngươi đừng lo, có ta địch nhân khó làm gì nổi Thiếu Lâm lắm.
Thiên Trung thốt:
- Mong là như vậy.
- Đồ nhi đi sớm về sớm, sư phụ sẽ đợi tin.
Thiên Trung vòng tay:
- Đệ tử cố gắng hoàn tất sứ mạng, sư phụ nên bảo trọng.
Sau đó chàng cúi chào mọi người rồi ly khai Thiếu Lâm mà đi.

Hồi 15
Động Đình Hồ, Cha Con Đoàn Tụ

Sau mấy ngày đường, ngày đi đêm nghỉ, Thiên Trung đã tới được Hồ Nam.
Ngoại vi trấn Hồ Nam có một hồ nước lớn mà dân chúng thường gọi là Động Đình hồ. Thiên Trung đến nơi, đưa mắt nhìn. Quả nhiên chàng cảm nhận được sự mênh mông của Động Đình hồ.
Chàng lẩm bẩm:
- Nhân gian nói không ngoa. Động Đình hồ quả thật rộng lớn. Đã mấy ngày mình chưa tắm rửa, hay sẵün dịp này xuống tắm cho thỏa thích.
Nói rồi nhìn quanh tìm một nơi vắng vẻ có cây cối um tùm bước tới, ung dung cởi bộ y phục rồi nhảy xuống nước tắm.
Làn nước trong xanh mát lạnh, làm cho tinh thần Thiên Trung tỉnh táo sảng khoái.
Đang khi vùng vẫy vui đùa trong dòng nước mát, chợt Thiên Trung

nghe văng vẳng có tiếng người cười đùa theo gió đưa lại. Chàng nghe thanh âm trong trẻo đoán ra ngay là của nữ giới thì có vẻ giật mình.
Chàng thầm nghĩ:
"Ấy chết, nếu quả có nữ giới đang đến đây thì nguy mất. Mình mau mau rời khỏi đây lập tức.".
Nghĩ đoạn toan bơi vào bờ thì ngay lúc đó có một đám nữ nhân từ xa đi tới. Họ hoàn toàn chưa nhận ra sự có mặt của Thiên Trung.
Bởi lẽ chàng đã nép sát vào một cành cây dày lá từ trên bờ vươn dài ra.
Các nữ nhân lơ đãng, trút bỏ hết xiêm y, rồi bước xuống nước.
Thiên Trung rúng động toàn thân, vì từ bé cho đến giờ, chàng đâu hề nhìn thấy những cảnh như vậy. Các nữ nhân với thân hình ngọc ngà, làn da trắng muốt đều lộ ra trước mặt chàng, làm chàng ngượng đến đỏ mặt.
Một cảm giác khó tả cứ chạy rần trong người Thiên Trung, bất chợt chàng nhắm mắt lại, cố xua đuổi những ý nghĩ tà tâm ra khỏi đầu óc của mình.
Chờ các nữ nhân bơi ra xa một chút, Thiên Trung mới vào bờ leo lên, gấp rút đi đến chỗ để quần áo của mình.
Trong lúc hấp tấp mặc lại y phục, chàng đã gây nên tiếng động làm cho đám nữ nhân xoay đầu nhìn lại và họ la to:
- Ấy chết! Có người đã rình xem chị em mình tắm.
- Thật là mặt dạn mày dầy.
Một nữ nhân đưa tay hất một cái, lập tức đống xiêm y trên bờ bay ào xuống chỗ đám nữ nhân, họ nhanh chóng mặc vào rồi lập tức lên bờ.
Cả đám nữ nhân bao vây lấy Thiên Trung vào giữa.
Một nữ nhân nhỏ con nói:
- Nam nhi chi chí sao lại có hành động bỉ ổi như vậy?
Thiên Trung xua tay lia lịa:
- Không mắc mớ gì tới tại hạ cả, chỉ tại các vị cô nương mà thôi.
Một nữ nhân cao người, nói:
- Ngươi còn dám đổ thừa là bọn ta nữa sao?
Thiên Trung thốt:
- Tại hạ đang tắm, tự dưng các vị tới. Chẳng nhìn trước nhìn sau, còn đổ lỗi cho tại hạ?
Nữ nhân để tóc dài, quát:
- Ngươi có biết đây là nơi bọn ta thường tới để tắm, dám ngang nhiên xâm phạm mà còn lắm mồm.
- Thật ra tại hạ đâu có biết đây là chỗ của các vị.

Nữ nhân để tóc ngắn nói:
- Bây giờ biết hay không gì ngươi cũng đã làm ô uế tấm thân của mấy chị em ta rồi.
phải bắt ngươi trả món nợ này.
Thiên Trung hốt hoảng:
- Tại hạ có làm gì đâu, sao các vị cô nương lại đòi gây khó dễ tại hạ?
Nữ nhân nhỏ con thốt:
- Ngươi còn nói không làm gì à? Ngươi đã nhìn thấy... thân thể bọn ta rồi còn gì. Từ nay tấm thân bọn ta coi như đã bị ngươi làm ô nhục đó.
Thiên Trung cau mày:
- Có cần phải nghiêm trọng như vậy không? Thật ra tại hạ đâu có nhìn thấy gì.
Nữ nhân cao người quát to:
- Ngươi còn chối nữa à?
- Tại hạ đã hết lời mà các vị vẫn cứ làm khó dễ, vậy phải làm sao các vị mới chịu.
Nữ nhân để tóc dài nói:
- Trước hết phải cắt lưỡi của ngươi để ngươi không còn bép xép chuyện này ra ngoài.
Nữ nhân tóc ngắn tiếp lời:
- Sau đó sẽ móc đi đôi mắt của ngươi để ngươi không còn đi nhìn trộm nữa.
Thiên Trung nhướng cao đôi chân mày:
- Không ngờ các vị cô nương đẹp người mà tâm địa lại độc ác như vậy?
Nữ nhân nhỏ con gắt giọng:
- Ngươi còn dám mắng chửi chị em ta ư? Phải đánh ngươi một trận mới được.
Nói đoạn y liền vung tay thủ thế. Ba nữ nhân còn lại bèn làm theo.
Vị nữ nhân lúc nãy phất tay cho y phục bay xuống nước im lặng từ đầu giờ mới chịu lên tiếng:
- Khoan đã!
Bốn nữ nhân kia thu tay về và nhìn qua nữ nhân nọ, cùng thốt:
- Tiểu thơ!
Nữ nhân được gọi là tiểu thơ nhìn qua Thiên Trung một cái, sau đó lãng tránh đi chỗ khác. Hai má của nàng ửng đỏ, có lẽ vẫn còn thẹn thùng vì chuyện vừa xảy ra.
Riêng Thiên Trung cũng liếc nhìn vị nữ nhân này một cái, sau đó nhủ thầm:

"Vị cô nương này đẹp như thiên tiên, ăn nói lại nhu mì, có phần biết chuyện đây.".
Thiên Trung bèn cất giọng:
- Cô nương, tại hạ quả thật không biết nơi đây là chỗ các vị thường lui tới, cho nên mới để xảy ra việc đáng tiếc.
Vị nữ nhân lên tiếng:
- Túc hạ từ phương xa tới đây?
- Chính là như vậy.
Vị nữ nhân hỏi tiếp:
- Không biết tôn danh của túc hạ là gì?
Thiên Trung đáp:
- Tại hạ họ Trương tên là Thiên Trung.
Mấy vị nữ nhân kia bật thốt:
- A! Thì ra là hắn.
Thiên Trung ngơ ngác chẳng hiểu các nữ nhân nói vậy là có ý gì.
Chàng bèn nhìn nữ nhân kia, hỏi:
- Cô nương, tại sao khi nghe tên của tại hạ các vị cô nương kia có vẻ kỳ lạ vậy?
Vị nữ nhân cười mỉm, nàng nói:
- Tại vì gia gia thường nhắc tới túc hạ.
Thiên Trung nhíu mày ngơ ngác hỏi:
- Gia gia của cô nương là ai? Sao lại biết tại hạ?
Vị nữ nhân để tóc dài nói:
- Chẳng những biết ngươi mà còn rất giận ngươi nữa là đằng khác.
Vị nữ nhân nhỏ con thốt:
- Người còn căn dặn nếu gặp được ngươi ở bất cứ đâu, cũng phải bắt về lập tức.
Thiên Trung nghe mấy nữ nhân nói, chàng cứ ngỡ mình lạc bước tới chốn hư vô vậy, chẳng hiểu gì là gì.
Chàng bèn hỏi vị nữ nhân kia:
- Cô nương có thể nói rõ hơn cho tại hạ biết được không?
Vị nữ nhân nọ đáp:
- Những gì cần nói thì các liễu hoàn của tiểu nữ đã nói ra hết rồi. Nếu túc hạ muốn rõ thì cứ theo tiểu nữ đi gặp gia gia tất sẽ rõ mọi chuyện hơn.
Thiên Trung cau mày suy nghĩ:
"Cứ trông thì vị cô nương này không có ác ý với mình gì hết. Hay là cứ theo họ một phen xem sao. Nhưng gia gia của vị cô nương này là ai, sao biết rõ về mình đến như vậy? thật ra họ là bạn hay thù?".
Thấy Thiên Trung cứ mãi nghĩ ngợi, vị nữ nhân bèn lên tiếng:

- Túc hạ có thể không theo tiểu nữ cũng được.
Nữ nhân cao người thốt:
- Nhưng nếu vậy bọn ta sẽ phải lấy mạng ngươi để trừng trị cho chuyện vừa rồi.
Nghe nữ nhân này nói vậy, tánh ương ngạnh của chàng nổi lên:
- Thú thật tại hạ dự định sẽ cùng các vị cô nương đến gặp gia gia của các vị. Nhưng nếu bây giờ đi thì có khác gì tham sống sợ chết đâu chứ?
Nữ nhân tóc ngắn gằn giọng:
- Nói như vậy là ngươi không chịu đi phải không?
Thiên Trung cười lạnh lùng:
- Lời nói ra rồi không thể lấy lại được, tại hạ xin cáo biệt.
Bốn nữ nhân khởi động thân hình bao lấy Thiên Trung vào giữa, nữ nhân nhỏ con thốt:
- Hôm nay sẽ là ngày giỗ năm sau của ngươi.
Vị nữ nhân tiểu thơ đứng bên ngoài nói to:
- Các em đừng nên ép người quá. Chuyện vừa rồi không thể trách huynh ấy được.
Tại người ta không biết.
Vị nữ nhân tóc dài đáp:
- Nói như tiểu thơ chẳng lẽ hắn nhìn được thân thể chị em mình, thì còn gì là chúng ta nữa chứ!
Nghe nhắc đến việc không đáng nhắc, vị nữ nhân tiểu thơ thẹn đỏ mặt không nói gì nữa.
Thiên Trung cất giọng:
- Các vị cô nương đã quyết lòng làm khó dễ tại hạ, có lẽ chẳng còn gì để nói. Xin cứ ra tay.
Nữ nhân cao người hứ một tiếng:
- Ngạo mạn, phách lối! Để xem ngươi cao ngạo được bao lâu.
Bốn bóng người phát động chia ra bốn hướng nhảy tới, cùng một lúc vung tay.
Thiên Trung lắc người một cái, thoắt đã biến mất. Chàng sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt đi, chẳng để lại tăm hơi gì.
Nữ nhân cao người giật mình, cùng ba nữ nhân còn lại thu tay về và cất giọng thì thầm:
- Người hay là ma vậy? Công phu thật lạnh lùng.
Bất chợt nghe tiếng nói của Thiên Trung từ phía bên trên vọng xuống:
- Cứ coi như tại hạ không đánh trả để đáp lại sự việc không hay lúc nãy.

Bốn vị nữ nhân ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thiên Trung ngồi vắt vẻnh trên cành cây ở phía gần chỗ họ.
Vị nữ nhân nhỏ con nghiến răng trèo trẹo, đưa tay phóng ra lưỡi dao nhỏ, lập tức thanh đoản kiếm bay vút tới.
Thiên Trung buông người cho rơi trở xuống, nào ngờ nữ nhân cao người đã bay vọt tới, cây nhuyễn tiên từ trong tay áo vút ra quất ngang đầu gối của chàng.
Tưởng đâu phen này đối phương khó bề thoát chết, và đôi chân sẽ dập nát dưới thế đánh của mình, nữ nhân cao người tỏ ra phấn chấn lắm.
Nhưng "lực bất tòng tâm", cây nhuyễn tiên đi ra chưa hết đường, đã thấy thân người của Thiên Trung chợt khựng lại và hai đầu mũi giày lại đạp lên đầu của cây nhuyễn tiên. Chàng mượn đà bật người cuộn tròn bay lộn ra phía trước.
Nhìn công phu của Thiên Trung, nữ nhân cao người biết võ công của đối phương hơn mình tới mấy bậc, khó lòng mà thủ thắng được.
Vị nữ nhân tóc dài thấy Thiên Trung tránh luôn một lúc được hai thế đánh của đồng bọn, biết một mình khó làm gì được chàng nên nhìn qua nữ nhân tóc ngắn nháy mắt một cái.
Vị nữ nhân tóc ngắn hiểu ý, cả hai đồng phát động thế công.
Người vung tay đánh ra một chưởng từ trên ụp xuống, người lại loang thanh trường kiếm chém luôn mấy thế từ phía dưới lên, tạo nên thế mới liên hợp hoàn chỉnh.
Thiên Trung vẫn không phản đòn. Chàng lập tức vận lực cho Ngọc trảm thần công và Nghịch chân kinh bao bọc toàn thân. Liền khi đó, một làn khói mỏng tỏa ra thân thể chàng trông mờ nhạt.
Nữ nhân tóc dài thấy vậy hốt hoảng rút nhanh thanh kiếm lại, chỉ có nữ nhân tóc ngắn thu chưởng về không kịp, chợt rú lên một tiếng, lảo đảo thối lui về sau, nét mặt tái nhợt như người vừa bị rắn cắn.
Thì ra luồng chưởng đó đã bị trúng vào Nghịch chân kinh của Thiên Trung mà dội ngược trở lại.
Đến bây giờ bốn nữ nhân mới biết rõ ra rằng, cho dù họ có hợp sức lại cũng chưa chắc đã đánh bại nổi Thiên Trung. Võ công của chàng đem so với họ còn cao hơn đến mấy bậc.
Thiên Trung nhìn nữ nhân tóc ngắn:
- Cô nương không sao chứ?
Thiên Trung lo lắng thật sự hỏi, song vị cô nương tóc ngắn cứ cho là chàng có ý ngạo bán mình, cho nên sự căm tức bừng lên.
- Cho dù ta có sao cũng lấy cho được mạng của ngươi.
Thiên Trung ngạc nhiên:

- Tại hạ hỏi thăm cô nương thật lòng, sao lại nặng lời với tại hạ như vậy?
Nữ nhân cao người gắt gỏng:
- Ngụy quân tử, là đấng tu mi dám làm dám chịu, chớ chối quanh chối quẩn như thế.
Thấy nói cách nào vẫn bị các nữ nhân cho rằng mình là kẻ có tâm địa xấu xa, chàng gắt giọng:
- Tại hạ không bao giờ có ý xấu đó, nhưng nếu các cô nương vẫn một mực như vậy, tại hạ chẳng cần thanh minh làm chi nữa.
Nữ nhân tiểu thơ cất giọng:
- Túc hạ cũng nên nghĩ lại, cho dù hành động vừa rồi là vô tình đi nữa, nhưng đối với thân nữ nhi chúng tôi coi như là một nỗi nhục. Đến một câu xin lỗi túc hạ cũng không có, thì sao còn trách các a-hoàn không ra tay chứ?
Trước lời lẽ chân thật của nữ chủ nhân, Thiên Trung tỏ ra ân hận và cho là mình quá hồ đồ, nên đứng thụng ra một chỗ.
Nữ chủ nhân thấy vậy, bèn nói với bốn nữ nhân kia:
- Thôi, chúng ta đi. Cứ coi như hôm nay bọn ta gặp xui vậy.
Nói đoạn xoay người bỏ đi trước. Đám nữ nhân nọ lườm chàng một cái rồi bước theo chủ nhân của mình.
Thiên Trung cao giọng:
- Khoan đã!
Nữ chủ nhân xoay đầu lại hỏi:
- Túc hạ còn gì để nói chăng?
- Tại hạ đã nghĩ lại rồi, sẽ theo cô nương đi gặp gia gia của cô nương.
Vị nữ nhân này lộ vẻ vui mừng:
- Vậy mời túc hạ theo chúng tôi.
Nàng chờ Thiên Trung bước đến cạnh bên, rồi cả hai cùng bước song đôi. Bốn nữ nhân nọ đi theo phía sau.
Một lúc sau họ đến một cánh rừng thưa, bên ngoài cửa rừng có vài người đứng canh.
Thấy nữ nhân đi tới, họ vội cúi đầu:
- Tiểu thơ!
Họ nhìn sang Thiên Trung dò xét. Vị nữ nhân thốt:
- Hắn là Thiên Trung, sao không thông báo vào bên trong cho biết hắn đã đến.
Mấy tên thuộc hạ dạ ran, gật đầu. Rồi một tên chạy thẳng vào khu rừng mất dạng.
Nữ nhân nhìn qua Thiên Trung:

- Túc hạ, xin mời đi tiếp.
Đoạn nàng đi trước hướng dẫn, Thiên Trung theo sau, kế đến là bốn nữ nhân xếp hàng một cùng bước theo phía sau Thiên Trung.
Bất chợt Thiên Trung nghe tiếng tù và cất lên xa xa.
Chàng mường tượng dường như đã từng nghe qua tiếng tù và này ở đâu rồi, nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra rõ ràng.
Tiếng tù và được thổi lên theo một cường điệu nhặt khoan, và có lẽ cái này nối tiếp cái nọ chuyền tín hiệu đi sâu vào bên trong. Đây cũng là một cách thông báo lẫn nhau khi có chuyện.
Thật vậy, suốt đoạn đường đi hầu như Thiên Trung chẳng gặp trở ngại gì. Chàng vừa đi vừa mượng tượng địa thế ở đây. Theo nhận xét, nó rất rộng lớn. Bởi chàng đi từ nãy giờ mà thấy cánh rừng thưa như cứ trải dài ra mãi không dứt.
Đi thêm một đoạn đường nữa, vị nữ nhân đưa Thiên Trung tới một cửa hang động.
Tại đây bốn nữ nhân kia ở lại mà không theo tiếp. Chỉ có mình nữ nhân tiểu thơ là còn tiếp tục theo chàng.
Họ đi vào lòng hang, không một ánh sáng nào cả. Họ phải đi thầm trong bóng tối dày đặc. Cũng may nội lực của Thiên Trung bây giờ rất cao, nên vẫn có thể thấy rõ được mọi vật.
Chàng đề cao cảnh giác, sợ cạm bẫy nên hai tay luôn thủ sẵün công lực phòng bị.
Qua hang động này, cả hai tới một lối đi rộng rãi, nữ nhân bèn hướng dẫn Thiên Trung vào một tòa nhà kiến trúc cực kỳ rộng lớn.
Dừng lại ở cửa, vị nữ nhân nói với hai gã thuộc hạ đang đứng ở đó:
- Hãy báo là ta đã đến.
- Dạ!
Một gã xoay người lại nói vọng vào bên trong:
- Bẩm báo chủ nhân, tiểu thơ đã đến.
Một thanh âm từ bên trong vọng ra, sắc bén và rất gọn:
- Được!
Tiếp theo đó một bóng người từ bên trong bay vèo ra.
Thiên Trung chưa kịp nhận định người này là ai thì đã bị người này đưa tay đánh liền.
Chàng vừa tức giận vừa ngạc nhiên.
Tức giận là vì tự dưng đối phương ra tay đánh mình mà chẳng rõ nguyên do tại sao?
Ngạc nhiên là bởi sự quái dị mà chàng lần đầu tiên thấy ở người này, đánh người một cách vô cớ.
Thiên Trung nghĩ trong đầu:

"Chẳng lẽ lối tiếp khách của họ là như vậy sao?".
Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiên Trung cũng lắc người dùng Ảo ảnh ma pháp để tránh đi. Nhưng người này hình như biết rằng chàng sẽ dụng lối khinh công đó để né tránh, cho nên đưa tay trái lên "véo" một tiếng.
Một tia sáng bạc vọt ta nhanh như tên bắn.
Thiên Trung giật mình kinh hãi khi thấy tia sáng bạc nhằm bắn ngay tới trước ngực mình, lập tức chàng vận chân khí dùng tay phải hất một cái, làm chậu hoa trước thềm bị hất tung lên, và hướng về phía ánh sáng bạc mà lướt tới.
Bốp.
Chậu hoa bị tia sáng bạc va trúng bể nát, làm mảnh vỡ và đất đá rơi đổ xuống đất.
Tia sáng bạc cũng theo đó mà rớt xuống theo.
Bấy giờ Thiên Trung mới nhìn rõ đó là cây trâm cài tóc của nữ giới.
Chàng nhìn qua người này thì càng giật mình hơn, bật thốt:
- Huyết thủ nương nương!
Huyết thủ nương nương tức là Huyết Thủ Bà Bà, bèn chống nạnh hất hàm:
- Là ta đó thì sao?
Nữ nhân bấy giờ mới chạy tới bên cạnh Huyết Thủ Bà Bà, nói:
- Gia gia! Sao người lại mạnh tay như vậy?
Huyết Thủ Bà Bà cao giọng:
- Hắn là một tên ngụy quân tử, chẳng biết giữ lời hứa là gì. Gia gia ra tay như vậy là còn nhẹ cho y đó.
nghe Huyết Thủ Bà Bà nhắc đến việc lời hứa, chàng hiểu ngay đến chuyện lúc trước chàng có hứa, sau khi đi U Hồn Cốc về, sẽ đến Hồi Chi Cốc bái kiến để lo vụ lưới bạch cước mã.
Thiên Trung vòng tay:
- Nương nương đừng trách vãn bối, đâu phải tại vãn bối muốn thất hứa với nương nương.
Cho dù hôm nay ngươi có nói gì đi chăng nữa, ta cũng dạy ngươi một bài học để nhớ rằng "Xuất ngôn như phá thạch".
Lời nói vừa dứt, thân người Huyết Thủ Bà Bà đã lướt đi lẹ như tia chớp. Bà ta muốn bất ngờ tấn công Thiên Trung, nên vội giơ thẳng song chưởng lên vận kình lực.
Thiên Trung cũng nhanh chóng xoay người tránh đi. Đột ngột giữa lúc ấy, chàng nghe hai bên nách tê chồn, thì ra đã bị Huyết Thủ Bà Bà điểm huyệt. Chàng tỏ ra hốt hoảng, cả kinh. Chàng thật không ngờ đối phương lại lợi hại đến như vậy.

Còn ở cách xa chàng đến cả trượng ấy thế mà đối phương đã dùng Cách không điểm huyệt ra tay hạ chàng.
Thiên Trung một mặt vận chân lực đưa Nghịch chân kinh đi toàn thân, một mặt gia tăng nguyên khí đưa vào đan điền, vươn tay trái điểm ra một cái.
Quả nhiên thật lợi hại, cách điểm huyệt của Huyết Thủ Bà Bà đã bị dội ra ngoài không sao thâm nhập được vào cơ thể của Thiên Trung.
Và bà ta chợt thấy một làn khói mỏng bao quanh lấy thân người của đối thủ thì cau mày làm lạ, vội rút tay về nhảy trở ra sau.
Bên này, Thiên Trung cũng trở bộ phóng ra khỏi vòng chiến đứng yên.
Huyết Thủ Bà Bà bèn hỏi:
- Tiểu tử, ngươi vừa dùng chiêu pháp gì mà kỳ lạ vậy?
- Có gì đâu, bình thường thôi mà.
Huyết Thủ Bà Bà hứ một tiếng:
- Còn nói là bình thường? Lớp khí lạnh tỏa ra quanh người của ngươi giải thích ra sao?
Nghe nhắc đến sự lợi hại của hồ băng hàn, bất chợt Thiên Trung quỳ xuống:
- Đồ nhi cúi đầu khấu kiến sư bá mẫu.
Huyết Thủ Bà Bà ngơ ngác nhíu mày:
- Ngươi làm cái trò gì vậy? Các Các! Hắn làm sao vậy?
Nữ nhân có tên Các Các bèn nói:
- Túc hạ sao lại gọi gia gia của tiểu nữ là sư bá mẫu? Vả chăng có chuyện gì thì phải?
Thiên Trung bèn lấy ra miếng ngọc bội, đưa lên cao:
- Sư bá mẫu không nhận ra vật này hay sao?
Huyết Thủ Bà Bà lùi lại mấy bước, giọng bà run run:
- Sao ngươi lại có vật ấy? Có phải ông ta đã đưa nó cho ngươi?
Thiên Trung gật đầu:
- Đúng là của sư bá giao cho đồ nhi và nhờ trao lại cho sư bá mẫu.
Huyết Thủ Bà Bà bước tới nhận lấy, tay bà run lên bần bật:
- Lạ.. Vộ.. Vọng hiện ở đâu?
Thiên Trung òa khóc:
- Sư bá đã cởi hạc qui tiên rồi.
Huyết Thủ Bà Bà cơ hồ chực ngã, Các Các vội đỡ lấy bà, lo âu:
- Gia sư chớ xúc động nhiều như vậy.
Huyết Thủ Bà Bà bỏ đi vào nhà, Thiên Trung cùng Các Các theo sau.
Một lúc sau Huyết Thủ Bà Bà mới nói:
- Đầu đuôi câu chuyện như thế nào, ngươi mau phân tỏ cho rõ ràng.

Thiên Trung bèn kể lại chuyện gặp gỡ La Vô Vọng ra sao. Cuối cùng chàng kết luận:
- Sư bá nói lúc nào cũng nhớ thương tới sư bá mẫu hết.
Tưởng đâu Huyết Thủ Bà Bà sẽ khóc òa lên sau khi nghe xong câu chuyện, nào ngờ gương mặt bà lạnh lùng, nói lớn:
- Lão già mắc dịch đó chết là đáng đời lắm, ai biểu ngày xưa không nghe theo lời của Kiếm Thần nhận tên nghịch đồ Doãn Chí Bình làm chi.
Thiên Trung ngớ ngẩn người ra không hiểu nổi tánh ý kỳ lạ của đối phương thì đã nghe bà òa khóc thảm thiết:
- Miếng ngọc bội này theo ông ta bao năm nay. Trước kia lão ta có nói người còn vật còn, người thác vật vong. Sao hôm nay nó còn chứ?
Nói đoạn ném miếng ngọc bội lên cao, rồi tung chưởng đánh tan ra trăm mãnh. Nó rớt xuống tạo nên nhiều tiếng lạch cạch.
Sau đó Huyết Thủ Bà Bà trở lại trang thái bình thường, như chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra.
Thiên Trung thầm nghĩ có lẽ sự chai lỳ bao năm nay đã làm cho tánh tình của bà biến thành sỏi đá.
Huyết Thủ Bà Bà từ từ nói:
- Thiên Trung, đúng ra ta chẳng tha ngươi về cái tội thất hứa, nhưng ngươi đã nói ra chuyện của La Vô Vọng nên ta xem như bỏ qua tất cả.
- Đa tạ sư bá mẫu!
Huyết Thủ Bà Bà nói tiếp:
- Bây giờ ta sẽ giao cho ngươi một vật này.
Bà vỗ hai tay vào nhau, lập tức Cước Vi Bộ Tam Môn Khách từ phía bên trong bước ra, trên tay cầm lấy một thanh kiếm.
Nhìn thấy Thiên Trung, Cước Vi Bộ Tam Môn Khách gật đầu cười:
- Trương thiếu hiệp, lâu rồi không gặp.
Thiên Trung cúi đầu chào lại, và nghe Huyết Thủ Bà Bà nói:
- Hãy giao thanh kiếm đó cho hắn.
Tam Môn Khách bèn bước tới đưa qua cho Thiên Trung thanh kiếm.
Chàng chưa dám nhận mà đưa mắt nhìn Huyết Thủ Bà Bà, hỏi:
- Tại sao Đồ Nhi phải nhận nó?
- Ngươi cứ cầm lấy đi, rồi ta sẽ nói rõ ràng cho biết.
Thiên Trung không dám cãi, vội cầm lấy thanh kiếm. Chàng rút nhẹ ra một đoạn thì thấy lưỡi kiếm có một màu đen tuyền, rất giống cây kiếm sét hư hại.
Huyết Thủ Bà Bà thốt:

- Ngươi có biết đang cầm vật gì trên tay không?
Thiên Trung lắc đầu đáp:
- Đồ nhi không biết, nhưng đoán có lẽ là một thanh kiếm quí?
Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:
- Rất quí là đằng khác. Đó là Chấn Thiên Kiếm một vật mà trên giang hồ hầu như ai cũng muốn.
Thiên Trung không còn tin ở tai mình nữa. Chàng không thể ngờ một thanh kiếm vang danh bấy lâu nay, lại đang nằm trong tay mình một cách dễ dàng như vậy?
Chàng nhìn Huyết Thủ Bà Bà:
- Thật ra đồ nhi không hiểu sư bá mẫu muốn gì? Và tại sao lại giao Chấn Thiên Kiếm cho đồ nhi?
Huyết Thủ Bà Bà thản nhiên thốt:
- Có lẽ phải cho ngươi gặp người này thì ngươi mới rõ mọi chuyện.
Bà lại hất tay, Oanh Oanh dẫn một người bước ra từ phía hông căn phòng.
Thiên Trung nhận ra ngay người này, chính là người bịt mặt mà chàng đã từng gặp.
Chàng thốt khẽ:
- Vị cao nhân này là...
Tam Môn Khách lên tiếng:
- Là Trương Hổ Hầu, gia phụ của thiếu hiệp đó.
Thiên Trung đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Chàng đứng sững nhìn trân trối vào người bịt mặt.
Trong khi người này cởi bỏ chiếc khăn che mặt xuống.
Nét mặt già nữa với những nếp nhăn, song trên gương mặt đó phảng phất một vài nét tợ gương mặt của Thiên Trung.
Chàng bèn quì hẳn xuống, rưng rưng dòng lệ:
- Hài nhi thật hồ đồ, bao năm chẳng làm sao tìm được cha.
Trương Hổ Hầu đỡ chàng đứng dậy, giọng dịu dàng:
- Đừng tự trách mình như vậy, đâu phải là lỗi tại con.
Huyết Thủ Bà Bà nói:
- Ta nghĩ hôm nay cha con đã trùng phùng. Những gì thắc mắc hãy nói ra hết đi.
Trương Hổ Hầu nhìn Huyết Thủ Bà Bà thốt:
- Tỷ nương nói cũng phải.
- Thân phụ và nương nương là tỷ đệ?
Huyết Thủ Bà Bà đáp:
- Ta và phụ thân của ngươi kết tình tỷ đệ lâu rồi. Từ từ ngươi sẽ hiểu mọi chuyện.

Thiên Trung bèn hỏi:
- Thưa cha, mọi chuyện như thế nào. Hãy cho con biết.
Trương Hổ Hầu chép miệng:
- Câu chuyện đầy những phức tạp, cha sẽ thuật lại cho con nghe.
Sau đó Trương Hổ Hầu đem mọi việc xảy ra mười bảy năm về trước thuật lại cho Thiên Trung.
Nghe xong Thiên Trung liền hỏi:
- Sao cha lại có Chấn Thiên Kiếm?
Trương Hổ Hầu đáp:
- Trong một dịp tình cờ, cha đi vào núi cao tìm hái lá thuốc đem về điều trị cho mẹ của con, cha đã nhặt được thanh Chấn Thiên Kiếm và một huyết thư. Đọc ra mới biết đó là kiếm quí.
- Thế sao Doãn Chí Bình biết cha có Chấn Thiên Kiếm?
Trương Hổ Hầu thở dài:
- Mọi chuyện cũng do lão nhị và lão tam mà ra.
Thiên Trung cau mày:
- Lão nhị, lão tam là ai vậy?
Huyết Thủ Bà Bà đáp thay:
- Là những người anh em kết nghĩa của thân phụ ngươi.
Trương Hổ Hầu nói tiếp:
- Lão nhị có tật rượu chè, hễ mỗi lần rượu vào là lời ra. Chính vì vậy mà bí mật về Chấn Thiên Kiếm mới bị tiết lộ ra ngoài.
Thiên Trung gật đầu:
- Và Doãn Chí Bình vì thế mà biết rõ mọi việc?
Trương Hổ Hầu chậm rãi nói:
- Thoạt đầu lão nhị, lão tam cũng vì trà dư tửu hậu nói cho vui, nào ngờ Doãn Chí Bình lại tìm đến.
- Hắn đến tìm cha?
Trương Hổ Hầu lắc đầu:
- Tìm lão nhị, lão tam để mua chuộc. Cuối cùng vì ham được làm hộ pháp cho U Hồn Cốc nên họ bán đứng ta.
Các Các lên tiếng:
- Chuyện này thúc thúc có biết hay không?
- Biết!
Oanh Oanh bèn hỏi:
- Vậy tại sao thúc thúc không tránh đi, lại để Doãn Chí Bình di hại?
Trương Hổ Hầu đáp:
- Thúc thúc lúc đầu nghĩ đến tình huynh đệ với lão nhị, lão tam bao lâu, định dùng lời lẽ để thức tỉnh họ. Nào ngờ kết quả trái ngược lại. Sau mấy lần ta bị Doãn Chí Bình bắt được rồi thoát, cho đến một

lần...
Trương Hổ Hầu ngừng lại, chép miệng tỏ ra luyến tiếc, rồi nói tiếp:
- Một lần lão nhất bắt gặp hai lão kia nói chuyện với Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều. Biết lần này không còn thuốc chữa, nên ta bèn đưa con và nương tử đi Chiết Giang lánh nạn.
Huyết Thủ Bà Bà xen vào:
- Rồi sau đó cha ngươi đến tìm ta đưa thanh Chấn Thiên Kiếm bảo cất giấu, nếu sau này có ai chứng minh là con trai của hắn thì hãy giao ra.
Nói đến đây bà ta bật cười, rồi mới nói tiếp:
- Lúc đó ta không hiểu cha ngươi muốn gì. Chỉ có nói bấy nhiêu rồi vội vã bỏ đi, không giải thích gì thêm và chẳng lưu lại tín vật gì để sau này nhận dạng hậu nhân.
Ngươi nghĩ xem có tức cười không?
Trương Hổ Hầu bật thốt:
- Tỷ nương bỏ qua cho, lúc đó đệ quá hấp tấp đến quên cả việc đó.
Thiên Trung lại hỏi:
- Sau đó thì như thế nào?
Trương Hổ Hầu tiếp:
- Ta đến nhờ một thợ rèn luyện cho một thanh kiếm, giống Chấn Thiên Kiếm thật để qua mắt Doãn Chí Bình. Rồi đến nơi vực sâu bày bố mọi chuyện.
Trương Hổ Hầu chép miệng, rồi nói tiếp:
- Cuối cùng những gì ta đoán lần lượt xảy ra. Doãn Chí Bình một lần nữa lại bắt được ta, để rồi cho lão nhị, lão tam đến giải thoát. Đến chừng khó thoát, ta bèn nảhy xuống vực giả vờ tự sát.
Thiên Trung nói:
- Cha làm vậy để qua mắt Doãn Chí Bình?
- Chẳng sai chút nào! Nhưng ta tính không bằng trời tính, suýt chút nữa ta đã mất mạng khi nhảy xuống vực sâu đó.
Các Các ngạc nhiên:
- Sao lại suýt chết? Không phải thúc thúc đã từng nói sắp bày mọi việc nơi vực sâu ấy sao?
- Phải, ta có nói điều đó. Song những nơi ta sắp bày đã bị bầy thú phá hỏng. Cũng may lúc đó Kim Mạc Nhạn đi ngang bắt gặp nên đưa ta đi Giang Nam luôn.
Oanh Oanh thốt:
- Rồi từ đó thúc thúc ẩn luôn ở Giang Nam phái? vậy tại sao lúc ấy thúc thúc không tìm đến Hồi Chi Cốc?
Trương Hổ Hầu gật đầu:

- Có, nhưng bỗng dưng trên giang hồ có tin đồn Hồi Chi Cốc chủ nhân bỗng nhiên tuyệt tích, vậy thử hỏi ta tìm ở đâu?
Mọi người nhìn qua Huyết Thủ Bà Bà chờ câu giải thích.
Huyết Thủ Bà Bà bật cười nhìn Trương Hổ Hầu:
- Lúc đệ đến tìm ta không nói không rằng, giao lại báu kiếm rồi bỏ đi, làm ta ngày đêm lo lắng. Sau đó được tin báo đệ bị Doãn Chí Bình truy sát đến nỗi phải nhảy xuống vực tự vận.
Bà thở khì ra và nói tiếp:
- Đến lúc ấy ta mới hiểu rõ ra mọi chuyện. Vả lại thế lực của Doãn Chí Bình lúc đó rất mạnh, nếu để hắn biết Chấn Thiên Kiếm đang ở chỗ ta thì càng nguy hiểm hơn.
Thiên Trung gật đầu:
- Cho nên nương nương mới qui ẩn tránh đối đầu với Doãn Chí Bình?
Huyết Thủ Bà Bà gật nhẹ đầu thừa nhận.
Trương Hổ Hầu chép miệng:
- Ta được Kim Mạc Nhạn cứu mạng, đem về Giang Nam phái và sau khi rồi được mọi chuyện, nàng bèn giúp ta dựng ra lớp kịch để qua mắt bọn xấu.
Oanh Oanh nói liền:
- Phóng tin ra ngoài là Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhạn lấy chồng chứ gì?
Trương Hổ Hầu buồn rầu nói:
- Thật ra ta và nàng trên danh nghĩa là vậy nhưng bên trong chẳng có gì. Chỉ tội cho nàng vì ta mà hy sinh tuổi thanh xuân bao năm nay.
Huyết Thủ Bà Bà thốt:
- Ta nghĩ trọn kiếp này đệ không trả hết được ơn sâu rộng của Kim Mạc Nhạn rồi đấy.
Trương Hổ Hầu chậm rãi nói:
- Mãi cho đến gần đây nghe được tin Chấn Thiên Kiếm xuất hiện tại thành Lạc Dương, ta đã bán tín bán nghi. Phần cho đây là tin đồn do chính Doãn Chí Bình tung ra dụ ta xuất đầu lộ diện, phần cũng có thể tỷ nương đã tái xuất giang hồ.
Thiên Trung hỏi:
- Và cha đã đến Lạc Dương?
- Đúng ra là cha đã đến Cam Túc trước, vì biết Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đứng ra triệu tập đại hội quần hùng.
Các Các lên tiếng:
- Thế sao thúc thúc không đến dự đại hội luôn một thể?
- Làm sao thúc thúc có thể đến, vì đang mang thân phận phái Giang

Nam.
Oanh Oanh nhíu mày:
- Sao lạ vậy, chẳng lẽ người của Giang Nam phái không được dự đại hội à?
Huyết Thủ Bà Bà cất giọng:
- Thậm chí không được rời khỏi Giang Nam nửa bước là đằng khác, chớ nói gì đến việc dự đại hội.
Thiên Trung cau mày:
- Tại sao vậy?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách giờ mới chịu lên tiếng:
- Vì năm xưa Giang Nam phái đã phạm một sai lầm đánh chết hai đệ tử của Thiếu Lâm và Võ Đang. Sau đó bị tứ đại danh phái vây đánh và khống chế.
Thiên Trung gật gù:
- Tại hạ đã hiểu rồi.
Trương Hổ Hầu chép miệng nói tiếp:
- Lúc đó ta cùng người của Giang Nam liền đến thành Lạc Dương thì xảy ra chuyện Nhụy Ngọc Miêu cướp Đường môn độc kinh của Tứ Xuyên Đường môn, và ả đang khống chế Tống Kim Bình. Rồi sau đó sự việc như thế nào thì con đã biết rồi đấy.
Thiên Trung chợt hỏi:
- Thưa cha, mẹ con là Mộng Lan Hoa?
- Đúng vậy!
Chàng nhanh nhẩu hỏi tiếp:
- Người có phải là con gái của Đường môn phu nhân?
Huyết Thủ Bà Bà lên tiếng:
- Hắn cũng từng hỏi ta như vậy, song ta hoàn toàn không rõ điều này. Đệ giải thích việc này ra sao?
Trương Hổ Hầu nói:
- Thật ra trong câu chuyện này đệ cũng chỉ biết lờ mờ. Quả nhiên Mộng Lan Hoa có mối quan hệ với Đường môn phu nhân, nhưng mãi đến sau này đệ mới phát hiện ra sự quan hệ của nội thị và Đường môn phu nhân.
Các Các thốt:
- Vậy sao thúc thúc không hỏi rõ thúc mẫu quan hệ đó ra sao?
- Lúc thúc thúc phát hiện ra mối quan hệ này cũng vừa lúc bị Doãn Chí Bình truy sát. Thử hỏi thời gian đâu mà han hỏi.
Thiên Trung khẳng giọng:
- Điệt nhi nhất định phải hỏi cho ra lẽ vụ này mới được.
Huyết Thủ Bà Bà khoác tay:

- Bây giờ đến lượt ta hỏi ngươi. Chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm như vậy rồi ngươi định tới Tứ Xuyên để làm gì?
Thiên Trung bèn đem chuyện cái cúc áo ngọc trai nói lại cho mọi người cùng nghe.
Huyết Thủ Bà Bà thốt:
- Về chuyện này có nhiều nghi vấn. Ta nghĩ cứ giao lại chuyện này để ta và cha của ngươi điều tra giùm cho.
Thiên Trung vội vòng tay thi lễ:
- Đồ nhi đâu dám để cho sư bá mẫu phải nhọc lòng về vấn đề này.
Huyết Thủ Bà Bà nói tiếp:
- Ta nói vậy là có ý để cho ngươi rãnh rỗi làm một việc khác, phải không Trương đệ?
Trương Hổ Hầu gật đầu:
- Tỷ nương nói rất đúng.
Thiên Trung cau mày thắc mắc:
- Thật ra đồ nhi không rõ ý của sư bá mẫu và thân phụ?
Huyết Thủ Bà Bà cao giọng:
- Doãn Chí Bình rất muốn được Chấn Thiên Kiếm, bởi lẽ để tìm cho ra kiếm phổ và lên nắm chức minh chủ võ lâm. Vì vậy ngươi nên mau chóng tìm cho ra quyển kiếm phổ và luyện thành công môn công phu ấy, để tiêu diệt kẻ tà ma ngoại đạo Doãn Chí Bình.
- Đồ nhi chỉ sợ sức kém tài hèn, không đảm đương nổi sứ mạng cao cả đó.
Trương Hổ Hầu động viên:
- Hài nhi, con phải có lòng tin với chính mình thì mới mong mọi chuyện thành đạt được. Phụ thân tin rằng con sẽ thành công.
- Nhưng làm sao biết kiếm phổ đang cất giấu ở đâu?
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lên tiếng:
- Trương thiếu hiệp quên rằng đường đi nước bước đã được ghi lại trong Chấn Thiên Kiếm hay sao?
Thiên Trung lật đật rút thanh kiếm ra quan sát. Toàn thân cây kiếm là một màu đen tuyền. Chàng bèn lật qua lật lại song vẫn không sao nhìn thấy điều gì.
Mọi người cũng đâm ra thất vọng, đưa mắt nhìn nhau.
Trương Hổ Hầu trấn an:
- Theo truyền thuyết thì vị cao tăng đó đã ghi lại trên kiếm nơi chôn giấu kiếm phổ.
Con cứ kiên nhẫn ắt sẽ tìm ra.
Các Các lên tiếng:
- Một ngày một buổi thì không thể nào tìm ra được sự ảo huyền nơi

Chấn Thiên Kiếm được. Nếu dễ dàng thì kẻ xấu đã có được kiếm phổ từ lâu rồi.
Tam Môn Khách gật gù:
- Tiểu thơ nói rất đúng, ta phải kiên nhẫn một chút mới được.
Ai nấy đều cho là phải nên chẳng quan tâm cho lắm nữa.
Suốt ngày hôm đó Thiên Trung và Trương Hổ Hầu hàn huyên tâm sự cho đến tối mịt mới đi nghỉ.
Rồi luôn mấy ngày sau đó, Thiên Trung có đem Chấn Thiên Kiếm ra tìm hiểu, nhưng cũng chẳng có một chút tia hy vọng nào. Chàng đem lòng chán nản.
Cũng trong những ngày đó, Các Các và Oanh Oanh thay phiên nhau chăm sóc cho Thiên Trung. Hai nàng đối với chàng có một tình cảm sâu đậm khó tả.
Còn riêng Thiên Trung thì lúc nào cũng vọng tưởng đến Tống Kim Bình, và mong sao có ngày đến Vũ Hán để thăm nàng, bỏ nỗi nhớ nhung bao ngày xa cách.
Mãi cho đến một hôm, Thiên Trung mãi mê nghiền ngẫm xung quanh thân kiếm mà không thấy rằng bầu trời đang vần vũ kéo mây mưa đến.
Các Các từ phía sau mấy dãy cây thưa chạy đến, nàng gọi to:
- Trương ca, về thôi! Trời sắp mưa rồi đó.
Nàng vừa dứt lời, thì một lằn chớp lóe lên trên bầu trời đen mịt.
Bất chợt thanh kiếm trong tay Thiên Trung run lên. Chàng lấy làm lạ nói với Các Các:
- Các Các tiểu muội, hãy nhìn này.
Chàng chỉ vào thanh kiếm. Vừa lúc một ánh chớp nữa lóe lên, thanh kiếm lại run lên.
Các Các nhíu mày:
- Chấn Thiên Kiếm run lên mỗi lần có ánh chớp, không lẽ nó có liên quan gì đến trời đất, sấm động?
Thiên Trung nhướng cao đôi chân mày, reo to:
- Tiểu muội nói làm huynh nghĩ ra một điều. Chữ "chấn" có phải chẳng là nói đến sự rung động của trời đất mới có hiệu nghiệm?
Các Các gật đầu cho là phải, bèn giục:
- Trương ca, mình thử coi xem sao?
Thiên Trung gật mạnh đầu, rồi chàng rút thanh kiếm ra. Bất thình lình ánh chớp lại lóe lên, và thanh kiếm tuột khỏi tay Thiên Trung, không còn theo sự điều khiển của chàng nữa. Nó bay vút lên cao xoay tròn như chong chóng, rồi cắm xuống mặt đất gần đấy.
Bỗng nhiên thanh kiếm rung chuyển dữ dội, rồi đột nhiên mấy tiếng

nổ lớn vang lên, những tia chớp từ trên trời cao đánh thẳng vào thanh kiếm làm nó nóng đỏ lên.
Đôi mắt của Thiên Trung và Các Các mở to, dán chặt vào thân kiếm. Ở đó sức nóng đã làm màu đen của Chấn Thiên Kiếm biến mất, để lộ ra hai hàng chữ chạy dọc theo thân kiếm.
Các Các lẩm bẩm đọc:
- "Bạch hạc phi thượng sơn, giả hầu cư bất thiên".
Thiên Trung bèn đọc câu còn lại:
- "Tuyệt cốc khô tòng đảo, liên phong bất khứ hồi".
Tạm dịch:
"Loài hạc trắng bay lên tới núi cao, nơi có loài vượn cư trú trong hang. Một đảo cây tùng khô hạn ở cuối động, gió mạnh thổi liên tục không quay trở lại".
Hai người đưa mắt nhìn nhau chẳng hiểu bốn câu thơ trên muốn nói đến điều gì. Họ còn đang mãi miết suy nghĩ thì trời đã đổ cơn mưa. Nước mưa làm thanh kiếm nguội đi, màu đen lại trở về với Chấn Thiên Kiếm. Cả hai lật đật bỏ chạy vào nhà.
Ở đây, Thiên Trung bèn thuật lại sự việc cho mọi người cùng nghe. Trương Hổ Hầu cứ lẩm bẩm đọc đi đọc lại bốn câu thơ được khắc trên thanh kiếm, nhưng cũng không hiểu nổi ý tứ muốn nói gì.
Bất chợt Oanh Oanh reo to:
- Điệt nhi hiểu ra rồi.
Huyết Thủ Bà Bà bèn giục:
- Điệt nhi biết gì, nói ra mau đi.
Oanh Oanh nhìn qua Tam Môn Khách rồi cất giọng:
- Có phải một lần cha dẫn con tới Vũ Hán có đi ngang qua ngọn núi Tử Nha?
Tam Môn Khách chưa hiểu ý Oanh Oanh muốn nói gì, song cũng gật đầu:
- Đúng như vậy!
Oanh Oanh nói tiếp:
- Lúc đó phụ thân có nói ở Vũ Hán có Tử Nha sơn là ngọn núi cao nhất trong vùng, là nơi bạch hạc thường tới trú.
Bấy giờ mọi người mới đồng ồ lên một tiếng, như đã hiểu ra.
Thiên Trung nói liền:
- Có nghĩa là vị cao tăng muốn đề cập đến ngọn Tử Nha sơn ở Vũ Hán rồi.
Trương Hổ Hầu chép miệng:
- Có thể là như vậy rồi, Trương nhi hãy mau chóng tới đó xem sao.
Mấy ngày hôm nay Thiên Trung cũng có ý đi Vũ Hán để thăm Tống

Kim Bình, nay sẵün chuyện này, lại nghe thân phụ bảo lên đường gấp, thì trong bụng phấn chấn vô cùng.
Chàng dạ ran một tiếng thật to, có vẻ háo hức lắm.
Chợt Huyết Thủ Bà Bà lên tiếng:
- Theo ta nên cho Oanh Oanh cùng đi với ngươi sẽ hay hơn.
Thiên Trung giật mình xua tay:
- Không nên, không nên. Từ đây đến Vũ Hán đường đi xa xôi, vả lại núi Tử Nha hiểm trở, để cho Oanh muội đi theo sẽ không tiện lắm.
Thoạt đầu Oanh Oanh nghe lão thái quân của nàng bảo cho nàng theo Thiên Trung thì vui mừng vô cùng. Bởi trong lòng nàng đã giành sẵün cho Thiên Trung một mối giao cảm. Giờ nghe chàng từ chối làm nàng xụ mặt buồn thảm.
Huyết Thủ Bà Bà nói tiếp:
Chính vì núi Tử Nha hiểm trở nên ta mới phái Oanh nhi theo ngươi. Dẫu sao nơi ấy Oanh nhi cũng đã đến một lần, ắt hẳn địa thế sẽ rành hơn ngươi.
Các Các liền lên tiếng:
- Trong bốn câu thơ ấy hài nhi cũng có công tìm ra được hai câu. Vậy hài nhi cũng đi Tử Nha.
Thiên Trung đã không muốn Oanh Oanh theo nên tìm cách từ chối. Bây giờ nghe Các Các cũng đòi đi theo, chàng rầu muốn thúi ruột, bèn nhìn qua hai nàng mà nói:
- Hai muội có biết huynh đi chuyến này lành ít dữ nhiều, sống chết như thế nào còn chưa được rõ, hai muội đòi theo để làm gì?
Các Các nhanh nhẩu nói:
- Chính vì chưa rõ ra sao nên có thêm người sẽ có lợi hơn. Có gì bảo vệ lẫn nhau vẫn tốt hơn.
Oanh Oanh tiếp lời:
- Vả lại còn hai câu cuối, chưa tìm ra câu trả lời. Biết đâu khi đến đó muội lại nghĩ ra thì sao?
Trước những lời lẽ của hai cô gái đầy sự hợp lý, Thiên Trung cứng họng không làm sao trả lời được.
Chàng chỉ còn biết nhìn sang thân phụ như để cầu cứu.
Trương Hổ Hầu cũng chỉ biết so vai chứ chẳng nói ra gì.
Cuối cùng Thiên Trung đành chấp thuận để Các Các, Oanh Oanh cùng đi theo.
Huyết Thủ Bà Bà nói:
- Sau khi các ngươi rời khỏi đây, ta và Trương đệ cũng ly khai nơi đây để lo điều tra về cái nút áo ngọc trai.
Bà nhìn Cước Vi Bộ Tam Môn Khách và hạ lệnh:

- Tam Môn Khách giữ nhiệm vụ liên lạc giữa ta và Thiên Trung, có gì kịp thời giúp sức.
Cước Vi Bộ Tam Môn Khách vòng tay:
- Thuộc hạ nhận lệnh!
Sau đó Thiên Trung và hai nữ nhân xinh đẹp ai về phòng nấy, lo thu xếp đồ đạc rồi lên đường.

Hồi 16
Phát Hiện Sự Cấu Kết

Mọi người ở dọc đường cứ mãi ngắm nhìn ba người:
Thiên Trung, Các Các và Oanh Oanh.
Họ cứ trầm trồ khen ngợi, và có lẽ chưa bao giờ họ nhìn thấy người đâu mà đẹp như thế này.
Trời trưa nắng cháy bỏng, khô cả đôi môi.
Thiên Trung dừng bước trước một quán nước ven đường cái quan dẫn vào trấn Vũ Hán.
Đây là một cái quán tạm ở bên đường, dùng để cho khách bộ hành lở đường ghé vào uống chung trà, trước khi tiếp tục lên đường.
Vừa thấy ba người của Thiên Trung bước đến, lão chủ quán đã hối hả chạy ra tiếp đón.
Thật ra quán chỉ có che mấy tấm vải bạt bên trên để che nắng che sương, bốn bề trống trải, chẳng có tấm vách nào cả.
Thiên Trung cùng Oanh Oanh và Các Các ngồi xuống một bàn cạnh bóng râm của một thân cây khá cao, từ ngoài kia vươn tới.
Các Các nói với lão chủ quán:
- Cho ấm trà để bọn ta giải khát.
- Dạ, khách quan chờ cho một chút, sẽ có ngay.
Lão chủ quán bỏ chạy trở lại cái bếp gần đấy, lấy bình trà và ba cái chén đem ra, đặt lên bàn rồi trở lui.
Thiên Trung hớp một ngụm trà, rồi nói:
- Từ đây đến trấn Vũ Hán chẳng còn bao xa nữa, chúng ta ngồi nghỉ chân một lát rồi đi tiếp.
Hai cô gái gật đầu không nói gì.
Chợt Oanh Oanh và Các Các buông rớt chén trà xuống bàn, thân người lảo đảo suýt té.
Thiên Trung hốt hoảng, đứng bật dậy toan đỡ lấy thân người của hai

cô gái, nhưng đầu óc của chàng cũng quay cuồng nên biết mình đã uống phải thuốc mê của lão chủ quán.
Thiên Trung giả vờ ngã đầu lên bàn như đã bị trúng thuốc mà mê man nhưng thực chất chàng đã đề khí đưa lên đầu để đánh tan thuốc.
Cũng may nhờ chàng đã được ngâm mình trong hồ băng hàn, nên sau khi Thiên Trung đề khí, lập tức thuốc mê bị chế ngự và theo làn sương mỏng thoát khỏi ra ngoài.
Lão chủ quán nhìn thấy làn sương mỏng trên đầu Thiên Trung thì lấy làm lạ, song lão cũng chẳng mấy quan tâm. Lão đưa tay huýt sáo làm hiệu.
Mấy bóng người từ bên ngoài mấy lùm cây phóng vào.
Thiên Trung nghe bên tai có tiếng nói:
- Có phải hắn là Thiên Trung?
Tiếng của lão chủ quán:
- Chủ nhân cho sắp đặt quán nước này là để đón lỏng hắn thì hỏi sao lại không phải.
- Có phải đó là thanh Chấn Thiên Kiếm?
Lão chủ quán đáp:
- Chính là Chấn Thiên Kiếm, vật mà chủ nhân chúng ta đang cần đến.
- Ra tay đi là vừa.
Có tiếng chân bước tới cạnh bên, Thiên Trung bèn đưa chân khí lên hai tay chuẩn bị xuất phát chưởng pháp.
Nghe gió lộng bên tai, chàng bèn bật người dậy làm lão chủ quán và gã nọ đứng gần đó giật mình.
Lão chủ quán bật thốt:
- Ngươi không bị trúng thuốc mê ư?
Thiên Trung vừa đưa tay lên vừa trả lời:
- Một chút thuốc mê cỏn con của bọn ngươi đủ làm ta bị hại hay sao?
Cánh tay chàng đánh ra thi triển công phu tuyệt chiêu của sư phụ chàng là Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.
Công phu có tên gọi là Bách ảo thiên biến tam thức. Loại võ công này thường để sử dụng khi đối thủ áp sát bên người của mình.
Thiên Trung từ khi thọ giáo chiêu thức này tới nay, đây là lần đầu tiên chàng đem ra ứng dụng.
Gã hán tử áo xanh vừa thấy tay chàng vung lên, hắn đã thấy mắt mình hoa lên, không còn thấy gì nữa. Hắn hốt hoảng, vội định thần lại song dôi mắt của gã đã bị cánh tay của Thiên Trung làm cho phân tâm.

Bách ảo thiên biến tam thức là loại công phu khi sử dụng sẽ làm cho đối phương nhìn thấy có hàng vạn cánh tay đánh ra, không thể nào phân biệt được đâu là hư thủ, đâu là thực thủ.
Sau đó sẽ dùng tay còn lại để tấn công, để đối thủ chẳng tránh né được, rồi mới áp dụng cả hai tay mà hạ địch thủ, vì vậy mới gọi là tam thức.
Thiên Trung từ lúc được Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng truyền nội lực qua, cộng với nội lực có sẵün, làm sức của chàng tăng lên gấp ba bốn lần, nên một khi chàng ra tay thì chiêu thức lập tức nhanh đến độ xuất quỉ nhập thần, không sao mà lường được.
Gã hán tử áo xanh còn lính quýnh, chưa biết phải làm gì thì đã thấy cánh tay còn lại của đối phương đánh ra. Hắn hốt hoảng nhảy lùi lại để tránh, nào ngờ hai tay của Thiên Trung đã phối hợp đánh tới.
Lần này Bách ảo thiên biến tam thức mới phát huy được hết sự tuyệt diệu của nó.
Một luồng nội lực tuôn ra, bắn thẳng sang khiến gã áo xanh kêu "ối" một tiếng và bay tuốt ra bên ngoài.
Nhìn thấy đồng bọn bị hại, lão chủ quán cùng gã hán tử mặc áo xám liền bay vọt tới chỗ bàn, nơi Oanh Oanh và Các Các đang gục đầu mê man.
Cũng may Thiên Trung nhìn thấy kịp, chàng vội cất người bay lướt tới.
Thanh kiếm Chấn Thiên Kiếm trên tay chàng vũ lộng, phát động các chiêu pháp của bài quyền kiếm do sư phụ chỉ dạy.
Ảo pháp này dương đông kích tây có tên gọi là Tảo đãng quần ma, mà có lần chàng dùng trước đây nhưng lần này công năng phát huy cực kỳ lợi hại hơn lần trước nhiều.
Kiếm ảnh phát ra như hư hư, thực thực, biến ảo khôn lường. Quả là công lực càng cao thì bí pháp càng biến đổi tăng tiến.
Chàng dùng công phu nội gia để tri triển kiếm pháp, khiến hai gã đối thủ tán đởm kinh hoàng.
Gã hán tử áo xám liều lĩnh vung kiếm lên gạt.
Lão chủ quán thấy thanh quang lấp lánh thì vội rút chân nhảy về.
Thiên Trung cười khẩy vì ngại cho gã hán tử áo xám chẳng biết sự lợi hại của thế đánh của chàng, nên xoay thanh Chấn Thiên Kiếm một cái, làm giảm bớt đi khí thế của chiêu kiếm đang đánh tới, rồi gạt luôn vào thanh kiếm của địch thủ.
Choang! Một tiếng.
Gã hán tử áo xám có cảm giác cánh tay phải bị gãy lìa, tê rần. Thanh kiếm trên tay hắn suýt chút nữa rớt xuống đất.

Hắn thối lui đến mấy bước ra sau mới đứng vững được.
Thiên Trung loang Chấn Thiên Kiếm lên một vòng và nhảy đến bên cạnh Oanh Oanh và Các Các.
Bất chợt chân tấn của chàng hơi chập choạng, đầu óc lờ mờ.
Nguyên là lúc nảy khi Thiên Trung dùng khí lực đưa thuốc mê ra ngoài, nhưng vì chưa đẩy ra hết, chàng đã nhổm người dậy phát động tấn công nên một ít thuốc mê được dịp phân tán trở lại, ức chế bộ não của chàng.
Thiên Trung rúng động thầm nhủ:
"Chết rồi, mình cảm thấy choáng váng quá, nếu để bọn họ biết được thì nguy mất.".
Nghĩ đoạn vận lực cho tấn vững lại, một mặt đưa Nghịch chân kinh lên đẩy khí mê ra ngoài. Nhưng vì nó đã phân tán vào trong máu, không sao tích tụ trở lại được.
Thiên Trung lật đật vung bàn tay trái đánh ra một chưởng. Luồng kình phong ào ạt bay tới chỗ ba gã nọ, làm chúng nhanh chân nhảy tránh đi.
Cũng may quán là chỗ trống trải nên ba gã nọ dễ dàng tránh khỏi.
Riêng Thiên Trung sở dĩ chàng đánh ra một chưởng vì có chủ ý làm đối phương phải nhảy tránh. Và chỉ nhờ đó, chàng mới có thể hai tay ôm xốch hai cô gái cặp vàp bên nách, rồi dùng thuật khinh công phóng đi thật lẹ, rời khỏi quán ngay lập tức.
Đám người ở phía dưới chỉ biết đưa mắt nhìn theo chứ chẳng đuổi, bởi họ biết họ không phải là đối thủ ngang sức ngang tài với chàng thiếu niên ấy.
Còn riêng về Thiên Trung, ôm hai cô gái rồi cứ nhắm hướng trước mặt mà chạy, được một lúc sau chàng mới dừng lại.
Nơi đây là đâu thì chàng chẳng rõ, nhưng bốn bề vắng lặng, không một bóng người.
Thiên Trung bèn đặt Oanh Oanh và Các Các xuống, để họ nằm lên một phiến đá bằng phẳng.
Chàng quan sát nét mặt của hai người, thấy chẳng có gì là quan trọng, song họ cứ ngủ mê mãi, không có cách nào làm cho tỉnh lại được.
Về phần bản thân của chàng, vẫn còn ít nhiều bị thuốc mê làm cho choáng váng.
Chàng bèn ngồi xếp bằng lại, tọa công dùng nguyên khí đẩy thuốc mê ra ngoài.
Toàn thân của Thiên Trung liền được một làn sương mỏng tỏa quanh, bao bọc lấy người chàng, phủ kín cả gương mặt và lan rộng

ra tới vài thước. Chính phần nào làn khói này đã tác động tới Oanh Oanh và Các Các mà mãi tới sau này chàng mới biết.
Độ tàn một cây nhang, Thiên Trung thôi điều tức. Chàng mở bừng mắt ra, cảm thấy sảng khoái hẳn lên, điều này chứng tỏ thuốc mê đã hoàn toàn bị tống khứ ra khỏi cơ thể của chàng.
Thiên Trung nhìn qua hai cô gái, vẫn thấy họ nhắm nghiền mắt lại, dường như chẳng có chút gì khả quan hết. Thiên Trung lấy làm lo, chàng bèn bụng bảo dạ:
"Để mình trở lại chỗ quán, bắt lão chủ quán giao thuốc giải mới được".
Quan sát chỗ đứng một lần nữa, Thiên Trung cảm thấy rằng phần nào yên tâm vì chàng nghĩ đến lấy thuốc giải xong sẽ quay trở lại ngay, nên quyết ra đi.
Thiên Trung liền lướt nhanh như tên bắn, xuyên qua rừng cây dày lá, định hướng về căn quán dã chiến mà đi tới.
Bất chợt chàng thấy phía trước mặt có hai bóng người đang chạy về phía tả của khu rừng. Họ hoàn toàn không phát hiện ra Thiên Trung.
Chàng phát hiện ra hai người này chẳng ai khác hơn mà chính là hai trong ba gã lúc nãy ở quán.
Thiên Trung nhíu mấy lẩm bẩm:
- Bọn chúng đi đâu vậy? chẳng lẽ chúng đang truy tìm mình? Cứ theo họ chắc rõ.
Đoạn chàng dùng thuật khinh công bám theo, giữ một khoảng cách vừa phải không để bị phát giác.
Hai gã nọ tức là hai hán tử mặc áo xanh và áo xám lúc nãy đấu với chàng tại quán.
Chúng cứ lướt đi, len lỏi trong rừng cây tiến về phía trước.
Một lúc sau cả hai dừng lại trước một khoảng đất khá trống, có mấy dãy cây bao bọc bên ngoài.
Ở phía đối diện với hai gã hán tử có một người đang đứng khoanh tay, đầu đội chiếc nón rộng vành có mạn che phía trước.
Thiên Trung giật mình vì nhận ra ngay người đó chính là kẻ đã gặp và đấu qua tại Thiếu Lâm cách đây ít hôm.
Chàng âm thầm ẩn mình vào một tàng cây rậm lá, lắng nghe cuộc trao đổi giữa hai gã hán tử và người che mặt.
May thay cho chàng là nơi chàng đứng ở phía dưới gió, nên không bị phát hiện và rất dễ dàng nghe được mọi chuyện nhờ gió đưa tới.
Nguyên những người có võ công cao thì thường nếu đứng trên hướng gió, dẫu có ai núp lén để rình nghe đều bị phát hiện được, bởi công phu đã cao, tất hơi thở của kẻ địch xuất phát sẽ làm phát ra

tiếng động, nhờ theo gió đưa tới sẽ dễ làm lộ nơi ẩn náu.
Trái lại, bởi Thiên Trung đứng ở phía dưới, gió thổi từ chỗ người che mặt thổi tới phía chàng, nên câu chuyện của họ đều bị chàng nghe được.
Gã áo xanh cúi chào người che mặt, rồi nói:
- Bẩm chủ nhân, gã Thiên Trung đã thoát rồi.
Người che mặt giật mình:
- Ngươi vừa nói cái gì? Hắn thoát là sao? Chẳng lẽ lão nô không bỏ Mê hương tán vào trà hay sao?
Gã áo xám cất giọng:
- Bẩm chủ nhân, lão nô đã bỏ Mê hương tán vào trán, song gã Thiên Trung chẳng hề hấn gì.
Người che mặt chép miệng:
- Thật là kỳ lạ, từ xưa tới nay, chưa một cao thủ nào thoát khỏi Mê hương tán của ta.
Hắn là người thứ nhất.
Mê hương tán là một loại thuốc mê cực mạnh. Nếu dùng phóng ra ngoài không khí nó lập tức phân tán ra và bay đến người cần hại. Còn bỏ vào nước uống thì sự phát tán sẽ nhanh hơn vì nó đi thẳng vào cơ thể.
Bất cứ ai khi trúng phải Mê hương tán, nếu công phu cao cũng phải lịm đi ít ra vài canh giờ. Còn công phu thấp sẽ ngất đi ít nhất một đến hai ngày rồi sẽ tự hết.
Riêng Thiên Trung bởi chàng ngâm mình trong hồ băng hàn, nên đó là một kỳ tích.
Về phần người che mặt nghe nói Thiên Trung chẳng hề hấn gì khi uống phải Mê hồn tán thì trong lòng chẳng yên tâm chút nào.
Hắn chắp tay sau lưng:
- Thiên Trung không hề hấn gì, thế còn hai cô gái theo hắn thì sao?
Gã áo xanh đáp:
- Họ đã bị trúng thuốc mê man, nhưng được Thiên Trung đem đi luôn.
Người che mặt thốt:
- Hai nữ nhân kia dù có giỏi đến đâu cũng phải vài canh giờ sau mới mong tỉnh lại.
Lúc này đối với gã Thiên Trung là một gánh nặng, nên chia nhau tìm kiếm.
- Dạ!
Người che mặt nói tiếp:
- Bằng mọi cách phải lấy cho được Chấn Thiên Kiếm. Đêm nay

chúng ta gặp lại nhau trong trấn Vũ Hán.
- Dạ!
Người che mặt xoay lưng phóng đi, hai gã hán tử cũng liền sai đó bỏ đi.
Thiên Trung nghe người nọ nói chỉ sau vài canh giờ Oanh Oanh và Các Các sẽ tự hồi tỉnh lại thì chàng yên tâm lắm, nhủ thầm:
"Như vậy không cần thuốc giải làm gì, bây giờ mình trở lại chờ Oanh Oanh và Các Các tỉnh hẳn rồi sau đó cùng vào trấn Vũ Hán. Trước tìm Kim Bình, sau đó dò xem bọn người này là ai".
Nghĩ mọi việc chu toàn, Thiên Trung đi trở lại chốn cũ.
Nhưng khi tới nơi Thiên Trung giật mình vì không thấy Oanh Oanh và Các Các đâu nữa. Chàng hốt hoảng quan sát lại nơi này xem mình có đến lộn chỗ hay không, nhưng tuyệt nhiên là chàng đến chẳng sai. Vậy hai cô gái biến đâu mất rồi?
Thiên Trung cau mày nghĩ bụng "lạ quá", rõ ràng khi mình đi thì họ còn nằm ở đây kia mà, không lý nào lại tỉnh dậy mau như vậy?
Người che mặt nói rất rõ, dù muốn hay không cũng phải vài canh giờ sau mới hy vọng tỉnh lại, có lý nào?
Nghĩ tới đây chợt Thiên Trung giật mình vì chàng lại nghĩ. Có thể đã có người thừa lúc chàng đi vắng đã đến bắt cả hai đem đi cũng nên.
Lòng chàng canh cánh lo sợ.
Nếu quả thật điều này xảy ra thì biết ăn nói làm sao với Huyết Thủ Bà Bà và Cước Vi Bộ Tam Môn Khách?
Thiên Trung bèn trổ thuật khinh công bay lướt đi trên các đầu ngọn cây cao, tìm kiếm trong phạm vi hơn mười mấy trượng vuông song cũng không tìm ra được gì.
Cuối cùng chàng quyết định vào trấn Vũ Hán tìm Kim Bình rồi tính sau.
Bây giờ cũng đã xế chiều, ánh tà dương chênh chếch ngã về phía tây. Thiên Trung nhắm hướng trấn Vũ Hán đi tới.
Công việc đầu tiên là chàng tới tửu điếm nơi trước kia chàng đã từng cứu Oanh Oanh khỏi Giãng Hoài Vũ và cũng là nơi chàng gặp lại Tống Kim Bình.
Cảnh cũ vẫn còn đây song người xưa thì chẳng thấy đâu.
Thiên Trung thở dài toan bước đi song gã tiểu nhị vừa nhìn thấy chàng, hắn đã nhớ ra ngay bèn chạy tới:
- Trương đại hiệp, rất mừng là đại hiệp đã trở lại. Xin mời vào tệ xá.
Thiên Trung xua tay:
- Đa tạ tiểu nhị ca! Tại hạ có chuyện phải đi, xin hẹn dịp khác.
Gã tiểu nhị lại nói:

- Hiện Giảng đại hiệp đang có mặt tại đây. Trương đại hiệp không muốn diện kiến?
Nghe nhắc đến Giãng Hoài Vũ có ở đây, Thiên Trung bèn nói:
- Nếu vậy phiền tiểu nhị ca hướng dẫn tại hạ đi gặp Giảng đại huynh vậy.
Thiên Trung nghĩ có thể Giãng Hoài Vũ sẽ biết hiện Tống Kim Bình ở đâu, nên chàng quyết định đến gặp.
Gã tiểu nhị chỉ tay lên lầu.
- Hiện Giảng đại hiệp ở trên lầu, để tiện nhân đưa Trương đại hiệp tới đó.
Nói đoạn hắn liền đi trước dẫn đường. Thiên Trung lật đật nối gót theo sau.
Gã dẫn chàng tới một căn phòng đóng chặt cửa. Hắn thốt:
- Giảng đại hiệp!
Từ bên trong có tiếng của Hoài Vũ:
- Chuyện gì đó? không thấy ta đang nghỉ hay sao mà còn tới phá rầy?
Thiên Trung phất tay cho gã tiểu nhị trở lui rồi chàng cất giọng:
- Giảng đại ca, không nhận ra tiếng của đệ sao?
Có tiếng chân bước ra gấp và cửa phòng bật mở. Gương mặt của Giãng Hoài Vũ vừa sửng sốt vừa vui mừng.
Hắn trố mắt nhìn Thiên Trung từ đầu đến chân, rồi đi ngược trở lên từ chân tới đầu.
- Đại ca làm gì nhìn đệ dữ vậy?
Giãng Hoài Vũ chép miệng:
- Đệ không chết ư?
- Tất nhiên là không. Nếu chết sao đệ còn đứng đây nói chuyện với huynh được?
Giãng Hoài Vũ nắm lấy tay Thiên Trung kéo vào phòng. Hắn thắp thêm đèn cho sáng.
Giãng Hoài Vũ lại nhìn qua Thiên Trung nói:
- Lúc nghe tin đệ bị Doãn Chí Bình đánh rơi xuống vực thẳm, lòng ta đau như cắt.
Định đến U Hồn Cốc quyết một trận sống còn nhưng sư bá Hà Thất Phong không cho đi. Chuyện như thế nào đệ kể lại cho huynh nghe?
Thiên Trung thốt:
- Để lúc nào rãnh rỗi đệ sẽ thuật lại cho huynh biết, còn bây giờ huynh hãy nói cho đệ biết một việc.
Nghe Thiên Trung hỏi, Giãng Hoài Vũ biết ngay chàng muốn hỏi việc gì, bèn nói:

- Đệ muốn hỏi về Tống cô nương phải không?
- Đúng vậy!
Giãng Hoài Vũ liền nói:
- Đệ có biết không, từ lúc Tống cô nương biết tin đệ bị hại, lòng Tống cô nương đau buồn lắm...
Thiên Trung nghe Giãng Hoài Vũ ca cẩm, chàng vội cắt ngang:
- Đệ muốn biết hiện Tống muội đang ở đâu?
- Nơi hẹn ước cũ của đệ và Tống tiểu thơ đó.
Thiên Trung thoạt đầu không rõ nơi đó ở chỗ nào, song chợt nhớ ra là khu rừng Trúc Lâm dạo nào, nơi mà chàng nói sẽ cùng Tống Kim Bình đến ngắm ánh quang dương mỗi bình minh.
Chàng bèn đứng dậy toan bỏ đi thì Giãng Hoài Vũ cau mày:
- Đệ định làm gì?
- Đệ đến rừng Trúc Lâm.
Giãng Hoài Vũ nhăn mặt:
- Bây giờ trời đã tối rồi, đệ đến đó làm gì?
- Tất nhiên là tìm Tống muội.
Giãng Hoài Vũ nói:
- Giờ này Tống tiểu thơ có nơi đó hay sao?
- Vậy nàng ở đâu?
Giãng Hoài Vũ lắc đầu:
- Huynh cũng chẳng biết.
- Thế Tống muội sống ra sao khi lưu lại Vũ Hán này?
Giãng Hoài Vũ thốt:
- Huynh chỉ biết mỗi sáng Tống muội thường đến chỗ hẹn với đệ để ngắm cảnh mặt trời mọc. Sau đó thì bỏ đi nhưng chẳng hiểu là đi đâu.
Thiên Trung lặng người.
- Tống muội thân gái côi cút, lại chẳng biết chút công phu gì, sống ở chốn rừng sâu làm sao an toàn được. tại sao huynh không bảo vệ Tống muội?
- Ta có làm điều đó, song Tống tiểu thơ đâu chịu. Thử hỏi ta làm sao bây giờ?
Thiên Trung tỏ ra lo âu, cứ đi lại quanh phòng.
Giãng Hoài Vũ thấy vậy liền nói:
- Ân tình của đệ đối với Tống cô nương sâu đậm. Biết được Tống tiểu thơ chắc muôn vàn cảm động lắm. Nhưng ta khuyên đệ chớ âu lo như vậy, cứ nghĩ ngơi cho khỏe, sáng mai đến đó cũng chưa muộn kia mà.
Thiên Trung không biết làm gì hơn nên đành gật đầu cho Giãng Hoài

Vũ yên tâm.
Song thực chất trong lòng chàng cũng chẳng mấy yên ổn.
Chàng mong trời chóng sáng để đi rừng Trúc Lâm, tìm gặp nàng để bỏ nỗi nhớ nhung sau bao ngày xa cách.
Thiên Trung cầm lấy Chấn Thiên Kiếm bước ra cửa. Giãng Hoài Vũ hỏi:
- Đệ đi đâu vào giờ này?
- Đệ muốn đi dạo một lúc, rồi sẽ trở về. Huynh an tâm, đệ chẳng làm gì đâu.
Giãng Hoài Vũ gật đầu chẳng hỏi gì nữa.
Thiên Trung đẩy cửa bước ra bên ngoài, sau đó đi dọc theo lối hành lang ra bên hông căn lầu.
Thiên Trung đứng ngắm nhìn ánh trăng hạ tuần lên chậm ở phía xa xa mà lòng dạ ngổn ngang như tơ vò trăm mối.
Còn một số việc mà chàng cần phải làm, trọng trách đè nặng lên đôi vai của đấng tu mi. Trừ tà đạo đó là nhiệm vụ nặng nề nhất mà chàng cần phải làm.
Thiên Trung đưa cao Chấn Thiên Kiếm lên, rồi cao hứng chàng vung kiếm múa ra mấy chiêu thức để giải sầu.
Gươm vung, gió lộng lòng tê tái, Một dãy mây sầu tan loãng không.
Cõi lòng tan biến theo hồn kiếm, Nhất nhất, không không quyện tơ đồng.
Thiên Trung thâu kiếm khẽ thở dài, thâm tâm chàng ẩn chứa nỗi niềm ẩn thức khó tả.
Đứng được hồi lâu, chàng toan quay gót trở lui. Chợt nghe có tiếng chân bước ngoài xa, chàng bèn nhìn tới thì nhận ra đó là người che mặt.
Chàng giật mình và tự hỏi:
- Hắn ở đây hay sao? Đúng rồi, ban chiều hắn có hẹn gặp lại hai gã kia tại trấn Vũ Hán. Nhân dịp này để xem chúng nói gì với nhau.
Nghĩ đoạn chàng bèn rón rén bám theo sau người che mặt.
Người che mặt hoàn toàn không hay biết mình đang bị theo dõi nên cứ ung dung bước đi.
Đi hết dãy hành lang bên trái, đoạn người này phóng mình lên mái nhà bỏ đi.
Thiên Trung không dám chậm trễ, bèn giở thuật dạ hành (đi trong đêm) bám sát.
Vì sợ đối phương có thể phát hiện ra mình, chàng áp dụng lối dạ hành kết hợp với ảo ảnh ma pháp. Nên chàng chỉ là một vật mờ ảo hòa lẫn trong đêm tối. Cho dù cao thủ nào có công phu thượng thừa

cũng chưa chắc đã nhận ra thân hình của Thiên Trung.
Người che mặt phi thân liên tiếp qua mấy nóc nhà, cứ nhắm hướng tây của trấn Vũ Hán mà đi tới.
Được một lúc, người này dừng lại trước một tòa nhà còn sáng đèn, rồi phóng xuống dưới sân.
Thiên Trung ẩn sau một mái ngói gần đó, nhìn thấy người che mặt đáp xuống sân của tòa nhà còn sáng đèn thì trong lòng chàng lấy làm nghi hoặc. Chàng cau mày tự nhủ:
"Hắn quen ai ở trấn Vũ Hán này? Xem ra tòa nhà đồ sộ nguy nga như vậy, đâu là chỗ bình thường?".
Nổi tính tò mò, Thiên Trung bèn lướt tới rồi trổ thuật phi hành bay lượn từ mái nhà này sang mái nhà khác, chẳng khác cánh dơi ăn đêm. Chàng đáp nhẹ xuống mái ngói nơi người che mặt vừa bước vào.
Thiên Trung cẩn thận mở một tấm ngói ra và nhìn xuống bên dưới. Trong phòng, người che mặt đang ngồi ở trên ghế, cạnh bên là một lư đồng khá cao, đang tỏa ra từng làn khói trầm thơm phức. Trệch về phía đông kia một chút, một người đang đứng xoay mặt về phía đông, nên Thiên Trung không sao thấy rõ mặt được.
Người bịt mặt lên tiếng:
- Ta thật không ngờ Thiên Trung mạng lớn như vậy. Rớt xuống vực sâu không chết, thế mà khi trở lại công phu còn tăng tiến rất nhiều, tư cách lạ lùng và khá hơn lúc trước rất nhiều.
Người kia xoay trở lại, bất chợt Thiên Trung giật mình. Chàng chớp mắt không còn tin ở đôi mắt của mình.
Người này vừa xoay mình lại, Thiên Trung nhận ra ngay chẳng ai xa lạ, chính là Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình.
Vừa nhìn thấy mặt cừu nhân, lòng chàng bừng lên cơn giận dữ khó tả, muốn nhảy xuống quyết cùng hắn sinh tử một trận.
Nhưng chàng kịp thời ngăn lại được sự căm giận của mình lại. Bởi chàng biết rằng một mình đã khó đối đầu với người che mặt kia, huống hồ gì lại có thêm Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình thì cán cân lực lượng chắc chắn phần thắng sẽ nghiêng về phía họ.
Thiên Trung đành lặng lẻ theo dõi. Chàng điều tiết hơi thở cho thật khẽ để không bị phát hiện, sau đó lắng tai nghe câu chuyện của họ.
Doãn Chí Bình đi từ từ lại ghế, nhưng hắn không ngồi xuống, chỉ đứng nhìn vào mặt người che mạn, cất giọng:
- Việc thống nhất võ lâm Trung nguyên để trở thành minh chủ của các hạ, tại hạ nghĩ không còn dễ dàng nữa rồi.
Thiên Trung nghe Doãn Chí Bình nói vậy thì lấy làm lạ lắm. Chàng

nhủ thầm:
"Hắn nói sao lạ, từ trước đến nay trên giang hồ ai lại không rõ chính hắn muốn giành lấy ngôi minh chủ võ lâm Trung nguyên. Sao bây giờ lại bảo rằng chức quan ấy là do người kia muốn? Nói như vậy không lẽ trên Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lại có một nhân vật khác, núp dưới cái bóng của hắn để mưu sự việc lớn? Và kẻ đó chính là người che mặt này? Quả thật nếu đúng như vậy, người này chẳng đơn giản chút nào.
Người như Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình còn chịu dưới quyền của người này, cũng đủ rõ người che mặt lợi hại ra sao rồi".
Nghĩ xong Thiên Trung tiếp tục lắng nghe câu chuyện bên dưới.
Người che mặt lên tiếng:
- Cái gai trước mắt mà ta cần phải nhổ tức khắc là Thiên Trung. Hiện hắn đang có Chấn Thiên Kiếm trong tay, chẳng bao lâu hắn sẽ tìm ra kiếm phổ. Như vậy ta càng bất lợi.
Doãn Chí Bình chép miệng:
- Quả nhiên như vậy. nếu để Thiên Trung trở thành thiên hạ vô địch e rằng chỗ đứng của chúng ta cũng không có chứ đừng nói chi đến chiếc ghế võ lâm minh chủ.
Người che mặt thở dài, dường như hắn đang lo âu. Cũng may khuôn mặt ấy đã được giấu đi, nếu không có lẽ mọi người sẽ nhận thấy được nỗi u hoài trên ấy.
- Bằng mọi cách phải đoạt bằng được Chấn Thiên Kiếm, mưu đồ bá vương của ta mới đạt thành.
Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình thốt:
- Hiện các nẽo đường trong Vũ Hán đã bị phong tỏa, mọi hành động của Thiên Trung đang bị giám sát rất ngặt.
Người che mặt chợt hỏi:
- Việc ở chùa Thiếu Lâm ra sao rồi?
- Các hạ yên tâm. Hiện người của Thiếu Lâm đang tập trung lực để bảo vệ, nên họ chẳng ra ngoài được. Không ngờ chỉ cần một mẹo nhỏ của các hạ mà đã giữ chân được Tuệ Tăng đại sư ở lại Thiếu Lâm.
Người che mặt cất giọng:
- Hiện nay chỉ có phái Thiếu Lâm là trở ngại lớn nhất ngăn chận chúng ta. Nếu không bày ra quỉ kế đó thì làm sao giữ chân họ lại Thiếu Lâm tự. Để họ xen vào chuyện ta lại càng rắc rối to.
Thiên Trung ngồi trên mái nhà, hứ một tiếng trong họng, bụng bảo dạ:
"Hứ, thì ra bọn chúng cũng quỷ quyệt thật. Lập kế gây tử vong ở

Thiếu Lâm tự nhằm gây hoang mang cho môn đồ ở đó là cốt để giữ chân mọi người lưu trú không đi đâu được, bởi cứ lo nôm nốp bị địch nhân tấn công. Chỉ cần cái mẹo vặt như vậy là có thể cấm cố mấy ngàn giáo đồ Thiếu Lâm rồi. Cả Hà tiền bối cũng vô tình ở lại đó luôn. Mình phải mau chóng báo tin này đến Thiếu Lâm để mọi người hay mới được".
Người che mặt nói tiếp:
- Chỉ cần Thiếu Lâm bị giữ chân, còn Nga Mi và Võ Đang đã là người của ta, còn Tây Vương phái cho dù không muốn cũng đã là người một nhà rồi. Thử hỏi việc lớn sao không thành? Nhưng nói chung...
Doãn Chí Bình ngắt lời:
- Có phải các hạ vẫn còn ngại Thiên Trung?
- Ngoài hắn ra ta còn một mối lo nữa.
Doãn Chí Bình cau mày, chợt hiểu:
- Tứ Xuyên Đường môn?
- Quả nhiên đúng như vậy. Độc của Đường môn đến ngày hôm nay vẫn còn là trở ngại cho chúng ta.
Doãn Chí Bình cười xòa:
- Các hạ quên rằng ta vẫn còn Tống Kim Bình hay sao?
Người che mặt lộ vẻ bất ổn, thốt:
- Tống Kim Bình là một cô bé không dễ gì bắt buộc được đâu.
- Nhưng chúng ta vốn có thể lấy quyền lực để khống chế.
Người che mặt cười khẩy:
- Nếu đơn giản thì ta đã bắt Tống Kim Bình ghi chép lại Đường môn độc kinh từ lâu rồi, và có coi Tứ Xuyên Đường môn ra gì.
Thiên Trung ở trên mái ngói cau mày, chàng nghe họ bàn luận đến Tống Kim Bình thì trong lòng gợi lên một nỗi âu lo. Chàng nhủ: "Không lẽ Tống muội đã bị bọn này bắt hay sao? Không thể như thế được, nếu có thì Giãng Hoài Vũ đã cho mình hay biết rồi. Cứ chờ xem sao, quả thật Tống muội bị bắt thì mình sẽ tìm cách cứu cũng chưa muộn".
Lúc này bên dưới, Doãn Chí Bình cất giọng:
- Tại hạ còn một mối lo nữa, muốn bày tỏ với túc hạ.
- Cứ nói thử xem sao.
Doãn Chí Bình chép miệng:
- Nếu ông trời giúp vận cho Thiên Trung tìm được kiếm phổ, thì là đại nạn cho chúng ta. Cho nên tại hạ nghĩ ngay bây giờ ta nên lập một toán người để hạ sát hắn.
Người che mặt nói:
- Ta cũng có nghĩ tới điều đó...

Đang nói chợt người che mặt ngưng bặt, quát khẽ:
- Ai? Sao dám nghe lén chuyện của bổn gia.
Thiên Trung giật mình, cho rằng đã bị che mặt phát hiện ra hành tung của mình.
chàng nghĩ bụng:
"Đã vậy rồi mình còn núp để làm gì, xuất đầu lộ diện là hơn.".
Bên dưới, người che mặt lại nói:
- Anh hùng quân tử sao lại núp núp, ló ló như phường chó đói?
Nghe người che mặt mắng chửi thậm tệ, thì Thiên Trung bừng giận toan nhảy xuống dạy cho đối phương một bài học.
Nhưng Thiên Trung chưa kịp hành động thì đã nghe tiếng cười từ đâu đó vang lên nghe rền vang và một bóng người từ sau một chậu hoa bước ra, rồi phóng vút vào trong phòng.

Hồi 17
Phát Hiện Sự Cấu Kết

Đến lúc này Thiên Trung mới rõ, thì ra người bị phát hiện không phải là chàng mà là một người khác.
Thiên Trung thở phào vì biết thân phận mình chưa bị lộ. Chàng tiếp tục theo dõi diễn biến câu chuyện bên dưới.
Trong phòng bây giờ có thêm một người và người này chẳng ai xa lạ, chính là Thẩm Phát Huy, phân đàn trưởng của Quan Âm sơn trang, mà đã có lần chàng gặp qua.
Thiên Trung cau mày nghĩ:
"Thẩm Phát Huy sao lại có mặt ở đây? Không ngờ lão già này lại hai mặt. Một làm cho Quan Âm sơn trang, một lại cấu kết với bọn U Hồn Cốc. Thảo nào Quan Âm sơn trang bị tiêu diệt và không chừng cái chết của bà là do hắn cũng nên".
Bên dưới, Thẩm Phát Huy vòng tay bái chào người che mặt một cái, rồi cất giọng:
- Chủ nhân là lão Hy đây mà.
- Thì ra là ngươi, vậy ta cứ ngỡ là địch nhân nào.
Thẩm Phát Huy nhìn sang Doãn Chí Bình chép miệng:
- Lúc nãy tại hạ đứng bên ngoài trộm nghe U Hồn giáo chủ đang bâng khuâng và muốn lập một toán người thì phải?
Doãn Chí Bình gật đầu không nói gì. Thẩm Phát Huy bèn nói tiếp:

- Về vấn đề này chủ nhân của tại hạ cũng đã nghĩ đến từ lâu. Hôm nay tại hạ thay mặt người hướng dẫn U Hồn giáo chủ đến một chỗ.
Doãn Chí Bình nhướng cao mày rồi nhìn qua người che mặt như để xác định lời nói của Thẩm Phát Huy có đúng hay sai.
Người bịt mặt lên tiếng:
- Chúng ta cứ đến đó xem sao.
Nói đoạn y đứng lên sánh vai cùng Doãn Chí Bình bước ra khỏi phòng.
Thẩm Phát Huy đi trước hướng dẫn.
Thiên Trung trên mái nhà bèn lập tức bám sát theo.
Chàng thấy Thẩm Phát Huy đưa người che mặt và Doãn Chí Bình đi xuyên qua mấy dãy nhà đến một bãi đất trống ở cuối thị trấn Vũ Hán.
Thiên Trung nhìn thấy ở đấy đèn đuốc sáng rực, như đang vào mùa trẩy hội. Có tiếng người la hét, hò reo và tiếng binh khí va chạm vào nhau kêu lẻng kẻng.
Chàng nghĩ thầm trong đầu, không biết ở đó họ đang làm gì.
Cuối cùng thì mọi người đã tới nơi. Thiên Trung ẩn mình vào một thân cây gần đấy quan sát.
Doãn Chí Bình đưa mắt nhìn, hắn thấy ở khoảng đất trống có độ vài chục hán tử đang luyện tập dưới sự chỉ huy của một gã đại hán để râu quai hàm.
Dường như mấy chục hán tử này chỉ biết làm theo mệnh lệnh từ chiếc còi nơi tay gã đại hán râu rìa. Mỗi lần gã này đưa chiếc còi vào miệng, thổi lên một tiếng tùy theo ngắn hay dài, mà tốp người đó sẽ có những động tác phù hợp.
Họ đang luyện tập một cách chăm chỉ, chẳng ngại gì ngày đêm, hay giá rét lạnh lùng. Họ chẳng khác là những cương thi (xác chết) được tái sinh để phục vụ lại cho con người.
Thẩm Phát Huy nói với Doãn Chí Bình:
- U Hồn giáo chủ các hạ hãy nhìn đi. Đó là những con người lúc nào cũng cẩn cẩn trung thanh với chủ nhân của tại hạ. Họ sẵün sàng liều chết bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, một khi chủ nhân của tại hạ cần đến.
Thẩm Phát Huy bước tới vỗ hai tay vào nhau một cái. Gã đại hán râu rìa xoay đầu lại nhìn thấy, gã vội vàng quay người chắp tay cúi đầu:
- Chủ nhân và phân đàn trưởng đã đến, thuộc hạ cúi đầu khấu kiến.
Thẩm Phát Huy gật nhẹ đầu nói:
- Tốt! Hãy ra mắt U Hồn giáo chủ đi.
Gã đại hán lật đật:
- Thuộc hạ đê đầu bái kiến giáo chủ, chúc giáo chủ vạn an.

Doãn Chí Bình phất tay đáp lễ. Người che mặt bèn hỏi:
- U Hồn giáo chủ có muốn thử qua vài chiêu với bọn họ không?
Doãn Chí Bình lắc đầu:
- Họ là người của túc hạ, thì làm sao tại hạ lại vô lễ được chứ.
Người che mặt cười xòa, nói tiếp:
- U Hồn giáo chủ đừng ngại, nếu giáo chủ không thử qua thì làm sao biết sự lợi hại của nhóm người này.
Doãn Chí Bình bèn gật đầu:
- Túc hạ đã nói vậy, cứ để tại hạ đây thử qua xem sao.
Thẩm Phát Huy rút trường kiếm đưa qua cho Doãn Chí Bình, hắn lắc đầu:
- Chỉ thử sức với nhau thôi mà, cần gì dụng đến đao kiếm?
Thẩm Phát Huy cười ruồi:
- Giáo chủ cứ việc sử dụng kiếm, có giết chết vài mạng người cũng có sao. Vả lại như vậy mới thấy hết được sự lợi hại.
Doãn Chí Bình gật nhẹ đầu:
- Đã vậy bổn gia không khách sáo nữa.
Hắn liền cầm lấy trường kiếm bước ra chỗ nhóm người nọ.
Thẩm Phát Huy nhìn người che mặt chờ lệnh, thấy chủ nhân gật đầu, hắn khoác tay làm hiệu cho gã đại hán, được phép. Gã đại hán đưa chiếc còi lên bắt đầu điều khiển.
Nghe tiếng còi lệnh, lập tức bốn gã hán tử liền phóng đến bên Doãn Chí Bình. Bốn ánh đao lấp loáng bay vọt tới, gió rít lên nghe vù vù.
Doãn Chí Bình nhanh tay loang ra một đường kiếm gạt phăng ra.
Nào ngờ tiếng còi lại vọng lên, bốn hán tử bèn đổi liền chiêu pháp. Một gã vọt tới trước xỉa luôn mũi đao vào yết hầu đối phương, bên tả một hán tử khoa đao chém xả vào bả cai U Hồn giáo chủ.
Doãn Chí Bình cười gằn một tiếng, thi triển kiếm pháp cực nhanh, chém vào thanh đao của gã hán tử phía trước.
Hai vũ khí chạm vào nhau phát tia lửa. Gã hán tử bị chấn động bởi cú va chạm này, người chao đảo, hổ khẩu nơi tay bị toạc ra đầm đìa máu và thanh đao trên tay hắn rớt xuống đất.
Hạ được một đối thủ, Doãn Chí Bình đưa ngay mũi kiếm đánh ngược ra sau, gạt chéo thanh trường kiếm một cái làm bật lên một tiếng choang. Thanh đao trên tay gã hán tử phía sau rời khỏi tay hắn, bị hất văng ra xa ngoài mấy trượng.
Tưởng đâu như thế sẽ phá vỡ được trận pháp do bốn hán tử này vây đánh. Nhưng không, cho dù đã có đến hai gã bị tước mất binh khí nhưng chúng không bỏ cuộc, tay không vẫn lao vào dùng quyền cước mà đánh tiếp.

Nhất là gã hán tử bị rách toạt hổ khẩu tay, máu chảy ra đầm đìa, nhưng tuyệt nhiên trên mặt của gã không hề lộ ra một chút gì chứng tỏ đau đớn hay run sợ. Cứ coi như chẳng có việc gì xảy ra với bản thân của y hết.
Doãn Chí Bình nhíu mày tự nhủ:
"Có lẽ sự lợi hại mà họ vừa nói là ở chỗ này đây. Đám hán tử này chẳng coi cái chết ra gì cả".
Trong lúc Doãn Chí Bình đang suy nghĩ, tiếng còi lại vang lên. Hai gã hán tử còn lại vèn vung đao đâm tới, thế đánh của chúng quả nhiên rất lợi hại và cực kỳ mau lẹ.
Doãn Chí Bình dẫu sao vẫn là giáo chủ của một phái có tiếng tăm trên giang hồ, thì có xá gì mấy tên vô danh tiểu tốt này.
Mũi kiếm đâm tới trước nhắm ngay vào cổ họng của gã hán tử bị toạc hổ khẩu, tưởng đâu gã này sẽ tránh né nhưng gã lại lao vào, đưa luôn cổ họng đâm vào trường kiếm.
Phập.
Một tiếng thật êm, trường kiếm đã cắm sâu vào cuống họng gã hán tử. Doãn Chí Bình từ xưa tới nay chưa hề run tay trước hành động tàn ác nào của mình. Ấy thế mà giờ đây hắn cũng phải giật mình trước cái uy của gã hán tử nọ.
Doãn Chí Bình không dám chậm trễ, rút nhanh thanh kiếm ra. Gã hán tử ngã xuống giãy đành đạch mấy cái rồi mới chết tốt, máu từ cổ họng gã phún ra thành vòi.
Thủ pháp của Doãn Chí Bình cực kỳ mau lẹ, vừa trông thấy mũi đao của gã hán tử kia tới vừa tầm, hắn bèn rút thanh trường kiếm về, nhún chân bay vọt lên, đồng thời dùng tay trái nắm lấy gã hán tử phía sau vừa bị hắn đánh rơi thanh đao, ném gã về phía trước.
Mũi đao của gã hán tử từ phía trước đâm tới, gặp lúc gã hán tử nọ bị xô tới. Thế là thanh đao tiện ngang bả vai tên nọ.
Qúa đau đớn, gã hán tử bị trọng thương rú lên một tiếng hãi hùng, ngã nhào lăn lộn dưới đất.
Doãn Chí Bình phóng luôn ra ngoài xa, hắn nhìn thấy gã hán tử bị thương rút ngay đoản đao nhỏ vắt bên hông ra, rồi đâm vào giữa tim mà tự sát.
Doãn Chí Bình lẩm bẩm:
- Thật là một lũ điên khùng.
Tiếng còi lại nổi lên, hai gã hán tử còn lại liền phi thân vọt tới, tiếp tục tấn công.
Bây giờ Doãn Chí Bình không còn lòng dạ nào giao đấu. Chẳng phải vì hắn sợ mà vì hắn đã rõ sự lợi hại của nhóm cảm tử quân này rồi.

Và muốn hai gã kia tồn tại để mưu sự việc lớn, còn hơn chết dưới tay hắn một cách vô ích.
Nhưng hai hán tử cứ lao lại như hai con hổ đói, chẳng biết sợ là gì. Chúng cứ theo hiệu lệnh từ chiếc còi mà xuất phát mọi hành động.
Buộc lòng Doãn Chí Bình phóng người bay vọt lên cao, rồi đưa ngón thiếu trạch (ngón trỏ) lên, dùng Cách không điểm huyệt điểm trúng vào vai hai gã hán tử còn lại.
Hai gã hán tử xoay đi ngã lăn xuống liền.
Sau khi đã hạ gục hai gã hán tử, Doãn Chí Bình tới trả lại trường kiếm cho Thẩm Phát Huy. Hắn buộc miệng khen:
- Quả nhiên là nhóm cảm tử.
Người che mặt bèn hất tay, cũng dùng Cách không điểm huyệt đạo cho hai gã hán tử.
Chúng lật đật bò dậy trước mặt người che mặt và nói:
- Chúng thuộc hạ thật vô dụng.
Nói đoạn rút đoản đao bên hông đâm vào giữa tim mà thác.
Doãn Chí Bình muốn can gián nhưng cũng đã muộn. Hắn chỉ biết thở dài.
- Tại hạ thật sự không muốn bọn chúng chết.
Thẩm Phát Huy thốt:
- Qui luật ở đây là thế. Không hoàn thành sứ mạng thì phải tự sát. Giáo chủ chớ có bi thương.
Doãn Chí Bình nhìn qua người che mặt lên tiếng:
- Tại hạ có một thắc mắc muốn hỏi túc hạ.
Giáo chủ cứ việc hỏi.
- Không biết túc hạ đã huấn luyện nhóm người như thế nào mà họ gan dạ đến thế?
Người che mặt bật cười đáp:
- Ta đã cho chúng uống một loại thuốc đặc biệt để khống chế bọn chúng. Kể ra thì chúng nó chẳng khác gì các hình nhân biết đi, luôn luôn làm theo hiệu lệnh của người chỉ huy. Chỉ biết lao lên phía trước, chẳng hề run sợ trước bất cứ chuyện gì.
Thiên Trung ẩn núp và theo dõi từ đầu mọi diễn biến xảy ra. Thoạt đầu chàng cũng không hiểu sao mấy gã hán tử kia lại quá dại dột, lao đầu vào chỗ chết một cách mù quáng như những con phù du lao vào lửa đỏ.
Đến chừng nghe người che mặt nói rõ lý do, chàng gật gù nhè nhẹ đầu nghĩ thầm:
"Quả nhiên là lợi hại, nhưng dẫu sao quân tà ma ngoại đạo này cũng quá tàn ác, dụng người để làm chuyện phi nghĩa. Nếu họ dùng nhóm

người này để đối phó với mình thì thật là nguy hiểm".
Suy nghĩ của chàng bị gián đoạn vì bên ngoài có tiếng người che mặt cất lên:
- U Hồn giáo chủ, hay là các hạ hãy đặt cho nhóm này một cái tên được chứ?
Doãn Chí Bình xua tay:
- Tại hạ nào dám, dù gì họ cũng là người của túc hạ, làm sao tại hạ lại vô lễ đến thế.
Thẩm Phát Huy cất giọng:
- U Hồn giáo chủ lại khách sáo nữa rồi. Thật ra chủ nhân của tôi đã có ý muốn để nhóm này dưới quyền điều khiển của giáo chủ, để người thuận tiện trong việc sai khiến.
Doãn Chí Bình tỏ vẻ hân hoan lộ ra ngoài nét mặt:
- Nếu túc hạ đã có nhã ý đó thì tại hạ đây không từ chối. Sẵün đây xin đặt cho cái tên đội Cảm tử quân.
Người che mặt gật gù:
- Cảm tử quân, cái tên rất có ý nghĩa. Được, cứ tạm gọi là vậy.
Thẩm Phát Huy bèn nói với gã đại hán râu rìa:
- Từ nay ngươi và nhóm Cảm tử quân sẽ chịu theo sự điều khiển của U Hồn giáo chủ.
Gã đại hán vòng tay cúi đầu:
- Thuộc hạ đã rõ.
Thẩm Phát Huy hất hàm ra lệnh, gã đại hán hiểu ý, đưa chiếc còi lên thổi một cái.
Lập tức mấy gã hán tử tụ hợp lại, rồi chúng khiêng xác bốn gã nạn nhân rời vị trí bỏ đi.
Thẩm Phát Huy cất giọng:
- Mời chủ nhân và U Hồn giáo chủ trở lại tệ xá.
Cả ba đồng bước bỏ đi. Thiên Trung chờ họ đi khuất mới dám bước ra. Thấy rằng những gì thu thập đêm nay là quá đủ, nên chàng quyết định trở về tửu quán.
Đến nơi thì trời cũng đã tờ mờ sáng, chàng vào phòng thấy Giãng Hoài Vũ đang ngủ nên không dám đánh thức, mà bỏ đi ra ngoài luôn.
Thiên Trung quyết định đi rừng Trúc Lâm nên rời quán đi luôn.
Chẳng mấy chốc đã tới nơi, Thiên Trung đến nơi cạnh con suối, nơi mà ngày trước chàng từng điều tức trị thương ở dòng suối và Tống Kim Bình luôn có mặt một bên.
Chàng chẳng khó khăn gì để tìm được Tống Kim Bình, vì nàng đang ở trước mặt chàng.
- Tống muội!

Nghe tiếng gọi, Tống Kim Bình xoay người lại, nàng nhìn thấy Thiên Trung.
Đôi mắt nàng mờ lệ, chớp chớp liên tục.
- Trương ca!
Rồi chạy ào tới ngã vào lòng Thiên Trung, khóc òa lên như một đứa bé.
- Có phải thật là huynh không vậy?
- Là huynh đây mà.
Tống Kim Bình nói:
- Muội cứ tưởng suốt đời sẽ không bao giờ còn gặp lại huynh nữa.
Thiên Trung dìu Kim Bình tới một tảng đá phẳng để nàng ngồi xuống, rồi ung dung thốt:
- Huynh đã hứa với muội là sẽ quay về để cùng nhau ngắm cảnh bình minh thì làm sao lại không về.
Tống Kim Bình cất giọng:
- Ước gì chúng ta sẽ mãi mãi được như thế này.
- Thì chúng ta đã bên nhau rồi còn gì?
Tống Kim Bình lắc nhẹ đầu, dòng lệ vẫn còn đọng trên vành mi héo hắc.
- Muội nghĩ chỉ có thể hôm nay nữa thôi và không bao giờ có nữa.
Thiên Trung ngơ ngác:
- Muội nói chi những lời này, làm huynh chẳng hiểu gì hết?
- Muội muốn nói... mà thôi, tốt hơn là đừng nên nói ra làm gì.
Thiên Trung cau mày:
- Dường như muội đang giấu huynh điều gì thì phải.
Tống Kim Bình chậm rãi thốt:
- Muội đau lòng lắm nhưng biết làm sao được.
- Hãy nói ra đi, để huynh cùng chia sẽ với muội.
Tống Kim Bình lắc đầu:
- Hãy tha lỗi cho muội vì không thể.
- Muội không tin huynh chứ gì?
Tống Kim Bình vờ không nghe thấy. Nàng chỉ ánh mặt trời đang sáng rực ở phía đông mà nói:
- Huynh xem kìa, mặt trời lên đẹp quá. Muội chỉ ước có huynh bên cạnh, không cần gì cả. Chỉ hai ta sống cho hết kiếp này.
Thiên Trung nhận ra điều gì đó bất ổn nơi Tống Kim Bình, song không muốn hỏi han làm cho nàng buồn.
Vừa gặp lại Thiên Trung chỉ mong cả hai có được những giây phút vui vẻ bên nhau mà thôi.
Chàng vội dìu Kim Bình đến mỏm đá mà trước đây họ thường đứng

ngắm cảnh mặt trời lên.
Ánh dương quang sáng chói đỏ ối lên dần ở đầu đỉnh núi xa xa. Cả hai thật sự hạnh phúc bên nhau.
Bất chợt có tiếng gọi từ phía sau:
- Trương đệ!
Thiên Trung cùng Tống Kim Bình quay người lại. Họ cùng nhận ra Giãng Hoài Vũ và ba người nữa. Họ là Cao Phi Trí chưởng môn Đường môn, còn hai người còn lại Tống Kim Bình không biết là ai, song Thiên Trung thì quá rõ.
Chàng kêu lên:
- Oanh Oanh, Các Các, thì ra là hai muội đó sao?
Cao Phi Trí bước tới vòng tay:
- Trương huynh, đã lâu không gặp.
- Cao huynh, rất mừng được tái ngộ.
Tống Kim Bình lên tiếng:
- Cao chưởng môn. Lâu nay các hạ vẫn bình an?
- Đa tạ Tống tiểu thơ có lời hảo ý, tại hạ vẫn bình an.
Oanh Oanh chỉ Kim Bình.
- Có phải tỷ là Tống Kim Bình?
Thiên Trung chép miệng:
- Đúng như vậy!
Kim Bình cũng thốt:
- Còn cô nương có phải là người dạo nọ đưa tiểu nữ và Trương ca đến gặp Huyết Thủ Bà Bà?
Oanh Oanh tươi cười gật đầu:
- Chính là muội đây!
Tống Kim Bình nhìn sang Các Các, nàng định hỏi nhưng Oanh Oanh đã hiểu ý, bèn lên tiếng:
- Đây là Các Các, vị cô cô của muội.
Giãng Hoài Vũ chép miệng:
- Nghĩ cũng lạ, Tống cô nương và Các Các với Oanh Oanh xem ra cũng đồng trang lứa, ấy thế mà có người cao quá.
Các Các hiểu ý bèn cất giọng:
- Tiểu nữ đã bảo Oanh Oanh cứ gọi là tỷ tỷ thì được rồi, nhưng Oanh Oanh đâu có chịu nghe.
Oanh Oanh xua tay:
- Oanh Oanh đâu dám thế, dẫu sao cô cô cũng là nghĩa nữ của lão thái quân.
Cao Phi Trí cười xòa:
- Hơn thua nhau chi một chức phận. Theo tại hạ thấy hòa đồng là

việc hay nhất.
Các Các liền thốt:
- Oanh muội đã nghe Cao chưởng môn nói rồi chứ?
Oanh Oanh gật đầu:
- Muội biết rồi, Các Các tỷ tỷ à!
Thiên Trung lên tiếng:
- Hai muội hôm trước đã trúng Mê hương tán. Huynh đi lấy thuốc giải khi quay trở lại thì đâu mất, làm huynh lo sợ vô cùng.
Các Các đáp:
- Lúc muội và Oanh Oanh tỉnh dậy nhìn quanh thấy đang nằm trên phiến đá, còn đại huynh thì đâu mất, nên lập tức đi tìm.
Thiên Trung cau mày:
- Nhưng hai muội trúng Mê hương tán sao lại tỉnh mau đến thế?
Oanh Oanh lắc đầu:
- Muội cũng không rõ tại sao, chỉ biết khi tỉnh lại thì người rất là lạnh.
Nguyên khi đó Thiên Trung đang tọa công để đẩy Mê hương tán ra ngoài, hơi lạnh từ người chàng tỏa ra ngoài và luồng hơi lạnh này lan đến chỗ hai cô gái và được thân nhiệt của họ hấp thụ. Chính nhờ vậy nên họ mau chóng hồi tỉnh, mà không rõ nguyên nhân tại sao.
Cao Phi Trí cất giọng:
- Bây giờ mọi người đã đoàn tụ âu là nhờ trời cao.
Thiên Trung bèn hỏi:
- Sao hai muội biết huynh ở đây?
Các Các đáp:
- Lúc tỉnh dậy, muội và Oanh Oanh bèn đi tìm huynh. Nhưng biết đâu mà tìm, nên đành vào trấn Vũ Hán. Thời may gặp Giảng huynh.
Giãng Hoài Vũ bật cười ha hả:
- Ta ngủ dậy, chẳng thấy đệ đâu cả, liền xuống lầu thời may gặp Oanh Oanh. Thú thật ta ngượng ngập hết sức vì nhớ lại chuyện xưa.
Thiên Trung cười xòa:
- Chuyện đã qua rồi, huynh nhắc để làm gì?
Giãng Hoài Vũ bèn hỏi:
- Suốt đêm qua đệ đã đi đâu và làm gì?
Thiên Trung liền thuật lại mọi việc mà đêm qua chàng tai nghe mắt thấy.
Sau đó Thiên Trung nhìn qua Kim Bình nói:
- Tống muội, huynh thật không ngờ Thẩm Phát Huy lại cấu kết với bọn tà ma ngoại đạo như vậy.
Cao Phi Trí tiếp lời:
- Rất có thể thảm kịch xảy ra ở Quan Âm sơn trang là do lão ta gây

ra cũng nên.
Giãng Hoài Vũ gật đầu phụ họa:
- Cái đó là hẳn rồi còn phải nói. Quân cẩu tặc đó nếu để ta bắt gặp thì quyết sanh tử một phen.
Các Các lên tiếng:
- Muội chỉ lo ngại về cái đội Cảm tử quân gì đó. nó là trở ngại lớn cho Trương ca.
Oanh Oanh thốt:
- Chính vì vậy ta nên mau chóng tìm ra kiếm phổ càng sớm càng tốt.
Giãng Hoài Vũ giục:
- Thế thì ta lên đường ngay đi.
Cao Phi Trí nói:
- Núi Tử Nha đâu phải nhỏ, vả lại làm sao biết chính xác nơi nào là chốn bạch hạc thường lưu trú?
Oanh Oanh cất giọng:
- Ở núi Tử Nha nơi nào tập trung loài vượn nhiều nhất?
Giãng Hoài Vũ nhanh nhẩu đáp:
- Tại hạ sống ở vùng Vũ Hán này đã lâu, có nghe đâu ở đây thường nói:
trên động Phong Vân, núi Tử Nha có rất nhiều giả hầu sinh sống. Nhưng ở đó rất cao.
Các Các gật nhẹ đầu:
- Nếu thế thì đúng rồi, vì trong hai câu đầu có nói, loài hạc trắng thường bay lên núi cao, nơi giả hầu cư trú muôn đời. Nếu không cao là chẳng phải nơi đó.
Cao Phi Trí lên tiếng:
- Vật ta đến đó xem sao?
Tống Kim Bình nói:
- Từ đây đến động Phong Vân đường đi rất trắc trở. E rằng không ít khó khăn.
Thiên Trung cương quyết nói:
- Khó khăn đến mấy cũng phải đến. Vận mệnh võ lâm đang đến hồi nguy kịch, huynh không thể đứng đó mà nhìn.
Các Các thêm vào:
- Chúng ta là những người sống trên giang hồ, trước sự an nguy của võ lâm đâu thể làm lơ. Tiểu nữ cũng đồng tình ý kiến của Trương ca.
Mọi người đều lần lượt bày tỏ thái độ của mình. Chỉ có Tống Kim Bình là chẳng nói gì.
Thiên Trung vòng tay thốt:
- Thời gian cấp bách, tại hạ cáo biệt để lên đường cho sớm.

Chàng nhìn qua Oanh Oanh và Các Các nói:
- Nhị vị tiểu muội, chúng ta lên đường thôi.
Giãng Hoài Vũ đưa tay cản lại:
- Ê! Nói đi là đi sao? Thề còn ta đệ bỏ đi đâu chứ?
Thiên Trung cười nhẹ:
- Đệ nào có ý đó, nhưng vì đường đi đầy rẫy sự nguy hiểm, đệ không thể.
Giãng Hoài Vũ hứ nhẹ một tiếng, rồi đưa tay vỗ vào ngực:
- Giãng Hoài Vũ này bình sinh coi cái chết là trò đùa, có gì đáng ngại. Vả lại đệ biết động Phong Vân ở đâu sao?
Cao Phi Trí thêm lời:
- Giảng đại ca nói chí phải, có thêm một người làm thêm một cánh tay. Trương huynh đừng câu nệ.
Thiên Trung cười khẽ:
- Nếu Cao huynh đã nói vậy, Thiên Trung này đâu dám cãi. Vậy cứ thế mà thực hành.
Nói đoạn chàng nhìn qua Tống Kim Bình:
- Tống muội, lần này ngu huynh đi động Phong Vân, lành dữ ra sao cũng chưa rõ.
Muội ở lại phải bảo trọng.
Tống Kim Bình gật đầu:
- Huynh phải cẩn trọng, đừng lo cho muội. Đi sớm về sớm, muội sẽ chờ.
Hai người bịn rịn một hồi mới chịu chia tay. Đoàn người của Thiên Trung nhắm núi Tử Nha mà tiến đến.
Tống Kim Bình đứng nhìn theo một lúc, rồi có hai hắc y nhân xuất hiện. Chúng cúi đầu:
- Tiểu thơ!
Nàng từ từ xoay lại, chậm rãi nói:
- Hãy về bẩm báo lại với chủ nhân, họ đã đi động Phong Vân ở núi Tử Nha.
Hai gã hắc y nhân toan bỏ đi, Kim Bình ngăn lại:
- Khoan đã!
- Tiểu thơ còn gì căn dặn?
Kim Bình cất giọng:
- Hai ngươi hãy nói với chủ nhân rằng, Kim Bình này có một yêu cầu.
- Xin tiểu thơ cứ nói, chúng thuộc hạ sẽ chuyển lời.
Kim Bình nói khẽ:
- Mong chủ nhân hãy nương tay với Thiên Trung.
- Được, thuộc hạ sẽ bẩm báo lại.

Nói dứt, hai gã hắc y nhân phóng người bỏ đi.
Còn lại Tống Kim Bình nàng nhìn về hướng Thiên Trung vừa đi, đôi dòng lệ lại tuôn trào. Nàng lẩm bẩm:
- Trương ca! Hãy tha lỗi cho muội, vì muội không còn con đường nào chọn lựa.
Nàng gục đầu vào hai tay òa khóc.
* * *..
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh có vẻ ngạc nhiên, hắn nhìn sửng Tây Vương Chu Kiếm Sinh rồi cất giọng:
- Thưa nhạc phụ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh đưa tay ngăn lại:
- Chớ có xưng hô như vậy, ta chưa bao giờ nhận ngươi là con rễ.
Lâm Đạt Vinh cau mày:
- Nhưng... Tây Vương chủ nhân đã từng hứa trước mặt Ưng Vương Ngũ Sát nghĩa phụ của tại hạ rồi kia mà?
Chu Kiếm Sinh gật đầu:
- Ta không phủ nhận điều đó. Nhưng lúc ấy Doãn Chí Bình đã ép ta mà thôi.
Lâm Đạt Vinh thốt:
- Tây Vương chủ nhân muốn phản ngôn?
- Ngươi muốn nói sao cũng được, ta không trách ngươi đâu.
Lâm Đạt Vinh nói tiếp:
- Nhưng hiện giờ Chu Thất Thất đang ở trong tay nghĩa phụ của tại hạ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bật cười:
- Ngươi chớ đem chuyện đó ra mà hù dọa ta mất công. Một khi Chu Kiếm Sinh đã nói ra điều gì thì không bao giờ sợ hậu quả.
Lâm Đạt Vinh thắc mắc:
- Thì ra hôm nay Tây Vương chủ nhân đòi tại hạ tới đây là để nói ra điều đó chăng?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh lắc đầu:
- Không phải, ta muốn ngươi gặp một người.
- Tại hạ có quen với người đó không?
Chu Kiếm Sinh chép miệng:
- Ngươi rất quen là đằng khác.
Nói dứt lão bèn vỗ tay, lập tức một người bước ra.
Lâm Đạt Vinh nhận ra ngay người này, hắn buột miệng kêu lên:
- Nhụy Ngọc Miêu? Tây Vương chủ nhân muốn tại hạ gặp Nhụy hộ pháp là có ý gì chứ?
Chu Kiếm Sinh đáp:

- Ngươi chớ nôn nóng, hãy từ từ rồi sẽ rõ.
Lâm Đạt Vinh cau mày hỏi:
- Nhụy hộ pháp, muốn gặp tôi có việc gì?
- Lâm Đạt Vinh, ta muốn kể cho ngươi nghe một câu chuyện. Cách nay trên hai mươi năm, Doãn Chí Bình đã giết chết một gia đình.
Lâm Đạt Vinh chớp mắt:
- Chuyện đó thì có liên quan gì đến ta?
Nhụy Ngọc Miêu cười, tiếp:
- Cứ để ta kể tiếp. Trong lúc đó có hai đứa bé, một trai một gái thoát nạn. Doãn Chí Bình đã bắt đứa bé trai đi, còn đứa bé gái sau bao năm tìm cách để được y tin tưởng và cho vào U Hồn Cốc.
Lâm Đạt Vinh nhíu cặp chân mày:
- Nhụy hộ pháp nói vậy là có ý gì? Không lẽ đứa bé trai ấy chính là tại hạ đây sao?
- Chính là như vậy.
Lâm Đạt Vinh giật mình, xua tay:
- Không thể như thế được. Đứa bé đó không phải là tại hạ.
Nhụy Ngọc Miêu cười nhạt:
- Ngươi không tin cũng chẳng sao, nhưng sự thật vẫn là sự thật.
Lâm Đạt Vinh quắt mắt:
- Nhụy hộ pháp, có phải ngươi định cấu kết với Tây Vương phái để làm chia rẽ U Hồn Cốc?
Nhụy Ngọc Miêu lạnh lùng nói tiếp:
- Ta đã đoán từ đầu là ngươi chẳng bao giờ tin. Nhưng ta sẽ làm cho ngươi tin, có phải hiện ngươi đang giữ nửa miếng Ngọc Thạch khắc hình con giao long.
Lâm Đạt Vinh hốt hoảng lùi lại, nhìn sững vào mặt Nhụy Ngọc Miêu:
- Tại sao ngươi biết ta có nửa mảnh Ngọc Thạch đó?
Nhụy Ngọc Miêu bình thản nói:
- Ta còn biết nửa mảnh ngọc thạch mà ngươi mang trong người là phần đuôi của hình con giao long.
- Vậy phần còn lại ở đâu?
Chu Kiếm Sinh xen vào:
- Tất nhiên là do đứa bé gái giữ.
Lâm Đạt Vinh hỏi dồn:
- Vậy đứa bé gái ấy hiện giờ ở đâu?
Nhụy Ngọc Miêu bật khóc:
- Là ta đây.
Nói rồi rút nửa mảnh ngọc thạch ra đưa qua cho Lâm Đạt Vinh.
Hắn cầm lấy rồi ráp lại với nửa mảnh lấy trong người hắn ra. Cả hai

phần ăn khớp vào nhau lộ nguyên hình con giao long đang tung bay trên những cụm mây.
Lâm Đạt Vinh nhìn qua Nhụy Ngọc Miêu lắp bắp:
- Đây có phải là... sự thật?
- Ta chính là chị của ngươi đây. Sự thật đã rõ ràng sao ngươi còn chối bỏ.
Lâm Đạt Vinh bước tới rồi quỳ xuống ôm lấy chân Nhụy Ngọc Miêu.
- Đại tỷ!
- Hiền đệ của ta!
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cất giọng:
- Ta rất vui mừng khi hai tỷ đệ các ngươi đoàn tụ.
Lâm Đạt Vinh hỏi:
- Tại sao mãi đến ngày hôm nay tỷ mới nói ra chuyện này cho đệ biết?
Nhụy Ngọc Miêu đáp:
- Vì chưa có cơ hội, vả lại, tánh của đệ nóng nảy, tỷ nói ra e bất lợi.
- Chuyện như thế nào, tỷ hãy nói rõ lại cho đệ biết. Tại sao Doãn Chí Bình lại giết song thân của chúng ta?
Nhụy Ngọc Miêu buồn rầu nói:
Năm xưa thân mẫu có một chút hướng sắc, nên Doãn Chí Bình đem lòng thương yêu. Hắn quyết tâm chiếm đoạt nên tạo cảnh dầu sôi lửa bỏng. Thân phụ vì uất ức nên liều chết cứu mẹ và đã bị Doãn Chí Bình sát hại.
- Thật là tàn ác.
Nhụy Ngọc Miêu nói tiếp:
- Mẹ vì muốn bảo toàn danh giá nên tuẩn tiết theo chồng. Lúc đó ta và đệ vừa đi chơi về, đệ còn quá nhỏ nên chưa đủ biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc ấy Doãn Chí Bình đã bắt đệ đem đi.
- Thế lúc đó tỷ ở đâu?
Nhụy Ngọc Miêu thở dài:
- Ta kịp thời núp vào góc luôn nên thoát chết. Từ đó ta mang mối căm thù canh cánh bên mình, chờ ngày rửa hận.
Lâm Đạt Vinh oán trách:
- Đệ thật là một đứa con bất hiếu, bấy lâu nay lại tôn thờ kẻ đã sát hại song thân của mình.
- Đệ chớ trách than làm gì, vì đệ nào biết chi. Ta đã hy sinh bao năm nay tạo được lòng tin nơi Doãn Chí Bình mà chờ đợi cơ hội.
Nhụy Ngọc Miêu nhìn vào mặt Lâm Đạt Vinh, rồi nói tiếp:
- Mãi tới hôm nay cơ hội mới đến. Doãn Chí Bình đính ước cuộc hôn nhân giữa tỷ và Tam Sát Miêu Vi Thức chẳng qua là muốn mượn tay

tỷ làm nội ứng bên trong.
Lâm Đạt Vinh hiểu ra:
- Và tỷ muốn hợp sức với Tây Vương chủ nhân tương kế tựu kế giáng đòn bất ngờ vào Ưng Vương cốc chủ?
Nhụy Ngọc Miêu cười đáp:
- Tây Vương chủ nhân có ý đánh bại Doãn Chí Bình, ta lại muốn báo thù cho song thân. Đây là dịp để hai bên hợp tác cùng có lợi.
Lâm Đạt Vinh ngần ngại:
- Nhưng dẫu sao Doãn Chí Bình cũng có công nuôi dạy chị em ta bao lâu nay.
Chu Kiếm Sinh hứ một tiếng:
- Hắn nuôi dạy ngươi chẳng qua là muốn biến ngươi thành một con chó trung thành, luôn luôn sẵun sàng chết cho hắn. Đừng vì một chút tình riêng mà quên đi bổn phận làm con.
Nhụy Ngọc Miêu xen vào:
- Chẳng lẽ đệ không muốn trả thù cho cha mẹ hay sao?
Lâm Đạt Vinh đâm ra phân vân, rồi thốt:
- Mối thù gia tộc đệ không thể nào bỏ qua được. Tỷ nói đi, đệ phải làm gì bây giờ?
- Chỉ sợ đệ không nhất quyết, chứ đã đồng lòng thì sợ gì chẳng có cách.
Lâm Đạt Vinh gật mạnh đầu dứt khoát:
- Bây giờ nhất nhất mọi việc sẽ nghe theo lời chỉ dạy của tỷ hết.
Nhụy Ngọc Miêu tỏ ra hài lòng:
- Được lắm, từ nay tỷ đệ ta sống chết có nhau.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh lên tiếng:
- Công việc đầu tiên là làm sao đưa được Chu nhu về đây.
Lâm Đạt Vinh nói:
- Chuyện này không khó. Tại hạ sẽ đưa được Chu cô nương về cho chủ nhân.
Chu Kiếm Sinh gật đầu:
- Hảo bằng hữu, ta tin ở ngươi. Còn việc thứ hai là cần nắm biết Doãn Chí Bình hiện đang làm gì?
- Theo tại hạ được biết, bấy lâu nay Doãn Chí Bình thường đến gặp một người.
Nhụy Ngọc Miêu nói:
- Là ai vậy?
- Đệ cũng không rõ, vì người này thường đội nón rộng vành che mất khuôn mặt.
Chu Kiếm Sinh cau mày:

- Lạ thật!
- Và mấy hôm nay Doãn Chí Bình thường bế quan để luyện công. Dường như hắn đang luyện một tâm pháp mới.
Nhụy Ngọc Miêu cao giọng:
- Không được rồi, võ công của y ngày thường đã cao. Nếu tiếp tục để cho y luyện công, chắc chắn sau này ta không còn là đối thủ của y nữa.
Chu Kiếm Sinh cho là phải, lên tiếng:
- Như vậy, việc lớn sẽ bất thành.
Lâm Đạt Vinh chợt thốt:
- Tại hạ có một ngụ ý này trình bày thử cho Tây Vương chủ nhân nghe có được không?
- Ngươi cứ tự tiện.
Lâm Đạt Vinh nói nhỏ vào tai Tây Vương Chu Kiếm Sinh và Nhụy Ngọc Miêu.
- Chúng ta sẽ làm như thế này... thế này.
Không rõ Lâm Đạt Vinh đã nói gì, chỉ thấy Chu Kiếm Sinh và Nhụy Ngọc Miêu gật đầu tỏ ra đắc ý lắm.
* * *..
Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh tay cầm chén trà sâm còn bốc khói nghi ngút, hắn tiến đến cửa hang đã đóng lại im ỉm.
Hắn kính cẩn đứng chào trước cửa và nói to vào bên trong:
- Nghĩa nhi đã đến, xin được cầu kiến nghĩa phụ.
Đợi thêm một lúc nữa, chợt cửa hang mở ra. Vì ở đây đã sắp xếp sẵün và cài đặt rất nhiều cơ quan. Chỉ cần sơ ý là có thể mất mạng như không.
Sở dĩ Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh mang trà sâm tới cho Ưng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là bởi hắn được giao nhiệm vụ này, mỗi ngày phục vụ cho nghĩa phụ của hắn trong thời gian luyện công.
Đã quá quen thuộc đường đi nước bước ở hang động này, cho nên Lâm Đạt Vinh bước những bước dài chẳng để tâm.
Bất chợt chân của hắn dẫm phải một vật gì bên dưới, hắn giật mình rút nhanh chân lại. Lập tức mấy mũi lao từ phía sau lưng hắn ở bệ đá gần đấy bay vút tới.
Lâm Đạt Vinh hốt hoảng nhún chân phi thân vọt lên, làm mấy ngọn lao cắm sâu vào nơi hắn vừa rời đi, cây nào cũng ghim hơn nửa thân vào lòng đất cứng. Chứng tỏ sức bắn đi của mấy ngọn lao là rất mạnh.
Chân của Lâm Đạt Vinh chưa kịp đặt xuống, đã thấy hai quả chùy gai từ trên cao đổ ập xuống.

Chẳng dám chậm trễ, Lâm Đạt Vinh liền lắc nhẹ người một cái chân đạp vào mỏm đá nhô ra phía cạnh đấy làm điểm tựa và phóng luôn ra phía bên ngoài.
Hai quả chùy ước lượng nặng vài trăm cân, đánh thẳng xuống tảng đá làm vang lên một tiếng nổ lớn và tảng đá nát ra thành mấy mảnh vụn.
Lâm Đạt Vinh cau mày, gọi to:
- Nghĩa phụ!
Tiếng cười từ bên trong vọng ra, có vẻ sảng khoái lắm. Tiếp theo đó có tiếng của Doãn Chí Bình vang lên:
- Nghĩa nhi, ngươi hãy vào đi. Không còn nguy hiểm nữa đâu.
Lâm Đạt Vinh từ từ tiến vào, hắn len qua một con đường hẹp vào mật thất nơi Doãn Chí Bình đang luyện công.
Doãn Chí Bình vẫn còn ngồi trên một phiến đá rộng độ ba thước vuông, chân xếp bằng theo lối ngồi tọa công của các cao thủ.
Lâm Đạt Vinh đặt tách trà sâm lên một chiếc bàn cũng bằng đá, gần cửa ra vào của mật thất.
Hắn cúi đầu bái lễ:
- Nghĩa nhi khấu kiến nghĩa phụ. Mời nghĩa phụ dùng trà sâm.
Doãn Chí Bình đang nhắm nghiền mắt, liền mở bừng ra và sau đó búng người bay tung lên cao, cuốn tròn mấy vòng, rồi sau đó lao vút lại chỗ Lâm Đạt Vinh đang đứng, lộn thêm một vòng nữa mới đáp xuống đất.
- Nghĩa nhi, lúc nãy ta có làm cho con sợ không?
- Dạ, nghĩa nhi chỉ thoáng giật mình thôi. Thưa nghĩa phụ, sao hôm nay lại có cơ quan cài đặt ở nơi đó?
Doãn Chí Bình chép miệng:
- Hôm nay ta đã cho cài đặt lại một số cơ quan mới nữa, quên nói cho con biết.
Lâm Đạt Vinh nhíu mày, kín đáo thầm nghĩ:
"Chết rồi, làm sao báo cho Miêu tỷ và Tây Vương chủ nhân biết đây? Lão già này bỗng dưng hôm nay lại có cao hứng như vậy, e rằng kế hoạch sẽ thất bại mất".
Doãn Chí Bình nhìn thấy Lâm Đạt Vinh đứng đờ người ta, thì lấy làm lạ, liền hỏi:
- Nghĩa nhi, con làm sao thế?
Lâm Đạt Vinh giật mình, đáp:
- À... không, nghĩa nhi đâu có sao. Chỉ trộm nghĩ không biết nghĩa phụ còn phải bế quan luyện công trong bao lâu nữa?
Doãn Chí Bình bật cười:

- Con cũng lo lắng cho ta là quá đấy chứ. Nhưng không còn bao lâu nữa đâu, ta sẽ luyện thành Thập nhị ưng la sát chưởng. Lúc đó võ lâm thiên hạ sẽ thuộc về ta.
Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả, có vẻ đắc chí lắm.
- Nghĩa nhi cũng chúc nghĩa phụ sớm đạt thành ý nguyện.
Doãn Chí Bình gật mạnh đầu:
- Tốt!
- Mời nghĩa phụ dùng trà kẻo nguội.
Lâm Đạt Vinh cầm tách trà đưa qua cho Doãn Chí Bình. Hắn cầm lấy đưa lên miệng toan uống nhưng lại ngừng lại, sực nhớ ra điều gì bèn hỏi:
- Nghĩa nhi này.
- Dạ!
- Chu Thất Thất đối xử với con như thế nào rồi?

Hồi 18
Huyết Nhục, Thâm Thù

Lâm Đạt Vinh cúi đầu, trả lời:
- Nói ra nghĩa nhi càng thẹn, gần một tháng nay Chu cô nương vẫn lạnh nhạt với nghĩa nhi.
- Ta đã tạo điều kiện để cho hai người gần nhau, sao con không biết cách dỗ ngọt hắn? Chỉ còn vài hôm nữa là ta phải đích thân mang trả Chu Thất Thất về Tây Vương phái rồi. Đến lúc đó con chẳng còn có cơ hội nữa đâu.
Lâm Đạt Vinh cúi đầu thốt:
- Nghĩa nhi biết vậy, nhưng chẳng còn cách nào khác.
Doãn Chí Bình đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, giọng dứt khoát:
- Âu chỉ còn cách cuối cùng này mà thôi.
- Nghĩa phụ cứ dạy, nghĩa nhi sẽ nhất định làm theo.
Doãn Chí Bình nhìn xoáy vào mặt người đối diện, buông ra từng chữ:
- Con phải cưỡng bức hắn.
Lâm Đạt Vinh giật mình một cái:
- Cưỡng bức Chu Thất Thất? Nghĩa nhi e rằng khó làm được.
- Chẳng lẽ con sợ?
Lâm Đạt Vinh đáp:
- Thưa nghĩa phụ, không phải nghĩa nhi sợ, mà chỉ ngại sau đó Chu

cô nương sẽ tự sát thì càng lớn chuyện hơn.
Doãn Chí Bình ngửa mặt lên trời cười to:
- Hắn sẽ không bao giờ dám tự sát đâu, hãy tin ở ta.
- Nếu nghĩa phụ đã nói vậy, nghĩa nhi chỉ còn biết tuân mạng.
Doãn Chí Bình gật mạnh đầu:
- Tốt!
Kế đó hắn ngồi trở xuống ghế và nâng tách trà lên đưa lên miệng định uống, chợt dừng lại, đôi mắt nhìn vào tách trà, chân mày cau lại.
Lâm Đạt Vinh để ý từng cử chỉ một của Doãn Chí Bình. Đến chừng thấy đối phương có thái độ kỳ lạ, hắn đã rúng động trong lòng, nhủ thầm:
"Không khéo lão ta đã biết trong tách trà có bỏ độc tố rồi chăng? Không lý nào? Tây Vương chủ nhân có nói đây là loại độc không màu, không mùi vị, nhất định là lão ta chẳng thể nào biết được".
Tuy trong bụng nghĩ vậy, song Lâm Đạt Vinh cũng vận khí vào hai tay ngấm ngầm đề phòng bất trắc.
- Nghĩa nhi, hãy bước qua đây.
Lâm Đạt Vinh có phần nào bồn chồn trong dạ, hắn dè dặt bước tới, toàn thân dường như da thịt đang căng thẳng lên.
- Dạ, nghĩa phụ có gì chỉ dạy?
Doãn Chí Bình cất giọng:
- Con hãy nhìn kìa, ta đã bảo bao nhiêu lần, mỗi khi ta dùng trà không nên để xác trà lợn cợn ở đáy tách. Sao không nghe theo?
Lâm Đạt Vinh lật đật quỳ xuống:
- Nghĩa nhi thật đáng chết, xin nghĩa phụ tha tội. Hay để nghĩa nhi trở ra pha tách trà khác cho nghĩa phụ.
- Không cần đâu, mất công phải chờ đợi. Ta chẳng có thời gian nhiều, nhớ lần sau đừng để tình trạng này xảy ra nữa.
Lâm Đạt Vinh gật đầu:
- Dạ, nghĩa nhi biết rồi.
- Đứng dậy đi.
Nói đoạn, lão nâng tách trà uống cạn một hơi.
Bên này, Lâm Đạt Vinh thở phào ra nhẹ nhõm, coi như bước đầu kế hoạch đã thành công. Hắn lên tiếng:
- Mấy hôm nay trong mật thất không được dọn dẹp, hay để nghĩa nhi thuận tay làm luôn?
- Cũng được, nhưng hãy nhanh lên rồi trở ra ngoài để ta tiếp tục luyện công.
Lâm Đạt Vinh đáp liền:
- Dạ, nghĩa nhi sẽ ra ngay.

Dứt lời hắn liền lo đi thu dọn, nhưng kỳ thực hắn tìm cách khóa lại các cơ quan nào mà hắn biết được ở bên trong mật thất này.
Sau khi làm xong việc, Lâm Đạt Vinh bước lại chiếc bàn đá, lên tiếng:
- Nghĩa phụ, hài nhi đã thu dọn xong, giờ xin phép cáo từ.
Doãn Chí Bình bất chợt nắm lấy tay của Lâm Đạt Vinh rồi bay vọt người lên. Hắn nhấc bổng cả Lâm Đạt Vinh cùng bay theo.
Cả hai đáp xuống phiến đá rộng nơi Doãn Chí Bình ngồi luyện công lúc nãy.
Doãn Chí Bình cất giọng quát to:
- Kẻ nào dám đường đột vào đây?
Lâm Đạt Vinh thoạt đầu giật mình vì không rõ đã xảy ra chuyện gì. Đến chừng nghe Doãn Chí Bình nói vậy, hắn mới nhẹ người.
- Nghĩa nhi có nghe thấy gì đâu?
- Công năng của ngươi không cao thì làm sao phát hiện ra được.
Như để chứng minh lời nói của Doãn Chí Bình, lập tức có hai bóng người từ bên ngoài phóng vào mật thất.
Doãn Chí Bình nhận ra Nhụy Ngọc Miêu và Tây Vương Chu Kiếm Sinh. Hắn nhíu mày thốt:
- Nhụy nghĩa tử, tại sao chưa được phép của ta mà dám vào đây? Và còn dẫn cả người lạ vào?
Nhụy Ngọc Miêu hứ to một tiếng, chỉ tay vào mặt Doãn Chí Bình:
- Doãn Chí Bình, hôm nay ta vào đây là để lấy mạng của ngươi mà tế cho vong linh song thân của ta!
Doãn Chí Bình ngơ ngác:
- Song thân của ngươi là ai? Có quan hệ gì với ta?
Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười nhạt:
- Ngươi mau quên vậy sao? Năm xưa ngươi còn nhớ mình đã bức tử một đôi vợ chồng trẻ hay không?
Doãn Chí Bình nghĩ cực nhanh trong đầu. Hắn dường như đã nhớ ra, gật đầu:
- Ta đã nhớ ra rồi. thì ra ngươi là con gái của Lý thị?
Đến bây giờ nghe Doãn Chí Bình nhận chính hắn đã làm, Lâm Đạt Vinh nhún chân bay vọt trở lại chỗ Nhụy Ngọc Miêu và thốt:
- Doãn Chí Bình, ngươi thật là tàn ác. Cha mẹ ta có thù oán gì với ngươi, sao lại nỡ ra tay tàn độc?
Doãn Chí Bình nghiến răng:
- Ta thật không ngờ nuôi ong tay áo. Nếu biết sớm có ngày hôm nay ta đã giết quách ngươi năm xưa rồi.
Lâm Đạt Vinh gầm lên:
- Mối thù này nhất định ta phải đòi.

Lời nói vừa dứt, thân người của Lâm Đạt Vinh đã cất lên, bay vút tới. Vốn biết tánh của Lâm Đạt Vinh nóng nảy, nên năm cũng cất người bay vọt theo để hổ trợ.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn lui về sau một bước, lão đưa tay vuốt râu lẩm bẩm:
"Cứ để bọn chúng ấu đả lẫn nhau, đến chừng nào mãnh hổ yếu sức, mình sẽ ra tay tế độ luôn một lượt. Ngư ông đắc lợi sẽ tốt hơn.".
Doãn Chí Bình thấy hai chị em Nhụy Ngọc Miêu cùng lao tới tấn công, hắn chẳng coi ra gì, chờ hai kẻ địch đến gần mới chịu tung chưởng, nhưng người vẫn ngồi yên một chỗ.
Lâm Đạt Vinh vung ra một chưởng để đối đầu với đối phương, biết kẻ địch hơn mình gấp bội nên chưởng pháp đánh ra hầu như đem ra toàn bộ công lực để đối đầu.
Còn Nhụy Ngọc Miêu giơ kiếm lên phóng tới, thanh kiếm đâm vào yết hầu Doãn Chí Bình.
Doãn Chí Bình cả giận, dùng tay còn lại búng ra một cái. Một luồng chỉ phong lướt ra nhắm vào lưỡi kiếm của đối thủ.
Hai ngọn chưởng phong của Lâm Đạt Vinh và Doãn Chí Bình chạm nhau, song chưởng của đôi bên cuồn cuộn như sóng ba đào, gào thét như trận cuồng phong bảo tố.
Nhưng chưởng lực của Lâm Đạt Vinh yếu thế hơn nên hắn phải lùi lại ba bước, và hắn lợm giọng nhưng vì cương cường hiếu thắng, hắn nuốt máu xuống chứ không thổ ra.
Còn chỉ phong của Doãn Chí Bình làm trệch mũi kiếm của Nhụy Ngọc Miêu sang bên, đồng thời nó xuyên qua lớp vảo áo làm thủng một đường. Cũng may Ngọc Miêu nhanh mắt thấy kịp nên tránh khỏi. Nếu không luồng chỉ phong còn đi sâu vào da thịt là khác.
Doãn Chí Bình cười châm chọc:
- Hai tỷ đệ của bọn ngươi đã nhẹ tay với ta rồi đó.
Nguyên Lâm Đạt Vinh biết mình yếu thế hơn Doãn Chí Bình, nhưng nôn nóng trả thù nên chẳng lượng sức. Trong khi chưởng lực của hắn còn yếu ớt thì chưởng lực của Doãn Chí Bình thế mạnh lay non dời biển.
Lâm Đạt Vinh bị chấn thương nôn huyết, còn nghe Doãn Chí Bình ngạo báng mình thì tức lắm, toan phóng chưởng thứ hai ra. Nhưng lúc vận nội lực thấy huyệt đan điền đau như dao cắt thì biết là mình đã bị thương khá nặng. Hiện không còn đủ sức giao đấu nữa.
Hắn đấm vào ngực than trách:
- Lâm Đạt Vinh, ngươi thật là vô dụng mới ra trận là đã làm một bại tướng rồi. Làm sao trả được thù nhà đây.

Nhụy Ngọc Miêu bước đến bên Đạt Vinh:
- Đệ không nên thất chí như vậy, cứ ở yên đây xem tỷ báo thù.
Nói xong quay trở lại phóng kiếm đánh tiếp.
Thanh kiếm đưa ngang chém xéo tới một nhát, chỉ thấy Doãn Chí Bình đưa hai tay phất ra.
Một đạo kình lực tuôn ra như sóng lũ cuồn cuộn thổi phăng tới.
Ngọc Miêu gia tăng kình lực vào đôi chên, phóng người toan tránh chưởng. Nhưng Doãn Chí Bình đã nhanh hơn, hai tay đưa cao phát chưởng đánh thẳng vào người địch thủ.
Nhụy Ngọc Miêu biết quá rõ công lực của Doãn Chí Bình ra sao nên không dám chậm trễ, lòn người xuống đất lăn mấy vòng nhờ vậy mới tránh được.
Mấy luồng chưởng phong của Doãn Chí Bình đánh ra, chẳng trúng Ngọc Miêu cứ nhắm vào thành đá của gian mật thất mà bổ tới.
Sầm! Một tiếng.
Tiếp đó mấy tiếng rào rào vang lên, bụi đá thi nhau đổ nhào, mỗi ngọn chưởng đánh tới tạo nên một khoảng trống lỗm chỗm đá.
Cơn giận dữ bốc lên, Doãn Chí Bình gầm lên một tiếng, phóng người lên bay nhào đến chỗ Nhụy Ngọc Miêu toan kết liễu cuộc đời của ả.
Dường như Ngọc Miêu cũng đã đoán ra được điều này. Ả xoay nhanh người dưới đất, bật dậy, tay vung lên một cái, một nắm mũi kim đen liệng ra như mưa.
Doãn Chí Bình giật mình, vội la lên:
- Hắc huyết trâm!
Hắn hốt hoảng né tránh sang một bên, bất chợt hắn cảm thấy nhói đau ở ngực, làm thân pháp chậm lại một tí.
Vì vậy bị một vài mũi kim đen đâm vào da thịt sau lưng, làm hắn la to lên một tiếng:
- Úi chao!
Rồi loạng choạng lùi về sau.
Thấy cơ hội đã đến, Nhụy Ngọc Miêu tung người bay đến, mũi kiếm nhắm ngay tử huyệt Bách hội trên đầu Doãn Chí Bình đâm mạnh xuống.
Doãn Chí Bình bị trúng Hắc huyết trâm song công lực không vì thế mà giảm sút liền.
Hắn uốn cong người ra sau, tay trái đẩy ra một chưởng.
Ngọc Miêu hốt hoảng nhận ra cú pháp.
- Ưng Vương thần công!
Bùng!
Thân người của Nhụy Ngọc Miêu như con diều đứt dây, bay nhào ra

xa. May nhờ Lâm Đạt Vinh đón bắt kịp. Song hắn cũng đang bị thương, nên sau khi đỡ được Ngọc Miêu, hắn liền phun ra một ít máu tươi.
- Đệ không sao chứ?
Lâm Đạt Vinh thốt:
- Đừng lo cho đệ, hãy mau điều tức trị thương.
Hai chị em Ngọc Miêu liền xếp bằng vận công đưa khí lên đan điền, bắt đầu trị thương.
Doãn Chí Bình cũng lảo đảo, cơ hồ đứng không vững.
Bây giờ Tây Vương Chu Kiếm Sinh mới bật cười:
- U Hồn giáo chủ thấy trong người ra sao, có phải đau lắm không?
Doãn Chí Bình dường như đã hiểu ra mọi chuyện, hắn trừng mắt nhìn Chu Kiếm Sinh:
- Thì ra mọi chuyện là do ngươi sắp bày ra hết. Trong tách trà đã có độc.
Tây Vương Chu Kiếm Sinh thốt:
- Lão phu không ngờ một đời ngang dọc như giáo chủ đây lại bị thảm bại như ngày hôm nay.
Doãn Chí Bình có ý chờ đợi tiếp viện thì Chu Kiếm Sinh đã hiểu ý:
- Đừng vọng tưởng nữa. Đám môn nhân của giáo chủ đã được lão phu tế độ hết rồi.
Và U Hồn Cốc cũng bị triệt phá san bằng, không ai vào đây giúp cho các hạ được đâu.
Hạ.. hạ.. hạ..
Doãn Chí Bình nghiến răng:
- Chu Kiếm Sinh, ngươi giỏi lắm, cho dù hôm nay ta có thác cũng quyết bắt ngươi cùng theo.
- Để xem giáo chủ còn đủ bản lãnh làm việc đó hay không.
Thân người Chu Kiếm Sinh vừa lay động thì bên này Doãn Chí Bình cũng nhanh chóng đề khí. Hắn đưa tay điểm vào hai huyệt Như Trung và Lưỡng môn, để độc tố không vào tim rồi phát động thân pháp lướt đi.
Dẫu sao so với người bình thường thì bây giờ Doãn Chí Bình có phần nào không còn lanh lợi nữa, huống chi lại đang mang nội thương.
Chu Kiếm Sinh lắc người tràn tới, song chưởng đưa ra. Lão quyết định dùng Hồng huyết chưởng để sớm kết thúc mọi chuyện.
Doãn Chí Bình không ngờ mới chiêu đầu, đối phương đã ra thế độc. Hắn lập tức vung song chưởng đánh ra Ưng Vương thần công.
Chỉ mới chiêu pháp đầu tiên mà hai cao thủ đã vận dụng chiêu thức

tối hậu của bản thân để đấu với nhau. Có lẽ đây là trận thư hùng hiếm có.
Ầm.
Toàn khu mật thất bị chấn động bởi dư âm của hai ngọn chưởng pháp.
Chị em Ngọc Miêu - Đạt Vinh cũng bị ảnh hưởng nên cả hai cũng ụa ra một búng máu, cơ thể suýt ngã. Gượng lắm mới không bị ngã.
Còn Doãn Chí Bình bị hất tung bay ngược ra phía sau, nhưng hắn đứng vững trên đôi chân, tuy bị thương song vẫn kiên cường.
Chu Kiếm Sinh cũng bị hất ra sau, song lão trụ hẳn đôi chân bám chặt dưới đất nên thân người tuy bị đẩy lùi song lão vẫn đứng vững. Mặt đất bị tạo ra hai lằn đường ấn sâu do đôi chân Chu Kiếm Sinh tạo nên.
Lão nghĩ bụng:
"Doãn Chí Bình đang bị độc tố, ấy thế mà nội công vẫn còn thâm hậu. Mình không ra tay chiếm thế thượng phong e khó thủ thắng".
Nghĩ đoạn lão tung người lên, hét to lên một tiếng, tay phải phất ra.
Doãn Chí Bình giận dữ vì thấy đối phương chẳng coi mình ra gì. Hắn tung người lên, lần này dồn tất cả sức lực vào cú pháp.
Hai luồng khí phong áp đảo lẫn nhau và một tiếng nổ rền vang. Hai bóng người bị bắn văng ra, ngã về mỗi hướng.
Chu Kiếm Sinh đưa tay nắm vào bờ đá nên không té, song hơi thở đã có vẻ mệt nhọc.
Doãn Chí Bình thì còn tệ hơn. Lần này hắn không còn gắng gượng được nữa, té lăn dưới đất đứng dậy không nổi.
Chu Kiếm Sinh đưa lực lên đan điền, lão quyết tâm đánh bại Doãn Chí Bình mới thôi, bèn gia tăng cường lực vào đôi tay.
Mặc dù đôi tay lão run lên song vẫn cố đè khí và nghĩ trong đầu:
"Sao kỳ lạ, bỗng dưng hôm nay khí lực của mình lại yếu đến thế? Mới đấu với Doãn Chí Bình có vài chiêu, đã loạng choạng rồi?".
Chu Kiếm Sinh bỏ mặc suy nghĩ đó, tung chưởng một lần nữa. Lần này hắn ra tay là có ngụ ý.
Chưởng lực vừa tung ra, bên này Doãn Chí Bình cũng phóng chưởng. Nhưng y đâu có ngờ đấy chỉ là hư chiêu.
Chu Kiếm Sinh cười mỉm một cái, tay trái phất một cái, làm thanh kiếm của Nhụy Ngọc Miêu đang nằm dưới đất bay vọt lên không. Khi thấy thanh kiếm vừa tầm, lão tăng thêm nguồn lực đẩy thanh kiếm đi tới.
Doãn Chí Bình đến khi nhận ra được thì đã muộn. Lưỡi kiếm đâm phập vào bụng gã, xuyên qua sau lưng. Hắn lảo đảo, mắt mở trừng

rồi té nhào.
Chu Kiếm Sinh bật cười khanh khách:
- Thật không ngờ một ma đầu lừng danh như Doãn Chí Bình lại có một kết cục bi thảm như vậy.
Nói xong y bước tới chỗ hai chị em Ngọc Miêu.
Lâm Đạt Vinh bèn nói:
- Tây Vương chủ nhân, ngươi muốn gì?
Chu Kiếm Sinh nhép miệng cười:
- Doãn Chí Bình đã thác, ta để các ngươi sống để làm gì?
- Ngươi định nuốt lời hứa à?
Chu Kiếm Sinh cười ha hả:
- Lời hứa? Ha ha hạ.. ta chẳng hứa gì với các ngươi cả. Bây giờ để ta tế độ giùm các ngươi luôn thể.
Nhụy Ngọc Miêu cười nửa miệng:
- Tây Vương Chu Kiếm Sinh. Rất may là bổn cô nương biết trước sau gì ngươi cũng nuốt lời.
Chu Kiếm Sinh nhướng mày:
- Biết vậy, tại sao ngươi vẫn giúp ta?
- Ngày nào Doãn Chí Bình còn sống ta chẳng an lòng, nên bổn cô nương mới chịu cùng ngươi hợp tác. Và biết rằng sẽ có ngày hôm nay.
Chu Kiếm Sinh chép miệng:
- Thế thì chị em nhà mi đừng trách ta. Vào ngày này những năm về sau, ta hứa sẽ giỗ các ngươi đàng hoàng.
Nhụy Ngọc Miêu bật cười khanh khách.
Chu Kiếm Sinh nhíu mày ngạc nhiên:
- Ngươi cười cái gì?
- Bổn cô nương cười cho sự ngu ngốc của nhà ngươi. Chu Kiếm Sinh, ông tưởng ông có thể thoát chết hay sao?
Nhìn nét mặt của Nhụy Ngọc Miêu, Tây Vương Chu Kiếm Sinh phần nào chột dạ.
Nhưng lão vẫn bình thản.
- Ngươi định dọa ta đấy sao? Định kéo dài thời gian đấy chứ gì? Trò trẻ nhỏ lừa ta sao được.
Lâm Đạt Vinh lên tiếng:
- Chu Kiếm Sinh ngươi còn nhớ lúc trước khi vào đây, ngươi đã giao cho ta thuốc độc để cho vào trà Doãn Chí Bình uống không? Ta đã lén cho vào bình trà của ngươi một ít.
Có lẽ bây giờ độc tố đã bắt đầu phát tác rồi đó.
- Ngươi nói dối, không gạt được ta đâu.

Nhụy Ngọc Miêu cất giọng:
- Không tin ngươi cứ việc vận lực thử sẽ rõ.
Chu Kiếm Sinh bèn vận lực và rõ ràng cảm thấy lồng ngực nhói đau, lão trợn tròn mắt nhìn sững vào mặt Nhụy Ngọc Miêu.
- Ngươi...
Nhụy Ngọc Miêu cười nhạt:
- Giờ đã tin rồi chứ gì?
Chu Kiếm Sinh gầm lên:
- Được lắm, nếu vậy ta sẽ tiễn các ngươi đi trước một bước.
Nói đoạn y vung tay toan đánh xuống. Riêng về phần Nhụy Ngọc Miêu từ lúc trúng chưởng của Doãn Chí Bình, nội tạng của ả chấn động dữ dội, kinh mạch phần nào rối loạn chưa đả thông trở lại bình thường được.
Phần Lâm Đạt Vinh còn tệ hơn ả, bởi công lực thấp kém. Chính vì thế nên Nhụy Ngọc Miêu cố kéo dài thời gian, để cả hai chị em đủ tọa công điều tức nội thương.
Bây giờ thấy những lời lẽ của mình khích bác Chu Kiếm Sinh làm hắn nổi giận nên ả bắt đầu lo. Vừa thấy tay Chu Kiếm Sinh đưa cao liền vận khí vào hai tay chuẩn bị phát đòn.
Bất chợt nghe Chu Kiếm Sinh rú lên một tiếng, thân người lảo đảo. Đến bây giờ cả hai tỷ đệ của Lâm Đạt Vinh mới nhìn thấy rõ một mũi kiếm đã ló ra trước bụng của Chu Kiếm Sinh.
Thì ra lúc Chu Kiếm Sinh mãi mê nói chuyện với tỷ đệ Nhụy Ngọc Miêu, Doãn Chí Bình gắng gượng sức tàn, hắn rút thanh kiếm ra khỏi người rồi vận dụng tàn lực, phóng kiếm tới từ sau lưng Chu Kiếm Sinh.
Còn về phần Chu Kiếm Sinh cứ tin rằng thanh kiếm lúc nãy đã kết liễu cuộc đời Doãn Chí Bình nên lão ta hoàn toàn không đề phòng và hậu quả là như vậy.
Thân người Chu Kiếm Sinh chao đảo, lão thật bất ngờ trước sự việc xảy ra cho mình.
Nhụy Ngọc Miêu chớp ngay thời cơ, phóng người bay vút tới, hét to lên một tiếng và cánh tay phải vung lên chụp thẳng vào đầu Chu Kiếm Sinh.
Bốp.
Tiếng động khẽ vang lên, thân người Chu Kiếm Sinh đổ xuống như cây chuối vừa bị đốn, chẳng kịp la lên tiếng nào.
Nhụy Ngọc Miêu vì dùng quá sức nên cũng ngã nhào trên mặt đất và ọc ra một đống máu.
Doãn Chí Bình đứng dậy, tay ôm lấy vết thương, mặt đằng đằng sát

khí, trông gớm ghiếc vì bê bết máu.
- Ta chết... sẽ dẫn... các ngươi theo.
Hắn loạng choạng bước tới một hốc đá và đưa tay vào.
Tách.
Lập tức các cơ quan máy móc đã bắt đầu hoạt động. Cả khu mật thất rung chuyển dữ dội, đất đá từ trên vách cao thi nhau đổ xuống.
Lâm Đạt Vinh kêu to:
Tỷ nương, hãy chạy ra đi. Doãn Chí Bình đã cài đặt cơ quan để phá hủy mật thất này rồi.
Nhụy Ngọc Miêu đứng còn không vững, thì nói chi đến chạy khỏi. Ả gắng gượng nói:
- Đệ hãy chạy đị.. mặc tỷ.
Lâm Đạt Vinh thu tàn lực phóng tới bên cạnh Nhụy Ngọc Miêu, nắm lấy tay của ả dựng đứng dậy.
- Tỷ chạy đi.
- Nếu đi thì tỷ đệ ta cùng đi, bằng không thì...
Lâm Đạt Vinh lắc đầu:
- Nếu tỷ lo cho đệ thì đâu còn sức để thoát. Từ nay hãy cố bảo trọng.
Nói dứt, hắn điểm vào huyệt Trung phủ ở bả vai Nhụy Ngọc Miêu, rồi nắm lấy người ả ném thẳng ra ngoài cửa mật thất.
Thân người Nhụy Ngọc Miêu lọt ra cửa và chạm vào vách đá thì huyệt đạo đã tự khai thông luôn.
Ả lồm cồm đứng dậy bò tới thì cửa mật thất đã từ từ khép lại. Cảnh vật cuối cùng mà ả thấy là Lâm Đạt Vinh lao tới chỗ Doãn Chí Bình với thanh gươm trên tay đâm sâu vào thân thể của gã.
Nhụy Ngọc Miêu thất thanh la to:
- Lầm hiền đệ!
Rồi ngất đi, không còn biết gì nữa.

Chấn Thiên Kiếm Phổ

Hồi 19
Kiếm Phổ Chấn Thiên Kiếm

Những bóng người thấp thoáng trong rừng cây giữa lưng chừng ngọn núi Tử Nha, dưới cái nắng ban mai mát lạnh.
Giãng Hoài Vũ chỉ tay lên một độ cao ở phía trên đầu, cất giọng:
Nếu như tại hạ đây không đoán lầm thì ở phía trên đó là động Phong Vân.

Đã mấy ngày đường lặn lội tìm kiếm, hỏi thăm. Hầu như trong lòng ai ai cũng có phần nào sự chán nản. Giờ nghe Giãng Hoài Vũ nói vậy, mọi người đều phấn chấn trở lại.
Oanh Oanh cất giọng:
- Hy vọng lần này không phải thất công như những lần trước. Bảo đã tới nhưng hóa ra lại không.
Cao Phi Trí chép miệng:
- Lần này tại hạ nghĩ rằng chúng ta chẳng đi sai nữa đâu.
Các Các thắc mắc hỏi:
- Tại sao Cao chưởng môn dám khẳng định như thế?
Cao Phi Trí đưa tay chỉ lên mấy cành cây cao.
- Mọi người không nhìn thấy gì sao?
Bấy giờ ai nấy mới đều để ý thấy trên các ngọn cây cao, mấy con vượn đang tung mình, chuyền từ cành này sang cành khác. Chúng liếng thoắng gọi nhau ơi ới.
Thiên Trung lên tiếng:
- Mong rằng lần này Giãng huynh đoán không sai.
Giãng Hoài Vũ cao giọng:
- Tất nhiên là ta không thể nào lầm được.
Nói đoạn y tung người bay vọt lên trước, mọi người liền bám theo sau.
Mấy con giả hầu bất chợt thấy có người lạ thì náo động hẳn lên. Chúng la hét hổn loạn và phóng nhảy tứ tung.
Thiên Trung trước đây từng sống chung với con tinh tinh của La Vô Vọng sư bá, cho nên chàng cũng biết một vài động tác, nên liền khoa tay múa chân. Bọn giả hầu trố mắt nhìn rồi chúng chợt ngồi yên trên cây, lộ vẻ yên tâm lắm.
Các Các reo lên:
- Trương ca giỏi thật, chỉ cần làm một vài động tác là đủ thuyết phục lũ giả hầu rồi.
Giãng Hoài Vũ lùng sục một hồi, chợt đưa tay phủi một thân dây leo đã khô héo, đang bám trên một phiến đá xuống và gọi to:
- Mọi người hãy đến đây xem tại hạ đã tìm ra cái gì.
Ai cũng chạy tới và nhìn vào phiến đá. Nơi đó phiến đá có một bề mặt láng trơn, còn ba phần còn lại thì nham nhở, lỡm chỡm các góc cạnh. Điều này chứng tỏ mặt láng của phiến đá là do người tạo ra mà có.
Thiên Trung lẩm bẩm đọc hàng chữ ghi ở mặt phẳng đó:
- Phong Vân động!
Oanh Oanh hớn hở:

- Chúng ta đã tìm được động Phong Vân rồi, thật là mừng quá.
Cao Phi Trí đưa tay sờ vào mấy nét chữ khắc trên phiến đá, chàng thốt:
- Nét viết này không phải là bình thường, dường như nó được dùng chỉ lực để làm nên điều đó.
Thiên Trung tiếp lời:
- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, song người dùng chỉ lực để khắc nên mấy chữ này không phải là tầm thường. Nhất định là một cao thủ thượng thừa.
Giãng Hoài Vũ cất giọng:
- Chắc chắn cao thủ đó không ai khác hơn là vị cao tăng năm xưa đến và chôn giấu kiếm phổ.
Oanh Oanh thúc giục:
- Chúng ta vào động đi.
Thiên Trung gật đầu và đưa mắt tìm. Chàng nhìn ra ngay cửa hang động ở phía trước mặt, nhưng dây leo bám phủ đầy dẫy.
- Cửa hang kia rồi.
Mọi người bước tới, Thiên Trung rút thanh Chấn Thiên Kiếm ra. Chàng vận lực đưa vào thanh kiếm, sau đó phóng kiếm ra.
Chấn Thiên Kiếm chẳng khác nào con hắc long thoát đi. Nó lướt tới đám dây leo, mặc sức tung bay.
Thiên Trung sử dụng cách không truyền lực, chỉ huy cho Chấn Thiên Kiếm chém đứt tất cả các sợi dây leo ở phía trước cửa hang.
Về võ công Cách không truyền lực nếu đem ra so sánh với Cách không điểm huyệt thì nói chung phương pháp chẳng mấy khác nhau. Tất cả đều dùng chân lực để phóng ra ngoài và tùy theo nội công cao hay thấp mà cách ra tay sẽ mạnh hay yếu.
Nhưng Cách không truyền lực có khác Cách không điểm huyệt ở một chỗ là:
khi phóng nội lực ra để điểm huyệt thì nội lực chỉ bay tới một điểm đã có sẵün, nên khí lực phóng ra có mục tiêu, không bị tiêu hao nhiều. Còn Cách không truyền lực thì chẳng có mục tiêu bất động, mà là những sự di động.
Giả dụ như truyền lực vào kiếm đạo, thương kích. Để làm vật thể di động theo ý của mình. Chính vì vậy nội lực của người xuất phát ra phải cao thâm, nếu không dễ bị xuất huyết ra một khi mất sức.
Mọi người trông thấy Thiên Trung dùng Cách không truyền lực, sử dụng Chấn Thiên Kiếm phát huy sở trường, ai ai cũng nể phục trong lòng.
Cao Phi Trí bụng bảo dạ:

"Mới cách nhau không bao lâu, ấy vậy mà Thiên Trung lại tiến bộ đến như thế. Thật là hơn người, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.".
Sau khi dùng kiếm chém đứt dây leo, Thiên Trung bèn thu kiếm về và lướt tới.
Cao Phi Trí liền nói:
- Trương huynh phải cẩn thận, thường những nơi này hay có cài đặt cơ quan, cạm bẩy.
Thiên Trung cất giọng:
- Đa tạ Cao huynh đã nhắc nhở, bây giờ tại hạ vào trước, mọi người theo sau. Nên nhớ phải đi theo bước chân của tại hạ.
Mọi người gật đầu và đi theo sau lưng Thiên Trung.
Đường vào thạch động bắt đầu tối dần vì ánh sáng không đi sâu được vào bên trong.
Thời may lúc này bên ngoài, Oanh Oanh lanh trí đã làm sẵün mấy cây đuốc nên bây giờ rất tiện dụng.
Ánh sáng từ mấy thân đuốc bập bùng soi tỏ một vùng. Ai cũng cẩn thận dò từng bước chân.
Đi mãi cuối cùng đã đến ngõ cụt, chẳng còn đường để đi. Mọi người đành dừng lại.
Các Các thốt:
- Không lẽ chúng ta đã tìm sai chỗ.
Giãng Hoài Vũ đáp:
- Các Các cô nương không thấy phiến đá bên ngoài lúc nãy là gì. Làm sao sai được.
Oanh Oanh xen vào:
- Vậy sao lòng hang lại hẹp và chỉ có một lối đi duy nhất từ phía ngoài dẫn tới đây là hết?
Cao Phi Trí nói:
- Mọi người đừng tranh luận nữa, chắc chắn phải có đường đi tiếp, tại hạ tin như thế.
Thiên Trung gật đầu:
- Cao huynh nói có lý, tại hạ cũng đoán như vậy.
Chàng đưa tay sờ vào vách đá rồi gõ mấy cái, sau đó chàng rút Chấn Thiên Kiếm ra chém vào vách đá đó. một luồng nội lực từ huyệt đan điền bùng lên, chàng vung kiếm phóng ra một chiêu.
Trong lòng hang chật hẹp, sự di chuyển đã khó khăn, ấy thế mà Thiên Trung múa kiếm chẳng chê vào đâu được. Tư thế của chàng giống hệt động tác của loài ếch.
Nhưng chiêu pháp rất ư là tuyệt diệu.
Chàng sử dụng chiêu Vô song vô đối tinh nhất kiếm, một thế trong

Vương Kiếm, lại nhờ thanh kiếm trên tay lại là báu kiếm nên tác dụng của uy lực rất lớn.
Bỗng nghe một tiếng bịch vang lên, thanh kiếm đâm phập vào vách đá.
Thiên Trung giật mình kinh hãi. Thoạt đầu chàng định dùng chiêu pháp Vô song vô đối tinh nhất kiếm là để mở rộng lòng hang, cho thế đứng của mọi người thoải mái hơn, khỏi phải đứng khom nữa. Đâu ngờ lại xảy ra chuyện này.
Chàng tự lượng sức, dù trong thời gian gần đây công lực của chàng có tăng tiến, song cho dù có tăng tiến đến mấy đi nữa, cũng quyết không thể đâm một nhát kiếm ngập sâu vào vách đá đến tận chuôi được.
Nội lực thâm hậu đến bực nào mà đánh ra lưỡi kiếm để đâm vào đá như vào cây khô bao giờ? Đến ngay nội lực của sư phụ Lôi Nhất Bảo hay Tuệ Tăng đại sư hoặc giả sư bá La Vô Vọng vị tất đã làm được như vậy.
Thiên Trung ngơ ngẫn một chút rồi giựt mạnh thanh kiếm ra. Lập tức chàng có cảm giác được vách đá này chỉ có độ dày rất mỏng, độ chừng một tấc là đến khoảng không bên trong. Nguyên mặt bên kia vách đá trống rỗng.
Mọi người ồ lên một tiếng kinh ngạc và nhìn Thiên Trung.
Chàng bèn nổi tính hiếu kỳ, lại cầm kiếm đâm một nhát nữa.
Chát một tiếng!
Thanh kiếm bị bật ra, nguyên do lần này chàng vận lực không đủ.
Vách đá tuy dày một tấc nhưng mũi kiếm không đâm qua được.
Cao Phi Trí đề nghị:
- Trương huynh, hay là ta dùng một tảng đá lớn đập vào đó xem sao?
Mọi người gật đầu cho là phải.
Giãng Hoài Vũ bèn vác tới một tảng đá lớn bước tới chỗ Thiên Trung.
- Đệ tránh ra để huynh thử xem sao.
Thiên Trung ngăn:
- Giảng huynh để cho đệ làm.
Biết công lực của mình còn kém hơn Thiên Trung đến mấy bậc, nên Giãng Hoài Vũ liền trao qua tảng đá cho Thiên Trung.
Thiên Trung vận lực giáng tảng đá vào vách đá. Những mảnh đá vụn rớt xuống rào rào. Đồng thời chàng nghe khối đá gieo vào vách bật lên tiếng uỳnh và bên kia vách đá văng vẳng có tiếng vang. Hiển nhiên phía sau là một quãng không khá rộng.

Thiên Trung lại vận nội lực liệng mạnh vào vách đá. Một tiếng sầm vang lên, khối đá xuyên qua vách thạch động rớt xuống bên kia, tiếng lọc cọc vẫn vang lên không ngớt do khối đá rớt xuống phát ra còn âm ỉ một lúc nữa. điều này cho thấy mặt sau vách đá này thoai thoải xuống dốc.
Thiên Trung trong lòng thắc mắc không yên. Chàng phát hiện sau vách đá còn có một thạch động.
Các Các chép miệng:
- Vị cao nhân năm xưa cũng khéo léo bày ra cái trò này, để làm nản chí các cao thủ có ý định truy tìm kiếm phổ?
Oanh Oanh nói thêm:
- Nếu không nhờ Trương ca vô tình mà phát hiện ra, có lẽ chúng ta cũng đã bỏ cuộc rồi.
Giảng Hoài Vũ giục:
- Đừng nhiều lời nữa, chúng ta tiếp tục đi.
Nói dứt cùng Cao Phi Trí bước tới giúp Thiên Trung một tay. Cả ba người dùng đá liệng thêm mấy lần cho cái lỗ rộng thêm ra.
Thiên Trung cầm bó đuốc từ tay Các Các soi vào bên trong. Chàng nhìn thấy đó là dốc lài, rồi chui tọt vào. Mọi người lần lượt chui theo vào.
Tất cả cẩn thận theo dốc dài mà đi lần xuống, sau đó họ chui vào một cửa hầm chật hẹp.
Chợt Oanh Oanh nhìn xuống phía dưới chân của mình, nàng hét lên một tiếng, toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, nhảy cỡn lên ôm lấy Thiên Trung.
Mọi người giật mình nhìn lại và nhận ra ở nơi đó có một bộ xương khô nằm phục chỗ ấy.
Thiên Trung vì sợ Oanh Oanh có thể té ngã nên cũng choàng tay ôm chặt lấy nàng.
Mùi hương da thịt của thiếu nữ lan tỏa làm chàng cảm thấy bâng khuâng. Vả lại được ôm lấy thân thể ngà ngọc của Oanh Oanh trong tay, thì thử hỏi làm sao một người con trai mới lớn như chàng chẳng xao xuyến.
Họ bất động nhìn nhau một thoáng rồi Thiên Trung liền buông nàng ra ngay.
Oanh Oanh thẹn thùng nhìn đi chỗ khác, còn Thiên Trung như để đánh tan đi sự ngượng ngập, chàng nhìn về phía bộ xương và thốt:
- Phải chăng đây là ngôi mộ của tiền nhân? Nếu vậy tại sao bộ xương lại không nằm thẳng thắn mà phủ phục như vầy? Vả lại cửa hầm hẹp, quyết không phải là mồ mả.

Giảng Hoài Vũ tiếp lời:
- Trương đệ nói có lý lắm.
Cao Phi Trí cúi xuống nhìn bộ xương thì thấy y phục đã nát hết. Bên bộ xương còn bỏ hai cái búa lớn. Dưới ánh đuốc sáng rực, chàng cầm lên chém vào vách đá gần đấy.
Ầm một tiếng.
Một khối đá lớn lập tức rơi xuống.
Các Các ngẫn người ra và thốt:
- Cái búa này sắc bén như vậy tất không phải là vật tầm thường. Nhất định nó là binh khí của một vị tiền bối võ lâm.
Thiên Trung nhìn vào chỗ vách đá vừa bị Cao Phi Trí chém vào, thì thấy nhẫün tựa hồ như dao cắt đậu hủ.
Chàng bèn ngó kỹ hai bên vách đá thấy có nhiều nhát búa chém vào, hãy còn dấu vết. Bất giác chàng giật mình ngớ người ra ngẫm nghĩ, rồi giơ đuốc lần theo độ dốc mà xuống. Quả nhiên vách đá chỗ nào cũng có vết tích búa đẽo. Chàng ngấm ngầm kinh hãi, cất giọng:
Té ra đường hầm này do tiền bối ấy dùng lưỡi búa sắc bén chém đá mở đường.
Cao Phi Trí cũng nói:
- Phải rồi! không hiểu vì lẽ chi mà vị tiền bối này bị cầm tù ở trong lòng núi, rồi dùng búa phá núi mở đường để tính bề tháo thân, nhưng không đủ sức.
Giảng Hoài Vũ nói thêm:
- Và tiền bối vừa rời khỏi động bất ngờ đã bị kiệt sức mà chết. Than ôi! Số phận con người là thế này đây.
Thiên Trung cầm bó đuốc đi lần tới trước. Mọi người lục đục theo sau. Đi một lúc nữa vẫn chưa tới đầu đường hầm. Chàng liền nghĩ bụng:
Người này phá núi mở đường như vậy thì nghị lực kiên quyết, võ công cao cường nghìn xưa hiếm có.
Bất chợt chàng sinh lòng bội phục. Mọi người đi thêm vài bước nữa lại thấy dưới đất có thêm hai bộ xương nữa. Một bộ ngồi tựa vào vách, còn một bộ thì nằm khù khoèo.
Oanh Oanh lẩm bẩm:
- Té ra không phải chỉ có một người bị cầm tù ở đây.
Mọi người lại đi tiếp. Đi thêm mười mấy trượng nữa, đột nhiên Thiên Trung thấy mé tả có ánh sáng lọt vào. Chàng bèn thuận chiều đường hầm mà đi về mé đó.
Bỗng trước mặt hiện ra một thạch động rất lớn, có thể chứa được cả ngàn người.

Góc trên mé hữu thạch động có một lỗ hổng rất lớn, rộng đến hơn một trượng. Ánh sáng ban ngày xuyên qua lỗ hổng này chiếu vào trong.
Tất cả bèn dụi tắt hết mấy bó đuốc. Bây giờ là vào buổi sáng nên ánh dương quang chưa có mấy mà đã soi rõ mọi vật trong thạch động.
Thiên Trung nhìn quanh. Chàng nhìn thấy xa xa ở phía bên trong kia có vô số cây tòng nhưng tất cả đều trụi lá. Chàng bèn nói:
- Nhị vị tiểu muội hãy nhìn kìa. Cây tòng khô lá, không đúng với câu "Tuyệt cốc khô tòng đảo" hay sao?
Oanh Oanh và Các Các cũng reo mừng vì nghĩ ra điều này.
Mọi người bèn đi tới. Lúc đến gần họ mới nghe rõ có tiếng gió rít lên từng cơn, và nó xuất phát từ bên trong rừng tòng chết khô, và cứ liên tục thổi ra không ngớt.
Các Các buột miệng:
- "Liên phong bất khứ hồi", quả nhiên gió ở đây cứ thổi liên tục ra bên ngoài không ngừng và chẳng bao giờ quay trở lại.
Cao Phi Trí đảo mắt một vòng nhìn khắp mọi nơi, chàng bèn thốt:
- Tất cả hãy nhìn xem kìa?
Mọi người đồng đưa mắt nhìn. Trong thạch động còn có rải rác tới bảy bộ hài cốt nữa. Hoặc ngồi hoặc nằm và bên người nào cũng có binh khí.
Điều kỳ lạ là ở năm bộ xương kia thì binh khí là là trường kiếm, còn bên hai bộ xương này là hai thứ binh khí rất lạ. Một thứ giống như lưỡi tấm sét, còn một thứ là thanh đao hai lưỡi, có bốn răng nhọn hoắt như răng chó sói.
Thiên Trung lẩm bẩm:
- Hai người sử dụng hai món binh khí kỳ lạ Ở đây và hai cây búa ngoài kia quyết không phải là người của Trung nguyên của chúng ta rồi.
Các Các chép miệng:
- Tiểu muội còn nhớ trước đây có lần nghe nghĩa mẫu nói, ở Miêu Cương xa xôi có hai cao thủ dùng loại binh khí như vậy. Một như lưỡi tấm sét, một như lưỡi song đao có bốn răng nhọn.
Giảng Hoài Vũ hỏi:
- Chẳng hay hai vị cao thủ đó là ai vậy?
Các Các đáp:
- Một là Thiết Quán Phao và một là Ngộ Lương Ngộp Thai.
Cao Phi Trí phụ họa:
- Thiết Quán Phao thường dùng binh khí hình lưỡi tầm sét.
Thiên Trung cau mày:

- Cao huynh cũng rõ nữa sao?
- Nghe Các cô nương nhắc đến làm tại hạ nhớ ra, vì lão thái thái có lần đề cập đến hai người này.
Giảng Hoài Vũ thốt:
- Nói như vậy thanh đao có hai lưỡi là binh khí của Ngộ Lương Ngộp Thai rồi.
Các Các gật đầu:
- Quả nhiên đúng vậy chẳng sai.
Thiên Trung lên tiếng:
- Thì ra hai bộ xương đó là Thiết Quan Phao và Ngộ Lương Ngộp Thai. Tại sao họ lại chết bên trong thạch động này?
Cao Phi Trí nói:
- Đây là cả một điều bí mật đấy.
Oanh Oanh thốt:
- Thế còn hai bộ xương ngoài kia là ai?
Giảng Hoài Vũ lắc đầu:
- Đành chịu thôi, làm sao biết được.
Các Các cau mày đôi mắt phụng nhíu lại từng chập đầy vẻ lo âu:
- Thạch động rộng như thế này, làm sao biết kiếm phổ cất giấu ở đâu chứ?
Thiên Trung từ tốn:
- Vị cao tăng đã cho khắc vào bốn câu thơ trên Chấn Thiên Kiếm, tất phải có ngụ ý.
Theo ý tại hạ kiếm phổ có thể giấu ở trong khu vực rừng tòng này.
Cao Phi Trí gật nhẹ đầu:
- Trương huynh nói có lý. Hay chúng ta vào trong đó xem sao?
Thiên Trung ngăn lại:
- Nếu vào thì cứ để một mình tại hạ, bởi kiếm phổ chắc cất giấu ở nơi có cạm bẫy không ít. Mọi người nên ở ngoài hổ trợ khi cần thiết.
Mọi người đều gật đầu đồng tình. Thiên Trung chầm chắc Chấn Thiên Kiếm trong tay, chàng đưa nguyên khí vào đan điền và cho tỏa ra châu thân.
Một làn khói mỏnh từ trong người Thiên Trung lan ra tạo nên lớp mây như để bao bọc cơ thể cây chàng vậy.
Hầu như ai cũng làm lạ với lớp khí bao quanh người Thiên Trung, song chẳng ai hỏi gì.
Thiên Trung thi triển Ảo ảnh ma pháp lướt vào rừng tòng khô trụi lá. Thân người chàng phút chốc biến mất, thân pháp của chàng lần này đã đạt đến trình độ thượng thừa, nên khó có ai có thể bì kịp.
Thiên Trung rớt vào giữa khu rừng nhỏ đầy cây tòng chết. Bất chợt

có tiếng nổ lớn, lập tức cả rừng tòng chuyển động thay đổi phương vị liên tục.
Bây giờ mọi người mới rõ, thì ra các cây tòng khô ấy là do người bày đặt thành một thế trận ngũ hành bát quái. Thảo nào là các cây tòng khô, bởi nửa là cây còn sống thì rễ bám sâu vào lòng đất, sao dời đổi theo bố cục trận pháp được.
Bên ngoài Các Các nhìn thấy rõ Thiên Trung nhưng ngược lại bên trong chàng không còn trông thấy một ai cả. Đôi mắt chàng tập trung nhìn sự biến động của rừng tòng để đối phó.
Thiên Trung nghe có tiếng nước reo, bèn nhìn xuống thì thấy không rõ từ đâu chợt nước ào tới.
Không chậm trễ chàng cất mình bay vọt lên, thân người lướt tới chỗ một cây tòng có tàng cây vươn dài. Nhưng chàng chưa kịp đáp chân xuống thì cành cây đó đã ngã rạp xuống, và bên dưới gốc bất chợt nhô lên vô số các mũi chông nhọn sắc bén.
Thiên Trung hốt hoảng đảo thuật phi hành sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt đi.
Cho dù là chim thì bay mãi cũng mõi cánh, huống chi là con người, nên chàng cũng cần có nơi để đáp xuống. Nhưng làm sao biết nơi nào để đáp, trong khi mắt đất bây giờ đã đầy nước và nước.
Dưới làn nước có thể là các bẫy rập đang chờ đợi.
Thiên Trung bèn quăng bao kiếm xuống đất, định bụng nếu nơi bao kiếm rớt xuống có cạm bẫy thì chàng sẽ tránh đi nơi khác, còn bằng ngược lại, chàng sẽ rớt xuống và dùng bao kiếm làm điểm tựa để cất người bay lên lần nữa.
Thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người, võ kiếm khi rơi xuống nước, bất chợt xoáy mạnh càng lúc càng nhanh, tạo ra một vùng xoáy nước rất lớn. Rồi bao nhiêu nước từ dòng xoáy đó đi vào lòng đất hết.
Đến chừng thân người của Thiên Trung đáp xuống thì nước cũng đã rút sạch.
Mọi người đứng bên ngoài thở phào nhẹ nhõm. Các Các nói vọng vào:
- Trương ca, có lẽ tiền nhân bày trận pháp này đã có ngụ ý liên quan tới Chấn Thiên Kiếm. Hãy sử dụng nó đi.
Thiên Trung nghe nói vậy có phần nào cho là đúng. Bởi chỉ với vỏ kiếm thôi mà thế trận Phong Thủy đã bị phép, nếu bây giờ dùng đến kiếm, ắt hẳn bố cục trận pháp sẽ còn biến đổi nhiều.
Nghĩ đoạn, chàng nhặt vỏ kiếm lên cầm tay, rồi uy vũ thần oai. Thanh Chấn Thiên Kiếm múa lên vun vút, kiếm quang lấp lánh ánh bạc, tỏa

ra muôn ngàn ảnh điểm tinh.
Tiếng gió rít lên từ thanh kiếm nghe vù vù.
Thiên Trung bèn dùng chiêu thức Hữu phương - Lan nghi của Vương Kiếm ra áp dụng.
Nội công thâm hậu nơi tay chàng cứ liên tục truyền vào thanh kiếm và phóng ra ngoài. Và cứ thế, nhiều tiếng nổ vang dội.
Sau một hồi, toàn bộ bố cục ở trận pháp đều bị Thiên Trung phá vỡ. Lối vào rừng tòng tự dưng được mở rộng ra.
Thiên Trung xoay người lại và nhìn ra bên ngoài. Bây giờ chàng có thể nhìn thấy mọi người, chứ không bị che mất tầm mắt như lúc đầu.
Chàng cất giọng:
- Mọi người hãy vào đi, không còn nguy hiểm nữa rồi.
Tất cả mọi người lần lượt phóng vào khu rừng tòng nhân tạo.
Giảng Hoài Vũ thốt:
- Hãy chia nhau tìm kiếm xem kiếm phổ cất giấu ở đâu.
Ai nấy đều gật đầu, rồi cùng chia ra tứ phía tìm kiếm.
Thiên Trung cứ nhắm hướng gió thổi từ bên trong mà đi tới. Chàng đi lần tới và phát hiện hướng gió là đi từ trên xuống. Nhưng nó được giữ lại bởi một lòng máng nhân tạo của vách đá.
Lòng máng này được dẫn tới bởi một ống dài và từ đây do sự đẩy liên tục của luồng gió từ bên trên, nên gió cứ thế mà tuôn ra ngoài, thổi thẳng từ rừng tòng ra phía ngoài trận pháp.
Thiên Trung mường tượng bậc cao nhân năm xưa đã nghĩ ra cách này để bầy thành một trận pháp thì trong lòng bất chợt sanh ra sự ngưỡng mộ.
Chàng nhìn thấy nơi chiếc ống dẫn gió có một chữ "Ấn" rất đậm nét.
Chàng cau mày không rõ chữ đó có ý nghĩa gì, nhưng tánh hiếu kỳ nổi lên. Chàng bèn bước tới đưa tay sờ vào chữ đó.
Bất thình lình nơi Thiên Trung đứng rung chuyển làm chàng loạng choạng, bèn phóng người để bay vọt lên. Nào ngờ chàng chưa kịp làm gì thì đất bên dưới sập xuống làm chàng té nhào xuống bên dưới.
Các Các, Oanh Oanh thấy vậy hốt hoảng đồng la to:
- Trương ca ca!
Họ cùng chạy lại nơi ấy nhìn xuống, thì ra đây là nơi ăn thông vào một mật thất khác bên dưới.
Cả hai đưa mắt nhìn xuống nhưng chẳng thấy được gì, bởi bên trong tối đen như mực.
Cao Phi Trí bước tới hỏi:
- Trương huynh ra sao rồi?

- Chúng tôi không thấy gì hết.
Giảng Hoài Vũ thúc giục:
- Hãy mau chóng cứu Trương đệ đi.
Oanh Oanh hỏi:
- Nhưng bằng cách nào?
Ngay lúc đó có tiếng của Thiên Trung từ bên dưới vọng lên:
- Mọi người đừng quá sợ hãi, tại hạ không có hề gì đâu. Hãy mau xuống đây.
Các Các và Oanh Oanh nghe tiếng của Thiên Trung thì trong lòng mừng rỡ. Liền cùng nhau nhảy xuống hố ấy. Những người khác bèn nhảy xuống theo.
Thì ra đây là lối đi nhỏ dẫn vào mật thất. Bên trong gian mật thất có một bàn thờ tổ tiên, ngoài ra chẳng có gì khác ngoài một chiếc giường đá bên mé tả.
Nhìn gian mật thất mọi người đoán ra nơi này đã từng là nơi lưu trú của tiền nhân.
Các Các bất chợt reo to:
- Trương ca! Nhìn kìa.
Nhìn theo tay của Các Các, Thiên Trung nhìn thấy trên bàn có một cuộn giấy tròn.
Chàng bước tới và cầm lên đọc.
- "Kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm".
Mọi người đồng hoan hỉ reo to đầy sự vui mừng.
Giảng Hoài Vũ bước đến bên Thiên Trung, trong khi chàng lấy ra một bức thư để cạnh cuộn giấy tròn.
- Huyết thư!
Thiên Trung trao nó qua cho Giảng Hoài Vũ và nói tiếp:
- Phiền Giảng đại ca đọc xem bên trong đã viết gì?
Giảng Hoài Vũ mở tờ giấy hoa tiên đã hoen ố theo thời gian, rồi nhẩm đọc:
- "Ngày Bính Tuất năm Ất Tỵ, Trong lúc ta bày xong trận pháp - Mộc cách phong thủy - để kẻ xấu không thể vào được mật thất này, thì đã có hai gã Thiết Quán Phao và Ngộ Lương Ngộp Thai xuất hiện"...
Cao Phi Trí gật gù:
- Thì ra hai bộ xương ở bên ngoài thạch động chính là họ.
Giảng Hoài Vũ đọc tiếp:
- "... cuối cùng ta đã hiểu ta hai gã này đã cấu kết với Giang Đông Bát Tiên đến đây để đoạt kiếm phổ. Một trận thư hùng đã xảy ra. Ta đả thương được hai gã ở xứ Miêu Cương này và Giang đông bát tiên, song ta cũng bị nội thương trầm trọng".

Thiên Trung chép miệng:
- Thế là ba bộ xương ở cửa hang và năm bộ xương còn lại ở thạch động là Giang đông bát tiên rồi.
Oanh Oanh đồng tình:
- Thật vậy chẳng sai.
Giảng Hoài Vũ nói tiếp:
- "Sau đó ta lui vào mật thất này điều trị, còn bọn người bên ngoài vì không phá được trận pháp Mộc cách phong thủy của ta, mà còn bị trúng độc từ dòng nước ở trận pháp, khiến chúng đành bỏ cuộc. Song có muốn trở ra cũng đã quá muộn. Độc tố ngấm vào da thịt làm chúng không đi được.
Oanh Oanh bật thốt:
- ẠÏ! Lúc nãy khi Trương ca bước vào trận đã thấy có nhiều nước ập tới. Thì ra đó là nước độc.
Các Các tiếp lời:
- Thảo nào các vị tiền bối của Giang đông bát tiên và hai gã Miêu Cương kia nằm chết ở đây.
Giảng Hoài Vũ đọc tiếp:
- "Kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm là di vật quý báu của tiền nhân năm xưa lưu lại, không thể để lọt vào bàn tay kẻ xấu. Nếu hậu nhân sau này có duyên lấy được phải dùng nó để trừ gian diệt bạo, đem lại thanh bình cho võ lâm đồng đạo, chớ phụ lòng thành của bậc cao nhân".
Thiên Trung thở dài:
- Cao tăng cũng vì sự an nguy của võ lâm mà đem hết sức tài để cất giấu kiếm phổ cho hậu thế sau này. Thiên Trung thật là bái phục.
Chàng cầm cuốn kiếm phổ đưa lên, toan mở ra xem thì nghe bên ngoài có tiếng cười và một giọng nói cất lên:
- Thiên Trung đâu? Sao không dám ra gặp ta?
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi Thiên Trung phóng người bay vọt trở lên bên trên.
Chàng nhận ra người đội nón rộng vành dạo nọ và điều ngạc nhiên hơn là, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và kmnv Nam Cung Bát cũng có mặt.
Chàng chép miệng:
- Thì ra là các hạ, tại hạ rất vui được tái ngộ.
Người đội nón cười gằn:
- Không ngờ lại đủ mặt mọi người ở đây. Có cả Thiết Chưởng môn của Đường môn nữa.
Cao Phi Trí vòng tay:

- Không ngờ tệ danh của tại hạ cũng được túc hạ đây biết đến.
Người đội nón nói:
- Khắp đại giang nam bắc, ai lại không biết đến Tứ Xuyên Đường môn. Thiết Chưởng môn quá khiêm tốn rồi đó.
Các Các nhìn hai gã hộ pháp của U Hồn Cốc, lên tiếng:
- Không ngờ hai vị hộ pháp của U Hồn Cốc lại có mặt ở đây nữa sao?
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:
- Vị tất Các cô nương phải thắc mắc. Chủ nhân ở đâu thì thuộc hạ theo đó, có gì là lạ.
Oanh Oanh bèn thốt:
- Nói như hai vị đây không lẽ đã bỏ U Hồn Cốc để theo chủ nhân mới này rồi sao.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát thốt:
- Như vậy là các vị chưa hay gì hay sao? U Hồn Cốc đã xảy ra đại nạn và bị tiêu diệt khỏi võ lâm rồi.
Thiên Trung giật mình:
- Có chuyện này thật à?
Phi Bất Thiều gật đầu:
- Không tin, các vị cứ đi kiểm chứng lại.
Giảng Hoài Vũ được dịp nói:
- Chủ nhân vừa thác đã cuốn gói theo người khác, chẳng khác gì lũ chó theo đuôi, không biết xấu hổ là gì?
Nam Cung Bát chẳng tỏ ra giận dữ gì. Hắn cười khẩy:
- Người quân tử phải biết thức thời mới là người đáng phục. Không lẽ các vị chẳng rõ điều này?
Thiên Trung xua tay:
- Không nói đến chuyện đó nữa, các hạ đến đây vì chuyện gì?
- Tại hạ đã theo các hạ tới đây, không lẽ các hạ lại chẳng rõ lý do hay sao?
Cao Phi Trí gật nhẹ đầu:
- Thì ra các ngươi cũng vì kiếm phổ mà theo bọn ta đến tận Phong Vân động.
- Quả nhiên đúng như vậy.
Các Các thắc mắc:
- Nhưng sao bọn ngươi biết được chúng ta sẽ đến Phong Vân động?
Người đội nón lên tiếng:
- Đừng thắc mắc vội, trước sau gì mọi người cũng sẽ biết. Bây giờ hãy giao kiếm phổ cho ta.
Thiên Trung cất giọng:

- Các hạ yêu cầu một việc không thể nào thực hiện được.
Người đội nón nói:
- Tại hạ đã muốn việc gì thì dù có chết cũng phải đạt cho được.
Các Các gằn giọng:
- Thật là một lũ cướp cạn, hành động thật là bỉ ổi.
- Chớ có nhiều lời, có đưa hay không thì nói.
Thiên Trung đưa cao kiếm phổ:
- Nó đang ở trong tay của tại hạ. Nếu ai đủ sức thì xin mời.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bất thần phóng tới.
Thiên Trung đã phòng bị từ trước nên vừa thấy Phi Bất Thiều phóng tới, chàng đã đảo người, dùng Ảo ảnh ma pháp thoát đi.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều giật mình. Hắn không thể ngờ chỉ sau một thời gian ngắn, mà công phu của Thiên Trung lại tăng triển nhanh đến thế.
Mới chiêu đầu đã đánh hụt đối phương, hắn cảm thấy thẹn thùng, bèn xoay người đánh liền ra ba chưởng vào hai bên vai Thiên Trung.
Chàng nghiêng mình né tránh.
Phi Bất Thiều phóng luôn ba chưởng liên hoàn trông rất nguy hiểm, nhưng cũng không chạm vào được thân thể của Thiên Trung. Lần này hắn thật sự kinh ngạc vô cùng, liền vận khí đánh ra một chưởng nữa, uy lực của chưởng pháp lần này rất ư là tối hậu.
Thiên Trung nhìn thấy khí thế của chưởng lực ào ào như trận cuồng phong, gió cuốn lên ầm ầm thì không dám xem thường, bèn xuống tấn, hai tay đưa ra.
Toàn thân chợt có một làn khói phát ra mờ nhạt, Nghịch chân kinh chạy khắp châu thân, đồng thời luồng chưởng phong Ngọc trảm thần công đã được chàng phóng ra.
Màn ảnh chưởng của Thiên Trung bao trùm cả một phần gian thạch động, làm khí thế của đối thủ bị áp đảo.
Ầm.
Một tiếng nổ vang rền. Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bị sức ép của chưởng phong bắn văng ra sau, ụa ra một ngụm máu tươi.
Thấy đồng bọn bị hại, Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát lật đật nhảy vào. Người đội nón cũng liền tham gia vào cuộc.
Các Các thấy vậy quát to:
- Hai tiếp một chẳng anh hùng chút nào, để bổn cô nương cho các ngươi một bài học.
Dứt lời nàng đã phi thân lướt tới, vung kiếm chém xuống đánh choang một tiếng, chém trúng vào gờ đá khi Nam Cung Bát lách người né tránh.

Sau khi thoát được đường kiếm của Các Các, Nam Cung Bát tung người lên cao, cánh tay nhắm ngực của nàng đánh tới. Chiêu pháp này vừa mau lẹ, vừa chuẩn xác, nó là một trong những tuyệt chiêu của Nam Cung Bát.
Các Các la lên một tiếng úi chao, nàng muốn lùi lại nhưng mười đầu ngón tay của đối phương đã tới trước ngực.
Thiên Trung bận đấu với người đội nón nên không rảnh tay để cứu nguy cho Các Các, chàng đâm ra lúng túng.
Bên này Cao Phi Trí thấy vậy thân người đã lướt đi như sao xẹt, đôi tay của chàng xỉa vào mắt Nam Cung Bát.
Mọi người ai cũng biết Cao Phi Trí nổi danh trên chốn giang hồ là nhờ vào đôi tay bằng sắt của chàng. Khi mang nói vào thì trở thành một loại binh khí lợi hại. Chính vì vậy nên người trong giang hồ mới gọi chàng là Thiết Chưởng môn, chữ Thiết ở đây có ý ám chỉ đôi bao tay của chàng.
Nói về đòn vừa rồi Cao Phi Trí đánh ra chính là Thiết thủ công, một loại võ công chân truyền của Đường môn. Vì vậy nếu Nam Cung Bát tiếp tục phóng tay về phía trước thì lập tức giết chết được Các Các, nhưng chính hắn cũng sẽ bị hỏng đôi mắt.
Hắn bèn vận kình lực vào chân phải nhảy lùi lại.
Nhờ vậy Các Các thoát chết.
Về phần Thiên Trung, chàng cố hết sức để lột cho được chiếc nón trên đầu của đối thủ, song lần nào chàng dùng trảo công để thực hiện đều bị người này tránh được hết.
Biết đối thủ là tay cao thủ thượng thừa, khó lòng đạt được ý định, Thiên Trung đổi ngay chiêu thuật.
Chàng bèn rút Chấn Thiên Kiếm ra. Mũi kiếm của chàng lấp loáng ánh thanh quang lóe mắt, làm đối phương phải đưa tay che lên ngang tầm.
Lợi dụng lúc này, Thiên Trung bèn đảo tay kiếm đánh ra một thế Tảo đãng quần ma, mũi kiếm đi chênh chếch ngang ngực địch thủ. Bất thần chàng hất mũi kiếm đi lên định bụng hất tung chiếc nón đi.
Song người này cũng nhanh mắt, uốn cong người lại phóng luôn ra sau, nhờ thế mà thoát khỏi thế đánh tài tình của Thiên Trung.
Người đội nón ra lệnh:
- Hai ngươi hãy mau lấy mạng gã này cho ta.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dạ lên một tiếng, rồi phóng người lướt đến.
Các Các nói to:
- Trương ca hãy để muội thay huynh dạy hai con chó theo đuổi này

một bài học.
Thiên Trung lắc đầu:
- Không cần muội phải nhọc sức làm gì, cứ để huynh ra tay là đủ rồi.
Câu nói vừa dứt, thân người Thiên Trung đã biến mất.
Chàng sử dụng Ảo ảnh ma pháp thoắt đi, rồi hiện ra phía lưng hai gã nọ.
- Tại hạ Ở đây!
Hai gã hộ pháp giật mình xoay lại, vừa lúc đôi tay của chàng đánh ra.
Gió cuốn lộng lên ập tới.
Bốp, bốp.
Hai thân người của đối phương trúng phải chưởng pháp của Thiên Trung, té nhào ra sau.
Tên nào cũng ứa ra một giòng máu trên khóe miệng, đứng dậy không nổi.
Oanh Oanh lên tiếng:
- Trương ca hãy tế độ cho chúng luôn đi. Bọn gian ác sống cũng chỉ để hại người mà thôi.
Thiên Trung nói:
- Hai cái mạng họ có đáng gì, tha cho các ngươi đó. Từ nay hãy mai danh ẩn tích, sữa chữa lại tánh tình là vừa. Tại hạ không muốn nhìn thấy hai ngươi nữa.
Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nghiến răng:
- Danh trấn Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều này từ bao nhiêu năm nay lừng lẫy trong thiên hạ. Xá nào lại để một tên thiếu niên tuổi còn hôi sửa nặng nhẹ. Có giỏi thì đỡ lấy một chưởng của ta.
Nói dứt, hắn ngồi xuống xếp bằng vận khí, đưa tay lên chuẩn bị phóng chưởng.
Thiên Trung tuy trong lòng rất căm ghét Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhưng giờ nghe hắn nói vậy, chàng cũng tỏ ra nể phục, cất tiếng:
- Thật là đáng nể phục. Đã vậy tại hạ xin được tiếp chiêu. Nhưng các hạ đã ngồi để phóng chưởng thì tại hạ cũng xin được ngồi. Kẻo có thắng cũng bị người khác chê cười.
Lời nói vừa dứt, chàng bèn ngồi xuống xếp bằng hai chân, thì vừa lúc chưởng pháp của Phi Bất Thiều đã bắn sang.
Thiên Trung không dám chậm trễ, bèn ngưng tụ chân khí đưa vào đan điền, dùng tới mười hai thành công lực, tay trái sử dụng chân truyền của La Vô Vọng, còn tay phải dùng Ngọc trảm thần công cộng với Nghịch chân kinh của Thiếu Lâm.
Cao Phi Trí nhận ra lối đánh của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều,

chàng la to cảnh báo với Thiên Trung:
- Trương huynh hãy cẩn thận, Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng đấy.
Hai luồng khí lực ầm ầm bay tới và xoáy thẳng vào nhau. Đất trời như đang rung chuyển dưới sức ép của hai luồng chưởng pháp.
Ầm.
Tiếng nổi rền vang, chân động cả gian thạch động khiến mọi người đều có cảm giác lồng ngực tức tức khó chịu.
Thiên Trung có cảm giác cánh tay phải tê rần, dường như sắp gãy lìa. Cũng may nhờ có Nghịch chân kinh bao bọc toàn thân, nhờ vậy Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng của Phi Bất Thiều bị đánh bạt ra ngoài.
Về phần Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thì từ lúc sinh thời, rất ít khi hắn dùng đến Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng. Bởi mỗi lần dùng đến chưởng pháp này chân khí hao tổn rất nhiều. Chính vì khí lực hao tổn nhiều mới có thể đoạt đi tánh mạng của đối phương.
Về nguyên tắc thì Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng là loại chiêu pháp thuộc nhu và nó dựa vào thế đánh của địch thủ mà dùng lại chính lực ấy để mà đánh trả lại đối phương.
Nhưng lần này thì chân khí của Phi Bất Thiều đã yếu nên khi phát chưởng ra đã không đủ phát huy hết tiềm năng thượng thừa của chưởng pháp và vì thế mà hóa ra hắn lại thiệt thân về chính chưởng pháp đó.
Sau khi hai ngọn chưởng phong chạm vào nhau, thân người Phi Bất Thiều bắn văng ra khỏi chỗ hắn đang ngồi, lăn mấy vòng ra xa, ụa ra đống máu và la to lên một tiếng ái da.
Sau đó nằm bất động luôn. Hắn đã bị đứt toàn bộ kinh mạch trong người mà chết.
Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát chứng kiến toàn bộ sự việc, hắn lo sợ quá thu toàn lực phóng người bay vọt đi.
Người đội nón - tức là hắn y nhân vừa thấy Nam Cung Bát thoát thân, hắn hết lên một tiếng, tay phải liền đánh ra một chưởng.
Không ai kịp thấy gì thì đã nghe Nam Cung Bát hét lên một tiếng rùng rợn, rồi ngã xuống chết tốt.
Giảng Hoài Vũ giật mình, kêu lên:
- Phách không chưởng?
Thiên Trung ngơ ngác chẳng hiểu gì.
- Giảng huynh vừa nói đến Phách không chưởng nào vậy?
Giảng Hoài Vũ chẳng trả lời, mà tiếp tục lẩm bẩm:
- Các hạ không lẽ là...
Hắc y nhân đưa tay ngăn lại:
- Không cần nhiều lời, nếu hôm nay các ngươi không giao kiếm phổ

và Chấn Thiên Kiếm ra thì tất cả sẽ chết dưới Phách không chưởng của ta.
Các Các hứ một tiếng:
- Ngươi đừng tưởng chỉ có được Phách không chưởng thì hù dọa người khác! Chẳng có ai sợ đâu.
- Vậy thì hãy đỡ thử một chưởng của ta.
Thiên Trung lật đật phóng tới áng trước mặt Các Các, và quát:
- Tại hạ cũng muốn thử qua, cho biết.
Nói đoạn phóng đi một chưởng, bên này hắc y nhân cũng nhanh chóng vung tay ra đón.
Chỉ thấy tay của hắc y nhân phẩy đi một cái, không ai thấy rõ luồng khí phong nào từ nơi tay của hắc y nhân đâu cả. Song cái chết của Nam Cung Bát đã hiển nhiên thì làm sao giả được.
Nên Thiên Trung cũng cẩn thận, luồng chưởng phong của chàng chỉ có ý dò xem thực hư ra sao, nên cũng không mấy mạnh mẽ.
Đến chừng có cảm giác nằng nặng từ phía đối phương ập sang, chàng mới giật mình.
Đến lúc này Thiên Trung mới hiểu ra rằng sự lợi hại của Phách không chưởng.
Chàng bèn gia tăng khí lực vào đôi bàn tay, rồi hai tay đẩy mạnh ra lần nữa.
Áp lực nặng nề từ từ giảm dần, Thiên Trung có vẻ phấn chấn.
Riêng gã hắc y nhân từ lúc dùng Phách không chưởng đánh chết Nam Cung Bát, rồi đấu với Thiên Trung, hắn không có ý đánh nhau với chàng. Vì thế nhìn thấy chàng phát chưởng, hắn bèn hội tụ chân khí, sau đó bất thần tung người bay vọt lên cao.
Thân pháp của gã hắc y nhân cực nhanh đến độ mọi người chỉ thấy thoáng qua một cái là y đã đến sát Oanh Oanh rồi.
Vì quá đột ngột và lại không nghĩ gã hắc y nhân lại hành động như vậy, nên chẳng ai phòng bị, luôn cả Oanh Oanh cũng chẳng kịp đề phòng, nên nàng bị gã hắc y nhân chụp được thân người và kéo nàng vào sát người hắn.
Sau đấy gã hắc y nhân đưa tay vào huyệt Bách hội trên đỉnh đầu của Oanh Oanh, đó là tử huyệt quan trọng trong cơ thể.
Thiên Trung hốt hoảng:
- Hãy thả Oanh muội của ta ra, mi muốn gì?
- Ta muốn gì ngươi không biết hay sao? Giao ngay Chấn Thiên Kiếm và kiếm phổ lập tức ta sẽ tha cho con nha đầu này.
Thiên Trung ấp úng:
- Ngươi...

Oanh Oanh cất giọng:
- Trương ca, đừng bao giờ nghe lời của gã. Mặc tiểu muội.
Gã hắc y nhân bật cười khàn đục:
- Con nha đầu này cũng gan dạ lắm.
Các Các thốt:
- Muốn chiếm được kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm thì hãy quang minh chánh đại mà tỷ thí võ công, sao lại dùng thủ đoạn đê tiện như vậy?
Hắc y nhân cười khẩy:
- Các ngươi đông người, ta chỉ có một mình. nếu không dùng mẹo chắc gì thắng được bọn ngươi.
Giảng Hoài Vũ quát:
- Đường đường là một bậc đại trượng phu, cớ sao che mất khuôn mặt, lại còn hành động bỉ ổi như vậy. Chẳng quang minh lỗi lạc chút nào.
- Giảng Hoài Vũ, ngươi tưởng có thể nói như vậy là khích được ta hay sao?
Oanh Oanh lên tiếng:
- Tên ma đầu kia, cho dù ta có chết quyết cũng không tha cho ngươi.
Hắc y nhân gắt giọng:
- Ta đâu thể để cho ngươi chết dễ dàng như vậy đâu, trước hết ta sẽ cắt đứt hết gân bàn chân của ngươi, sau đó sẽ phế bỏ võ công, thử xem ngươi còn gan lì ra sao cho biết.
Oanh Oanh vừa nghe nói vậy thì tay chân rụng rời ra hết. Phàm đối với những ai đã từng khổ luyện để học võ, một khi bị phế bỏ hết thì đó có khác gì là một cực hình, thà chết đi như thế còn tốt hơn.
Nàng quát khẽ:
- Ngươi thật là tàn ác quá.
Gã hắc y nhân thích thú:
- Thế nào? Sợ rồi chứ gì? Vậy hãy bảo Trương đại ca của ngươi giao cho ta hai vật báu để đổi mạng ngươi đi.
Oanh Oanh chẳng biết làm gì, nàng chỉ còn nhìn qua Thiên Trung mà chờ đợi quyết định của chàng.
Về phần của Thiên Trung, chàng hiểu sinh mạng của Oanh Oanh hiện giờ đang nằm trong tay của mình. Nếu nghịch ý gã hắc y nhân thì có khác gì hại chết Oanh Oanh.
Chàng đưa mắt nhìn qua Các Các, Cao Phi Trí và Giảng Hoài Vũ. Tất cả cũng chỉ biết nhìn chàng với đôi mắt đồng cảm. Trong giờ phút này sự quyết định là ở nơi chàng mà thôi.
Cao Phi Trí nói khẽ:

- Trương huynh, cứu người là điều quan trọng, song nếu để vật báu rơi vào trong tay tên đại hán gian ác này võ lâm sẽ gặp nhiều đại họa. Huynh nên suy nghĩ cho cẩn thận.
Thiên Trung tỏ ra phân vân, chưa biết định liệu ra sao thì gã hắc y nhân đã lên tiếng:
- Ta không thể nào chờ đợi lâu hơn nữa. Tánh kiên nhẫn của ta có hạn. Ta sẽ đếm đến ba, nếu ngươi không giao ra vật báu thì ra sẽ ra tay đối với ả nha đầu này. Một...
Thiên Trung biết rằng không còn con đường nào để lựa chọn. Chàng không thể để Oanh Oanh bị hại được.
- Hai...
Chàng nhìn qua mọi người một lần sau cùng, như vừa dọ ý, như để tạ lỗi.
- Ba!
- Khoan đã!
Oanh Oanh nhắm nghiền mắt lại. Nàng cho rằng cuộc đời này đến đây là chấm hết.
Thật ra nàng chẳng oán hận gì ai cả, nhất là Thiên Trung. Làm sao có thể trách chàng được. Muôn vạn lần không thể oán trách chàng được. Đến chừng nghe Thiên Trung quát to:
- Tại hạ bằng lòng trao đổi.
Oanh Oanh mở bừng mắt ra nhìn sửng vào mặt Thiên Trung:
- Trương đại ca!
Thiên Trung đưa tay ngăn lại:
- Muội đừng nói gì hết. Ngu huynh đã nhất quyết rồi, không thay đổi gì cả.
Hắc y nhân nói to:
- Vậy hãy giao báu vật qua, ta lập tức thả người.
Giảng Hoài Vũ quát:
- Không được, cả hai bên cùng trao đổi một lượt, vậy mới công bằng.
Hắc y nhân bèn hỏi:
- Thế cách thức trao đổi ra sao?
Cao Phi Trí nói:
- Một tay ngươi giao người, tay kia nhận báu vật. Ngược lại chúng ta cũng vậy.
Gã hắc y nhân suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.
- Được, ta bằng lòng.
Các Các giục:
- Ta tiến hành trao đổi đi.
Bên này Thiên Trung cầm cuốn kiếm phổ và thanh Chấn Thiên Kiếm

bên tay trái, bước đến.
Gã hắc y nhân cũng bước tới, hầu như bên nào cũng ngấm ngầm vận lực chờ đợi.
Đến chừng tay của gã hắc y nhân vừa chạm vào cuốn kiếm phổ, lập tức tức gã nhanh tay chụp lấy. Bên này Thiên Trung cũng nhanh chóng kéo nhanh Oanh Oanh về phía mình.
Giảng Hoài Vũ chờ có thế, hắn bèn phóng chưởng đánh thẳng tới chỗ gã hắc y nhân đang đứng.
Vốn đã phòng bị từ đầu, nên gã hắc y nhân vừa lấy được kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm là y đã tung người bay vọt đi liền. Vì thế ngọn chưởng của Giảng Hoài Vũ chẳng đánh trúng được gã hắc y nhân, chỉ theo đà giáng mạnh xuống nền đá mà thôi.
Một tiếng nổ long trời lỡ đất rền vang, chứng tỏ Giảng Hoài Vũ đã quyết tâm đánh chết đối phương ngay từ đòn đầu tiên, cho nên chưởng pháp đánh ra rất lợi hại.
Gã hắc y nhân bật cười:
- Ta không ngờ ngươi lại tiểu nhân như vậy.
Giảng Hoài Vũ đáp:
- Ta bấy lâu nay chu du các xứ chẳng theo ai, cho nên có tiểu nhân một chút cũng chẳng sao. Vả lại cái tánh này là ta mới học của ngươi đó thôi.
Gã hắc y nhân chép miệng:
- Không dư hơi để nói với ngươi làm gì. Cáo biệt!
Giảng Hoài Vũ giật mình toan phi thân đuổi theo, Thiên Trung liền giữ lại.
- Giảng huynh đừng đuổi theo làm gì.
Giảng Hoài Vũ hậm hực:
- Đệ để cho hắn đi thật sao? Cứ cho huynh đuổi theo.
Thiên Trung nói tiếp:
- Khinh công của gã hắc y nhân này rất cao, cho dù huynh có đuổi theo cũng không theo kịp đâu. Đệ đã từng biết qua.
Các Các nhăn mặt:
- Bây giờ kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm đã vào tay gã đại ma đầu đó rồi, làm sao đây?
Oanh Oanh lí nhí:
- Mọi chuyện cũng tại muội. Muội thật là vô dụng.
Thiên Trung khoác tay:
- Muội chớ buồn làm gì. Dù phải đổi lấy cái mạng của huynh để cứu muội, huynh cũng làm nữa huống chi là báu vật ấy.
Nghe Thiên Trung nói ra lời lẽ đó, lòng Oanh Oanh rộn rã khó tả.

Cao Phi Trí cất giọng:
- Dẫu sao chuyện đã xảy ra rồi, theo ý của tại hạ ta trở vào mật thất xem còn có gì nữa không? Và tìm xem thi hài của vị cao tăng ở đâu, rồi đem chôn cất cho đàng hoàng.
Mọi người gật đầu rồi cùng nhau đi trở lại gian mật thất.
Họ loanh quanh tìm một hồi, song chẳng thấy gì.
Oanh Oanh buồn nản bước tới chiếc giường đá ngồi xuống, chợt nàng nhìn thấy có dòng chữ khắc ở trên đó, bèn nói to:
- Hãy lại đây mà xem.
Tất cả đồng chạy ùa tới. Thiên Trung nhẩm đọc:
- "Hậu nhân sau khi có được kiếm phổ hãy đến trước bàn thờ các vị tiền bối tổ tiên mà lạy tạ".
Cao Phi Trí nhìn nét chữ rồi nhận định:
- Nét chữ ở đây và ngoài cửa động là do một người viết ra bằng chỉ lực, chắc chắn là của vị cao tăng ấy rồi.
Các Các nói:
- Trương ca cũng nên lạy tạ theo lời chỉ dạy của người.
Thiên Trung bèn bước tới chỗ đặt bàn thờ. Chàng liền quỳ xuống, chắp hai tay.
- Thiên Trung vô dụng, đã để cho kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm rơi vào tay kẻ xấu, thật là có lỗi với các vị tiền bối, mong các vị tha thứ.
Nói đoạn chàng cúi đầu lạy ba cái. Sau cái cúi đầu lần cuối cùng, bất thình lình phương vị trên bàn thơ rung chuyển làm Thiên Trung giật mình nhảy lùi lại. Còn những người khác cùng trố mắt nhìn lên phía trên bàn thờ.
Ở đấy, tấm vách đá đặt phương vị bỗng dưng tách đôi ra và phía bên trong có một phiến đá bằng phẳng, và trên đó có khắc rất nhiều chữ.
Cao Phi Trí bèn đọc lớn:
Chiêu thứ mười của kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm Thiên pháp vô biên.
Các Các dường như hiểu ra mọi chuyện, nên thốt:
- Muội hiểu ra rồi, thì ra vị cao tăng này chỉ để trong cuốn kiếm phổ có chín chiêu kiếm pháp, còn chiêu cuối cùng lại ghi vào nơi này.
Oanh Oanh tiếp lời:
Vị cao tăng đã nghĩ đến việc có thể kiếm phổ rơi vào tay kẻ xấu, nên người đã cho ghi lại chiêu cuối cùng vào đây. Vả lại người biết chỉ có kẻ trung hậu mới chịu quỳ lạy và như vậy mới biết được chiêu pháp này.
Giảng Hoài Vũ bật cười:
- Lần này công lao là do Oanh Oanh tim ra, coi như lấy công chuộc lại lỗi lầm lúc nãy.

Mọi người cùng cười, Các Các giục:
- Trương ca nên học thuộc lòng khẩu quyết sau đó luyện công.
Thiên Trung lắc đầu:
- Có ai luyện công lại bắt đầu từ phần cuối mà luyện tới đâu.
Các Các nhìn vào phiến đá, rồi thốt:
Theo khẩu quyết thì rõ ràng mỗi chiêu kiếm tập luyện không liên quan gì tới nhau, cho nên huynh có luyện chiêu cuối cùng cũng chẳng có sao.
Mỗi người nói vào một tiếng, cuối cùng Thiên Trung đành nghe theo và bắt đầu luyện công.

Chấn Thiên Kiếm Phổ

Hồi 20
Trắng đen rõ ràng

Nhắc đến huyết thủ bà bà và trương hổ hầu sau khi chia tay với Thiên trung tại hồi chi cốc, cả hai liền lên đường nhắm hướng Tứ Xuyên mà đi tới.
Cho đến ngày nọ họ tới ngoại thành của trấn tứ xuyên, cả hai vừa đi vừa chuyện trò để rút bớt đi đoạn đường còn dài ở phía trước. Đang đi chợt có một môn đồ của cái bang từ xa đi ngược tới chỗ huyết thủ bà bà và trương hổ hầu. dáng vẻ của người này trông rất hấp tấp vội vã, tất là có chuyện gì đó khẩn cấp lắm.
Người này đi ngang qua chỗ hai người, hắn lo lúi húi đi nên không để ý, đụng nhằm vào người trương hổ hầu.
Hắn lật đật cúi đầu tạ lỗi:
- Xin lỗi đại gia, tiểu nhân thật sơ ý quá.
Nói đoạn y tiếp tục đi tiếp.
Huyết thủ bà bà thấy vậy vội nắm lấy vai áo của gã cái bang, làm cho hắn đau quá la hoảng lên một tiếng "úi chao".
- Ngươi đụng nhằm người rồi chẳng cần xem người ta có sao hay không, đã tự tiện bỏ đi. sao ngang ngược quá vậy?
Gã cái bang bèn nói:
- Xin lỗi, bà bà tha cho. bởi tiện nhân có chuyện gấp cần phải đi ngay cho nên mới sơ ý như vậy.
Nghe gã cái bang gọi mình là lão bà bà, huyết thủ bà bà nỗi giận xiết mạnh tay hơn, làm gã đau quá la to hơn:

- Tên ăn mày kia, ngươi vừa gọi ai là bà bà?
Trương hổ hầu cất giọng:
- Tỷ nương, hãy tha cho hắn đi. dẫu sao hắn đâu có biết phải xưng hô với tỷ nương ra sao?
- Phải đó, lão bà...
Gã cái bang định nói nhưng sực nhớ nên im bặt luôn.
Huyết thủ bà bà bỏ tay ra :
- Thôi được, ta cũng nể tình lão quỷ hà thất phong mà tha cho ngươi đó.
Gã cái bang được thả ra , đưa tay xoa lên bờ vai và nói:
- Thì ra nhị vị đây cũng có quen biết với sư phụ của tại hạ?
Huyết thủ bà bà chép miệng:
- Chẳng những quen mà còn rất quen là đằng khác. ngươi về nói với gã động vật ấy hãy dạy dỗ bọn giáo đồ lại cho đàng hoàng. nếu không có ngày ta sẽ tới đánh đòn lão đấy.
Trương hổ hầu bèn hỏi:
- Chẳng biết danh tánh của tiểu huynh đệ là gì, sao tại hạ thấy có vẻ hấp tấp đến như vậy?
- Chẳng giấu gì nhị vị, tại hạ là ngưu hải, đệ tử thứ mười lắm của hà thất phong.
Hiện đang có việc rất cần đến thiếu lâm.
Trương hổ hầu nhíu mày:
- Đến thiếu lâm để làm gì?
Ngưu hải bèn nói:
- Nguyên cách nay một tháng ở thiếu lâm đã xảy ra chuyện.
Huyết thủ bà bà ngắt lời:
- Chuyện này ta đã biết rồi, chỉ có vậy mà ngươi vội vã đến vậy hay sao?
Ngưu hải xua tay:
- Chuyện là vầy, cách nay mấy hôm tại hạ nhận được thư của tiểu đệ giảng hoài Vũ báo cho biết, sự việc ở thiếu lâm là do doãn chí bình và một gã hắc y nhân nào đó bày ra , dụng ý là để giữ chân mọi người ở lại thiếu lâm.
Trương hổ hầu gật gù đầu:
- ra là vậy!
Ngưu hải nói tiếp:
- Nhưng mới đây lại có tin doãn chí bình và tây vương chu kiếm sinh đều tử nạn trong một cuộc thư hùng. tin tức này làm chấn động cả võ lâm.
Huyết thủ bà bà thốt:

- Cái chết của hai gã đại gian đại ác đó đã làm cho hắc, bạch lưỡng đạo tuy có chấn động không ít, nhưng ngươi vội vã lên thiếu lâm là vì chuyện đó sao?
Ngưu hải lắc đầu:
- Về tin này tại hạ nghĩ có lẽ sư phụ ở thiếu lâm cũng đã biết rồi. chuyến đi thiếu Lâm này của tại hạ là chuyển đạt một việc khác.
Trương hổ hầu thắc mắc:
- Đó là chuyện chi?
- Giảng sư đệ bẩm báo rằng người cần đề phòng hiện nay là gã hắc y nhân kia.
Mọi người đều nhíu mày suy tư, ngưu hải liền nói tiếp:
- Thời gian cấp bách lắm rồi, tại hạ xin được cáo biệt.
Huyết thủ bà bà ngăn lại:
- Khoan đã!
- Chẳng hay vị đây có gì chỉ dạy?
Huyết thủ bà bà nhìn qua trương hổ hầu:
-Tỷ thấy trong chuyện này có gì đó bí ẩn, hay là đệ hãy theo vị tiểu huynh này đi Thiếu lâm một chuyến coi sao?
Trương hổ hầu giật mình:
- Vậy còn việc trung nhi nhờ chúng ta tới tứ xuyên đường môn thì sao?
- Việc ấy cứ để ta đến một mình cũng được rồi.
Trương hổ hầu cau mày:
- Đường môn phu nhân tánh tình vốn quái dị, đệ e ...
- Bà ta không thể nào cổ quái hơn ta được. Đệ quên điều này rồi hay sao?
- Vậy cũng được.
Ngưu hải lên tiếng:
- Vừa rồi đại hiệp có nói đến trung nhi nào thế? có phải là trương thiên trung?
Hổ hầu gật đầu:
- Thì ra các hạ đây cũng biết thiên trung hài nhi của tại hạ sao?
Ngưu hải ồ lên một tiếng:
- Nói vậy đại hiệp đây là trương hổ hầu, hầu gia đao pháp đây sao? còn vị này chính là huyết thủ nương nương?
Huyết thủ bà bà lên tiếng:
- Tiểu tử, ngươi nhỏ tuổi mà sự hiểu biết cũng rộng lắm.
- Đa tạ nương nương đã quá khen. thật ra trước đây thiên trung hiền đệ có lần
nhắc đến nương nương nên vãn bối mới biết đến nương nương.

Hổ hầu nói:
- Chẳng hay hiện giờ tiểu huynh đệ có biết trung nhi đang ở đâu không?
Ngưu hải đáp:
- Chim câu đưa thư từ trấn vũ hán bay đến, tất nhiên là thiên trung hiền đệ và
Giảng hoài vũ sư đệ của vãn bối đang ở đó rồi.
Huyết thủ bà bà nói:
- Vậy là nói đã có mặt ở đấy rồi. để sau khi ta đến gặp đường môn phu nhân ta sẽ đến vũ hán. còn đệ khi đã gặp hà lão động vật và tuệ tăng đại sư rồi, cũng mau chóng đến vũ hán họp mặt.
Trương hổ hầu vòng tay:
- Đệ vâng mệnh tỷ nương đi liền. tỷ nương hãy bảo trọng.
Huyết thủ bà bà đáp:
- Đệ cũng vậy.
Sau khi bái chào nhau xong, trương hổ hầu cùng ngưu hải tách ra đi về một hướng.
Huyết thủ bà bà đứng nhìn theo hồi lâu rồi mới chịu xoay lưng bỏ đi. cứ nhắm
hướng trấn tứ xuyên mà đi tới.Đang đi bất chợt huyết thủ bà bà dừng lại, quát to:
- Lũ chim chuột nào, sao dám theo sau lão nương nương này vậy?
Bà quay nhanh người lại, thoáng thấy một bóng người vận y phục đen đang bỏ chạy trong rừng cây.
Tức giận, huyết thủ bà bà liền dùng thuật khinh công phóng đuổi theo liền.
Người trước, người sau cứ thế mà rượt đuổi nhau, qua không biết bao nhiêu đồi núi.
Huyết thủ bà bà nghĩ trong đầu:"Thuật khinh công của gã này thật siêu phàm , dựa vào năng lực của ta hiện giờ chưa chắc đã là người có được thuật thần hành như gã vậy".
Nghĩ xong bèn gia tăng sức lực, nhưng gã hắc y nhân phía trước dường như có ý trêu chọc đối phương, cứ mỗi lần huyết thủ bà bà tăng tốc, thì lập tức gã cũng giữ một khoảng cách vừa phải giữa hai người.
Phi hành được một lúc nữa, thì gã hắc y nhân bèn dừng lại.
Huyết thủ bà bà cũng bèn đình bộ, cả hai cùng đáp xuống một khoảng đất trống giữa núi rừng bao la.
Huyết thủ bà bà hứ rõ một tiếng:
- Gã hắc y nhân kia, ta cứ tưởng ngươi sợ rồi cứ cắm đầu chạy mãi

như vậy, thì
chẳng ra thể thống gì hết, và cho dù ngươi cứ chạy mãi thì ta cũng đuổi theo cho đến cùng, cho đến bao giờ ngươi dừng lại mới thôi.
Gã gắc y nhân từ từ xoay người lại, trên mặt che đi bằng một khuôn vải lụa màu đen. gã khoanh tay lại trước ngực, tay hữu còn nắm chặt thanh kiếm.
Nhìn thấy thanh kiếm trên tay gã hắc y nhân, huyết thủ bà bà giật mình:
- Gã hắc y nhân kia, tại sao ngươi có thanh chấn thiên kiếm ? phải chăng thiên Trung đã xảy ra chuyện gì?
Hắc y nhân bật cười:
- Huyết thủ nương nương, đừng lo ngại cho gã hậu nhân ấy thái quá. hiện giờ thì hắn chẳng sao cả.
- Nhưng sao ngươi có chấn thiên kiếm ?
Hắc y nhân chép miệng:
- Ôi! chuyện dài dòng lắm. nhưng tại hạ không những có chấn thiên kiếm mà còn có luôn kiếm phổ chấn thiên kiếm nữa.
Huyết thủ bà bà nghe qua đã rúng động, và nghĩ nếu như lời gã nói thì tất nhiên Thiên trung đã gặp nạn rồi. bà gầm lên:
- Có thật ngươi đã sát hại điệt nhi thiên trung của tar ồi chăng?
Gã hắc y nhân nhíu cặp chân mày:
- Huyết thủ bà bà gọi trương thiên trung là điệt nhi, không lẽ hắn và huyết thủ Bà Bà có mối quan hệ?
- Ngươi không cần biết để làm gì? hãy trả lời ta trước đã.
Gã hắc y nhân thốt:
- Tại hạ đã nói rồi, trương thiên trung vẫn bình an vô sự.
Huyết thủ bà bà cất giọng:
- Ngươi cố ý để ta đuổi theo đến đây là có ý gì?
Hắc y nhân chép miệng:
- Thật ra tại hạ đây có ý đến tứ xuyên đường môn, song khi đến đây thì gặp được Huyết thủ bà bà nên thay đổi quyết định.
- Nói như ngươi có nghĩa là bây giờ ngươi muốn gặp ta?
Hắc y nhân gật đầu:
- Quả nhiên đúng như vậy.
- Gặp ta để làm gì?
Hắc y nhân thốt:
- Tại hạ muốn được lấy lại cái cúc áo bằng ngọc trai huyết thủ bà bà đang cất giữ.
Huyết thủ bà bà cười xòa:
- Ngươi lấy quyền gì mà bắt ta phải giao cúc áo đó?

- Quyền chủ nhân của nó.
Huyết thủ bà bà gật gù:
- A... ta hiểu ra rồi, có phải ngươi là tên hắc y nhân mà trương thiên trung đã đề cập tới, và chính ngươi đã từng giao đầu với điệt nhi ở thiếu lâm.
- Quả nhiên là không sai, chính là tại hạ đây.
Huyết thủ bà bà nhướng cao đôi chân mày:
- Ngươi muốn ta giao trả cúc áo, chuyện này cũng dễ thôi. trừ phi ngươi cởi bỏ chiếc khăn che mặt ra cho ta được thấy gương mặt thật của ngươi.
Gã hắc y nhân cười khẩy:
- Tại hạ nghĩ rằng khó có thể tuân lệnh của nương nương được.
- Nếu thế đừng ảo vọng xa xôi.
Hắc y nhân gắt giọng:
- Mong nương nương đừng để tại hạ phải động thủ.
Huyết thủ bà bà hứ một tiếng:
- Ta e ngươi chẳng toại nguyện.
Lời nói vừa dứt, ánh kiếm quang lấp loáng, trên tay huyết thủ bà bà đã cầm một thanh kiếm vừa mỏng vừa nhỏ, kiếm quang vừa lóe lên đã đâm thẳng vào ngực gã hắc y nhân.
Nói về thanh trường kiếm của huyết thủ bà bà, đó là một loại binh khí tối lợi hại của huyết thủ bà bà. bình thường thì nó mảnh khảnh như vải lụa đào và được quấn quanh ở bụng của bà, giống như người ta thắt dây lưng vậy.
Nhưng một khi đem sử dụng, nó chẳng khác gì là con mảng xà uốn éo, lượn lờ.
Chính vì thân kiếm có thể uốn cong lại theo ý của chủ nhân, nên dễ dàng luồn lách vào thế trận một cách thuận lợi.
Chiêu kiếm này huyết thủ bà bà phóng ra cực kỳ mau lẹ, làm gã hắc y nhân hốt hoảng lùi lại.
Xoạt một tiếng, trước ngực gã hắc y nhân bị rạch một đường dài, vạt áo bị lưỡi kiếm bén xẻo rách đến thấy cả da thịt bên trong.
Hắc y nhân vừa kinh hãi vừa tức giận, gã lập tức phóng kiếm đâm trả. nhưng huyết Thủ bà bà phóng chiêu đầu chiếm được tiên cơ, nên tiếp tục khoa kiếm đánh rất rát.
Thanh kiếm của huyết thủ bà bà mỏng như từ giấy phóng ra ngoằn ngoèo, coi chẳng khác con linh xà rung động, không ngớt luồn vào giữa làn kiếm quang của gã hắc y nhân.
Gã hắc y nhân bừng giận vì chưa gì đã bị đối thủ liên tiếp tấn công, không làm sao chiếm được thế thượng phong. Hắn muốn cất tiếng

mắng chửi, nhưng kiếm chiêu của Huyết thủ bà bà thi triển mau lẹ quá chừng, bức bách gã cứ lùi hoài.
Luận về kiếm pháp mà nói, huyết thủ bà bà và gã hắc y nhân mỗi người đều là những tay kiếm pháp cừ khôi. song so về chiêu pháp thì huyết thủ bà bà biến ảo kinh tâm động phách.
Gã hắc y nhân cũng rõ tài nghệ của huyết thủ bà bà, nhưng chưa bao giờ gã nghĩ lại tinh thâm kiếm thuật đến thế.Đột nhiên gã hắc y nhân thét lên một tiếng thật to, rồi nhảy vọt lên cao:
- Để tại hạ múa vài chiêu trong kiếm phổ chấn thiên kiếm cho huyết thủ bà bà tường.
Nói dứt gã liền vũ lộng chấn thiên kiếm trên tay. đến lúc này mới thấy hết được sự uy dũng của thanh kiếm báu. nó chẳng khác nào con hắc long nhảy múa đùa cợt.
Huyết thủ bà bà vừa thấy đối thủ huy động chấn thiên kiếm , bà liền thu kiếm lại.
Rồi bà thấy trước mặt mình một ánh quang lóe lên, và cảm giác tay trái của mình đau buốt. nhìn xuống đã thấy từng giọt máu tươi nhỏ xuống.
Huyết thủ bà bà giật mình, bèn nhảy né tránh, ra sức chống đỡ, mà không sao thoát được luồng kiếm quang của gã hắc y nhân chụp xuống người mình.
Huyết thủ bà bà nghĩ thầm không ngờ kiếm phổ chấn thiên kiếm lại oai dũng đến như vậy. chỉ mới có chiêu đầu mà đã có thể đả thương được bà rồi, e rằng sau này để gã luyện hết những gì trong kiếm phổ, võ lâm sẽ gặp đại họa thôi.
Hắc y nhân quát lên:
- Huyết thủ bà bà cẩn thận đó, tại hạ ra chiêu thứ hai đây.
Gã hắc y nhân ra chiêu kiếm phong đầu rít lên veo véo, đủ biết kiếm lực không phải tầm thường.
Bên này huyết thủ bà bà không dám chậm trễ, bèn đưa trường kiếm ra .
Hai thanh kiếm chạm nhau quá lẹ, đến nỗi tiếng trước dính liền tiếng sau thành một tiếng dài bất tuyệt chứ không còn choang choảng như trước nữa.
Vừa đánh huyết thủ bà bà lại vừa nghĩ:"Chiêu pháp của chấn thiên kiếm kiếm phổ thật danh bất hư truyền, càng đánh càng biến ảo khó lường, cứ tiếp tục như thế này mãi, e rằng trước sau gì mình cũng sẽbị hại, mà toàn thân sẽ bị đâm đến mấy chục vết chứ không ít."
Về phần gã hắc y nhân, từ lúc đem chiêu pháp của chấn thiên kiếm kiếm phổ ra sử dụng, gã mới bình quân được trận đấu và phần nào

nắm được phần thượng phong.
Nhưng dẫu sao gã vẫn bái phục huyết thủ bà bà, ngấm ngầm bụng bảo dạ:"Huyết thủ bà bà ra chiêu thần tốc thế kia, thật là bình sanh mình chưa từng thấy bao giờ. cũng may là đã luyện được mấy chiêu trong chấn thiên kiếm kiếm phổ, nên mới đầu vững với bà ta được. phải ra tay cho chóng, nếu không khó có thể thắng được bà ta".
Nghĩ rồi múa nhiên tay kiếm thi triển luôn hai chiêu kiếm của chấn thiên kiếm phổ.
Bỗng nghe một tiếng choang rùng rợn vang lên. gã hắc y nhân bay vọt về phía sau hơn một trượng nhanh như tên bắn.
Gã đứng vững và không hiểu đã tra kiếm vào vỏ từ lúc nào mà không nghe thấy tiếng động.
Phần huyết thủ bà bà cũng vậy. bà đã bay vọt người ra sau, kiếm cũng đã quấn ngang bụng rồi như chưa từng rút ra vậy.
Hai bên nhìn nhau đăm đăm không nói nửa lời, không một tiếng động. nếu như có ai đó ở đây chứng kiến, thì cũng chưa chắc nhận ra được ai bại ai thắng, có bị thương
hay không. Đột nhiên huyết thủ bà bà quỵ xuống, đến bây giờ mới nhìn thấy rõ một đường kiếm đã để lại trên huyệt yết hầu của bà.
Bởi vì hắc y nhân ra tay quá lẹ, đến nỗi làm máu nơi đó chưa kịp phún ra .
Huyết thủ bà bà chép miệng:
- Ta có thác dưới chiêu pháp chấn thiên kiếm kiếm phổ âu cũng là một vinh dự. Nhưng ta muốn biết ngươi là ai?
Gã hắc y nhân tự dưng mở chiếc khăn che mặt ra .
Huyết thủ bà bà nhìn thấy bèn nói:
- Ngay từ đầu ta đã nghi ngờ là ngươi, tên ngụy quân tử...
Vết thương khá nặng làm huyết thủ bà bà chưa nói hết câu đã té nhào bất động.
Gã hắc y nhân đến bây giờ mới có cảm giác đau buốt nơi tay. hắn nhìn qua, mới phát giác mình cũng bị huyết thủ bà bà đả thương làm cánh tay đầy máu.
Hắn cúi ngươi lấy lại cúc áo cho vào túi, rồi bỏ mặc xác của huyết thủ bà bà ở đó rồi phóng người chạy đi.

* * *

Sau mấy ngày lưu lại mật thất luyện tập chiêu thứ mười của chấn thiên kiếm kiếm phổ, đoàn người của trương thiên trung mới rời khỏi phong vân động, ly khai khỏi núi Tử nha trở lại trấn vũ hán.
Vào đến thị trấn, họ bèn tìm một quán trọ để lưu trú và cho gọi thức

ăn.
Cao phi trí lên tiếng trước tiên:
- Trương huynh, tuy hôm nay huynh đã luyện được thiên pháp vô biên, chiêu thứ mười của kiếm phổ, song còn chín chiêu nữa cũng cần phải luyện qua.
Giảng hoài vũ thốt:
- Tại hạ rất rõ cao ý của thiết chưởng môn, nhưng làm sao biết gã hắc y nhân đó ởđâu mà tìm. vả lại cả tuần nay có thể hắn cũng đã luyện gần xong bộ kiếm pháp ấy rồi.
Các các cất giọng:
- Để cho tên đại ma đầu này luyện thành chấn thiên kiếm kiếm phổ thật là đại họa cho võ lâm đồng đạo rồi.
Oanh Oanh tiếp lời
- Hắn có được chấn thiên kiếm rồi lại có luôn kiếm phổ, sớm muộn gì chức minh chủ võ lâm cũng sẽ về tay gã. đến chừng ấy cao thủ giang hồ hắc bạch lưỡng đạo đều phải nghe lệnh của hắn.
Giảng hoài vũ nhìn qua trương thiên trung:
- Trương đệ, vận mệnh võ lâm đang đứng trước một nguy cơ tồn vong. huynh nghĩ chỉ còn có mình đệ là đủ sức đứng ra chống vai mà thôi.
Trương thiên trung xua tay:
- Tiểu đệ sức kém , tài hèn, làm sao dám đứng ra gánh vác trọng trách này.
Các các thốt:
- Ca ca nói vậy thì đâu còn ai làm nổi việc đó.
- Chính vì biết mình tài sơ, trí cạn, nên lúc còn ở mật thất, tại hạ đã đề nghị Cao huynh nên cùng luyện thiên pháp vô biên với tại hạ.
Cao phi trí cười xòa:
- Đa tạ lòng hảo tâm của trương huynh. nhưng dù tại hạ có học được đi chăng nữa, cũng phải mất đến vài năm, như vậy mới mong đạt được đỉnh giới tối cao của kiếm pháp.
- Nói như cao huynh đây thì tại hạ có khác gì đâu?
Giảng hoài vũ nói:
- Khác chứ sao không. thiên chất của đệ khác hơn người thường, vả lại được ngâm mình trong hồ băng hàn, hút được tinh khí của trời đất. chỉ có đệ mới học tốt được kiếm phổ.
Oanh Oanh nói thêm :
- Cuối cùng phải nói rằng duyên phận của ca ca hợp để luyện chấn thiên kiếm kiếm phổ, còn kẻ khác có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma khi luyện công.

Trương thiên trung chẳng nói gì, chàng cứ đăm đăm tỏ ra đang suy tư.
Bất chợt, các các chỉ tay ra cửa:
- Mọi người nhìn xem , có phải là tống tỷ tỷ?
Trương thiên trung nhận ra ngay. chàng bèn phóng người ra ngoài:
- Tống muội!
Tống kim bình nhận ra Trương thiên trung, nàng mừng rỡ:
- Trương ca!
Nàng chạy lướt tới. trương thiên trung đón lấy nàng và ngạc nhiên khi thấy trên tay của tống kim bình đang cầm chấn thiên kiếm.
Bây giờ mọi người trong quán đã chạy ra , và có hai gã mặc sắc phục xám , xanh ở phía xa chạy tới. Đoán chừng ra được sự việc, trương thiên trung hỏi:
- Tống muội, có phải muội đã đánh cắp chấn thiên kiếm nên bị hai gã kia đuổi theo?
Tống kim bình gật đầu:
- Đúng vậy, trương ca hãy giết chúng đi.
Các các và Oanh Oanh bước đến bên cạnh tống kim bình:
- Tống tỷ tỷ đừng sợ, đã có muội bên cạnh, không ai dám hại tỷ đâu.
Lúc này hai gã đại hán áo xám và xanh đã chạy đến. chúng thấy tống kim bình đang được nhóm người của trương thiên trung bảo vệ thì quát to:
- Hãy tránh ra , đây không phải là chuyện của các ngươi.
Giảng hoài vũ bước tới, xắn tay áo, cao giọng:
- Hai ngươi to khỏe như vậy, đi bức hiếp một thiếu nữ tay yếu chân mềm. bảo bọn tađừng can thiệp sao được. huống chi vị tiểu thơ này lại là bạn của chúng ta.
Gã vận y phục xám quát:
- Đã bảo đừng xen vào chuyện của bọn ta. nếu như ngươi không nghe đừng trách sao ta chẳng báo trước.
Trương thiên trung tiến lên, giảng hoài vũ cản lại:
- Đệ hãy đưa tống kim bình tiểu thơ vào quán mà chờ, cứ để hai gã này ở đây đại huynh xử lý được rồi.
Mọi người gật đầu và cùng nhau trở vào trong quán.
Oanh Oanh hỏi liền:
- Ở đâu mà tống tỷ tỷ lại có chấn thiên kiếm ?
Tống kim bình chép miệng:
- Từ lúc chia tay với các vị, tiểu nữ lưu lại đây, mãi cho tới các nay mấy hôm bị gã hắc y nhân bắt được.
Các các thốt:

- Hắn bắt tỷ tỷ để làm gì?
- Hắn ép buộc tiểu nữ chép ra Đường môn độc kinh, nhưng tiểu nữ không đồng tình nên bị gã giam vào lao.
Cao phi trí lại hỏi:
- Nhưng tại hạ vẫn chưa rõ tại sao tống cô nương có được chấn thiên kiếm ?
Trương thiên trung lên tiếng:
- Cao huynh đừng hấp tấp như vậy. từ từ để tống muội kể ra .
Tống kim bình nói tiếp:
- Có lần tiểu nữ nhìn thấy gã mang chấn thiên kiếm về. lúc đó muội rất lo sợ vì không rõ trương ca ra sao rồi. đến khi biết trương ca không sao nhưng kiếm phổ đã bị gã đoạt được...
Oanh Oanh lẩm bẩm :
- Chuyện này cũng tại muội mà ra .
Tống kim bình nói tiếp:
- Lúc đó tiểu nữ nghĩ nếu để gã học được kiếm phổ thì rất nguy hiểm , nên nghĩ ra một diệu kế.
Các các hỏi:
- diệu kế ra sao?
- Tiểu nữ bèn giả vờ ưng thuận chép lại đường môn độc kinh cho gã. thế là gã đưa tiểu nữ vào mật thất, nơi đó gã đã để kiếm phổ và chấn thiên kiếm. trong lúc gã sơ suất, nên tiểu nữ liền trộm kiếm mà trốn đi.
Oanh Oanh lại hỏi:
- Thế sao tỷ tỷ không lấy luôn kiếm phổ mà bỏ lại đó.
Trương thiên trung bèn cất giọng nói với Oanh Oanh:
- Tại Oanh muội không rõ, tống muội có một biệt tài, một khi đã xem qua một kinh thư nào thì thuộc lòng, không bao giờ quên.
Cao phi trí thốt:
- Có lẽ tống cô nương đã đọc thuộc qua cuốn kiếm phổ rồi chứ gì?
Tống kim bình gật đầu:
- Thiết chưởng môn nói không sai, tiểu nữ đã đọc qua kiếm phổ nên đã thuộc nằm lòng.
Các các reo lên;
- Như thế thì hay quá. vậy tống tỷ tỷ hãy đọc cho trương ca ca luyện công.
Tống kim bình đưa chấn thiên kiếm cho trương thiên trung:
- Giờ tiểu muội xin giao lại báu kiếm cho ca ca, còn về kiếm phổ cứ để muội ghi lại.
Cao phi trí cất tiếng:

- Như vậy cũng tiện. hay là các các cô nương đưa tống kim bình lên phòng để
nàng làm công việc ghi chép.
Các các gật đầu rồi cùng tống kim bình đi vào bên trong.
Cao phi trí cầm lấy chấn thiên kiếm nhìn sơ qua rồi thốt:
- Cuối cùng vật cũng trở về cố chủ. nhưng trương huynh hãy nhìn kỹ xem đây có phải là báu kiếm thật hay giả.
Trương thiên trung rút cây kiếm ra khỏi vỏ xem sơ qua rồi đáp:
- Quả nhiên là kiếm thật. nhưng sao cao huynh lại có ý nghi ngờ?
Cao phi trí bèn nói:
- Tại hạ cảm thấy có vấn đề đáng nghi.
Oanh Oanh hỏi liền:
- Có phải thiết chưởng môn nghi ngờ tống kim bình?
- Đúng vậy không sai.
Trương thiên trung lên tiếng:
- Cao huynh nghi ngờ tống kim bình ở điểm nào?
Vừa lúc đó các các đi trở ra . trương thiên trung chợt hỏi:
- Sao các muội lại ra đây, không ở trong đó với tống muội?
- Tống kim bình nói cần được yên tĩnh để ghi chép, nên muội không dám làm phiền tỷ ấy nữa.
Trương thiên trung nhìn qua cao phi trí:
- Vừa rồi cao huynh nói có điểm nghi ngờ, vậy có thể nói ra cho mọi người cùng nghe có được chăng?
Cao phi trí liền nói:
- Trương huynh và nhị vị tiểu muội cứ nghĩ mà xem , gã hắc y nhân là một tên đại gian ác, mưu mô xảo quyệt. gã biết tống kim bình có trí nhớ hơn người, đã thuộc làu Độc kinh, vậy thử hỏi sao vô ý đến nỗi bỏ cuốn kiếm phổ trong mật thất?
Oanh Oanh gật đầu:
- Thiết chưởng môn nói cũng hữu lý. chẳng lẽ gã hắc y nhân không sợ tống kim Bình lấy ra đọc hay sao? hoặc giả hắn muốn tống kim bình đọc được?
Các các nhăn mặt:
- Vô lý quá? một gã đại gian hùng như thế có lẽ nào cố tình để cho tống kim bình đọc cuốn kiếm phổ.
Trương thiên trung cũng lên tiếng:
- Tại hạ cũng thấy lạ. đúng ra gã phải luôn luôn cất giữ kiếm phổ bên người, không rời mới đúng.
Chàng nhìn vào mặt cao phi trí:
- Nhưng rõ ràng tống kim bình đã mang trả lại chấn thiên kiếm. rõ đó

chính là hảo tâm của nàng.
Các các nói thêm :
- Nếu tống kim bình là kẻ xấu, lý nào giao trả chấn thiên kiếm cho trương ca ca.
Cao phi trí thốt:
- Chính vì vậy tại hạ mới sanh mối nghi ngờ.
Oanh Oanh nói:
- dù gì thì chấn thiên kiếm này cũng là thật
Cao phi trí bèn vòng tay:
-Dù gì ta không nên quá đa nghi đối với tống kim Bình. Trương huynh, nếu có gì không phải xin bỏ qua cho.
Trương thiên trung xua tay:
- Cao huynh nào có lỗi gì đâu, chính tại hạ cũng lấy làm lạ ở điểm này.
Mọi người còn đang tranh luận thì giảng hoài vũ từ bên ngoài bước vào:
- Trương đệ và mọi người nhìn xem tại hạ đưa ai đến đây.
Tất cả cùng nhìn ra thì thấy sau lưng giảng hoài vũ có hà thất phong, trương hổ Hầu, ngưu hải và ba vị khác mà trương thiên trung không biết.
- Kìa, hà tiền bối! sao cha lại có mặt ở đây?
Trương hổ hầu thốt:
- Chuyện dông dài lắm , để rồi từ từ cha sẽ thuật lại cho hài nhi rõ.
Hà thất phong nói:
- Ái da! nếu không nhờ tiểu tử ngươi báo tin sớm , nếu không ta và tuệ tăng đại sư cứ tự giam mình trên thiếu lâm mãi.
Trương thiên trung nói:
- Hà tiền bối! sư phụ tuệ tăng vẫn bình an?
- Ngươi khỏi phải lo, tuệ tăng đại sư vẫn bình an và còn dặn tab áo lại với ngươi đừng lo lắng gì. hiện thiếu lâm không có sao cả.
Cao phi trí nói:
- Sao nhị vị tiền bối biết chúng tôi ở đây mà đến?
Ngưu hải đáp:
- Là nhờ ta đó. nhận được bồ câu đưa thư từ trấn vũ hán, tất nhiên là ta nghĩ Trương thiên trung và giảng sư đệ ở đây rồi.
Giảng hoài vũ nhìn ba vị khách:
- Ba vị đây là...
Trương hổ hầu đáp:
- Vị này là kim mạc nhạn...
Cao phi trí ngắt lời:

- Thì ra là giang nam đệ nhất mỹ nhân kim mạc nhạn.
Bây giờ kim mạc nhạn mới lên tiếng:
- Thiết chưởng môn tuổi nhỏ nhưng tầm hiểu biết cũng khá sâu rộng, làm cho Kim Mạc nhạn này vô cùng bái phục.
Giảng hoài vũ nói:
- Nếu vậy đây chắc là giang nam đệ nhất tài tử kim Vĩ?
Kim vĩ vòng tay:
- Chính là tại hạ.
Cao khúc bước tới trước mặt trương thiên trung vòng tay thi lễ:
- Thuộc hạ bái kiến tiểu gia chủ.
Trương thiên Trung giật mình:
- Ơ kìa, sao các hạ lại làm thế? tiểu bối nào dám nhận.
Trương hổ hầu lên tiếng:
- Trung nhi, con phải gọi kim mạc nhạn là nghĩa mẫu, còn kim vĩ là cửu cửu. dẫu sao trên danh nghĩa, phụ thân đã là người của giang nam phái.
Trương thiên trung lật đật cúi đầu:
- Hài nhi cúi đầu bái kiến nghĩa mẫu và cửu cửu.
Kim mạc nhạn đỡ lấy tay chàng:
- Trung nhi không cần đa lễ đến như vậy.
Kim vĩ lên tiếng:
- Phải rồi, chuyện như thế nào trung nhi hãy thuật lại cho mọi người cùng nghe.
Trương thiên trung bèn đem hết mọi chuyện vừa qua ra kể cho cha và mọi người
khác cùng nghe, từ lúc chàng rời hồi chi cốc đến việc phát hiện tông tích hắc y nhân cấu kết với doãn chí bình ra sao.
Trương hổ hầu nhíu mày suy nghĩ, hồi lâu mới lên tiếng:
- Câu chuyện trung nhi kể làm cho ta không khỏi nghi ngờ. hay là hãy gọi tống Kim bình ra cho ta hỏi thăm xem sao?
Oanh Oanh nhanh nhẩu:
- Để tiểu nữ đi cho.
Nói đoạn nàng liền bỏ đi vào bên trong. chợt hà thất phong lên tiếng:
- Trương đại hiệp, các hạ nói có hẹn với huyết thủ bà bà tái ngộ ở đây kia mà? sao không thấy đâu hết?
Trương hổ hầu gật đầu thốt:
- Đúng là tỷ nương có hẹn gặp lại tại hạ ở đây sau khi đến gặp đường môn phu nhân.
Bất thình lình từ bên ngoài quán trọ, một bóng người xuất hiện. người này vừa bước vào nhà vừa nói:

- Nhưng rất tiếc huyết thủ bà bà đã không đến được tứ xuyên đường môn.
Mọi người đồng đưa mắt nhìn ra cửa. cao phi trí buông tiếng:
- Kìa thân mẫu!
Thì ra người mới tới chính là đại nương mộng trâm.
Hà thất phong cười khẩy:
- Ai da! thì ra là tiểu nhi, lâu ngày không gặp, ngươi khỏe chứ?
Đại nương mộng trâm vòng tay:
- Đa tạ hà tiền bối. trâm nhi vẫn khỏe.
Hà thất phong thúc trương hổ hầu:
- Gặp lại cố nhân sao không nói gì hết?
Trương hổ hầu lặng thinh không nói gì thì đại nương mộng trâm lên tiếng:
- Trương đại ca, chuyện năm xưa muội đã quên hết rồi, và đến đây vì chuyện khác.
Kim mạc nhạn thốt:
- Vừa rồi đại tẩu nói huyết thủ bà bà không đến được tứ xuyên, không lẽ đã xảy ra chuyện gì?
- Đúng vậy! huyết thủ bà bà đã tử nạn...
Hầu như ai cũng chấn động vì tin tức này. các các la to:
- Vị tiền bối vừa nói gì? nghĩa mẫu của tiểu nữ bị hại sao? nhưng ai đã làm điều đó?
- Gã hắc y nhân!
Trương hổ hầu thốt:
- Từ đâu trâm muội có tin tức này?
- Gã hắc y nhân đã đến đường môn gây chuyện, và chính y đã nói ra điều này.
Trương thiên trung thốt:
- Có lẽ gã chỉ bịa chuyện để làm kinh động lòng người mà thôi.
Đại nương mộng trâm lắc đầu:
- Gã hắc y nhân chắc không đặt chuyện đâu, bởi chính cả lão mẫu cũng bị hắn đánh bại.
Hà thất phong giật mình:
- Tiểu nhi, ngươi vừa nói cái gì? đường môn phu nhân lại thua gã vô danh tiểu tốt ấy hay sao?
- Hà lão tiền bối không rõ đâu. thật ra võ công của gã hắc y nhân đâu có lại lão mẫu của tiểu nhi.
Hà thất phong bèn nói:
- Thì chính ngươi vừa mới nói đó.
- Quả nhiên là vậy, song bởi gã đã dùng đến chiêu pháp trong chấn

thiên kiếm kiếm phổ, nên cuối cùng đã đả thương được lão mẫu. tuy không chết song cũng phải điều trị.
Cao phi trí chép miệng:
- Thật không ngờ, chưa được bao lâu mà gã hắc y nhân đó đã luyện được chiêu pháp trong chấn thiên kiếm phổ.
Các các quát lên:
- Tiểu nữ quyết sẽ trả mối thù này cho nghĩa mẫu.
Oanh Oanh từ phía trong chạy ra , mặt nàng hốt hoảng:
- Trương ca ca! tống tỷ tỷ bỏ đi đâu mất rồi. tỷ ấy chỉ để lại kiếm phổ đã ghi chép và lá thư này thôi.
Trương thiên trung cầm lấy lá thơ vội đọc:"Ca ca, tiểu muội rất đau lòng khi phải rời xa ca ca. nhưng muội không còn cách nào chọn lựa. rồi một ngày nào đó ca ca sẽ hiểu được lòng dạ của muội. còn đây, cuốn kiếm phổ muội đã ghi chép xong, mong ca ca hãy cố công luyện tập, để đối pho ùvới gã hắc y nhân trong nay mai sẽ đến tìm ca ca.
Tống kim bình ký thơ."
Trương thiên trung thì thầm :
- Tống muội.
Trương hổ hầu đập nhẹ lên vai trương thiên trung:
- Trương nhi, chớ có buồn. có lẽ tống kim bình có nỗi lòng riêng, không nói ra được.
Hà thất phong đưa tay gãi đầu:
- Sao kỳ lạ quá, lạ quá!
Giảng hoài vũ thắc mắc hỏi:
- Sư bá nói kỳ lạ là tại sao?
Hà thất phong nói tiếp:
- Các người không thấy lạ hay sao? vì lẽ gì tống kim bình lại biết gã hắc y nhân sẽ đến đây trong nay mai?
Kim mạc nhạn gật gù:
- Hà bang chủ nói chí phải. chỉ khi nào tống kim bình có quan hệ với gã hắc y nhân đó, thì mới có thể rõ được mọi chuyện.
Trương thiên trung nhìn mọi người, thốt:
- Không lẽ gã hắc y nhân đó là...
Hà thất phong cũng nói:
- Ta cũng nghĩ như vậy.
Trương hổ hầu lên tiếng:
- Nếu như lời của tống kim bình đúng thì trung nhi phải mau luyện tập kiếm phổ để còn đối phó với gã hắc y nhân đó.
- Nhưng thời gian cấp bách, hài nhi chỉ sợ không đủ thời gian luyện

công.
Kim vĩ thốt:
- Cửu cửu thấy thiên chất của trung nhi hơn người, cho dù không luyện hết được, thì ít nhất cũng luyện được hơn phân nửa.
Cao khúc tiếp lời:
- Lời công tử quả không sai. tiểu gia chủ sẽ làm được.
Đại nương mộng trâm nói:
- Trương nhi đừng phụ lòng mọi người. hãy cố siêng năng tập luyện.
Trương thiên trung vòng tay:
- Trung nhi sẽ không làm tất cả mọi người phải thất vọng.
Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó đã ba hôm. hầu như lúc nào trương thiên Trung cũng vùi đầu vào của kiếm phổ, chẳng buồn nhớ gì đến mọi chuyện xung quanh.
Cơm nước hàng ngày thì có các các và Oanh Oanh đảm nhiệm.
Còn mọi người khác thì đều lưu lại quán trọ. họ ở bên ngoài làm công việc cảnh giới cho trương thiên trung luyện công.
Cho đến sáng hôm sau, khi ánh dương rực sáng đón chào ngày mới thứ tư.
Trương hổ hầu cùng hà thất phong, đại nương mộng trâm và kim mạc nhạn, cả bốn người ngồi uống trà đàm đạo.
Trương hổ hầu lên tiếng:
- Trâm muội, đại ca có chuyện này muốn hỏi muội.
- Đại ca cứ việc.
Trương hổ hầu nói tiếp:
- Từ bấy lâu nay thật ra h uynh còn một thắc mắc trong lòng chưa giải bày được, đó là nội thị của huynh, mộng lan hoa có phải là con của đường môn phu nhân không?
Hà thất phong xen vào:
- Ta đây cũng thắc mắc lắm , tiểu nhi hãy nói cho ta cùng nghe.
Đại nương mộng trâm đáp:
- Thật ra tiểu nhi cũng không rõ, nhưng mới đây, lão mẫu có nói qua cho tiểu nhi biết, mộng lan hoa là nghĩa nữ của lão mẫu.
Kim mạc nhạn gật gù:
- Thì ra là vậy.
Hà thất phong nói:
- Thảo nào thoạt đầu ta nghe trương thiên trung nói mộng lan hoa là con gái của Đường môn phu nhân ta đã ngờ ngợ, bởi đường môn phu nhân chỉ có hai nàng con gái mà ai cũng biết.
Đại nương mộng trâm nói tiếp:
-Năm xưa, lão mẫu đưa mộng lan hoa về nuôi nấng, truyền dạy võ

công. vì năm xưa hận kiếm thần lôi nhất bảo nên lão mẫu cấm tuyệt, không cho bất cứ ai trong đường môn được gần gũi đàn ông. nhưng mộng lan hoa đem lòng yêu thương trương hổ Hầu, nên lão mẫu giận dữ đuổi khỏi đường môn và cấm không được ai nhắc đến tên này.
Trương hổ hầu chép miệng:
- Bây giờ huynh mới hiểu tại sao năm đó đường môn phu nhân lại truy sát huynh.
Câu chuyện đang dỡ dang bỗng giảng hoài vũ từ ngoài chạy vào.
- Sư bá, bên ngoài có người đến gây sự.
Hà thất phong quát to:
- Ai mà dám ngang tàng như vậy, để lão ăn mày này ra xem sao.
Nói đoạn lão liền bỏ đi ra ngoài. mọi người còn lại cũng vội theo sau.
Ra đến bên ngoài họ nhìn thấy chẳng ai xa lạ, đó là khổng thiện vương ngụy thế Quân và nhụy ngọc miêu.
Hà thất phong chống nạnh:
- Tưởng là ai, thì ra là khổng tước trang chủ. xưa nay chúng ta không kết giao, vậy trang chủ tới đây làm chi?
Nhụy ngọc miêu nói thay:
- Hà bang chủ xưa nay tánh ý vẫn vậy, chẳng thay đổi chút nào. sở dĩ hôm nay tại hạ và nghĩa phụ tới đây là vì chấn thiên kiếm mà thôi.
Ngưu hải chỉ tay vào mặt nhụy ngọc miêu nói:
- Ngươi thật là không biết xấu hổ. U hồn cốc vừa bị tiêu diệt thì đã vội gọi kẻ khác là cha.
Nhụy ngọc miêu quát:
- Ở đây chưa tới phiên ngươi lên tiếng đâu.
Giảng hoài vũ nói:
- Ngươi là cái thứ gì mà dám la mắng sư huynh ta chứ?
Hà thất phong lên tiếng:
- Các con chớ nhiều lời, để sư phụ hỏi chuyện.
Khổng thiện vương thốt:
- Chấn thiên kiếm là báu vật chí tôn của võ lâm , ai mà chẳng muốn. hà bang chủ hỏi chỉ là việc thừa.
Đại nương mộng trâm cất giọng:
- Khổng thiện vương cũng vì chấn thiên kiếm mà đến đây, hay là ta vào bên trong uống chút trà rồi cùng đàm đạo.
- Không cần phải dài dòng. tại hạ đến vì chấn thiên kiếm thì không phải nói chi thêm.
Trương hổ hầu thốt:
- danh trấn của khổng tước sơn trang danh lừng thiên hạ, chỉ vì một

vật nhỏ mà đành đánh mất đi hay sao?
Khổng thiện vương bật cười:
- Trương đại hiệp phúc lớn, mạng lớn, năm xưa bị doãn chí bình bức tử thế mà
không chết. tại hạ rất bái phục.
Kim mạc nhạn nói:
- Không cần nói dài dòng làm gì, chuyện trang chủ đến đây, tại hạ nghĩ có lẽ các hạ không đạt được.
- Giang nam phái đã bị tứ đại danh môn nghiêm cấm , không được rời khỏi giang Nam nửa bước, cớ sao kim chủ nhân lại có mặt tại đây?
Kim mạc nhạn còn đang lúng túng thì hà thất phong nói liền:
- Trang chủ chưa hay tin gì sao? vậy để lão già này nói cho biết. hôm rồi tuệ tăng đại sư đã phát bố cáo tới ba môn phái lớn là võ đang, nga mi và côn luân để xóa bỏ quy cấm đó rồi.
Khổng thiện vương gật gù:
- Thì ra là vậy, nhưng cho dù là thế thì đâu có lý nào kim chủ nhân cũng ở đây? Không lẽ ngươi cũng vì chấn thiên kiếm ?
Giảng hoài vũ xen vào:
- Ngươi chớ ăn nói hồ đồ. kim chủ nhân đâu phải phường tham lam như ngươi.
Nhụy ngọc miêu quát:
- Ngươi không được hỗn láo với nghĩa phụ của ta.
Đại nương mộng trâm lên tiếng:
- Theo tại hạ nghĩ, trang chủ nên quay về là vừa.
Khổng thiện vương nói:
- Tại hạ chưa bao giờ đi về tay không, lần này có lẽ mạo phạm đến các vị rồi.
Chợt có tiếng náo động bên trong, rồi hai gã khổng lam , khổng hắc phi thân ra .
Theo chúng là cao phi trí, kim vĩ.
Hà thất phong hiểu chuyện:
- À! thì ra trang chủ dụ lão già này ra đây là cốt để cho hai gã đệ tử lẻn vào tập kích bên trong chứ gì.
Cao phi trí nói:
- Nhưng các vị có kế của trương lương thì ta đây cũng có mưu của gia cát. vỏ quýt dày có móng tay nhọn.
Thấy kế hoạch của mình bị thất bại, khổng thiện vương hừ lên một tiếng:
- Đã ra nông nỗi này tại hạ chẳng cần khách sáo làm gì. đánh!

Chữ đánh còn đọng trên môi, là thân người của khổng thiện vương đã lướt tới.
Trương hổ hầu nói liền:
- Đã lâu lắm rồi, tại hạ không được so tài cùng trang chủ, cứ để lần này thử xem sao.
Hà thất phong cười khẩy:
- Đám tiểu nhân ta không cần nhúng tay, cứ giao hết cho thiết chưởng môn và hai đệ tử cái bang là đủ rồi.
Cao phi trí thốt:
- Hà tiền bối cứ ở ngoài xem tiểu bối ra tay là được rồi.
Nói đoạn y thuận tay chụp lấy thanh kiếm của thân mẫu là đại nương mộng trâm, rồi cất mình bay vọt tới trước sử dụng phi tất thần trâm kiếm mà phát chiêu.
Nhụy ngọc miêu cười khinh bỉ, tay tra vào nhị khúc rút ra cực nhanh, và sử dụng
Nhị khúc chiêu pháp đánh trả.
Hai bên đón lấy chiêu thức của nhau mà đánh.
Cao phi trí dựng thanh kiếm lên rồi đột nhiên như chẳng có triệu chứng gì cho thấy chàng sẽ ra chiêu nhưng bất thần chém luôn ba kiếm lẹ tợ điện chớp, kiếm phong rít lên veo véo.
Lối đánh của chàng hết sức tinh xảo, lối ra chiêu tựa hồ loạn xa chẳng vào chiêu
pháp nào hết, nhưng kỳ thực mỗi nhát đâm nhát chém đều lợi hại và chuẩn đích.
Thật ra trong bộ kiếm pháp này, phương pháp phát chiêu thức gồm có bab ốn biến hóa, cho nên chỉ trong phút chốc cao phi trí đã tuôn ra h ơn mười bal ần chiêu thức hợp. tổng cộng trên bốn năm chục chiêu kiếm thì thật là một bộ kiếm pháp í tcó trên thế gian.
Nhụy ngọc miêu nhủ thầm :"Gã sử dụng kiếm còn lẹ hơn cả mình nghĩ."
Lập tức ả vung nhị côn lên, véo một tiếng, ả đã đánh mũi nhị khúc nhằm khẩu tay Cao phi trí mà đánh tới.
Chiêu nhị côn này phóng ra p hương vị rất kỳ tuyệt. nó xoay hẳn về phía sau người đối phương, rồi mũi côn mới móc ngược trở lại.
Cao phi trí vội nhảy vọt ra , có vẻ coi thường chiêu thức này của nhụy ngọc miêu, thanh kiếm trong tay chàng đâm thẳng tới trước ngực ả một cách mau lẹ phi thường.
Nhụy ngọc miêu cũng chẳng thèm né tránh, ả lướt tới bạt nhị côn quấn ngang thân kiếm đối thủ giật mạnh. nào ngờ cao phi trí đã nhanh tay hơn, chém luôn ba thế vào thân côn, làm y bị dội ngược

trở lại.
Sự phản kích của đôi bên thật là tuyệt vời.
Trong khi đó, trận đấu giữa khổng thiện vương và trương hổ hầu không kém phần ngoạn mục.
Cả hai người cùng đánh rất mau lẹ, và đều tấn công chứ không có chiêu nào đỡ gạt để giữ mình.
Chỉ trong chớp mắt hai bên đã thi triển hơn hai mươi chiêu pháp.
Đôi tay của hai người chẳng khác nào là thứ binh khí lợi hại, vùng vẫy như rồng bay phượng múa.
Chợt cả hai cùng hét lên một tiếng và phóng chưởng đánh thẳng vào nhau.
Nên nhớ rằng cả khổng thiện vương và trương hổ hầu đều là các bậc tiền bối,
nên công phu luyện tập của họ rất cao, cho nên khi chưởng pháp đánh ra là mang cả một sức lực ghê gớm, có thể bạt sơn đảo hải, trời long đất lở, nghịch địa chuyển thiên.
Bùng.
Toàn khu vực nhà sau của quán trọ rung chuyển dữ dội như gặp phải cơn động đất.
Sau cú va chạm đó cả hai cao thủ đôi bên đều bất động nhìn nhau.
Dường như họ biết chân lực của đôi bên đã phí tổn quá nhiều sau lần đánh này, và họ ngấm ngầm vận khí điều hòa kinh mạch, đồng thời chờ lần phản cig sắp tới.
Về nhụy ngọc miêu và cao phi trí càng đánh càng nhanh, mỗi lần cao phi trí bị mũi nhị khúc sắp chạm vào người là chàng đều dùng kiếm gạt ra được và đồng thời lắc đầu để tỏ ý cho đối thủ của mình biết chiêu đánh nào của ả đều không giết đượcchàng.
Nhụy ngọc miêu sử dụng nhị khúc một lúc mỗi cao hứng, đột ngột lal ên một tiếng trong trẻo, mũi nhị khúc lấp loáng không nhất định phương hướng nào hết, và tấn công
tới tấp.
Luồng ngân quang hạ xuống thấp dần, làm cao phi trí hoa cả mắt.
Lập tức chàng không dám chậm trễ, múa tít thanh kiếm trên tay đâm thẳng về phía trước nhanh hơn ánh chớp, mũi kiếm đã đâm thủng vạt áo ả. Còn mũi côn cũng quất vào vai cao phi trí, song chỉ đi lướt ở bên ngoài tay áo, xén đi một mảnh vải.
Và họ không dừng ở đây, trước khi nhảy lùi lại hầu như cả hai cùng ra tay một lúc, họ phóng ám khí vào nhau.
Ầm.
Truy hồn đạn của đường môn và khổng mê u hương phấn tỏa rộng

bao lấy nhau.
Làm mọi người bên ngoài vội nhảy lùi ra sau để tránh.
Cao phi trí hứ một tiếng khinh bỉ:
- Khổng mê u hương phấn đủ sức chống chọi với truy hồn đạn của tứ xuyên đường môn hay sao?
Đến chừng ấy mới thấy nhụy ngọc miêu hơi loạng choạng, tấn pháp không còn
vững nữa, mới hay lúc cả hai bên cùng phóng ám khí, ả đã chậm hơn cao phi trí vài
giây.
Nên nhớ trong giao đấu chỉ cần chậm hơn đối phương một giây thôi là có thể bị bại dưới tay địch thủ rồi, thậm chí còn nguy hại đến tánh mạng nữa là đằng khác, huống chi chậm đến vài giây.
Nguyên lúc cao phi trí ném truy hồn đạn, chàng đã vận lực đẩy thêm ra một chưởng. nhờ vậy khi trái đạn nổ tung cộng với sức gió nên đã hất ngược bụi phấn độc của khổng mê u hương phấn về chỗ nhụy ngọc miêu. trong khi ả chưa lịp trở lui, nên ít nhiều bị trúng độc.
Nhìn thấy nghĩa nữ trúng độc, khổng thiện vương phóng người tới:
- Nhụy ngọc miêu, ngươi không sao chứ?
- Nghĩa nữ cảm thấy khó chịu.
Khổng thiện vương đưa sang cho ả một hoàn thuốc.
- Hãy uống vào và ngồi xuống tọa công.
Nhụy ngọc miêu lập tức làm theo lời dặn.
Còn khổng thiện vương nhìn qua đám người của trương hổ hầu rồi nói:
- Nếu hôm nay ta không lấy được mạng các ngươi, ta thề sẽ ẩn tích giang hồ mãi
mãi.
Gã hét lên một tiếng, phóng người tới liền. hai tay đánh ra nghe vù một cái, hắn đã phóng chưởng đánh liền.
Hà thất phong bèn lướt tới, song chưởng cũng đưa ra đánh trả, đồng thời cất giọng:
- Lão già này tuy tài cán thấp kém cũng xin được cùng khổng trang chủ đấu vài
chiêu gọi là làm lễ tương giao.
Khổng thiện vương gầm lên:
- Lão ăn mày lời nói tuy khiêm nhường song thực chất phách lối, để ta cho lão biết lợi hại của khổng thiện vương này.
Hai đạo kình quang đập vào nhau phát nổ, làm hai người đều lùi lại.
Khổng thiện vương phát cáu hét to lên, lại phóng người trở vào, đôi

tay vung lên đánh tới.
Thoạt đầu hà thất phong thấy tay phải của khổng thiện vương đưa lên nhưng rồi
hắn rút tay đó về mà đẩy tay trái ra . cứ như thế lúc tay này rồi lại tay kia, khiến Hà Thất phong không biết địch nhân sẽ xuất thủ bằng tay nào.
Lão cái bang nghĩ trong đầu:"Hắn định giở trò quái quỷ gì đây".
Bất thần hắn đẩy mạnh tay trái đánh mạnh tới trước.
Hà thất phong thấy thế biết cú đánh quyết định của địch thủ là tay trái rồi, lão cất tiếng khen:
- Chiêu pháp này khá lắm , nhưng vẫn chưa nhanh đâu.
Khổng thiện vương bừng giận:
- Nếu vậy hà bang chủ cứ việc phản công đi.
Đã thấy hà thất phong lướt đi song chỉ phóng ra x uyên qua làn chưởng phong của đối phương mà đi tới.
Nhưng kỳ thực hà thất phong đâu có ngờ lối xuất chiêu của khổng thiện vương rất kỳ dị, chiêu thức của hắn cực kỳ trầm trọng.
Khổng thiện vương thấy hà thất phong phóng song chỉ đánh tới, nhắm ngay đầu
mình, liền trở người lại. Vả lại chiêu này trúng vào ý nghĩ của hắn, khổng thiện vương bèn phóng tay phải, luồng chưởng lực này cực nhanh, bật trúng vào ngươi đối phương. đến chừng hà thất phong biết được mình trúng kế của đối thủ thì quá muộn.
- Ối!
Lão trúng chưởng thối lui về sau mấy bước.
Giảng hoài vũ và ngưu hải vội đỡ lấy người của lão.
- Sư phụ!
- Sư bá!
Khổng thiện vương bật cười:
- Còn ai dám đối đầu với ta?
Đại nương mộng trâm bước ra .
- Đừng vội mừng, hôm nay đại nương mộng trâm sẽ thay mặt lão mẫu dạy cho các hạ một bài học.
Thanh kiếm trên tay của đại nương mộng trâm đột nhiên rít lên một tiếng dài, bàp hóng kiếm đâm tới trước ngực khổng thiện vương, lưỡi kiếm đâm vào chỗ y ếu huyệt của đối thủ.
Khổng thiện vương ư ùng biến cực kỳ mau lẹ, lập tức gã chụp lấy khúc côn nhị khúc của nhụy ngọc miêu còn bỏ nằm dưới đất, hạt mạnh đánh choang một tiếng, hai thứ binh khí chạm nhau bật ngược trở ra .

Đại nương mộng trâm đâm vun vút liên tiếp sáu kiếm. những tiếng choang choảng vang lên sáu lần và khổng thiện vương đều đỡ gạt được hết.Đại nương mộng trâm bèn đem bộ kiếm pháp ngọc nữ ra để ư ùng dụng, biến đổi chiêu đánh, vung kiếm lên đâm dọc chém ngang cực kỳ thần tốc một cách linh hoạt.
Nhìn thấy đối thủ ra chiêu mỗi lúc một cấp bách hơn, chiêu trước liền với chiêu sau, không còn nhận ra vết tích, khổng thiện vương cũng đâm ra lo lắng không í t. bởi từ trước đến giờ hắn không chuyên dùng binh khí, tất nhiên sự linh hoạt sao bằng đại
nương mộng trâm.
Nhưng chẳng còn cách nào để lựa chọn, hắn hạ thấp vai bên trái xuống một chút,
còn phía tay trái đưa chếch lên khuỷu tay phải co lại sắp ra chiêu lai nghi phụng hữu.
Hắn dự định mượn sức côn để ra chiêu lai nghi phụng hữu và thi triển vào lúc này thật là hợp cách, nên trong bụng hắn hoan hỷ vô cùng.
Không ngờ hắn chưa kịp làm theo ý của mình thì chiêu kiếm của đại nương mộng Trâm đã lướt tới che kín cả một vùng.
Chưởng phong của khổng thiện vương bất lực, không sao có thể xuyên qua được làn kiếm dày đặc như tấm lưới của đại nương mộng trâm đang phóng thẳng về trước.
Hắn bật thốt:
- Nguy to rồi!
Biết địch nhân đang lúng túng, đại nương mộng trâm chẳng chịu buông tha. Ba nhát kiếm rít lên áp bức khổng thiện vương luống cuống.
Bất chợt đại nương mộng trâm hét lên một tiếng, lưỡi kiếm mờ nhạt đi.
Hai bóng người áp vào nhau và tách ra r ồi đứng y ên.
Một mảnh vải từ trên thinh không rớt xuống lả lơi theo sức gió và rơi nằm ở khoảng giữa hai đối thủ.Đến bây giờ khổng thiện vương mới nhìn lại, vạt tay áo bên phải của mình đã bị kiếm pháp của đại nương mộng trâm xén mất đi một í t. gã biết đại nương mộng Trâm đã nhẹ tay, nếu không chỉ cần lưỡi kiếm vào sâu thêm một chút nữa, có lẽ da thịt của gã ít nhiều cũng đổ máu.
Khổng thiện vương nói:
- Đa tạ đại nương đã nhẹ tay.
- Khổng trang chủ lại khách sáo nữa rồi.
Khổng thiện vương nói tiếp:

- Xem ra coi như tại hạ đã bại. từ nay mọi chuyện trên giang hồ không nghĩ tới nữa, xin cáo từ.
Hắn hất hàm ra lệnh, hai gã khổng lam , khổng hắc bèn dìu nhụy ngọc miêu
phóng người theo chủ nhân của chúng.Đại nương mộng trâm nhìn thấy khổng thiện vương đã khuất, bà mới loạn choạng phún ra một ít máu.
Cao phi trí hốt hoảng chạy đến đỡ lấy.
- Mẹ không sao chứ?
- Ta không sao.
Thì ra trong lúc đâm kiếm chém rách tay áo của khổng thiện vương, là lúc bà cũng bị một côn của gã đập trúng vào ngực. nhưng may thay lúc đó màn kiếm bạc của bà phủ kín, cho nên khổng thiện vương cứ ngỡ là côn của mình đánh trúng vào kiếm của đối phương.
Kim mạc nhạn lên tiếng:
- Hãy đưa mọi người vào nhà.
Tất cả cùng đi vào. trương hổ hầu ngồi xuống tọa công liền. O Âng í tnhiều cũng bị chấn thương sau lần chạm chưởng với khổng thiện vương.
Bây giờ trong nhóm của cao phi trí đã có mấy người bị thương. Trương hổ hầu, hà thất phong, đại nương mộng trâm , cả bab ậc tiền bối đều bị đả thương.
Mọi người ngồi chưa được bao lâu đã nghe một tràng cười lanh lãnh cất lên từ bên ngoài.
- Gã trương thiên trung đâu, hãy ra đây nạp mạng.
Cao phi trí nhíu cặp chân mày:
- Gã hắc y nhân?
Giảng hoài vũ nói:
- Để tại hạ ra đấu với gã một phen.
Kim mạc nhạn cản lại:
- Túc hạ không phải là đối thủ của gã đâu.
Kim vĩ thốt:
- Chẳng lẽ cứ ở mãi đây sao?
Ngưu hải nói:
- Rất tiếc là ba vị tiền bối đã thọ thương, còn trương đệ thì vẫn còn luyện công.
Bên ngoài, gã hắc y nhân vẫn la to:
- Cứ trốn mãi khác gì con rùa rút cổ, thật đáng chê cười.
Kim mạc nhạn nói:
- Bây giờ ta cùng thiết chưởng môn và ngưu hải, giảng hoài vũ ra

ngoài. còn kim Vĩ và cao khúc ở lại đây cảnh giới đề phòng bị tập kích.
Nói đoạn nàng bước ra ngoài cùng số người theo sau.
Gã hắc y nhân áo lên một tiếng:
- Thì ra là giang nam đệ nhất mỹ nhân kim mạc nhạn cũng có mặt ở đây sao?
Chẳng ai nói tiếng nào, gã hắc y nhân bèn nói tiếp:
- Trương thiên trung đâu? hắn sợ không dám ra đây sao?
Giảng hoài vũ quát:
- Chỉ cần một mình ta cũng đủ lấy mạng của ngươi rồi, cần gì nhọc công tới trương đệ của ta.
- Phách lối! hôm nay ta đến đây là bảo hắn giao trả lại chấn thiên kiếm.
Ngưu hải nói:
- Ngươi đã lấy đi rồi còn gì, sao lại đến đây mà đòi.
- Các ngươi giả vờ hay lắm
. Chính Tống Kim bình đã trộm đi giao lại cho bọn ngươi kia mà.
Cao phi trí lên tiếng:
- Vật hoàn cố chủ là lẽ thường tình, có gì đâu là lạ?
- Không cần dài dòng với các ngươi nữa. nếu trương thiên trung không giao chấn
Thiên kiếm ra , ta sẽ giết sạch các ngươi.
Kim mạc nhạn quát:
- Đừng ảo vọng, tiếp chiêu!
Thân người kim mạc nhạn vừa phát động, cùng lúc cao phi trí, ngưu hải và giảng Hoài vũ cũng đã lướt tới.
Gã hắc y nhân bật cười:
- Thật là không biết trời cao đất rộng là gì.
Gã rút thanh kiếm ra . tuy đó không phải là chấn thiên kiếm , song cũng là một thanh kiếm báu. gã liền đánh ra chiêu đầu của chấn thiên kiếm phổ.
- Hãy cố mà đỡ chiêu thương tùng nghênh địch của ta.
Cả bốn tay cao thủ thấy mắt mình hoa lên, không dám liều, bèn nhảy lui trở lại.
Song gã hắc y nhân đâu để cho đối thủ của mình thoát một cách dễ dàng như vậy, tay kiếm vội vung ra .
Bốn vị cao thủ bèn hoang mang đến tột cùng. mới có một chiêu đầu của chấn thiên Kiếm phổ mà họ đã bị đánh bại rồi, có như vậy mới thấy được sự lợi hại của Chấn Thiên kiếm phổ danh trấn giang hồ ra sao.

Kim mạc nhạn la to cảnh báo:
- Mọi người lui ra mau.
Thân người của kim mạc nhạn đã lướt tới trước, hai quả giang nam tích lịch hỏa đã được phóng đi.
Gã hắc y nhân cười khẩy chẳng coi ra gì. hắn đảo thanh kiếm phát ra chiêu thứ hai, Vô thức vô đối song nhất kiếm.
Chiêu pháp này còn lợi hại gấp đôi chiêu thức vừa rồi. đối phương có cảm giác như trước mặt mình luôn luôn lúc nào cũng có đôi kiếm song song đâm tới.
Kim mạc nhạn hốt hoảng nhảy lui nhưng đã quá trễ, chỉ kịp kêu lên một tiếng:
- Á!
Lưỡi kiếm của gã hắc y nhân đã đâm sâu vào bụng của nàng.
Cao phi trí giật mình:
- Kim chủ nhân!
Lời nói vừa dứt, chàng phóng ra trái truy hồn đạn giải nguy.
- Ầm , aàm...
Cả tích lịch hỏa và truy hồn đạn cùng một lúc nổ vang.
Gã hắc y nhân đành thâu kiếm nhảy lùi lại.
Cao phi trí vội phóng người tới đỡ lấy kim mạc nhạn đoạn chạy ra k hỏi chỗ đạn nổ.
Giảng hoài vũ bừng giận rút đại đao phóng phản kích.
Gã hắc y nhân hứ một tiếng, rồi tung kiếm đánh trả.
Hắn gạt kiếm đánh choang một tiếng rồi xoay kiếm đánh ra chiêu thứ baL ãng
phách nghênh phong.
Chiêu này phóng ra nhắm đâm vào giữa mặt giảng hoài vũ.
Chiêu này gã hắc y nhân rèn luyện rất thành thạo nên lướt đi rất chính xác.
Cái chết đến với giảng hoài vũ trong đường tơ kẽ tóc, ngay khi đó từ trong nhà một bóng người phóng ra , vung chưởng đánh thẳng vào đầu gã.
Nếu hắn tiếp tục đánh tới, tất giảng hoài vũ sẽ mất mạng, nhưng hắn cũng khó
toàn thây dưới ngọn chưởng này, vì thế gã đành thu kiếm phóng ra sau.
Nhưng đôi chân vừa chạm đất, gã đã phóng kiếm bay lên ra chiêu thứ tư mai hoa quá lộ. chiêu thức này phức tạp hơn ba chiêu trước gấp bội phần.
Thanh kiếm bay bỗng trên không, lướt đi cực nhanh, chém xả vào

người mới phóng chưởng.
- Ối!
Người này lảo đảo ngã bật ra sau, đến chừng nhìn lại mới rõ là hà thất phong.
Cánh tay của lão đầy máu, cao phi trí kêu lên:
- Hà tiền bối!
Lúc này tình thế bắt đầu trở nên căng thẳng vô cùng. trương hổ hầu cùng đại
nương mộng trâm bước ra sân, o âng vội chạy đến bên kim mạc nhạn hỏi:
- Phu nhân, nàng không sao chứ?
Kim mạc nhạn lắc đầu, nhưng kỳ thực nàng rất đau đớn.
Trương hổ hầu đau lòng lắm , o âng đứng dậy quát:
- Hôm nay ta sẽ lột mặt nạ của ngươi ra để cho mọi người thấy rõ bộ mặt thật của ngươi.
Ông lướt tới hai tay múa lên, đại nương mộng trâm biết trương hổ hầu khó lòng
địch nổi gã nên cùng vận lực múa kiếm trợ lực.
Cao phi trí biết cho dù tất cả có aøo lên một lúc cũng chưa chắc thắng nổi, đừng nói chỉ từng người một tiến lên.
Chỉ trong vài giây, trương hổ hầu và đại nương mộng trâm đều bị gã hắc y nhân đánh lùi.
Nếu cả hai không bị trọng thương có lẽ cuộc đấu còn kéo dài đôi chút. song sức lực của họ đã yếu nên chẳng làm được gì.
Bất thình lình trong lúc ấy, hai bóng người phóng tới, vung kiếm đánh gã hắc y nhân để cứu nguy cho trương hổ hầu và đại nương mộng trâm.
Họ là các các và Oanh Oanh.
Gã hắc y nhân thốt:
- Trương thiên trung không dám ra , cứ để hết người này đến người khác ra chết thế cho hắn sao?
Oanh Oanh nói với cao phi trí:
- Cố gắng kéo dài mươi phút nữa, trương thiên trung sẽ luyện xong.
Cao phi trí gật đầu:
- Được!
Hai cô gái múa kiếm phi thân tới đánh liền. cả hai phóng ra một người ba chiêu, vị chi là sáu chiêu, đều là những chiêu pháp cực kỳ nhanh lẹ.
Gã hắc y nhân cười nửa miệng, vung kiếm đánh tới. gã chỉ thủ chứ chẳng tấn công, chạy quanh hai cô gái.

Chiếc hắc y của y biến thành một làn ánh đen dày đặc, kiếm quang lấp loáng
không còn nhìn rõ được kiếm chiêu.
Gã đánh luôn hai chiêu năm và sáu dã mã phi trì và cô phong đột khởi, quét ngang quét dọc, chỉ cần sơ ý là bị hại ngay.
Hai cô gái gặp nguy chỉ còn biết múa kiếm cố thủ mà thôi.
Đột ngột một tiếng hú vang dài và trương thiên trung từ bên trong phóng ra .
Hai thanh kiếm chạm nhau, gã hắc y nhân thối lui ra sau.
- Bây giờ ngươi mới chịu xuất đầu lộ diện đó sao?
Trương thiên trung đáp:
- Xuất hiện để tiêu diệt phường đại gian ác như ngươi.
- Đừng nói nhiều, ra tay đi.
Có thể nói chưa bao giờ có cuộc thư hùng nào như hôm nay. hai đối thủ cự phách đấu đến nỗi trời long đất lở, cát chạy đá bay mù mịt trời đất.
Mỗi lần gã hắc y nhân ra chiêu gì, trương thiên trung đánh trả ngay chiêu đó, cân sức tương đồng.
Bất thình lình chàng la to một tiếng:
- Hãy xem đây!
Chiêu thứ mười thiên pháp vô biên được chàng tung ra k hiến gã hắc y nhân rúng
đồng toàn thân, chân tay bủn rủn.
Chợt có tiếng quát:
- dừng tay!
Trương thiên trung sợ đánh lầm người nên thâu kiếm. nhưng gã hắc y nhân đã thừa cơ hội đâm tới, và người vừa xuất hiện đã dùng thân mình đỡ lấy lưỡi kiếm đó.
Gã hắc y nhân rú lên:
- Tống nhi!
Thì ra tống kim bình đã xuất hiện và nàng đỡ lấy đường kiếm đó.
Nhân tiện, trương thiên trung phất chưởng làm bay cái nón của gã hắc y nhân.
Mọi người đồng ồ lên:
- Thì ra là Quan hi vương tống tiểu ngọc.
Tống kim bình thì thào:
- Mẹ ơi, đừng gây Oan nghiệt nữa. trương ca, hẹn lại kiếp sau...
- Tống muội!
Tống tiểu ngọc ôm xác tống kim bình:
- Tống nhi!

Rồi chẳng nói một lời nào, y ôm xác tống kim bình phóng đi.
Mọi người chỉ đưa mắt nhìn theo không còn biết nói gì hơn.

* * *

Vài tháng sau, trương thiên trung được mọi người bầu lên làm minh chủ của võ lâm Trung nguyên.
Từ đó sóng gió trên giang hồ trở nên yên lặng. chàng cùng Oanh Oanh và các các chu du thiên hạ, diệt trừ tà ma ngoại đạo. cho dù sống bên hai mỹ nhân sắc nước
hương trời, nhưng lòng chàng vẫn luôn nhớ đến tống kim bình.
Sau đó không lâu, Oanh Oanh và các các đã hạ sanh cho chàng những đứa con xinh xắn giống hai người.
Từ đó trên giang hồ mọi người vẫn thường nghe được những lời đồn đại về sự nghĩa hiệp của chàng cùng hai vị mỹ nhân tuyệt sắc.

HẾT

Nguồn: nhanmonquan
Người đăng: Mọt Sách
Thời gian: 08/03/2004 1:16:01 CH